NAZMİYE SÜMER

"Genç kızın etrafında
iki göz vardı onu takip eden..."

Cazî

İFRİTE KARŞI KUŞLUK VAKTİ

Parola yayınları



Cazî

Cazî ya da Cadı…

Siz hangisine inanırsınız? Masal olduğunu sandığınız şeylerin gerçek olduğunu, bu masaldaki kötü karakterin siz olduğunu bilseydiniz ne yapardınız? Ya size; "Sen cazîsin" deselerdi ne yapardınız? Kardelen genç kızlığına adım atarken başka bir şeye daha adım attığını bilmiyordu.

Özüne, olduğu şeyin başlangıcı olan topraklara geldiğinde rüyaları hayat bulmaya başlamıştı. Aslında bunlar rüya değil, kâbustular. Ve bu kâbuslar gerçekleştikçe kendini suçlu hissetmeye, olayların arkasında kendisiymiş gibi tedirgin olmaya başlamıştı. Yoksa kendisi miydi?

Hayat ona bir oyun mu oynuyordu, yoksa bütün bu yaşadıkları kâbustan ibaret miydi? Bir bebek katili miydi? Sorularına cevap ararken kendini bir anda imkânsız aşkın içinde buldu. İmkânsız ama gerçek bir aşk…

Şimdi bir yanında gerçek aşkı, diğer yanında olduğu şeyin ayrılmaz parçası vardı. İkisi arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Doğruyu mu seçecekti yanlışı mı? Gerçek aşkını mı tercih edecekti, varoluşunun devamını getirmek için diğerini mi?

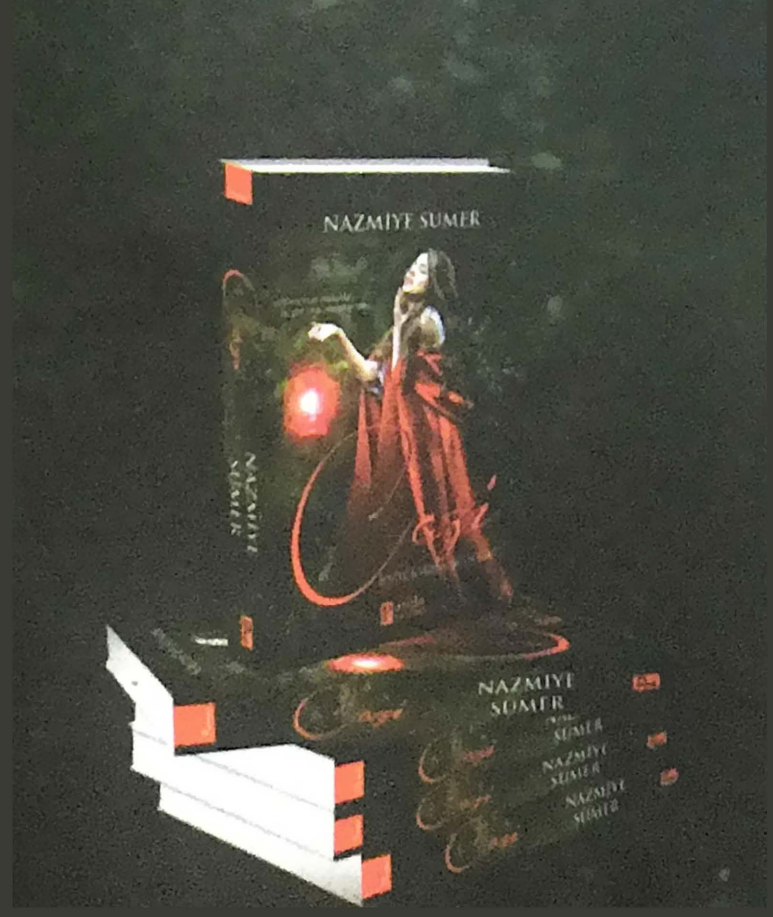
On sekiz yaşında olsaydınız ve sizden bir karar vermenizi isteselerdi siz ne yapardınız? Kardelen çaresizdi.

ISBN:978-605-9398-26-8
9 786059 398268
30₺
www.parolayayinlari.com
twitter.com/parolayayinlari
instagram.

KAKTUSUN
TELEGRAM

Nereye gidersen git, kim olursan ol, gerçek asla seni bırakmaz! Görünmez gözler her anını ve her adımını bir nefes kadar yakından izlediğini kim bilebilirdi ki?

Genç kızın etrafında iki türlü göz vardı onu takip eden; Aydınlık ve karanlık. Hangi göz sana daha yakın; Geleceğin mi,
yoksa geçmişin mi?
Zaman ve olaylar genç kıza nasıl
bir yol çizecekti?
Yolu çizmek genç kıza aitti.
Okuyarak öğrenmek ise size…



CAZÎ

İfrite Karşı Kuşluk Vakti



PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI : 355
***Roman:* 64**

Eser: Cazi- İfrite Karşı Kuşluk Vakti
Yazar: Nazmiye Sümer

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Editör: Ayşenil Urhan Haşimoğlu
Kapak Tasarım: Merve Kayalı Kürşat
İç Tasarım: Tunahan Coşkun

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8 Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-9398-26-8

1. Basım: Ekim 2016

© Nazmiye Sümer
© Parola Yayınları 2016

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Yayınları*'na aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları
Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok.
No: 5-A Güngören / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com



CAZÎ

İfrite Karşı Kuşluk Vakti

Nazmiye Sümer

Parola yayınları

Bu eser; yeğenim, ağabeyimin prensesi Kardelen'e ithafımdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜR

Teşekkürlerime yine siz sevgili okuyucularımla başlamak istiyorum. Ki bana öyle güzel, öyle duygu dolu bir kapı açtınız ki bunu kelimelere dökecek olsam bu kitap sayfaları kadar yer tutardı. Şimdi bana 'kısa kes, Aydın abası olsun, diyeceksiniz. Kısa kesiyorum. Ama tek cümleyle "Sizleri seviyorum" demek istiyorum.

İlk aklıma gelen isimlerin başında yer alan Sevgili Serap ÖZKAYA, Fatma VURAL EMİNOĞLU, Elif ESER,Sümeyye TUNCA ve Ayşe Nur MUTİ'ye muhteşem desteklerinden ötürü teşekkürler. Güzel dostluklarınız için sonsuz teşekkürler. Adlarını sığdıramadığım değerli okuyucularım, sizlere de sonsuz sevgi ve teşekkürler.

İlk kitaptan, elinizde tuttuğunuz Cazî'ya kadar olan kitaplarımda desteklerini esirgemeyen manevi kızım Müjde OLCAYTO'ya, her zaman olduğu gibi ilk okuyup yön veren Belkıs TEPEHAN'a, her koşulda yanımda olan arkadaşım ve can dostum diyeceğim Nuray SÜMER ve Havva SÜMER'e teşekkürler. Hele ki kafamda filizlendirmesinde büyük etkisi olan Havva SÜMER'in Cazîyi ortaya çıkarmamda büyük etkisi bulunmaktadır.

Cazî hikâyeleriyle ilk tanışmama vesile olan ailemizin demirleydi'si babaannem Nazmiye SÜMER'e ise ayrı bir te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekkür borçluyum. Hayal dünyamın ilk tohumları onun sayesinde atılmıştır.

Eşime ve iki oğluma teşekkür ise bana sabrettikleri için. Cazîyi yazmak zor bir süreçti.

Yoğun Bakım Doktorlarımızdan Sayın Murat Emre Tokur'a ve Mevlüde Çeltik Hocama desteklerinden dolayı teşekkürler.

PAROLA YAYINLARI Yayın Koordinatörümüz Sayın Ahmet ÜZÜMCÜOĞLU başta olmak üzere Sayın Celal COŞKUN'a, görüşleriyle ufkumu açan Merve BALKIŞ'a Editörüm Ayşenil Urhan HAŞİMOĞLU'na ve grafikerim Merve Kayalı KÜRŞAT'a emeklerinden dolayı teşekkürler.

Hep birlikte nice güzel eserleri okuyucularla buluşturmak ümidiyle...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

CAZÎ VEYA CADI...

Karadeniz kültürünün vazgeçilmez korku hikâyelerinin başında cazîler gelmektedir. Karadenizli kadınlar çocuklarının tek başlarına uzak yerlere gitmelerini engelleme adına, onları tehlikelerden koruma adına karanlığa eşlik eden gecelerde korku hikâyeleri anlatırlardı.

Karadeniz'in doğal yapısından dolayı; geçit vermeyen dağları, engebeli yolları sebebiyle medeniyet geç ulaşmıştır bu topraklara. Haliyle insanlar başlarına gelen olayları bir varlığa, göremedikleri bir varlığa yaftalamak daha akla yatkın gelmiştir. Bebeklerinin kırkı çıkmadan ölmeleri, hayvanlarının telef olmaları... Kendilerince bir yanıt bulmuşlardı.

Bu hikâyelerdeki karakterler sadece korku motifi olarak mı kullanılıyordu? Yoksa gerçekte var mıydı? Bu hikâyeler gerçeğe dayanmasa bugüne kadar ağızdan ağza gelir miydi? Peki ya, bu hikâyelerin ne kadarı doğru, ne kadarı gerçeğe dayanıyordu?

Rivayetler şöyledir; Cazîliğin merkezi Kırım ve Mısır olduğuna inanılır. Rize ve Trabzon'da cadılara "Cazî veya Mayisa" adı verilmektedir. Cazî, Farsça "Cazu" kelimesiyle ilişkilidir. Mayisa ise Mayıs ayının adı ile ilişkilidir. Cazîlerin küçük çocukların ya da ahırdaki buzağıların ciğerlerini yedi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğine, ineklerin sütünü çaldıklarına inanılmaktadır. Rusların kültüründe de görüldüğü gibi Rus cadısı Baba Yaga vardır.

Kırım cazîlerinin ünü bir yana, Trabzon-Rize cazîlerinin eskiden cenaze kazanı denilen ve ölü yıkamak için su ısıtılan en büyük boy kazanlar içinde seyahat ettiklerine, yakıt olarak insan pisliğini yüzlerine sürerek kullandıklarına inanılmaktaydı. Daha ilginci Baba Yaga'nın, bazı Doğu Avrupa ülkelerinde Jezi Baba olarak da anılması... Bu durum ister istemez Slav folkloru ile Fars folkloru arasındaki etkileşmeyi ortaya koyuyor.

Anadolu'da, sağlığında üstünden kedi atlamış veya köpek eti yemiş insanların, öldükten sonra hortlayarak cadı olacaklarına inanılmaktadır. Anadolu folklorundan farklı olarak, Doğu Trabzon ve Rize folklorunda "Cazî/Mayisa" motifi, uzaktan gelen korkunç bir yaratık olarak algılanmamaktadır. Köyün içinden herhangi bir kadın cazî olabileceği gibi cazîlik eğitimle başkalarına öğretilebileceğine inanılırdı. Aynı evdeki tüm kadınların erkeklerinden habersiz cazî olabileceğine dair sayısız hikâye vardır.

Bu kitapta geçmese de başka bir korku figürü daha vardır; "Koncoloz." Belinde kesici aleti olan, tarlalarda küçük çocukları kaçırıp kesmek için hazır bekleyen başka bir korku figürü. Bu figürün ortaya çıkma sebebi, çocukların bağa bahçeye yalnız gitmelerini engellemeleri adına ebeveynlerinin ortaya attığı ayakları çarpık, kambur ve çirkin bir kocakarı diye nitelendirilen yaratıktır.

Yine Karadeniz kültürünün, Rize ve ilçelerinin tutkusu haline gelen atmaca sevgisi atlanmaması gereken bir diğer detaydır. Sevgisi o kadar ileri gitmiştir ki atmaca yetiştiriciliğine kadar varmıştır bu sevgi.

Bir Karadenizliye atmaca denince ilk aklınıza ne gelir diye bir soru sorulduğunda hiç düşünmeden verdiği tek cevap vardır; Gurur ve asalet! Atmacanın duruşu asaletin simgesiydi. Gücün ve gururun anahtarıydı.

HİKÂYENİN ORTAYA ÇIKMA SEBEBİ

Yukarıda da anlattığım gibi Karadeniz'in korku figürlerinden sadece biri olan Cazîleri yazmaya karar vermem Alacakaranlık serisiyle tanışıklığımdan sonra hayata geçti. Cazîleri ve atmacaları bir fıtratın içine yerleştirmek yıllardır yaşattığım bir hayalimdi. Alacakaranlık Serisinden sonra neden bizim de bir fantastiğimiz olmasın sorusuyla yola çıktım. Belki seveceksiniz, belki sevmeyeceksiniz... Belki bazı yerler size ters gelecek veya acaba diyeceksiniz... Belki Kardelen'i ve Gökhan'ı sevecek ya da çok saçma diyeceksiniz... Ama sonuçta bu bir fantastik! Doğruluk payını sorgulamak ne kadar doğru olur bu sizin inisiyatifinize kalmıştır.

Ben bunu gecenin bir yarısı hikâyeleştirirken farkında değildim ama dilimde tek bir cümle vardı. Arapça bir cümleydi. Çok sonra farkına vardığımda, ne anlama geldiğini araştırdığımda hikâyeyi yazıp yazmama arasında gelgitler yaşadığımı itiraf etmeliyim. Bana ne anlatmak istediğini kestiremiyordum. Arapça "Ecmein" kelimesinin Türkçe karşılığı "Birleştiren" demekti. Neyi birleştirmekti bilememiştim. Evren bana bir mesaj mı veriyordu? Bunu din ilminde eğitim yapmış, şu anda da öğrenci yetiştiren hocam Mevlüde Çeltik'in telkiniyle çözdüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mevlüde Hocam, insanların doğruyu ve yanlışı, aykırılığı ve olağanı görmeleri için, kötülüğün insanoğluna hiçbir şey getirmeyeceğini anlatan bir olay silsilesi olduğunu söyleyerek yüreğime bir nebze de olsun su serpmişti.

Cazî ve atmaca mı? Bir süre yazıp yazmama arasında bocalasam da sonunda yazmaya karar verdim. Karadeniz insanının nelerden korktuğunu, nelerden hoşlandığını hikâyeleştirerek okuyucuya ulaştırmaya karar verdim. Kitapta geçen belli başlı kıstaslar gerçek dışı olsa da Karadeniz insanının inandığı gerçeğini değiştiremez. Günümüzde bu inanışların pek hükmü kalmasa dahi eskilerimizin dilinden anlatılmaya devam etmektedir.

Cazî, kurnaz ve fettan anlamında bugün bile kullanılır. Özellikle cimcime kız çocuklarına cazî demek çok revaçtadır. Hangi Karadenizliye sorarsanız sizi doğrulayacaktır.



GÖKHAN

Endişeliyim. Bir şeyler ters gidiyor. Ama ne olduğunu kestiremiyorum. Evden çıkıp okuluna kadar takip etmiş, emniyetli bir şekilde sınıfına girene kadar beklemiştim kızı. Arkadaşlarıyla kutlama yapacağı zamana kadar geri dönecektim.

Tutulduğum yerden en fazla bu kadarı elimden geliyordu. Oyuna gelmem ve tutsak olmam benim için bir şey ifade etmiyordu. Yapmam gereken görevimi yerine getiriyordum. Ama fiili bir müdahale gerektiğinde zorlanacağımı biliyorum. Böyle bir durumun gelişmemesini diledim.

Babamın ve Metin'in öngörüleri eyleme geçiyordu. Bunu engellemek için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sadece karşıdan seyretmek zorunda kalıyordum. Masum bir kızın hayatı bu yangınla karanlığa gömülüyordu.

Ne olurdu biraz daha zamanımız olsaydı. Sadece bir ay. Bir ay sonra o kız kendi ayağıyla bize gelecek ve her şey başlamadan son bulacaktı. Ama iblis rahat durmamış, yapmışlardı yapacağını. Kızın ailesini katletmişti.

Kaderimin bir yerinde, başrolünde yer tutacak bu kızı o iblislerin kollarına teslim edecek değildim. Sonuna kadar savaşacaktım, savaşacaktık. Biz bu dünyaya bu gaye için gelmemiş miydik zaten.



Nazmiye Sümer

Yakın zamanda gerçekleşecek o olay için kendimizi hazırlamıyor muyduk?

Hissediyordum. Bir şey eksikti.

Yüzyıllardır, dünya kurulduğundan bu yana aradığımız sırrı kimse bulamamışken biz nasıl bulacaktık orası da bilinmiyordu.

Sezgilerime güveniyordum. Bütün sırrın anahtarı bu kızdı. Biliyordum. Kaderimin anahtarı, neslimin devamını getirecek bu kız bu sırrın ne kadarına hâkimdi.

Kız, kilit rüyamda gördüğüm andan itibaren gözetimim altındaydı. Ona ulaşmaya çalışmış ama beni engelleyen görünmez bir güçten dolayı bunu imkânsız hale getirmişti. Elbette bunun arkasında iki iblisten biri vardı.

Ama neden? Ne istiyorlardı bu kızdan?

Baraka görünümlü evden güçlü bir patlama duyulduğunda tünediğim daldan sıçrayıp kızın okuluna doğru bedenini ödünç aldığım atmaca sayesinde uçmaya başladım. Yanına gidemesem de, onu kollarımın arasına alarak teselli edemesem de acı haberi aldığında yanında olmak istiyordum.

Bundan sonra bir gölge gibi her zaman yanında olacaktım. Ta ki kaderimin başrolüne oturana kadar...

Ve sonra...



GİRİŞ

İnce, fakat bedenimi kurşun gibi delen yağmurdan dolayı bedenim ıslanmamdan dolayı buz kesmişti. Üstüne üstlük rüzgâr sert bir şekilde esiyor, yağmurlar bedenime kamçı gibi çarpıyordu. Üşüyordum, üşümemden dolayı dişlerim birbirine çarpıyordu. Aslında yağmuru ve rüzgârı net bir şekilde hissediyordum. Durumun ilginç yanı, kafamı karıştıran kısmı ise bu yağmur ve rüzgârı ruhen hissettiğim halde fiilen hissedemediğimdi. Neden böyle, diye de kafa yormuyordum, anı yaşıyordum.

Vakit, sabahın çok erken vaktiydi, henüz gün doğmamıştı bile. Yüksek dağların arasında gün ışığını geç bulacağımız kesindi. Bu yağmur, gün ışığının bize ulaşmasını engelleyen artısıydı. Önümüzde uzanan dik, çamurlu patika yol, yürümemize pek olanak vermiyordu. Bu kadar çamur olmasının iki nedeni vardı; ilki kalabalık bir topluluğun en arkasından gitmemden, ikincisi ise keçi yolunun tek kullanıcıları bizler olmamızdandı. Ayrıca, cenaze için hiç uygun bir vakit olmadığını düşünüyordum.

İnce yağmurdan dolayı etrafımızı hafif bir sis tabakası kuşatmıştı. Ürperti tüm vücudumu kapladı. Karanlık orman, karanlık giysili adamlar ve önümde ilerleyen cenaze devamlı şekilde ürpermeme neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük kalabalığın arkasında yorgun adımlarla ilerliyordum. Her adımım bana daha bir zor geliyordu. Her adımım bana bir külfet geliyordu. Bu, dik yokuştan değil, ölümün varlığını bilmemden dolayıydı. Niye buradaydım, niye kimseyi tanımıyordum, bilmiyordum. Bütün yüzler, yürüdüğümüz bu yol bana yabancıydı.

Yorgun adımlarla yokuşu tırmanırken yaptığım tek belirgin hareket, arada başımı kaldırıp omuzlar üzerindeki tabuta bakmaktı. Sık aralıklarla takip ediyordum, göz hapsimde tutuyordum omuzlar üzerinde taşınan cenazeyi. Kadın ya da erkek mi diye düşünmeme gerek yoktu, başucuna örtülen örtü, ilginçtir; pahalı kumaştan duvak, bir kadın olduğu gösteriyordu. Tabutun içindeki genç bir kızdı. Onun için üzülüyordum, yaşamın güzelliklerini göremeden ölüp gitmiş diye düşünmeden edemiyordum.

Peki, ben neden buradaydım? Kimdi bu genç kız? Ne gibi bir yakınlığımız vardı bu ölüyle? Peki, neden kimseyi tanımıyordum ya da neden herkes benim varlığımı yok sayıyordu? Sanki hiçbiri benim onlarla birlikte yürüdüğümü hissetmiyordu, onlara göre ben yoktum. Ayrıca en ilginci hiç kimse bu genç kız için gözyaşı dökmüyordu. İnsanlar ölülerinin arkasından gözyaşı dökmez miydi? Ayak bileklerine kadar uzun, yıldızsız gece kadar karanlık pelerinleri içindeki insanlar ağlamaktan çok uzaktılar, ayrıca bana oldukça ürkütücü görünüyorlardı. Ruh gibiydiler, hiç birinin ağzından bir tek cümle dahi çıkmamıştı. Sanki sessiz bir ayindeymişler gibiydiler.

Karanlık pelerinli insanlar tabutu büyük bir dikkatle yere bıraktılar, onun incinmesi değil de uyanmaması için gibiydi bu dikkat. Kıyafetleri gibi içlerinin kararmış olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum, tümünün bakışları soğuk ve uzaktılar.

Tabutun kapağını açtılar, beyaz kefene sarılmış bedeni sarsmamaya özen göstererek tabuttan çıkardılar. İlginç diye düşündüm, içlerinin ve dışlarının karanlığına rağmen tabuttaki ölüyü beyaza sarmışlardı.

Önceden hazırlanmış mezara yerleştirmeye çalışıyorlardı. Yağmurdan dolayı zemin çamur içindeydi. Kefenin baş kısmı açılınca ölen mevtanın saçlarının bir kısmı dışarı saçıldı. Şimdi, uzun iri dalgalı siyah saçları kefenin kenarından görünüyordu. Kalabalığın arasında yüzünü görebilme umuduyla uzanıp baktım.

Ölünün saçını kefene geri sıkıştıran adamın elleri arasında ölü, soğuk yüzü gördüm. İçim bir an dondu. Kapalı olması gereken gözleri açık ve gözyaşları yerine kan süzülüyordu. Şok olmam kanlı yaşlar değildi, bu yüzü tanıyor olmamdandı. Bu yüzü tanıyordum, aynaya bakmışçasına tanıdıktı bu soğuk yüz. Bu bendim! Ben kendi cenazemi yaşıyordum. Bu nasıl olur diye düşünmeye fırsat bulamadan kalabalık ölü bedenime et parçaları atmaya başladı. Beyaz kefen, atılan et parçalarından dolayı kana bulanmıştı. Bir yandan da garip sesler çıkararak ayinlerini gerçekleştiriyorlardı.

Yanlarına gidip bunu yapmamaları için yalvarmak istedim. Kalabalık oraya ulaşmama engel oluyordu. Cesedi toprağa koymalarını engellemek için bu defa bağırmak istedim. Ağzımı açıp 'hayır, yapmayın' dediğim halde beni umursamadılar. 'Beni neden incitiyorsunuz?' diye haykırdım bu defa.

Ben onların neden böyle yaptıklarını sormayı denesem de beni duymadıklarını fark etmem kısa bir anımı aldı. Bütün kalabalık, ölü bedenimi taşıyan adamlar dahi gözlerinde nefret vardı. Neden, diye düşündüm. Neden benden bu kadar nefret ediyorlardı, diğer bir soru; neden ölmüştüm. Aklımın almadığı, nasıl oluyor da kendi cenazemi görebiliyordum. Bütün o cevabı olmayan sorular aklımdan sırasıyla geçerken ben çaresizdim. Tekrar son sesle 'neler oluyor, diye bağırdığım an içime dolan kavurucu ateşi yutmak zorunda kaldım.

Ardından ilk hissettiğim şey yağmuru ve rüzgârı bire bir hissettiğimdi. Yüzüme düşen her sert yağmur damlası görüşümü zorlaştırıyordu. Elimle yüzümü silmek istiyordum ama beynim bu komutu cevap veremeyecek kadar şoktaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepsi kısa bir an için durdular, bana bakıyorlardı. Beni sonunda fark ettiler diye düşündüm. Ne zaman olduğunu anlayamadığım bir anda kendimi yerde, kalabalığı etrafımda buldum. Bakışları halen daha öfke doluydu. Keşke bağırmasaydım diye düşündüm, ama artık çok geçti.

Daha önce fark etmediğim, yüzüme çarpan yağmurlar arasında fark ettiğim orakları gördüm. Her birinin elinde orak vardı ve beni parçalamak ister gibi yaklaşıyorlardı. Korktum ve kaçmak istedim. Ama kaçmak şöyle dursun kıpırdayamadım bile. Sonra anladım ki tabutun içinde bedenimin gümüş zincirlerle zincirlemiş olduğuydu. Nasıl ve ne zaman olmuştu sorusu kafamda dans ediyordu. Korkuyordum. Çaresizdim.

Kalabalık, her adımda bana biraz daha yaklaşıyordu. Onlar yaklaşıyor, ben bağlı olduğum yerde deli gibi çırpınıyordum. Çırpınmam faydasızdı, her çırpınışım beni gümüş zincirlere çözümü imkânsız bağla bağlıyordu. Geçte olsa beni bağlayan bağların daha da çözülmez bir şekilde düğümlendiğini fark ettim.

Çırpınmamın faydasız olduğunu anladığım an gerçek ölümü yaşamak için bekledim. Gözümü yummamın bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. Sonuç kaçınılmazdı, ölecektim. Keskin ağızlı orağın soğuk demiri göğsüme girdiğinde kalbimi çıkaracaklarını biliyordum, istemsizce dudaklarımdan acı çığlık dökülürken dağlar sarsılıyordu.

***

13 Mayıs 1995

Bir insanın doğum tarihiyle kaderi çizilir mi? Hepiniz diyeceksiniz ki; Çizilir. Ben farklı bir şey iddia etmiyorum. Bakın sözü nereye bağlayacağım. Kader çizgisinin daha biz doğmadan çizildiğini biliyoruz. Biliyoruz bilmesine ama neler yaşayacağımızı bilemiyoruz haliyle.

Öyle sanıyordum...

Aslında rüyalar bize bir işaret. Garip yaratıklar, gizemli insanlar, sır dolu mekânlar... Peki ya objelere ne demeli? Ya uçmalar? Hemen heveslenmeyin, henüz uçmadım. Yani rüyamda. Neydim, ne olacaktım ya da ne olmam gerekiyordu? Elbette bir hayat çizgim vardı kendi çizdiğim. Bir hedefim vardı. Doktor olacaktım. Aynı çizgiden bir milim dahi kaymayan öğrenim çizgim bunu açıkça gösteriyordu.

Korkusuzdum. Hiçbir şeyden hiç kimseden korkmazdım. Tek korkum rüyam ve bana ne anlatmak istediğini bilememenin verdiği belirsizlikti. Sert mizaçlıydım. Farkındaydım, dıştan soğuk görünüyordum ama bunun için elimden bir şey gelmiyordu. İçim dışım bir değildi. İçten herkesle arkadaş olmak istediğim halde bunu eyleme geçiremiyordum.

Bunun arkasında belki de aile yaşantım vardı. Bir sırrımızın olmadığını bilmeme rağmen anne-babamın öyleymiş gibi davranışı beni böyle yapmıştı. Tekdüze rüyamı dahi en yakın dediğim arkadaşım Burcu'ya bile anlatamamıştım.

Sürekli adres değişikliğine rağmen okulumun değişmemesi diğer bir alengirli işti. Ne arkadaşlarım, ne okul yönetiminin benim bu enteresan durumuma bir anlam veremediklerini biliyorum. Biliyor musunuz, ben de anlam veremiyorum. Kirası mı artıyor diye soracaksınız; Hayır. Evi veya muhiti mi beğenmiyorsunuz diyen sorularınızı duyar gibiyim. Buna da cevabım yine; Hayır olacak. Tek cevap; Bilmiyorum. Evet, evet. Bilmiyorum. Sorularımın muhatapları beni her seferinde geçiştiriyorlar. Yukarıda saydığım sebepleri sıralıyorlar. Ama değil! İnanın ki değil! Bir yerden bir yere taşınmaya karar verilmeden önce evde anne-babam arasında gizli bakışmalar, fısıltılı konuşmalar ve odalarında şiddetli olmasa da tartışmalar... Haftasına, hooop başka bir semte... Niyeyse okulum bu değişimlere dâhil değil. Niye diyen sesinizi duyar gibiyim. Bunun sebebini de açıklayacağım. Daha sonra.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



KÂBUSLAR GERÇEĞE DÖNÜYOR

13 Mayıs 2012 (Saat: 05.30)

Odamın kapısı büyük bir hızla açılırken kalbimin gümbürtüsü kapıya eşlik ediyordu. Kâbusuma eşlik edercesine... Bu, daha çok korkmama, istem dışı korkuyla sıçramama neden oldu. Bana acı veren orakları beklediğim için istemsizce tekrar çığlık attım.

Görmeyen, korku dolu gözlerle loş odada bakışlarım dolaştı. Sesini duyduğum kapıyı aradım. Yaşadığım korku ve panikten bulamıyordum. Gerçeği algılamaya, nefesimi düzene sokmak için beynimle savaş halindeydim. Oraklar yoktu, siyah giysili adamlar yoktu, yağmur yoktu; Sadece yatağımın sıcaklığı ve korku dolu soluklarım vardı.

Koridorun cılız ışığını yeni algılamaya başlamıştım, gözüme vuruyordu. Cansız ışık bile beni rahatsız etmişti, istemsizce gözlerimi kapattım. Odamda ve yatağımda olduğumu anladığım an rahat bir soluk almak isterken nefesim titredi. Odamın hafif nemli kokusu genzime doldu, odamda olduğumun başka bir kanıtıydı. Yine de bedenimin korkuyla titremesine engel olamıyordum.

Yatağımın çöktüğünü, birinin bana sarıldığını hissettiğim an bunun annem olduğunu anladım. Bana sıkıca, kötülüklerden korumak istercesine küçük kollarıyla sarıp sarmaladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun güven dolu kollarında huzursuzca derin soluklar aldım. Omzuna dayadığım başımı boynuna çevirdim, kendisine has leylak kokusu genzime doldu; Annem!

Güven veren kolları beni sıkıca sarmıştı. Dudaklarından fısıltıyla sadece tek bir kelime çıkıyordu. "Geçti!"

Sesi, beni tüm kötülüklerden korumak istercesine sert bir ifadeyle "Geçti!" diyordu tekrar tekrar. Ne geçmişti? Kara giysili cellâtlar beni öldürmekten mi vazgeçmişti? Neydi geçen?

Elbette ki anne ve babamın bildiği gibi, yine aynı kâbustu. İki yıldır, belli aralıklarla aynı rüyayı görüyor ve her defasında aynı şekilde korku çığlıkları atarak uyanıyordum. Her seferinde ilk defaymış gibi kalbim göğsümü parçalarcasına çarpıyordu. Yine ilk seferinden itibaren yaptığı gibi annem yanıma gelip beni avutmaya, sakinleştirmeye çalışıyordu.

Benim bu yaşadığımı bu dünyada kimse yaşıyor muydu? Garip bir durumdu benim yaşadığım. Aslında garip kelimesi durumumu anlatacak kelimenin tam karşılığı değildi; olağandışıydı karşılığı.

İki yıl öncesine kadar hiç rüya görmüyordum. Ama şimdi... Biliyor ve hissediyordum, bende bir gariplik vardı. Er ya da geç, önünde sonunda bununla yüzleşmem gerekecekti. Hissediyordum. Adım adım büyük yıkımların olacağı fırtına bana doğru yaklaşıyordu. Rüyalarımın arasının sıklaşmasıyla kalbimi pompalayan kan atışım artıyordu.

Kendimin, insanlardan farkı olduğunu anlamam çok eskiye dayanıyordu. Dört yaşımda bile değildim neden rüya göremediğimi merak etmem. Çevremdeki diğer insanlar rüyalarını anlattıklarında rüya görmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Mesela hayal kurmakla aynı olup olmadığını... Eğer hayal kurmakla aynıysa rüya görmek güzel bir şey olmalı, diye düşünüyordum.

Ama yıllar sonra yanıldığımı anlamıştım.

İki yıl önce ilk rüyamla muradıma ermiştim. Rüyamla

yüzleşmem gerçekleşmişti gerçekleşmesine ama işin acayip yanı, asla farklı bir rüya görmememdi. Değişmez rüyalarımın araları ilk zamanlar daha uzundu, üç-dört ay gibi... Şimdi ise daha sıklaşmıştı, neredeyse iki hafta da bir!

Tek düze rüya artık beni endişelendirmiş, en önemlisi korkutmuştu. İlk tanışıklığımdan bu yana korkuyordum rüyamdan. Annem rüya görmeye başladığımı öğrendikten sonra, bir kâbus olduğunu öğrendikten sonra üzülmemem adına asla kendi rüyalarını dillendirememişti. Gerçi annem, rüya görememe durumumdan dolayı çok ender rüyalarını anlatırdı. Kafa karışıklığımın önüne geçeceğine inanıyordu anlatmazsa.

Benim bu rüyam neye işaretti, bilmiyordum, çözemiyordum. Bir şeye yorup yormamam gerektiğini bile bilmiyordum. Ailem bu konuda başarısızdı, yetersizdi. Geçiştirici cevapların beni tatmin etmediğini görüyorlardı.

Kâbuslarımın rutinliği annem ve babamın yüzünü gün be gün daha solduruyordu. Neler oluyor, diye sorduğumda endişelenmem gereken bir şey olmadığını söyleyerek beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Rüyamla ilk tanışıklığımı ikisiyle paylaştığım zaman çok endişelenmişlerdi. Bir şey bilememenin verdiği çaresizlik onları yıkarken ben daha kötü olmuştum. Ne kadar çaresiz olduklarını gördüğümde daha çok endişelenmiştim. Uzun beyin fırtınasının ardından bir karara varmıştım; Bende bir gariplik vardı.

Neydim ben? Ya da kimdim ben? Ailemin kızı olduğumu biliyordum, bunun için DNA testine gerek yoktu. Anne ve babamın senteziydim, ikisinden birçok şey almıştım. Ama kendi garipliğimden dolayı ailemin uzaylı olduklarını düşünmüyor değildim.

Uzaylılar mı sorusu sadece tekdüze rüyam değildi, çevremdeki insanların duygularını hissetmem beni bu düşünce-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye yönlendiriyordu. Özellikle kötülüklerini hissedebiliyordum. İşte o zaman onlardan kendimi uzaklaştırıyordum. Bu sebepten bir elin parmağını geçmeyecek arkadaşlarım vardı. Gerçek olduklarına inandığım arkadaşlarım.

Zaman içinde kâbuslarımın ailemi üzdüğünü görüyordum, çözüm olarak etkilenmiyormuşum gibi yapmaktı. Unutmaya çalışmak mümkün değildi ama onlar için öyleymiş gibi yapmak daha kolaydı. Elbette ki unutmak benim için imkânsızdı, ama bir süre zihnimin gerilerine attığımda çabucak iyileşiyordum; Tabi sonraki rüyama kadar...

Son iki aydır hemen her gece bu kâbusu görüyordum, rutine bağlamıştı zihnim. Sanki hayatımda bir şeyler değişecekmiş gibi hissediyor, bu beklentiyle bir diğer güne başlıyordum. Bunu ilk gördüğüm andan itibaren bu duygumu bastırmaya çalışıyordum. Ama ne kadar uğraşsam uğraşayım beni bu düşünceden alıkoyacak bir cevap bulamıyordum.

Annemim sıcak, şefkatli kolları arasında *'yarın benim doğum günüm'*, diye düşündüm acıyla. On sekiz yaşıma giriyordum. Genç kız olma yolunda emin adımlarla giderken bu rüyalar beni endişeye sürüklese de... On sekiz yaşıma giriyordum.

İstemsizce gözüm dışarı kaydı, kapalı perdeden dışarısını tam göremiyordum. Başucumdaki saate göz ucuyla baktığımda sabahın olmasına az bir vakit olduğunu fark ettim, rüyamdaki vakit gibi. Bu farkındalık ürpermeme neden oldu.

Bir süre daha anneme sarılmış vaziyette durdum, buna çok ihtiyacım vardı. Ondan ayrılmak hiç istemiyordum. Onun güven veren şefkatli kolları ve leylak kokusu beni bir nebze olsun yatıştırıyordu.

Odamın kapısında başka bir hareketlenme oldu. Babam odamın eşiğinde durmuştu. Koridorun cılız ışığı arkasında kalırken yüzü karanlık gölgeler içindeydi. Canlılığını yitirmiş mavi gözleri gölgeler arasında kalsa da gözlerimi bulduğunu biliyordum.

Uykudan yeni kalktığını belli eden boğuk sesiyle "Aynı mı?" diye sordu sadece. Ona gözlerimi yumarak cevap verirken yüzümde engel olmadığım korku dolu bakışlarım vardı.

Cevabımın ardından omuzlarının üzüntüyle düştüğünü ve yorgun adımlarla arkasını dönüp odasına geri gittiğini yine korku ve endişe dolu gözlerle izledim. Onun bu çaresiz hali korkumun artmasına sebep olmuştu. Annem ve babam benim bu rüyalarımdan dolayı çaresizdiler.

Bunun için beni doktora götürmüşler, bir yığın tetkiklerin ardından elleri boş geri dönmüşlerdi. Doktorun tek tavsiyesi iyi bir psikiyatri doktoruna gitmemdi. Nörolojik bir bulguya rastlamamışlardı, belki psikolojik olabilirdi. Doktor benim deli olduğumu düşünüyordu. Ailem, psikoloğa götürmeyi reddetmişlerdi. Akıl sağlığımın yerinde olduğunu, doktorun başarısız olduğunu söyleyip durmuşlardı. Kendilerini mi kandırıyorlardı yoksa beni mi avutuyorlardı emin değildim.

Okullar kapandığında gidecektik. Bu defa büyük bir hastaneye gideceğimizi söylemişti babam. Şimdi başka bir doktora götürmeyi planlıyorlardı. Yurtdışından seminer için İstanbul'a gelecek olan Türk doktoru bekliyorduk. Özellikle benim için gelecekmiş. Babam gibi basit bir duvar ustasının kızının ne ayrıcalığı olabilirdi ki o doktora göre? O doktor da bir çare olamayacaktı benim bu rüyalarıma, diye düşündüm üzülerek.

Gün ışığı iyice yükselmeye, odamı hafiften aydınlatmaya başladığında kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Gün ışığı kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Gecenin karanlık yüzündense gündüzün aydınlık yüzünü her zaman tercih ederdim. Okula hazırlanmam için artık kalkmam gerektiğini düşünerek kendimi annemden geri çektim. Annemin kollarından ayrılırken yüzüme gülümsememi yerleştirmeyi ihmal etmemiştim.

"Tamam anne. Şimdi daha iyiyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçeği söylediğime emin olabilmek için geri çekilip loş odada dikkatle yüzüme baktı, güven veren elleri yanaklarımı kavramıştı. "İyisin, değil mi?" diye sordu fısıltıyla, sanki sorusunu başkasının duymasını istemiyor gibiydi.

Onun sessizliğine uyarak başımı salladım. Belki bizi dinleyen, benim bu rüyaları görmeme neden olan bir güç vardı. İçimden bir ses öyle olduğunu söylese de mantık tarafım bir tarafıyla gülüyordu.

Oda yarı karanlıktı, koridorun cılız ışığını arkasına aldığı için onun yüzünü net görmem zordu. Ama biliyordum ki yine üzgündü.

"Sen giyinene kadar ben kahvaltıyı hazırlayayım," derken sıradan bir güne hazırlanıyor gibiydik. Keşke öyle olsa, diye düşünürken gördüğüm rüyayı sormayacağını anlamıştım. Rahatlamama neden oldu. Babamın *"Aynı mı?"* sorusunu duymasına rağmen benim cevabımı anlamamıştı, ama tahmin etmiş olmalıydı. Buna rağmen yine de sormamıştı.

Annem yatağımdan doğruldu, uzanıp dalgalı saçlarımı, yatıştırmak ister gibi sıvazladı. Dokunuşundaki şefkat yüreğimi sıkıştırdı. Sonra usulca arkasını döndü. Odamdan çıkarken adımları yorgun ve çaresizdi. Tıpkı rüyamda cenazenin arkasından giden kendi adımlarım gibi.

Rüyamı düşünmemeye çalışarak yatağımdan çıktım. Odamın tam karşısındaki kapıyı açıp zemini siyah mozaik taşıyla kaplanmış banyoya girdim. Annemin mavi el örmesi paspasları yerin çirkinliğini kapatamıyordu. Camgöbeği yeşili duvarın üzerinde mavi bir derme çatma lavabo sırıtıyordu. Üzerine bir kenarı kırık, nemden yer yer solmuş küçük bir ayna tutturulmuştu. Evin her yeri gibi burası da pejmürdeydi. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıktım. Odama döndüğümde okul kıyafetlerimin asılı olduğu eski tahta arkalıklı sandalyeye ilerledim. Geceliğimi intizamla katlayıp sandalyenin üzerine bıraktım.

Arkadaşlarıma göre fazla titiz, anneme göre dağınık bir kızdım. Sanırım ortasıydım. İlkem, nasıl bulmak istiyorsan öyle bıraktı çünkü. Aşırı düzenli, pimpirikli veya temizlik hastası değildim. Ama inandığım bir gerçek vardı; Yaşadığım yeri yaşanılır hale getirmek.

Gri eteğim ve beyaz gömleğim olan okul formamı üzerime geçirdim. Kısa bir zaman sonra, dört yıl boyunca giydiğim bu formalar bir anı olarak zihnimin derinliklerine gömülecekti. Okulumun kapanmasına kısa bir zaman kalmıştı, hatta haftalar.

Arkadaşlarımla eskisi gibi artık görüşemeyeceğimi bilmenin verdiği bir burukluk şimdiden beni esir almış durumdaydı. Bu, kâbuslarımla daha da içli dışlı olacağım anlamına geliyordu. Okulum ve arkadaşlarım kâbuslarımı unutmamda büyük rol oynuyorlardı. Her daim içimde taze tuttuğum üniversite hayatı beni bekliyordu. Bu demek oluyordu ki kâbuslarımı unutmam için yeni sebepler çıkacaktı. Hem de güçlüsünden.

Ders konularımızın son sınavlarını yeni bitirmiştik. Üniversite sınavını gerimizde bırakmanın rehaveti üzerimize çökmüştü bile. Bu nedenle günlerimiz birbirimizi bir daha göremeyecek olmanın endişesiyle sürekli birlikte zaman geçiriyorduk.

Arkadaşlarımla günler öncesinden kararlaştırdığımız gibi doğum günümü kutlamak için dışarı çıkacaktık. Her doğum günlerimizde aynı yeri kullanıyorduk, okulun karşısındaki küçük kâffeyi. İstisnalar haricinde tüm arkadaşımın maddi durumu benden katbekat yukarıda olmasına rağmen aynı mekânda doğum gününü kutlardık. Bizim mekân diye sahiplenmiştik küçük kâffeyi.

Annemlere planımızı anlattığımda itiraz etmemişlerdi, hatta akşam evde bir kutlamanın beni beklediğini söylemişlerdi. Her yıl kutlamamızı evimizin sıcak havasında tekrarlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dık. Elbette ki yine çok sevdiğim üzümlü kek ve yine bakkala her ay sonu ödemek üzere yazdırdığımız meyve suyuyla.

Beynim yine mucizesini gerçekleştirmişti, mutfağa giderken rüyam tamamen aklımdan çıkmıştı. Gün içinde yaşayacağım doğum günü partisi için kalbim şimdiden kanat çırpıyordu. İçimin kanat çırpışı mutfağın eşiğine geldiğinde son buldu. Yine pejmürde bir mutfağın küçük penceresi altında annemi, dirseklerini mutfak masasına dayamış, derin düşünceler içinde buldum.

Geçen yıl bu eve taşındığımızda, bir önceki evin viraneliğinden kurtulma adına bu ev bize çok güzel gelmişti. Ama içine yerleşip yaşamaya başladığımızda gerçek yüzümüze tokat gibi çarpmıştı. Diğerlerinden hiçbir farkı yoktu bu evin. Banyonun duvarlarının çirkin rengi mutfağı da kaplamıştı.

Boyacının, iki renk boya kutusu vardı. Ve kutuyu bitirene kadar da duvarları boyadığını düşündürtüyordu. Odalar ve küçük televizyon odası beyaz boyayla boyanmıştı. Soğuk renkler evin içini daha soğuk gösteriyordu. Annemin tüm renklendirme çabaları bir sonuç vermiyordu.

Televizyon odasında iki çekyat çocukluğumdan bu yana değişmeyen mobilyasıydı. Annemin bin bir emekle yetiştirdiği çiçekler odaya hafif bir renk ve hareket katıyordu. Yere serili kilimin annemin çeyizinden bugüne kadar geldiğine hayretle tanık oluyordum. Annemin eşyalarını titizlikle korumasından kaynaklanıyordu. Televizyonu koyduğumuz sandık yine annemin çeyizinden kalmaydı. Çocukken içinde ne olduğunu çok merak eder ve kendimce varsayımlarda bulunurdum. İçinde, bu fakirlikten kurtaracak bir hazine olduğu veya annemin hiçbir zaman gün yüzüne çıkmamış mücevherleri olduğunu hayal ederdim. Mümkün olmayan hayaller, asla gerçekleşmeyecek hayaller... Çocukluğumun hayalleri...

Ebeveynlerimin yatak odaları benim odamın hemen bitişiğiydi. İki kapılı gardırop ve basit bir yataktan oluşuyordu.

Oda o kadar küçüktü ki yatağın bir tarafı duvara dayalıydı. Annemin tarafında ise başucu komedini görevi gören, bir taşınma esnasında hasar gören topal sehpa süslüyordu. Yerde ise annemin elleriyle ördüğü paspas seriliydi.

Annemin esmer denecek kadar koyu bir teni vardı. Kıvırcığa yakın dalgalı saçlarını her zaman mandal tokayla sıkıca arkasından tuttururdu; şu an olduğu gibi. Mayıs ayının bu yıl erken gelen sıcak ve nemli havası annemin üzerine ince bir penye geçirmesine neden olmuştu. Annem sıcağa asla dayanamazdı. Çok zayıftı ve incecik kemikleri vardı, bu onu daha da narin gösteriyordu. Fazla uzun sayılmazdı. Babamın omuzlarına kadar geliyordu.

Babam ise bir seksene yakındı. İri ve sağlam görüntüsü vardı. Başında neredeyse hiç saç kalmamıştı, bu yüzden kalan bir kaç tel açık kumral saçlarını da derinden kazırdı. Açık kumral teninde mavi gözleri artık canlılığını yitirmişti. Biliyordum ki bunun nedeni bana çare olamamasından doğan üzüntüsündendi.

Boy ve biçim olarak babama benzemiştim. Ama göz rengi ve küçücük yüzümle anneme benziyordum. Beni gören biri kesinlikle on sekizine giren genç bir kız diye iddia edemezdi. Yaşıtlarıma göre daha narin görünüyordum. Sabun köpüğü gibi tenim ve ela ile yeşil arası göz rengim vardı. Saçlarım açık kumral olmasına rağmen iri dalgalıydı. Annem boy olarak benim burnuma kadar geliyordu, yanı boydan babama çekmiştim.

Şu an annemin yüzü düşündüğü şeyden dolayı gerilmişse bile benim mutfağa girmemle hemen toparlandı. Dönerken gülümsemeyi ihmal etmemişti. Üzmemek adına gülümsemesine karşılık verdim.

Anneme göre sıcak, bana göre serin sabahta sıcak çay, kendimi biraz daha iyi hissetmeme yardımcı olmuştu. Şimdi biraz daha rahatlamış hissediyordum. Rüyam yavaşça ben-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den uzaklaşıyordu. Bu iyiydi işte. Kahvaltının ortasına geldiğimde babamın mutfak dışındaki seslerini duydum. Artık kalkmaya karar vermiş olmalıydı. Benden biraz daha sonra çıkardı.

İş buldukça çalışan bir insandı babam. Yeni işi evimize yakın bir alışveriş merkezinin inşaatıydı. İnşaatlarda işçilik yapıyordu, çok iyi duvar ustasıydı. Maddi olarak fazla bir gelirimiz yoktu, yanı zor geçiniyorduk. Yine de yıllarca maddi sıkıntı yaşasak dahi babam, annemin çalışmasına asla izin vermemişti.

Sessizlik içinde kahvaltımı bitirdim. Annem her ne kadar benimle havadan sudan konuşuyor gibi görünse de zihni derin düşünceler içindeydi. Babam kahvaltı masasına otururken ben kalkmak için hareketlendim. Bu sırada annem babama çayını koymak için tezgâha dönmüştü.

"Ben çıkıyorum, akşama görüşürüz," diye düz sesle mırıldandım. Bu sırada okul çantama uzanmıştım.

Annem sadece başını sallarken babam, "Paran var mı?" diye sordu.

'Var' diye başımı salladığım halde elini cebine daldırdı. Yirmi ve on liradan oluşan iki kâğıttan yirmi lirayı bana uzattı.

Bugün arkadaşlarımla doğum günüm için dışarıya çıkacağımı bildiğinden elindeki en büyük parayı bana uzatıyordu. Bunu almam doğru değildi. Benim için didinen bu adamı bu şekilde kullanmak beni rahatsız ediyordu. Hiç almamam onu kıracaktı. Kendisini tek evladına karşı eksik hissetmesini istemiyordum. İki adım atıp yanına gittim, elimi uzatıp on lirayı aldım.

"Bu bana yeter de artar bile! Akşama görüşürüz, sizi seviyorum."

"Kardelen?" diye annem arkamdan seslendi. Sesindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu. Yavaşça dönerken yüzüme

gülüşümü oturttum; onu rahatlatmak için bir şey olmamış gibi davranıyordum. Aslında hepimiz bir şekilde birbirimizi kandırıyorduk. Ne ben huzurluydum, ne de onlar rahat; Yalan da olsa mutluymuşuz gibi oyun oynuyorduk.

"Efendim anne?" derken döndüm.

"Seni seviyorum," dedi. Bu defa rol yapmıyordu, gözleri sevgiyle parlıyor, sesinin şefkatle titrediğini duyabiliyordum. Böyle bir şey diyeceğini düşünmemiştim, rüyam için endişelenmememi isteyeceğini sanmıştım.

"Ben de seni seviyorum." derken babama gözüm takıldı, buruk bir tebessüm yüzüne oturmuştu. "Kıskanma babam, seni de seviyorum!" dedim mutlu bir sesle. Annem küçücük mutfağı iki adımda aşıp bana sarıldı. İnce ve küçük kolları beni zor olsa da sarmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun! İyi ki doğdun." dedi sesine neşe katarak. Sonra "İyi ki doğurmuşum!" dediğinde yine sesinin titremesini engelleyememişti.

Son cümlesi babamla benim kıkırdamamıza neden oldu. Bunu annem hemen her yıl tekrarlardı. Ayrıca bu sözüyle beni doğurduğu için, bana sahip olduğu için mutluluğunu, memnuniyetini bu şekilde dile getirirdi. Bu sözü beni müthiş mutlu ederdi. Varlığımın ne kadar değerli olduğunu hissettirdikleri anlardan sadece biriydi. Beni sevdiklerini biliyordum, ama asla bunun için hiç şımarma ihtiyacı hissetmedim.

Başka kardeşim yoktu. Belki istememişlerdi belki de olmamıştı; bunu onlarla hiç konuşmamıştım. Bir kardeşim veya bir ağabeyim olsun çok isterdim. Ablam olsun istemezdim. Ama bir küçük kız kardeş neden olmasın derdim.

"Ben de kızıma sarılmak istiyorum." dedi babam düşüncelerimi bölerek. Annem benden ayrılırken babama doğru hafifçe itti. Bu defa babam uzun kollarıyla beni sardı.

"Biricik kızımın doğum günü kutlu olsun! Allah sana güzel ömür versin." dediğinde annemin 'Âmin' diye mırıldan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığını duydum. Gözleri akmaya hazır yaşlarla parlıyordu, ağlayacak gibiydi.

"Ben kaçar! Geç kalmak istemiyorum." dedim çabucak ve arkamı onlara döndüm. Duygu yoğunluğunun çekiminden artık sıyrılmam gerekiyordu. "Bugün beni Eda ile babası alacak." diye bilgilendirdim. Bu hatırlatma aynı zamanda 'beni alacak olanları bekletmeyelim, anlamına geliyordu.

Biraz daha oyalanırsam hemen duygusal moda girecektim. Eğer biraz daha sevgi yumağı halinde kalırsak ağlamam içten bile değildi.

İçinde fazla bir kitap olmayan çantamı sırtlayıp evden çıktım. Evden çıkarken son defa mutfaktaki aileme baktım. Babam annemin omzuna kolunu dolamış, kendine çekmişti. Annem, emin değildim ama sanırım ağlıyordu. Mutluluktan diye kendimi avutmaya çalıştım. Rüyalarımın onları çok endişelendirdiğini bildiğim halde kendimi kandırmayı yeğlemiştim.

Durağa giden dik yokuşu inerken aklımda ailem vardı. Benim için endişeleniyorlardı ve onları endişelendirmek istediğim en son şeydi.

Hemen her gün Eda, Burcu ya da Gamze, aynı okula birlikte gitmemiz için beni evimizin önündeki duraktan alıyorlardı. Tabii ki babalarının arabalarıyla! Bunu, okumam için maddi destek veren adam yaptırıyordu. Onun sayesinde özel lisede okuyordum. Bunu kim ve neden yapıyor biliyordum; Mükemmel derecedeki notlarımdan dolayıydı.

Ortaokula başlarken okul notumdan dolayı konumum farklıydı. Okulda kimse ailemin geliriyle ilgilenmeden, sadece okul başarımdan dolayı beni parmakla gösteriyorlardı. Beşinci sınıftayken bursluluk sınavına girdim ve özel bir kolejde ortaokula başladım. Liseyi de bu kolejin bünyesinde devam ettim. Kolejin ikinci yılında bana verilen bursun ilginç bir şekilde kesintiye uğraması, ardından adının saklı tutulması koşuluyla zengin bir beyefendinin bursu devreye girmişti.

Şu ana kadar bu burs hiç aksatılmadan sonuca eriyordu. Okumam için maddi destek veren kişiye ödülüm ise yüksek notlarımdı, çıtamdan bir milim bile inmemiştim. Bu, beni ve ailemi gururlandırıyordu.

Ailemin tek umuduydum. Onların tek hayali, benim tek hayalim okulumu en iyi şekilde bitirip bir an önce hayata atılmaktı. Tek arzum gün yüzü göremeyen anne ve babama iyi bir yaşlılık yaşatmaktı. Aslında bu hayalimi gerçekleştirmek için sadece birine minnet borcum vardı; Bana güvenip okumam için destek veren, yüzünü hiç görmediğim bağışçıma.

Bağışçım, okumam için beni desteklediği yetmezmiş gibi okula gidip gelmemde kolaylık sağlamak konusunda son derece hassastı. Sanki bir çeşit bağışçımın koruma kalkanı altındaydım. Arkadaşlarımın babaları, o adamın emrinde çalışan insanlardı. Ailem, beni o bağışçımın insafına bırakmak zorunda kalmışlardı.

Ailem dâhil, bağışçım hakkında hiç kimse herhangi bir bilgiye sahip değildi. Okumama destek veren bu adam hakkında tek ve gerçekliği şüpheli olan bilgiyi sıra arkadaşım Burcu'dan öğrenmiştim.

Burcu'nun anlattığına göre bu bağışçımın ailesi yoktu, hatta hiçbir yakını yoktu. Yıllar evvel karısını ve oğlunu trafik kazasında acı bir şekilde kaybetmiş, ardından sosyal hayattan elini ayağını çekmiş sakat bir adamdı. Evine kapanıp hayır işleriyle ömrünü bitirmeye çalışıyormuş. Burcu'nun anlattığına göre de ailesini kaybetmenin acısından dolayı son derece somurtkan ve aksi bir adammış.

Burcu yine bir defasındasın bana bir ayrıntı daha vermişti; Bir gün tesadüf eseri bağışçımın evine gitmek zorunda kaldığını ve merakına yenilip gizlice bağışçımı izlediğini anlatmıştı.

O gün babası, bağışçımı görmesi gerekiyormuş. Babası patronuyla görüşürken Burcu'ya dışarıda beklemesini iste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş. Bir süre sonra beklemekten sıkılınca, birazcık da merak ettiği için babasının neden gelemediğini öğrenmek adına bağışçımın çalışma odasının penceresine yanaşmış. İçerisi tam görünmüyormuş, ama adamın bir tekerlekli sandalyede oturduğunu görebiliyormuş. Adamın korkunç bir görüntüsü varmış; karanlığın içindeki sinsi kediye benziyormuş.

İlginç bir ayrıntı da vermişti arkadaşım; Burcu'nun olduğu noktaya biri kulağına fısıldamış gibi hedef şaşırmadan Burcu'nun olduğu noktaya bakışlarını çevirmişti. Bir an için kendisini gördüğünü sanmış. Ruhundaki ölümü hissettim, demişti arkadaşım. Pencerenin önünden nasıl korkup kaçtığını anlatırken o anı yeniden yaşıyor gibi gözleri korkuyla irileşmişti.

Burcu, babasına neden böyle yaşadığını sorduğunda, ailesini kaybetmenin acısını üzerinden atamadığını, kendini yalnızlığa mahkûm ederek cezalandırmaya çalışıyor, diye açıklamıştı. O adamın babasına zarar verebilecek kadar kötü olduğuna inanıyordu Burcu.

Burcu'nun anlattıklarından sonra benim okumam için maddi desteği, yaşadığı vicdan azabını bastırmak adına yaptığına yormuştum.

Arkadaşlarım ve aileleri ilk zamanlar beni kendi aralarında sıraya girerek evimden almaları onların ve özellikle ailelerinin rahatsız olduklarını hissediyordum. Ruhlarındaki huzursuzluğu duyumsayabiliyordum. Ama kibarlıklarından bunu yüzüme hiç vurmamışlardı.

Otobüs durağına gidip Eda'nın babasının arabasını beklemeye başladım. Necdet Bey şirkette müdürdü, konumu en iyi olan kişiydi. Siyah BMW arabanın köşeden çıkmasını sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Buraya bu yıl taşındığımız için insanların beni her gün değişik arabaların alması komik dedikodulara neden olmuştu. Kısa özetle diyebilirim ki, sözde telekızdım. Bu küçük

beyinli insanların aklına başka bir şey gelmiyordu. Şu anda durakta bekleyen birkaç kişiye kötü gözle bakmalarını engelleyemezdim.

İğrenç düşüncelerini değiştirmek hiç içimden gelmiyordu. Başımı diğer tarafa çevirirken sabırsızlıkla dişlerimi sıktım. Ruhlarının ağır, çürümüş düşünceleri bir kara bulut halinde geliyor, boğuyordu. İnsanların hakkımdaki düşüncelerini sözlü olarak duymasam bile ruhen her şeyi hissedebiliyordum. Şu an olduğu gibi!

Eda ve babası nerede kaldılar, diye sıkıntıyla düşündüm.

Durakta bekleyen kadınlardan biri diğerine bir şey söylemek için yaklaştı. Her söylediği kelimeyi net bir şekilde duyuyordum. Duymam onları pek rahatsız etmiyordu, bilakis duymam için çabalıyorlardı.

"Başımıza taş yağacak, taş! Kimsede utanma diye bir şey kalmadı, ulu orta... Tövbe, tövbe!"

"Haklısın, Nebahat! Korkum, bizim adamların da sıraya girmeleri... Hepimizin evlatları var. Anne-babası nasıl insanlar ki bu kadarına göz yumabiliyorlar?"

Nebahat bizim evin karşısında oturuyordu. İma ettikleri gibi aile olmadığımızı bilmesine rağmen bu şekilde konuşabildiğine şaşırmıştım. Kadının yorumu diğerini daha çok körüklemekti. Sadece "Sus! Şimdi duyacak." dese de sesine durumdan iğreniyor gibi bir ton eklemişti.

"Duysun! O yaptığından utanmıyor da biz mi konuşmaktan utanalım? Boş versene!" diye ısrarla devam etti ikinci kadın. İstem dışı ikinci kadına baktım. Bakışlarımı görür görmez bakışlarını kaçırdı. Bunu yaparken ani hareket yapıp diğer tarafına dönmüştü. Nasıl olduğunu anlamadım ama kadın aniden karnına darbe almış gibi inledi ve öne doğru büzüldü.

Nebahat, iki büklüm olan kadının koluna girip "Neyin var komşu?" diye endişeyle sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Karnım... Karnıma aniden sancı girdi. Ne oldu anlayamadım," dedi kesik nefesler arasında.

"Doktora gidelim mi?" diye sordu.

"Yok, istemez. Geçiyor." dedi dakikalar sonra. Kanıtlamak ister gibi yavaşça doğrulmaya çalışıyordu. Yüzü çektiği acıdan bembeyaz kesilmişti.

"Emin misin?" diye sordu diğeri. Acı çeken kadın çektiği acının nedeni benmişim gibi öfkeyle bana baktı.

"İyiyim, iyiyim." derken iyice toparlanmıştı.

"İhmal etme, daha sonra git," diye tavsiye etmekten geri kalmadı.

"Öyle yapacağım," dese de "Aha, bak!" diyerek yine ilgiyi üzerime çekti. "Araba geldi. Yazık bu kızlara..." Geriden ne söylediğini duymamak için zihnimi onlardan uzaklaştırdım. Kadın hakkımda atıp tuttuğu için Allah onu cezalandırmıştı ama kadın bundan ders almış gibi görünmüyordu.

Gelen arabayı görmüştüm. Eda önde, babasının yanında oturuyordu. Araç durağa yanaştığında Eda araçtan inip arka kapıyı açtı. Sarı saçları okulun son günlerinin rehavetinden olsa gerek fön çekip salmıştı. Normalde hafif dalgalı olan sarı saçları fön sayesinde beline kadar inmişti.

Önce benim binmem için aracın kapısını açtığında sabah esintisinin yardımıyla Eda'dan gelen egzotik koku başımı döndürdü. Her zaman güzel kokar ve kendine bakardı, şu anda olduğu gibi. Ben bindikten sonra kendisi de bir hamlede yanıma oturdu. Kapıyı kapatıp bana sarıldı. Kokusunu daha bir yoğun hissettim, bu kokuya bayılıyordum, sessizce içime çektim.

Babasının iyi kazancı olduğunu Eda'nın yaşam şeklinden anlayabiliyordum. Her günü için bir forması, her günü için ayakkabısı vardı. Markadan oluşan eşofman takımı ve en pahalısından mantoları göz kamaştırıcıydı. Yaz tatillerini ege

sahillerinde geçirmeleri de ayrı bir hikâyeydi. Uzun ve dar yüzündeki yeşil gözleri güzelliğine güzellik katıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, Kardelen!"diye şakıdı neşeyle.

Babasının yanında doğum günümün bahsinin geçmesi beni utandırmıştı, bu yüzden çekinerek "Teşekkür ederim." derken dikiz aynasından bana gülümseyen Necdet Beyle göz göze geldim. Gülümsemesine kibarca gülümseyerek karşılık verdim. "Günaydın Necdet Bey!"

Gri bir takım elbise giyinmişti. Kırk yaşında bile değildi ve şirketteki pozisyonu zekâsını kanıtlıyordu. "Günaydın, Kardelen. Doğum günün kutlu olsun," dedi o da nazik sesle.

Utançla "Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

Araba hareket ettiğinde duraktakilerin bakışları bizim üzerimizdeydi. Ne Eda, ne de Necdet Bey durumun farkına varmamışlardı. Buna sevindim. Okullar kapanacağı için artık bu sıkıntıları yaşamayacağımı düşünüyordum. Üniversite sınavının sonucu iyi olursa İstanbul dışını tercih edecektim. Yatılı burs önceliğimdi ve kazanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Başaracağıma inanıyordum. İnsanların kınama dolu bakışları olmadan, bir zenginin kanatları altında olmadan özgürce okuyabilecektim. Bunları yaşamak zorunda kalmayacağımı bilmem içimi tekrar sevinç doldurdu.

Son sınıf olmamız sebebiyle okulun tüm dersleri boş geçmişti. Haliyle kâbusumun izleri gün içinde tamamen kaybolup gitmişti. Arkadaşlarım ve öğretmenlerimle okulumuzun son günlerinin buruk mutluluğunu yaşıyorduk. Tüm gün eğlenip durmuştuk.

Saat üçe geliyordu, birazdan çıkış saati gelecek ve arkadaşlarımla birlikte doğum günümü kutlamak için kafeteryaya gidecektik. Edebiyat öğretmenimiz Şevval Hanım bize yeni çıkan kitapların isimlerini veriyordu. Yaz tatilinde çok iyi dinlenme aracı olacağını söylüyordu. Özellikle Elif Şafak'ın son çıkan kitabı üzerine yoğunlaşmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sınıfın kapısı vurulduğunda tüm sınıfla birlikte Şevval öğretmenimizin başı kapıya çevrildi. Okulumuzun Müdürü Cuma Bey'i üzgün ve gergin yüzle sınıfa girerken izledik. Kısa ve tıknaz bir adamdı. Ama sert görüntüsü ondan çekinmemiz için yeterli bir sebepti. Açık gri gözleri sürekli haylaz öğrenci avında olurdu. Onu hiçbir zaman şu an olduğu gibi üzgün, perişan görmemiştik. Her daim dimdik gezerdi.

Müdürümüz sınıfın içinde birini arar gibi bakınıyordu. Sınıfça Cuma öğretmenin söyleyeceği şeyi beklemeye başladık. Müdürümüz Cuma Bey'i böyle sınıflara girip müdahale ettiğini çok ender şahit olurduk. Yine ender bir durum olduğunu hissettirircesine gergin bakışlarını sınıf içinde gezdiriyordu. Uzun arayışını ardından benimle göz göze geldiğinde aceleyle bakışlarını kaçırdı. Yüreğim bilmediğim nedenden dolayı zıpladı. O ender durum benimle ilgiliymiş gibi hissettiriyordu. Daha önce asla şahit olmadığım bu durumuna bir sebep bulamıyordum.

"Dersi böldüğüm için özür dilerim, Şevval öğretmenim. İki dakika dışarı gelir misiniz?" Ah! Bu da olağan dışı bir durumdu.

"Tabii Cuma öğretmenim, geliyorum." derken şaşkınlığını gizleyememişti. Müdürümüzün, vakitsiz zamanda onu dışarı çağırması da pek hayra alamet değildi.

Şevval öğretmen dışarı çıkarken sınıf uğuldamaya başladı, tüm sınıf durumun hoşnutsuzluğu karşısında gergindi ve mırıltılar haliyle artmıştı. Farkında değildim ama tırnaklarım sıramın önündeki tahtaya geçmişti. Huzursuzdum. Öğretmenin yokluğunu fırsat bilen birkaç arkadaşım şakalaşmaya başlamıştı bile. Şimdi sınıf daha bir gürültü çıkarmaya başlamıştı.

Bembeyaz yüzüyle Şevval öğretmen sınıfa girdiğinde aradan beş dakika geçmişti. Ardında yine Cuma öğretmen ve bu defa rehber öğretmenimiz *yıkılmaz* lakaplı Ayşe öğretmenimiz vardı. Sınıfın tamamı aniden sessizleşip şaşkın ve endişeli yüzle öğretmenlere bakmaya başladılar. Ciddi bir durum söz konusuydu, bütün sınıf bunu hissetmişti.

Sınıfa giren öğretmenlerin bakışları, hedefini şaşırmadan üzerime çevriliyordu. Arkadaşlarım ters bir şeyin varlığını hissetmiş gibiydiler; ben ve öğretmenlerim arasında bakışlar gidip geliyordu. Soğuk terler dökerken kötü bir şey olmaması için içimden dualar ediyordum.

"Kardelen," diye seslendi Ayşe öğretmen. Ses tonundan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Ne olduğunu anlayamıyordum, sesini son derece düz tutuyordu. Tüm sınıfın endişeli bakışları altında ayağa kalkarken dizlerimin beni taşıyamayacağını düşünüyordum, refleks olarak elim sıradan destek almak istercesine uzandı.

"Bizimle biraz dışarı gelir misin?" dedi Cuma öğretmen.

Ne yapmış olabilirdim?

Başımı sallarken korkuyla baktım. Ne yapmış olabileceğimi düşünüyordum. Kötü bir şey yapmış olsam her üçünün bakışlarında öfke olurdu. Şu an üzgün ve gergindiler. Cuma öğretmen ellerini ovuşturup duruyor, duygusallığını asla gizleyemeyen Şevval öğretmenin her an akacakmış gibi duran gözyaşlarıyla boğuştuğunu görüyordum. Sadece Ayşe öğretmenin yüzü ifadesizdi.

Ayşe öğretmen seri adımlarla hemen yanıma gelip koluma girdi. Beni sürüklercesine dışarı çıkarırken dudaklarını kemiriyordu.

Gerçeği algılamam çok kısa bir anımı almıştı. Ben kötü bir şey yapmamıştım, kötü bir şey bana yapılmıştı. Buna altıncı his mi dersiniz, yoksa önsezi mi dersiniz... Hissediyordum, bütün yaşamımı değiştirecek bir kötülük şu an beni kucaklamayı bekliyordu.

Sınıftan çıktığımızda üniformaları içinde iki polisin koridorda bizi beklediğini gördüm. Sabırsızca sağa sola yürüyüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duruyorlardı, henüz bizi fark etmemişlerdi. Kafamın içi arı kovanı gibiydi, neler olduğunu düşünemiyordum. Müthiş bir ağrı şakaklarımı zorluyordu.

Kısa sürüklenmemin ardından polislerle karşı karşıya geldik. Bir öğretmenlerime, bir polislere boş ifadeyle baktım. Polislerin gergin adımları bizi görmeleriyle kesintiye uğradı.

"Kardelen Alagöz siz misiniz?" diye sordu memurlardan biri, şimdi karşı karşıyaydık. Başımı salladım. "Babanız ve anneniz..." Adam nasıl devam edeceğini bilemez bir şekilde durup meslektaşına baktı. Diğer memur yanıma yaklaşıp ellerimi kavradı, memurun kaba ve sert elleri buz tutmuş ellerimi kavramıştı.

"Kızım! Metin ol!" diye teskin edici uyarısını yaptı. Arkadaşının söyleyemediğini kendisi dile dökerken son derece çaresiz görünüyordu. "Anne ve babanı kaybettik." derken adam cümlesinin sonuna doğru sesi iyice kısılmıştı.

Ne diyordu bu polis, başka bir dilde mi konuşuyordu? Yoksa duymakta sorun mu yaşıyordum da kulaklarım duyacağım şeyi duymamak için uğuldamaya başlamıştı? Neler oluyor der gibi hepsinin yüzüne baktım. Bakışlarımda netlik yoktu, boş bakışlardı. Kafamı toplamaya çalıştım. Polis ne diyor, diye düşündüm? Anne babamın kaybolduğunu söylüyordu galiba. Nasıl kaybolmuş olabilirlerdi? Şehirde mi kaybolmuşlardı? Bu çok saçmaydı, hatta imkânsızdı. Tamam, kabul ediyorum. Annemin kaybolma olasılığı yüksekti, bugüne kadar hiç yalnız dışarı çıkmamıştı. Ama babam... Bu şehri avucunun içi gibi bilirdi. Ne de olsa her semtte çalışmıştı.

"Nerde?" diye sorarken ikisinin aynı anda nasıl kaybolacağını anlamaya çalışıyordum.

"Şu an hastanedeler." dediğinde kaza mı geçirdiler diye aklımdan geçirirken panik dalgası bana doğru geliyordu. Onların canının yandığını bilmek benim canımın yanmasıyla aynı değerdeydi. "Sizden başka haber verebileceğimiz yakını

olmadığı için..." diye devam etse de yine sustu. Meslektaşına kaçamak bir bakış attıktan sonra çabucak cümlesini tamamladı. "Cenaze işlemleri için sizin gelmeniz gerekiyor." Cenaze mi? Ne diyordu bunlar?

"Kardelenciğim, canım!" diye atıldı Ayşe öğretmen. "Biz de seninle geleceğiz, seni hiç yalnız bırakmayacağız." diye devam etti.

Ne memurların söylediklerine ne de Ayşe öğretmenin söyledikleri bana bir şey ifade etmiyordu.

"Cenaze? Ne cenazesi? Ben anlamadım." dedim zayıf sesle. Aslında kelimenin anlamını biliyor fakat benimle alakasını idrak etmekte zorlanıyordum. Polisler birbirlerine baktı. Yine zor bir işin üstesinden gelmek zorunda oldukları anlamış gibiydiler.

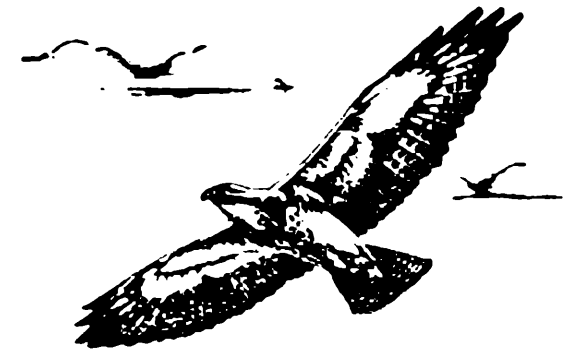
Destek vermek için diğer koluma Şevval öğretmen girerken farkında bile değildim. Her an yere yığılacağımı düşünen Ayşe öğretmenim ve Şevval öğretmenim ellerimi sıkıca tutuyorlardı. Polis memuru son bir defa daha denemek için derin bir nefes aldı.

"Evinizde yangın çıkmış, kısa zamanda alevler büyümüş. İtfaiyelerin tüm çabalarına rağmen yangını zor söndürmüşler. Ne yazık ki anne-babanız için çok geç kalınmış. Başın sağ olsun, kızım," diye konuşmasını sonlandırdı memur üzgün sesle.

Tüm gün unuttuğumu düşündüğüm rüyam gözümün önüne geldi. Kendi cenazem! Orada ölmüştüm. Rüyam bana işaret vermişti ve ben anlayamamıştım. Ailemi kaybedeceğimi bana rüyalarım rehberlik etmeye çalışıyordu ve ben anlamamakta inat ediyordum. Ve şu anda da ölüden bir farkım yoktu. Tıpkı rüyamdaki gibi...

Gerçek, acı gerçek yüzüme bir tokat gibi çarparken okul koridorları bilinçsiz çığlıklarımla inledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



YENİ HAYAT VE BİLİNMEZLİK

Bölge Karadeniz... Şehir Rize... İlçe Pazar... Cumhuriyetten önceki adı Atina... Anne babamın doğup büyüdüğü topraklar...

Ailem oralı olsa da ben kendimi oralı görmüyordum. Hissetmiyordum bile! Orada doğmamıştım. Ben doğma büyüme İstanbulluydum.

Anne-babam da olduğu gibi bende Karadeniz şivesi asla yer etmedi. On sekiz yıllık İstanbullulukları onları kendi şivelerinden koparamamıştı. Annemin, özellikle kızgın olduğunda şivesine tamamen teslim olurdu. Küçükken onun bu durumuyla çok eğlenirdim. Hatalarını düzeltmeye çalıştığımda 'Ben buyum, beğenen beğenmiş' derken babamın kollarına atardı kendini. Babam bundan hoşnut bir yüzle sırıtırdı.

Hiç mi merak etmiyordum? Ediyordum. Anne-babamın doğup büyüdüğü yerleri çok merak ediyordum. İzmir'i, Gaziantep'i Silopi'yi de merak ediyordum. Yeni yerleri görmenin heyecanı olabilirdi. Yani sadece merak ettiğim için. Oralarda yaşamayı asla istemezdim. Neden orada yaşayacaktım ki, ailem bile buralara gelmişken. Türkiye'nin kalbi, iki kıtayı birbirine bağlayan şehir, dünyanın gözünün olduğu büyük anakent... Herkesin yaşamayı arzuladığı bu büyük kenti ben neden bırakacaktım ki? Geleceğimin anahtarı bu şehirdi.

Karadeniz'le ilgili bilgiler sadece coğrafya derslerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüklerimle kısıtlıydı. Ailem asla hiçbir şey anlatmamışlardı. Amca-hala veya teyze-dayı olsaydı bugüne kadar bir yerlerden çıkarlardı değil mi? Çıkmadıklarına göre yakın akrabamız olmamalıydı. Ailemin gökten zembille inmediklerini biliyordum. Dedelerimin ve ninelerimin isimlerini bildiğim gibi yaşamadıklarını da biliyordum.

Yakın akrabam vardı da ailem neden bunca yıl hiçbiriyle görüşmemişlerdi? Buralara gelmelerine ne neden olmuştu. Yoksa birilerinden mi kaçmak zorunda kalmışlardı? Yoksa aileleri evlenmelerine izin vermedikleri için mi kaçmak zorunda kalmışlardı, bu yüzden mi oralarla bağlarını koparmışlardı?

Bu sorularımın hiçbirinin cevabı bende mevcut değil. Bu sorularıma bir cevap bulabilecek miydim, orası da muamma.

Gözlerim uykuya inat kapanmamak için direniyordu. Anne-babamı taşıyan ambulans önde, Zeki Beyin kullandığı ve içinde benim de olduğum araç ailemin ardından Karadeniz kıyı şeridinden kayarcasına ilerliyorduk. Rize'ye gidiyorduk. Özümüzün olduğu topraklara, memleketimize gidiyorduk. Benim için ilkti ve bu şekilde gideceğimi hiç hesaba katmamıştım. Belki annem-babam da böyle düşünmemişlerdi, tahta bir sandığın içinde bir ölü bedenler olarak...

Polis, ailemin nerede gömüleceğini sorduğunda cevap verememiştim. Bunu hiç düşünmemiştim. Daha onların öldüğünü kabul edememiştim ki. Bunu düşünmemi nasıl bekleyebilirlerdi? Ben daha on sekizime iki gün önce girmiştim. Anne-babam beni her türlü zorluklara karşı hazırlıklı olarak yetiştirmişlerdi. Yoktan var etmeyi annemden, azimle çalışmayı babamdan öğrenmiştim. Her ne olursa olsun ben daha onların sevgisine, şefkatine muhtaçtım. Beni bu acımasız dünyada bir başıma bırakmaları haksızlıktı. Ben bu haksızlıkla nasıl mücadele edecektim bilmiyordum.

Polis, cenazelerin ilçe mezarlığında gömülmesi için benden izin istiyorlardı. Ne karar vereceğimi bilemiyordum.

Onlar nasıl olmasını isterlerdi, bunu hiç bilmiyordum. Bana kalsa burada olsun isterdim. Ama Necdet Bey memleketlerine gömülmesinin doğru olacağı konusunda beni ikna etmişti. Doğdukları yere gömülmeleri daha doğruydu, olması gereken buydu diyordu Necdet Bey.

Yaşadığım şoktan değil düşünmek, tepki dahi veremiyordum. Ruh gibi olmuştum. Bedenim bir kum torbası gibiydi, kim ne yöne iteklerse o tarafa savruluyordum. İnsanların yüzlerine boş ifadeyle bakmam Ayşe öğretmenim ve arkadaşlarımın babalarının tüm bürokrasi işlerini ele almalarına yetmişti. Her ne kadar tepki veremiyor olsam da etrafımda olup bitenden haberim vardı.

Sorularına kayıtsızdım. Ailemin nüfus bilgilerine dayanarak Rize, Pazar emniyet müdürlüğüyle iletişime geçmişler, akrabalarımızın orada olduğunun bilgisini almışlardı. Rizeli olduğumu biliyordum ama gel gelelim akrabalarımızın olduğunu bilmiyordum. Çünkü bu güne kadar hiçbir akrabamla tanışmamıştım.

Bir zamanlar kafamı kurcalamış ve anne babama sormuştum. Bana, ailemizin büyüklerinin öldüğünü ve orada yaşamak için bir sebepleri kalmadığını anlatmışlardı. Bizim orayla iletişim halinde olmamızı gerektirecek hiçbir akrabamız yoktu. Bana öyle anlatmışlardı. Zaman içinde bununla ilgili soru sormaktan vazgeçmiştim.

Polisten öğrendiğimize göre bir amcam ve ailesi vardı. Buna hem sevinmiş hem de üzülmüştüm. Onları tanıma sebebimin, anne-babamın kaybından dolayı olmamalıydı. Ama yine de yalnız kalmadığımı bilmek bir nebze olsun içime su serpmişti. Bu koca dünyada tek başıma kaldığımı düşünüp daha çok kahroluyordum.

Ailemin ölüm haberlerinin ikinci günüydü, benim yanımda akrabalarımla iletişim kuran polis memuru bana telefon ahizesini uzattığında şaşkınlıkla telefona bakakalmıştım. Am-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cam, babamdan sonra en yakınım telefonun diğer ucundaydı. O an neden şimdiye kadar görüşmemiştik sorusu yoktu. O anda babamın benden bir kardeşi olduğunu saklaması sorusu yoktu. Sadece tek yakınımı bulmanın tesellisi vardı çaresiz kalbimde.

Memurlar telefonu bana uzattıklarında ahizeyi tereddütle kulağıma götürmüş ve ilk an ağlayan bir adamın sesini duymuştum. Onun boğuk sesi bana hiçbir sıcaklık hissettirmemişti. Belki de ilk defa ağlayan bir erkek sesini duymamdan kaynaklanıyordu. Belki de her ikimizin zamana ihtiyacı vardı. Bana, ne kadar üzgün olduğunu, hemen yanıma geleceğini hıçkırıkları arasında anlatmaya çalışıyordu. Ne demeliydim? Sadece susmuştum.

Sonra telefonu arkadaşım Eda'nın babası Necdet Bey almış, beni temsilen amcamla konuşmuştu. Necdet Bey amcama, buraya gelmesine gerek olmadığını ikna etmekte zorlansa da uzun uğraşlar sonucunda başarmıştı. Biz oraya gidiyorduk.

Şu an aracın arka koltuğunda bir yanımda Burcu, diğer yanımda Ayşe öğretmenim Rize'ye doğru yol alıyorduk. Sürücü koltuğunda Zeki Bey, hemen yanında Burcu'nun annesi Elif teyze vardı. Arkamızdan bir araç daha geliyordu, bir minibüs dolusu beni seven insan. Sınıf arkadaşlarım ve öğretmenlerimin bir kısmı beni yalnız bırakmama adına bizimle geliyordu. Onlara, beni bu zor zamanımda yalnız bırakmayan arkadaşlarıma ve öğretmenlerime minnet duyuyordum.

Aslında asıl minnet duymam gereken, benim okumam için destek veren bağışçımdı. Onun sayesinde anne-babamı memleketlerine götürebiliyordum. O adama borcumun katlandığını kafamın bir kenarına yeniden yazdım. Ne şekilde olacağını bilmiyordum ama bir şekilde bunu yapacaktım.

Yol tabelaları Trabzon'dan çıkışı gösteriyordu. Güneş tepemizden ayrılmıyordu. Hava sıcaklığı mevsim normallerinin üstündeydi. Mayıs ayının sıcaklığı arabanın içine kadar ulaşıyordu, Zeki Bey camları sıkıca kapatmış, klimayı açmıştı.

Zeki Bey ve Elif teyze, Burcu'yu yalnız bırakmama adına bizimle geldiklerini düşünüyordum. Burcu, ailesinin üç çocuğundan en küçüğüydü. Bu yüzden ebeveynleri yaşlı bireylerdi. Zeki Bey, emekliliği yaklaşmış bağışçımın şirketinin mali müşaviriydi. Elif teyze ise emekli öğretmendi. Burcu'nun ablası ve ağabeyi yıllar evvel okulları bitmiş, bağışçımın şirketinde çalışıyorlardı.

Her saniye anne-babamın ebedi istirahat yerine varmamıza anbean yaklaşıyorduk. Bu düşünce istem dışı göz pınarlarımdan yaşların süzülmesine neden oldu. Burcu, yol boyunca ilgisini hiç eksiltmemişti, şu anda olduğu gibi; yine elimi sıktı, minnetimi göstermek için bile başımı çeviremedim. Camdan akıp giden denizi görmeyen gözlerle izliyordum. Kaskatı kesilmiştim. Vücudumun tüm yaşam enerjisi alınmış gibi hissediyordum.

Burcu da böyle bir şey beklemiyordu zaten, elimi tutan eli daha bir sıkı kavradı. Burcu'ya minnettardım, beni şaşırtmayı başarmıştı. Gerçek dostluğunu şu anda tüm enerjisiyle gösteriyordu.

Okul boyunca Burcu'yla aramızda hep bir mesafe, bir yarış var gibi hissederdim. Ne kadar samimi görünüyor gibi görünse de en derin sırlarını paylaşmazdı. Bu, belki benden kaynaklanıyordu, çünkü ben kimseye en derin sırlarımı paylaşmayı sevmezdim. Gerçi paylaşılacak bir sırrımda yoktu ya; tekdüze kâbusum dışında.

İstanbul'dan yola çıktığımızdan bu yana yol boyunca iki yerde mola vermiştik. Ve ben o anlarda soluğu ambulansın içinde cansız yatan ailemin yanında alıyordum. Her defasında kendimi tutmadan, gözümde yaş kalmayıncaya kadar doyasıya ağlıyordum. Seyahat esnasında, aracın içindeyse Zeki Bey'i rahatsız etmeme adına mümkün olduğu kadar sakin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durmaya gayret ediyordum, sonuçta araç kullanıyordu, dikkatini dağıtmam doğru değildi.

Ne kadar ağlasam içimin acısı hafifleyemiyordu. Ben onlarsız ne yapacaktım? Nasıl bir hayatım olacaktı, sorusu beynimde dans edip duruyordu. Önüm artık belirsizdi. Yolumu çizmekte yardımcı olan rehberlerim artık yanımda olmayacaklardı.

Anne-babamın ölüm sebebi polislerin söylediği gibi, yangındı. Yangının nasıl çıktığını anlattıklarında bu bana çok saçma gelmişti. Yangın, sözde ocakta unutulan içi yağ dolu tavanın alev alması sonucu çıkmıştı. Annem sabahın o saatinde tavayla ne işi olabilirdi ki? Yangın mutfakta çıkmışsa annem ve babamın küle dönmüş bedenleri neden yataklarında bulunmuştu. Bu çok saçmaydı, mantıksız ve imkânsızdı. Biliyordum, babam kalkmıştı ve benim arkamdan işe gidecekti. Ki, annem asla gündüz yatmazdı.

Yoksa benim kâbuslarımdan bitap mı düşmüşlerdi, dinlenmeye mi ihtiyaç duymuşlardı? Aklıma bu düşünce gelince kendimi daha bir suçlu hissettim.

Hissettiğim vicdan azabı, tekrar gözyaşlarına gömülmeme neden olmuştu. Yanımdakilerden biri elime bir ilaç tutuşturdu; kendimi daha iyi hissedeceğimi söylüyordu. Kimdi bilmiyordum, itiraz etmeden içmiştim.

Şimdi ise o ilaçtan mıdır bilmiyorum, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Uyumak istemiyordum. Uyuyunca yakamı bırakmayan o kâbus beni esir alacaktı. Anne-babamın kaybından sonra artık kâbus görmeyeceğimi düşünmüştüm ama yanılmıştım, kâbusum devam ediyordu. Ve bu beni daha çok korkutmaya yetmişti. Daha neyi anlatmak istiyordu bu lanet kâbus, her şeyimi almıştı. En değer verdiğim iki insanı, bu dünyadaki tek dayanaklarımı almıştı. Uyumak istemiyordum. Uyumamam gerekiyordu. Uyumak istemi...

"Kardelen. Kardelen?" derinden gelen endişeli bu ses-

lenişe kayıtsız kalmam mümkün değildi. Ama yine de Burcu'ya cevap vermek bana çok zor geliyordu. Konuşmak, onun seslenişine yanıt vermek istemiyordum. İstediğim tek şey uykunun kollarında saklanmaktı. Gerçeklerden kaçmak uykudayken daha kolaydı. Burcu'ya *beni rahat bırak* bile diyemiyordum, uyku çok tatlıydı. Ayrıca gözkapaklarımın üzerinde kurşundan sürgüler vardı ve açmaya gücüm yoktu.

Oysa Burcu'nun pes etmek gibi niyeti yoktu, seslenmeye devam ediyordu. Bir süre sonra Burcu'nun sesi ilk anlar derinden gelse de artık net bir şekilde duyabiliyordum. Her ne kadar uykuya sığınmak istesem de daha fazla kayıtsız kalamadım Burcu'nun endişeli ve sabırsız seslenişine. Gözkapaklarım pas tutmuş sürgü gibi zorlayarak araladığımda endişeyle bana bakan üç çift gözle burun buruna geldim. Şaşkınlıktan sıyrılır sıyrılmaz sırtımı dayadığım arabanın koltuğundan kaldırıp telaşla doğruldum. Ayşe öğretmenim, Elif teyze ve Burcu... Üçü de üzerime eğilmiş, beni uyandıramamanın endişesiyle bana bakıyorlardı.

İlk an neler olduğunu algılayamadım. Sonra tüm yaşadıklarım zihnime hücum etti "Geldik mi?" derken panikle toparlanmaya çalışıyordum. Şefkatle saçlarımı okşayan Ayşe öğretmen başını salladı.

"Geldik canım. Herkes seni bekliyor."

Yine aynı panikle araçtan dışarı baktım. Aracın etrafı insan kalabalığıyla çevrilmişti. Kimse bana tanıdık gelmiyordu. Daha dikkatli bakınca arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi kalabalığın arasında fark ettim. Eda, Meltem, Gamze, Cahit, Edebiyat öğretmenim Şevval hocam, Matematik öğretmenim Alper hocam. Tümünün gözlerinde yaş, bakışlarında acıma vardı. Bana ve düştüğüm çaresizliğime acıyorlardı.

Sonra onlardan başka yabancı yüzlerin olduğunu da fark ettim, onların yüzlerinde de aynı ifade vardı. Sonra bana biraz tanıdık gibi gelen onu ve diğerlerini gördüm. Babamı bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha dünya gözüyle göremeyeceğimi, ölümlerini duyduğum ilk andan şu ana kadar aklımdan hiç çıkmamıştı. Babamı andıran, açık kumral, mavi gözlü, ağlayarak bana bakan bu adama, tıpa tıp benzemese de ondan belirgin işaretler taşıyan bu adama şaşkınlıkla bakıyordum. Hemen yanında zayıf, uzun bir kadın ve o kadına sarılmış ağlayan benim yaşlarımda zayıf kadını andıran genç bir kız...

Kırk yaşını geçkin gibi duran kadın, kızıl saçlıydı, başörtüsünün altından saçlarının bir kısmı görünüyordu. Genç kız ise kadın gibi kızıl saçlıydı ve onun da başında örtüsü vardı. Buz gibi soğuk mavi gözleri bana bakarken üzgündüler. Onlarla aynı kana sahip olduğuma inanamıyordum. Ayrıca onlara karşı hiçbir sıcaklık hissedememiştim.

Oldukça kalabalık bir insan toplanmıştı anne-babamın cenazesine. Bu kalabalığın buraya toplanmalarının asıl nedenini şahıslara saygılarından olmasa gerekti. Yıllar evvel buraları terk eden bu karı-kocanın ölümü ve arkasında olan sırrı merak ettikleri yüzlerinden okunuyordu. Hele ki tek kızlarının ne durumda olduğunu daha çok ediyor olmalıydılar. Bende ne görüyorlardı? Yıkılmış, perişan halimi mi? Ne gördüklerini gözlerinden ve onlardan yayılan duygudan hissedebiliyordum. Bana acıyorlardı.

Ayşe hocam ve Burcu'nun yardımı ile ayakta durmaya çalışıyordum. Titreyen ayaklarımla amcamlara doğru adım atarken onlar benden önce davranıp bana doğru koştular. Beni, yanımdakileri umursamadan kucaklamaya, acımı paylaşmaya çalışırken de acıyla hıçkırmaya devam ediyorlardı. Nedense ağlamak istediğim halde gözümden bir damla yaş akmıyordu. Yol boyunca ağladığım için gözümde akacak yaş kalmamıştı sanırım.

"Yavrum! Tahsin'imin yavrusu! Hem yetim hem öksüz yavrum! Bu yaşında yaşadığın acı ne büyük, yavrum!" ardı arkası gelmeyen sözlerin her biri canımı daha da çok yakıyordu. Bu sözler beni teselli etmiyor, daha çok acımı arttırıyordu.

"Cengiz Bey! Yeter ama!" diye duruma el koymak istedi Zeki Bey. "Çocuk zaten yıprandı. Bir de siz bu sözlerle..." Zeki Bey isyan ederek söyleniyordu.

"Ben acımdan ne söylediğimi biliyor muyum, Beyim! Acım... Acımız o kadar büyük ki, ne söylediğimin farkındayım, ne de yaptığımın," dedi amcam bir erkeğe yakışmayacak şekilde ağlarken.

"Ben Nurten halanım, kızım," diye araya girdi kızıl, çilli kadın. O amcamdan daha dirayetli duruyordu. "Başımız sağ olsun. Allah anne-babanın ömrünü sana versin," diye devam etti zayıf uzun boylu kadın ve kollarını uzatıp bana sarıldı.

Bembeyaz, ölü gibi yüzünü iri çiller kaplamıştı. İtici bir tipi vardı. Ama sonuçta halam diye düşündüm, yakınlarımı seçme şansım yoktu. Bana dolanan kollarından zor nefes alıyordum ve o nefes bende öğürme isteği uyandırıyordu. Kadın iğrenç kokuyordu; günlerce yıkanmamış gibi. Sanki babamın hemen hemen her kış ısınmak için almak zorunda kaldığı ıslak ve küflü odun gibi kokuyordu.

Gün öğleni bulmuştu. Gökyüzü, acımı yalanlarcasına yol boyunca olduğu gibi açık ve güneşliydi. Coğrafya bilgime göre bu zaman da havaların yağışlı olması gerekirdi. Ama sanki günlerce yağmur yağmamış gibi ağır bir sıcak hava kokusu ortama hâkimdi. Değişik bir koku daha vardı ve ne olduğunu adlandıramıyordum.

Aniden babamları taşıyan ambulans aklıma geldi. Halamın kolları bana dolanmışken araç nerede, diye telaşla etrafıma bakındım. Ambulansı ararken de nerede olduğumuzu çıkarmaya çalışıyordum. Gerçi, ne çevreyi ne de insanlarını tanımıyordum ya.

Telaşımın gereksiz olduğunu anlamam kısa bir anımı aldı, ambulans az ileride, kapısını açmak için hazır bekleyen görevlilerle beraber duruyordu. Ailem yol boyunca onların hizmetiyle getirilmişlerdi. Her iki görevli sanki sağlık memu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ru değil de bodyguardlara benziyorlardı, ayrıca tipleri çok iticiydi. Her ikisi de beyaz üniformalarına rağmen birer cani gibiydiler.

Hele biri iri patlak gözleriyle iblisi andırıyordu. Anne babamın canını alan iblis gibiydi. Ailemin canını aldığı yetmiyor gibi buraya kadar taşıyıp toprağın metrelerce altına gömmeye gelmiş gibiydi o bir tanesi. Bu düşünceden silkinip ambulansa yöneldim.

Ambulansa doğru yürürken ilk anda gördüm. Ambulansın biraz gerisinde genç bir kadın sessiz gözyaşlarıyla ağlıyordu. Ambulans görevlileri aracın diğer tarafındaydılar. Kadından yana değil bize baktıkları için kadını fark etmemiştiler. Kırk yaşına yakındı. Anneme benziyordu; küçük ve çelimsiz. Ayrıca tülbendinin altında annemin saçlarına benzeyen kıvır-kıvır saçlarının bir kısmı da isyan edercesine dışarı taşmıştı. O an onun annemin tarafından yakınım olabileceğini anladım, belki teyzemdi. Ailem bana bunu neden yapmışlardı, neden yakınlarını benden saklamışlardı. Ya da beni mi onlardan saklamışlardı? Yeni insanlarla beraber yeni sorular anbean beni kuşatıyordu.

Halen daha bana sarılı duran babamın kardeşi halamdan sıyrılıp o kadına doğru yürümek istedim. İçimden bir ses onunla konuşmam gerektiğini fısıldıyordu. Benim ne yapmak istediğimi anlayan Ayşe öğretmen halamın ahtapot gibi kollarını benden kurtarmak için çekiştirdi. Ben de bu sayede o kadına doğru özgürce yürümeye başladım. Ne yapmak istediğimi kestiremeyen Ayşe öğretmen, Burcu ve diğer kalabalık da benimle yürümeye başlamıştı.

Sessizce ağlayan kadın, ona doğru yürüdüğümüzü fark ettiğinde ilk benimle göz göze geldi. Gözlerindeki acıyı gördüm. Sonra bakışları panikle yanımda duran amcam ve halama kaydı. O zaman gözleri korkuyla irileşti. Geri geri giderken bir an bile gözlerini onlardan ayırmamıştı. Sonra koşar adımlarla ambulansın yanından kaçtı.

Onun kim olduğunu soramadan amcam yanımızdan sıyrılıp ambulansa doğru koşar adımlarla gitti. Bir an ağlayan kadının peşinden gideceğini sandım davetsiz misafiri kovmak ister gibi. Beni yanılttığı gibi yüksek sesle, bütün dikkati üzerine çekecek şekilde çığırıyordu. Davranışı bana çok itici gelmişti, sanki dikkat dağıtmak için yapılmış bir hareketti. Davranışını hiç doğru bulmadım. Her ne kadar yaşadığı acı büyük olsa bile bu şekilde bağırması doğru değildi. Ailemi, anne-babamı rahatsız ettiğini düşünüyordum.

Amacına ulaşmış, ağlayan kadın aracın yanından uzaklaşmıştı.

Bu sırada bir gurup adam annemle babamın cenazelerini araçtan çıkarmak için aracın kapısına yığılmıştı. Bunların içinde amcam da vardı. Beni kenara çeken Eda ve Burcu'yla ambulansın yanında yaşanan karmaşayı izliyorduk.

Ambulansın durduğu yer bir camii avlusuydu, bizler de o avlunun bize ayrılan kısmındaydık. Kızlar beni zorla bir banka oturtmuşlardı.

Caminin solunda ilçenin deresi, arka cephesinde ise Karadeniz'in kıyısı vardı. Ölüme gidenleri cenaze namazından sonra dere veya denizden kayıklara yerleştireceklermiş gibi hissettiriyordu caminin konumu. Şimdi de düşündüğümü doğrulamak için deniz kenarındaki caminin avlusunda musalla taşına cenazeleri yavaşça yerleştiriyorlardı.

Ailemi musalla taşına yerleştirdikten hemen sonra erkekler cenaze namazı kılmak için cenazelerin arkasında saf tutmaya başladılar. Bizim olduğumuz yerden annem ile babamı zar zor görülebiliyordu. Son bir gayretle yerimden doğrulup onları daha iyi görebilmek için bir iki adım attım. Ayakta zor duruyordum. Dizlerim, bedenim titriyordu. Burcu ile Eda da kollarımdan tuttukları için benimle sürüklenmişlerdi.

Gözyaşlarım yüzümü ıslatmıştı, denizden gelen ılık rüzgâr, gözyaşımla ıslanmış yüzüme vuruyordu. Hoca duaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladığında sesini zar zor duyuyordum, kulaklarım uğulduyordu. Ayrıca bu sıcak ve nemli havaya rağmen üşüdüğümü hissediyordum. Tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım dudaklarımdan kurtulduğunda Burcu belime sıkıca sarıldı.

Yalnız kaldığımı şu ana kadar tam anlamıyla kavrayamamış olmalıydım ki imamın başlama duasıyla gerçek yüzüme çarpılmıştı, artık yalnızdım. Yer ayaklarımın altında çekilirken gözlerimin karardığını hissettim. Burcu'nun aceleyle neden belimi tuttuğunu geç de olsa anlamıştım. Son duyduğum ses Burcu ve Eda'nın panikle dolu sesleriydi. Karanlığa çekildiğimi hissederken vücudumun bir uyuşukluğun esir aldığını ve kalbimin donmaya başladığını hissettim. İnsan böyle ölüyordu değimli, kalbin donmasıyla? Sanırım ölüyor ve ailemin yanına gidiyordum. İçimi büyük bir mutluluk kapladı. Sonunda huzuru bulacaktım.

Uçuyordum. Gerçek anlamda uçuyordum. Planörle değil, uçakla değil veya bir balonla değil kendi kanatlarımla uçuyordum. Kanatlarım bana özgürlük hissi veriyordu. Kanatlarımı özgürce açıp yüksek bir kayalıktan kendimi yamaç paraşütüyle atlar gibi boşluğa bırakmıştım.

Sorti yapıp boşlukta süzülürken neşeyle çığlıklar atıyordum. Güneşin sıcak dokunuşu kanatlarımın üzerindeki beyaz tüylerden tenime ulaştığını hissediyordum. Evet. Gerçek tüy ve kanat. Kanatlarım vardı. Rüzgârın kanatlarımın arasından geçişini hissederken içim coşuyordu. Muhteşem bir histi. Güneşe doğru uçuyordum.

Güneşin hareleri gözümü alırken altımda uzanan yeşilliğe doyumsuz bir zevkle baktım. Yeşil renkte çarşaf aynı zamanda müthiş bir bahar kokusu yayıyordu. Çam ağaçlarının, kestane çiçeğinin hatta yeni kesilmiş taze otların kokusu bana kadar ulaşıyordu. Müthiş koku cümbüşünün ortasındaydım. Sık orman zemini büyük ağaçlara ev sahipliği yapıyordu. Ben kanat çırptıkça ilerliyor, ilerledikçe altımdaki yeşil çarşaf hareket ediyordu.

Yolum belliydi, ailemin yanına gittiğimi biliyordum. Tekrar kanatlarımı güçlü bir şekilde çırpıp daha yükseğe yükseldim. Nedense yalnız olmadığımı hissediyor, görünmez güç tarafından korunduğumu biliyordum. Bu bilinçle kanatlarımı daha bir özgürce çırpıyordum. Arkamdan birinin güçlü kanat çırpma sesinin geldiğini duyduğumda başımı geriye çevirdim. Kim olduğunu elbette ki biliyordum. O büyük kuş, beni koruyan görünmez güçtü.

Bilinçaltım korkmam gerektiğini söylüyor ama hiçbir korku hissetmiyordum, hatta onun varlığını yakınıma çekmek için uçuşumu yavaşlatmıştım bile. Böylece hızını artırıp yanımda uçmaya başladı. Kahverengiye yakın bakır tüyleri rüzgârın etkisiyle havalanıp duruyordu. Kanatlarımız arada birbirine sanki el ele tutuşuyormuşuz gibi değiyordu. Benim tüylerim bembeyazken onun tüyleri bakır rengiydi. Farklı renkte, farklı türde olsak da amacımızın aynı olduğunu biliyordum. Amacımız; ortak düşmanımızı yok etmekti.

Keskin gagasını aralayıp tiz çığlığı kulaklarıma dolarken ne söylemek istediğini biliyordum. Daha yükseğe uçmamı istiyordu. Bakışlarımız kesişti, yeşil gözleri binlerce duyguyu barındırırken yıldızlar gibi parıldıyordu. Mutluydu, mutluydum; hem de hiç olmadığımız kadar mutluyduk. Kalbim onun varlığıyla coşuyordu.

İstediği gibi kanatlarımı çırpıp daha yükseğe çıktım. Kalbimi dahi üşütecek yüksekliğe çıkarken ardımdan geliyordu.

Sonra helezonlar çizerek boşluğa kendimizi bıraktık. Her dönüşte kanatlarımızı birbirine dokunurken boşlukta dans ediyorduk. Helezonlarla zemine yaklaşırken dansımız devam ediyordu. Karşıdan nasıl göründüğümüzü tahmin edebiliyordum; Beyaz ve kahverengi kuş gökyüzünde dans ediyorlar. Aşklarını icra ediyorlar.

Ulu çam ağaçlarına milim kala keskin manevrayla kendimizi yeniden yükseklere çıkardık. Bundan dolayı altımızdaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çam ağaçlarının dalları rüzgârımızla savruldu. Mutlulukla kahkaha attım. Sesim kulaklarımı okşadı. Benimle uçan kuş, sivri gagasını aralayıp bu defa mutluluk dolu ses çıkardı. Benim kadar mutluydu.

Yine yan yana uçmaya devam ettik. Karlarla kaplı dağların eteklerine geldiğimizde bu defa önde olan kendisiydi. Sarp bir kayaya tünediğinde ben de yanına tünedim.

Nemli kayanın üzerinden altımızda uzanan manzaraya keyifle baktım. Bu gerçek olamayacak kadar muhteşemdi. Hele yanımda olanın varlığı ayrı bir muhteşemlikti. Manzarayı izlememe olanak sağlayacak kadar muhteşem duygular hissettiriyordu. Tiz sesini duyduğumda ona döndüm.

Asil duruşu ona olan hayranlığımı anbean artırıyordu. Bir kuş heyecanını nasıl saklayabilirdi? Peki, ona olan hayranlığını? Saklayamıyordum. O da bunu görüyor ve asilliğine asillik katacak şekilde bana doğru adım atıyordu.

Kıvrık, keskin gagasını araladığında "Benim sözümden asla çıkma," dedi. Bunu söylerken belki kelimelere dökmemişti. Ama beynimde sesini duyabiliyordum.

"Çıkmam," dedim.

"Beni bekle. Ne olursa olsun ben gelmeden hiçbir şey yapma. Nerede olursan ol ben hep senin yanında olacağım."

"Biliyorum."

"Korkuyor musun?" diye sordu hafif rüzgârı arkasına alırken. Tamamen bana dönmüş, iyice sokulmuştu.

Rüzgârdandı sanırım, kalbim üşümeye başlamıştı yine. "Asla!" dedim yeşil gözlerine doyumsuz bir tutkuyla bakarken.

"Korkma. Benden asla korkma."

Ondan neden korkacaktım ki, o benim diğer yarımdı, gölgemdi. Hiç kimse gölgesinden korkar mıydı? Yanıt vermek için gagamı araladığımda uçmaya hazırlanmak için kayanın

kıyısına yürüdü. Kanatlarını ısınma dürtüsüyle iki defa çırptı ve kendini boşluğa bırakırken "Gel benimle," diye çağırdı.

Hiç tereddüt etmeden ardından kendimi boşluğa bıraktım. Sonra aniden gökyüzünün güneşi kaybolup nereden geldiğini anlayamadığım kara bulutlar üzerimizi kapladığında kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Nereden geldiğini anlayamadığım rüzgâr şimdi uçmamı engellemeye çalışıyor, beraber uçtuğum kuştan ayırmaya çalışıyordu. Yanımdaki kuş bu defa tiz sesle bağırdı.

"Kaç!"

Hiç tereddütsüz dediğini yaptım, onun yanından uzaklaşırken son defa kuşa bakmayı ihmal etmemiştim. Rüzgâr onu benden uzağa savururken sanki buna hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Endişeliydi. Sanki beni bir daha göremeyecek gibiydi bakışı. Bunu kabul etmek istemedim. Henüz çok erkendi, henüz onunla hiç konuşamamıştık bile. Birbirimize daha isimlerimizi bile söyleyememiştik. Sahi, adı neydi?

Ondan uzaklaşırken rüzgâr şiddetini arttırıyor ve onu daha çabuk uzağa sürüklüyordu. Son defa ona bakmak için başımı çevirdim. Rüzgârın etkisinden mi, yoksa yaşadığım hayal kırıklığından mı, gözlerim yanıyordu. Bunu kabul etmek istemiyordum. Ondan ayrılmak istemiyordum. Birbirimize doyamadan birbirimizi kaybediyorduk. Onun uyarısını umursamayıp ona doğru geri döndüm. Onu kaybetmeye dayanamazdım.

Aniden şimşekler çakmaya başladı, bu da nereden çıkmıştı? Yıldırımların ardı arkası kesilmeden çakıyor, gök şiddetle titriyordu. Korkudan kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyordu. Bulutların gürültüsünü bastıracak kadar şiddetliydi kalbimin gümbürtüsü. Göz hapsinde tuttuğum, ona ulaşmak için büyük gayret gösterdiğim kuş benimle arasını anbean açıyordu. Benden uzaklaşıyordu, çünkü bu şekilde beni koruyacağını düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şey aniden oldu. Parlak, güçlü bir yıldırım kuşun kanadına dokundu ve kuşu bir anda küle çevirdi. Kuş ne kaçabilmişti ne de mücadele edebilmişti. Somut varlığı aniden küle dönüşerek rüzgârda uçuşurken ben şoktaydım. O kuş bana kaçmamı söylerken o neden kaçmamıştı ki? Beni korumak için kendini kurban vermişti. Buna inanmak istemiyordum. Benim için kendini heba etmesine dayanamazdım. Ben neydim ki? Ne için, kim için kendini öldürtmüştü ki?

Her şey aniden başladığı gibi yine aniden ortalık sakinleşmiş, gök gürültüsü ve yıldırımlar aniden yok olmuştu. Ne yapacağımı, ne yöne gideceğimi bilemez şekilde kalakalmıştım. Yalnızlık duygusu yine beni esir alırken ben yine çaresizdim. Nefesim itiraz edercesine çığlığa dönüştü.

Ne yapacağımı bilemez şekilde durduğumda artık kanat çırpmadığımı da fark ettim. Şoktan kanat çırpmayı unutmuştum ve beynim uçma komutunu veremiyordu, tekrar kanat çırpmak aklıma gelmiyordu.

Şimdi boş bir çuval gibi yere doğru çakılmaya başlamıştım. Az önceki kuşun kaybı kendi kaybımın yanında çok daha önemliydi. Ben neydim ki, bu dünyada küçücük, kimsenin değer vermeyeceği bir noktaydım. Ama o kuş! Onun bu dünyada olmasının önemli bir amacı vardı. Bunu hissediyordum. O bu dünyadan gitmemeliydi.

Yere çakılmayı, bedenimin parçalara bölünmesini bekleyerek kaskatı kesildim. Ama canım yanmamıştı, oysaki canımın yanmasını beklemiştim.

Gözlerimi açtığımda başucumda endişeyle bana bakan Ayşe öğretmenim ile Burcu'yu gördüm. Rahatlamayı da beraberinde hissettim. Başımı kımıldatamaya mecalim yoktu, ama nerede olduğumu tahmin edebiliyordum. Kolumdaki sızıdan hastanede olduğumu anlamıştım. Demek az önce rüya görmüştüm. Hem de öncekilerden çok farklı bir rüya.

Ayşe öğretmen endişeyle "Canım! Şimdi nasılsın?" diye sordu.

Etrafıma çekingen gözlerle baktım. Bir tarafı beyaz duvar, bir tarafı ucuz mavi renk kumaşla kaplı perdeler asılıydı. Akşam olduğunu tepemde yanan aydınlatmadan anlayabiliyordum. Huzursuzca kımıldandığımda kolumda acıyı hissettim, refleks olarak koluma baktım.

Elimin arkasına bantlarla tutturulmuş iğneyi gördüm. Bakışlarım hortumu takip ederken tepemde asılı duran serumun kendisini gördüm. Bünyem bu yaşadıklarıma daha fazla dayanamamış, yeniden güçlenmem için serum takmış olmalıydılar. Ne gerek vardı ki, yaşamak anlamsızdı.

"Hemşire?" diye seslendi Ayşe öğretmen. "Kendine geldi, doktora haber verecek misiniz?"

Sert görünümlü hemşire, öğretmenime cevap verirken bir yandan da yanıma geliyordu. Kontrol amaçlı nabzıma bakarken "Haber verdim, geliyor, "dedi, bana nazikçe gülümsemeyi ihmal etmemişti.

"Neler oldu? Annem! Babam... Gömülmedi değil mi? Beni beklediniz, değil mi?" Ardı ardına panikle sordum. Hemşire sorduğum soruların muhatabı öğretmenimle Burcu'ya baktı. Her ikisi bakışlarını kaçırdıklarında "Neden?" diye çıkıştım. Beni beklememişlerdi. Bu kutsal görevi neden benden esirgemişlerdi? "Neden beni beklemediler? Ne kadar zamandır buradayım?" diye söylenirken sabırsızca diğer elime uzanıp koluma takılı serumu çıkarmaya çalıştım. Aynı anda hemşire ve Ayşe öğretmenim bana engel olmak için hamle yaptılar.

"Lütfen! Sakin olur musunuz? İşimi zorlaştırıyorsunuz," diye itiraz etti hemşire öfkeyle. Kadın istese beni tek dirseğiyle yatağa çivileyebilirdi. Boylu olmamasına rağmen kuvvetli yapısı hemen göze çarpıyordu. Görüntüsüne göre benden daha kısaydı ama doksan kilodan fazla göründüğü için benden oldukça kuvvetliydi, onunla mücadele edecek kuvvetim kesinlikle yoktu. Ayrıca son derece tecrübeliydi. Her türden hastayla başa çıkabilecek bilgi ve tecrübeye sahipti. Ama gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cünü kullanmaya gerek görmemiş gibi işine devam ediyordu

İri ama kısa boylu kadının ne söylediğini umursamadım "Beni çöz!" dedim sinirle.

"Bunu yapamam. Doktor şimdi gelecek, sabret!" Şimd sesi en az benim kadar sinirli çıkıyordu. "Bana yardım ede misiniz?" biraz daha yumuşak sesle öğretmenim ve Burcu'y dönerek. "Kollarını tutar mısınız, iğne yerinden çıkmış." Ka dın bana güvenmediği için yardım istiyordu.

Ters ters kadına baktım. Ayşe öğretmenim ve Burcu hemşirenin komutuyla iki yanımdan kolumu sıkıca tutmuş lardı kımıldama olasılığıma karşı. Henüz tam olarak gücümü toparlayabilmiş olmadığım için mücadelem ikisinin kollar arasında eriyip gitti.

Çaresizce boyun eğdim. İğneyi tekrar yerine sabitlerke hayretle hiç canımın yanmadığını fark ettim. Sonra serum şi şesine bir ilaç enjekte etti, ne olduğuna dair bir fikrim yok tu. Soru sormaya dahi gücüm kalmamış gibiydi. Sanki bütü enerjim bir şırıngayla çekilmişçesine güçsüzleştim.

Bu sırada odaya giren bir çift ayak sesi duydum. Ayal sesinden önce ürperdim, üşüme ürpertisi; bayılmadan öncek gibi, rüyamdaki gibi. Başımı sesin geldiği yöne güçsüzce çe virdim. Burcu'nun arkasında orta yaşlı bir adam bana nazikç gülümsüyordu. Her nedense doktorun odaya girmesiyle so ğuk havanın da içeri girmesi aynı anda olmuştu. Sanki soğul kış günü iki kapı arasında oluşan hava akımı benim yattığın hastane odasına dolmuştu.

"Hastamız nasıl?" Tok ve kendinden emin ses tonu so ğukla birlikte odayı doldurmuştu.

"Biraz öfkeli, Hocam!" diye açıklama yaptı tecrübeli hem şire. Hemşirenin doktordan çekindiğini hissettim. Gerçi, ya pılı adam doktor olamayacak kadar kaba görünüyordu. Daha çok savcı ya da hâkim gibi görüntüye sahipti. Bilmediğim ne denden dolayı ondan korktuğumu hissettim.

"Geçmiş olsun, kızım. Şimdi nasılsın?" bu cüsse ve ses tonuna yakışmayacak naziklikte bir soruydu.

Nazik sorusuna "Siz söyleyin!" dedim onun nezaketinin aksine öfkeyle. Korkumu gerilere itip ona nasıl böyle cevap verebildiğime kendime hayret ettim. "Beni buraya ne kadar daha bağlayacaksınız?" diye devam ettim aynı aksilikle. Aksiliğimin ana nedeni kendimi bu yatağa bağlanmış mahkûm gibi hissetmemdendi. Bu davranışı sergilerken kendimi sorguluyordum, böyle çabuk öfkelenen biri değildim. Bana neler oluyor, diye düşünmeden edemiyordum.

Benim aksiliğime rağmen doktor nazikliği elden bırakmaya niyetli görünmüyordu. Bu defa cüssesine yakışmayacak kibarlıkla gülümsedi. "Elbette ki ne zaman istersen gidebilirsin," diyerek beni şaşırtmayı başardı. Bu sırada hemşirenin yaptığı gibi nabzımı kontrol ediyordu. Bileğimi değil de boğazımı sıkıyormuş gibi bir an soluğumun tıkandığını hissettim. "Geldiğinde baygındın, umarım şimdi kendini daha iyi hissediyorsundur," diye sordu kibarca.

Nasıl nefes alıp da cevap vereceğimi düşünürken bileğimi bıraktı ve anında soluklarım biraz olsun rahatladı. "İyi," derken sesim çatallı ve fısıltı halinde çıkmıştı.

Sesindeki ve davranışındaki kibarlığın göstermelik olduğunu düşünüyordum. Yaptığı şeyi mecburiyetten yapıyor gibiydi. Burada onun arzuladığı gibi daha fazla durmayı ben de istemiyordum. Düşündüğümü doğrularcasına gidebileceğimi anlatmak ister gibi başını hafifçe salladı. "O halde seni taburcu edelim," diye de sözüyle tasdik etti. "Tabii kendini fazla üzmemen şartıyla..." diye şart koştu. İstemsizce güldüm, gülüşümün acıyla dolu olduğunu odadaki herkes görmüştü. Kimsenin bir söz söylemeye cesareti yok.

"Söz veremeyeceğim," diye mırıldandım. En azından az önceki gibi öfkeli çıkmamıştı sesim.

Doktor beni tekrar şaşırttı, serum takılmamış elime uzanıp hafifçe okşadı. Elleri sıcak, bakışları sıcaktı; baba şefkati

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı dokunuşunda. Ama benim kalbim buz kalıbının içi deymiş gibi donup kalmıştı. "Sen göründüğünden de güçlü bir kızsın. Acın çok büyük, bir o kadar da aşılmaz değil." Yeşil gözleri anlayışla yumuşamıştı. "Onlar için metin olup dik durman yakışır." Haklı olmasına ve tatlı sözlerine rağmen yine de ondan korktuğumu hissediyordum.

Bir şey söylemesem de son defa elimi okşayıp yanımızdan uzaklaştı. Şaşkın surat ifademle doktorun arkasından bakakaldım. Ayakucumdaki sehpanın üzerinde bana ait olduğunu düşündüğüm dosyaya bir şeyler karaladı, sonra bana dönüp tekrar hafifçe gülümsedi. Çıkmadan önce elindeki dosyayı hemşireye uzattı.

Ne kadar garip bir doktor, diye düşünmeden edemedim. Bakışları avcı bir kuş kadar keskin ve yırtıcıydı. Avının her hareketini takip eden bir atmaca gibi... Ama davranışı daha şimdiden özlediğim babamın sıcaklığı vardı bu kaba görünüşlü adamda.

İşin ilginç yanı ise benim her hareketimi dikkatle takip ettiği gibi yanımdakilere de aynı dikkati göstermediğiydi. Sesi her ne kadar nazik olsa da bazı anlarda bakışlarında bu nazikliği görememiştim, hatta son cümlesinde biraz yumuşamış olsa bile. Ve işin en endişe veren yanı, nabzımı kontrol etmek için elimi tuttuğunda kalbimin buz gibi bir elin sıkıştırdığını hissetmemdi. İçimin üşüdüğüne yemin edebilirdim. Ama doktor elimi bırakıp da çıktıktan sonra bu hissim kaybolmuştu. Korkmuş muydum? Ama doktor çok nazik davranmıştı beni korkutacak hiçbir davranışı olmamıştı; bakışları hariç diye hatırlattım kendime.



EV... "YOKSA VİRANE Mİ?"

Bir kapı kapanırken başka bir kapı kapanır. Açılan kapıya mı yoksa açan kişiye mi bakacaksın o sana kalmış.

Benim kapım, anne-babamın kapısı kapanmıştı. Yeni açılan kapı beni endişelendirdiği kadar korkutuyordu da. Bu yaşıma kadar hiç kimsenin evinde kalmamıştım. Son üç gündür Burcu'nun evinde kalarak bir ilk yaşamıştım. Şimdi de amca ve hala dediğim akrabalarımın yanında kalarak seriye devam ediyordum.

Size soruyorum. Evet, size! Hiç bilmediğiniz akrabanızın yanında kendinizi ne kadar huzurlu ve güvende hissederdiniz? Bir an düşünün ki alışkanlıklarınızın kısıtlanması, hareketlerin kısıtlanması... Uzayıp giden listeyi elimizden geldiğince kısa tutmaya çalışsam da olmuyor değil mi? Şimdi kimse benden onların yanında rahat olacağımı beklemesin.

Anne-babamın mezarı üzerinde gecenin kör karanlığı dahi olsa huzur bulacağıma emindim. Ama garip insanların bana bu ödülü bahşedeceklerine inanmıyordum. O yüzden susup hayatın bana sunduklarıyla yetinmeye devam edecektim. Ne sunum ama ya!

Hastaneden çıkarken amcam yattığım odaya dahi gelmemiş, hastane dışında beklemeyi yeğlemişti.

Tedirgindi, tedirginliği benim fenalaşmamdan mıydı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoksa başka bir nedeni mi vardı? Nasıl olduğumu sorma nezaketi dahi göstermemişti. Çabucak arabaya binerken bizim araca binip binmediğimize dikkat etmemişti bile. Nezaket kurallarından bihaber gibiydi.

Şimdi karanlıkta ilerlerken yolu aydınlatan tek ışık, Zeki Beyin aracının farlarıydı. Akrabalarımın köyüne gidiyorduk. Ailemin gömülü olduğu köye...

Köy yolu boyunca sokak lambası yoktu. Gündüz birkaç defa bu yolu gidip geldiğini söyleyen Zeki Bey pek acemilik çekmiyor gibiydi. Kıvrılarak giden yolu biz hastaneden çıkarken yağmur ıslatmıştı, bu yüzden olduğundan daha dikkatli kullanıyordu aracı.

Önde, yolcu koltuğunda Cengiz amcam oturuyordu. Ben yine Ayşe öğretmen ve Burcu'nun arasındaydım. Benim gibi ilk defa çıktıkları bu yolu bütün dikkatleriyle karanlığın içinde olmayan bir şeyi görmeye çalışıyorlardı. Hiçbir sokak lambası olmadığı için yol zifiri karanlıktı. Üstüne üstlük yağmur yağıyordu. Farların aydınlattığından başka bir şey görünmüyordu. Kasvetli hava arabanın içine kadar işlemişti, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bu sessizlik ise bana huzur veriyordu. Mucize eseri köy yolu asfalttı. En azından bu iyiydi.

Kısa bir süre sonra araç yavaşladı ve eski bir köprünün önünde durduk. Zeki Bey hemen araçtan indi, bizim inmemiz için arka kapıyı açtı. Önce Burcu, ardından ben ve en son Ayşe öğretmenim indi. Bu sırada amcam el fenerini yakıp yolumuzu aydınlatmak için önümüze tutuyordu. İnce hafif yağmur başımı yukarı kaldırmamı engelliyordu. Bu yüzden etrafımda neler olduğunu tam göremiyordum. Karanlıkta ne göreceğimi umuyorsam!

Köprünün altından geçen derenin sesi kulağıma ağıt söylüyordu. Dikkatimi çeken ışığı görünce başımı sağa doğru çevirdim, derenin karşı tarafında evler sesini duyduğum dere boyunca sıralanmıştı. Anne-babamın yokluğunu haykıran karanlığa inat, ışıl ışıldı.

"Buradan," diye dikkatini kendine çekmeye çalıştı amcam.

Amcamın tuttuğu ışığı rehber alarak ilerliyorduk. Asfalt yoldan ayrılıp hafif dik yokuşa yöneldik. Yol hem dikti hem de dardı. İki kişinin yan yana yürümesi mümkün değildi. Yolu gösterme adına önden yürürken amcam elimi tutmuştu. Düşüncesizce, yolu bilmediğimi hesap etmeyerek beni çekiştirirken arkamdan gelen Burcu için endişelendim, o da benim elimi tutuyordu. Onun diğer elinin Ayşe öğretmenimin elini tuttuğunu biliyordum. Kaba adam, diye düşündüm.

Derenin karşısındaki evlerin ışıkları yolu aydınlatmak için yeterli değildi. Bin bir güçlükle toprak patika yolu, kâh iki-üç basamaktan oluşan merdivenleri, kâh ise kayadan yontulma basamakları tırmanarak eve tırmanmaya çalıştık. Biz üç bayan sızlanarak medeniyetsiz yolu aşarken Zeki Bey hiç sızlanmadan en arkadan sessizce geliyordu.

Yol, yorucu ve berbattı. Yol, sanki medeniyet yüzü görmemiş gibiydi. Kalabalık insan seslerini biz dik merdivenlerin yarısına gelmeden duymaya başlamıştık. Son olarak yirmi basamaktan fazla olan yılan gibi uzanmış dik merdivenlerin sonunda avlunun ortasına düştük.

Çok eski ve yıpranmış ev bizi karşıladı. Briket taşıyla örülmüş dış duvar sıvasızdı. Işığı yanan tek mekânın kapısı avluya bakıyordu. Eşikten bir metre kadar içerideydi girişi. Avluyla aynı seviyede balkon gibi görünüyordu. Ve bu balkon ışığı yanan yerin penceresinin seviyesine kadar büyük bir titizlikle kesilmiş odunlar yerleştirilmişti. Sürekli yağmur yağdığı göz önüne alınırsa kuru oduna ancak bu şekilde çözüm bulabilmiş olmalıydılar.

Eski yapının dışına sonradan eklendiği belli olan sokak lambasının aydınlattığı ölçüde görebildiğim avlunun bir yanından toprak duvar yükseliyordu. Karşı tarafı uçurum olduğunu hissettirecek şekilde karanlığa bakıyordu. Avlunun du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

var bitimi, çıktığımız merdivenlerin devamı niteliğinde başka bir yere, karanlığa doğru merdivensiz yol uzanıyordu. Karanlık olduğu için yolun ucu görünmüyordu. Yolun hemen başlangıcında iki kurnadan oluşan küçük bir dikdörtgen su deposu vardı. Su deposunun tam karşısında, merdivenlerin bitiminde kocaman dut ağacı heybetli şekilde karanlığa doğru yükseliyordu. O kadar heybetliydi ki yağmur damlalarının avluya düşmesini engelliyor, şemsiye görevi görüyordu. Bu sayede erkekler avluya yayılmışlardı.

Nurten halam, bizim geldiğimizi anlamış olacak ki karşılamak için evden çıkmış, bize doğru telaşlı adımlarla geliyordu. Ve yine sinirlerimi geren yüksek sesle ağlıyordu. Yanıma geldiğinde Burcu'yu yanımdan iterek kendine yer açtı. Burcu canı yanmış gibi kolunu sıvazlıyordu. *Hoyrat kadın*, diye düşündüm, arkadaşımın canını yakmıştı.

Arkadaşıma ne yaptığına aldırmadan beni eve sürüklemeye başladı. Burcu, çaresiz arkamızdan geliyordu. Avluda gördüğüm bir iki yüzden başkası bana yabancıydı. Diğer arkadaşlarımın ve öğretmenlerimin nerede olabileceğini düşündüm.

Eve girdiğimizde kalabalık insan nefesinin büyük katkısı olmalıydı; genzimi kötü koku doldurdu. Nefes almakta bir an için zorlandım. Halam, beni eski bir kuzinenin yanına oturttu. Oturduğum tabure mısır yapraklarının bükülmesiyle hazırlanmış iplerle örülmüştü. Odada sadece kadınlar vardı ve bu kadınların başları yöresel kıyafetlerini tamamlayan başörtüleriyle bağlanmıştı.

İstemsizce etrafıma bakmaya başladım. Evin her yerinden ilkellik akıyordu. Kuzine borusunun bağlandığı bacanın hemen yanında daha önce hiçbir yerde görmediğim, elli santim çapında dışa doğru çıkıntısı olan, kafes görünümlü cam bir pencere vardı. Bu pencerenin perde görevi gören ahşap kapısı ardına kadar açıktı. Sadece dışarısının karanlığı görü-

nüyordu. Balkonunda odunların dizili olduğu üç parçadan oluşan pencerenin hemen altında derme çatma bir tezgâh oturtulmuştu.

Karşı köşede L şeklinde yaysız divan vardı. Divanın arkalıkları eskimiş kumaşla kaplı süngerdendi. Divanın bitiminde ahşaptan iki kapılı dolabın üzerine oturtulmuş, bardak ve tabakların olduğu terek vardı. Kesinlikle ilk yapıldığı gibiydi, boyasız ve cilasız. Salon ve mutfak bir aradaydı.

Ayşe öğretmenimin tiksintiyle etrafına baktığını fark ettim. Onun yerinde olsam bende aynı tepkiyi vereceğime emindim. Ama şu an bir tepki verecek duygudan yoksundum; duygularım uyuşmuştu.

Biraz sonra Burcu da yanımıza geldi. Eda'nın hemen yanına otururken bakışları kalabalık salonun içini analiz etmek için dikkatli bir şekilde araştırma yapıyordu. Ayşe öğretmenim gibi Burcu'nun da dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. Eda, oturduğu tabureyi bana doğru yaklaştırdı. Elini uzatıp elimi kavradı. Sıkılı avuçlarımı açmaya çalışırken fısıldadı.

"Kardelen? Canım, daha iyi misin?" diye sordu üzgün sesle. İyi miydim; değildim. Ama yine de başımı 'iyiyim' diye, salladım. Odada bana yabancı olan tüm gözlerin üzerime yoğunlaştığını bildiğim için gerçek duygularımı belli etmemeye çalışıyordum. Biri başımın üzerine tülbent attı. Aynı anda dışarıda bir adamın yüksek sesle Kuranı Kerim'den ayetler okumaya başladığını duydum. Anne-babam için dualar yapılıyordu. Elimde olmadan tekrar hıçkırdım. Eda, ellerimi daha sıkı tuttu.

Dualar bittikten sonra ev yavaşça boşalmaya başlamıştı. Komşuların bir kısmı samimiyetten uzak, soğuk birer başsağlığı dileğinde bulunup gitmişlerdi. Ne bekliyordum ki, kimse beni tanımıyordu. Onlar için ben yabancı biriydim. Yalnızlık duygusunun ağırlığıyla boğazıma kadar gelen yumruyu güçlükle yuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeki Bey ve Elif Teyze, öğretmenlerimiz ve arkadaşlarımızı sabah geleceklerinin sözünü vererek evden ayrıldılar. Benimle sadece Burcu kalmıştı.

Amcamın kızı Fethiye, tüm gece mesafeli bir şekilde uzakta durduğu gibi insanlar gittikten sonra da yatacağımız yerleri ayarlama bahanesiyle yanımızdan ayrılmıştı. Fazla soğuk ve meymenetsize benziyordu. Sanki etrafında görünmez bir duvar yükseliyordu, onun bana karşı ne hissettiğini hiç anlamıyordum. Bu biraz da geçmişte yaşadığım süreklilikten kaynaklanıyordu. Ama yine de kendimi azarladım; ben falcı değildim ki insanların ruh hallerini bilebileyim.

Ev boşalınca, çirkinliği ve viraneliği daha bir göze çarpıyordu. Duvar boyasının mavi olduğunu tahmin ettim. Ettim, çünkü duvarlar soba tütmesinden kaynaklandığını düşündüğüm isle kaplıydı. En az on yıldır boyanmamış gibiydi.

Olduğumuz yerin üç kapısı vardı. Biri avluya açılan dış kapı, diğer ikisi ise her birinin farklı renkten oluşan yıpranmış ağaç kapıydı ve nereye açıldığını kestiremiyordum. Hatta bir tanesinin kapı kolu yoktu, onun yerine ucu çengelli demir tokmak vardı.

Zemin, ahşap olmasına ahşaptı, döşemeler o kadar eskimişti ki gerçek rengi katmerli kirden dolayı anlaşılmıyordu. Neden temiz olmadığını anlatırcasına ayakları çıkarılmadan giriliyordu. Döşemelerin aralıklarından karıncaların girip çıktığını görebiliyordum. Başka haşerelerin çıkmadığını kimse garanti edemezdi.

Duvarların köşeleri örümcek ağlarıyla sarılmıştı. Bu evde hiç mi temizlik yapılmıyordu? Üstelik eve sinmiş ağır yağ ve küf kokucu ayrı bir tiksindirici faktördü. Yatacağımız yeri düşününce endişelenmeye başladım. Burcu da en az benim gibi tedirgindi. Kalmayı istediğine pişman olmuş gibiydi.

Cengiz amcamın avludan gelip yanımıza oturmasını izlerken istem dışı Burcu'yla birbirimize yanaştık. Nedendir

bilmiyorduk ama bu adam bizi tedirgin ediyordu. Bakışları sinsilik doluydu. O sinsi bakışları halam denen kadında da görüyordum.

"Kardelen, kızım!" diye seslendi. Konuşmasında ağır şive vardı. Annemler de Karadeniz şivesiyle konuşurlardı, buna kulaklarım aşinaydı. Ama bu farklıydı. Daha ağır, daha anlaşılmaz bir dili vardı. Bir de her kelimeyi ağzının içinde yuvarlayarak çıkarıyordu. Bu yüzden konuşurken ağzından salyalarının akmasını engelleyemiyordu. "Vakit geç oldu, yatıp dinlenin. Sabah seni babanın mezarına götürürüm," diye söz verdi. Bu sırada Fethiye, kapı kulpu olmayan kapıdan çıkıyordu.

"Yataklar hazır," derken yanıma geldi. Kalkamayacağımı düşünmüş olmalıydı. İlk defa bu kadar yanıma gelmiş, üstelik destek olma niyetiyle dirseğimin üstünden tutmuştu.

Diğer koluma Burcu girmişti.

Ayağa kalktığım an hafiften başım döndü. Umursamamaya çalışarak bir adım attım. Bu sırada Nurten halam ile geride kalan birkaç komşu avludaki sandalye ve tabureleri içeri alıyorlardı. Benim odaya gitmemi izlemek için kısa bir an kapının eşiğinde durdu.

"Yatıyor musun?" diye sorarken doğru karar verdiğimi anlatırcasına yumuşamıştı. Bir cevap vermedim, Fethiye ile Burcu'nun eşliğinde, ağırlığımı Burcu'dan yana vererek kara kapıya yürüdüm. "İyi yapıyorsun, uyuyunca kendini daha çabuk toplayacaksın."

Fethiye öne uzanıp ağır kapıyı araladı.

Burası ara salondu ve cılız bir ampul aydınlatıyordu. Burada da üç kapı vardı. Her biri farklı renk ve biçimdeydi. İlk kapı bu ara salona girdiğimiz gibi siyah ve ağır ağaçtandı. Hemen yanında önceden sarı olduğunu düşündüğüm -bu kapı da isten dolayı gerçek rengini yitirmişti- kapı vardı. Her iki kapının tam karşısında kahverengi, hiçbir oyuntusu, hatta kapı kulpu dahi olmayan başka bir kapı sıkı sıkıya kapatıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Bu kapıların sadece sarı renk olanın kapısı aralıktı ve Fethiye de bizi oraya yönlendiriyordu.

Geçtiğimiz koridorun ışığından biraz daha canlıydı bu odanın ışığı. Odaya girdiğimizde ilk dikkatimi çeken şey, perdeleri kenara yığılmış pencereleriydi. Küçük kafeslerden oluşan sekiz çerçeveden meydana gelmiş pencereden üç tane vardı. Girişin sağında iki pencere yan yana, bir diğeri karşı duvardaydı. Perdeler biraz daha iyi durumda görünüyordu. İki tane tek kişilik demir karyolanın arasında bir tane de yer yatağı hazırlanmıştı.

Yatak çarşafları temizdi. En azından arkadaşımı temiz yerde yatırabilecektim. Evin bu hali beni arkadaşlarıma ve öğretmenlerime karşı yeterince utandırmıştı. Kim bilir hakkımda neler düşünmüşlerdi. Benim burada yaşamadığımı biliyorlar, diye kendimi avutmaya çalıştım. Bu da bir şeydi.

Odada hiçbir elbise dolabı veya konsol yoktu. Çift pencerenin ahşap karşı duvarının iki kenarına büyük çiviler çakılmıştı. Bu çivilere karşıdan karşıya ulaşabilmesi için ip bağlanmıştı. Bu ip ve altındaki çamaşırlar görünmesin diye de karyola eteğinden bozma bir örtü gerilmişti. Örtünün altında belli aralıklarla dizilmiş daha küçük çivilere elbiseler asılmıştı. Babamın akrabalarının yirmi birinci yüz yılın başlarındaki ilkel yaşam tarzları beni hayretler içinde bırakıyordu.

Fethiye, cam kenarındaki yatağa beni çekiştirdi. Misafirperverlik gösterisi, diye düşündüm. O kadar olumsuzluklarla karşılaşmıştım ki odaya yer yatağını gördüğüm an beni yatıracaklarına çok emindim. Yatağa otururken gözüm tekli pencereye takıldı.

Yağmurdan ıslanmış geniş yapraklı bir ağaç, rüzgâr estikçe pencerenin camına dalları sürtüyordu. Camlar kapalı olmasına rağmen bugün hastane de üşüdüğüm gibi üşüdüğümü hissettim. Kalbimi buz gibi bir elin sıkıştırdığına yine yemin edebilirdim. Yoksa üzüntüden değişik bir hastalığa mı yakalanıyordum. Bu düşünceyle istem dışı kaşlarım çatıldı.

Burcu, ikimizin birer parçadan oluşan elbisenin olduğu omuz çantasından pijamalarımızı çıkardı. Yangından sonra Necdet Bey almıştı bu giysileri. Burcu kumaş pantolonumla tişörtümü çıkarmama yardım ederken beni incitmemeye çalışıyordu. Ona kolaylık olsun diye elimi; Tabii ki kendimi zorlayarak kaldırmaya, pantolonumu çıkarırken oturduğum yerden hafifçe kalçamı kaldırarak yardım etmeye çalışıyordum. Yine aynı naziklikle pijamalarımı giydirdi.

Canım arkadaşım Burcu! Can arkadaş olduklarını Eda ve Burcu defalarca kanıtlamışlardı. Tabii diğer arkadaşlarımın ilgilerini yok sayamazdım. Şimdi de Burcu beni yalnız bırakmama adına bu virane yerde kalmayı göze almıştı. Yine büyük fedakârlık örneği sergiliyordu. Arkadaşlarıma minnet borçluydum.

Burcu beni giydirdikten sonra şimdi kendi kıyafetlerini değiştirmeye başlamıştı. Burcu da benim gibi yaşını göstermeyenlerdendi. Görüntüsüne inat son derece cebbar ve ayrıca çok akıllıydı.

Burcu giyinirken ben kendimi yatağa bırakmıştım. Biz giyinmemizle o kadar meşguldük ki Fethiye'nin bizi izlediğini farkında değildik. Nerden sonra gözüm Fethiye'ye takıldı.

Kapının eşiğinde sessizce bizi izliyordu. Yüzünden merak açık şekilde okunuyordu. Belki de Burcu'nun beni giyindirmesi onu şaşırtmıştı. Kapının eşiğinde bekliyor, üstelik pek yatmaya hazırlanır gibi durmuyordu.

"Sen yatmıyor musun?" diye sordum yorgun sesle. Gözü Burcu'nun üstündeydi, yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. Sanki Burcu'yu kıskanıyor veya sinir oluyor gibiydi. Bakışlarındaki fesat ifadeyi hemen silip bana gülümsedi.

"Yatacağım yatmasına da halama yardım etmem gerekiyor. Siz yatın, birazdan gelirim." Sonra odadan çıkmak için arkasını döndü.

Odadan çıkan Fethiye kapıyı kapatır kapatmaz "Ne garip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kız," diye mırıldandı Burcu dalgın sesle. Susmayı yeğledim. Yorum yapacak bir bilgim yoktu onun hakkında. Karanlık, perdesi kenara çekilmiş camdan dışarı bakıyordum. "Işığı kapatayım mı?" diye sordu bu defa sessizliğime yorum getirmeden.

"Sen bilirsin," diye mırıldandım. Burcu'nun derin bir soluk bıraktığını duydum; sabırsızlığını yansıtıyordu. Ama yine de ışığı kapattı.

Işığı kapattığında odanın içine çok cılız bir ışık sızdı. Burcu yatağına yatarken ben yattığım yerden doğrulup camdan dışarı baktım. Işığın kaynağını merak etmiştim.

Köyün büyüklüğünü kestiremiyordum ama köy, karanlığın içinde cılız ışıkları geniş bir alana yayılmış gibi geliyordu. Artık yağmur yağmıyordu. Biraz ileride, arabadan indiğimizde gördüğüm iki-üç katlı binanın ışıkları hemen altından geçen dereyi aydınlatıyordu. Mükemmel bir görüntüydü, büyülü bir atmosferi izler gibi karanlığın içindeki dereyi izlemeye başladım. Gündüz nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Ama hayallerim bir yerden sonra daralıyor, yok oluyordu. Bu köyün gündüz nasıl göründüğünü hiç bilmiyordum. Bir an önce görmenin sabırsızlığıyla derin soluk aldım.

"Kardelen? Bir şey mi oldu?" diye sordu Burcu endişeyle.

"Yo!" derken onu endişelendirmemek için sesimi biraz daha canlı tuttum. "Gel, bak. Çok güzel bir manzara! Gündüz kim bilir nasıl görünüyordur."

Burcu'nun yatağından kalktığını belli eden sesi duymamla yanıma gelmesi iki saniyesini almamıştı. "Gerçekten harika bir görüntü! Olduğumuz yer tahminimce çok yukarıda. Baksana, tepeden bakıyor hissi veriyor insana."

"Galiba," diye mırıldandım, ardından da sanki arkamızdan pencere açılmış gibi bir anda odanın içi buz gibi oldu. İstem dışı kollarımı bedenime sardım.

"Ne oldu?" diye sordu Burcu. "Üşüyor musun?"

"Evet. Sen üşümüyor musun?" diye sordum merakla.

"Hayır. Aslına bakarsan bu oda çok havasız ve sıcak."

Peki, ben neden üşüyordum? Bugün hastanede üşüdüğüm gibi, diye düşündüm yine.

Odanın dışından sesler duyulmaya başlayınca dışarısını dinlemeye başladık, koridordan ayak sesi geliyordu. Telaşlı ayak sesleri hemen yan taraftan geliyordu.

Önce hemen yanımızdaki odanın kapısı açılıp kapandı. Karşı duvarın tamamı ahşap olduğu için yan odada ne yapılıyor her şeyi duyabiliyorduk. Birinin yatağa oturduğunu, derin soluklar aldıktan sonra kendi kendine konuşmaya başladığını duyduk. Bu Cengiz amcamdı. Yan oda ona ait olmalıydı.

"Ah be Tahsin!" diye başladı üzgün ve bir o kadar aksi sesle. "Bütün bunlara ne gerek vardı, şimdi böyle iyi mi oldu? Ne olurdu bizimle birlikte kalsaydın, şimdi belki hayatta olacaktın." Kaba sesle hıçkırdı, ağlıyordu. "Hep o karaçalı sebep oldu. Seni bizden, bu topraklardan kopardı. Cezasını çekti desem bile bize de o cezayı yaşattı." Sustu. Karaçalı kimdi, annem mi? "Ama kurunun yanında yaş da yanıyor be Tahsin'im! Ah be kardeşim! Ah be kardeşim! Ah!" ardından yine hıçkırdı. Uzun soluklu hıçkırıklarından ardından kendini yatağına bıraktığını anlatan yayların sesini duydum.

İkimizin konuşma cesareti duyulacak endişesiyle buhar olup uçmuştu. Amcamdan bunları duyduğum an ailem adına çok üzülmüştüm. Anladığım şey, bunların gözünde annem karaçalı, babam ise onun mağduruydu. Benim için neler düşündüklerini merak etmeye başlamıştım. Beni ne olarak görüyorlardı. Karaçalının mı, kardeşlerinin mi kızı olarak görüyorlardı?

Burcu'nun yüzüne aşağıdaki cılız ışık henüz ki ulaşıyordu. Ama yüzündeki ifadeyi okumak için yeterince aydınlıktı; üzgün ve endişeliydi. Benim tepkimi ölçme adına yüzüme bakıyor, yüzümde ne görüyorsa hemen telaşla kaçırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem için neden 'karaçalı, diye yakıştırma yapmıştı? Annem nasıl oluyordu da babamı buralardan koparmıştı. Ne demek oluyordu bütün bunlar? Kafamda binlerce soru Burcu'yu camın önünde bırakıp başımı tekrar yastığa bıraktım.

Burcu, manzarayı arkasına alıp yatağına geri döndü. Amcamın sözleri soluğumuzu kesen manzaranın güzelliğini anında kirletmişti. Sağ omzumun üzerine döndüm, amcama öfkem içimde kor gibi büyüyordu. Her ne olursa olsun ölünün arkasından bu şekilde konuşmasını doğru bulmuyordum.

Burcu, ben bir şey söylemediğim için mi, yoksa yan odadan konuşmalarımız duyulacak düşüncesi mi buna engel olmuştu; hiç konuşmadan yatağına geri yatmıştı.

Koridorda yeni ayak sesleri duyduğumda içim geçmek üzereydi. Sesle yeniden gözlerim açıldı. Fethiye'yi beklerken koridordan kapı sesi duyuldu. Ardından da hemen kapandı. Odada gezinen ayak sesleri buraya kadar geliyordu. Amcamın odasından sadece horlama sesi geliyordu. Burcu da uyumuş olmalıydı, hiç kımıldamıyordu.

Fazla bir zaman geçmeden koridordan yeni ayak sesleri duyuldu. Bu defa yattığımız odanın kapısına doğru geliyordu ayak sesleri. Kapı mümkün olduğu kadar yavaş açıldı. Uyuduğumuzu düşünüyor ve uyandırmamaya çalışıyordu. Kapıyı yine aynı dikkatle kapattı. Işığı yakmadı, pijamalarını başka bir yerde giyinmiş olmalıydı ki hiç oyalanmadan yatağa girdi. Özellikle bizi rahatsız etmemek için hiç ses çıkarmamıştı. Fethiye'nin gelişine ben de sessiz kaldım. Nedendir bilinmez, yatağına girdiğinde derin bir soluk aldı.

Dışarıda yine yağmur yağıyordu ve benim kalbim yine buz gibiydi. Fethiye ilginç bir şekilde yorganını başına kadar çekmişti. Sanki korktuğu bir şey varmış gibi yattığı yerde huzursuzca kımıldıyordu. Tıpkı benim gibi, diye düşündüm. Kalbimin üşümesinden dolayı değildi benim korkum, benim korkum kâbusumun geri geleceğini bilmemdendi. Gündüz

bayıldığımda farklı bir rüya görmüştüm ve bu bana biraz umut vermişti. Belki buraların havası benim kâbuslarıma ilaç olabilirdi.

Ama yine de gözlerim kapanırken korkunç rüyamı beklemeye başladım. Kaçınılmazdı, doğum günümden bu güne, annemle babamı kaybetmemin üzerinden üç gün geçmiş ve ben her gece aynı rüyayı yeniden, yeniden görmeye devam ediyordum. Yine ürperdiğimi hissettim. Bu defa rüyamın korkunçluğunu bilmemdendi ürpermem.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



RÜYALARIN ŞİFRESİ

İnsan neden rüya görürdü? Kimi araştırmacılara göre rüyalar uyku sırasında beyinde görülen etkinliklerin bir yan ürünü yalnızca; kimilerine göreyse insanların bilinçaltının kişiliklerinin geri planda kalmış yönlerinin kendine çıkış yeri bulduğu özel bir durumdu. Rüya araştırmaları denince çoğu insanın ilk aklına gelen isim Sigmund Freud olsa gerek. Rüyaların bilinçaltına giden ana yol olduğunu söylemişti ünlü araştırmacı.

Ama benim aklıma -Heraklatyüs- bu zat geliyor. Uyanık olan insanlar için tek bir dünya vardır. Uykuda olanların ise her birinin ayrı âlemi vardır, onun içinde dönerler.

Geçici ölüm denilen uykuda görülen garip haller... Niçin ve ne suretle rüya görüyoruz? Bu bence bir görüngüdür. İlk insanın yaradılışından bu güne kadar filozoflar, bilim adamları açıklamışlardı. Ne kadar düşünmüşlerse de rüyayı kesin bir şekilde belirleyememişlerdi. Ancak şu bir gerçek ki rüya, büyük ve somut bir dünya...

Herkesin gördüğü rüyanın tanımı ve anlamı farklı olabiliyor. Unutmadan ilave etmeliyim ki; benim bu zamana gördüğüm gibi tekdüze de olabilir. Velhasıl kelam; benim rüyalarımın henüz şifresi çözülmedi. Ben çözemedim. Oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yacaklarınızdan sonra siz ne yorum getirisiniz bilemiyorum. Ama şunu itiraf etmeliyim ki; çok korkutucuydu. Gerçekten! Sahici gibiydi. İnanın bana.

Gecenin belirsiz vaktinde, akreple yelkovanın hangi rakamın üzerinde gezindiğini bilmiyordum. Yani tam olarak kestiremediğim bir zaman diliminde sessizliğe gömülmüş evin içinde hayat izleri, kalp atışı duymaya çalışıyordum. İki katlı evin üst katındaydım. Evin sakinlerinin derin uykuda, rüyalarında gezindiklerini biliyordum.

Üst kata çıkan basamakların sonunda iki kanatlı kapıya yönelirken diğer odalardaki seslere kulak kabarttım. Diğer odaların sadece birinde insan varlığının izi vardı; iki uykulu soluk.

Emin bir şekilde iki kanatlı odanın kapısına yaklaştım, tokmağına uzanıp tuttum. Kapının ses çıkarmamasına dikkat ederek bir kanadını hafifçe araladım, benim geçişim için yeterliydi bu tek kanat. Başımı içeriye uzattığımda geniş karyolanın kıyısında yatan genç kadını gördüm. Her an kalkacakmış izlenimi veriyordu. Yorucu bir gece geçirdiği belliydi. Bebeği tüm gece uyutmamış olmalıydı. Bir süre sessizce onun uykusunun derinliğini dinledim, sessiz olduğum sürece uzun bir süre uyanmayacağına karar verdim.

Odaya girip odanın ortasında durdum. Odanın iki büyük penceresi vardı, ama kalın perdelerle kapatıldığı için odanın içi karanlıktı. Benim için karanlık bir şey ifade etmiyordu, her şekilde gün ortası gibi net görebiliyordum. Bakışlarımı karanlık odada gezdirdim. Uyuyan kadının yanında, duvarın hemen dibindeki beşiği görmem o kadar da zor değildi.

Demir parmaklıkların bebeğe zarar vermesini önlemek için kılıf geçirilmişti. Beşiğe yaklaştıkça bebeğin solukları kulaklarıma şarkı söylüyordu. Arada gördüğü rüyanın etkisiyle derin iç çekiyor, başının yanındaki eli seğiriyordu. Beşiğe iyice yaklaşıp kenarlıklarına tutundum.

Beşik hafifçe sarsıldı, derin uykuda olmayan bebek hemen gözlerini açtı. Beni görüp görmediğini anlamadım, henüz çok küçüktü. Belki beni bir gölge gibi ya da siluet olarak görüyordu. Yüzü ağlayacağının sinyalini vermek istercesine ekşidiğini gördüğümde bir şekilde beni hissettiğini anladım. Eğer ağlamasına fırsat verirsem annesi duyacaktı. Bu da beni burada göreceği anlamına geliyordu. Aceleyle iki uçlu kancalı demir çengeli bebeğe yaklaştırdım.

Ağlamak için ağzı hafif aralandığı an ben de bir elimle başından tutarken diğer elimle demir çengeli ağzından içeriye kaydırdım. Hiç zorluk yaşamadan kayarcasına bebeğin ağzından içeri girdi. Bebeğin bir an soluğu tıkanır gibi oldu. Sonra kusmak ister gibi göğsü kalktı. Başını tuttuğum elimle ağzından içeri soktuğum çengel buna izin vermediği için bu defa çektiği acıdan irileşmiş gözlerle tepinmeye başladı.

Tüm çabası boşunaydı, sonuç kaçınılmazdı. Bu düşünceyle dudaklarım alay edercesine yana doğru kıvrıldı. İşimin bu anını seviyordum. Biraz sonra amacıma ulaşacaktım.

Bir süre sonra bebek hareketsiz kaldı, hiç kımıldamıyordu. Göğsü, soluk aldığını göstermesi adına inip kalkması gerekiyordu; kıpırtısızdı.

Ağzına soktuğum çengeli hafifçe sağa sola oynattım, aradığım şeyi bulduğumu hissettiğim an kancayı takıp yavaşça geri çektim. Ciğerleri tutan kaslar bir an için işime engel koymaya çalışsa da bu mücadele kısa sürdü. Göğüs boşluğunun içinden başkası için yırtılma benim için ise melodiyi andıran sesi duydum. Ah! Bu ses beni kendimden geçiriyordu.

Ustalıkla, hafif bir el hareketiyle çengeli boğazından yukarıya çektim. Şimdi çengelimin ucunda minicik taze ciğer dans edercesine sallanıyordu. Taze kan kokusu başımı döndürdü, bu koku beni mest ediyordu. Bu koku başarımın gerçekliğini haykırıyordu.

Minik ciğeri elimin içine alıp göğsümün hizasında tut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tum. Avucumun içi kadar bile yoktu. Oysa koku daha da beraklaşmıştı. Onu şu an yemememin tek sebebi aldığım zevkten çıkaracağım seslerdi, beni engelleyen tek şey yakalanma endişesiydi. Diğer yatakta yatan kadına şöyle bir baktım, uyumaya devam ediyordu.

Beşikten, cansız bebeğin yanından ayrılırken sıcak, ıslak ciğer elimi ısıtıyordu. Çevresini saran zar daha temkinli kavramam gerektiğini anlatıyordu. Her şeye rağmen geldiğim gibi yine sessizce odadan çıktım. Merdivenlerden inerken yanımda bir hareket hissettim. Yakalanma korkusuyla aniden döndüğümde uzun siyah saçları birbirine geçmiş, gözlerinde vahşetin izlerini taşıyan bir kadın gördüm.

Elini fark ettim, yumruk yapmış, göğsünün hizasında tutuyordu. Parmaklarının arasından kanın sızdığını ve merdivenlere damladığını fark ettim. Tekrar bakışlarım kadının yüzüne döndüğünde bu defa yüzünde şaşkınlık ve korku vardı.

Gözleri ve saçları tanıdık geliyordu. Bana ait izler taşıyordu kadın. Benim saçlarım ve benim gözlerim; yirmi yıl sonraki halim gibi. O an gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bunu ben yapmıştım. Bu demek oluyordu ki ben o minik masum bebeğin canını almıştım.

Ben ne yapmıştım, bunu nasıl yapabilmiştim? Bir bebeği mi öldürmüştüm? İnkâr mekanizması anında deveye girmişti. Benliğim bunu kabul etmek istemiyordu. Bu imkânsızdı, ben katil değildim. Kendimi yalanlarcasına başımı eğip elime baktım, oysa elimin içindeki minik organ ne yaptığımı haykırıyordu. Ben katildim ve bunu yapmam o an bana hiç garip, hiç aykırı gelmemişti. Hatta bundan müthiş zevk ve gurur yaşamıştım. Ta ki şu ana kadar.

Neden? Ben neden yapmıştım bunu? Bunu kendi irademle yaptığıma inanamıyordum. Yoksa biri mi yaptırmıştı? Bunu bana kim ve neden yaptırmıştı? Bu, kendi irademle yapılan bir katliam olamazdı. O kadın, ya da o bebek bana

ne yapmıştı ki? Onları tanımıyordum bile! Neden bu anne ile bebeğin canını yakmıştım? Durumumdan, yaptığım şeyden tiksindiğim için bağırmak istedim. Ağzımı açtığım halde boğazımdan hiç ses çıkmıyordu.

Panikle çevreme baktım, en yakın çıkış yolu arıyordum. Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Odaya kadar nasıl geldiğimi bilmiyordum ki çıkışı bulabileyim! Buradan çıkmak zorundayım, diye düşündüm tekrar panikle. Islak ve soğumaya yüz tutmuş minik ciğer halen daha elimdeydi. Bu farkındalıkla elimi yakmışçasına elimden atarken merdivenlerden aşağı koştum.

Birden fazla kapının biri hariç hepsi kapalıydı. Nereye açıldıklarını bilmiyordum, bu ev bana yabancıydı. Açık olan kapıya aceleyle yürüyüp eşikten geçtim, burası mutfaktı. Yeni bir an panik dalgası beni esir alırken yanlış geldiğimi anladım, kaçamayacak ve yakalanacaktım. Telaşla çevreme baktım, çıkış yolu bulmalıydım. Mutfağın diğer ucunda bir kapı daha vardı ve o da ilginç bir şekilde aralıktı. Dışarısının buz gibi havası kalbime kadar işlemişti. Çıkışı bulmanın sevinciyle kendimi dışarı atarken bir şeye çarptığımı hissettim. Çarpmadan ziyade tutma gibiydi, biri beni yakalamıştı. Korkuyla çığlık atarken çarptığım kişiye baktım.

En azından bir adam, evin sahibi olabilecek, beni cinayetle suçlayacak biri... Hayır, hiçbiri değildi. Kalbim sonumun geldiğini fısıldarken donmuştu. Bilinçsizce yüzüne baktım. Keskin gagası, öfkeyle bakan yeşil gözleri ve beni tutan güçlü kanatları kımıldamamı olanaksızlaştırıyordu. Bu, beni öldüreceğini bildiğim atmacaydı. Nefesi, öfke dolu nefesi yüzüme vururken kalbim hiç olmadığı şekilde kasılıp duruyordu. Heyecan ve korku sarmalının içinde kaybolduğumu hissediyordum. Bu ne yaman çelişkiydi böyle. Hem ona doğru adlandıramadığım bir duyguyla çekilirken diğer yandan ondan kaçmak istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hatırlamıştım! Onu daha önce de görmüştüm, rüyamda beraber uçuyorduk.

Onun, kül olmadan öncesine kadar bana cesaret veren bakışlar yerine şimdi ölüm kusan bakışlar yerini almıştı. Onunla ne gibi bağım olabilirdi ki? Neden devamlı karşıma çıkıyordu? Yoksa yine rüyada mıydım? Ama her şey o kadar gerçek gibi görünüyordu ki rüya gibi gelmiyordu. Biraz daha düşününce rüya olmadığına karar verdim, kâbusumu yaşıyordum. Bir önceki rüyamda benim yaşamam için çabalayan bu atmaca şu an beni öldürmek istiyordu.

Zihnim karışıyordu. Aklım gelgitler yaşarken hangisinin ne olduğunu çözmeye çalışıyordum. Çözüm ararken yeni sorularla karşı karşıyaydım. Dostum muydu? Beni bu çıkmazdan kurtarmak için yeniden mi gelmişti?

Ya da düşmanım. Kimdi bu atmaca? Bir canavar olduğum için beni yok etmeye mi gelmişti? Peki, ben neydim? Kan ve taze ciğer tutkunu bir cani... İkilemdeydim; iyi miydim, kötü mü? Kötü olduğum gerçeği ağır basıyordu. Evet. Ben kötüydüm. Ben minik bir ciğer için bir hayata son vermiştim.

Kendi hükmümü vermemle ondan kaçışımın, kurtuluşum anlamsız olduğunu da biliyordum. Beni, yani bebek katili beni yok etmeye yerden göğe kadar hakkı vardı, itiraz etmeye ne gücüm vardı ne de hakkım.

Bildiğim bir gerçek daha vardı; bu atmaca bizim tek, yegâne düşmanımızdı. Bu katliamları yaparken bizim düşmanımıza yakalanmamamız gerekiyordu. Eğer ki yakalanırsak öldürüleceğimizi adımız kadar iyi biliyorduk. Onlara karşı hiçbir savunmamız yoktu. Zavallı bir örümcek gibi bir hamlede yok olup gidecektim. Bir kayıp daha, diye düşündüm acıyla. Kendi kaybım! Diğerlerine haber veremeyecektim. Bu yeşil gözlü ölüm kusan atmacanın beni yok ettiğini diğerleri bilemeyecekti. Sessizce ve yalnız olarak ölecektim. Aslında yalnız olmayacaktım; katilim, beni yok eden atmaca benimle

olacaktı. Aptalcaydı ama bu farkındalık huzurumu geri getirmişti.

Ölümü beklerken son bir defa daha gözlerine baktım. Yeşil kızgın gözleri beni süzerken keskin gagasını bana doğru eğmişti. Bunu neden yaptığımı soruyordu. Cevabım yoktu, kurtuluşum yoktu, ama yine de anlamı olmadığı halde kendimi anlatmak istedim.

"Kardelen! Kardelen? Kardelen, uyan!" çok uzaklardan gelen sese kendimi veremiyordum. Halen daha beni öldürmek için milim milim yaklaşan atmacanın keskin gagasına odaklıydım. Öldürme işkencesine başlamadan önce kanadını öfkeyle kaldırdı. İstemsizce gözlerimi yumdum.

Güçlü kanadı yüzüme çarptı, acıyla gözlerimi açtım.

Gözlerim hissettiğim acıyla açılmıştı. Yanağım kızgın kuma sürtünmüşçesine yanıyordu. Başucumda Burcu, Fethiye ve halam vardı. Burcu'nun gözlerinde endişe, diğerlerinin ise merak vardı. Bütün bunlar rüya mıydı? Telaşla yattığım yerden doğrulurken yaşadıklarımın rüya olmasına hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Neler oluyor?" dedim, elim istem dışı yanağıma gitmişti. Atmacanın öfkeyle vurduğu kanadı gerçekmiş gibi yanağım yanıyordu. Kâbusum level atlamıştı. Daha gerçekçi ve daha korkutucuydu. Şimdi daha farklı bir kâbus görmüştüm ve öncekinden daha korkutucuydu.

"Sanırım kâbus görüyordun," dedi Burcu endişeyle. İstem dışı 'evet' diye başımı salladım.

"Seni uyandırmak için arkadaşın çok uğraştı," dedi Fethiye alayla. Durumumla alay mı ediyordu? "Arkadaşın seni uyandıramayınca halam yüzüne vurmak zorunda kaldı," diye yine alayla devam etti. Arkadaşımın adı yok muydu? Küstah hitabı öfkemi su yüzüne çıkarmıştı. Onun kayıtsız ve alaycı sesi beni şaşırtmış, öfkelendirmişti.

Arkadaşım yine de "Canın yandı mı?" diye sordu Burcu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fethiye'nin konuşma tarzını umursamamaya çalıştığını gözlemledim, ayrıca halamın beni uyandırma şekline öfkelendiğini de hissetmiştim. Başımı sağa-sola sallarken göz ucuyla etrafıma bakıyordum, henüz ki gün doğuyordu. Yine aynı vakit, diye düşündüm ürpererek. Yine herkesi uykusundan etmiştim.

Özür dilercesine arkadaşıma baktım. "Özür dilerim." Sesim düşündüğümden de yorgun çıkıyordu. Bu kâbus beni diğerlerinden daha fazla yormuştu. Hele o atmacadan korkmam çok gerçekçiydi. Diğerleri de çok gerçekçi, diye kendime hatırlattım.

Burcu yeniden "İyi misin?" diye sorarken özrümü duymazlığa veriyordu.

"İyiyim." Yalnız kalmak ve bu yeni kâbusuma bir yorum getirmek istiyordum. Ne zırvalıyordum ben, sanki öncekine bir yorum getirebilmiştim de.

Halam kuzenime döndü. "Fethiye! Sen git, babana endişelenecek bir şey yokmuş de!"

Yüzündeki ifade bir an bile değişmemiş Fethiye, halamızın komutuyla bir şey söylemeden dışarı çıkmıştı. Şimdi dışarıdan mırıltılar geliyordu. Ama fısıltıyla konuşulduğu için anlaşılmıyordu.

Yeniden tüm evi uyandırdım, diye düşündüm. Halam iyice yaklaşıp yatağımın kıyısında oturdu. "Ne zamandır kâbus görüyorsun?" diye sorarken eli şefkatle yanan yanağımı okşuyordu. Burcu dikkatle bizi izlerken yatağına geri oturuyordu. Haliyle Burcu'nun kâbuslarımdan haberi olmadığı için diyalogun gidişatını merak eden ifade yüzüne yerleşmişti.

İlk kâbuslarımın ardından annem beni karşısına almış ve 'Kimsenin canını bu konularda sıkma, diye uyarmıştı. O konuşmasının arasındakileri çok iyi okumuştum; beni dış dünyaya karşı uyarmaya çalışıyordu. Sadece bir defa o da tedavi olma umuduyla doktora anlatmama izin vermişlerdi. O za-

manlar ailemin dışında kimseyle paylaşmak da içimden gelmemişti.

Çocukça bir düşünceyle garip rüyam yüzünden beni dışlayacaklarını düşünmüştüm. Gerçi, şimdi de içimden anlatmak gelmiyordu. Her ne kadar dışlanma korkum kalmasa da artık anlatmayı doğru bulmuyordum. Benim için yurt dışından gelecek doktora belki anlatabilirdim. Ama artık o da olmayacağına göre kendime saklamak en doğrusuydu.

"Çok sık görüyor musun?" diye ısrarla sormaya devam etti halam.

Babamın ısrarcı kişiliğine hiç tanık olmamıştım. Babamın mükemmel biri olduğuna bir defa daha karar verdim. Amcamda da halamda da babamın o mükemmel özelliğini taşıdığı hiçbir işaret görememiştim. Babam bunların yanında çok daha medeniydi. Babam asla halam gibi, amacı ne olursa olsun bana kuvvet uygulayarak bir girişimde bulunmamıştı.

Başımı sağa sola sallarken bakışlarımı halama değil dışarıya çevirdim. Bu bir çeşit protestoydu, yüzüme vurmanın protestosu. Bana davranışını doğru bulmadığımı göstermek istiyordum. Bunu da aklımı halamın ısrarlı sorularına değil, manzaraya odaklandığımı göstererek anlatmak istiyordum. Belki bu lanet kâbuslarımı dillendirmemeyi bu şekilde başarabilirdim.

Fazla zorlamama da gerek kalmadı; Manzara müthişti. Halamın sorularından uzaklaşmak için bilinçli olarak cama daha da yaklaştım. Evin nefes kesen manzarası akrabalarımın yaşadığı evin çirkinliğini bastırıyordu.

Güneşin yüzünü göstermesine saatler vardı. Ama loşluğun içinde manzara çok güzeldi. Güneş doğduğunda nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım. Çay bahçelerinin güneş ışığı altında nasıl renk değiştirebileceğini tahmin etmeye çalıştım. Gözümün alabildiği her yer yeşildi ve çay bahçeleri bu yeşilliğe ayrı bir hava veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün köyü kuşbakışı görebiliyordum. Gece gördüğüm üç katlı evin beyaz badanası loşluğun içinde gece lambası görevi görüyordu. Üç ailenin yaşadığını yansıtırcasına her birinin balkonunda çamaşırlar göze çarpıyordu. Uyanmış olduklarını gösteren hiçbir işaret yoktu. Herkes, tüm köy uykularındaydı.

Taş köprünün karşısında dikkatimi çeken başka güzel bir ev vardı. Evin arkasından yol geçiyordu. Ve o yol boyunca başka evler de sıralanmıştı. Daha uzaklarda da yine evler vardı, ama onlar eski ve birbirlerinden uzaktılar. Amcamların evine yakın ev var mı diye merak ettim. Olduğumuz yerden pek bir şey göremiyordum.

"Kardelen?" diye halamın sabırsız sesi daldığım seyrimden ayırdı. Düşündüğümden de fazla uzaklaşmışım halamın sorusundan, diye düşündüm alayla.

"Efendim halacığım," derken bakışlarım yine manzaradaydı, gülüşümü saklamaya çalışıyordum. Hareketim karşısında, daha doğrusu hareketsizliğim karşısında öfkeli bir soluk aldı. Sabrı çabuk tükenenlerden olmalıydı.

"Ne zamandır kâbus görüyorsun ve çok sık görüyor musun?" diye sordu sabırsız sesle. Sorusunu yinelemek pek hoşuna gitmemiş gibiydi. Güzel, diye düşündüm, kızdırmıştım. Anlatmaya pek istekli olmadığımı düşünürsek sonunun neye varacağını merak ettim.

"Yo," dedim bakışlarım manzarada.

"Kardelen!"diye seslenirken sesi daha bir yüksek çıkmıştı. Neden bu kadar soru soruyor, neden rüyamı bu kadar merak ediyor sorusu içimi şüpheye sürüklemişti. İçimden bir ses sanki bu kâbuslarımdan haberdarmış gibi geliyordu. Bu saçma, diye düşündüm, beni tanımıyordu bile.

Ayrıca onun bu yaklaşım şekli, sorgulama tarzı beni tetikte olmam gerektiğini hissettiriyordu. Başımı manzaradan ayırıp halama çevirdim. İfadesiz yüzle onun gözlerine bakarken en az halamın ses tonu kadar sert çıkıyordu sesim.

"Hatırlayamadığım bir rüyaydı. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, halacığım," dedim kesin bir dille. Bakışlarımı çilli yüzünden hiç ayırmadım. Kararlı olduğumu ifade etme adına gözlerimi gözlerinde sabit tutuyordum.

Halamın bir kaşı şaşırdığını göstermek ister gibi yukarı kalkarken öfkelenmişti. Çakır gözlerinde öfkeyi okuyabiliyordum. Her ne aklından geçtiyse derin soluk alıp oturduğu yerden doğruldu.

Bir süre tepemde dikildikten sonra "Pekâlâ!" diyerek pes etti. Pes etmesine şaşırmış olsam da tepkimi gizledim. "Ben çıkıyorum, bir-iki saat sonra kahvaltı hazır olur. İsterseniz biraz daha uyuyun," diye yarım ağız teklif etti. Sanki biraz daha yatın zıbarın der gibiydi.

"Gerek yok halacığım. Kalkıyoruz," İsteksiz teklifini geri çevirdim. Yüzü hoşnutsuzlukla gerilmişti. Halam "Siz bilirsiniz" der gibi omuz silkip odadan çıktı. Öfkeli hareketlerle odadan çıkıp kapıyı sertçe kapatmayı ihmal etmedi. Halamın terbiyesizliğinin etkilerini görmek için Burcu'ya yan gözle baktım. Şaşkın ifade tüm yüzünü kaplamıştı arkadaşımın. Üstelik en az benim kadar halamın tavrından rahatsız olmuştu.

Burcu "İyi ki bunlarla yaşamak zorunda değilsin," dedi halam dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatınca. "Çok garip insanlar."

Parmağımı dudaklarıma götürüp susmasını işaret ettim. Bizi dinlemediklerini bilemezdim. Burcu, durumu anlamış olacak ki 'tamam, dercesine gözlerini yumdu. Sessizce gece çıkardığımız kıyafetlerimizi giyindik. Giyinirken manzaraya bakmaktan geri kalmıyorduk. Kim bilir bir daha ne zaman görecektik böylesi bir manzarayı. Belki okul tatillerinde, bayramlarda ailemin mezarlarını ziyaret için olacaktı.

Şu an yağmur yağmadığı gibi güneşin ilk ışıklarını görebiliyorduk, ama yine de güneşin doğmasına çok vardı. Günün ilk hareketliliği biz üstümüzü giyinirken belirdi. Tarihi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kemer taş köprünün üstünden iki kişinin geçtiğini gördüm, asfalt yola, bizden yana geçiyorlardı. Telaşlıydılar. Sonra bir ambulans ve jandarma aracı derenin akış yönünün aksi istikametten gelip köprü ayağına yanaştı.

Köyler jandarmaların çalışma alanına giriyordu. Şehirlerdeki polislerin aksine köylerde görev yapan jandarmalar, köy halkının güvenliğinden sorumlu yegâne birimiydi.

Köprüyü geçen iki adam gelen araçların yanına gidip hararetli bir şekilde konuşamaya başladılar. Cama iyice yaklaşıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Burcu da görmüştü araçları, o da merakla yanıma gelmişti.

Burcu merakla "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki hasta falan vardır," diye fikrimi öne sürdüm.

Burcu "Hasta olsa jandarmanın ne işi olabilir, bence cenaze vardır," diye yorum getirdi aşağıdaki karmaşaya. Cenaze sözüyle kalbim acıyla zıpladı. Anında aşağıdaki telaşı unuttum ve ailemin taze acısı beynime doldu.

Annem ve babam! Gömmeye bile fırsat bulamadığım tek yakınlarım... Gözpınarlarım yaşla parlamaya başlamıştı bile. Burcu bendeki sessizliği hissetmiş gibi pencereden dönüp bana baktı. Yanaklarımdan suzülen yaşları görünce kolunu omzuma dolayıp kendine çekti.

"Ağlama diyemeyecek kadar duygusuz değilim, ağla! Çok üzgün olduğunu biliyorum. Bu duruma alışman zaman alacak, bunu da senin bilmen gerekiyor."

Başımı 'evet, dercesine salladım. Zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yaralarımın kabuk bağlaması zaman denen ilaçla olacaktı. "Şimdi sana her şey ailenin kaybını hatırlatacak. Her kim ne söylerse senin canın yanacak. Belki de şu an söylediğim şeyler canını yakıyordur," derken merakla yüzme baktı. Benden bir yanıt gelmediği gibi kabullenircesine başımı öne eğdiğimde devam etti. "Bütün bu yaşadıklarını

göğüslemen, arkana atman gerekiyor. Tamam. Kabul ediyorum... Yaşadığın çok acı! Artık bundan sonra kafanı toparlayıp önüne bakmalısın, önünde okuman gereken bir üniversite var. Silkinip üniversite için kendini hazırlaman gerekiyor. Anne-baban senin okuman için ne kadar istekli olduğunu sen anlatırdın bize. Onları haklı çıkar!"

Burcu ilk defa böyle ciddi bir konuda, bu kadar uzun bir konuşma yapıyordu. Tabii ki beni motive etmek için çabalayıp duruyordu, onun çabalarını göz ardı edemezdim, etmemeliydim.

"Evet, çok üzgünüm. Bunu kelimelerle ifade etmem çok zor... Her cenazenin, her ambulansın bana onların ölümünü hatırlatacağını biliyorum. Ayrıca, okulların başlamasına daha çok var. Şimdi izin verirsen onları kaybetmemin acısını doyasıya yaşamak istiyorum. Bırak acımı yaşayayım," dedim fısıltıyla. Son kelimeyi sesli çıkarmaya gücüm kalmamıştı.

Burcu anlayışla başını sallayıp tekrar sarıldı. "Yaşa arkadaşım, yaşa! Dilediğin kadar yasını tut. Ama bana söz vereceksin..."derken beklentiyle gözlerime baktı.

"Ne söyleyeceğini tahmin ediyorum arkadaşım ve söz veriyorum. Bu yaz sonuna kadar bana izin ver. Sonra sana ve okulumuza amade olacağım."

Gülümseyerek geri çekildi "Çok emin konuşuyorsun," dedi. "Aynı üniversiteye gideceğimize çok eminsin."

"Elbette! Aksini hiçbir zaman düşünmedim ki."

"Canım arkadaşım!" Burcu mutlulukla bana sarılınca ben de karşılık verdim. İkimizin, hatta Eda da buna dâhil; üçümüzün tek ortak hayali aynı tıp fakültesinde okumaktı.

Fethiye odaya geldiğinde biz halen daha birbirimize dolanmış, sevgi ve mutluluk yumağıydık.

"Ambulans ile Jandarma geldi. Acaba ne oldu?" derken sesinde merak ve heyecan vardı. Burcu ile birbirimizden ayrılıp yeniden pencereye doğru yürüdük.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fethiye büyük bir heyecanla, sanki aksiyon sahnesi izleyecekmiş gibi cama iyice yanaştı. Pencereyi yukarı kaldırıp mandalı kenarına taktı. Sonra da yarı beline kadar sarkıp aşağı bakmaya başladı.

Bu arada biz de cama iyice yanaşmıştık. Dışarısının temiz havası yüzümüze vurduğunda istemsizce derin soluklar aldık; Temiz hava, bol oksijen!

Temiz hava ve oksijeni unutturacak hareketlilik dikkatimizi aşağıya çevirmemize neden oldu. Yaşlı bir kadınla genç bir kadın kendilerini yerden yere atarak ambulansa doğru gidiyorlardı. Daha doğrusu götürülüyorlardı. Sağlık memurları onlara eşlik ediyor, iki yanlarından destek vererek götürüyorlardı. Sonra başka bir sağlık memuru adam, kumaşa sarılı bir şeyi ambulansa doğru taşıdığını gördük.

"Ay!" dedi Fethiye, bir felaketi dile getirmek ister gibi acıklı şekilde bağırdı. "Gülsüm yengenin bebeği ölmüş!" diye devam etti feryatla.

Burcu ile aynı anda "Ne?" dedik.

"Baksanız ya! Bebeği kefene sarmışlar. Ay, daha bir haftalık bebekti. Yazık oldu. Acaba neden öldü ki? Hasta da değildi..."

Olduğum yerde taş kesildim. Bir yerden sonra Fethiye'nin konuştuklarını algılamamaya başlamıştım. Bende dünyayla iletişim kopmuştu. Cevabı olmayan soru denizimde mücadele ediyordum.

Rüyamdaki bebek bu bebek miydi? Onun ölümünü mü görmüştüm? Neler oluyordu? Yoksa... Yok, daha neler! Bu imkânsız bir şey! Burarın atmosferi benim aklımı altüst ediyor, kendimden şüphe ettiriyordu. Olmadık şeyler düşünüyor, olmadık sonuçlara varıyordum. Olmaz, olamaz! İmkânsız! Ben yapmış olamazdım, değil mi? Rüyam her ne kadar gerçekçi gibi görünse de sonuçta o bir rüyaydı.

Peki, nasıl olmuştu da ben o bebeğin ölümünü görmüş-

tüm, daha doğrusu öldürdüğümü... Rüyayla gerçek birbirine geçmiş gibiydi. Ve ben hangisinin gerçek, hangisinin rüya olduğunu karıştırmak üzereydim. Ben bir bebek katili miydim?

Düşündüklerimden dolayı yüzümün şekli kim bilir nasıl olmuştu Burcu "Kardelen? İyi misin?" diye sordu.

"Hı?" dedim daldığım düşüncelerden zorla sıyrılmaya çalışırken.

Burcu yeniden "Yüzün bembeyaz oldu, hasta mısın?" diye sorarken Fethiye arkasını dönüp bana şöyle bir baktı, sonra tekrar aşağıdaki olayı izlemeye koyuldu. Dönerken de gülmesini zapt etmeye çalışır gibiydi. Benimle alay mı ediyordu? Bu da ne demek şimdi, diye düşündüm.

"Bir şeyim yok," derken Burcu'ya bakmıyordum, gözüm kendini paralayan kadıncağızdaydı. Ama aklım Fethiye'nin garip tepkisindeydi. Altıncı hissim Fethiye bu bebeğin ölümüyle ilgili, benim onun ölümünü bildiğimi bildiğini fısıldıyordu. Bu mümkün olabilir mi sorusu geçtiği an başımı istemsizce salladım; olamaz. Yoksa olabilir miydi? Aklım çok karışmıştı. Burası benim aklımı karıştırdığı gibi doğru düşünmemi de engelliyordu. Ailemin mezarını ziyaret ettikten sonra hemen buralardan gitmeliydim.

Bebeği ambulansa bırakan adam hiç tereddütsüz başını bizden yana doğru kaldırdı. Genç ve yapılı bir adamdı. Sağlık memurundan çok sporcuya benziyordu. Olduğum yerden dahi görebiliyordum adamın bakışlarındaki nefreti. Beş yüz metre mesafe vardı ve bana beş adım kadar yakın gelmişti nefretini hissetmem için. İstem dışı geriye bir adım attım.

Aynı anda "Salak şey!" dedi Fethiye kendi kendine.

"Kime dedin?" diye sordu Burcu merakla.

Fethiye bir an ne tepki vereceğini şaşırdı, ne söyleyeceğini bilemez şekilde bir bize bir aşağıdaki karmaşaya baktı. "Kimseye denedim, kendi kendime söylendim işte!" dedi baştan savarcasına. Hemen ardından da "Babamlara bir baka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yım, bu olanları fark etmemişler mi yoksa?" derken bizim bir şey söylememize fırsat vermeden kaçarcasına odadan çıktı. Burcu halen daha camın yanındaydı ve şaşkındı. En az onun kadar şaşkındım, Fethiye'nin bu garip tepkisi de ne demek oluyordu?

"Deli mi ne? Bu aile çok garip... Bunlara bulaşmadan bir an önce buradan gitmeye bak," diye tavsiyede bulundu Burcu.

"Aynı şeyi düşünüyorum," dedim kısık sesle. Pencereye gitmeden aşağıya bakmaya çalıştım. Sebebini dile getirmesem de kendimi aşağıdakilere göstermek istemiyordum. O adamın bize bakışı beni tedirgin etmişti.

"Şu sağlıkçı neden durmadan bize bakıyor?" diye sordu Burcu, onun da dikkatinden kaçmamıştı.

"Bilmiyorum. Belki halamları tanıyor," dedim aklıma gelen ilk şeyi söylerken.

"Kardelen! Bu Bungee Jumping çocuk Fethiye'nin takıntısı olabilir mi? Başka bir şey aklıma gelmiyor. Aslında hiç fena bir tip değil, ama benim tipim olamaz! Sarışınlardan hoşlanmam, esmerler tercihim." Hafif sesle kıkırdadı. "Uzaktan tam kestiremiyorum ama uzun boylu ve de atletik olduğu aşikâr." Burcu böyle övücü kelimelerin barındığı kelimeleri bir cümle içinde çok ender kullanırdı. "Adamın bakışı, kuzeninin tepkisi aralarının açık olma olasılığından olmalı. Baksana, adam devamlı aynı yüz ifadesiyle bakıyor. Fethiye onu çok kızdırmış olmalı." Sesinde de böyle bir şeyi sezebilmenin neşesi vardı, yine kıkırdadı.

Burcu'nun bu yaklaşımı yüreğime biraz olsun su serpmişti. Adamın öfkeli bakışları ve Fethiye'nin onun hakkında söylediği bu olasılığı güçlendiriyordu. Rahat bir soluk alıp pencereye yaklaştım.

Genç adamı kalabalığın içinde aramaya çalıştım, fazla aramama gerek kalmamıştı; atletik yapılı ve bizden yana bakan tek adam oydu. Sonra telaşla ambulansa girdi, kısa bir süre sonra yeniden çıktı, ardından da bir hemşire. Kendini paralayan kadının yanına gidip üzerine doğru eğildiler. Sarılım sakinleştirici yapıyordu.

Sonra Jandarma'nın biri genç sağlıkçının yanına yaklaştı, konuşmaya başladılar, daha doğrusu sağlıkçı konuşuyordu. Sağlıkçı eliyle öfkeli hareketlerle elini sallayıp bir şeyler anlatıyordu. Hemşire hastasıyla eve doğru yürürken genç sağlıkçı jandarmanın yanında kaldı. Genç sağlıkçı konuşuyor, Jandarma ise elinde tuttuğu deftere sağlıkçının anlattıklarını aktarır gibi bir şeyler karalıyordu. Arada, anladığını belirtircesine hafifçe başını sallıyordu. Bir ara Jandarma, genç sağlıkçı her ne söylediyse başını bizden yana kaldırdı. Bizim üzerimizde kısa bir an takılı kalsa da bakışları başka bir şey arıyormuş gibi çevreye bakmaya başladı. Neyi aradığını merak ettim. Bize baktığında yine yüreğim korkuyla kasılmıştı.

Suçluluk duygusunu üzerimden atamadığım için her bakış beni korkutuyordu. Anlamsız olduğunu kendime inandırmaya çalışsam da suçluluk duygusundan kurtulamıyordum.

Sağlıkçı tekrar bizden yana baktı. Bu defa o kadar öfkeli görünmüyordu, ya da ben öyle görmek istediğim için öyle gelmişti. Çünkü onun öfkesini hak edecek bir geçmişim yoktu buralarda. Yatağın ayakucuna oturup aşağısını izlemeye devam ettim. Nedense sağlıkçının bize öfkeyle bakmaması bana camın kıyısına oturmak için cesaret vermişti.

Dakikalar içinde köy sanki kusarcasına akın halinde köprüye geliyorlardı. Durduğumuz pencerenin aşağısı, yola kadar olan kısım uçurumdan aşağıya bakıyor izlenimi veriyordu.

O uçurumun görünmeyen yolundan bir adam asfalt yola çıktı. O adam da kalabalığa doğru yürüyordu. Biraz dikkatli bakınca Cengiz amcam olduğunu anladım. Adımları tereddütlüydü. Elinde uzun bir sopa vardı, sanırım gece çıktığımız yolun zorluğuna karşı destek için kullanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hemen arkasından halamı da gördüm. Onun elinde herhangi bir dayanağı yoktu. Cengiz amcamla düşündüğümden de yaş farkı olmalıydı. Fethiye'nin yaşını göz önüne alırsak sanırım geç de evlenmişti. Halam hiç evlenmemiş gibi geliyordu. Yeni akrabalarım hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bu durum beni müthiş rahatsız ediyordu.

Nurten halam, Cengiz amcamın hemen arkasından iler liyordu. En az Cengiz amcamın adımları kadar temkinliydi adımları. Belki de neyle karşılaşacaklarını kestirememele rinden kaynaklanıyordu bu temkinli oluşu ya da başka bir neden...

Anlaşılan sadece biz kalmıştık evde, ah, bir de Fethiye. O neden inmedi, diye düşündüm, yavuklusu olduğunu düşündüğümüz adamı görmek için fırsatı kaçırmaması gerekirdi. Belki de babasının yanında buna cesaret edemiyordu. Belki de gerçekten kavgalıydılar, bu tezimi güçlendirecek şey adamın öfkeli bakışı ve Fethiye'nin tepkisiydi.

Amcam ve halam kalabalığa karışsalar da ambulans ve sağlıkçılara yaklaşmamaya dikkat ediyorlardı. Kalabalığın kıyısına geldiklerinde durdular. Sağlıkçının sırtı amcamlara dönük olmasına rağmen sanki onların geldiğini biri kulağına fısıldamış gibi amcamlardan yana sert bir şekilde döndü. Olduğum yerden net bir şekilde görebiliyordum, bakışı öfke ve nefret doluydu. Sağlıkçının nefret dolu bakışına şaşırmadığım halde amcamların sağlıkçının davranışını gördükleri halde oralı bile olmamalarına çok şaşırdım.

Hayretler içindeydim. Gözümün önünde gelişen bu davranışlara bir isim bulamıyordum. Burcu'nun benim gördüklerimi görüp görmediğini anlamak için dönüp Burcu'ya baktım; fark etmemiş gibiydi. Hatta bir şeye endişelenmiş gibi açık kumral kaşlarını çatmıştı. Dönüp tekrar kalabalığa baktığımda ne için endişelendiğini anladım, kalabalığın içinde hafif bir karmaşa yaşanıyordu. Sanırım ölen bebeğin yakınları sinir krizleri geçiriyorlardı.

Fethiye tekrar yanımıza geldi. Bize bakarken bu defa gözlerinde endişe vardı. Burcu, Fethiye'deki farklılığı hissetmiş gibi değildi, aşağıdaki kalabalığa odaklıydı.

"Neler olduğunu öğrenebildin mi?" diye sordu Burcu, sesi meraklıydı, bakışlarını da kalabalıktan ayırmıyordu.

"Gülsüm yengenin bebeği ölmüş. Sabah beşiğinde ölü bulmuş," dedi kayıtsız sesle. Umursamazlıkla olan biteni anlatması beni daha da şaşırttı. Bir insan değil de bir hayvandan bahseder gibi anlatıyordu. Sebepsiz hayvan ölümü bile kalbi olan için acı bir durum iken.

"Sağlıkçıyı tanıyor musun?" diye sordum. Soru sormayı, hele böyle bir soru sormayı planlamamıştım, iradem dışında çıkmıştı dudaklarımdan. Burcu bile bakışlarını kalabalıktan ayırıp Fethiye'nin cevabını beklemek için yüzüne çevirmişti. Fethiye'nin gözleri bir an korkuyla büyüdü. Ama hemen kendini toparladı, gözlerini benden kaçırırken aşağıya, kalabalığa bakıyordu.

"Tanımıyorum," dedi, sesi yalan söylediğini belli edercesine çabuk ve baştan savmaydı. Bir şey saklıyordu. Onu tanıdığını bilmemizi istemiyor olabilirdi. Belki gizli görüşüyorlardı, halasıyla babasının bundan haberi yoktu.

"Ya!" diyebildim. Yalan söylediğini düşünüyordum. Amcamların ve o adamın davranışları Fethiye'nin söylediğiyle bağdaşmıyordu.

"Evet. Tanımam mı gerekiyor?" diye sordu umursamazca.

"Bilmem! Bunu senin söylemeni bekliyordum. Bizden yana çok öfkeli bakıyordu," dedim bu defa.

Yine yalan söyleyeceğine emindim. "Bilmiyorum," diye yine tahmin ettiğim gibi yalan söyledi. Cevabının ardından da başını sert bir tavırla dışarı çevirdi. Davranış şekli 'daha fazla üsteleme, tarzındaydı, bende üstelemedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz de senin yavuklundur diye düşünmüştük," diye bir defa Burcu yumurtladı.

"Ne münasebetle!" Sesi havada asılı kaldı. Tüylerimizi diken diken edecek kadar da sert ve nefret doluydu sesi. Bu bizim daha da şaşırmamıza neden oldu. Bu defa düşüncelerim daha farklı bir konuya kaydı; belki de bu ailenin kan davalılarıydı. Bu yüzden bana bir şey söylemek istemiyorlardı.

Bu olasılık karşısında soluğum kesildi. Anne-babamın buraları terk etmeleri bu sebepten miydi? Bu yüzden mi bana burayla ilgili hiçbir şey anlatmamışlardı? Bu yüzden mi babam ve annem kardeşlerinin varlıklarını benden esirgemişlerdi? Benim ve kendilerinin can güvenliği için.

Ailemin düşmanları vardı. Aşağıdaki bu adam da, bize öfke ve nefretle bakan bu adam düşman aileden biriydi. Kalbim bu bilginin keşfiyle kasıldı. Bu geceki rüyam da bunu anlatıyordu; Düşmanımızı işaret ediyordu, tanımadığım düşmanımız. Kulaklarım uğulduyor, ellerimin içi terliyordu. Ne gibi bir düşmanlık vardı aramızda?

Panik dalgası bana doğru ağır ağır gelirken soluğum tıkanıyordu. Buralardan bir an önce gitmeliydim. Birilerinin sebepsiz yere benden nefret etmelerine dayanamazdım. Nefret, ağır bir duyguydu. Ve ben bu duyguyu hiç yaşamamıştım, kimsede az önceki gibi bana nefretle bakmamış, bakan biriyle karşılaşmamıştım. Kızgın olsam da kimseye karşı nefret duymuştum.

Anne-babamın mezarına gidip onlarla bir an önce vedalaşmalıyım, diye düşündüm panikle. Bir şeyi çok iyi farkediyordum ki buralardan gitme sebeplerim her an artıyordu. İçimden bir ses bir an önce gitmem gerektiğini söylüyordu, hatta haykırıyordu.

Aniden oturduğum yataktan kalktım. Benim ani hareketim iki kızın şaşkınlıkla bana dönmelerine neden oldu. Fethiye'ye döndüm. Sesim kararlı olduğumu vurgulamak istercesine sertti.

"Beni babamların mezarına götür," dedim.

"Şimdi mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Şimdi!" açıklama yapamayacak kadar acelem vardı. Onu beklemeden odadan çıktım. Bir an nereye gideceğimi bilemediğim için tereddütle durdum. Fethiye arkamdan geliyordu, sonra çaresizce önüme geçip yolu göstermek adına ilerleyip kapıyı araladı. Burcu da arkamdan geliyordu.

Kara kapıdan çıkınca dün gece oturduğumuz salona geldik. Sol tarafında başka bir kapıyı açtı. Fethiye eğilip kapının eşiğindeki siyah renkte elastiki ayakkabıları giyindi, bizim de giyinmemiz için birer çift önümüze attı. Dün geceki kural bugün geçerli değildi.

Dün gece tüm insanlar bu salona dışarıda giyindikleri ayakkabılarıyla gezmişlerdi. Biz yattıktan sonra bütün gece Fethiye temizlemiş miydi? Büyük olasılıkla öyle olmalıydı. Artık salona ayakkabılarla girilmeyecekti.

Siyah ayakkabıları giyerken sanırım bunlar yöreseldi, dün gece de herkesin ayağında hep bu tip ayakkabılar vardı. Ayakkabıları ayağımıza geçirirken etrafımıza baktık. Burası dikdörtgen şeklinde bir zamanlar mutfaktı. Şimdi viran halde büyük kazanlar ve artık kullanılmayan ocak vardı. Tavanının tahtaları zamana yenik düşmüş gibi yerinde yoktu, çatının mertekleri ve kiremitleri görünüyordu. Açılan kapının yanında hemen bir kapı daha vardı. Nereye açıldığını merak ettim. Ama merakım aceleciliğimin önüne geçemedi. İncelemeyi kısa kesip Fethiye'ye beklentiyle baktım.

Fethiye omuz silkip çıktığımız kapının tam karşısında aralık duran bir başka kapıyı açıp dışarı çıktı. Biz de peşinden çıktık. Burası küçük bir avluydu. Biraz ileride dört bir tarafı açık kulübe ve altında ne işe yaradığını bilmediğim bir makine vardı. Makineden bir tane kalın iki tane ince metal halat aşağıya, derenin diğer tarafına uzanıyordu. Ne olabileceğini düşündüm ama bulamadım. Sormak istemedim, burayla ilgili hiçbir bilgiyi beynime almak istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli metre kadar ileriye doğru, çay bahçesinin arasından yürüdük. Sonra yeni mahsulünün son çiçeklerin bir kısmı hala üzerinde olan portakal ağacının yanından geçip aşağıya doğru inmeye başladık. Mis gibi portakal çiçeği genzimizi doldurmuştu.

Eğer ayağımızda normal ayakkabılar olsaydı buralarda yürümemiz asla mümkün olmazdı. Zemin, dik ve otlarla kaplıydı. Yol olduğunu işaret eden tek şey daha önceden üzerinden geçildiğini belli eden ezilmiş otlardı. Biz de bu izleri takip ediyorduk.

Bütün dikkatimi attığım adımlara yoğunlaştırmıştım, ileriye bakmıyordum. Fethiye'nin durduğunu hissedince ben de durdum. Ne yapıyor, diye başımı kaldırdığım an bir yere baktığını fark ettim. Baktığı yere bakmak için bakışlarını takip ettim.

Avlusunun insan seli olan evi gördüm. Bu, minik bebeğin öldüğü evdi. Durduğumuz yerden ön avlusu görülüyordu. Bakışlarım hemen ambulansın durduğu köprüyü aradı, ama ne asfalt yol, ne de ambulans görünürlerde yoktu. Ambulansı ve köprüyü ararken görüş alanıma babamların mezarını girdi. İndiğimiz bahçenin hemen bitimindeydi. İki yeni mezar yan yanaydı. Aynı anda göğüs kafesimin sıkıştığını, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

"Anne," diyebildim bilinçsizce. İçim acıyla kasılırken aynı anda Burcu'nun elini elimde hissettim.

"Metin ol!" diye kulağımın dibinde fısıldadı. Cevap verecek gücüm yoktu. Şimdi Burcu'yla yan yana yürüyorduk, desteğini esirgemiyordu sevgili arkadaşım.

Fethiye ise hiç duraksamadan yolunda ilerliyordu. Ailemin mezarına geldiğinde ayakucunda durdu. Ailemin mezarlarına iyice yaklaştığımızda dizlerimin bağı çözüldüğünü hissediyordum. Yanlarına tamamen vardığımda çökercesine yere yığıldım.

İki uzun toprak yığının baş kısımlarında birer tahta parçası yerleştirilmişti. Bu toprağın altında dünyada en çok sevdiğim iki insan yatıyor, diye düşündüm. Mezarlarını okşarken ellerim titriyordu.

"Anne... Baba... Neden beni bu dünyada yalnız bıraktınız?" diye beni duyamayan sevdiklerime sordum. Tutmaya çalıştığım hıçkırığım dudaklarımdan kurtuldu. "Beni de yanınızda alsaydınız ya, siz olmadan nasıl yaşamamı beklersiniz? Bu haksızlık!" sesim istemeden isyan edercesine çıkmıştı. Burcu omuzlarıma dokunup hafifçe sıktı.

"Kardelen. Canım. Lütfen kendini böyle paralama." Burcu bana müdahalede çaresizdi, bunun bilincindeydi.

"Paralasam ne fayda, geri gelmeyecekler!" Çaresizlik ve öfke vardı haykırışımda. "Bu haksızlık! Beni bu yaşımda, onlara en muhtaç olduğum zamanda beni bir başıma bıraktılar. Ben şimdi ne yapacağım Burcu? Ben kime derdimi anlatacağım? Bu haksızlık! Neden ben? Neden biz bunları yaşamak zorundaydık?" Cevabı olmayan soruları Burcu'nun yüzüne haykırırken Burcu çaresizdi.

Yine de "Allah'a isyan etme!" dedi Burcu yatıştırıcı tonda.

Bu sözü beni yatıştırmadı, daha çok öfkelendirdi. "Kime isyan edeyim? Kime bunun hesabını sorayım? Bu acımasız dünyada beni bir başıma bırakmak zorunda kaldılar. Bu haksızlık! Bu haksızlık! Bu haksızlık!" Böyle haykırırken anne-babamın üzerine örtülü toprağı eşelemeye başladım, onları oradan çıkarmak istiyordum. Tırnaklarımın içi geceden yağan yağmurun ıslattığı çamurlu toprakla dolmuştu.

Burcu bana engel olmak için kollarımdan tutup kaldırmak istedi. Kollarından silkinip tekrar mezarlara kendimi attım. Davranışımın doğru olmadığını biliyordum. Aslında her yaptığım şeyin farkındaydım ama kendimi dizginleyemiyordum. Mantık kayışı kopmuştu.

Burcu beni zapt etmekte zorlanınca Fethiye de yanımıza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldi. Yaşlar gözümden yanaklarıma akarken elim yüzüm çamur içindeydi. Benim çığlıklarım kızların çığlıklarına karışmıştı. İmdat istediklerini duyuyordum, ama umursamıyordum. Elimden gelse kendimi annem ile babamın mezarına zincirleyecektim. Bu arzuyla kendimi yüzükoyun onların mezarına atmıştım. Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmeden devam ediyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Biraz sonra etrafımıza insanlar toplanmaya başlamıştı. Amcamın, halamın sesini duyuyordum, onlar da beni yatıştırmaya çalışıyorlardı. Faydasızdı, onların istedikleri tepkiyi veremiyordum. Yaptığım tek şey toprağı eşelemek, kendimi onlara yakın hissedebilmek için yapışmaktı.

Sonra birinin beni mezarlardan, ailemden zorla uzaklaştırdı, bu daha da delirmeme neden oldu. Biri beni kucaklamıştı, ona elimden geldiğince direniyor, kucağından inmek için deli gibi çırpınıyordum. Saçlarım lastik tokadan kurtulmuş yüzümü örtmüştü, beni taşıyanı görmemi engelliyordu. Beni taşıyan yavaşça yere bırakırken bir yanda da beni teselli etmeye çalışıyordu. Ne sesini ne de söylediklerini ayırt edebiliyordum.

Sonra kolumda bir acı hissettim. Kolumu bu acıdan kurtarmak istedim ama elimi tutan başkaları da olmalıydı ki bir milim dahi kımıldatamadım. Yanı başımda birinin ağladığını duyuyordum, sanırım Burcu'ydu. İkimizin yaşları birbirine karışmıştı. Sen ağlama, demek istiyordum, fakat konuşmaya derman bulamıyordum. Derin karanlığa bedenim çekilirken içim umutla doldu, bu azaptan kurtulacaktım, bu defa kurtulacaktım. Anne-babamın yanına gittiğimi umut ettim.



DÜŞMAN MI KURTARICI MI?

Her insan düşmanını tanır. Kendisine zarar vereceğine inandığı kişiden uzak durmak ister. Ben de haliyle öyle yapıyorum. Ama ne zaman düşmanımın kurtarıcıya döndüğünü anlamış veya çözebilmiş değilim. Gerçekte kim, asıl gayesi ne anlayamadım. Bir gerçek var ki; bir anda düşmanım benim kurtarıcım olmuş.

Bir insan düşmanına sığınır, ondan bir şeyler bekler mi? Ben bekledim. Ne kadar imkânsız gibi görünse de öyle. İnanın bana. Hele böyle verici bir düşman dostlar başına. Kendinden çok beni düşünen düşman...

Siz olsanız ne yapardınız? Hemen teslim olur muydunuz böylesi bir düşmana? Bir kısmınızın hayır, bir kısmınızın neden olmasın diyen iç seslerinizi duyar gibiyim. Şüpheci yaklaşanlarınızın da azımsanmayacak kadar çok olduğuna eminim.

Neyse...

Biz asıl konumuza dönelim. Düşmanıma güvenmeli miyim yoksa arkama bakmadan kaçmalı mıyım? Bunun üzerinde çok düşündüm ve güvenmemeye karar verdim. Annem bana kimseye güvenmemem gerektiğini öğütlerdi her zaman. Anne öğüdü dinlemek her zaman sağlığımıza, hele ki akıl sağlığımıza büyük yararı var. Tecrübeyle sabit.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzümün ıslak bir şeyle silindiğini hissediyordum. Dışarıda, yakında bir ağacın dallarına tünemiş bir kuşun sesini duydum. Ne güzel ötüyordu! Başka bir kuş bu ötüşe cevap verdi, bu daha muhteşemdi. Cennette miydim? Kuş sesleri etrafımı kuşatmış durumdayken kendimi son derece huzurlu hissediyordum.

Yüzümün temizlenmesi ısrarla devam ediyordu. Dikkatimi dışarıdaki kuşlardan yüzümü silene odaklanmaya çalıştım. Yüzümü temizleyen üzerime eğilmiş olmalıydı, temiz nefesi yüzüme, dudaklarıma vuruyordu. Nefesim kesildi. Çok güzel kokusu vardı nefesinin. Taze yağmur gibiydi. Her soluğunda beni huzura eriştiriyordu. Mutluydum. Huzurluydum. En önemlisi kendimi güvende hissediyordum.

Uyuşmuş bedenimi kendime getirmeye çalışmam gerektiğini, bana bu hisleri yaşatanı görme arzusu anbean artıyordu. Zor oluyordu ama başaracaktım. Üşüyordum, yüzümü sildikleri ıslak bez mi üşümeme neden olmuştu?

"Kendine geliyor," dedi bir erkek sesi. Kime ait olduğunu anlamamıştım, ses yabancıydı ve çok güzeldi. Yoksa ölmüştüm de melekler mi konuşuyordu. Konuşan meleğimsi erkeğin sesi haricinde kuş sesleri beni bu düşünceye sevk ediyordu.

Evet. Ölmüş olmalıydım. Annemle babamın yanına vardığıma artık emindim. Sonunda başardığımı düşünüyordum. Şimdi gözlerimi açacak, sesini duyduğum meleğin şefkatli kollarında anne babama gidecektim. Onları ne çok özlediğimi şimdi daha çok anlamıştım. İçimin sızısı artınca sabırsız bir soluk aldım. Cennette nefes almak gerekiyor muydu? Cennet nasıl kokardı? İlaç gibi kokmayacağı bir gerçekti, ama şimdi ilaç gibi kokuyordu.

"Endişelenmeyin bayan, az sonra gözlerini açacaktır," diyen yine aynı ses. Konuşan meleğin annemlere götürecek melek olduğunu düşünmüştüm. Konuşma gidişatına bakılırsa hiç öyle değildi. Bu açıklama Burcu'ya yapılıyordu.

Başaramadım, diye düşündüm içim acıyarak. Ebeveynlerime kavuşamamıştım. İçim bir defa daha acıyla parçalandı.

Gözlerimi açmak, acı dünyayı görmek istemiyordum. Bilincim yavaşça yerine geliyor, hayalle gerçeği ayırt etmeye başlıyordum. Kapalı bir yerde olduğumu hissediyor ama neresi olduğunu çıkaramıyordum. Bir odada mıydım, yoksa yine hastaneye mi getirilmiştim?

"Bu kadar acıyı kaldıramadı zavallı," dedi bir başka yabancı, bu defa bayan sesi. Sesinin rengine bakılacak olursa genç biriydi, hatta benimle yaşıt diyebilirdim. Çok ilginçtir ki bu kadının sesini de tanımıyordum. Neden sesleri tanımıyordum?

Birinin, bir erkek elinin bileğime dokunduğunu hissettiğim an kalbim buz kütlelerini damarlarıma pompalamaya başladı. Yanma ve donma hissini aynı anda hissediyordum. Kalbimim üzerinden kutupları dahi donduracak rüzgârlar eserken bileğim kor mengene ile kıskaca alınmış gibiydi.

Gözlerimi açmakta ne kadar zorlandığımı düşünsem de bu dokunuşla istem dışı aniden gözlerim açılıverirken yeşil gözlerin esiri oluverdim bir anda.

Elimden vücuduma yayılan soğukluk değildi beni uyaran. Gözlerimi bir panikle açmamın asıl nedeni o dokunuşun mucizesiydi. Kor alev, kalbimin üzerinde esen buzdan rüzgârı eritip sıvı haline getirirken hissettiğim duyguya isim bulmakta zorlanıyordum. Onun sıcak avuç içi elimin üstüne dokunduğunda aldığım haz ürpermeme neden olmuştu. Kolumu tutan, bana haz veren kişi sabahtan bu yana izlediğimiz sağlıkçıydı.

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Sadece gözlerimizin dili tercüman oluyordu bize. Yeşil gözlerinde gördüğüm duygunun dile dökülmesi imkânsızdı. Orada huzur vardı. Orada güven vardı. Ve orada şefkat vardı. Aradığım tüm vaatler o gözlerde gizliydi. Onu çıkarmamı bekliyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dünden razıydım. Şu an gel tutuşalım dese hiç tereddüt etmeden onunla tutuşmaya, alev olmaya ve sonunda onunla köz olmaya razıydım. Bu neydi böyle! Neydi beni ona iten?

Daha fazla gözlerine bakmam başka istekleri yüzeye çıkaracaktı. Bunun önüne geçmek için gözlerim onun gözlerinden, muntazam kaşlarına ve sert dolgun dudaklarına kaydırdım. Yüzümde ne okudu bilmiyorum çekici dudaklarını hafif yana kaydırarak gülümsedi. Hissettiklerimi hissetmiş miydi? Bu mümkün müydü?

Şimdi uzun, açık kumral kirpiklerini aşağı doğru indirdiği için gözlerini göremiyordum. Bu kadarı bile nefesimi kesmişti.

Hayatım boyunca ki ne kadar yaşım olduğunu göz önüne alacaksam; kısıtlı bir süreçti, hiçbir erkekten bu şekilde etkilendiğimi hatırlamıyordum. Burcu olsun, Eda olsun ortaokuldan bu yana onlarca erkekle flört etmişlerdi. Ben asla onlar gibi olamamıştım. Kimse beni istemediğinden değildi, ben böyle bir yaklaşımı doğru bulmamıştım. Erkekler, özellikle flört yaklaşımında bulunan erkeklere karşı set çekerdim.

Okulda onlarca diyebileceğim erkek arkadaşım vardı ama hiçbirini duygusal olarak yakın görmemiştim. Bir arkadaş haricinde hiçbir erkek elime dokunmamıştı. Şimdi ise ondan bu şekilde etkilenmeme bir isim arıyordum. Ayrıca hazzın yanında korku da hissediyordum. Üstelik duygularıma bir isim ararken nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Nabzımı kontrol eden sağlıkçı işine odaklanmış gibiydi. Benim korkuyla açılmış gözlerimi görmedi, ya da görmezliğe verdi. Kısa bir an öncesinden kalma bir bilgi zihnime hücum etti. Adlandıramadığım şekilde etkileyen bu genç adam ailemin kanlısı olduğunu düşündüğüm sağlıkçıydı. Gözlerim kapalıyken hissettiklerime inat istem dışı panikledim ve yerimden kalkmaya çalıştım. Her nedense bana zarar vereceğine inanıyordum.

Ama genç adam benim tepkimden etkilenmemiş gibi başını ağır bir şekilde kaldırıp gözlerime baktı. Yeşil gözleri gözlerimi bulduğu an kalbim tekrar dondu. İrisleri kocamandı, sanki bir yırtıcı kuş gibi bakıyordu şimdi. Yüzü şimdi gerçek duygularını saklayacak kadar ifadesizdi. En azından gözlerinde öfke ya da nefret yok, diye düşündüm. Ama yine de ondan uzak durma isteğini bastıramıyordum. Gözlerim kapalıyken, az önce hissettiklerim daha güzeldi.

Oysa onun derin ve sıcak bakışlı gözleri bana her nedense iki rüyamı hatırlatmıştı. O rüyalarımla bu yakışıklı sağlıkçının ne bağlantısı olabilirdi ki? O derin ve sıcak bakışları çok tanıdık geliyordu. Sanki yıllardır birbirimizi tanıyor gibiydik. Daha doğrusu ben öyle hissediyordum.

"Doktor?" diye dışarıdan biri seslendi, demek doktordu. Çok gençti, okul hayatı boyunca sınıf atlayarak mı okumuştu ne? Eğer öyleyse çok zeki biri olmalıydı. Benden de inekmiş, diye düşündüm.

Bakışlarını benden koparıp sese çevirdi, bu rahatlamama neden oldu. "Evden haber geldi, Gülsüm hanım yine fenalaşmış," diye hemşire bilgilendirdi. Doktorun dolgun dudakları ince çizgi olana kadar sertleşti. Canı sıkılmıştı haklı olarak. O kadına ben de acıyordum.

"Tamam. Geliyorum. Sen hastayla ilgilen, kalkmasına izin verme!" derken araçtan çıkmak için hareketlendi. Sesi yaşına göre çok otoriterdi, sürekli emreden kişiliklere benziyordu. Ama çok da güzel bir ses tonu ve diksiyonu vardı. Burada herkesin konuştuğu gibi şiveyle konuşmuyordu. Ben bunları düşünürken küçük çantasını alıp aceleyle araçtan indiğinde koca ambulansın içini doldurduğunu yeni fark ettim. Çok iriydi. Az önce yukarıdan gördüğümden de iri görünüyordu. Kısa kollu, vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan üniformasından kollarının pazuları fışkırıyordu. Atletikti. Seri ve hızlı hareket ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben hasta değilim," dedim ardından güçsüz sesle. Ne kadar kısık sesle söylemiş olsam da, duyabileceğini hesaplamadığım için genç doktor aniden dönüp yüzüme baktı. Kesinlikle itiraz etme, der gibi bakıyordu. Korkuyla geri sindim. O bakışında başka bir şey daha vardı; babamın çocukken yaramazlık yaptığımda uyarırcasına bakmasına benziyordu. O bakışlarda kelimelere yer yoktu, ama anlamı; şımarıklığın yeri değil, diyordu.

Birinin doktorun bıraktığı elimi tuttuğunu hissettim, dönüp baktım. Burcu kızarmış gözlerle bana bakıyordu.

"Beni çok korkuttun," derken sesi sitem doluydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım üzgün sesle. Burcu'yu üzdüğüm için gerçekten üzgündüm.

"Şimdi nasılsınız?" diye sordu hemşire.

Sadece "İyi," dedim. Yattığım yerden kalkmak için tutunacak bir şey aradım. Aracın içi ne işe yaradığını bilemediğim cihazlarla doluydu, dokunmaya korktum.

"Güzel! Biraz daha dinlen, şimdi kalkarsan başın dönebilir," diye uyardı hemşire. Teşebbüs ettiğim şeyi gördüğü an engellemek için ekledi. "Hem, doktor kalkmaman için uyardı," derken aynı zamanda beni yeniden uyarıyordu. Sarı saçlarını arkadan tutturmuş, küçük güzel yüzü ortaya çıkmıştı. Yeşil gözleri sevecenlikle parlıyordu. Benden birkaç yaş büyük gibiydi. Kabul etiğimi belirtmek için başımı salladım.

Dışarıdan sesler geliyordu. Başımı sedyeye bırakırken sesleri ayırt etmeye çalıştım. Halamı ya da Fethiye'yi duyabilirim, diye umuyordum. Beni sahiplenmelerini bekliyordum.

Ne kadar çabalasam da dışarıdaki seslerin hiç birini tanımıyordum.

Yeni akrabalarım nerede olabilirler, diye düşünüyordum. Ailemize düşman olan biriyle yalnız bırakmalarına yeni akrabalarımın içleri nasıl el verebiliyordu?

"Amcamlar nerede?" diye sordum Burcu'ya.

"Dışarıda bir yerde olmaları gerekiyor. Hiçbiri yanına gelmek istemediler," diye eklerken sesi şikâyet doluydu. Şikâyet ettiği yeni ailem için söyleyecek bir şeyim olmadığı için konuyu değiştirdim.

"Beni kim getirdi buraya?" diye sordum. Sorumla yüz ifadesi aniden değişti, gözleri hayranlıkla parladı.

"O doktor... Seni bebek gibi taşıdı, hiç zorlanmadığını söyleyebilirim." Kıkırdadı. Neden gülüyor diye yüzüne baktım, bunda komik bir şey görmüyordum. Anlaşılan bir tek ben komik bulmamıştım, bu gülüşmeye hemşire de katılmıştı. Sarışın güzel hemşire ile bakışıp gülüyorlardı. "Bungee Jumping yaptığına artık eminim. Bu kadar güçlü olmasına başka bir açıklama bulamıyorum." Yine kıkırdadı.

"Daha çok badi yapmış gibi görünüyor," diye homurdandım. Şaşkınlıkla durup yüzüme baktı.

Sonra kulağıma eğildi ve "Demek sen de fark ettin," diye kıkırdadı. Burcu'nun her şeye kıkırdaması artık sinirime dokunmaya başlamıştı. Ama yine de bozuntuya vermemeye çalıştım.

"Kız arkadaşı var mı?" diye bu defa hemşireye döndü. Burcu'nun arsızlığına kızdım. Hemşire, Burcu'nun sorusu karşısında kızardı.

"Yok," derken bakışlarını Burcu'dan ve benden kaçırıyordu. Sanırım bu hemşire doktoru beğeniyor, diye düşündüm. Tepkisi bunu gösteriyordu. Beğenilmeyecek gibi değildi. Burcu da aynı şeyi düşünmüş olacak ki sessiz kalmayı tercih etti.

Her ne kadar gözümü açtıktan sonra onun varlığı beni rahatsız etse de yakışıklı bir adamdı. Burcu'nun dediği gibi, fark etmemek mümkün değildi.

Yirmisini yeni bitirmiş gibiydi. Aracın içinde boyu konusunda bir tahminde bulunamasam da araçtan indiğinde boyunu görmüştüm. Bir seksene yakındı, babamdan da uzundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeşil gözlerini ok gibi kirpikleri süslüyordu. Alnını süsleyen yay gibi açık kahverengi kaşları da ayrı bir konuydu. Ağız ve çeneyle orantılı sert burun, güçlü karakteri olduğunu gösteriyordu. Açık kumral teninde açık kahverengi kısa saçlarından sağlık fışkırıyordu. Yakışıklı ve çekici bir adamdı, sadece beni cezp edememişti. Cezp edememiş miydi diye iç sesim kendimle alay etti. Etkilenmesine etkilenmiştim ama asıl hissettiğim duygu korkuydu.

Etkilenmekten çok ondan korkmuştum. Bunun altında ailemizin düşmanı olduğunu bilmemden kaynaklandığı gerçeğini tekrar aklımdan geçti.

Sabırsızca derin soluklar alırken ambulansın kapısına halamın geldiğini fark ettim. Gözleri bir şeyi ararcasına hızlıca içerisini taradı. Bu kadar dar yerde hangi detaya bakıyordu bilemiyordum. Sonra bana en şirin şekliyle gülümsedi.

"Nasıl oldun kızım?" diye sordu en şirin ifadesiyle, ne kadar şirin olunabilirse artık.

"Daha iyiyim." Sesim oldukça mesafeliydi, beni bu aracın içinde, ailemizin düşmanının insafına bıraktıkları için kızgındım. Onlar, ailemizin düşmanın merhametine bırakmışlardı. Bunu hazmedebileceğimi sanmıyordum.

Öfkemin nedenini anlamış da konuyu değiştirmek için bir şey söylemek adına aklına gelen ilk şeyi söylerken sesi sertti. "Sevindim. Babanın yanına gitmek için neden bizi beklemedin?" diye suçladı. Sonra cevabımı beklemeden devam etti. "Bünyen çok zayıf kalmış, sen biraz toparlamak için kuvvetli şeyler yedirmek lazım. Bak ben seni bir haftaya kalmaz güçlü bir kız yapacağım. Böyle her dakika sinir buhranları geçirip de bayılmayacaksın," Makineli tüfek gibi ardı ardına mansızca konuştu. Benimle konuşurken tek yaptığı hareket başını arada arkasına çevirmesiydi, anlamadığım nedenden dolayı arkasını kolluyordu.

"Nurten Hanım!" dedi Burcu uyarırcasına.

"Sen karışma!" diye çıkıştı aksi sesle. Bunu söylerken Burcu'ya hiç bakmamıştı bile, bakışları benim üzerimdeydi. Öyle kaba bir sesle söylemişti ki Burcu korkuyla geriledi. Arkadaşıma bu şekilde konuşması beni daha da kızdırmıştı.

"Arkadaşımla bu şekilde konuşamazsınız, hala!" diye sıkılı dişlerimin arasından tısladım.

Benim kızgınlığımı görmezliğe vermiş gibi görünse de sesini yumuşattı. "Ben bir şey demedim ki, sadece karışmamasını söyledim. Biz bir aileyiz ve aileler birbirlerine koşulsuz bağlıdırlar." Bu ne demek, diye düşündüm. Ben her ne dense kendimi bunlara bağlı gibi hissetmiyordum. Ayrıca Burcu'yu azarlayarak ne elde etmek istemişti anlamamıştım. Sonuçta o benim arkadaşımdı ve misafirdi.

Davranışı da konuşması da bana yapmacık geliyordu. Samimiyetsizlikten uzaktı. Bunu söyleyerek daha fazla şimşekleri üzerime çekmek istemiyordum, sessiz kaldım.

Bunu kabulleniş olarak algılamış olacak ki gülümsedi. Gülüşü insanı rahatsız edecek kadar sinsiceydi. Çabucak Burcu'ya baktım, üzülmüştü. Onun üzülmesine bende üzüldüm. Uzanıp elini sıktım. Bir tepki vermese de yine de rahatlamıştı. Tekrar ayakucuma baktım, halam gitmişti. Sevindim, diye düşündüm, çünkü onun varlığı beni geriyordu.

Bir süre tepemde gevezelik eden hemşire ile Burcu'yu dinledim. Burcu, halamın ani çıkışını unutmuş gibiydi. Şimdi de hemşireye ne kadar zamandır ki bu mesleği yaptığını soruyordu. Hemşire de mesleğinin başlangıcından bu güne kadar ki her aşamasını memnuniyetle anlatıyordu. Kız, yapacak bir şey bulamadığı için, hayat hikâyesini yabancıya anlatmanın heyecanıyla anlatıyordu. Okulundan mezun olalı üç yıl olmuştu ve o süreden bu güne kadar bu hastanenin acilinde çalışıyordu.

Yattığım yerde sıkılmıştım. Üstüne üstlük dar ve basık bu ambulansın içi içimi daha da çabuk sıkmıştı. Kalkmak için hareket ettiğimde donup kalmama neden olan sesi duydum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Henüz kalkmanı söylemedim!" dedi yeşil gözlü doktor. Kendisini görmeden sesinden anlamıştım onun olduğunu. Ayrıca kalbim yine üşümüştü. Gerisin geri yatarken gözlerimi sabırsızca devirdim. Onun varlığından dolayı üşümeyi artık olağan karşılamaya başlamıştım; düşmanım olduğunu düşünmem vücudum bir çeşit savunma mekanizması geliştirmiş olmalıydı.

Burcu'nun kıkırdadığını duyunca merakla dönüp ona baktım, sadece genç doktorun varlığı içindi. Etkilenmiş ve etkilemeye çalışıyordu. Yeniden gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Doktor yanımıza geldi, bileğimi eline alırken burun kanatları kötü bir koku almış gibi tiksinircesine kırıştırdı.

Daha önce bunu görmemiştim. Benden ya da bizden kötü koku mu duyuyor, diye düşündüm. Burcu'nun etkileme çabalarının ne kadar etkili olacağını merak ediyordum. Aslında kötü kokmamak içten değildi, kaç gündür vücuduma su değmemişti. Burcu'nun da benden kalır yanı yoktu. Canım arkadaşım bir an bile yanımdan ayrılmamıştı.

Eda ve Ayşe öğretmen beni hiç yalnız bırakmamışlardı. Öğretmenlerim ve arkadaşlarım! Onları nasıl unutmuştum? Dün geceden bu yana görememiştim.

"Eda ve Ayşe öğretmenler henüz görünmediler," dedim Burcu'ya.

"Konuşmayın, nabzınızı dinlemeye çalışıyorum," dedi doktor sert sesle. İkimiz suçlu suçlu doktora baktık. Bir an önce işini bitirip gitmek ister gibiydi.

Nabzımı dinledikten sonra kalbimi dinlemek için stetoskoba uzandı. Kalbimi dinlemeye ne gerek vardı ki? Aklımdaki sorudan dolayı bir kaşım yukarı kalkmıştı. Genç doktor bu hareketimi görse de görmemezliğe verdi.

Bayılmamın üzerinden onca zaman geçtiğini de varsayarsak, anlamsızdı. Göğsümü açmamı beklediğini anlatırcasına yüzüme baktı. Gözlerimi devirirken sabırsızca derin bir so-

luk aldım ve tişörtümü sıyırdım. Allah'tan içimde atlet vardı, doktor olsa da yabancı bir adamın tenimi görmesi beni rahatsız ederdi.

Benim açmam yeterli gelmemiş gibi kendisi de yukarı doğru çekiştirdi. Ondan çekindiğimi anlamıştı. Daha fazla utandırmama adına askılı atletimin üst kısmını aşağı çekiştirip göğsümün üzerine stetoskobu yerleştirdi. Gözlerim karşımdaki boşluğa bakıyordu, minik bir toz zerreciği görmüştüm, pervasızca uçuşurken nereye gideceğini çözmeye çalışıyordum.

Doktorun bu hareketim karşısında dudakları yana doğru kıvrıldı. Bana gülüyor muydu? Cihazı kalbimin üzerine koyduğunda parmak uçları tenime değiyordu. Kalbim yine buz gibi olmuştu, hatta öncekinden daha çok donmuş gibiydi.

Açıkta olan kollarımın ayva tüyleri dikelmişti, doktor bunu gördü ve dudakları alayla yine kıvrıldı. Bu adamın her dokunuşu beni neden üşütüyor, diye düşündüm.

Sonra bir şey daha oldu, anlamsızdı ama kalbim şimdi dörtnala koşarcasına atmaya başlamıştı. Doktor bunu duymuş olacak ki soru sorarcasına bir kaşı yukarı kalktı.

İstemsizce kızardım. Lanet olsun! Bu adamdan etkilenmemiştim ki, kalbim bana neden ihanet ediyordu. İçimdeki ikinci Kardelen bana çıkıştı, salaksın işte, diye beynimin içinde haykırdı. Aslında kendimi kandırıyordum, ondan çok etkilenmiştim.

Her hareketi, her yüz mimiği çekiciliğine çekicilik katıyordu. Ne kadar çekici görünse de, beni heyecanlandırdığını düşünsem de ailemin düşmanı olduğu gerçeğini kendime hatırlatmayı da ihmal etmiyordum. Aslında bu hatırlatmayı kalbimi yatıştırmak için yapıyordum.

"Doktor, bir şeyi mi var?" diye sordu Burcu endişeyle. Burcu ne görmüştü acaba?

Genç doktor önce cevap vermedi. Sonra gözlerimin içine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakarak konuşmaya başladı. "Şu an bir şeyi yok. Ama her an olabilir." Sesindeki imayı sadece ben duymuştum. O konuştukça ağzından çıkan her kelime beni kamçılıyordu. Ama cevap vermeye cesaretim yoktu.

Arkadaşım endişe dolu sesle "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Burcu'ya cevap verirken gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmamıştı. "Demek istiyorum ki, arkadaşınızın kalbi bir at kadar güçlü," dedi. Sesindeki alay sinirimi bozmuştu.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sorarken doktorun ne ima ettiğini hâlâ anlamamıştı.

"Elbette!" diye cevap verirken bir yandan da stetoskobu boynuna asıyordu.

Burcu'nun salakça soruları ne zaman bitecek diye sabırsızca başımı ona çevirdim. Adam bunu da görmüştü. Gülmemek için dudaklarını sıktı. Hemşire aracın kapısına geldi, doktora tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Doktor Bey, bu hastanın kaydını tutacak mıyız?" derken beni gösteriyordu.

"Evet." Elini hemşireye uzatıp kayıt tuttukları defteri istedi. Bunu kendisi yapmak istiyordu. Hemşire tatlı bir şekilde gülümseyip kayıt tuttukları defteri doktora uzattı.

Defteri aldı, çizgili sayfanın en son sırasına tarihi atıp başını kaldırdı. Kalbim istemsizce kasıldı. Düz bir sesle "Adınızı alabilir miyim?" diye sordu.

Bakışlarımı kaçırdım. "Kardelen Alagöz," diye yanıtlarken gereksiz bir detay, diye düşünüyordum.

Etkilenmemiş gibi devam etti. İsmimin neyinden etkilenmesini bekliyorduysam! "Doğum tarihi?"

Dayanamayarak "Gerekli mi?" diye sordum alayla. Bu neydi şimdi, anket mi yapıyordu?

"Değerli zamanımı gereksiz sorularınızla harcamasak"

dedi. Gereksiz soru mu, diye düşündüm. Asıl gereksiz soruları kendisi soruyordu.

Elimde olmadan "Kimlikteki mi, gerçekte ki mi?" diye sordum alayla.

"Farklı mı?" diye sorarken şaşırmış gibiydi.

Ah! Şaşırtmayı başardım, diye düşündüm. Memnun gülümseme yüzüme yerleşirken "Farklı. Kimlikte on üç, altı, bin dokuz yüz doksan üç. (13. 06. 1993)Ama asıl doğum tarihim tutanağınızı bağlamayacağına göre gerek yok." Doktorun şaşkınlığı devam ederken bana bakmaya devam ediyordu. Neden bu kadar şaşırmıştı ki, tek ben miydim gerçek doğum tarihte kimliği olmayan?

Gerçek doğum tarihimi üstelememiş olsa da "Doğum yerin?" diye sorarken şaşkınlığı devam ediyordu. Ayrıca sorularının samimiyete doğru meyil verdiğini göz ardı edemezdim.

"Kayıtlı olduğum şehir mi, doğduğum şehir mi?" diye sordum yine alayla. Genç doktoru şaşırtmaktan zevk almaya başladığımı düşünüyordum.

"Farklı mı?" diye yine sorarken benim alayımı görmezliğe verdi. Son derece ciddileşmişti.

"Evet. İstanbul doğumluyum, buraya kayıtlıyım," diye yanıtladım kısaca.

"Tamam," derken dalgındı. Deftere bir şeyler daha karalarken aklı başka yerde gibiydi.

"Bu kadar ayrıntıya ne gerek var, ben hiç bu kadar soru sorulduğunu hatırlamıyorum. Doktor musunuz nüfus memuru mu?" diye sordum alayla. Cevap vermedi, kayıt tuttuğu deftere karalamaya devam ediyordu.

Gerçi bu güne kadar kaç defa doktora gittin diye sorsalar bir elin parmağını geçmezdi ya. Ama bunu ona söyleyecek değildim. Şu son üç gün hariç, o da benim iradem dışında olmuştu. Halamın düşündüğü gibi narin biri değildim. Başı ağrıyınca doktora koşanlardan değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi doktor, sorduğum soruyu es geçerek. Şimdi de en samimi hale gelmişti, 'sen' diyordu artık. Ne isteyecek diye beklentiyle doktorun yüzüne baktım. "En kısa zamanda hastaneye gelmeni ve tam bir muayene olmanı isteyeceğim," dediğinde şaşkınlıkla genç doktora baktım. "Ben olmasam bile bir başkasından da rica edebilirsin. Benim adımı verirsen daha çok kolaylık gösterecekleridir," diye bitirdi konuşmasını. Adını mı, adı neydi peki?

Adını öğrenmemden daha önemli sorularım vardı. "Neden? Önemli bir şey mi var?" diye sordum. Burcu da en az benim kadar endişelenmiş, öne doğru eğilmişti.

"Yok! Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," dediğinde rahat bir soluk bıraktım, Burcu da. Peki, neden beni hastaneye kadar çağırıyordu ki? Aklımdan geçen soruya "Bu kadar sık fenalık geçirmen beni şüphelendirdi," diye yanıtladı.

Burcu'ya, sen mi söyledin dercesine bakmam aceleyle devam etmesine neden oldu. "Senin rahatsızlandığını arkadaşından değil, başka bir doktordan öğrendim," dediğinde daha da şaşırdım. "Senin durumuna çok üzüldüğü için aramızda konun geçti, oradan biliyorum. Burası küçük bir yer, herkes birbirini tanır," diye açıklama yaptı çabucak.

"Anlıyorum," dedim utanarak. Sözde kendimle gurur duyardım hiç doktora gitmem diye, buraya geldiğimden bu yana tüm doktorların konusu ben olmuşum, diye alayla düşündüm.

"Ne diyorsun, hastaneye gelecek misin?" diye sorusunu yineledi.

Hastaneye gitmem onun için neden bu kadar önemli olduğunu merak ederken "Bilmiyorum. Biz fazla kalmayı planlamamıştık..."

Sabırsızca "Biz mi?" diye sözümü keserek sordu. Sanki gidecek olmam onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Yani arkadaşlarım ve ben..."derken tepkisinden dolayı şaşkındım.

"Burada kalmayı düşünmüyorsun?" Cevabının net olması ona yeterli gelmemişti, tamamen emin olmak istiyordu.

"Evet. Evim burada değil," diye basit bir neden söyledim. "Hem ayrıca sonbaharda üniversiteye başlayacağım." Aslında şu durumda bir evim bile yoktu, bunu hatırlamam canımı yine yakmıştı.

"Anlıyorum," dedi dalgın sesle. Bundan rahatsız olduğu hissine tekrar kapıldım. Sonra başını bana çevirip devam etti. "Ama gitmeden seni hastanede muayene etmek isterim." Aha! Şimdi de 'kendisi muayene edeceğini söylüyordu. Böyle devam edersek çıkma bile teklif edebilirdi.

"Bilmiyorum, bakarız," dedim. Adamın anlamsız ısrarına başka nasıl cevap verebilirdim ki? Halen daha ailemin kanlısı olduğunu düşündüğüm göz önüne alındığında...

"Doktor!" Yaşlı bir adam ambulansa yanaşmış doktora sesleniyordu.

Yaşlı adama hemen cevap verdi. "Efendim." Sesinden az önceki düşünceli durumdan sıyrıldığı anlaşılıyordu.

"Adli rapor ne zaman çıkacak? Cenazemizi ne zaman alacağız," diye sordu yaşlı adam.

Kalbim yine cız etti. Genç doktor bunu duymuş gibi konuşmadan önce dikkatle bana baktı. Ben ise telaşla bakışlarımı kaçırdım. Ama o kısacık göz temasında gözlerinde gördüğüm anlayış ve şefkat şaşırmama neden olmuştu.

Genç doktor anlayışla "Sabah hastaneden alabilirsiniz," diye yanıtladı. "Belli olmaz, akşama da çıkabilir. Ama cenazeyi en erken yarın sabah alabilirsiniz. Henüz anne uyanmadı, değil mi?" diye sordu yaşlı adama.

"Yok, be doktor! Uyanmaz kolay beri. Zavallı kadının kucağı boş kaldı. Kocası da askerde şehit düşmüştü, biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi üzgün sesle doktor. "Akşam yine ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leceğim. Telefonumu da açık tutacağım. Bana ulaşamazsanız, evi arayın, bizimkilerden biri gelir."

Bizimkilerden biri! Bunlar ailece bu işi mi yapıyordu. Belki birkaç doktor arkadaşıyla aynı evi paylaşıyorlardı. Sanırım evli değildi, bu kadar erken evlenmesi de beklenmezdi sanırım.

"Elbette oğlum. Sizde olmasanız bizim halimiz nice olur," Yaşlı adam minnetle.

"Biz bunun için varız, Mehmet Ali amca." Adam buruk bir gülümsemeyle arkasını dönüp gitti.

Etrafımda olup bitenler bir bilmece gibiydi. Doktoru herkes tanıyor, doktor da herkesi tanıyordu. Doktor az önce ne demişti; burası küçük bir yer, herkes herkesi tanıyor.

Sonra, bebeğini kaybeden kadın da ayrı bir konuydu. Peki, bebek neredeydi, götürülmüş müydü? Sanırım götürülmüştü ki otopsi raporunu soruyordu yaşlı adam. Neyiydi bebeğin, dedesi olmalıydı mutlaka, ya da yakın komşusu.

Bebeğin nasıl öldüğünü merak ediyordum, sormak istesem de korkudan soramıyordum. Sanki sorsam benden şüphelenecek gibi hissediyordum. Bunun saçma olduğunu kendime defalarca tekrarlasam da endişelenmeden yapamıyordum.

Burada daha fazla durmamın anlamsız olduğunu düşünüp doğruldum. Bu defa doktor engel olmadı. Aracın içindeki sedyeden kalktım. Başım hafiften dönse de umursamamaya çalıştım. Burcu'nun da yardımıyla ambulanstan indim. Ambulansın içine, doktora bir daha bakmadım.

Her türlü bahse girerdim ki doktor arkamdan beni izliyordu. Merakıma yenilip dönsem, beni etkileyebildiğini düşünüp alayla gülen yeşil gözlerini görecektim. Doktoru düşünmemeye çalışarak etrafıma bakındım, halamı ya da amcamı arıyordum.

Durduğumuz yer tarihi taş köprünün ayağıydı. Araçla-

rın tümü; jandarmaya ait minibüs, savcılığa ait araç ve ambulans... Hepsi bu köprü ayağında duruyorlardı. Haberin ilk duyulduğu kadar olmasa da yine birkaç köylü merakla olanları izliyorlardı.

Beni izleyen köylünün gözlerinde hep aynı bakış vardı; bana acıyarak bakıyorlardı. Onların bakışlarını görmezliğe vermeye çalışarak halamları aradım. Burcu bir an bile elimi bırakmamıştı.

Ambulansın tam karşısında; burası, amcamların evinin hemen altı oluyordu, çay bahçesinin altından doğal yolla çıkan pınar gördüm. Amcam ve halam bu suyun yanında başka köylüyle konuşuyorlardı. Beni hemen fark eden halam bize doğru hareket etti.

"Daha iyi misin?" diye sordu bize doğru yürürken.

"Evet hala. Eve gitmek istiyorum," dedim yorgun sesle. 'Ev' diye nitelendirdiğim derme çatma evin *evim* olabileceğini hiç ihtimal veremiyordum. Ama şu anda halı hazırda kalabileceğim başka ev olmadığına göre durumu kabullenmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Henüz düşündüğüm kadar iyi olamamıştım. Yatmalıydım, biraz daha dinlensem daha iyi olacağıma inanıyordum. Doktor olmasaydı kendimi daha çabuk toparlardım, diye düşündüm. Onun beni iyileştirme çabalarının aksine varlığı beni güçsüz bırakmıştı.

Halam ne düşündüğümü anlamış gibi anlayış ve zafer dolu gülümsemeyle koluma girdi. Bir an gri-mavi gözleri arkamda birine takılıp kaldı, sonra hemen gözlerini kaçırıp tekrar bana döndü. Baktığı kişinin doktor olduğunu biliyordum. O kısacık bakışındaki korkuyu görmüştüm. Çok kısa bir andı, ama bana o doktordan korkmamda haksız olmadığımı kanıtlamıştı. O doktordan uzak durmalıydım.

Halam "Tam toparlanamadın, biraz daha uyursan bir şeyin kalmaz," diye kulağıma fısıldadı. Halamın önerisine yok diyecek hevesim olmadığı için ses çıkarmadım. Burcu ile berber halamın peşine takıldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geceki yolu bu defa gündüz gözü, her ayrıntıyı görerek çıkıyorduk. Gece en azından görmediğimiz için daha cesaretimiz vardı. Ama şu an her ikimiz de endişeliydik. Otların arasında sürüngenin çıkmaması ya da kaygan toprak merdivenden düşmememiz içten değildi. Bin bir güçlükle yokuşu çıkıp evi bulduk. Bu insanlar bu yolu her zaman kullanıyorlardı ve şikâyetçi gibi durmuyorlardı.

Sabahın köründen bu yana yaşananlara rağmen Fethiye'yi evde sıradan bir gün yaşıyor gibi yemek yaparken bulduk. Sahi, eve ne zaman gelmişti?

Tencerenin içindeki her neydiyse şu an eski kuzinenin başında hiçbir şey olmamışçasına yemeği pişirmekle meşguldü. Siyah kuzinenin üzerinde, dumandan kapkara olmuş tencerenin içinde bir şeyler karıştırıyordu. Bizi fark ettiği an başını kaldırıp hafifçe gülümsedi.

Nerede yaşıyordu bu kız? Ne içmişti de böyle vurdumduymaz bir tavır içindeydi? Hiçbir şey konuşmadan, aşağıda neler olduğunu sormaya gerek duymadan yeniden yaptığı işe döndü.

Kuzinenin üzerinde kaynayan yemeğe o an bakmak aklıma geldi. Yemeğin piştiği tencere hayatımda gördüğüm en pis tencereydi. Soba isi haricinde bugüne kadar şişip taşan yemeklerin kalıntıları tencerenin dışını sıvamıştı. İçi nasıldı? Onun içindekini yemek zorunda kalacağımızı düşününce istem dışı midem bulandı. Yan gözle Burcu'ya baktım, onun da benden kalır yanı yoktu. İğrenç görüntüye daha fazla bakamayacağımızı hissedip aceleyle yattığımız odaya geçtik.

Halam odaya bizimle gelmemişti, 'bu iyi' diye düşündüm. "Benim gördüğümü sen de gördün mü? Biz o tencerenin içindekini mi yiyeceğiz? Ne pişirdiğini dahi tahmin edemedim. Yeşil bulamaç gibi bir şeydi. Babamlar gelmeden bir şeyler isteyelim," sesindeki iğrenme bariz şekilde hissediliyordu.

Cevap vermedim, çünkü ben de ondan farklı düşünmü-

yordum. Tencerenin içindeki lahana ezmesiydi, kokusu tüm evi sarmıştı. Lahana ezmesini severdim ama anneminkini tercih ederdim. Kaç gündür doğru dürüst bir şey yememiştim. Az önceki görüntüden sonra da yiyebileceğimi sanmıyordum. Annemin yemeklerini şimdiden özlemiştim.

Ben kendimi yatağa bırakırken Burcu telefonuna sarıldı. Gözlerimi kapattım, odanın hali beni rahatsız ediyordu. Bizde yokluk çekerek yaşamıştık. Ama annem asla bizi pisliğin içinde yaşamak zorunda bırakmamıştı. Annem çok temizdi.

"Babacığım? Neredesiniz? Ah harika! Biz de onun için aramıştık. İçecek de alır mısın? Burada su dahi içmek istemiyorum." Babası beni sormuş olmalı ki Burcu "Fena değil," dedi. Sesi, konu ben olunca canlılığını yitirmişti. "Tamam, bekliyoruz." Telefonu kapatıp yanıma geldi. "Birazdan burada olurlar. Nasılsın?" Babasıyla konuştuğu için biraz rahatlamış gibiydi. Daha şimdiden arkadaşıma imrenmiştim; babası bir kol mesafesindeydi, uzandığında dokunuyordu. Kalbim hakkım olmamasına rağmen kıskançlıkla kasılırken başımı iyiyim dercesine salladım, hissettiklerimi görmemesi için gözümü açmak istemiyordum.

"Biraz kay, yanına yatacağım," dedi teklifsizce. Ben kenara kayarken o da yanıma yatıp belime sarıldı.

"Doktor çok yakışıklı, değil mi?" diye bendeki sessizliği bozmak istedi.

Gözümü açmamıştım. "Bilmem," dedim kayıtsız sesle.

"Ne demek bilmem, sen değil miydin seni muayene ederken heyecanlanan?"

Gözünden hiçbir şey kaçmamıştı. Doktor gibi o da her şeyi görmüştü ama yanlış yorumlamıştı. Acaba doktor da mı Burcu gibi düşünmüştü. Cevap verip vermemek arasında bocaladım.

Dışarıdan sesimizin duyulmamasına dikkat ederek "Heyecanlandım. Ama yakışıklılığından değil," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum, emin değilim ama..."

"Hadi ama! Çatlatma!" dedi sabırsız sesle.

"Sanırım bizim aile ile kan davalı."

"Bunu da nereden çıkardın?" derken şaşkınlıkla doğruldu.

Şaşkın yüzüne döndüm. "Dedim ya, emin değilim. Hatırlıyor musun, o doktoru ilk gördüğümüzde, bu eve nasıl bir öfkeyle bakıyordu. Sonra... Sen belki farkında değilsin ama ne halam ne de amcam doktorun olduğu zamanda yanımıza gelmediler."

"Evet. Bu benim de dikkatimi çekti." Kısa bir an düşünür gibi duraksadı. "Söylediğinde haklı olabilirsin. E, sen neden korktun?"

Sorusu karşısında sabırsızca gözlerimi devirdim. "Ailemin düşmanı demek benim de düşmanım anlamına geliyor," dedim sabırsızca.

"O hiç sana düşman gibi davranmadı," dedi iddiamı çürütmek için.

"Evet. Aklımı karıştıran bir soru da bu. Eğer anne-babam bu yüzden buralardan gitmişlerse ben de düşmanı sayılmaz mıyım? Ama o sadece halam ve amcama tepkili."

"Belki de sadece onlara düşmandır. Nereden biliyorsun anne-babanın düşmanı olduğunu? Hemen o yakışıklı doktorla ilgili kesin hüküm verme."

"Bilemiyorum,"

Aşağıdan araba seslerini duyduğumuzda Burcu hemen pencereye uzandı. Babası ve arkadaşların geldiğini düşünmüş, bunun için heyecanlanmıştı.

Heyecanla kalktığı yataktan hayal kırıklığıyla geri yattı. "Bizimkiler değilmiş!" dedi hayal kırıklığıyla. "Ambulansla Jandarma gidiyor. Çok acıktım! Sen acıkmadın mı?"

Düşünmeden "Pek değil," dediğimde yüzü memnuniyetsizlikle ekşidi. "Üzgünüm, özür dilerim," dedim arkadaşımın gözlerine bakarak. Ona da eziyet veriyordum.

"Sen neden özür diliyorsun! Hiç biri senin iradenle olmadı. Hem, birazdan gelir bizimkiler. Ah! Geldiler!" neşeyle yine yerinde zıpladı. Cama gittiğinde yine omuzları düştü. "Yanlış alarm! Neden geciktiler ki? Açlıktan midem sırtıma yapıştı." Konudan uzaklaştığını hissetmiş gibi bir an durdu, yanıma gelip elimi tuttu. "Hayat bazen acımasızdır, sende şu an o evreyi yaşıyorsun. Önünde güzel günler de olacak. Tekrar söylüyorum; hiçbiri senin isteğinle gerçekleşmedi."

"Doğru. Benim isteğimle olmadı." Konuyu kapatmak için derin bir soluk alıp gülümsemeye çalıştım. "Babanlar da gelsin, gitmek için zamanı kararlaştıralım," dedim. Üniversite sınavının açıklanmasına fazla bir zaman kalmamıştı. Üniversite yerim belirlenip gidene kadar bir iş bulup çalışacaktım. İş bulana kadar Burcu veya Eda beni ağırlayabilirlerdi. İşe başladıktan sonra yatacak yer nasıl olsa bulurdum.

Burcu'nun gözleri aniden parladı. "Gerçekten mi? Kalmayacaksın. Harika! Biraz kendini toparladıktan sonra yine gelirsin. Belki ben de seninle yine gelirim."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. Buna karar verirken amcamlara nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Onlar benim kaçarcasına gitmemi hiç hoş karşılamayacaklardı. Belki de eleştirecekler, ya da alay edeceklerdi.

Yaşadıkları basitliği beğenmediğimi düşüneceklerdi. Beğenmediğim basit yaşantıları değildi, pisliğin içinde yaşamalarını kabul edemiyordum. Bu evin içinde hiçbir sağlık kuralı geçerli değildi. Tuvalet kim bilir nasıldı?

Tuvalet! Olamaz! Geldiğimden bu zamana kadar hiç ihtiyaç gidermemiştim. Ve şu an beni müthiş rahatsız ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Burcu. Ayaklarımı karnıma çekmem ve yüzümün kasılmasından dolayı sormuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tuvalete gitmem gerek. Sen gittin mi? Nerede acaba?" Burcu'nun yüzü tiksintiyle buruştu.

"Gittim. Mümkün olsa da o anı hafızamdan silebilsem, işimi bitirene kadar zor dayandım." Yüzünün ifadesi sözlerinden daha etkiliydi; yüzü bir anıyla beyazlamış, yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

"O kadar mı kötü?"

"Kötü!? Kötü kelimesi yanında gül soyuyla yıkanmış sayılır, berbat! Bunlar hiç hasta olmuyorlar mı?" diye sorarken cevabını da biliyordu.

"Görüntü ortada," dedim pes edercesine. Değil hasta olma olasılığını, herkesten daha sağlıklı duruyorlardı. Burcu, aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı.

Burcu, fazla ileri gitmeden tuvalet yolunu koridorun girişinden göstermişti. Aydınlatma adına hiçbir şey yoktu bu dar koridorda. Kapısı olmayan koridorun başında durduğumda gözümün karanlığa alışmasını beklemek zorunda kaldım. Ayrıca koridor o kadar dardı ki iki kişinin yan yana geçmesi şöyle dursun yüz yüze bile zor sığardı. O iri yarı amcamın buradan nasıl geçebildiğini merak ettim. Karanlık koridordan geçerken duvarlara dokunmamaya çalışıyordum, duvarlar ilk yapıldığı zamandan kalma sıvasız haliyle duruyordu; tuğlaların arasındaki sıvalar aşınmış, örümcekler zaman yitirmeden ağlarını örmüşlerdi. Üç metrelik dar koridoru aşıp hiçbir tutağı olmayan kapıyı ittelediğimde kara taşlı tuvaleti gördüm.

Tabii ki öncesinde kokusu genzimi yaktı. Burada da duvarların sıvası yoktu, beton briketler gelişi güzel dizilmişti. Sıvaları dahi düzgün sıvanmamıştı. Eve sonradan ilave olduğunu kanıtlayan tuvaletin duvarı evin duvarından iki santim ayrıydı. Penceresinde cam yoktu, sadece pencere diye o kısım örülmemişti. Tuvaletin hemen yanında yine iki tahta parçasından oluşan kapı vardı ve ardına kadar açıktı. Banyo olduğunu düşündüm. Başımı içeri uzatıp baktığımda alüminyum

bir kova ve bir tabura gördüm. Ne bir çeşme, nede bir küvet... Allah'ım! Burada nasıl temizleniyorlardı?

Tuvalette de çeşme yoktu, plastik bir ibrik yerde duruyordu. Taşıma su kullanılıyordu. Bunların yaşamı nasıl bir yaşamdı, anne-babam iyi ki buralardan gitmişler, diye düşündüm. İşin içinde kan davası olması beni rahatsız etse de beni burada büyütmek zorunda kalmadıkları için onlara minnettardım.

Tiksintiler arasında tuvaletten çıktığımda salon olarak kullandıkları odaya girerken varlığımı belli etmek için gürültü çıkardım. Kapıyı ses çıkarsın diye sert açtım. Fethiye ve halam kara kuzinenin başında yemek işiyle meşguldüler. Benim salona girmemle başlarını bana çevirdiler.

Ellerimi bedenimden uzak tutarken "Ellerimi nerede yıkayacağım?" diye sordum.

Halam ellerime şöyle bir bakıp işine geri döndü. Bana cevap vermeyecek, diye düşünürken, başını tencereden kaldırmadan "Avludaki çeşmeden yıkayabilirsin," diye cevap verdi.

Hemen dışarı çıkmak için döndüğümde devam etti. "Burası şehir değil, şartlarımız bu kadarına elveriyor," derken kendi tarzında özür diliyordu.

Bir şey söylemeden anladığımı belirtircesine hafifçe gülümsedim. O bana halen daha bakmamıştı. Ama Fethiye bana alay edercesine gülümsüyordu. Bu kızın gülüşüne sinir olmaya başlamıştım.

Avlunun büyük ve güzel olduğunu kabul etmeliydim. Bu eski viranenin iki güzel özelliği vardı. Birincisi yattığımız odadan görünen köyün manzarası ve ikincisi bu avluydu. İnce odunlar, bir gece önce amcamın kestiği odunlar avlunun bir kenarına dağınık halde yığılmıştı. Birer metreyi geçmeyen çalı gibi odunların kuzinenin içine sığabilecek şekilde doğranmıştı. Nedense odunların kokusu hoşuma gitmişti. Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neşli bir gündü ve güneş bu odunların üzerine vurduğu için odunların içindeki suyun buharıyla kokusu tütüyordu.

Çeşmeye doğru gidip ellerimi yıkadım, kurulamak için bir şey bulamayacağımı bildiğim için ıslak ellerimi üzerime sildim. Arkamı döndüğümde manzara karşısında soluğum kesildi. Yoldan yukarıda olduğumuzu biliyordum, ama odamdan gördüğüm muhteşem manzaranın buradan daha da farklı görüneceğini düşünememiştim.

Bütün köy ayaklarımın altında, karşımdaydı. Doğa burayı bir harika işlememişti. Bu evin bir dağ yamacının eteklerinde olduğunu varsayarsak evin konumu da karşımdaki evlerden aşağı olmadığına emindim. En tepeden dereye kadar; araları birbirine uzak olsa da evler serpiştirilmişti. Önümüzdeki tepenin arkasında bir dağ daha vardı. Onun da eteklerinde evler sıralanmıştı. İnsanlar nereye ev kurulur olarak düşünmüşlerse oralara evlerini yapmışlardı. Tüm evler bayır daymış gibi duruyordu. Sanki her biri kartal yuvası...

Dağların en altı, derenin hemen üstü, yattığımız odadan göründüğü üzere büyük ve düz bir çay bahçeleri uzanıyordu. Bu düzlükte yol boyunca evler sıralanmıştı. Bunların kimileri yeni yapılardı. Dizlerimin güçsüzlüğüne daha fazla kayıtsız kalamadım. Yakılmak üzere avluya getirilmiş, kokusu beni mest eden odunların üzerine oturdum. Güneş tam tepedeydi. Havada müthiş nem vardı, bu da olduğumuz yerde terlememize yetiyordu. Banyo yapmam gerektiğini hatırlayınca yüzüm buruştu. O virane banyoda nasıl duş alacaktım. Zeki Beylerin bir an önce gelmeleri için dua ettim. Burada bir saat dahi kalmak bana işkence gibiydi.

Eve çıkan merdivenlerden konuşma sesleri duyduğum zaman başımı o tarafa çevirdim. Merdiven çıkmaktan perişan olmuş arkadaşlarımın yüzlerini gördüğümde üzüldüm. En arkada Zeki Bey ile Elif teyze vardı. Her birinin elinde poşetler vardı. Yiyecek ve içecek paketlerinin olduğunu tahmin

etmem güç değildi, Burcu imdat ister gibi babasına yığınla sipariş vermişti.

"Hoş geldiniz," ayağa kalmış, onları karşılamaya çalışıyordum. Dizlerimin titremesi tam geçmemişti.

"Nasılsın?" diye sordu her biri ayrı ayrı.

"İyi sayılırım," dedim buruk sesle. Ne kadar iyi olunabiliyorsa demek istemiştim. Arkadaşlarım anlamış gibi başlarını ağır bir şekilde salladılar. "Öğretmenim?" diye seslendiğimde Ayşe öğretmen hemen yanıma geldi.

"Efendim canım."

"Nasıl, rahat edebiliyor musunuz?" diye sordum.

Anlayışla gülümserken bana sarıldı. "Sen bizi düşünmeyi bırak, senin bir şeye ihtiyacın var mı onu söyle?" diye sordu, başımı sağa sola sallarken Zeki Bey'e baktım. O da beni takip ediyordu.

"Zeki Bey. Sizinle konuşabilir miyiz? Yalnız," diye vurguladım sessizce. Halam ile Fethiye'nin duymasını istemiyordum.

"Elbette kızım." Kaşları endişeyle birleşti. Elimi yıkarken gördüğüm çeşmenin yanındaki patika yola yöneldim. Zeki Bey hemen ardımdan geliyordu. Bu arada halam ile Fethiye sesleri duymuş, dışarı çıkmışlardı. Burcu sesleri duymadı mı diye düşündüm. Henüz ortalarda yoktu.

Burcu'yu düşünmemeye çalışıp yola odaklandım, dik ve patika yoldu çıktığımız yol. Seslerimizi duymayacaklarına emin olana kadar yukarı çıktım. Küçük bir bostanın hemen yanında yere çöktüm. Uzun süre ayakta durmakta zorlanıyordum. Zeki Bey de üzerinin kirlenmesine aldırmadan yanıma oturdu.

"Senin canın bir şeye mi sıkıldı, kızım?" diye sorarken başımı salladım, bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışıyordum.

"Sayılır. Yapacağım şeyden dolayı beni kınayacağınızı düşünüyorum," dediğimde şaşkınlık ve merakla yüzüme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı. "Annem ve babamı yeni gömdüğümün farkındayım. Onları burada bırakmak gücüme gidiyor. Ama buradan bir an önce gitmek istiyorum. Hem sizlerin burada durması anlamsız... Hepinizin işi-gücü var. Sizinle dönmem en doğru olanı. Eğer sizden sonra döneceğim diye kalırsam buradan bir daha ayrılamayacağımı hissediyorum. Ne olur beni yanlış anlayıp yargılamayın."

"O ne demek kızım! Sen ne zaman dönmek istersen dönebilirsin. Ayrıca seni almadan da buradan gitmeyi düşünmüyorum. Sadullah Bey'den bu konudan talimat aldım. Seni almadan dönmememem konusunda uyarıldım."

"Sadullah Bey?"

"Patronum," diye açıklama yaparken kızardı, bir pot kırdığını fark ettiği için son derece huzursuzdu.

"Ah! Bana okumam için maddi destek veren kişi. Adını bilmiyordum."

"Böylece adını söyleyerek hata yaptığımı da anlamış oldum. Adını öğrenmemen konusunda çok titizdi," dedi özür dilercesine.

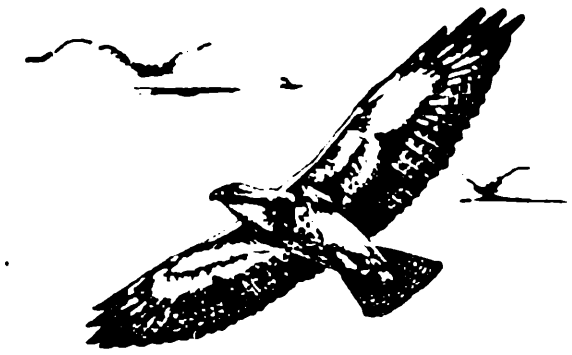
"Bende bildiğimi belli etmem. Endişelenmeyin Zeki Bey, kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Biliyorum. Burcu bize seni o kadar çok anlattı ki seni kızım kadar iyi tanıyorum."

"Umarım iyi yanlarımı anlatmıştır," derken muzipçe güldüm. Adamın endişesini atmaya çalışıyordum. Sanırım başarılı olmuştum ki gülümsedi.

"Emin olabilirsin."

Bağışçımın adını aklıma mıh gibi kazıdım. Bir gün bu isme ihtiyacım olacaktı, borcumu ödeyecektim.



ARAF'TAYIM

Gitmek istersin. Seni orada hiçbir bağın olmadığına inandığın için.

Kalmak istersin. Gidecek yerinin olmadığına inandığından dolayı.

Kalmak mı hayırlıydı gitmek mi? Belki de "Gitmek" ve "Kalmak" gibi seçeneklerden birini tercih etmek mecburiyetinde olmak en zoruydu. Beni burada tutan hiçbir şey yok, ebeveynlerimin mezarlarından başka.

Bir de sen gitmek istersin ama seni engelleyen sebepler öne süren akrabaların, kan bağın olan akrabaların çıkar.

Çık o zaman işin içinden.

"Bu olmaz!" dedi halam öfkeyle. Şaşkınlıkla halama baktım. Avluda oturmuş, Zeki Beylerin getirdiği yiyecekleri yerken halama dönmeye karar verdiğimi söylemiştim.

"Neden olmaz?" dedi Zeki Bey. Halam öfkeli bakışlarını bu defa Zeki Bey'e çevirdi.

"Aklına siz mi soktunuz?" diye tısladı. Zeki Bey'in itiraz hamlesini "Kardelen bizim kızımız ve burada kalacak," diyerek noktayı koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnanılır gibi değildi. Bu kadın bu hakkı kendinde nasıl buluyordu?

"Kimse bunu inkâr etmiyor ki! Bu kızın bir okulu var. Yakında sınav sonuçları açıklanacak," diye araya girdi Şevval öğretmen.

"Beni cahil mi sandınız? Okullar bu hafta kapanıyor," dedi halam bu defa. Fethiye'nin yüzüne pis bir sırıtış otururken bana bakıyordu.

"Kardelen'in ne yapacağına siz karar veremezsiniz!" dedi Zeki Bey öfkeyle.

"Siz de veremezsiniz. Bunu neden ona sormuyoruz," dedi amcam araya girerek. Amcam biz avluda yiyeceklerimizi açarken evin arkasından elinde kesici bir aletle çıkagelmişti.

"Bunu Kardelen istiyor," dedi Zeki Bey ısrarla.

Halam strateji değiştirmişti. Yüzüne şimdiye kadar hiç görmediğim yumuşak bir ifade yerleştirirken gözleri her an akmaya hazır yaşları vardı. Bu kadın müthiş oyuncu olurdu. "Kardelen, kızım!" diye titrek sesiyle bana döndü, her an ağlayacak gibi gözleri sulanmıştı.

Gözlerindeki acıyı gördüğümde istem dışı gözlerimi kaçırdım. Bana öyle bakmaya devam ederse rol kestiğini bilsem de kararımdan dönebilirdim. Çünkü söyledikleri ve söyleyecekleri çok doğruydu. Biliyordum. Yaptığım yanlıştı.

"Bana bak kızım," diye yalvardı aklımdan geçeni duymuş gibi. Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyordu, baştan çıkarmak ister gibi. "Gerçekten gitmek istiyor musun? Anneni, babanı toprağın altına atıp arkanı dönecek misin? Seni böyle mi yetiştirdiler? Vefasız, duygusuz biri olarak! Eğer babanın kızı olduğunu kanıtlamak istiyorsan kırkı çıkana kadar kal. Hem etraf ne der; ne vefasız bir kızmış, anne-babasının toprağı soğumadan arkasını dönmeden kaçtı diyecekler. Biliyorum, bizim arkamızdan da konuşacaklar. Bizi de kınayacaklar. Seni oturtmadığımızı söyleyecekler. Kardelen, kızım. Hemen gitme. Hiç olmazsa kırkının çıkmasını bekle. Ben kendi ellerimle götüreceğim İstanbul'a."

Ne diyeceğimi bilemez yüzle Zeki Bey'e, arkadaşlarıma, öğretmenlerime baktım. Zeki Beyin haricinde hepsi kararı bana bırakmışçasına anlayışla gülümsüyorlardı. Sadece iki kişi bundan rahatsızdı; Burcu. Hoşnutsuzlukla bana bakarken adeta gözleriyle kalmamam için yalvarıyordu. Aceleyle bakışlarımı Burcu'dan kaçırdım.

"Tamam," diye mırıldandığımda Burcu hoşnutsuzlukla nefesini sertçe dışarı verdi. Nurten halam ise rahatlamanın verdiği nefesini uzun bir solukta bıraktı. "Sınav sonucu açıklanana kadar vakit var. Açıklanıp da yerim belli olana kadar kalayım. O zamana kadar kalmam en doğrusu," diye bitirirken sevdiklerimin yüzüne bakacak cesaretsizliğiyle önüme bakıyordum.

"Kardelen?" dedi Zeki Bey şaşkınlık ve itiraz dolu sesle.

Başımı kaldırdığımda onaylamaz ifadeyle yüzme bakıyordu. Burcu gözlerinden yaş süzülürken başını sağa-sola sallıyordu. Onları üzdüğümü biliyordum. Ama eğer buradan şimdi gidersem vicdan azabı hiçbir zaman peşimi bırakmayacaktı, bunu da biliyordum. Anne-babam beni vicdanlı bir birey olarak yetiştirmişlerdi. Onların öğretilerine sırtımı dönemezdim.

"Kardelen kalmaya karar verdiğine göre, biz gidelim," dedi Elif teyze kızgınlıkla. Anında tüm gözler Elif teyzeye dönmüştü. Ayağa kalkmış sabırsızca eşine bakıyordu. Her ne kadar buradan gitmek istese de, şu an ona ne kadar kızgın olsam da onu suçlayamıyordum. Ama bu kadar da acele edeceğini hiç hesaba katmamıştım. Bir anda tamamen yalnız kalacağımı anladığımda içimi panik kapladı.

"Biraz daha buradayız," dedi Zeki Bey, eşinin bakışlarını umursamadan bana döndü. "Burcu ve arkadaşlarınla biraz daha vakit geçirmek istersin, değil mi?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı sallarken arkasından ne gelecek diye merakla Zeki Bey'e baktım.

Zeki Bey halamlara döndü, yüzüne kibar gülüşünü yerleştirmiş olsa da sesinde kibarlıktan eser yoktu. "Eğer izin verirseniz bu geceyi arkadaşlarıyla geçirmesi için bizimle otele gelmesini isteyeceğim. Sanırım buna da itiraz etmeyeceksiniz?" dedi kinayeyle. Her nedense halam bundan da rahatsız oldu.

"Ne münasebet! Elbette gelebilir. Siz bizi canavar mı sandınız?" dedi amcam ortamı yumuşatma adına. Gergin ortamı dağıtmaya çabalıyordu. Durumun ironisi, kesici aleti elinden halen daha bırakmamışken söylediği ve duruşu arasında büyük tezat vardı.

Zeki Bey, amcama kuru bir sesle "İyi," derken bize en sıcak sesiyle "Hazırlanın çocuklar, birazdan çıkacağız," dedi.

Burcu ile odaya gitmek için eve döndüğümüzde halam bize seslendi. "Yemek yemeden mi gideceksiniz?"

Burcu ile gözlerimiz korkuyla büyüdü. "Az önce yediklerimiz bizi kesti halacığım, teşekkür ederiz," dedim kibarca. Halam yine suratını buruşturdu, konuşma tarzım hoşuna gitmemiş gibiydi.

Zeki Bey "Erkenden gitmek en doğrusu, biraz çevreyi gezmek istiyoruz." Herkese bakarken onay bekler gibiydi. Hepimiz başımızı sallarken devam eti. "Güzel! Hadi bayanlar acele edelim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, bizimle gel!"

Burcu ve Eda belki birinci defadır ki aynı şeyi söylüyorlardı. Bahaneleri ise ben burada kalırsam gözleri arkada kalacak olmalarıydı.

Otelin terasında akşam yemeği sonrası sohbet ediyorduk. Daha doğrusu benim burada kalmamam için kızların ikna çabalarını savuşturmaya çalışıyordum. İki garson masamızı topluyordu. Terasta olduğumuzdan mıdır nedir arada ürperip duruyordum. Garsonlardan biri muhabbetime tat gelsin diye kahve getirmişti.

Teşekkür etmek için başımı kaldırdım ve hafifçe gülümsedi. İlginçtir, garson bana bugünkü doktoru anımsatmıştı. Bu garsonun da genç doktor gibi yeşil gözleri vardı. Buralarda herkesin gözleri -özellikle erkeklerin- yeşil mi diye düşünmeden edemedim. Tekrar ürperince istem dışı kollarımı bedenime sardım.

Burcu hemen fark etti. "Yine mi üşüyorsun?" diye sordu.

"Biraz. Burası esiyor," diye açıkladım.

"Üşüyecek kadar esmiyor ama senin sinirlerin yıpranmış olduğu için, normal," dedi Eda.

Haklıydı. Bunu ben niye düşünememiştim ki? Bu üşümelerime, ürpermelerime başka bir sebep yoktu. Tüm yaşadıklarımdan sonra delirmediğime şükretmeliydim.

"Doğru diyorsun." Yeşil gözlü garson biraz geride hazır durumda bizim isteklerimiz için bekliyordu. Bakışları uzak bir yere bakıyor gibi olsa da kulaklarının bizde olduğuna emindim. Ama umursamadım. Kimseden sakınacak bir şeyimiz yoktu.

"Tekrar düşünmeyecek misin?" diye sordu Burcu asık yüzle.

"Bir ömür burada kalmayacağım, kızlar! Bir ay! Göz açıp kapatıncaya kadar döneceğim." Yüzüme gülüşümü eklemeyi ihmal etmemiştim; sahte gülüşüm.

Burcu isyanla "O evde, bir ay! Kardelen! Değil bir ay, bir hafta bile dayanamazsın. Pisliğin içinde yaşamayı nasıl göze alabiliyorsun," diye çıkıştı.

"Belki biraz temizliği öğretebilirim," dedim gülerek. İşi gırgıra vurmaya çalışıyordum ama gel gelelim yalnız kaldığımda olacaklardan en az Burcu kadar endişeliydim.

"Saçmalama! Onlar bir şey öğrenmeye hiç hevesli değil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler. Hadi kadın yaşını başını almış, kuzenine ne demeli, sözüm ona genç kız olacak. Bence o doktor bunların pisliğinden dolayı uzak durmuştur. Baktı ki kız düzelmiyor, bastı tekmeyi," konuşmanın ardından olasılıktan memnun kalmış gibi kıkırdadı.

"Burcu! Lütfen, olmadık tahminler yürütme."

Doktor ve babamın ailesin aramızda kan davası olma olasılığındansa bizimkilerin pisliğinden olmasını tercih ederdim. Burcu, sabah yaşadıklarımızı Eda'ya her ayrıntısını anlatmıştı. Bu sayede kriz geçirdiğimde doktorun nasıl müdahale ettiğini anlatırken ben de ilk defa dinlemiştim; ballandıra ballandıra anlatmıştı.

Burcu'nun hikâyesine göre ben kendimi anne-babamın mezarının üzerinde paralarken Burcu ile Fethiye yardım çağırmak zorunda kalmışlar. Genç doktor ilk gelenlerin arasındaymış ve beni hemen mezardan uzaklaştırıp sakinleştirmek için devamlı kulağıma fısıldamak zorunda kalmış. Burcu'nun anlattığına göre genç doktorun söylediklerinin hiç birini kimsenin duyamadığını özellikle belirtmişti. Hatta doktorun bu kadar çok endişelenmesine kendisi de endişelenmiş. Çamura bulanmış saçlarımı yüzümden çekerken incitmemeye çalışır gibi son derece nazikmiş. İğneyi yapmak için yardım gerektiğinde sadece hemşireyle kendisinden yardım istemiş. Amcam ve halamın uzaktan izlediklerini söylerken son derece öfkeliydi. Fethiye ise doktorun geldiğini gördükten sonra geldiğimiz yoldan geri dönmüş. Genç doktor beni ambulansa kadar hiç soluklanmadan taşımış ve uyanana kadar başımda ayrılmamış.

"Demek yakışıklı," dedi Eda sırıtarak.

"Yakışıklı demek basit tanım," Burcu hevesle. "Geniş omuzlar, güçlü kaslar, yeşil gözler..."kelimelerin yetersiz olduğunu anlatmak ister gibi sustu. "Tek olumsuz yanı kumral olması! Biliyorsunuz, tipim değil!"

"Tipin mi değil," dedi Eda gülerek. "Anlatmaya başla-

dığından beri ağzının suyu yanlardan süzülüp durdu." Burcu'nun gözleri itiraz etmek istercesine irileşti. "Bak ben de merak ettim bu doktoru. Ne yapsak, şurada bayılsak mı?" diye devam etti Eda gülerek.

Elimde olmadan kıkırdadığımda yanı başımızdaki garsonun gülmemek için dudaklarını sıktığı gözümden kaçmadı. Yanılmamıştım, bizi dinliyordu.

Garson hakkımızda ne düşünüyor diye ruhunu koklamak isterken "Sonunda gerçek anlamda güldürebildik," diye atılırken Eda dikkatimi dağıtmıştı.

"Sadece yorumuna güldüm. Gerçek anlamda gülmeyi çok gerilere attım," buruk sesle.

Eda "Her şeyi unuttuğun gün de gelecek. Belli mi olur, hayatını yüz seksen derece değiştirecek biri çıkabilir."

"Mesela o doktor," diye atıldı Burcu.

"Yapmayın Allah aşkına! Olmadık hayallerin benim hayatımda yeri olmadığını çok iyi biliyorsunuz. Beni bugüne kadar iyi tanıdığınızı sanıyordum," dedim sitemle.

Her ikisi de sustu.

Burcu'nun bu anlattıklarından ne sonuç çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. O doktor hangi anlamda bana ilgi göstermişti, bilemiyordum. Şimdi burada bir ay kadar kalacağıma göre onu tekrar görüp göremeyeceğimi, bilemiyordum. İhtimal dâhilindeydi. İhtimal düşüncesi dahi kalbimin ritmini değiştirdiğini fark ettiğimde kendime hayret ettim. Bana neler oluyordu böyle!

Beni hastaneye çağırmıştı, gitmeli miydim? İki defa bayılmayla, hele ki gereksiz olduğuna inandığım şeyden dolayı doktora gitmek bana anlamsız geliyordu. Ama onu yeniden görme isteğimin önüne geçemiyordum. Sebebine tam bir isim bulamasam da onu yeniden görmek istiyordum.

"Kardelen, seninle biraz konuşalım mı?" diye sordu Zeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bey, daldığım düşüncelerden beni koparırken. Başımı kaldırıp da yüzüne bakınca yalnız konuşmamız için beklentiyle yüzüme bakıyordu. Hepsi merakla bana ve Zeki Beye bakıyorlardı. "Merak etmeyin kızlar, kısa tutacağım," suratı asılan kızına ve arkadaşına gülümseyerek.

Masadan uzaklaştık, beni cam korkuluklu terasın kenarına doğru yönlendiriyordu. Zeki Bey arkasına bakıp diğerleriyle arasında mesafe bırakıp bırakmadığını anlamaya çalıştı. Bizi kimsenin duymayacağına emindim, yeterince uzaklaşmıştık.

Zeki Bey de bu kanıya varmış olmalı ki "Senin adına bir hesap açtım," diye başladı. Şaşkınlıkla adama baktım. Zayıf, uzun boylu adamdı. Uzun, dar yüzünde iri gri gözleri uyumsuzdu. Ama gözlerindeki sevecenlik bu uyumsuzluğu gölgeliyordu. Şu an olduğu gibi.

"İtiraz etmeden önce beni bir dinle! Bunu kimin istediğini biliyorsun. Ben emir kuluyum, ne istenirse onu yapıyorum. Telefon düşüncesi bana ait. Ve o telefonu sana her an ulaşabilmek adına ben kendim aldım. Temmuzun yirmisinden sonra için açık bilet aldım. Gelmek istediğinde ilçedeki yazıhaneye gidip tarihini belirteceksin. Aynı zamanda bankadaki para buradaki ihtiyaçların için, bunu aklından çıkarma. Babanın sigortası var mıydı, emekli olmasına ne kadar vardı; bunları kafana takma. Ben İstanbul'a döndüğümde halledeceğim. Belki babanın erken emekliliği için bir şeyler yapabiliriz."

"Teşekkür ederim, Zeki Bey," dedim minnetle.

"Bana amca demeni tercih ederim," diye ricada bulundu. Yaşadığım duygu yoğunluğundan istem dışı gözlerimden yaş süzülürken Zeki Beye baktım. O iyi bir adamdı. Minnetimin kısa özeti "Teşekkür ederim Zeki amca, iyi ki varsın!" dedim boğuk sesle.

"Sen dimdik ayakta ol, her zaman yanında olacağım. Bunu Sadullah Bey için değil, kızımın arkadaşı olduğun ve seni kızım kadar sevdiğim için yanında olacağım."

İçim yeniden mutlulukla doldu, yarım adım mesafeyi bir anda aşıp Zeki amcaya sarıldım. Konuşma boyunca tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım dudaklarımdan çıkarken artık kendimi bırakmıştım. Son dört gündür acıdan ağlamıştım, uzun bir süreden sonra ilk defa mutluluktan ağlıyordum.

Yine uzun bir aradan sonra ilk defa rüya görmeden uyandım. Bunun altında rahatlamamın yattığını biliyordum. İlk defa, iki yıldan sonra ilk defa huzurla uyumuştum. Her ne kadar anne- babamın acısı içimde tazeliğini korusa da arkadaşlarımla, beni sevenlerle birlikte olmam beni rahatlatmıştı.

Sabah dinlenmiş olarak uyanmıştım, kâbussuz bir gecenin mutluluğuyla arkadaşlarımla güzel bir kahvaltı yaptım. Ardından kısa bir muhabbet ve kaçınılmaz veda...

Sabah uçağıyla öğretmenlerim ve arkadaşlarım gidiyorlardı. Onları Trabzon havalına götürecek servise kadar Eda, Burcu, Zeki amca ve eşi Elif teyzeyle eşlik ettik.

Eda, Burcu, Elif teyze ve Zeki amca akşama doğru geldiğimiz arabayla döneceklerdi. Zeki amca, beni halamlara bırakmadan birlikte daha çok vakit geçirmemiz için ısrar etti. Zaman azlığından dolayı gezi alanımız sınırlıydı. Ayder yaylasına gitmeye karar verdik.

Araçla Pazar ilçesinden sekiz km gittikten sonra Ardeşen ilçesindeki Çamlıhemşin tabelasından sağa dönerken ilginç bir durum oldu. Buraya geldikten sonra sıkça hissettiğim üşüme hissinin etkisiyle titrerken beni şaşkınlığa uğratan atmaca heykeliyle burun buruna gelmemdi. İnsan boyutundan dahi daha büyük olan heykelde beni korkudan, içten içe beni esir alan endişeye şaşırıyor, sebebini kendimce sorguluyordum. Hele o atmacanın gözlerinde gördüğüm ifade kanımın donmasına sebep olmuştu. Neden peki? Niye? Ya da şöyle sormalıydım; Atmacalara karşı neden iticilik hissetmeye başlamıştım. Araç heykelin yanından geçip giderken ben defalarca canlıymış ve her an kanatlanıp beni o koca pençeleriyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kavrayıp götürecek endişesiyle defalarca arkamı dönüp bakmıştım. Heykelden uzaklaştıkça üşüme ve titreme beni terk ediyordu. Sanki bu yeni hastalığımın çıbanbaşı bu heykeldi, sevmemiştim.

Ayder yaylasını gördüğümde tüm her şeyi unutmuştum. Türkiye üzerinde, hatta dünya üzerinde görüp görebileceğimiz tek yeryüzü cennetiydi. Yeşili, göğü kucaklamaya hazır ağaçları, halı misali yeşil zemini ve buz gibi pınarlarıyla eşsiz bir cennetti. Rize'nin her yeri yeşildi ama Ayder bir başka yeşildi. Bir başka yeryüzü cennetiydi. Havası bile farklıydı.

Fırtına deresi boyunca sıralanmış alabalık çiftliklerinin birinde öğle yemeğini yedik. İlk defa tereyağında alabalık yedim; mükemmel lezzetteydi. Yemek sonunda gelen Laz böreği ise annemi hatırlatmıştı; lezzetliydi ama kimse eline su dökemezdi annemin.

Güzel geçen günün sonunda halamların evine geri götürdüklerinde yine içimi hüzün kaplamıştı. Hiçbirine belli etmeme adına büyük çaba harcamıştım. Beni durduran, halamlara söz verişimdi, kalacağıma dair söz vermiştim ve sözümden dönmezdim.

Tarihi köprünün ayağında asık yüzüyle amcam bizi bekliyordu. Zeki amca arabayı kenara yanaştırdı, biz araçtan inerken amcam da bize doğru geliyordu.

"İyice birbirinize doydunuz mu?" diye homurdanırken sesinde alay vardı.

"Biz birbirimize asla doyamayız," dedi Eda sert sesle.

"Belli, belli," dedi yine aynı tonda. Eda'nın öfkesiyle alay eder gibiydi.

"Kardelen size emanet, Cengiz Bey," dedi Zeki amca tehditkâr bir sesle. Zeki amcanın hitap şeklini duyunca aniden toparlanıp saygı gösterircesine gülümsedi. Bir an amcamı şaklabanlara benzettim; kendinden üstün kişilerin ayaklarının altını öpecek kadar bayağılaşıyordu.

"Bizde emanete hıyanet olmaz. Kardelen bizim kızımız. Böyle bir şeyi aklınızdan geçirmeniz bile bize hakaret sayılır."

"Umarım," dedi Zeki amca ciddi sesle. Amcamın süslü sözlerinden pek etkilenmişe benzemiyordu.

Zeki amcanın son cümlesinden sonra ortamda derin sessizlik hâkim oldu. Kimse ne yapacağını bilemez gibi birbirine baktı. Elif teyzenin sabırsız hareketi biz kızların kendine gelmesi için yeterliydi. Ayrılma vakti geldiğini anladığımızda istem dışı yaşlar yüzümüzü yıkamaya başladı. Üç arkadaş birbirimize son bir defa daha sarıldık. Eda, tutmaya çalıştığı hıçkırığı dudaklarından çıktığında biz de kendimizi gözyaşlarına teslim ettik. Nedendir bilmiyorduk, sanki bir daha hiçbir araya gelemeyecek gibi hissediyorduk.

Dakikalarca birbirimize dolanmış bir bütün olmuştuk, amcamın sabırsız sesi bizi kendimize getirdi. Kendimi zorlayarak yavaşça onlardan ayrılırken gözlerimi Eda'yla Burcu'dan kaçırıyordum. Onlarla gitmek istiyordum ama gözlerimden bunu okumalarını istemiyordum.

Kızların yanından ayrılıp arabanın yanında bekleyen Elif teyzeye ve ardından Zeki amcaya sarıldım. "Bizi merakta bırakma, telefonun hep açık olsun," diye kulağıma fısıldadı Zeki amca. Başımı hafifçe salladım.

Amcama doğru giderken ayaklarım geri gidiyordu. Ben amcamın yanına giderken onlar da arabaya geri biniyorlardı. Kapılarını kapattılar. Tümünün bakışları benim üzerimdeydi. Vazgeçerim ümidiyle gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmıyordu.

Yüzümdeki kararlılığı okuyan Zeki amca kıvrak hareketle, tek manevrayla dönüş yoluna döndü. Arabayı hareket ettirmeden önce selam verme adına son defa klaksona bastı. Kızlar cama yapışmış bana el sallarken araç hareket etti. Bizden her saniye uzaklaşırken bir an bile gözlerimi onlardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayırmıyordum. Gözlerim gözyaşının acısıyla yanarken kendimi tuttum. Onları bir daha göremeyeceğim hissi yine yüreğime çöktü. Bunun olmaması için çok mücadele edeceğimi de hissediyordum. Ama hissedemediğim şey, iyi mi yoksa kötü mü sonuçlanacağıydı.

Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı, amcamla beraber elimizde eşyalarım, eve doğru çıkıyorduk. Bu yola kendimi alıştırmak zorundaydım, en azından bir süreliğine, diye düşündüm.

"Bu ne kadar ağır çantalar," diye sitemle homurdandı.

"Ben taşıyayım amca," diye atıldım. Bir yandan da elimi eşyalarımın olduğu poşetlere uzatmıştım.

"Gerek yok, taşırım, geldik zaten," sesi huysuzluğunu yansıtırcasına aksiydi. Onun oflamalarını püflemelerini dinleyerek eve vardık. Fethiye merdivenlere kadar gelmişti. Amcamın elinden çantaları aldı.

Halam, Fethiye'nin hemen arkasından belirdi, merakla bir çantaya bir bana bakıyordu; içinde ne var dercesine. "Bu çantalarda ne var?" diye sordu merakla.

"Zeki amcalar buraya gelirken hiçbir eşyamı alamadığımı bildikleri için birkaç parça giysi aldılar," diye açıklama yaptım.

"Birkaç parça? Bir ordu ihtiyaç giderir bunlarla," dedi o da alayla. "Fethiye'nin bir yığın elbisesi vardı, seni çıplak gezdirecek değildik ki," diye huysuzca devam etti. Eşyaların gereksiz olduğunu vurgularken Fethiye'ye bakıyordu. Bir şey söylemesem de içim içimi yiyordu. Bir ay böyle iğnelemelerle mi geçecek, diye düşünmeden edemedim.

Akşam yemeğini yemek için Fethiye odaya geldiğinde ben çamaşırlarımı katlıyordum. Çamaşırlarım için halam bana çamaşır selesi vermiş, çamaşırları bunun içine koyup yatağımın altına sürmemi söylemişti. Odada dolap yoktu. Dolabı geçmiştim askı yoktu, tüm çamaşırlar selelerin içinde

yatak altlarına sürülmüştü. Fethiye'nin birkaç elbise ve ceket tarzı giyimi ahşap duvar boyunca sıralanmıştı.

"Yemek hazır, hadi gel." Aç değildim ama yemeğe gitmezsem tavır aldığımı düşüneceklerdi.

Başımı sallayıp gülümsedim. "Geliyorum," dedim. Fethiye'nin arkasından odadan çıktım. Salonda alüminyum sininin etrafında oturmuşlardı; amcam dizinde soğan kırıyor, halam ise mısır ekmeğini eliyle parçalara ayırıyordu. "Elimi dışarıda yıkayacağım, değil mi?" diye sordum, görüntüyü düşünmemeye çalışıp. Nasıl yutacağımı şimdiden düşünmeye başlamıştım.

Her ikisi de başlarını sallarken bana pek bakmıyorlardı bile. Avluya çıkıp çeşmeye gittim. Dışarısı zifiri karanlıktı ve çay bahçesinin içinde bir şey dolaştığını anlatırcasına sürtünme sesleri geliyordu. Neler olabileceğini kestirmeye çalışırken korkuyla etrafıma bakıyordum. Hiçbir şeyden korkmayan Kardelen karanlıktan korkuyordu. Bu korkunun altında çevreyi bilmememden kaynaklanıyordu. Çay bahçesinin içinden çıkacak şeyi idrak etmekte zorlandığım için aceleyle ellerimi yıkadım. Yaprak kıpırtısı dahi olmamasına rağmen soğuk akım sırtımdan yalayıp geçti. Kalbim yine üşümeye başladı. Korku mu yaptırıyordu vücuduma bunları?

Tepemde yükselen dut ağacına baktım. Tüm göğü kaplamıştı. Bu defa ağacın tepesinden garip bir ses duydum. Sürtünme ve ağırlıktan dolayı dalın sallanması gibi. Baykuş muydu? Büyük olasılıkla.

Yine de aynı çabuklukla kendimi eve attım. Evdeki hiç kimse benim telaşımı, dışarıdaki karanlıktan korktuğumu anlamamıştı. Her üçü de yemek hazırlıklarıyla ilgileniyorlardı.

Dış kapıyı kapatmadan önce ulu dut ağacına yeniden baktım. Akrabalarıma dönerken derin bir soluk aldım sakinleşme adına. Kalbim halen daha deli gibi atıyordu. Yemek yenilen büyük siniye yanaştım. Halamla Fethiye'nin arasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oturduğumda tüm gözler üzerime çevrilmişti. Ne yanlış yaptım diye yüzlerine baktım. Hiçbiri bir şey demeden işlerine geri döndüler. Halam, kuzinenin üzerinde dünkü tencereye kepçeyi daldırıp tabağıma lahana ezmesini dökerken Fethiye mısır ekmeğini eliyle parçalıyordu. Amcam ise boş bardaklara suları dolduruyordu. Yarı sıvı lahana ezmesi dünün yemeğiydi.

Halam "Lahana ezmesini biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesindeki kinayeyi duymamak mümkün değildi. İstanbul'da doğup büyümem yöremizin yemeklerini bilmiyorum anlamına gelmiyordu.

Umursamamaya çalıştım. "Evet. Annem çok güzel yapardı," diye yanıtladım buruk sesle.

"İyi, ye bakalım. Annen kadar güzel yapabilmiş miyim?" sesindeki kinayeyi duymazlığa verdim, bu kadınla sürtüşmenin hiç mantığı yoktu. Ekmeğimi çatala batırdım, yemeğe daldırıp ağzıma aldığımda nasıl pişmiş olduğunu düşünmemeye çalıştım. Tadı fena değildi.

"Nasıl, beğendin mi?" sordu Fethiye merakla.

"Güzel. Annemin kadar güzel olmuş," dedim kibarlığı elden bırakmamaya çalışarak.

"Beğenmene sevindim," dedi halam. Annemin yaptığıyla kıyasladığım için pek memnun değildi, memnuniyetsizlikle dudaklarını büzmüştü. Tepkisinin komikliği karşısında gülmemek kendimi tuttum. Gülüşümü saklamak için başımı önüme eğdim. Geri kalan yemeği sessizlik içinde bitirdik.

Gerçi benim yeme süremin kısalığını göz önüne alırsak pek uzun bir sessizlik değildi, ilk tabaktan sonra doyduğumu söyleyip kalkmıştım. Şu anda yatağımda yatmış ahşap kara tavanı seyrediyordum.

Evde televizyon dahi yoktu. Dünya ile iletişim eski bir radyoydu. Ve şu ana kadar da sesini hiç duyamamıştım. Ger-

çi duymak ya da duymamak benim için bir şey ifade etmiyordu. Zihnimi meşgul eden şey, evin garipliğini vurgulayacak detaylardı.

Dışarıdaki seslere iki günde alışmıştım, artık bana olağan gelmeye başlamıştı. Derenin sesi, gece kuşlarının sesi... Hatta uzakta bir yerde yatsı ezanına eşlik eden çakal ulumaları bile bana olağan gelmeye başlamıştı. Seslere bu kadar kolay adapte olacağıma inanamıyordum. Bir de bu eve adapte olabilsem, kendimi daha güvende hissedecektim.

Her an tahta aralıklarından zehirli bir örümcek, akrep veya çıyan çıkacak korkusu beni esir almaktan geri kalmıyordu. Yatağa yatmadan bütün yorganı kaldırmış herhangi bir neşriyatı bulurum endişesi ile aranmıştım. Bir şey bulamamak beni bir nebze rahatlatmıştı.

Evin içinde atılan her adımın sesini duyabiliyordum. Halam ile Fethiye mutfakta günün son işini, bulaşıkları yıkıyorlardı. Amcamın avluda gezindiğini kendi kendine söylenerek bir şeyler yaptığını duyabiliyordum. Ne yaptığıyla ilgilenmiyordum, sesi kızgın gelse de umursamadım. Avludaki odunların sesini duydum, odun yığınının üzerine yeni odunlar atıyordu. Bu adam hep mi gece keserdi odunları. Mantıksız geldi bu bana.

Anne-babam buradan ayrılmasalardı nasıl bir yaşamım olurdu, diye düşündüm. Fethiye gibi bu evin içine, bu köyün içine mi hapsolurdum? Fethiye kaçıncı sınıfa gidiyordu, benimle yaşıt gibi görünüyordu ama yine de görüntü insanı her zaman yanıltırdı. Okulu yıllar evvel de bitmiş olabilirdi.

Annemi ve babamı çok özlemiştim. Yokluğu kalbimi bir defa daha acıttı. Bir daha asla onları göremeyecektim. Bunu kendime hatırlatmam gözlerimin yanmasına neden oldu. İstem dışı yaşlar yanaklarımı ıslatırken sessiz hıçkırıklar ardı ardına geliyordu.

Özlemlerine daha fazla dayanamayacaktım, çantama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzanıp onların tek hatırası birer vesikalıklarını cüzdanımdan çıkardım. Yangın bütün hayatımı yok ettiği gibi haliyle ailemle anılarımı da yok etmişti. Önce annemin resmini sağ avucuma aldım, sonra babamın resmini sol avucuma.

"Birer avucumu bile doldurmuyor sizden kalanlar. Bunu neden bana yaptınız, neden beni yalnız bıraktınız? Bana söz vermiştiniz, seni asla bırakmayacağız diye. Ama... Ama şimdi yalnızım." Elimde olmadan sesli hıçkırık dudaklarımdan kurtuldu. Resimler avucumda kendimi yatağa yüzükoyun attım. Ellerim göğsümde birleşmiş, ikisini birbirine kavuşturmuştum. Yüzüm yastığa gömülü olduğu için sesim boğuk çıkarken "Sizi asla unutmayacağım. Annem... Babam... Sizi çok seviyorum," diye yeniden hıçkırdım.

Aniden birinin omuzlarımdan kavradığını hissetim. Kim olabileceğini ilk an kestiremedim. Korkuyla gözlerim açılırken bana endişeyle bakan halamla göz göze geldim. Hemen arkasında aynı yüz ifadesiyle Fethiye vardı.

"Ne oluyor kızım? Bizi korkuttun!" diye cıyaklamaya başladığında hemen kendimi toparladım. Kollarından sıyrılmaya çabalarken gözlerimi kaçırdım. Dizlerimi bedenime çekip kollarımı ayaklarıma sardım. İyice duvara sinmiştim.

"Özür dilerim, hala," diye mırıldanırken beni anlamasını bekliyordum, acımı dışa vurmam doğal bir davranış değil miydi?

"Elbette ağlayacaksın, ama her şeyin sırası var."

"Anlamadım," derken yüzüne anlamsızca baktım. Fethiye'ye dönüp şöyle bir baktı, nasıl söyleyeceğini kestiremiyor gibi yeğeninden yardım istercesine. Sonra tekrar bana döndü, gözlerine ulaşamayan gülüşüyle bana baktı.

"Bunda anlamayacak bir şey yok. Acın büyük! Bizim içinde aynı büyüklükte bir acı, gel gör ki içimize gömmeye çalışıyoruz. Baban asla senin böyle kendini paralamanı istemezdi. Ben kardeşimi iyi tanıyorum... Yani tanıyordum,"

derken bakışlarını rahatsız olmuşçasına kaçırdı. Benden bakışlarını kaçırırken yatağa oturdu. Bu arada Fethiye de kendi yatağına oturmuştu. "Bak Kardelen," dediğinde bakışlarım Fethiye'den yeniden halama döndü. "Bizi yabancı gördüğünü biliyorum. Gönül isterdi ki bizi daha iyi tanıyasın. Elbette bu da zamanla olacak." Bir şey söylememi bekler gibi durdu.

Ne söylemem gerektiğine emin değildim ama "Bugüne kadar ne yakınım ne de akrabalarım olduğunu biliyordum," diye başladım kısık sesle. "Babamlar neden bana sizleri hiç anlatmamış bilmiyorum. Belki bana bunu siz söyleyebilirsiniz. Aklımda o kadar çok soru var ki! Neden şimdiye kadar sizin varlığınızdan haberim yoktu, neden sizleri bana anlatmamışlardı? Karadenizli olduğumu biliyordum, ama bugüne kadar hiçbir yakınımla karşılaşmadım. Bir düşmanımız mı var," derken dikkatle halama baktım. Rahatsız olmuşçasına gözlerini benden kaçırdı. "Demek ki düşüncemde haklıyım," diye bastırdım. Haklı olmayı çoğu zaman seviyordum ama şu an değil. "Kim? O doktor ve ailesi mi?" diye sorduğumda halam büyük şaşkınlıkla bana döndü. Yine hedefi tutturmuştum. Haklı olmak bu günlerde ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Dakikalar sonra, yaşattığım şoku atlatmanın ardından "Bunu nasıl anladın," diye sordu şaşkınlıkla.

"Gözlemlemede çok iyiyimdir," dedim gururla. "O doktorun ve sizin de birbirinize karşı davranışlarınız hiç normal değildi. Ayrıca bize düşmanca bakması bu düşünceye varmamı kolaylaştırdı," dedim emin bir sesle.

"Haklısın," dedi yine uzun bir sessizliğinin ardından. "O ve ailesi bizim düşmanımız."

"Babamlar bu yüzden mi buralara hiç gelmek istemediler. Beni onlardan korumak için mi sizlerden alıkoydular."

"Bunun için babanı suçlamamalısın."

"Suçlamıyorum. Benim kızgınlığım bu düşmanlıktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolayı babamın kendilerini buralardan sürmek zorunda kal-
malarına. Bu düşmanlıkta kusurlu olan bizler miyiz?" diye
sorduğumda bir an benzi sarardı. Ama hemen toparlanıp yü-
zünü ifadesiz tutmaya devam etti. "Bana bütün olanları an-
latacak mısınız, yoksa babamların yaptığı gibi sizde benden
gizleyecek misiniz?"

Konuşmadan önce derin soluk alıp hızlıca bıraktı. "Dedi-
ğim gibi, günü gelince sana her şeyi anlatacağız. Ama şimdi
değil."

"Pekâlâ. Dediğiniz gibi olsun. Ah, bu arada halacığım," dedim yüzüme samimi bir ifade yerleştirerek. Beklentiyle yü-
züme baktı. "Yarın, eğer sizin içinde bir sakınca yoksa merke-
ze gitmek istiyorum."

"Merkez? Ah, yani çarşıya," dedi hatamı gülümseyerek düzeltirken.

"Çarşı... Ah, evet. İzin verirseniz Fethiye'yle beraber gi-
delim," diye Fethiye de beşimden sürüklemek için izin iste-
dim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Onların katı tutu-
mu beni yalnız alışverişe göndermeyeceklerini düşünmeme
sevk etmişti.

"Ne için gitmek istiyordun? Ne istiyorsan amcana söyler,
aldırırız."

"Ben kendim gitmek istiyordum. Bir sakıncası mı var?" diye sordum merakla. Aklımda da ne gibi bir sakınca olabilir diye düşünüyordum; kaybolma veya düşmanımız diye nite-
lendirdikleri doktor olabilir miydi? Fethiye'nin yanımda ola-
cağını göz önüne alırsak bir endişesi olmaması gerekirdi. O doktor ve ailesi insanların arasında bana bir şey yapamazdı herhalde!

Derin bir nefes alıp uzun bir solukta bıraktı. "Peki, gidin. Ama pek kimseyle konuşmamaya çalışın, olmadık şeyler söy-
lerler, canını sıkarlar." Tamam, diye başımı sallarken ne gibi rahatsız edici soru olabilir, diye düşünüyordum. Gözümden

kaçmayan bir gelişme olmuş, Fethiye'nin yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

İki şey aynı anda oldu; Bir an odanın ortasından kış soğuğu gibi bir soğuk hava akımı geçti. Halamın açıkta kalan kollarındaki tüyler benimkisi gibi ürpermenin etkisiyle dikeldi ve Fethiye istem dışı kollarını bedenine sardı. Tabii benim kalbimin buz bir elin sıkıştırdığını saymıyorum bile. Halam aniden doğrulup odadan çıkmak için hamle yaptı. Neler oluyor dercesine ikisinin yüzüne baktım.

"Ben yatıyorum. Siz de fazla oyalanmadan yatın," dedi ve çıktı.

Fethiye'ye "Neler oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

Umursamazca omuz silkerken "Bir şey olduğu yok, biz erken yatarız ya, o yüzden yatmaya gitti," Fethiye açıklamayı yaptı halamızın arkasından.

"Ben neden yatmaya gidiyor demedim. Az önce ürperdiğini gördüm, hatta sen bile üşüdün."

"Sana öyle gelmiş, üşümedim," dedi savunmaya geçerek. Ona benim de aynı hissi duyduğumu söyleyecektim, onun bu inkârından sonra sustum.

Az önceki olaya kadar kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Şimdi anlıyordum ki bende bir anormallik yoktu. Anormal olan bu yer ve havasıydı.

Kalbimi tutan buzdan el, halen daha devam ediyordu. Üzerimi değiştirmek için geceliğime uzandım. Avucumun içindeki anne-babamın resimlerinin köşeleri avucuma batıyordu. Fethiye'ye belli etmeden yastığımın altına sıkıştırdım. Pencerelerde perdeler kenarda olmasına rağmen tüller yerinde duruyordu. Bu eski ev konum olarak diğer evlerden uzak ve yüksekte olduğu için kimsenin bizi görebileceği ihtimali yoktu. Tek izleyenim Fethiye'ydi, onu da umursamamayı öğrenmiştim. Her ne kadar pür dikkat beni izliyor olsa da...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen giyinmiyor musun?" diye sordum yatmak için h zırlanmadığın fark ettiğim zaman.

"Yatacağım. Önce lavaboya gitmem gerek, ışığı kapat yım mı?"

"Kapat," dediğim an ışığı kapatıp o da halam gibi aceley le odadan dışarı çıktı. Yaptıkları bu davranışa bir isim bulma ya çalıştım, kısa bir an düşünmem yetmişti, çünkü bulmuş tum; Benden gizledikleri bir sır daha vardı. Bunu bir an önce öğrenmem gerekiyordu, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Fethiye ketum birine benziyordu, belki zayıf bir noktası vardır, diye düşündüm.

Yastığımın altına elimi uzatıp anne-babamın resimlerini el yordamıyla çantamın içine koydum. Yatmadan son bir defa dışarı, cılız ışığın aydınlattığı dereye baktım. Pencerenin hemen dibindeki ağaçtan bir gece kuşu bağırdı. İçim tekrar ürperdi. Karanlığın içindeki ağaca baktım, haliyle bir şey göremedim. Kalbimin soğukluğunu önemsememeye çalışıp başımı yastığa bıraktım. Tabii ki içimden, rüya görmemeyi dileyerek gözlerimi yumdum.

Derenin ninni gibi gelen sesi beni uykuya bırakırken dualarımın kabul olduğunu bilmiyordum.



ALIŞVERİŞ

Her insan alışveriş yaparken mutlu olur. Çoğu insan diye düzelteyim. Düşüncesi bile mutlu eder birçok insanı. Garip akrabalarım yüzünden alışverişten dahi soğumaya başladım.

Zaruri ihtiyaçlar; yağ, şeker un... Yani gıda haricinde alışveriş kültürü olmayan bu akrabalarımla nasıl kırk gün geçirecektim şimdiden kara tasalara girmiştim.

Acil deterjan almalıydım. Bu evin hijyenine, hele ki kırk gün burada yaşayacaksam buna bir an önce çözüm bulmalıydım.

Evin viraneliğini görmemeye çalışıp sabah telaşını atlattım. Tuvalete giderken, kahvaltımı yaparken içimin bulanmaması için dualar ediyordum. Dişlerimi fırçalayıp odama döndüğümde cep telefonumun çaldığını gördüm, titreşimdeydi.

Burcu ve ailesi sağ salim evlerine varmışlardı. Burcunun canlı sesiyle uzun soluklu sohbet gerçekleştirdik. Konuşmak, sesini duymak biraz moralimi düzeltmişti.

Telefonu kapattığım da Fethiye odaya gelmişti. "Giyinmiyor musun?" diye sordu merakla. Çarşıya inmek için pek hevesli görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi mi? Daha erken değil mi?" dedim şaşkınlıkla. Bu kadar erkenden gidip de dükkânları biz mi açacaktık.

"Erken değil. Buralarda erkenden gidilir çarşıya. Malum, araba..." dedi imalı sesle.

"Araba yok mu? Neyle gideceğiz," diye sordum merakla. Onca yolu yürüyecek miydik? Köyle merkezin arası saatte atmışla giden otomobilin hızıyla on beş dakika mesafedeydi. Yürüme gitmeye kalksak saatleri bulurdu.

"Minibüsle gideceğiz. Ama hepsinin hareket saati var. Ne kadar erken gidersek çarşıda o kadar erken işimizi bitirip arabaya yer bulabiliriz."

"Anlıyorum," diye mırıldandım anlamasam da. Buraların düzeni çok farklıydı.

Zeki amcanın almam konusunda ısrar ettiği kıyafetlerden birini çıkarıp giyinmeye başladım. Fethiye arkası bana dönük kıyafetlerini giyerken ben de kendiminkileri giyiniyordum. Siyah kotumla beyaz, önünde çiçek deseni olan tişörtü giyinmiştim. Fethiye ne giyinmiş diye dönüp baktığımda şaşkınlıktan soluğum kesildi. Uzun, dar siyah kumaştan eteğinin üzerine uzun kollu siyah gömlek giyinmişti.

Dışarıda hava her zamankinden daha açık ve güneşliydi. Neden böyle giyinmiş olabilir diye düşünürken aynanın karşısına geçip kırmızı renk eşarpla başını bağlamaya başladı. Aynada bakışlarımız buluştuğunda benim şaşkın ifademi görünce "Neden şaşırdın?" diye sordu gülerek.

"Neden bu şekilde giyindiğini anlamadım," dedim.

"Başka nasıl giyinmem gerekiyor. Genç bir kız mahrem yerlerini göstermesi doğru değil. Ancak evlendiği erkek saçını görebilir," diye saçma bir açıklama yaptı.

"Ben giyim şekline şaşırmadım," dediğimde 'başka ne' der gibi yüzüme baktı. "Renklerine şaşırdım. Seni gören içi ölmüş yaşlı kadın gibi giyinmiş diye düşünecekler. Yani ben ilk an öyle düşündüm."

Kızıl kaşları mavi gözlerinin üzerini kalın bir şerit halinde kaplamıştı. Halamın kadar çok olmasa da Fethiye'nin de çilleri bariz belliydi. Yüzü ölü yüzü gibiydi. Hiç renk yoktu yüzünde, kızıl kaş ve kirpik haricinde.

"Ben bu renkleri seviyorum," diye kestirip attı.

"Sen bilirsin tabi," dedim ve çantamı almak için döndüm.

Fethiye ile asfalt yolda bizi merkeze götürecek aracı beklemeye başladık. Bizimle bekleyen iki adam daha vardı. Fethiye ile bana selam verdiklerinde bizi tanıdıklarını anladım. Beni nasıl tanımazlardı ki, anne-babasının gömmeye getiren kişiyi kim tanımazdı. Onlar beni çok iyi bellemiş olsalar da ben daha kimseyi tanımıyordum.

Sabahın bu erken saatinde hava kapalıydı ve yüksek tepelerin üzeri sisle kaplıydı. Oysa biz hazırlanırken zil zurna güneş vardı. Şimdi ise her an yağmur yağacak gibiydi. Fethiye'ye şemsiye almamız konusunda hatırlatma yaptığım halde gerek olmadığını söylemişti. Anlaşılan o ki bizimle bekleyen iki adam Fethiye gibi düşünmüyorlardı, ikisinin elinde siyah kocaman şemsiye vardı. Bir gurup çocuk derenin karşısındaki eski yoldan yukarıya doğru ilerliyorlardı. Fethiye, camiye gittiklerini söyledi. Ellerindeki kitaplardan da anlaşılıyordu.

Sadece burada gördüğüm, buraya özgü üç tekerlekli el arabasını köylü bir kadın eski yoldan yeni yola getirmek için araç köprüsünden geçiriyordu; çay bohçalarını taşıyacaktı. Sırta almaktansa bu yöntem daha akla yatkındı. Çay alım zamanı geliyordu.

Gözlemlerime göre buralarda genelde kadınlar çalışıyordu. Erkeklerin pek çalıştığını görmemiştim. Bu biraz bencilce diye düşünüyordum. Tüm sorumluluk ve iş kadının üzerine yoğunlaşmıştı.

Fazla beklememize gerek kalmadan minibüs geldi. Yerlerimize otururken arabanın içindeki diğer köylüler bize selam vermekten kaçınmadılar. Doktorun söylediği bir defa daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aklıma -burası küçük bir ye, herkes herkesi tanır- sözü geldi. Tüm köylü bana çekinerek de olsa selam vermeden geri kalmıyordu. Neden çekindikleri kafamı kurcalasa dahi elimden geldiğince ben de kibar olmaya çalışıyordum. Fethiye pek bu konuda benim kadar titiz değildi, son derece ciddi bir ifade vardı yüzünde. Hatta elinden gelse bana selam verenleri öldürecek gibi öfkeyle bakıyordu. Bu yüzden sessizlik içinde yolculuk ediyorduk.

Yirmi dakika sonra merkezdeydik, daha doğrusu çarşıdaydık; çünkü herkes çarşı diye adlandırıyordu merkezi.

Minibüsten iner inmez "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Fethiye.

"Bilmem. Buraları sen biliyorsun, sen beni götür."

Kısa bir an düşündü. "Ne yapalım ki, market gezelim mi? Halamın isteklerini de alırız."

"Bana uyar!" derken yan yana insan kalabalığına karışmış halde caddede yürüyorduk. Küçük dükkânları sırayla geçerken her dükkânın içinin hıncahınç dolu olduğunu gördük. Sanki civar köyün insanları aynı anda karar vermişler ve inmiş gibiydiler.

"Neden bu kadar kalabalık?" diye sordum merakla.

"Bu gün günlerden Perşembe, yani haftanın iki önemli günü böyle kalabalık olur. Pazarın kurulduğu sadece iki gün var, Pazartesi ve Perşembe. Diğer gün in bak, kimseyi bulamazsın buralarda."

"Ya!" diyebildim şaşkınlıkla. Benim şaşkınlığımla eğlenircesine güldü. Sonra beni İstanbul da ara sokaklardaki kadar büyük marketlerin birine soktu. Burası da çok kalabalıktı.

"Sen bir şey alacak mısın?" diye sordu Fethiye.

"Bilmem! Eve bir şey lazımsa alalım," derken Zeki amcanın benim için açtığı banka hesabına güveniyordum.

Rahatsız olmuşçasına yerinde kımıldandı. "Şey..." Söylemeye utanıyor gibiydi.

Yüreklendirmek için "Ne lazımsa söyle de alalım," diye tekrarladım.

"Bende fazla para yok, eğer bir şey istersen öbür alacakları erteleyeyim," dedi rahatsızca. Demek bütün karın ağrısı bundandı. Kendi cebindeki paranın eksikliğiyle kıvranıyordu. Onun için üzüldüm.

"Sen beni düşünme. Eğer alacaklarından sana yetmezse ben sana verebilirim. Zeki amca bana yeterince para bıraktı," açık yüreklilikle.

Yüzü rahatlamayla aydınlandı. Genişçe gülümserken et reyonunu gösteriyordu. "Ben oraya gideceğim."

"İyi, ben de deterjan bölümüne gideceğim," derken etrafıma bakındım. Deterjanlar nerede olabilir, diye kestirmeye çalışıyordum.

"Onlar üst katta. Ne alacaksın ki?" diye sorarken merakla beni izliyordu.

"Birkaç şeye bakacağım. Şey... Aklımda bir şey var. Aslında bunun için senin yardımın gerekiyor."

"Ne için yardım," derken yüzü şüpheyle değişti.

"Evde biraz değişikliğe ne dersin? Tabii bunun için boyadan başlamalıyız. Ne dersin, yardım edecek misin?"

"Bilmem," dese de kısa bir an düşündükten sonra "Neden olmasın! Evin biraz elden geçmesi gerektiğini hep söylüyorum, ama beni pek takan yok," dedi. Sonra söylediklerinin aksine umursamazlıkla omuz silkip arkasını döndü ve et reyonuna doğru yürüdü.

Üst kata çıkan merdivenleri kısa bir araştırmadan sonra buldum. Döner merdivenleri çıktığımda deterjan kokuları genzimi doldurdu. Bu kokulara bayılıyordum. Farkında değildim ama gülüşüm geri gelmişti. Benim bulunduğum bu katta birkaç kişi daha geziniyordu. Yiyeceklerin bölümü kadar kalabalık değildi deterjan katı. Burada insanların ço-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günluğu pek temizliğe önem vermiyorlar sanırım. Market arabasını alıp mutfak deterjanlarının olduğu bölüme geçtim. Fırçalar bulaşık süngerleri ve yüzey temizleyicilerini arabaya atmaya başladım. Tuvalet için de birkaç malzeme aldım.

Çamaşır için deterjana yöneldiğimde yine kalbimin buz kestiğini hissetim. Bu ne demek, diye düşünüyordum. Değişik bir hastalığa mı yakalanıyordum. Durup dururken neden kalbimi buz tutuyordu. İstanbul'a gittiğimde ilk işim doktora gitmek, diye aklımdan geçirdim.

Burada doktora gitmeyi düşünmüyordum. İstememenin altında ailemizin düşmanı doktorun varlığıydı. Çekiciliği ve yakışıklığı, Burcu'ya ve özellikle kendime inkâr etsem de aklımdan çıkmamıştı. Hele sesi...

Düşüncelerimden akarak hayat bulan, bu kadar mı olur dedirten "Gitmeyi mi erteledin?" sorusu kulaklarımı doldurduğunda tüm bedenim şaşkınlıktan kasılmıştı. Sesini düşünmem bu denli mi etkili olmuştu? Yoksa kulaklarım bana oyun mu oynuyordu? Üstüne üstlük sesini duyduğum an kalbimin ritmi artmıştı.

Ses hemen yanı başımdan geliyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda yeşil gözlerini gözlerime dikmiş bana tatlı bir tebessümle bakarken buldum. Yanıma kadar geldiğini duymamıştım bile. Her şeye rağmen gözlerimin beni yanılttığını düşündüm, ailemizin düşmanı bana gülümsüyor muydu? Bu imkânsızdı, gözlerim bana oyun oynuyordu.

"İyi misin?" diye sorarken bana daha dikkatli bakmaya başladı. Başımı salladım, konuşabileceğime ihtimal veremiyordum. Market arabasına şöyle bir bakıp "Alışveriş mi yapıyorsun?" diye sorduğunda yine aynı şekilde -sağa sola baş sallayarak- cevap. "Arkadaşlarınla gideceğini söylemiştin, anlaşılan bu plandan vazgeçtin" derken sesinde hafif alay tınısı vardı. Ama sesinde daha başka bir tını daha vardı; memnuniyet. Ben yine başımı sallamakla yetindim. "Sesinde bir

sorun mu var?" diye sordu, bir kaşı alayla yukarı kalkmıştı. Allah'ım! O ne kavis öyle!

Ona cevap vermeden önce boğazımı temizleme ihtiyacı hissetim. Müthiş şekilde etkilenmeye başlamıştım. "Özür dilerim," diye başladım. Etkilenme ve korku karışımı duyguyla sesim zor duyuluyordu, ayrıca kendimden başka kimsenin duymadığına da emindim. "Sadece... Sadece sizi görmeyi beklemiyordum," derken sesimdeki korkuyu hissetmemesini diledim. Çabam yetersizdi, yüzünden anlaşıldığı üzere bunu hissetmişti.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Seni rahatsız mı ediyorum?" diye sordu bu defa. Başımı olumsuzca sallarken gözlerine bakmıyordum. Biraz daha yaklaştı. Ağır deterjan kokularından daha baskın bir koku, baharat kokusu genç adamdan buram buram yükseliyordu. Deterjan kokularını bastıracak kadar etkiliydi kokusu. Deterjan rafı ile kendisi arasında sıkışmıştım. Kalbim daha bir üşümüş, buz gibi olmuştu. Kollarım ve ensemdeki ayva tüylerimin dikeldiğini hissedebiliyordum. Yavaşça elini uzatıp elinin tersiyle yanağıma dokundu. İstem dışı gerildim. "Yoksa korkuyor musun?" diye sordu fısıltıyla.

Dokunduğu yer yanıyordu. Alev almış gibi hissediyordum. Birazdan yanağım bir mum gibi erimeye başlarsa hiç şaşırmayacaktım. Her ne kadar dıştan üşüyor gibi tenimdeki tüyler dikelse de içim güneşin altındaki buz gibi eriyordu. Ne müthiş bir ikilemdi; her halinden zevk alıyordum bu hissin.

Yine de bunu düşünmemeye çalıştım. Bunu neden yapıyordu, beni etkilemeye mi çalışıyordu? Yoksa beni korkutmak mı istiyordu. Niyetini anlayamıyordum. Duygularım ve düşüncelerim çarpışıp duruyordu; Korku, heyecan, mutluluk... Hangi duyguma güveneceğimi bilmiyordum.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Hata yapmıştım, yeşil gözlerine bakarken soluğum kesildi. Güzel gözleri beni korkutmak için değil, bana güven vermek istercesine sıcacık bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama yine de "Korkmam ya da korkmamam gerektiğini siz söyleyin," dedim sert bir sesle. Bunu planlamamıştım. Sesim düşündüğümden de sert çıkmıştı. Bu endişeyle bakışlarım deterjan raflarına kaydı.

Görmeyen gözlerle bilmediğim bir şey arıyordum. Böylece az önceki kalabalığın artık olmadığını fark ettim. İlginç bir şekilde üst kattaki insancıklar aniden yok olmuştu. Bu farkındalık korkumu bir kat daha arttırdı.

Hissettiklerimi hissetmiş gibi "Benden korkma," dedi. Sesi bir kadife kadar yumuşaktı. Yine kulaklarımın oyunu, diye kendimi ikna etmeye çalıştım. Tekrar gözlerine bakmak istesem de cesaretim yoktu, kafamı dağıtma adına elimdeki çamaşır suyunun etiketine dikkat kesildim, hayatım bu etikete bağlı gibiydi. "Senin benden korkman için bir neden yok," dedi bu defa. Sesi baştan çıkarmak ister gibi kısık ve boğuktu. Beni etkilemeye mi çalışıyor, diye düşündüm. Eğer öyleyse... Başarıyordu.

Bu sırada iri, sert eli yanağımdan çeneme kaydı. Elinin her dokunduğu yer alev almışçasına yanıyordu. İstem dışı derin soluk aldığımda nefesim titredi. Duymuştu, sessizce güldü. Çeneme hafif baskı uygulayarak kendisine bakmam için kaldırdı. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda şaşkınlıktan soluğum kesildi. Gözlerinde gördüğüm ifade soluğumu kesmişti. Kendisiyle mücadele ediyor gibiydi, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Emindim. Yüzünde, güzel yeşil gözlerinde okuduğum ifade tam olarak öpmekle öpmemek arasındaki çelişkiydi. Benim arzum ise baharat kokan serin soluğu yüzüme vururken öpmesi yönündeydi.

Bu imkânsızdı, biz düşman aile bireyleriydik. Böyle bir şeyin olmasına izin vermemeliydi, vermemeliydim. Biliyordum ki sonra çok pişman olacaktık. Ama beni öpmesine engel olursam bundan da pişman olacaktım. Onun öpüşünü, dudaklarının dudaklarıma dokunduğunda neler hissedeceğimi öğrenemeyeceğimden dolayı da pişman olacaktım. Yani iki durumda da pişman olacaktım. Peki, hangisini daha çok istiyordum; cevap basitti; Öpmesini istiyordum. Onun tarafından öpülmenin nasıl hissettireceğini heyecanla merak diyordum.

Dualarım kabul görmüş gibi ağır bir çekimle yaklaştı. Yanlış olduğunu bildiğim halde yine de öpüşüne kendimi hazırlarken istem dışı gözlerim kapandı. Serin soluğu yüzümü yakarak yaladı. Alev dudaklarını alnımda hissettiğim an kısa bir şok yaşadım. Şaşkınlıktan dolayı gözlerim irice açılmıştı. Yine aynı yavaş hareketle geri çekildi. Benim beklediğim bu değildi, genç adam hissettiğim hayal kırıklığını yüzümden okumuş olacak ki hafifçe kıkırdadı.

Gerçeği algıladığım an utancımdan yerin dibine geçtim. Yüzüne bakmaya cesaret edemediğimden başım önümdeydi.

Sıcacık sesle "Benden korkma," dedi yine. Söylediği gibi şu an ondan korkmuyordum. "Ve bir şey daha var," dediğinde istem dışı merakla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzüme düşen bir tutam saçı serçe parmağıyla geriye aldığında üşümeme rağmen yanmamdan dolayı yüzümün kızardığını biliyordum. Dolgun dudağı memnun gülümsemeyle kıvrıldı. "En kısa zamanda hastaneye gelmeni istiyorum. Bunun için bana söz verir misin?" derken beklentiyle yüzüme bakıyordu. Şu an bana öl dese bunu yapabilecek potansiyel bende mevcuttu, ona karşı neden bu kadar zayıf hissediyordum bu da ayrı bir soruydu.

Başımı salladığımda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Onu memnun edebildiğim için şimdi ben de memnundum. İki eli omuzlarımı kavradı "Seni bekliyor olacağım," dedi ve gitmek için yavaşça benden uzaklaştı. Ben ise deterjan rafına dayanmış onu izliyordum, ayakta durmak için tüm desteğim bu raftı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu; korkudan dedim kendime. Her ne kadar ondan korkmamamı söylese de, korkmuyor olsam da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakikalardır sadece yüzüne baktığım için ne giydiğine dikkat etmemiştim. Ne giydiğini yeni görüyordum. Geniş göğsünü saran gri tişörtünün üstünde kot ceket vardı. Ceketiyle aynı renk kot pantolonuyla son derece spor ve şık görünüyordu. Kısa, koyu kumral saçları arkaya doğru taranmış, yüzü, yeni tıraş olmuş gibi pürüzsüzdü. Son derece çekici ve yakışıklı olduğunu bangır bangır bağırıyordu.

Merdivenlere yönelmeden son bir defa daha bana doğru döndü, gülüşü yüzünden hiç eksilmemişti. Karışık ifadeyle onu izlediğimi gördüğünde gülüşü genişledi. Yetmezmiş gibi göz kırptı. Çok yakışıklı, çok çekiciydi. Hele ki gülünce...

Sonra bir şey oldu.

Sanki sakınması gereken bir şeye basmış, habersizce midesine yumruk yemiş gibi kasıldı, irkilerek durdu. Basmış olsaydı önüne bakardı, diye düşündüm. Yumruk yemiş olsaydı, genç doktor görüş alanımdaydı ve yumruk atan kişiyi her şekilde görürdüm. Ki böyle bir durumun karşılığını vereceğine emindim. Oysa doktor direk karşıya, merdiven boşluğuna bakıyordu. Yüzü kötü koku duymuşçasına buruşmuştu. Dişlerini öfkeyle sıktığını olduğum yerden görebileceğim kadar belirgindi, çene kemikleri kasılmaktan şişmişti. Kısa bir duraksamadan sonra ve bana bir daha bakmadan acele adımlarla merdivenlerden indi.

Bu yaşadığım bir rüya olmalı, diye düşündüm. Hiç bilmediğim duyguları tadıyordum; beklenti, hayal kırıklığı ve en önemlisi az önce gitmiş olmasına rağmen yine onu görmek ve bana sarılmasını arzulamak gibi. Bu duygularım doğru değildi, olmamalıydı. Mantıklı bir insan bunları düşünmezdi. Ama şu an bendeki mantık yerlerde geziyordu. Peşinden gitmek için öne doğru bir adım attım. Ve o an kalakaldım. Aynı doktor gibi...

Fethiye, yüzünde büyük bir öfkeyle bana bakıyordu. Doktoru gördüğü için miydi bu öfkesi? Bir an bütün o yaşa-

dıklarımı görmüş olabileceğini düşündüm, panikledim. Ama bu mümkün değil, diye düşünüyordum. O sırada bu katta hiç kimse yoktu, bundan emindim. Peki, neden bu kadar öfkeliydi? Sabırsız ve öfkeli adımlarla yanıma gelip karşıma dikildi.

"Ne konuştunuz?" diye sordu öfkeyle.

"Kiminle?" derken şaşkındım.

Sabırsızca gözlerini devirdi. "O doktor bozuntusu, onunla konuştun mu?" sabırsızca tekrar.

Doktor bozuntusu! Sorusuna hiç düşünmeden cevap verdim. "Hayır. Neden sordun?" Böylesine tepki gösterecek bir durum göremiyordum. Tamam, belki ailemizin düşmanı olabilirlerdi. Ama ben bu düşmanlıklarına yeni dâhil oluyordum. Benden hemen onlar gibi olmamı bekleyemezlerdi, değil mi?

"O bizim ailemizin düşmanı. Eğer onunla konuşursan hata yapabilirsin." Sesi öfkeliydi.

"Hata yapmak mı? Ne hata yapacaktım ki o kadar öfkelendin? Beni çocuk mu sandın? Hem ne gibi hata yapabilirim?" elimde olmadan ben de öfkelenmiştim.

"Elbette çocuk değilsin. Sadece sana zarar vereceğini düşünüp endişelendim," diye bu defa alttan almaya başladı.

"Ben istemediğim sürece kimse bana zarar veremez, benim için endişelenme," diye kestirip atım. Arkamı dönüp deterjanlarla ilgileniyor gibi yaptım. Aslında endişeleneceği kadar büyük bir hata yapmıştım, hiç olmaması gerektiği kadar yakınlaşmıştım. "Sen neden yukarı geldin, alacakların bitti mi?" diye sordum. Aklını doktordan uzaklaştırmak istiyordum.

Başardım da. "Bitti sayılır. Anlaşılan senin daha bitmemiş," derken alayla gülüyordu.

"Aynen öyle! Neyse, deterjanlardan hangisini kullandığınızı bilemediğim için karar veremedim. Beyazlar için mi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoksa renkliler için olanı mı alsam? Yoksa her ikisini de alalım mı, sonuçta her ikisi de kullanılacak." Saçma bir konuşma olduğunun farkındaydım ama elimden bundan fazlası gelmiyordu.

"Bunda karar verilemeyecek ne var ki?" dedi şaşkınlıkla Sözlerime şüpheyle bakarken yaklaşıyordu.

"Şey... Yani... Yani beyazlar için olanında bazıları çamaşır suyu etkili diye yazıyor ya, ondan karar veremedim." Ayaküstü uydurduğum yalanlara ben bile şaşırıyordum. Ne ara bu kadar kolay yalan söylemeyi öğrenmiştim? Zora kalınca söylenebildiğini geç de olsa anlamıştım.

"Neyse, işimizi çabuk görelim. Eve gitmek istiyorum." Arkasını dönüp aşağı inmek için merdivenlere yöneldi.

Daha yeni gelmiştik, neden eve gitmek için acele ediyorduk ki? Kafamdaki soru cevapsız kalacaktı, ona sormak istemiyordum. Değil bu soruyu hiçbir soru sormayı istemiyordum.

Önsezilerime her zaman güvenirdim. Buraya geldikten sonra önsezilerimin aktifleştiğini bir defa daha fark ettim. Kendimle ilgili bilgi ya da soruyu yeni tanıdığım aile yakınlarımla paylaşmaya çekimser kalıyordum. Bunun altında onları tanımamamın yattığını biliyordum. Onların güvensiz davranışları beni tedirgin ediyordu. Sürekli beni gözetlemeleri de ayrı bir tedirginlik sebebimdi. Ve bu bakışların altında bana hissettirmeme çabasını da göz ardı etsem de sanki beklenti içindeydiler. Benden ne beklediklerini bilmiyordum. Bu, her üçünün de bakışlarında okunuyordu. En çok Fethiye belli ediyordu.

Derin bir soluk alıp işime yarayacağını düşündüğüm birkaç deterjan daha aldım. Alt kata indiğimde Fethiye'yi ortalarda göremedim. Etrafıma bakındım, market çok kalabalık olduğu için aramamın uzun süreceğini düşündüm. Kasaya yakın yerde beklemeye karar verdim, beni burada göreceğini düşünüyordum.

Market arabasının içinde birkaç deterjanla Fethiye'yi beklerken yabancı olduğumu anlamışlar gibi tüm insanlar bana bakıyordu. Onların bakışlarından kurtulmak için sırtımı meraklı müşterilere verip raflardaki ürünlere bakmaya başladım. Çeşit çeşit yağların reyonunda bakınırken bir ses yerimde zıplamam neden oldu.

"Pardon! İzin verir misiniz?" derken aynı anda bir el yüzümün yanından hızla geçti, bir bayan eli rafa uzandı. Zeytinyağı şişesini aldı, kendi market arabasına attı. Kadına baktım. Ona bakma sebebim bana çok yakın olmasından dolayıydı. Biraz daha uzaktan da istediği o yağ şişesine rahatlıkla ulaşabilirdi. Ama benim dikkatimi çekme adına iyice yanıma sokulmuştu.

Uzun boylu, otuzuna yakın son derece güzel bir kadındı bana bakıp gülümserken buldum. Saçları hafif dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Sarıya boyanmış saçlarının diplerinde koyu kumral kendi saçı görünüyordu. Bu, ona ayrı bir hava katıyordu. Ayrıca badem gibi iri yeşil gözleri ışıldıyordu.

"Neden burada bekliyorsunuz?" diye sorarken tüm marketin sorusunu dile getirmiş gibiydi.

"Kuzenimi bekliyorum. Çok kalabalık, birbirimizi kaybettik." Sesim istemeden çekingen çıkmıştı. Beni şöyle bir baştan sona süzdü. Neredeyse aynı boydaydık.

"Yabancı gibi duruyorsun, misafirliğin bitmedi mi?" diye sorduğunda onun bu pervasızlığına şaşırdım. Ve ayrıca bu hitap şekli beni tanıdığını anlatmak istiyordu. Evet, diye başımı sallarken alnımın endişeyle kırıştığını hissedebiliyordum. "Sanırım seni şaşırttım. Özür dilerim, kendimi tanıtmadım. Ben Gökhan'ın kardeşi Lal, sen de şu an ailemizin bir numaralı konu kaynağı Kardelen olmalısın?"

Son söyledikleri karşısında soluksuz kalmışçasına şaşkındım. Adımı bilmesi bir yana, Gökhan kimdi, ailesi kimdi ve bu kadın kimdi sorusu bir yanaydı. Hafızamı isimler üzerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoğunlaştırmaya çalıştım, bu isimle kimseyi tanımıyordum. Belki de anne-babamın cenazesinde tanışmıştık, o yüzden mi hatırlayamamıştım. Malum, o günlerde nasıl ayakta durabildiğimi de bilmiyordum ya.

"Özür dilerim, sözünü ettiğiniz kişiyi hatırlayamadım," dedim tereddütle. Bu defa şaşırma sırası Lal'a gelmişti.

Şaşkınlığı kısa sürmüş olmalı ki çapkın gülüşü yüzüne yerleşti. "Hatırlamıyor musun? Nasıl olur, az önce onunla konuşuyordun ya! Gökhan'la..." dedi, üzerine basa basa.

Gökhan kimdi bilmiyordum, ama az önce doktorla konuşmuştum. Doktor? Yoksa adı bu muydu? Peki, ama ben onunla konuşurken yanımızda kimseler yoktu ki, yoksa var mıydı? Kafam karışmıştı. Kardeşim demişti, aynı kişiden mi bahsediyorduk? Öyle olmalıydı, karşımdaki kadın doktorla benzerliklerini karşılaştırmaya çalıştım; yeşil gözler, uzun boy ve kumral ten.

"Aslında ben seninle tanışma isteğimin asıl sebebinin bizimkilerin konusu olman değil, Gülten Hanımın ricasıyla seninle tanışmak istedim."

Bizimkiler kim sorusu kafamı kurcalarken "Gülten? O kim," diye sorarken etrafıma bakınıyordum. Aniden karşıma çıktığı yetmiyor gibi bilmediğim isimleri tanımam gerekiyormuş gibi sıralıyordu. Doktorun kardeşi olduğunu Fethiye de mutlaka biliyor olmalıydı. Fethiye şu an beni bu kadınla konuştuğumu görürse, doktorla kardeş oldukları göz önüne alınırsa zor durumda kalacağıma emindim. Gerçi henüz görünürlerde yoktu.

"Senin teyzen," dedi şaşkınlıkla. İsmini bilmemem çok ayıpmış gibi bakıyordu. "Sakın bana tanımadığını söyleme-yeceksin," dedi azarlarcasına.

"Tanımıyorum," diye mırıldanırken anlamsız olduğunu bildiğim halde kızardığımı hissettim. Trajikomik bir durumdu ama adını dahi bilmiyordum. Dirseğimin üzerinden tutup beni rafların arasına çekiştirdi. Şimdi olduğumuz yerden kimseleri göremiyordum.

"Nasıl olur? Teyzeni nasıl tanımazsın?" şaşkınlık ve biraz da öfkeyle. Ne cevap vereceğimi bilemeden yüzüne baktım. "Gerçekten mi?" diye sordu bu defa yüzüme daha dikkatle bakarken.

"Tanımıyorum," dedim tekrar.

Bir süre sonra doğru söylediğime sonunda ikna olmuş gibi hayretle güzel kaşları yukarı kalktı. "İnanamıyorum!" derken ne yapacağını bilemez şekilde etrafına bakınıyordu.

"Gülten Hanım... Teyzem nerede?" diye sordum çekinerek.

Uykudan uyanmışçasına bana dönüp yüzüme baktı. "Dışarıda... Yani, karşı binada..." İyice yaklaşıp kısık sesle devam etti. "Kuzeninin burada olduğunu gördüğü için yanına gelmek istemedi. Neden olduğunu biliyor musun?" başımı sallarken bu cevabımı bekliyor gibiydi.

Teyzem kimdi, daha önce görmediğimi düşünüyordum. Yoksa görmüş müydüm? Ambulansın yanındaki gözü yaşlı kadın mıydı yoksa? Evet, o olmalıydı.

Anne-babamın akrabalarımızı anlatmamalarının arkasında adlandıramadığım bir şey vardı, bunu hissediyordum. Şu anda Lal, kuzenimden gizli, teyzemin benimle görüşmesinin ardında beni şaşırtacak bir sebep olduğunu hissettirmişti.

Peki, ben bunu öğrenmek için teyzemin yanına gidecek miydim? Gitmek istiyordum. Cenaze aracının yanında gördüğüm kadının teyzem olduğunu düşünürken haklı olduğumu şimdi anlıyordum. Ama şu an gitmem demek Fethiye'nin bunu öğreneceği anlamına geliyordu. Teyzemin amcamı gördüğünde nasıl korkuyla gözleri büyüdüğünü hâlâ çok net hatırlıyordum. Bu anı, Fethiye'nin öğrenmemesinin yerinde olduğunu bir defa daha anlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fethiye?" derken aceleyle etrafıma bakındım. Gerçi şu an durduğumuz yerden bizi görmesi mümkün değildi.

"Görmek istiyor musun?" diye sordu emin olma adına Fethiye'yi pek umursamıyor gibiydi. Başımı salladım. "Acele edelim," derken aynı anda marketten çıkmak için hareketlendi. Etrafıma dahi bakamadan, market arabalarını geride bırakıp kendimizi dışarı attık. Caddenin karşısına geçerken bir an bile kolumu bırakmamıştı. Caddenin karşısında giyim mağazasına girdik.

Lal, hiç tereddüt etmeden asansöre yöneldi. Sanki asansörün kapısı bizim için açık tutulmuş gibiydi. Üçüncü katın düğmesine bastı, kapı kapandı. Lal'a baktığımda rahat bir soluk bıraktığını fark ettim. Ve bende onun rahatlamasını gördüğüm an gevşedim. Gerçi eli halen daha kolumu bırakmamıştı, kaçacağım düşünüyor gibiydi.

"Neden yapıyorsun?" diye sordum merakla. Beni teyzemle görüştürmek için kendini riske atmıştı. Sonuçta biz düşman aile çocuklarıydık. Nasıl ve ne zaman başladığını bilmiyordum ama düşman aileydik.

"Gülten Hanım ve senin için. Gülten Hanım çok sıkıntılar yaşadı, birazcık ödül hak ediyor diye düşünüyorum."

"Nasıl sıkıntılar?"

"Kendisinin anlatması daha doğru olacak." Cümlesinin sonunda asansörün kapısı açıldı. Çocuk reyonundaydık. Süslü kız elbiselerinin arasından cenaze günü gördüğüm üzgün kadın belirdi. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı.

"Kardelen! Kızım! Aman Allah'ım! Sonunda." Aramızdaki uzun mesafeyi çabucak aşıp beni kucakladı. Beni sıkıca sararken ben şaşkın bir durumda, sabit bir şekilde duruyordum. Annem gibi kısacık boyu vardı. Boyu göğsüme kadar geliyordu, kolları belimi sıkıca sararken yüzünü de göğsümün altına gömmüştü.

"Teyze," derken sesim tereddütlüydü.

"Evet. Ben teyzenim," derken sesi titriyordu. Küçük kollarını tekrar belime doladı, yüzü göğsüme yeniden gömüldü. Sonra yeniden geri çekilip gözlerime baktı. "Yanına gelmeyi çok istedim. Ama o halan ile amcan olacak şeytanlar sana yaklaşmama bile izin vermediler." Şeytan mı? Akrabalarım teyzeme nasıl bir şeytanlık yapmışlardı ki şu an onlardan bahsederken sesini öfke kaplamıştı.

"Anlamadım. Neden bana yaklaşmana izin vermediler?" diye sordum. Bir adım daha geri çekildi, gözlerime bakarken vereceği cevaptan rahatsız gibiydi.

"Seni görmemi istemediler. Çünkü..." Telaşla Lal'a baktı, sonra tekrar bakışları bana döndü. "Çünkü gerçekleri öğrenmeni istemiyorlar," dedi.

"Gerçekler mi? Hangi gerçekler?" Sorumla kalbimin ritmi de değişti. Yeni sorular cevap bekleyen eskilerinin arkasına sıralanıyordu.

Anne-babam neden buralardan gitmişlerdi, neden akrabalarımın hiç birinden haberim yoktu, neden bana endişeyle bakan bu kadın kardeşinin cenazesine gelmemişti, ya da gelememişti? Neden ailemizin düşmanı vardı? Bunca cevapsız soruya şu an yanıt bulabilecek miydim onu da bilmiyordum.

"Annenin bir sandığı vardı," diye cümleye başladığında merak dolu bakışlarım ona yoğunlaşmıştı. "Burayla ilgili tüm gerçekler o sandıkta saklıydı," dediğinde inanmayacağım bir halde teyzeme baktım.

"Anlamadım. Sandık mı? Gerçekler mi? İnanın bana neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Bizden hiç haberin de yok yani?" diye sordu teyzem anlamsız ısrarla.

"Yok. Anne-babam neden bana sizlerden hiç bahsetmediğini sizler bana söyleyebilir misiniz? Bir şeyden mi, birilerinden mi saklanıyorlardı?" bu soruyu sorarken istem dışı Lal'a baktım. Bunların arkasında Lal ve ailesi olduğunu düşünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordum. Amcamların onlardan bu kadar korktuklarını gördükten sonra başka bir olasılık aklıma gelmiyordu.

"Evet. Babanın ailesinden kaçıyorlardı," dedi teyzem çabucak. Her cevaba hazırdım, ama buna hazır değildim. Şaşkınlıkla teyzem ile Lal arasında bakışlarım gidip geldi.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. Teyzem, ya duygu yoğunluğundan olsa gerek, ya da anlatacağı şeyin çok fazla olduğunu düşündüğü için mağazadaki taburelere doğru beni sürükledi. Oturmam için işaret ederken kendisi de karşıma oturdu. Konuşmasına başlamadan önce derin bir soluk alıp gözlerini sıkıca yumdu. Bildiklerini dile getirmek için cesaret almak ister gibiydi.

"Annen babanı çok sevdi," diye sözlerine başladı. Bu, bildiğim bir gerçekti. "Annen, babanın ve ailesinin ne olduğunu bilmiyordu, buradan gitmeye karar verdikleri güne kadar bizde bilmiyorduk. Annen onların ne olduğunu, evlendikten sonra öğrendi. Baban asla amcanlar gibi değildi ve olmamak için büyük çaba harcıyordu. Annen buralardan gidelim dediğinde baban hemen kabul etti. Kimseye bir şey söylemeden çekip gittiler. Onları ben yolcu ettim. Giderken bir şey daha öğrendim, annen ağlayarak karnındaki çocuğunu, başlarına bir şey gelirse bana emanet etti. Annen hep kızı olmaması için Allah'a çok dualar etmişti. Ama maalesef sen oldun." Susup önüne, gerginlikle ovuşturduğu ellerine baktı.

Maalesef? Bu da ne demekti şimdi? Annem benim doğmamı istememiş miydi, neden? Neden kızının olmasını istememişti? Bunun arkasındaki cevaptan korktum. Benim varlığımın kime ne zararı olabilir diye düşünüyordum. Cevap yoktu. Belki vardı ve bunun cevabını karşımdaki bu iki kadın verecekti.

"Kime, ne zararım var?" diye sordum korkuyla. Cevabı beni korkutsa da öğrenmek için ölüyordum. Lal'ın elindeki telefon çalmaya başlayınca dikkatimiz Lal'a yöneldi.

"Efendim?" dedi Lal gergin sesle. "Ne! Tamam. Hemen geliyoruz." Sesindeki telaşı saklamakta son derece ustaydı, telefonu kapatıp bize döndü. "Fethiye'nin işi bitmek üzereymiş, bir an önce markete geri dönmeliyiz," derken yüzü ifadesizdi. Endişeli desem değildi, telaşlı desem o da değildi. Ondan yayılan duygu kokusu daha farklıydı; nefret!

"Yerin dibine batsın!" dedi teyzem isyanla. "Anladı. Kardelen'in bizimle olduğunu anladı. Ne yapacağız?" telaşla konuşurken oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Gülten Hanım. Sakin olun lütfen. Fethiye bir şey anlamadı. Acele edersek fark etmesi mümkün değil. İçini ferah tut. Hadi Kardelen! Gidelim."

Gidelim mi? Neler oluyordu? Fethiye'nin yokluğumuzu anlamaması, teyzemi gördüğümü öğrenmemesini neden istemiyorlardı ki? Cevabını bilmediğim sorular daha bir çoğalmıştı.

"Kardelen? Acele edelim!" yine kolumdan tutup asansöre doğru çekiştirmeye başladı. Arkamı dönüp teyzeme baktığımda endişeyle iki elini başına koymuş biz bakıyordu. Asansöre girip kapı kapandığında Lal emir verircesine konuşmaya başladı.

"Fethiye'ye ya da diğerlerine teyzen ile konuştuğunu söylemeyeceksin. Bu senin ve teyzenin iyiliği için çok önemli. Anladın mı?" şaşkındım, sadece başımı sallayabildim. Konuşmayı unutmuş. "Güzel! Gökhan seni hastaneye gelmen konusunda uyardı mı?" diye sorduğunda yine başımı salladım. "Güzel!" dedi yine. "Bir fırsatını bul, hastaneye gel! Kafandaki tüm sorulara orada cevap vereceğiz."

"Vereceğiz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gökhan, ben... Ailemiz. Senden sadece tek bir şey istiyorum, kimseye bir şey söyleme, söz veriyorum sana anlatacağız. Ve seni bu cendereden çıkarmanın çözümünü arayıp bulacağız," dedi yine esrarengiz sesle. Asansörün kapısı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıldı, yan yana çıktık. Ben mağazadan dışarı yönelirken Lal bayan reyonuna doğru yöneldi, mecburen kolumdan tuttuğu için onunla hareket ettim. "Olur, nerede olduğunu sorarsa kendine kıyafet aldığını söylersin," deyip sarı bir bluzu elime tutuşturdu. "Parasını düşünme, hediyem olarak kabul et."

Neşeyle dönüp kasaya yöneldi. Kasanın arkasından şık bir karton çanta çıkarıp bluzu içine koydu. Tezgâhtar kız Lal'a kibarca gülümseyip kenara çekilmişti. Lal'ın rahat tavırları ya kızı çok iyi tanıyor olduğundan ya da mağazanın sahibi kendisi olduğundandı. Bir insan ancak bundan dolayı bu kadar rahat hareket edebilirdi. Yanıma gelip beni dışarı doğru iteledi.

"Sen önden git, arkandan geleceğim. Alış-veriş arabasının yanına git."

Dediği gibi yaptım. Yolun karşısına geçip markete girdim. Yağ reyonuna giderken etrafıma kaçamak bakışlarla bakmayı ihmal etmiyordum. Fethiye her an bir yerden fırlayacak gibi hissediyordum.

Market arabasının yanına gidip deterjanları aldım, kasanın yanına yürüdüm. Fethiye'nin gelebileceği yöne bakmak için marketin içine göz attım. Doktoru, yani Gökhan'ı manav reyonundan çıkarken gördüm. Başını kaldırdığında göz göze geldik, kalbimi hoplatan göz kırpışın ardından çıkışa doğru yöneldi. Gözleri muzipçe kısılırken şekilli dudakları neşeyle yana doğru kıvrılmıştı. Duygularıma, onun bana hissettirdiklerine bir isim, bir neden ararken son derece şaşkındım. Ondan etkilenmem bir yana ondan korkmam da başka bir muammaydı. Hislerim, duygularım derin bir çarkın içinde debelenip duruyordu.

Duygularıma bir yorum getirmeye çalışırken Gökhan'ın arkasından, manav reyonundan Fethiye'nin çıktığını gördüm. Kaşları çatılmıştı, çok sinirli görünüyordu. Neye sinirlendiğini tahmin ederken kendimi gösterme adına elimi onu

doğru salladım. Beni hemen fark etti, adımlarını sıklaştırıp yanıma gelirken etrafına bakıyordu. Sonra olduğu yerde kala kaldı. Onu durduran ne diye baktığı yere bakınca Lal'ı gördüm. Fethiye'ye bakışı beni çok şaşırtmıştı; öfke ve tiksinme vardı o bakışlarda.

Telaşla bakışlarımı tekrar Fethiye'ye çevirdim. Lal'ı gördüğümü belli etmemem gerektiğini düşünüp fark etmemişim gibi Fethiye'ye bakmaya devam ettim. Fethiye, Lal'dan bakışlarını ayırıp bana baktı. Bunu fark edeceğimi düşünüp endişelenmiş gibiydi. Kendimi zorlayıp gülümsemeye çalıştım, bu onun rahatlamasına neden oldu. Benim bir şeyi anlamadığımı düşünmüştü. Kalabalığı yarıp yanıma geldi.

"Çok bekletmedim, değil mi?"

"Yo! Ben de yağ alalım mı almayalım mı diye düşünüyordum." Beraberinde getirdiği market arabasında hiçbir yağ çeşidi göremeyince rahatladım. Kırmızı ve beyaz etin yoğunlukta olduğu arabada birkaç sebze vardı.

"Halam çiçek yağı istemişti." Uzanıp beş kiloluk teneke yağı yüklendi. Sonra elimdeki poşeti gördü. "Ne aldın?" diye sordu merakla.

"Bluz aldım. Buraya girerken gözüme ilişmişti, seni beklerken zaman harcamayayım diye mağazaya girdim. Beğendin mi?" Sanki biraz kızmış gibiydi. Kızgınlığının arkasında mağazanın poşetinden dolayı mı, yoksa onu düşünmeden hareket ettiğim için miydi, anlamamıştım.

Başını poşete eğip "Sarı renk, tarzım değil," dedi poşetteki bluzun rengini görünce.

"Öyle mi? Hangi renklerden hoşlanırsın?" diye sorarken şaşkınlığımı göstermemeye çalışıyordum.

"Kırmızı ya da siyah," dedi, söylediği renkler dışında üzerinde başka bir renk görmediğim için bana garip gelmedi.

Başka bir şey konuşmaya gerek duymadan Fethiye kasaya yöneldi, peşinden gittim. Göz ucuyla Lal'a baktım, başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir market arabası alıp rafların arasında dolanıyordu. Biz kasadan geçene kadar Lal ile iki defa göz göze geldik. Gökhan doktorun bizi büyük bir dikkatle takip ettiğini görüyordum. Ne zaman ona baksam gülmeye hazır gözleriyle beni izlerken buluyordum.

"Tamamsak çıkalım," derken bizim bakışmamıza son vermiş oldu. Paranın üstünü alan Fethiye'yle, Lal'ı ve Gökhan doktoru markette bırakıp çıktık.

Dışarı çıktığımızda "Bunları arabaya bırakalım. Etrafı gezeriz," diye öneride bulundu.

"Boya almayacak mıyız?" diye sordum. Boya konusunu unuttuğuna inanamıyordum.

"Bilmem! Gerekli mi?" derken omuz silkiyordu. Az önce almamız konusunda hemfikirdi, şimdi neden böyle yan çiziyordu, anlamamıştım.

"Sence?" dedim. Sesimin alaylı çıkmasını engelleyememiştim. Yüzü asıldı.

"İyi, tamam. Önce şunları arabaya bırakalım," dedi somurtarak.

"Boyaların parasını ben vereceğim," dedim. Niyetim boya fikrinden vazgeçmemesi ve moralinin düzelmesi içindi. Param yok diye vazgeçebilir, ya da canım istemiyor diyebilirdi. Sonuçta misafir olan bendim ve bunun için baskı yapmam dikkatleri üzerime çekebilirdim.

"Bana uyar!" dedi. Adımlarını sıklaştırıp dolmuşların olduğu yere doğru yürümeye devam etti. Az önceki somurtmasından da eser kalmamıştı. Ne değişken ruh hali vardı böyle? Bugün bir anı bir anına uymuyordu.

Poşetleri bizi köye götürecek arabaya bıraktıktan sonra boya almak için inşaat malzemeleri satan dükkâna gittik. Benim krem rengi isteğimi umursamayıp mavi renk boyayı aldı.

Israr etmedim, bunun için ısrar etmem anlamsızdı. Nede

olsa burada kalıcı olan oydu, onun istediği renk olması gayet olağandı. Boyaları ve boyamaya yardımcı aletleri alıp dolmuşa geri döndük. Buralarda dolmuş tam dolmadan hareket etmediği için yarım saati geçkin aracın içinde beklemek zorunda kaldık. Öğleden sonra eve anca gelebilmiştik.

Dört gün sonrasıydı. Acil toplanması gereken çaydan dolayı boya işimiz iki gün sonraya ertelenmişti. Daha sonrasıysa planlarımız hava muhalefetine takıldı, iki gün daha yağmurdan dolayı yine ertelemek zorunda kaldık. Sonunda beşinci günün sabahı kahvaltıdan sonra işe koyulmak için hareketlendik.

Amcam ile halam, yine, bahçe işlerimiz var, diye gitmişlerdi. Allahtan babam sayesinde boya yapmayı biliyordum. Ödeyemediğimiz kiralardan dolayı her yeni eve geçtiğimizde boya işi babamla benim olurdu. Annem bu boya işine asla karışmazdı, boyundan dolayı istese de dâhil olamazdı. Bu boya dolayı anne-babamı hatırlamak bana şaşırtıcı bir şekilde iyi gelmişti. İyi ki onlarla bu paylaşımımız olmuş diye düşündüm.

Eşyaların bir kısmını avluya çıkardık, bir kısmını salonun ortasına yığdık. Boyayı hazırlayıp duvarları boyamaya başladığımızda öğleni bulmuştu. Akşam ezanında salonun tüm işi bitiş, ikimiz de yorgunluktan öleceğimizi düşünüyorduk. Halam, birlikte iş yapmamızdan son derece mutluydu. Aklından ne geçiyor, diye düşündüm; buraya yerleşmeye çalıştığımı mı düşünüyordu. Bu asla olmayacaktı.

Alış-veriş günü yaşadıklarımı beş gün boyunca düşünmediğim bir an bile olmadı. Teyzemin yarım kalan konuşması, Lal'ın söyledikleri... Tüm hepsi aklımdaki soruları daha çok artırmıştı. Sorularımın cevabı onlardaydı. Bunu hissediyordum. Hissedemediğim şey ise bu bilginin bende yaratacağı gelişmeydi. İşin enteresan yanı ise sorularımın yanıtını almak için sabırsızlığımdı.

Lal ve Gökhan'a söz verdiğim halde nasıl hastaneye gide-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hasta olmadan hastaneye gitme isteğimi şüpheyle karşılayacaklarını biliyordum. Yalnız gitmeyi göze alamıyordum, bu davranışımla dikkatlerini üzerime çekeceğimi biliyordum. Bir şey bulmalıydım, beni hastaneye götürmeleri için bir neden. Ben bunları düşünürken kuyruk sokumumda yine beni rahatsız eden müthiş kaşıntı başlamıştı. Kaç gündür banyo yapmamıştım, kirlendiğim için kaşınıyor diye düşünüyordum. Elimi yine arkama götürüp kaşımaya başlayınca Fethiye bana neler oluyor der gibi baktı.

"Banyo yapsam hiç fena olmayacak," dedim durumumun rahatsızlığından.

"Elbette. Su sıcak, yemeği yemeden yıkan. Sen eşyalarını al. Banyoya geç, ben suyu getireceğim."

"Evi tam yerleştirmedik daha," diye itiraz ettim. O da en az benim kadar yorulmuştu, işin kalanını ona yüklemem doğru değildi.

"Sen çıkana kadar ben yerleştiririm. Pek bir şey kalmadı zaten."

"İyi, tamam." Teslim oldum, itiraz etmemin hiç anlamı yoktu.

Avludaki eşyaları salona almıştık, sadece divan örtülerini yerleştirmek kalmıştı. Duvarlar henüz tam kurumadığı için eşyaları duvara dayamadan yerleştirmiştik. Maviye boyamamıza rağmen daha temiz, daha ferah görünüyordu. Sonuçta duvarlar temizlenmişti, yerleri de elimizden geldiğince temizlemeye çalışmıştık. Aslında Fethiye temiz bir kızdı ama halamızın dışarısının; bağ-bahçe işinden buna pek fırsat vermediğini anlamıştım. Boyayı ve temizliği yaparken ne kadar mutlu olduğunu görmüştüm.

Ama her nedense bana bakışları hiç değişmiyordu. Sinsi ve öfkeli bakışları ben bakmadığım zamanlar üzerimdeydi. Bunu hissedebiliyordum. Nasıl oluyordu bilmiyordum, ama yoğun bir şekilde hissedebiliyordum.

Bu sadece bu evde olanlar için değil, karşılaştığım diğer insanlarında duygularını hissedebiliyordum. Bana ifadesiz bir yüzle baksalar da beni sevdiklerini ya da nefret ettiklerini hissedebiliyordum. Bu, buraya geldikten sonra daha yoğunlaşan bir durumdu.

Ama sadece Lal ve doktorun benim hakkımda hissettiklerini anlayamamıştım. Kafamı kurcalayan onlarla ilgili başka bir bulmaca sorusuydu.

Her ne kadar banyo malzemelerim olsa da banyonun durumu göz önüne aldığında diken üzerinde banyo yapmıştım. Şartların kötülüğünden dolayı banyo araları uzun oluyordu. Dışı isten kararmış alüminyum kovadan, yine eski plastik maşrapanın yardımı ile üzerime suyu dökerken istem dışı dişlerimi sıkıyordum. Sanki temizleneceğime daha çok kirleniyormuşum gibi hissediyordum. Bu her yıkanışımda yaşadığım durumdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



SIRLARLA ÖRÜLMÜŞ BİR AĞDA ÇIRPINAN KELEBEK

Bir sır var ve siz o sırrın ne kadarına dâhil olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bir sır var ve o sırrı nasıl çözeceğinizi bilmiyorsunuz. Ve bir sır var ki öğrendiğiniz de hayatınızı nasıl alt üst edeceğini, bir daha asla eskisi gibi olamayacağınızı bilemiyorsunuz.

İşte hayat bana böyle bir sır hazırlamıştı. Bu sırrın altında eziliyordum. Yeni ailem ve düşmanım olduğuna inandırıldığım aile arasında geçmişe, yakın geçmişe değil çok eskilere dayanan bir husumet beni de kucaklıyordu. Neydi bu sır? Beni ne kadar etkileyecekti? Bu ağa takılmış üç günlük ömrü olan kelebek gibi çırpınıp duruyordum.

Bu sorularımın yanıtı doktor ve ailesinden gelecekti. Yeni ailem bana güven veremiyordu.

Annem ile babamı toprağa gömeli bugün tam iki haftayı doldurdu.

Burada hayat tek düze geçiyor. Üstelik son bir haftadır ki sürekli yağmur yağıyor. Halam ve Fethiye bu yağmurlu günlerde dahi çay toplamayı ihmal etmemişlerdi. Halam; çay, yağmur, çamur dinlemez, demişti. Çay filizinin kartlaşmadan toplanmasının önemini uzun uzadıya anlatırken ağzım açık dinlemiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çay, zahmetli bir tarımdı. Belki diğer sebzeler gibi her yıl ekim gerektirmiyordu, ama onun bakımı ve işleme aşaması çok zahmetliydi. Baharda gübresini vuruyorlarmış. Senede üç defa sürgü veriyormuş ve her sürgü dönemi yaklaşık yirmi beş gün sürüyormuş. Toplayıp satma aşamasına kadar defalarca sırtlarına binip duruyormuş yaklaşık kırk kiloluk çay bohçaları. Sonra çayın içindeki yabani otları temizlemek, çevresinde çaya gölge olan ağaçları kesmek veya budamak da bu çay işlerinin içine dâhilmiş.

O günden sonra Fethiye'yle bir defa daha çarşıya gidebilmiştim. Ama ne yazık ki doktor veya kız kardeşine rastlayamamıştım. Fethiye'nin yanımda olmasından dolayı o mağazaya gitmeye cesaret edemedim. Normal alış verişimizin haricinde mutfağın tadilatına gereken malzemelerin alıp eve geri dönmüştük. Amcamın babam gibi tadilat işlerinden anladığını öğrendiğimde işimizin daha kolay olacağını biliyordum.

Amcam önce mutfağın tezgâhına yeni fayans döşedi. Musluğu değiştirdi.

Şimdi sırada banyo ve tuvalet vardı. Bunun için önce taşıma sudan kurtulmak için su boruları döşemek gerekiyordu. Bunun için amcamdan ölçüleri almasını ve ne malzeme gerektiğini bize listelemesini istedik. İsteksiz de olsa yaptı. Dün gece Fethiye ile benim elime listeyi tutuşturup odasına çekilmişti. Bu demek oluyordu ki en kısa zamanda yine çarşı yolu görünmüştü; yani bir gün sonra. Bugün günlerden salıydı ve çarşıya perşembeden önce inemeyecektik.

Fethiye ile paylaştığımız odamda camın karşısında nemli saçlarımı tarıyordum. Aşağıdaki dereyi ve taş köprüyü izlerken halen daha hastaneye gitmenin yollarını düşünüyordum. Evdekilere ne söylemeliydim hiçbir fikrim yoktu. Karanlık basmak üzereydi, köyün insanları evlerine giderken telaşları buradan dahi izlenebiliyordu. Sık dalgalı saçlarımın yeterince kuruduğunu düşünüp arkamdan tutturdum. Eşofmanımın cebindeki telefonumun titreşimini hissettiğim an aceleyle

cebimden çıkarıp baktım. Arayan Burcuydu. Sesi son derece tedbirliydi.

"Kardelenciğim nasılsın?" İki günde bir Burcu ve Eda dönüşümlü olarak beni aramayı adet haline getirmişlerdi.

"İyiyim Burcu. Sen nasılsın, arkadaşlar nasıl?"

"Hepimiz iyiyiz. Neler yaptın?"

Burcu'ya cevap vermeden önce odanın dışını dinledim. Kimsenin konuşmamı duymasını istemiyordum. "Pek bir şey yaptığım yok, tek düze bir hayat."

"Anlıyorum. Sen nasılsın, sana iyi davranıyorlar mı?" Sesindeki şüphe dikkatimden kaçmamıştı.

"Beni merak etmeyin. Bir şey olursa ilk arayacağım kişiler sizlersiniz. Ki bir şey olacağını düşünmüyorum."

"Sen yine de dikkatli ol. Sakın alınma ama halana hiç güvenmiyorum." Haklı olduğunu biliyordum, onu yatıştırmak için sesime neşeli ton kattım.

"Sen merak etme, bana bir şey olmaz. Sizin gibi arkadaşı olanın sırtı asla yere gelmez. Beni hiç yalnız bırakmadığınız için hepinize minnettarım, sizleri çok seviyorum."

"Bizler de seni seviyoruz Kardelen. Eda'nın da selamı vardı."

"Yanında mı," dedim heyecanla.

"Yok, evinde."

"Anladım. Neyse, sonra görüşürüz."

"Tamam, canım öptüm!"

Telefonu kapatıp tekrar cebime koydum. Fethiye yemeğe çağırmadan çıkmam gerektiğini düşündüm. Artık misafir konumundan çıktığıma göre yemek hazırlamaya yardım etmem yerinde olacaktı. İsteksizce oturduğum yerden doğruldum, elimdeki saç fırçasını çantamın içine atıp odadan çıkmak için kapıya yöneldim. Elim tekrar kuyruk sokumunuzdaki noktaya gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşınmamı vücut kirliliğine yormuştum. Haftalar geçmesine ve neredeyse dört günde bir yıkanmama rağmen kuyruk sokumumdaki kaşıntım azalmamış, aksine, artmıştı. Bugün de banyo yaparken elimle yoklamıştım, kaşınan yerin gün geçtikçe kabarıklık artıyordu. Bu kaşıntı ve kabarıklık beni endişelendiriyordu.

Kalbim yine üşümeye başladığında hemen her gece camın önündeki ağaca tünemiş kuşun sesini duydum. Aşağıda akıp giden derenin sesine eşlik ediyordu hemen her gece bu gece kuşu. Neredeyse bir gece sesini duymasam nerede diye merak ediyordum. Alışmıştım o sese. Sanki bu ses beni kötü kâbuslarımdan koruyor gibiydi. Sesini duymadığım gece rüyamın rutinliği devam ediyordu ilginç bir şekilde.

Gece yatağımda yatarken halen daha hastaneye gitmek için nasıl bir yalan uydurmam gerektiğini düşünüyordum. Neyden sonra çenemin, tüm dişlerimin ağrıdığını fark etim. Bu, bugün olduğu gibi daha önceleri de banyo yaparken dişlerimi istem dışı sıkmamdan kaynaklanıyordu. Tabii ki tiksinerek yıkanmaktan oluyordu. Dişimi sıkmamın bir sebebi daha vardı, gece olunca üşüme hissinden kaynaklanan diş sıkmaları. Hemen her gece bunu yaşıyordum. Bu gece de bu üşümüştüm ve halen daha devam ediyordu. O doktora gitmemin ikinci bir nedeni de bu üşüme hissinin nedenini öğrenmekti. Eda'nın tezi bir yere kadar geçerliliğini korumuştu, buraya, bu insanlara alışana kadardı. Artık onlar bana alışmışlar, ben de onlara bir yere kadar alışmıştım.

Yatağımda dönerken ağrıyan çenemi rahatlatma adına çenemi açıp esnetmeye çalıştım. Yok, artık ne yapsam fayda vermiyordu. Aniden beynimde bir şimşek çaktı; hastaneye gitmek için bahanemi bulmuştum; Dişim!

Dişim ağrıyor, diye gidebilirdim, kimsenin bundan şüphe duymayacağına emindim. Çözümü bulmanın rahatlığıyla istem dışı gülümsedim. Bunun için çok iyi bir oyun sergilemem gerekiyordu. Bunu da geceden başlayacaktım. Fethiye

diğer yatakta yatıyordu ve sanırım uyumuştu da. Önce hafiften inledim, dışarıdan gece kuşunun inlememe eşlik ettiğini duydum. İstem dışı daha fazla ürperdim. Fethiye'nin soluklarını dinledim, derin uykudaydı. Bir ses gelmeyince tekrar inledim.

Aradan yarım saat geçmişti ve ben on dakikada bir hafif yüksek sesle inlemeye devam ediyordum. Fethiye duymazsa diğerleri duyar diye düşünüyordum. Fethiye'nin üzerine sanki ölü toprağı serpilmişti, uyanmamakta direniyordu. Diğerlerinin duymasını umut ettim, nede olsa odaların arasını bir tahta parçası ayırıyordu.

Diğer odadan yatakta dönme sesi duydum, tekrar inledim. Amcam inlemelerimi duymuş olmalıydı. Bekledim, bir süre sonra koridora açılan kapıyı, sonra bizim odaya doğru gelen ayak sesleri takip etti. Kapı hafifçe açılırken koridorun cılız ışığı yatağımı buldu. Kapıda amcam gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Ne oldu, niye inliyorsun?" dedi uykulu sesle bozuk Türkçesiyle homurdandı.

"Dişim amcacığım, dişim çok ağrıyor," dedim inleyerek. Bu sırada Fethiye -sonunda-uyanmış uykulu gözlerle bize bakıyordu.

"Hay Allah! Ne yapmalı ki? Nurten'i uyandıralım, o bir ilaç bulur," der demez kardeşinin odasına yöneldi. Bu kötü oldu, diye düşündüm. Şimdi gereksiz yere ilaç içmek zorunda kalacaktım.

Bir süre sonra uykulu gözlerle halam odamıza geldi. Ne ara becermişti bilmiyorum avucunda ilaç duruyordu. Aspirin olduğunu söylediğinde çaresizce içtim. Yüzümdeki tereddüdü okumuştu. Sonra hepsi tekrar yataklarına geri döndüler. Ben de yalancı diş ağrımla baş başa kaldım. Mümkün olduğu kadar inlemelerime devam etmeye çalıştım, bir süre sonra da aspirininin etkisiyle uykuya yenildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aspirin sayesinde deliksiz bir uyku çekmiştim. İki haftadır ki kâbus göreceğim endişesiyle bölük pörçük uyuyordum. Ama buna değdiğini düşünüyordum, çünkü hiç kâbus görmemiştim. Fethiye'nin yatağı boştu. Dışarı baktığımda yağmurlu ve puslu hava beni karşıladı. Hava kapalı olduğu için tam saati kestiremiyordum. Başucumdaki telefonuma uzanıp baktığımda ona geldiğini hayretle gördüm. Bu kadar uyuyabildiğime şaşırmıştım.

Üzerimi giyinip odadan çıktığımda evden hiç ses gelmediğini fark ettim. İsli koridordan geçip yeni boyadığımız salona girdiğimde kahvaltı masasının yerinde olduğunu gördüm. Anlaşılan beni beklemeden kahvaltılarını yapmışlardı. Kuzinenin ateşi daha sönmemişti, iki çalıyla tekrar canlanırdı. Burada kuzine yakmasını ve sönmekte olan ateşi canlandırmasını öğrenmiştim. Üzerindeki çayın ısınması için ateşi canlandırmam yeterliydi.

Nereye gitmiş olabileceklerini tahmin ediyordum; çay toplamaya. Evin dışından konuşma sesleri geliyordu. İki kişi konuşuyordu ve sesler yabancıydı. Kapıyı aralayıp dışarı baktığımda avlunun bitimindeki çay bahçesinde bir kadının çay biçtiğini başka bir kadının ise yol üzerinde durduğunu gördüm. Yol üzerindeki kadının sırtında sepet vardı, çay bahçesindeki kadınla muhabbet ediyorlardı.

Muhabbetleri o kadar derindi ki beni fark etmişlerdi. Amcam ve halam gibi ağır aksanla konuşsalar da ne konuştuklarını anlıyordum. Çay toplamanın ve satmanın sıkıntılarını birbirleriyle paylaşıyorlardı. Buna benzer konuşmaları amcamlar da yapıyordu. Yöre halkının büyük sıkıntısı çay toplamaktan ziyade satmak olduğunu anlamam zor değildi.

Kadınların konuşmaları bizimkilere gelince seslerinin tonunu alçaltmışlardı

Bahçedeki kadın yolda bekleyen kadına evi gösterirken "Nurten'e söylemek için daha ne kadar bekleyeceksin? Baş-

kalan istemeden senin söylemende fayda var, sonra dizlerini dövmenin bir faydası olmayacak."

"Doğru diyorsun! Fethiye'yi severim, oğlan da bir an önce istememiz için sıkıştırıp duruyor zaten."

"Nurten az önce yukarı, bahçeye çıktı. Kız da yanında, senin oğlan bugün daha bir hevesli toplar çayı." Kadın bu sözün ardından kıkırdadı. Yolda bekleyen kadın ona eşlik ederken son derece mutluydu. "Tahsin'in kızı da pek güzelmiş, ne yapsak, görümceme söylesek mi? Oğlunu evlendirmek için kız bakıyordu," dedi çay toplayan kadın.

"Evet, güzel kız. Ama pek bir havalı! Büyük şehirde büyümüş, buralarda yapabilir mi?"

"Doğru diyorsun, yapamaz! Ama bizim Reşat, polis, karısını buralarda bırakmaz."

"Öyle tabii! Kız hem yetim hem öksüz, sen bu işi yaparsan cennetlik olursun, Ayşe."

"Allah bilir," dedi gizli bir heyecanla.

"Neyse, ben çıkayım da Nurten'i bir göreyim. Dua et de olsun!"

"İnşallah!" derken kadına el salladı. Kadın ağır adımlarla yukarı doğru çıkmaya başladı.

Fethiye için duyduklarıma mutlu olmuştum, ama kendimle ilgili kısma geldiğimde şaşkınlığım doruktaydı.

İki kadın kendi kendilerine gelin-güvey olmuşlardı. Anne-babamın ölümlerini kendi çıkarları için fırsat görüyorlar gibi geliyordu. Beni korunmasız görüyorlardı. Bunun için de kendilerince çözüm üretmeye çalışıyorlardı. Bu çok acı vericiydi. Ben korunmasız göründüğüm için kendime kızdım. Babam asla böyle görünmemi istemezdi. Bunu çok iyi biliyordum.

Bununla ilgili geçmişi düşündüğümde babamla yaşadıklarım aklıma geliyordu. Kendi kendini yetiştirmen için ne ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rekiyorsa yapmalısın demişti bir gün. Annem pazara gitmiş, babamla birlikte film izlerken bu konuyla ilgili aramızda bir konuşma geçmişti.

"Bizler her zaman yanında olamayabiliriz, senin bir hedefin olduğunu ve bu hedeften asla sapmayacağın konusunda kendini şartlandırmalısın. Sana değişik önerilerde bulunarak seni hedefinden şaşırtabilirler. Ne olursa olsun yine de doğrundan, hedefinden asla şaşma. Eğer biz yanında değilsek, yanı fani dünyadan göçmüşsek de sen yine de doğrundan asla şaşma. Planlarını, amaçlarını erteleme. Bu sana benim vasiyetim olsun," demişti ciddi bir sesle. O zamanlar bu söyledikleri benim için bir anlam ifade etmemişti. Ama şimdi düşündüğümde babamın ne demek istediğini daha iyi anlıyordum.

Anne-babam öldüğü için birileri tarafından korunmak için de olsa böyle bir şeyi asla istemezdim. Bu kadınlar bana acıdıkları için beni koruyacak bir erkek düşünmüşlerdi. Acaba halamlarda aynı düşünceleri mi paylaşıyorlardı, eğer böyle bir şey düşünüyorlarsa beni tanımadıklarını anlayacaklardı.

Fethiye, benim gibi liseyi bu yıl bitirmişti. Bundan sonra okumayı düşünmediği için üniversite sınavına dahi girmemişti. Bunu anlatırken son derece doğal bir şey anlatır gibiydi. Ne kadar şaşırmış olsam da tepki göstermemiştim.

Fethiye evlenmek için okumayı bırakmış olabilir miydi? Az önceki kadınların konuşmaları bu düşüncemi doğrular nitelikteydi.

Fethiye ve evlilik konu başlığı olunca ister istemez Gökhan doktor aklıma geldi. Ardından hastaneye nasıl gideceğim sorusu. Dün gece sergilediğim tiyatrosu bir sonuç vermemişti. Onlar evde yokken gitmeyi bir an düşünsem de böyle bir hareketle onları çok daha şüphelendireceğine emindim. Çayımı bardağıma doldururken halamları beklememin doğru olacağına karar verdim.

Kahvaltımı yapmış, bulaşıkları yıkayıp yatağımı topla-

mıştım. Halamların gelmesine daha çok vardı, ben de vakit geçsin diye köyü izlemeye karar verdim. Fethiye ile paylaştığımız odaya gidip yatağıma oturdum.

Derenin karşı tarafında insanlar bir aşağı bir yukarı koşturup duruyorlardı. İnsancıklar çay bohçalarını kendi cüsselerinden büyük yükler halinde taşıyıp duruyorlardı.

Sonra dikkatimi bahçelerin üzerinden uçarcasına giden başka çay yüklerini gördüm. Buralarda çayı bir yerden bir yere taşımaya yarayan mekanizmaya teleferik diyorlardı. İnsanların zor olan taşıma işlerini kolaylaştırıyordu.

Taş köprüye bir minibüs yanaştı, içinden iki kadın indi. Minibüs tekrar hareket ederken iki kadın yorgun adımlarla köprüden geçmek için hareketlendiler. Genç olanını hemen tanımıştım. Bu, bebeği ölen kadındı. Aniden rüyam ve ardından onun bebeğinin ölüm haberi zihnimde belirdi. İstemsizce göğüs kafesimin sıkıştığını ve soluklarımın hızlandığını hissetim. Suçluluk duygusu omuzlarıma çökerken çaresizce kadının köprüden geçişini izliyordum.

Kocasının askerde öldüğünü o gün öğrenmiştim. Kocasından ona kalan tek varlığı da vahşice öldürülmüştü. Vahşice diyordum, çünkü rüyamdaki gibi olduğunu tahmin ediyordum. Onu yapan ben olmasam da o bebek öldürülmüştü. Kimse bir şey söylememiş olsa da bunun böyle olduğunu biliyordum.

Bu kadın bundan sonra ne yapacaktı, nasıl hayatını devam ettirecekti? Onun için üzülüyordum. Hem de gerçek anlamda üzülüyordum. Kaybımız eşitti. İkimiz ailelerimizi kaybetmiştik. Çok acı bir şekilde iki kayıp.

Fethiye ile birlikte acele adımlarla iki bloktan oluşan hastanenin ana binasına doğru yürüyorduk. Sonunda dişçiye gitme konusunda halam ile amcamı ikna edebilmiştim. Amcamların bana güvenmediklerini hissediyordum, Fethiye'yi peşime katmaları bundandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Halamın afyon otunu dişime bastırmam konusundaki anlamsız ısrarıyla mücadele etmek düşündüğümden de yormuştu beni. Çayı sattıktan sonra eve geldiklerinde hastaneye gidip gitmeyeceğimizi yeniden sormuştum. Bana güvenmediklerini de o zaman anlamıştım.

Halam, dişimin ağrımasına inanmıyordu. Geçiştirmek için de afyon basmamı ısrar etmişti. Afyon otunu teklif ettiğinde ardından gelecek teklifini tedirginlikle beklemiştim. Tabii ki kabul etmedim.

Her tür sağlık sorunlarını ilkel şartlarla tedavi ettiklerini bu iki haftalık sürede yeterince gözlemlemiştim. Geçtiğimiz gün Fethiye'nin eli kesici aletle kesildiğinde yerden topladığı geniş yapraklı bir otla bağlamış, şaşırtıcı bir şekilde iyileşen kesiği bir süre sonra tükürüğüyle tedaviye devam etmişti.

Hastane düşündüğümden de büyüktü. Bayıldığım gün de buraya getirmişlerdi ama gece çıktığımız için etrafı seçememiştim. Bu küçük kasabaya fazla gösterişli gelmişti. Fethiye'nin açıklamasına göre iki ilçenin; Ardeşen ile Pazar ilçesinin ortasına yapılmıştı. Demek ki büyüklüğü bundan dolayıydı, iki ilçenin halkına hizmet için.

Polikliniklerin olduğu bölüme girdiğimizde bir an ikimiz de durakladık. Hem çok kalabalıktı hem de Fethiye bu hastanenin yabancısı olduğu için onun yardımını alamayacağımdan dolayı panik olmuştum. Daha önce hiç hastaneye gitmediğini öğrendiğimde çok şaşırmıştım.

Gökhan doktoru nasıl bulacağımı bilmiyordum. Bulsam bile Fethiye varken konuşmam mümkün müydü, onu da bilmiyordum. Danışmaya veya sekreterliğe sorsam elbette ki öğrenecektim. Ama önce Fethiye'den kurtulmak için bir çözüm üretmeliydim.

Kısa bir arayışın ardından diş polikliniğini bulduk. İsmimi kaydettirip sıramın gelmesi için bekleme salonuna geçtik.

Kalbim hiç olmadığı kadar yüksek tempoda atıyordu

Fethiye'nin yanımda sabırla oturması beni daha da endişelendiriyordu. Kaçınılmaz son yaklaştığında, dişçi koltuğuna oturduğumda ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyordu.

Biz bekleme salonda sıramı beklerken yine sebepsiz yere kalbimin buz kestiğini hissettim. Kendimde gelişen değişikliği anlamaya çalışırken Fethiye aniden oturduğu yerde diklendi. Gözleri gerginlikle bir şey ararcasına etrafını araştırmaya başladı. Ben kalbimin anormal durumunu düşüneceğime Fethiye'nin tepkisine dikkat kesilmiştim. Ani bir hareketle ayağa kalktı, bizim gibi bekleyen orta yaşta bir kadına yaklaşıp kaç numara olduğunu sordu. Kadının numarası benden yedi kişi öndeydi. Fethiye bana dönüp aceleyle konuşmaya başladı.

"Sana daha çok sıra var, ben biraz dışarı çıkacağım," dedi ve benim cevabımı beklemeden arkasını döndü, çıkışa doğru yürümek için hareketlendi.

"Ne oldu, neden gidiyorsun?" diye sordum arkasından şaşkınlıkla. Aslında gitmesi benim için kaçınılmaz bir fırsattı. Ama ona bunun için ne kadar hevesli olduğumu belli etmek istemiyordum.

Durdu ve bana döndü. Bir an ne söyleyeceğini bilenememenin verdiği kısa bir bocalama yaşadı. Sonra "Diş denince bana bir şeyler oluyor, içime fenalıklar geliyor. Ben en iyisi seni dışarıda bekleyeyim," dedi tekrar.

"İyi, tamam," dedim şaşkınlıkla. Fethiye acele adımlarla uzun koridoru aşıp dışarı çıktı. Adımları telaşlıydı, bir şeyden kaçıyor gibi...

Ben de anlam veremediğim iç ürpermesini düşünmemeye çalışarak ayağa kalktım, nereye gideceğime odaklanmaya çalıştım. Yerimden kalkarken de çıkışa bakıyordum, Fethiye her an fikrini değiştirip geri dönebilirdi.

Kayıt yaptırdığım bayan memurun yanına yaklaştım, çekinerek "Doktor Gökhan Bey'i görmek istiyordum," kısık sesle. Sanki Fethiye ya da bir başkasının sesimi duyacağını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünüyordum. Gizli bir iş yapmak düşündüğümden de zordu. Kız sırada bekleyen hastanın işlemini yapıyordu, beni duymadığını düşünmeye başladığımda cevap verdi.

"Gökhan Bey poliklinikte değil, serviste," dedi.

"Oraya nasıl gidebilirim?" diye sordum hemen. Kalbimi tarifi imkânsız soğukluk sararken düzgün konuşmaya çalışıyordum. Nefes alışım maraton koşan sporcu gibiydi. Sekreter kız da bendeki garipliği hissetmiş gibi dikkatle bana baktı.

Arkamdan yabancı biri; "Lütfen size eşlik etmeme izin verin," yumuşak ve kibar ses. Aniden arkamı döndüğümde kızıl saçlı, yeşil gözlü bir adamı bana gülümserken buldum. Sesi gibi yüzünde de kibar gülümsemesi vardı.

Adam neredeyse benim iki katımdı; enine boyuna. Görüntüsünden mi, yoksa yüzünün kibarlığının aksine yırtıcı bir kuş gibi bakan gözlerinden midir nedir kalbim korkuyla zıplıyordu. Üzerindeki beyaz gömleğini fark ettiğimde onun da doktor olduğunu anlamam epey bir vaktimi aldı.

Benim tereddüdümü görünce "Kardelen Alagöz sizsiniz, değil mi?" diye sordu kibarca. Aslında soruyu sormak için sormuştu. Beni tanıyordu. Bu nasıl olur diye düşünmeye vaktim bile yoktu.

Şaşkınlığım bana olan tavrı değildi, adımı bilmesiydi. "Evet, benim," dedim şaşkınlıkla. Ayrıca ondan korktuğumu belli etmemek için büyük mücadele veriyordum.

"Güzel!" derken bana dokunmadan eliyle gideceğimiz yönü gösteriyordu, ayrıca yüzünde samimi gülümsemesi devam ediyordu. Sessizce gösterdiği yöne doğru hareket ettim.

Çok yakışıklı bir adamdı, en az Gökhan doktor kadar yakışıklıydı. Düşüncelerimin gidişatından dolayı kendime kızdım. Şimdi ne diye Gökhan doktorla kıyaslama yapıyordum ki? Kendime kızarak dikkatimi yanımda yürüyen doktora ve Gökhan doktorla karşılaşmaya vermeye çalıştım. Günlerdir görmüyordum Gökhan doktoru. Değişmiş miydi? Neden

değişecekti ki, diye düşünürken içimden düşüncemin saçmalığına güldüm. Benim heyecanlandığım kadar onun heyecanlanmadığını iyi biliyordum. Ben Gökhan doktora göre bir hastaydım.

Doktorun gösterdiği yöne, beklediğim koridorun tam tersi istikametinde ilerlemeye başladık. Kalabalık olduğu için şimdi burada yan yana yürümemiz mümkün değildi. Hemen arkasından ilerliyordum, yine de sık aralıklarla arkasına bakıp gelip gelmediğimi anlamaya çalışıyordu.

Bu arada kalbimin üşümesi hiç kesilmemişti. Aklımın bir köşesine bu sıkıntımı yazdım, eğer bir muayene olacaksam bunu da söylemeliydim. Koridorun sonundaki asansöre binmek için durduk. Doktor asansörü çağırmak için düğmeye basarken bir yanda da beni gözlüyordu. Bakışları ne düşündüğünü belli etmiyordu, gizem doluydu.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordum, aramızdaki sessizlik beni rahatsız etmişti.

Hafifçe tebessüm etti. "Gökhan sizin geleceğinizi söylemişti, sadece ne gün geleceğinizi bilemiyordu. Monitörden seni gördü ve beni gönderdi," dedi asansöre binerken. Kalbim duyduklarımdan dolayı kan pompalaması hızlandı. Genç doktor bunu duymuş gibi bir kaşı yukarı kalktı ve merakla yüzüme baktı. Neden öyle bakıyor diye ona bakınca yüzünü ifadesiz hale getirip eliyle asansöre binmem için beklemeye başladı. Çaresizce asansöre bindim. Demek beni bekliyordu, diye düşünmeden edemedim heyecanla.

"Benim geleceğimi biliyor olabilirsiniz, beni nasıl tanıdınız?" diye sordum ısrarla. Gökhan doktoru düşüncelerimin gerisine ittim. Tüm dikkatimle kızıl doktorun cevabına yoğunlaştım.

"Gökhan bana ne giyindiğinizi tarif etmişti ve çok kolay oldu seni tanımak. Gökhan'ı sorduğunuzda da siz olduğunuzu bilmemek saçma olurdu." Bu cevabına bir şey diyemedim,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylediği son derece mantıklıydı. Hem Gökhan doktor bana beni beklediğini ısrarla söylediğine göre kendince tedbirini almış olmalıydı.

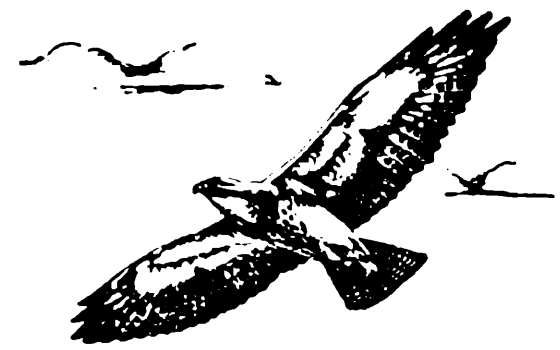
"Anlıyorum," diye mırıldanırken bakışlarımı onun yeşil gözlerinden kaçırmak için yere indirdim. Her ne kadar yüzünde tebessüm olsa da onda beni korkutan bir şey vardı. Ve bu beni tedirgin ediyordu.

Asansörün kapısı açıldığında hastanenin en son katına çıktığımızı anlamam kısa sürdü. Burada neredeyse kimse yoktu. Geniş koridorun bir yanı camdı ve cam olduğu için dışarısı görülüyordu. Fethiye'yi görür müyüm düşüncesiyle kısaca aşağıya baktım. Ana yol ve hastanenin büyük bahçesi rahatça görünüyordu. Bahçede insanlar geziniyordu. Ne kadar dikkatli baksam da odur diyebileceğim kimseyi göremedim. Belki bekleme salonuna geri dönmüştür, diye düşündüğümde içimi panik kapladı. Umarım geri dönmeyi geciktirirdi.

"Bu taraftan," dedi kırmızı saçlı doktor. İşaret ettiği yön, uzun bir koridoru gösteriyordu. Doktorun eşliğinde yürümeye başladım. Şimdi bir yanı cam, bir yanı doktor isimlerinin yazdığı kapıları olan koridoru yürüyorduk. Bu defa yan yana gidiyorduk. Bu katta kimsecikler yoktu. Bu beni daha da korkutmuştu.

Ne kadar yürüyeceğimi bilemediğimden ilerlemeye devam ediyordum. Aniden dirseğimin altından tutup durdurdu. Durduğumuz kapının koluna uzanırken kapının üzerindeki doktorun adını okudum. Zafer Sifteyi[1]. İsmi okuduğumda Gökhan doktorun değil başka bir doktorun odası olduğunu anladım.

1 Sifteyi: Lazca da *Atmaca* anlamına gelen bir isim



SIRLAR ARALANIYOR MU YOKSA?

Kırmızı saçlı doktor kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara çekilip bekledi. Kalbim o kadar üşümüştü ki soluğumu kesecek kadar donmuştu. Sanki sanayi dondurucusunun kapısının eşiğinde duruyordum. İçerideki soğukluk bir mıknatıs gibi beni içine çekerken kalbimi buzdan bir kütleye döndürüyordu. Bana neler oluyordu?

Neyle karşılaşacağımı bilememin endişesi beni esir alırken tereddüt ve korkuyla odaya adım attım. Son defa yanından geçtiğim doktorun yüzüne baktım. Yüzümden korktuğumu anlamış olacak ki cesaret vermek ister gibi gülümsedi. 'Bu adam hep böyle gülümser mi?' diye düşünmeden edemedim.

Kapıyı tamamen açtığında büyük masanın arkasında buraya ilk geldiğim gün, anne-babamın cenaze günü fenalaştığımda bana müdahale eden yaşlı doktoru gördüm. Tanıdık yüz görmem beni yine de rahatlatamamıştı. O gün onu inceleme imkânı bulamamıştım ama nerde olsa tanıyabileceğim bir siması vardı.

Çalışma masasının ardında oturan yaşlı doktorun uzun boylu olduğunu ilk gün karar vermiştim. Saçına kırlar düşmeden önce kestane rengi olduğunu gür kaşlarından anlayabiliyordum. Sert bir burun, keskin gözler ve şekilli dolgun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dudakları bana birini hatırlatmıştı, ama kim olduğunu şu an hatırlayamıyordum. Krem rengi gömleğinin üzerine beyaz üniformasını geçirmişti. Geniş ve güçlü göğsü, yüzüne bak. mamış olsam genç birine ait olduğunu düşünürdüm. İri, pen. çe gibi elleri masanın üzerinde açılmış halde duruyordu. Pia. çalamaya hazır bir atmaca gibi, diye düşündüm.

Sonra yaşlı doktorun masasının hemen önünde oturan gergin yüzle bana bakan kadını fark ettim. Neden gergin, diye düşündüm. Onun da üzerinde doktor önlüğü vardı.

Kadın doktorun hemen karşısında koyu kumral, yeşil gözlü doktor oturuyordu. Bu doktor da o kadın gibi gergindi. Sanki kendini dizginlemeye çalışır gibi elleri ceplerindeydi. Onun bu haline bir isim bulamadım.

Sonra bana doğru birinin hareket etiğini fark ettim. Bu, ayakta bekleyen Gökhan doktordu. Hareket etmese asla fark edemezdim. Bir gölge gibi kenarda duruyordu.

"Gel Kardelen. Biz de seni bekliyorduk," dedi. Hareketleri gibi sesi de son derece samimiydi. Onun bu samimi davranışı bana markette yaşadıklarımızı anımsattı. İstem dışı kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Yüzü, gülmeyi bastırmak istercesine kasıldı; sanırsın ki ne düşündüğümü anlamıştı.

Yanıma gelip beni diğer doktorların karşısındaki boş siyah deri koltuğa oturttu. Kendisi de hemen yanıma oturdu. Aramızda en fazla üç santim mesafe vardı. Ondan bana gelen ısı heyecanlanmama, düşüncelerimin dağınıklığına neden oluyordu. Tüm bakışların üzerime yoğunlaştığını da var sayarsam, heyecanım tavan yapmıştı. Gökhan doktorla aramızda ne oluyordu? Bir isim koymam gerekiyor muydu? Oysa düşüncesi dahi heyecanlanmama yetiyordu.

Ailemin düşmanı olmadığını artık emindim. Hiç kimse düşmanına iyilik yapmak ister miydi? Elbette istemezdi. Gökhan doktor ailemize düşman biri gibi değil, bana bir şeyler hissediyor gibi yaklaşımı vardı. Duygularının, düşünceleri-

rinin ne olduğunu bilmiyordum. Bilmek istediğime de emin değildim.

Bugüne kadar bana ilgi gösteren her erkeğin farkına varmıştım. Ve onlara nasıl yaklaşacağımı her zaman biliyordum. Onlar arkadaşımdı ve arkadaşım olarak kalmışlardı. Bana farklı düşünceyle yaklaşan her karşı cinsin ilgilerini görmezliğe verip kardeş kadar yakın duygular beslediğimi dile getirir, hareketlerimle bunu onlara göstermeye çalışırdım. Ve bu şekilde etrafımdaki erkeklere çizgimi gösterirdim.

Gökhan doktor okul arkadaşlarım gibi bir davranışı asla sergilememişti, daha samimiydi. İlk karşılaşmamız hasta doktor ilişkisi çerçevesinde gelişmişti belki. Ama ikinci karşılaşmamız ilkinden çok farklıydı, bir sevgili gibi davranmıştı. Şu an bu düşünce bile heyecanlanmama yetiyordu. Ve Gökhan doktor yine neler düşündüğümü hissetmiş gibi gözlerinin içi gülüyordu. Elbette ki bu mümkün değildi, ne düşündüğümü bilemezdi. Dikkatimi ondan uzaklaştırma adına etrafıma bakındım. Bunu biraz daha geciktirirsem gerçekten neler hissettiğimi anlayacaktı.

Kırmızı saçlı doktorun gideceğini düşünürken oda başka bir koltuğa oturup bize katıldı. Bu olanlara bir anlam veremediğim için istem dışı kaşlarım çatıldı. Tabii bu arada kalbim soluğumu tıkatacak derecede hızlı atarken buz kalıplarına sıkıştırılmışçasına acıyor -üşüdüğümü söylememe gerek yoktu sanırım- ellerim istem dışı titriyordu. Vücudum titremesin diye dişlerimi sıkıyordum.

Neler hissettiğimi biliyor da bununla alay etmek ister gibi "Nasılsın kızım?" diye sordu yaşlı doktor.

"İyiyim," diye yalan söylerken sesimin titremesini bastıramamıştım. Korkum yüzümden okunuyor olmalıydı ki yaşlı doktorun yüzü anlayışla yumuşamıştı. Ki bu yüzeyseldi, emindim.

"Korkmana gerek yok, burada güvendesin," dedi son de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rece kibar ve güven veren bir sesle. Tabii ki yaşlı doktorun bu söylediği beni yatıştırmadı, tam tersi daha çok gerildim. Sözlerini yalanlayan bakışları vardı gözlerinde, tümünün gözlerinde. Avına atlamak üzere olan bir kuşa benziyordu tümünün bakışları. Gökhan doktor haricinde, diye düzelttim kendimi.

"Seni diğer meslektaşlarımla tanıştırmadan önce kendimi tanıtayım, ben Zafer Sifteyi. Nöroloji doktoru ve bu hastanenin başhekimiyim," dedi yaşlı doktor. Sonra masasının karşısında oturan orta yaştaki kadını işaret ederek "Sezen Hanım, alanında uzman genel cerrahtır," dedi.

Kadın, başıyla hafifçe selam verirken sevecen bakışlarının altındaki gerginliği hissediyordum, yüzeysel samimi bakışları yüzüme sabitlenmişti. Yeşil gözleri açık kumral kirpiklerinin arasında parlıyordu. Yuvarlak yüzü pürüzsüz ve beyazdı. Uzun olduğunu tahmin ettiğim saçları ensesinde gevşek topuzla tutturulmuştu. Yüzünde hiç makyaj yok denebilecek kadar duru, makyaj var gibi parlak ve canlı teni vardı. Oturduğu için boyu hakkında bir tahmin yapamıyordum, ama benim boyum kadar olmalıydı. Doktor üniformasının altında mavi ipek gömleği ve bej rengi pantolonu modayı takip ettiği izlenimi veriyordu.

"Hoş geldin," dedi kibar ve samimi sesle. Başımı onaylarcasına sallarken yaşlı doktor diğerini tanıttı, Sezen Hanımın tam karşısında oturan, son derece gergin ve öfkeli doktoru...

"Metin Bey, alanında uzman dâhiliye hekimimizdir."

Metin doktor, odaya girdiğimden bu yana bana öfkeyle baktığını yok sayamazdım. O yüzden onun yüzüne hiç net bir şekilde bakmamıştım, ta ki şu ana kadar. Onun gözleri de ne ilginçtir ki, yeşildi. Koyu kumral çatılmış kaşları, ensesine kadar gelen koyu kumral saçları vardı. Dudağının altındaki küçük kıl yumağı yüzüne değişik bir hava katmıştı. Daha sert, daha ulaşılmaz bir görüntü kazandırmış gibiydi, ifadesiz bir yüzle başını eğip selam verdi.

"Doktor Yetiş Bey de benim gibi nöroloji uzmanı," dedi çaprazımda oturan kızıl saçlı, beni buraya getiren doktoru göstererek. Kızıl saçlıydı ama kesinlikle halam ve Fethiye gibi itici bir tipi yoktu. Üç numara kızıl saçları, yeşil gözleriyle yakışıklı bir adamdı, en az Gökhan doktor kadar yakışıklıydı. Gerçi Metin doktor da yakışıklı olabilirdi, biraz daha normal bakışları olsaydı. Yetiş doktor, yüzüne yerleştirdiği gülüşü son derece samimiydi. Bu odadaki doktorların sadece bu ikisine yakınlık hissediyordum; Gökhan doktor ve Yetiş doktor.

"Sana daha önce söylediğim gibi birkaç test yapmak istiyoruz," dedi Gökhan doktor araya girerek.

"Ne için, ne gibi testler?" dedim panikle.

"Birkaç kan testi ve nörolojik muayene," dedi Doktor-Zafer.

"Peki. Tamam," dedim güvensiz sesle.

Hissettiğim korkuyu ve güvensizliği yatıştırma adına "Öncelikle bize güvenip geldiğin için teşekkür ederiz," dedi bayan doktor araya girerek. "Son zamanlarda senin dikkatini çeken vücudunla ilgili bir değişiklik oldu mu?" diye sordu. Düşünüyordum, nasıl bir değişikliği kast ettiklerini bilemiyordum. "Kemik ya da eklem ağrıları, herhangi bir yerinde kaşıntı..." diye devam etti kadın. Kaşıntı dediğinde aniden hatırladım, kuyruk sokumum bir süredir kaşınıyordu. Hatta buraya gelene kadar da elimi oraya götürmemek için büyük çaba harcamıştı.

"Eklem ağrıları değil ama..." dedim çekinerek. Çekinmem karşımdaki erkek doktorların olması değildi, Gökhan doktorun olmasıydı çekinmem. Adını koyamadığım, ona karşı hissim ondan çekinmeme neden oluyordu. Çok şanslıydım ki duraksamamı odadaki herkes erkek doktorlardan çekinmem olarak algılamıştı. Gökhan doktordan etkilendiğimi diğerlerinin anlamasını istemiyordum. Yaşlı doktor hemen araya girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizim yanımızda konuşmaya çekiniyorsan biz çıkalım, eşim Doktor Sezen Hanımla rahatça konuş," dedi. Eşi mi, diye düşündüm. Demek karı-koca doktordu diye düşünürken diğerleri ayağa kalkıp odadan çıkmak için hareketlenmişlerdi.

Gökhan doktor ayağa kalkarken "Hiçbir şeyden çekinme, her şeyi anlatabilirsin," dedi. Elimi hafifçe okşayıp diğerlerinin arkasından çıktı, kapıyı ardından kapattı. Bu da neydi, diye düşünüm. Elimi mi okşamıştı?

Sonunda Sezen doktorla baş başa kaldığımızda Sezen doktor oturduğu yerden kalkıp Gökhan doktorun boşalttığı koltuğa, yanıma oturdu. Doktor Sezen, Gökhan doktorun bana karşı ilgisini görmüş olsa da görmezliğe veriyordu. İlginçtir, doktorlarla beraber kalbimin soğukluğu ve korkum da gitmişti. Belki de bu durum onlardan çekindiğim için oluyordu. Bedenim kendini savunmak böyle tepki veriyordu.

"Evet. Seni dinliyorum," dedi nazikçe. Odaya girdiğim an gibi gergin görünmüyordu, ya da çok iyi rol yapıyordu. Derin bir soluk aldım, buna o an için ihtiyaç duymuştum. Saçımı kulağımın arkasına aldım. Gözlerimi çekingen bakışlarla Sezen Hanıma çevirdim.

"Kuyruk sokumumda bir kaşıntı var," dedim kısık sesle. Sesimi başka birinin duymasından endişe ediyordum, kim olduğunu bilmesem de. Az önce dışarı çıkan doktorlar değildi, başka biri... Belki halamlar, belki... Halamların duyması asla mümkün değildi, ama yine de başka birileri var gibi hissediyordum. "Bir süre öncesine kadar temizlenemediğim için kaşınıyor diye düşünmüştüm. Defalarca yıkandığım halde bu kaşıntı devam etti. Hatta kaşınan yerde sivilce gibi bir kabarıklık hissediyorum," diye devam ettim kafamdaki şüphelerden sıyrılmaya çalışıp.

Kadın beni anladığını belli etmek ister gibi başını hafifçe salladı. Ardından "Muayene edebilir miyim?" diye sordu nazik bir sesle.

Hiç tereddütsüz "Elbette," derken etrafıma bakınıp beni nerede muayene edebileceğini aradım. Bu odada hiçbir sedye göremiyordum. Ayrıca kadın, benim tavrım karşısında biraz şaşırmış gibiydi, benden böyle bir yaklaşım beklemiyor gibiydi. Ne düşünmüştü, çekineceğimi mi? Tepkisine bakacak olursam öyle olmalıydı.

Kadın şaşkınlığını kısa sürede atıp ayağa kalktı, odadaki başka bir kapıya yöneldi. Kadın o kapıya gidene kadar orada bir kapı olduğunu dahi fark edememiştim. Kapıyı açıp bana döndü, ardından gitmemi istiyordu. Ben de istediğini yerine getirdim.

Geldiğimiz oda kadar olmasa da burası da hatırı sayılır büyüklükteydi. Ayrıca bir kadının odası olduğunu hissettirecek şıklıkta döşenmişti. Diğer odaya nazaran bu odada daha yumuşak renkler kullanılmıştı. Masasının üzerinde bana arkası dönük resim çerçeveleri vardı. Bunlar ailesinin resimleri olmalı, diye düşündüm.

Odanın bir köşesinde paravan vardı, kadın bana orayı gösterirken kendisi de beyaz eldivenleri ellerine geçirmeye başlamıştı. Keten pantolonumun iki düğmesini açıp kalçamı açıkta bırakacak şekilde indirdim.

"Yüzükoyun yatar mısın?" diye kibarca ricada bulundu. İtirazsız söylediği şekilde yattım, başımı duvar tarafına çevirip beklemeye başladım. O sivilce için bir müdahale yapar mı? Elini kalçama koyup sivilceyi daha iyi görebilmek için hafifçe araladı. Neredeyse iki kaba etimin arasındaydı. Sivilceme hafifçe dokunup "Acıyor mu?" diye sordu.

"Çok hafif bir ağrı var. Beni asıl rahatsız eden kaşıntısı, ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" sordum gergince.

"Kaşıdığınız belli," derken keşke bunu yapmasaydın der gibiydi. "Bundan sonra mümkün olduğu kadar kaşımamaya çalışın. Kaşımadan oluşan tahrişten dolayı içi birazcık iltihaplanmış," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ne demek? Kötü bir şey değil, değil mi?" diye sordum panikle. Çünkü ilk aklıma gelen günümüzün moda hastalığı, kanserdi.

Yatıştırıcı bir tonda "Telaşlanmana gerek yok," dediğinde hiç tereddütsüz rahatladım. "Küçük bir operasyonla bundan kurtulacaksın," diye devam etti.

"Anladım. Peki, neden oldu bu? Pislikten mi? Kendimi iyi temizleyemediğimden mi?" Başımı doktordan yana çevirdim, sorularımın havada aslı kaldığını hissetmiştim. Yüzü ifadesizdi. Doktor duymamış ya da cevap vermek istemiyor gibi sessiz kalmıştı.

Sonunda, iki dakika gibi bir zaman geçtikten sonra benim sabırsızlığıma daha fazla kayıtsız kalamamış olmalı ki "Elbette bunu sana açıklayacağız," dedi. "Şimdi giyinebilirsin. Ben diğer odadayım," dedi ve eldivenleri çıkarıp çöpe atarken bana gülümsedi. Gülümsemesi endişelenmemem yönündeydi.

Sonra beni yalnız bırakıp diğer odaya geçti. Yattığım yerden kalktım, pantolonumun düğmelerini kapatırken gözlerim odayı araştırmaya devam ediyordu. Masanın arkasında, büyük pencerenin önünde geniş yapraklı çiçekleri olan bitkiler süslüyordu. Mesleğinde başarılı olduğunu kanıtlayan bir yığın onur belgesi camın önüne sıralanmıştı. Bu onur belgelerinin daha fazlası eşinin odasında vardı. Aralık bırakılmış kapıyı açtığımda diğerlerinin odaya geri döndüğünü gördüm.

Gökhan doktor yine aynı yere oturmuştu, benim odaya girmemle oturduğu yerden kalktı. Yine yanına oturmam için bekliyordu. Hiç tereddütsüz yanına gittim. Bu arada kalbimin donması geri gelmişti. Her ne kadar buraya gelirken bunu onlara soracağımı kararlaştırdığım halde şimdi onlara söyleyecek cesaretim yoktu. Onlardan korktuğumu düşünüp eğleneceklerine inanıyordum.

Kırmızı saçlı doktor bu defa ayaktaydı, bana sevecenlikle, cesaret vermek istercesine gülümsüyordu. Hatta gülüşü gözlerine kadar ulaşmıştı. Sonra bir şeyi fark ettim. Her birinin göz renginin aynı olduğunu... Daha önce neden fark edemediğimi düşündüm. Bu nasıl bir tesadüftü? Kadın doktorun dahi gözleri yeşildi. Sanki akrabaydılar. Bu mümkün olabilir miydi? Sessizce yerime otururken şaşkınlığımdan dolayı şoktaydım.

Başım, önümde kavuşturduğum ellerimdeydi, kimsenin yüzüne bakamıyordum. Bunun birinci nedeni göz renklerinin benzerliği ve tüm yeşil gözlerin bana odaklı olmasındandı. Yeni keşfedilmiş mikroskop altındaki bir parazitmişim gibi hissediyordum.

"Eşim bize durumunu anlattı," dedi yaşlı doktor. Refleks olarak başımı kaldırıp yaşlı doktora baktım. Yeşil gözleri vereceğim her tepkiyi dikkatle analiz etmek için bana odaklanmıştı, diğerleri gibi!

Ben ise neden hepsinin gözleri yeşil olduğunu açıklayacağını değil, söyleyeceği kötü haberin ne olduğuna odaklanmıştım. "İlk önce şunu söylemeliyim ki, bunun için endişelenmen gereksiz. Küçük bir operasyonla bundan kurtulursun. Ama..." Sustu, diğer doktorlara bakarken nasıl devam edeceğini bilemiyor gibiydi.

Endişeyle "Ama?" diye sordum devam etmesi için. Başka yerde çıkabileceğini, kötü bir hastalığım olabileceğini ima eder gibiydi. Yaşlı doktor bana cevap veremeden aniden kapı açıldı. Diğerleri gibi kapıya başımı çevirdiğimde Gökhan doktorun ablası Lal'ın odaya fütursuzca girdiğini gördüm. Hareketleri son derece rahattı. Teklifsizce odaya girerken durumun ilginç yanı odadakiler hiç itiraz etmemeleriydi. Bana genişçe gülümserken diğerlerine hafif tebessümle selam verdi.

Sonra Lal'ın arkasından odaya giren diğer kadını fark ettim. Kadını gördüğüm an içimi merak ve ilginç bir şekilde huzur kapladı, narin bedeniyle teyzemdi. Teyzem, odadakilere nazaran olduğundan da ufak tefek görünüyordu. Narin yapılı kadın odaya girerken çekinerek herkese selam verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşlı doktor hemen ayağa kalkıp "Hoş geldin Gülten Hanım," diye kibarca teyzemi karşıladı.

Kadın çekingen gülümsemeyle selamı alırken bakışları bana kaymıştı. Teyzeme doğru yürüdüğümü fark ettiğim an ne zaman ayağa kalktığımı anlayamamıştım. Teyzem ile odanın ortasında buluşmuştuk, birbirimize sıkıca sarılırken teyzemin dudaklarından fısıltı halinde tek kelime çıkıyordu. "Çok şükür!"

Yaşlı Doktor "Biz de şimdi Kardelen'e neler olduğunu anlatmaya başlamıştık," diye araya girerek dikkati kendine çekmeye çalıştı.

Başardı da "Düzelecek, değil mi?" diye sordu teyzem umutla, bana sarılmayı bıraksa da bir kolu halen daha belime dolanmıştı.

"Elbette! Bunu daha önce de konuştuk. Seni bundan kurtulmuş kişilerle tanıştırmıştık, unutmadın umarım?" diye sorarken kalın tek kaşı unuttun mu der gibi yukarı kalktı.

"Yok, unutmadım, doktor. Ama yine de insanın inanası gelmiyor. Ayrıca Kardelenimin bundan kurtulacağını bilmek de beni çok heyecanlandırıyor." Konuşmalarına bir anlam veremiyordum, bende ne vardı da kurtulacaktım?

"Kardelen?" diye dikkatimi kendine çekti Gökhan doktor. Gerçi onun her hareketini, her mimiğini kaçırmam mümkün değildi ya. Onu ilk gördüğüm andan itibaren ona doğru bir çekim halinde olduğumu biliyordum. Soru ve merak dolu bakışlarım genç doktorun yüzüne çevrildi. "Seni aydınlatmanın vakti geldi," diye huzursuzca devam etti.

"Hangi konuda?" diye sordum.

"Kim olduğun konusunda," diye araya girdi yaşlı doktor. Bakışlarım bu defa yaşlı doktora çevrilmişti. "Lütfen otur kızım! Gülten Hanım, sizde oturun," diye kibarca yer gösterdi.

Teyzem yanıma otururken ellerimi bir an bile bırakma-

mıştı. Gökhan doktor ise kırmızı saçlı doktorun yanına gitmişti, tam karşıma.

"Bak Kardelen!" diye başladı yaşlı doktor. "Bütün duyacaklarından sonra bu sana imkânsız ya da mantıksız gelebilir. Annen ya da babanın sana bir şey anlatmadıklarını düşünüyoruz; kim olduğun ya da olacağın konusunda?" Yüzümdeki şaşkınlığı gördüğünde bilmiş şekilde gülümserken arkasına yaslandı. "Doğru tahmin etmişiz. Şöyle söylemeliyim, senin anlayabileceğin dilde anlatmaya çalışacağım." Susup dikkatle beni izlemeye başladı. Ben ise bütün dikkatimi yaşlı doktora vermiştim. "Babanın genetik bir hastalığı vardı. Buna biz hastalık diyoruz," diye aceleyle ekledi.

"Hastalık mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet. Annen, babanın ve ailesinin bu hastalığını sonradan öğrenmişti ve doğacak çocuğu, özellikle kız çocuğu riskinin endişesiyle daha sen doğmadan buralardan gitme kararı aldılar. Anne-babanlar buranın havası veya suyunun tetiklediğini düşünüyorlardı. Ama öyle değildi, bu genetik bir durumdu. Bu hastalık babadan geçiyordu. Anneden geçmesi imkânsızdı, annenin o aileyle hiçbir şekilde kan bağı yoktu. Ayrıca babanla kan bağı olan dişiler doğuramazdı." Hangi dişiler doğuramaz, diye düşündüm. "Yani şöyle düşün Kardelen. Halanı ele alalım, evlenseydi çocuğu olamazdı. Tabii ki kuzeninin de öyle. Ve... Senin de çocuğun olamayacak," derken göz ucuyla Gökhan doktora baktığını fark ettim. Şok dalgası beni vururken soluğumun kesildiğini hissetim. Bu duyduklarımdan sonra ben de istem dışı Gökhan doktora baktığımda dişlerini sıkmaktan gerilmiş yüzünü cama doğru çevirdiğini gördüm. Benim durumumdan dolayı acı mı çekiyordu, bu imkânsızdı. Tekrar yaşlı doktora baktım.

"Bunu nasıl bilebiliyorsunuz?" dedim şaşkınlıkla.

"Dediğim gibi; genetik bir hastalık."

"Bundan kurtulabilir miyim?" diye sordum umutla. Has-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

talığımın ne olduğunu bilmediğim gibi tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım.

"Evet," dediğinde rahatlamış halde derin bir soluk alıp bıraktım. "Sana, bize gelmeseydin neler olacağını kısaca anlatmak istiyorum." Dikkatle yaşlı doktoru dinlemeye başladım. Nedenini bilmiyordum ama yine gerilmiştim. "Kuyruk sokumundaki kaşıntının nedeni oradan bir kuyruk çıkacağı içindir. Bize gelmeseydin sonuç bu olacaktı. Ama şimdi bu olasılık ortadan kalkacak."

"Kuyruk mu?" diye sordum şaşkınlık ve tiksintiyle. Anlattıklarını zihnimde canlandırmaya çalışıyordum, havsalam almıyordu.

"Evet," derken başını sallıyordu. "Kıkırdak ve yağdan oluşan, kişiye göre boy ve kalınlık değişimi gösteren, yaklaşık iki buçuk santimle otuz santim arasında bir çıkıntı. Sana bunun nasıl oluşabileceğini tıbbi olarak açıklamak istiyorum." Anlatacağı her ne ise uzun olacağını anlatırcasına derin bir soluk aldı. Kuyruk sokumunda bir kuyruk olacağını hayal bile edemiyordum, imkânsız bir şeydi.

Yaşlı doktor devam etti. "Okullarda öğretildiği gibi, ana rahmine yerleşen her sperm normal döngüde bir bebek oluşturur. Öğretilmeyen kısmı ise, biz ve bizim gibi bazı tıp adamlarının inandığı kısmı ise şöyle. İnsan türünde normalde, gebeliğin dördüncü haftasında genomumuzda atalarımızdan kalmış olan 'kuyruk üretimi' kısmı okunur ve insan yavrularının ana karnında kuyrukları çıkar. Kuyruk, embriyo otuz bir-otuz beş günlükken en büyük uzunluğa ulaşır. Ancak genomun bir diğer kısmında, evrimsel süreçte edindiğimiz kuyruk apoptosisi ki, buna programlı hücre ölümü diye de bilinen genleri sayesinde, normal bireylerde kuyruğu üreten hücreler ölür ve kuyruk yok olur. Olması gereken budur. Ama senin ve senin soyundan gelenler için durum farklı. Bir şekilde o hücreler öleceğine doğuma son hafta durma aşamasına gelir. Doğumdan sonra, ergenliğe girdikten hemen sonra

hücreler yeniden aktif hale geliyor. Kendini ortaya çıkarmak için dışarıdan müdahale gerekiyordur, kaşıma gibi." Rahatsızca önündeki kâğıtları zaman kazanmak için düzenlemeye başladı. Belki de anlattıklarını algılamam için bana zaman tanımaya çalışıyordu. Önündeki kâğıtları kenara koyarken devam etti. "Yine bazı bilim adamlarına göreyse ki; bu biraz... Çılgınca. İnsan vücuduna, ana rahmindeyken cilt elbisesi pelerin şeklinde yukarıdan aşağıya doğru giydirilir. Cilt pelerinin fermuarı kuyruk sokumunda kapatılır. Bu kapanma sırasında bir kısım cilt dokusu ve kıl folliküleri, yani kıl üretecek filiz hücreler altta, derinde kalır ve bir zaman sonra kendini gösterir. Dediğim gibi... Bu biraz absürt bir yaklaşım... Bir gerçek var ki, insanoğlu, özellikle erkeklerde yetişkinliğe erişirken kıl dönmesi sıkıntılarıyla yüz yüze gelir. Tıptaki bu müdahaleye plenoidal sinüs operasyonu denir. Kıl, kıl kökü ve cilt altı doku ile birlikte elmanın çürük bir kısmı kesilir gibi çıkarılır, yani sadece kıl alınmıyor. Dünyada her gün milyonlarca insan bunun için ameliyat oluyor."

"Peki, bu ameliyat olan milyonlarca insan da bende olan hastalığı mı taşıyor?"

"Pek sayılmaz. Senin durumun onlarınkinden biraz daha farklı... Konuya başlarken iki tür inanışı anlatmaya çalışmıştım. Biz ilkine inanıyoruz. İkincisi, senin ve senin gibilerin durumunu açıklayacak bir açıklama değil. Onların operasyonunda genelde sıcaktan ve devamlı oturmalarından doğan bu bozuklukta sadece dönen kıl ve yatağı alınırken sende fazladan kıl ve kıkırdağımsı doku alınacak. Biz, sende o kıl ve kıkırdaktan oluşan kısmı küçük bir cerrahi operasyonla alırken sözünü ettiğimiz hastalığının başlangıcını bu sayede sonlandıracağız."

Yaşlı doktorun tüm yabancı terimler içeren konuşmasının arasından anlayabildiğim kadarıyla kalıtsal, babamdan geçen bir hastalık olduğunu seçebilmiştim. Belimde, önemsemediğim kaşıntının anlattığı şekle döneceğine mantığım kabul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmiyordu. Ama yine de gerçekleşme olasılığından dolayı ür permeden edemiyordum.

"Halam ile kuzenimde bu sözünü ettiğiniz kuyruk var mı?" diye sordum. Bu kadar şey anlattığına göre bir bilgisi olmalıydı.

"Muhtemelen!" diye yanıtladı. Cevabı beni rahatsız etti. Her ikisinin de bir kuyruğu olabileceğini düşündüğüm bir farklılık görmemiştim. Sadece Fethiye'nin yanımda soyunmama adına titizliği dikkatimden kaçmamıştı. Olası mıydı, öyle görünüyordu.

Başka bir soru kafama takıldı, bu nasıl gen bozukluğuydu ki dişi kişi doğurganlığını yitirebiliyordu? Yaşlı doktorun anlattığına göre babamın genine sahip dişiler doğuramazdı. Halam bu yüzden mi, kuyrukları yüzünden mi hiç evlenmemişti. Fethiye bu yüzden mi evlenmeyi istemiyordu. Kuyruklu bir eşin nasıl bir dışlanmaya neden olacağını hayal edebiliyordum. Peki, eğer ameliyat olursam bu hastalıklı zincir kırılır mıydı? Anlattıklarına göre bu mümkündü. Ama yine de bir bebeğimin olamayacağını bilmek beni rahatsız ediyordu.

"Bu... Bu hastalıktan kurtulursam... Çocuğumun olma şansı..." Gökhan doktordan gözlerimi kaçırıyordum, yaşadığım çaresizliği ve acıyı görmesini istemiyordum.

"Maalesef, yok. Ama araştırmalar devam ediyor. Daha çok gençsin. Bu hastalığının ilk evresindesin." Açıklaması beni tatmin etmedi, varsayımlar üzerine değil konuşmak, düşünmek dahi istemiyordum.

"Bu hastalığın adı ne?" diye sordum. Belki duymuş olabilirdim ya da bununla ilgili kendim de bir şeyler araştırabilirim, diye düşünüyordum.

Yaşlı doktor bir an ne diyeceğini bilemez şekilde karısına ve diğer doktorlara baktı.

"Şey... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. Bakışlarını benden kaçırırken diğer doktorlardan yardım

dilenircesine baktı. Diğerleri de en az bu yaşlı doktor kadar gergindiler. "Bunun tıpta bir ismi yok, ama bu geni taşıyan canlılara Ca..." yaşlı adam cümlesinin sonunu getiremedi. Lal'ın ani hareketi dikkatini ona yönlendirmesine neden olmuştu.

Ben sorumun yanıtını beklerken Lal, aniden yerinden zıpladı ve telaşla ayağa kalktı. Diğer doktorlar onun tepkisiyle gerildiler. Elindeki telefonu çantasına geri koyarken telaşla konuşuyordu. Telefonda konuştuğunu bile fark etmemiştim.

"Daha sonra konuşmaya devam etsek? Dişi cazı polikliniğe doğru gidiyormuş," dedi telaşla.

Cazı mı? O ne demekti? Karadeniz'e özgü bir terim, Fethiye'nin sevimsizliğinden dolayı cadı ile ilişkili bir terim olmalıydı.

Yaşlı doktor hemen yerinden kalkıp yanıma geldi. "Daha sonra yine konuşacağız. Senden tek ricamız, bu anlattıklarımızı evdekilerle paylaşmaman, bu senin yararına, kızım."

"Neden? Onların da bu hastalıktan haberi olması gerekmez mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Elbette haklısın. Ama bunu hastalık olarak kabul etmek çok önemli, onlar hastalık olarak görmüyorlar, görmeyecekler de." Sesi, bunu söylediğinden dolayı rahatsız gibiydi.

"Acele etmeliyiz," Telaşla araya giren Lal.

Kırmızı saçlı doktor yanıma gelip kolumdan tuttu. "Hadi, gidelim," dedi.

Teyzeme aceleyle sarılıp odadakilere de gözlerimi gezdirdim. Yaşlı doktor ve karısı endişelerini gizleme gereği duymadan bana bakıyorlardı. Burada olduğum süre boyunca hiç konuşmayan Metin doktor daha bir öfkeliydi şu an. Gökhan doktor ise bana bakarken cesaret vermek istercesine gülümsemeye çalışıyordu. Gülüşü sadece yüzeyseldi, altında yatan gerginliğini hissedebiliyordum. Sanki beni bırakmak istemiyor gibiydi. Beni dışarı sürükleyen Yetiş doktora engel olmak,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana doğru gelmek için kendini yerinde tutmak için kendisiyle büyük mücadele halindeydi, iki elini yanında yumruk yaptığını görebiliyordum.

Onu neyin durdurduğunu anlamıyordum, ablasından mı, yoksa diğer meslektaşlarından mı çekiniyordu? Ben de ondan aşağı değildim. Her ne kadar daha önce ondan korktuğumu düşünsem de şimdi onun yanında olmayı istiyordum. Bir-iki saniye bakışlarımız kilitlendi, kalbim yine bir oktav zıpladı.

Kırmızı saçlı doktorun çekiştirmesiyle kendime geldim, sonra da birlikte odadan çıktık. Kapı kapanırken arkamı döndüm, amacım son bir defa daha Gökhan doktoru görmekti. Gökhan doktorun ellerini başına götürdüğünü ve saçlarını çekiştirdiğini gördüm. Sezen Hanım onun yanına gidip saçlarını çekiştirmesini engellemek için kollarını tutuyordu. Bu gördüğümü neye yormam gerektiğini bilemiyordum ama ilk aklıma gelen çaresizliğinin verdiği bir tepki, diye düşünüyordum.

Saniyeler içinde anlamıştım; Benim için endişeleniyordu.

Genç adamın çaresizliği benimle ilgili olduğunu anladığım an gözlerimin acıyla yandığını hissettim. Benim için endişeleniyordu. Beni önemsiyordu, bunun için mutlu olmuştum. Ama içimden bir ses bahsettikleri hastalığım onun hakkında umut etmemem gerektiğini fısıldıyordu. Bu anlattıkları hastalıkla sınırlı değil gibi hissediyordum, arkasında daha büyük nedenler var gibiydi.

On sekiz yaşıma gireli bir ay bile olmamıştı ama otuz yaşında bir kadın gibi kendimi yorgun ve yılgın hissediyordum. Babam haricinde hiçbir erkeğin böylesi sahiplenici tutumuna alışık olmasam da nedense tanıdık geliyordu.

Geldiğimiz yoldan geri dönerken Yetiş doktor bana Fethiye'ye ne söylemem gerektiğini anlatıyordu. Kulağım doktorda olsa da Gökhan doktoru zihnimden çıkaramıyordum. Son hali gözümden bir an bile gitmiyordu.

İlk poliklinik girişine geldiğimizde doktor durup bana

döndü. "Burada ayrılıyoruz. Söylediklerimi unutmadın, değil mi?" Başımı sallarken devam etti. "Güzel! Yine görüşmek üzere! Seninle tanıştığıma memnun oldum." Ben daha bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

Etrafıma bakınıp Fethiye'yi aramaya başladım. Henüz görünürlerde yoktu. Kısa bir an ne yapacağımı bilemesem de sonra diş polikliniğine gidip beklemeye karar verdim. Fethiye'nin oraya geleceğine emindim, tabii daha önce gelmemişse, diye düşündüm endişeyle. Korktuğum başıma gelmişti, polikliniğin önüne gittiğimde Fethiye'nin orada olduğunu gördüm. Telaşla ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Neredeydin? Kaybolduğunu düşündüm. Sordum, içeride olmadığını söylediler. Nereye gitmiştin? Beni mi arıyordun?" diye sordu peşi sıra. Fethiye beklenmedik bir performans sergiliyordu. Şüpheci yaklaşımıyla peşi sıra gelen soruları beni şaşkınlığa uğratmıştı. Ama ona renk vermemek için yüzümün ifadesini normal tutmaya çalıştım.

"Dişimin röntgenini istediler, onu çektirmeye gitmiştim," dedim kırmızı saçlı doktorun öğrettiği gibi.

"Hım, anladım. Çektirebildin mi?"

"Evet. Birazdan sonucu çıkacakmış," dedim yalanıma devam ederek. Gidip bekleme yerindeki banklara oturdum. Fethiye de yanıma gelip oturdu. Elimde değildi, az önce duyduklarımdan dolayı çok gergindim. Halen daha bunu halamlarla neden paylaşamadığımı merak ediyordum. Fethiye de bu hastalığa yakalanmışsa onun da tedavi olması gerekmiyor muydu? Sonra yaşlı doktorun son söylediği aklıma geldi; onlar bunu hastalık olarak görmüyorlar.

Peki, ne olarak görüyorlardı? Ya da nereden biliyorlardı halamların ne düşündüğünü? Ya bugün sabah şahit olduğum konuşma gerçekleşirse ne olacaktı? Fethiye evlenmeye karar verirse ve çocuğu olmayacağı göz önüne alınırsa? Çocuğunun olmayacağını biliyorsa ki söylediklerine göre biliyorlardı, bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evleneceği aileye hakaret sayılmaz mıydı? Ya kuyruğu? O da var mıydı? Aklıma gelmesiyle ensemdeki tüylerin korkuyla dikelmesine neden oldu. Belli etmeden Fethiye'ye baktım. Elinde grip ile ilgili bir broşür vardı, bütün dikkatiyle onu inceliyordu.

"Fethiye," diye seslendim. Başını kaldırıp bana baktı. "Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordum. Evlilikle ilgili düşüncelerini şu an çok merak ediyordum, öğrenmek zorundaydım.

"Evlenmek mi, o da nereden çıktı?" diye sordu hayretle.

"Bugün sabah siz evde yokken evin yanında iki kadını konuşurlarken duydum," diye sözüme başladım. Bir kaşı yukarı kalkarken yüzünde, arkasından ne gelecek, diye merak vardı. "Senin hakkında konuşuyorlardı. Kim olduklarını bilmiyorum. Ama gördüğümde sana onları gösteririm. Seni halamızdan istemeyi düşünüyorlardı."

Fethiye şaşkınlıkla bir bana, bir elindeki broşüre baktı. Ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Bizim avlunun yanındaki bahçede mi konuşuyorlardı?" diye sordu. Sesi düzdü, hiçbir duygu barındırmıyordu.

"Evet. Ama bahçedeki kadın değil, oradan geçmekte olan kadın seni istiyormuş oğluna. Hatta o kadın yukarıda sizin yanınızda çay topluyormuş. Çünkü halamın yanına gideceğini söylüyordu." İki kadının kendisiyle ilgili olan yorumunu ve planını Fethiye'ye aktarmayı hiç düşünmüyordu, gerek yoktu böyle bir bilgiyi onunla paylaşmaya.

"Anladım," dedi kısa bir duraklamadan sonra.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Kadını biliyorum." Başka bir şey söylemeden elindeki broşüre geri döndü.

Uzun sessizliğine sabırsızca "E? Ne düşünüyorsun?" diye ısrarla sordum, ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Ne düşünmem gerekiyor?" diye sordu yine kayıtsız sesle.

"Kabul edecek misin?"

"Hayır," dedi kesin dille. "Hem, daha kimse bir teklifle gelmedi," alayla. "Gelse bile kabul etmem. Ben evlenmeyi düşünmüyorum," dese de sanki söylediklerinin arasında gizli, kimse tarafından bilinmemesi gereken kelimeler var gibiydi. Küçük de olsa yüzünde başka bir beklenti görmüştüm, belki de yanılmıştım.

"Ya!" diyebildim.

"Yoksa sen evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu alayla. Sanki bunun olanaksız olduğunu biliyor ve dalga geçercesine gülüyordu.

"Hayır," dedim sert sesle. Ebeveynlerim ölmeden önceki gelecek planlarımda evlilik en sonda yer alırdı. Sevdiğim, güvendiğim biri çıkana kadar beklemeyi düşünmüştüm. Şu anda da planlarımda bir değişiklik yoktu. Sadece evlilik gibi bir düşünceyi en uzağa fırlatmıştım. Şu anki planımda, okulum ve mesleğimi elime alıp borcumu kuruşuna kadar ödemek vardı. "Önceliklerim var," diye devam ettim.

"Önceliklerin mi, neymiş onlar?" yine aynı alayla.

"Okulumu bitireceğim. Biliyorsun, sınav sonucunu bekliyorum. Yoksa unuttun mu?"

"Yo, unutmadım. Ama sen unutsan iyi olacak. Yakında okuldan daha önemli şeylerin olduğunu anlayacaksın," dedi gizli bir imayla.

"Daha önemli şeyler mi, ne gibi?" diye sordum merakla.

"Yakında babamlar sana söyleyecekler, sabret!" dedi ve sabırsızca ayağa kalkıp dolanmaya başladı. "Röntgen sonucunu ne zaman alacaksın?" diye sordu yine sabırsız sesle. Yine konuyu değiştirmeye çalışıyordu, kaçıyordu.

Amcamların bana ne söyleyeceklerini merak ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yoksa bu hastalığı biliyorlar ve beni uyarmayı mı düşünüyorlardı? Peki, neden önce kendi kızını tedavi ettirmeye çalışmıyordu? Bunun konuşma konusu olduğunu düşünmüyordum, başka bir şey olmalıydı. Peki, konu ne olabilirdi? Okuldan daha öncelikli neyim olacağını düşündüm. Bir cevap yoktu.

Burada olduğum süre boyunca hep kafamı kurcalayan sorularla karşılaşmıştım. Kafamda cevabını bilmediğim milyon tane soru vardı. Ve her gün birkaç tanesi daha ekleniyordu. İçimden bir ses de bana bütün sorularımın cevabının Gökhan doktorda olduğunu fısıldıyordu.

"Birazdan alacağım," dedim dalgınca.

"İyi o zaman, sıkıldım. Dışarı çıkıyorum," dedi ve yine sallana sallana yanımdan ayrıldı.

Ne düşünmem gerektiğini bilemeyecek kadar şaşkındım. Sıra numarasının bana geldiğini bizimle bekleyen bir adam haber verdiğinde bir an bocalamıştım. Elimdeki numarayı görmüş olmalıydı. Şaşkınlıkla adama baktım, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İçeri neden girmiyorum diye biraz da sinirlenmiş gibiydi. İnsanların dikkatini çekmemek için çaresizce ayağa kalkıp odaya girdim.

Odada iki maskeli doktor vardı. Biri masada oturuyordu. Diğeri, dişçi koltuğunun yanında yeni hasta için hazır durumda bekliyordu. Ne yapacağımı bilemez şekilde durdum. Ayaktaki doktorla göz göze geldiğimde bir an bana kal geldi. Doktorun gözleri beni şaşkınlığa uğratacak renkteydi; yeşil! Buradaki tüm doktorlar bu göz rengine mi sahip, diye düşünürken masanın arkasındaki doktora gözlerim kaydı. Yanıldığımı anladığımda daha da şaşırdım, onun gözlerini de yeşil beklerken kahverengi olduğunu fark ettim.

Aklım karışmıştı.

Benim tereddütlü davranışım yeşil gözlü doktorun dikkatinden kaçmadı, diye düşünürken söylediklerivle de daha bir şaşkınlığa uğradım. Benden birkaç yaş büyük olmalıydı,

çünkü genç birine benziyordu. Sanırım yeni mezunlardandı, belki de staj yapıyor, diye düşündüm.

Berrak sesi ile benimle konuştu. "Diş röntgeninizde bir sorun olmadığını gördük. Dişinize sadece dolgu yaptık," dedi gülümseyerek.

"Anlamadım," dedim şaşkınlıkla.

"Dişiniz," derken yanıma geliyordu. Ve yine kalbime buzdan elin kavradığını hissettim. "Kuzeninize... Sorarsa eğer dişinize dolgu yaptırdığınızı söylersiniz," dedi her kelimeyi vurgularcasına. O zaman anladım, bu doktorda sırrımızın bir parçasıydı. Hemen kendimi toparlayıp genç doktora nazikçe gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedim. Arkamı dönüp odadan çıktım.

Koridora şöyle bir bakıp Fethiye'yi aradım, ortalarda yoktu. Onu bulabilmek için çıkışa yöneldim. Hastane bahçesine çıktığımda fazla aramama gerek kalmamıştı. Merdivenlerin başında korkuluğa dayanmış bekliyordu. Yanına gittim, beni görünce şaşırdı.

"Bitti mi? Ne çabuk!" dedi hayretle.

"Önemli bir şey yokmuş, dolgu yaptı," dedim.

"Bakayım!" dediğinde bir an panikledim. Sonra hemen toparlandım.

"Burada ağzımı açacak değilim ya!" dedim yalancı öfkeyle. "Doktor değilsin ki dolgu olmuş dişi ayırt edebilesin. Sana nasıl göstereyim?"

"Öyle tabii," diye mırıldandı.

Başka bir şey söylemeden yürümeye başladı. Ben de arkasından yürüyordum. Hastanenin önünden minibüse binecektik. Fethiye çantasında bir şeyler aranırken ben de arkama dönüp hastanenin en üst camlarına baktım. Birini görürüm umuduyla pencerelere baktığımda Gökhan doktoru gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizi izliyordu. Olduğu yerden öyle kolay göze çarpacak bir konumda değildi, sadece ben nereye bakacağımı bildiğim için onu görebilmiştim. Daha birkaç dakika önce o camlardan ben bu hastanenin avlusuna bakıyordum.

Fethiye Ardeşen ilçesinden gelen ilk minibüsü durdurdu. Minibüse bindikten sonra da bakışlarımı Gökhan doktorun olduğu camdan ayırmamıştım. Ne yapıp edip tekrar onları görmeliyim, diye düşündüm. Bu sırrı öğrenmeliydim. Bir taraf bu sırrı saklarlarken diğer taraf bana anlatmak için çaba harcıyorlardı. Babamın akrabalarının sakladığı sır her ne ise öğrendiğim an dünyamın kararacağını hissediyordum.



GÖKHAN'IN SÜRPRİZİ

On yedi yıllık hayatıma ne çok duygu barındırmıştım. Acı, yalnızlık, gözyaşı ve aşk. Evet, evet, aşk! Ailemin düşmanı ama beni tüm kötülüklerden ilk kurtaran Gökhan'a duyduğum aşk.

Bir erkek tarafından korunmak güzel bir duyguydu. Ona koşulsuz güvenmek, hele ki seni her şeyden çok sevdiğini bildiğin bir erkekse dünyaları verseler değişmezsin.

Bu benim doğamda vardı, babamın koruyuculuğuna koşulsuz sığınırdım. Bana karşı koruyuculuğu beni hep mutlu ederdi. Sonra hayatıma ikinci bir erkek, amcam girmişti. Gel gelelim amcamda babamın koruyucu tarafına asla rastlayamamıştım. Bu sadece bana karşı bir tavır eksikliği değildi, kendi kızına da aynı soğuk mesafe içindeydi.

Haliyle bir erkeğin, beni koşulsuz koruyacağına inandığım erkeğin doğal olarak Gökhan yerini alacaktı. Ona güveniyorum. En az babama güvendiğim kadar güveniyorum. Akrabalarımdan daha yakın olduğu bir gerçek var.

Siz olsanız ne yapardınız? Size güven vermeyen bir akrabaya mı yoksa size bakışıyla dahi önemli olduğunuzu hissettiren bir erkeğe mi güvenirdiniz? Sizi bilmem ama ben ikinci

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şıkkı tercih ediyorum. Sonuçta her iki tarafı aynı anda tanıdım ve güvenimi kazanan, ipi göğüsleyen Gökhan'dı.

Hastaneye gittiğimizin üzerinden on gün geçmişti. Gökhan doktoru ve diğer doktorları tekrar görmeyi ne kadar istesem de bir türlü fırsat bulamamıştım. Çarşıya inemediğimiz gibi bir an bile yalnız bırakmıyorlardı. Günlerimizin büyük çoğunluğu evin temizliği ve beş yüz metre kadar ilerideki ormanlıktan odun getirmekle geçiyordu.

Az ilerideki orman, basit ağaçlarla örtülmüş bir orman değildi. Dik bir zemin ve benim gövdemin üç katı kalınlığında ağaçlardan oluşan ormanı ilk gördüğümde ürkmüştüm. Gökyüzüne dokunacak yükseklikteki ağaçların dalları yanındaki ağacın dalları arasına geçmişti. Hangi dal hangi ağaca ait olduğunu insan kestiremiyordu.

Dik orman zeminin görünmeyen uzak yerinde güçlü bir su sesi geliyordu. Fethiye, köyün deresini besleyen küçük çaylardan biri olduğunu söylemişti. İstersem aşağı inip yakından görebilirdim. Ama dik orman zeminin olmayan yolundan yürüyecek maceracı yüreğim yoktu. Teklifini kabul etmedim. Bahane olarak odun taşımayı öncelik olarak gösterdim. Gerçi, odunu eve taşımayı Fethiye yapıyordu. Beraber taşıyalım diye pek çok defa teklif etmiştim. Teklifimi beceremeyeceğime olan inancından dolayı reddetmişti.

Haliyle odunun nasıl taşındığını gördüğümde çok şaşırmıştım. İrili ufaklı, boyu bir metreyi geçkin ağaç parçalarını büyük bir özenle ipe sıralıyor, değişik bir düğümle bağlanmış tavşankulağı düğümlerin içinden ipin uçlarını geçirip sıkıştırıyordu. Ardından da büyük bir güçle odun yükünü sırtlayıp, bir yanı uçurum diğer yanı ise dik toprak duvar dar patika yoldan büyük bir rahatlıkla geçirip eve taşıyordu.

Aylar öncesinden amcam tarafından kesilmiş olan yaşlı ağacın dalları kargacık burgacıktı. Çoğu dallarını ve gövdesini ağaç yosunu kaplamıştı. Amcam onları taşınabilir boyda

doğramış, kalın gövdeleri ise tahmin ettiğim üzere baltayla parçalara ayırmıştı.

Yeni sürgü çayın başlamasına çok fazla süre kalmadığını ve bir an önce odunların taşınması gerektiğini söylemişti halamız. Yükünü kurması için ben de yardım olsun diye parçalanmış ağacın dallarını Fethiye'ye uzatıyordum. Eve dönüş yolunda elimle taşıyabileceğim dalları alıyordum. Her eve gidişte Fethiye beni o ürkütücü yerde bırakmıyordu. Bu benim de işime geliyordu, çünkü böyle bir yerde yalnız kalma düşüncesi bile beni müthiş tedirgin ediyordu.

Burcu ve diğer arkadaşlarımla her an iletişim halindeydim. Burcu'nun ısrarla *gel* davetini hep bir bahaneyle erteliyordum. Anne-babamın kırkının çıkmasına bir hafta süre kalmıştı. Hemen her gün onların yanına gidiyor, saatlerce onlarla konuşuyordum. Onlarla konuşmak bile bana iyi geliyordu. Sanki beni duyuyorlarmış gibi hissediyordum.

Yine buradayım.

Ailemin yanında.

Gün bitmek üzere ve ben onlara günün son vedasını yapıyordum, hemen her akşamüzeri yaptığım gibi.

Zamanın ilaç olduğunu söyleyenler haklı çıkmıştı. Artık eskisi gibi onların yokluğu canımı yakmıyordu ama eksikliklerini her koşulda hissettiriyorlardı. Evet, asla geçmez dediğim acım etkisini yitiriyordu. Özlüyordum onları. Hem de her an. Ama sırlarını neden benimle paylaşmadıklarını yanlarına her gittiğimde soruyordum. Elimde değildi. Kızgındım. Bir yalanın içinde yaşadığımı şimdi anlıyordum. Hem de öyle böyle bir yalan değil, sırlarla örülmüş yalanla.

Ailemin mezarının bir yanı çay bahçesiyken diğer tarafı uçurumun üzerine filizlenmiş orman yer almıştı. İlk gömüldükleri günlerde çay ve orman arasındaki bostanda mısır filizleri belime kadar geliyorken şimdi boyumu aşmış durumdaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çöktüğüm yerden evin avlusunda gezine halamı görebiliyordum. Armut ağacının altında olgunlaşmış armutları topluyordu. Bir kolunda tek saplı sepet varken diğer kolunda plastik kovayı tutuyordu. Sepete koyduğu armutları akşam için toplarken diğerine ağıldaki inek için topluyordu.

Kalbim üşümeye başladığında istemsizce soluk aldım. Ara ara yoklayan bu durum artık beni sinir etmeye başlamıştı. Ormanın büyük ağaçlarının güçlü dalları rüzgârın etkisiyle sallanmaya başladı. Ağaçlara doğru başımı kaldırdım. Hafif esinti vardı. Rüzgârın şu anki gücü sadece yaprağını sallamaya yetebilirdi.

Hemen yanı başımdaki iki büyük ağacın çok ilginçtir; sadece dalları sallanıyordu. Peki, bu dallar nasıl ve neden sallanıyordu?

Sonra bir çıtırtı duydum. Kalbimin soğukluğuna korku eklendi yabani hayvan olasılığı karşısında. Dizlerimin üzerinden kalkmaya yeltendiğimde "Kardelen," seslenişle tanıdık baharat kokusu beni kuşattı.

Gökhan doktor?!

Ne işi vardı?!

Tam arkamı dönmeye yeltendiğimde "Sakın dönme!" dedi aceleyle. "Burada olduğumu anlamamaları gerekiyor," dediğinde halama doğru baktım.

Halam avluda, diklenmiş bir şekilde benden tarafa bakıyordu. Bakışlarım bu defa eve kaydı; Fethiye pencereden beline kadar sarkmış olduğum yere bakıyordu. Bu da ne demek oluyordu? "Neler oluyor?" diye sordum panikle ama onun gibi kısık sesle. Gökhan'ın geldiğini hissetmişler gibi ikisinin odağı ben olmuştum.

Derin bir soluk aldı. "Sadece seni merak ettiğim için geldim. Nasılsın?" diye sorarken sorumdan kaçıyordu. Halamların onun geldiğini nasıl anladıklarını bana söylemeye niyetli değildi.

Henüz.

Israr etmedim. Sorusunu hiç tereddütsüz "Daha iyi olabilirdim onlarla yaşamak zorunda kalmasam," diye sitemle yanıtladım. Halam ile Fethiye bir şey görememiş olmalıydılar, yeniden işlerine geri dönmüşlerdi.

"Yakında her şey düzene girecek. Ailem ve ben son düzenlemeleri ayarlamaya çalışıyoruz. Seni buradan kurtaracağım, küçüğüm."

Küçüğüm?

Bu hitap ne anlama geliyordu? Ne hissetmem ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. Duygu karmaşası içinde ona dönmek için yeniden hareketlendiğimde bu defa durdurmadı.

İlk an göremedim. Gitmiş olabileceğini düşünüp panikle "Neredesin?" diye fısıldadım.

Beklenmedik bir şekilde kıkırdadı. "Buradayım," derken çalıların arasından el salladı. İri gövdeli gürgen ağacına dayanmıştı. Açık kumral saçları arkasından esen hafif meltemle havalanıyordu. Füme rengi, kaslı göğsünü ortaya çıkaran tişört giymişken siyah kot pantolonu güçlü bacaklarını sımsıkı sarmıştı. Nefesimin tıkandığını hissedebiliyordum. Doktordan çok sporcuya benzeyen bedeninden gözlerimi koparıp yaprakların arasından bir görünüp bir kaybolan yeşil gözlerine odaklanmaya çalıştım. Aramızda dört adımlık mesafe vardı.

Yanına gitmek için dizlerimden doğrulmaya çalıştığımda "Kıpırdama! Akrabalarının gözleri senin üzerinde," dediğinde eylemim sekteye uğradı.

Şaşkınlığım birkaç saniye sürdü. "Teyzem nasıl? Onu endişeli bırakmıştım," diye sordum. Yanına gidemiyorum diye konuşmama engel değildi ya.

Gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Gülten Hanım iyi. Sadece seni merak ediyor, küçüğüm. Sabırsızlıkla senin geleceğin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günü bekliyor," dedi yumuşak sesle. Sesi ve gözlerindeki ifade kalbimi deli gibi zıplatıyordu.

"Ne zaman?" diye sordum sabırsızca. Bu izbe yerde, bu cehaletin kucağında cebelleşen bu aile ile daha fazla durmak istemiyordum. Teyzeme güveniyordum. Beni ortada bırakmazdı. Ama daha çok bana sevgiyle bakan bu adama güveniyordum. Sevgiyle? Evet. Gerçekten de sevgiyle, hatta arkasında benim için endişelendiğini hissettiğim bir sevgiyle bakıyordu.

Bana "Çok yakında, küçüğüm," derken gözleri avluda armut toplayan halamdaydı. "Halan bu tarafa doğru geliyor. Şüphelenmemesi için hemen eve dön."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sorarken patika yola yöneldim.

"Çok yakında, küçüğüm. Unutma! Her zaman bir soluk kadar yakınındayım. Çözemeyeceğin bir şey olursa beni çağır."

"Nasıl çağırayım? Telefonun yok ki!"

Hafif gülüşü yüzüne yerleşti. Bunu düşünemediği için kendisiyle alay ediyor gibiydi. "Telefonumu vereyim," dedi ve aceleyle numarayı verdi. Sonra hemen arkasını dönüp uçurum misali ormanda kaybolup gitti.

"Kiminle konuşuyorsun?" diyen halamın sesi bahçenin yukarısından geliyordu.

"Kimseyle konuşmuyordum, halacığım." Bir yandan da ona doğru yürüyordum yokuş yukarı.

"Gözüme mi inanayım sana mı?" dediğinde başımı kaldırıp iki eli belindeki kadına şaşkınlıkla baktım. Şaşkınlığım, ne görmüş olduğuna ve beni sorgulama şeklineydi.

"Neye inanmak istiyorsanız ona inanın. Kimseyle konuşmuyordum."

"Ağaçlara doğru konuşuyordun," diye ayak diretti.

Bu böyle olmayacaktı. "Evet halacığım. Biri olarak kuş kabulünse biriyle konuşuyordum," dedim alayla. Fethiye ile odun taşırken bir kuşu görmüştüm. Yarımıza kadar sokulmuştu. Odunları yerinden oynattığımız için yiyecek bulma umuduyla yarımıza kadar gelen kuş için Fethiye hikâye anlatmıştı. *'Cehennem ateşinde yananlara su taşırken yandığı için göğsünün altı sarı,'* demişti. Hatta iyice yarımıza gelen kuş ile konuşmaya dahi kalkmıştı.

Benzi sarardı. "Kuş mu?" derken gözleri korkuyla büyüdü. Parikle ormana doğru dönüp ne aradığını bilmediğim bir şeyi aramaya başladı. Bir yandan kolumdan tutmuş eve doğru çekiştiriyordu.

"Şu sizin cennet kuşu dediğiniz kuş." Elimle boynumun altını gösterirken "Burasında turuncu rengi tüyleri olan," derken gülüşümü yutmaya çalışıyordum. Ama beni yalanlarcasına ormanın derinliklerinden garip bir çığlık duyuldu, çoğu gece duyduğum ses gibi.

Elimde olmadan ürperdim. Aynı şekilde halam da ürpermişti. Ama onun ürpermesi kafasından hangi korku figürü geçiyorsa ondandı. Benimki üşümekten dolayıydı.

Akşam yemeğinin ardından amcam ve halam yine bir kenara çekildiler. Tabii ki ellerini yıkamadan. Ellerini üzerlerine silmeyle temizlendiklerini düşünüyor olmalıydılar. Yemeğe başlamadan ellerini yıkayıp yıkamadıklarını görmüyordum.

Bugün yaşadığımız olayı halamın evdekilere anlatıp anlatmadığını bilmiyordum. Sıradan bir geceye başlıyor gibiydik.

Amcam radyoyu açıp haber dinlemeye, halam ise çay doldurdukları; adını sonradan öğrendiğim çay bohçalarının sökülmüş yerlerini onarmaya geçmişti. Bir buçuk metreden oluşan çay bohçası adını verdikleri, un çuvallarından bozma kare parçaları orta yerlerinden aşınmış, hatta delinmişti ve onları başka bir çuval parçalarıyla yamalayıp onarıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Naylondan yapılmış çay bezleri halamın üzerinde iğne gezdirmesiyle hışırtı çıkarıyordu. Amcamın haber dinlediği radyonun frekansıyla halamın çuvalından çıkan ses birbirine karışıyordu.

Fethiye ile ben de sofrayı toparlayıp bulaşıkları yıkamak için lavaboya geçtik. Fethiye sessizdi, her zamanki gibi, diye düşündüm.

"Fethiye?" diye seslendim aramızdaki sessizliği bozma adına. "Tekrar merkeze indiğimizde banyoyu toparlayacak malzemeler de alalım. Amcamın listesi çantamdaydı. Çaya başlamadan banyoyu da aradan çıkaralım mı, ne dersin?"

"Bilmem! Olabilir," dedi kayıtsız sesle. Sesi ne kadar kayıtsız çıksa da söylediğim şeylerden heyecanlanmıştı. O da bu virane evden kurtulmak istiyor gibiydi. Bu evin çok işi vardı. Fethiye bu değişikliği bugüne kadar başaramamıştı. Amcam ve halamın benim isteklerime karşı çıkmamaları Fethiye'yi biraz öfkelendiriyor olsa da sonuçtan dolayı ses çıkarmıyordu. Ama yine de onun gerçek hislerinden emin değildim. Halamların benim evdeki değişikliklere itirazsız kabullenmeleri beni biraz şüphelendirse de bunun arkasında beni burada biraz daha tutabilmek için katlandıkları düşüncesi vardı.

Burcu'ya Gökhan doktorla aramızda gelişen durumu anlatmamıştım. Eğer anlatırsam arkası gelmeyen soruları ile mücadele etmek zorunda kalacağımı biliyordum, sevgili arkadaşım net cevap duymadan beni bırakmayacaktı.

Bulaşıkları henüz bitirmiştik ki cep telefonumun titreşimini hissetim. "Arayan Zeki amca, ben odaya gidiyorum," dedim ve acele adımlarla odaya gittim.

Telefonu açar açmaz Zeki amca "Nasılsın kızım?" diye sordu sevecenlikle.

"İyiyim Zeki amca, siz nasılsınız?"

"Bizler de iyiyiz. Bugün okuldan aradılar," diye hemen söze başladı. Kalbim heyecanla zıplarken Zeki amcanın de-

vam etmesi için sessizce bekledim. Telefonun diğer ucunda canım arkadaşımın sevinç çığlıklarını duyabiliyordum.

"Bu haberi sana iletme işini Burcu bana verdi," diye devam etti.

"Öyle mi?" diyebildim şaşkınlıkla. Burcu sürprizleri verme konusunda her zaman sabırsız olurdu. Nasıl olmuştu da bunu babasına bırakmıştı?

"Öyle! Sevgili kızım, güzel haber şu ki, İzmir Dokuz Eylül tıbbı kazandın," diye bir çırpıda müjdeyi verdi.

Bu harika bir haberdi, annemlerin kaybından sonra aldığım tek ve güzel haber. Elimde olmadan sevinç çığlıkları atmaya başladım. Yerimde deliler gibi zıplarken kapı açıldı. Halam ve Fethiye şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Sevinçle halama sarıldım.

"Çok mutluyum! Halacığım, kazandım! Tıp fakültesini kazandım!" Halamdan ayrılıp Fethiye'yi kucakladım bu defa. O kadar mutluydum ki ilk an onların benim bu sevincime ortak olmadıklarını fark edemedim.

"Zeki amca," dedim telefonun karşısında Zeki amcaya şakıyarak. "Seni biraz sonra arayacağım," dedim. Zeki amcanın cevap vermesini dinlemeden telefonu kapatıp halama döndüm. Bu arada amcam çığlıklarımı duyup gelmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu amcam.

"İzmir Dokuz Eylül tıp fakültesini kazandım, amca!" diye ona da şakıyıp sarıldım.

"Bu muydu?" dedi umursamazca. Bir an şaşkınlıkla durup geri çekildim, amcama baktım. Kapıda durmuş bıkkınlıkla kız kardeşine bakıyordu. "Hadi Nurten! Daha ne bekliyorsun? Söyle artık da saçma şeylerin hayalini kurmasın," dedi. Bu defa şaşkın bakışlarım halama döndü. Tıp fakültesini kazanmamın neresi saçma olabilirdi ki? Neler oluyordu, ne söyleyeceklerdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şuraya otur bakalım!" dedi halam aksi sesle.

Bütün heyecanım buhar olup uçmuştu. "Neler oluyor, hala?" diye sorarken yatağıma çöktüm.

"Sana önemli bir şey söyleyeceğiz. Aile sırrı," dedi halam.

"Aile sırrı mı?" diye sorarken on gün önce doktorların bana söylediği şey aklıma geldi. Genetik hastalığımdan bahsetmişlerdi. Ama bu benim okumama engel değildi ki, yoksa engel miydi?

Halam konuşmak için yanıma, yatağımın kıyısına oturdu. Elimi ellerinin arasına alıp hafifçe sıktı. "Evet, bir sırrımız var. Bu kimseye söylenmeyecek bir sır. Bu evin dışında asla telaffuz edilemeyecek bir sır." Konuşmakta zorlanıyordu, sırrının altında eziliyormuş gibiydi. Söyleyeceği şeyin beni ne kadar üzeceğini düşünmüş olacaktı ki anlatmakta zorlanıyordu. Sanırım genetik hastalığımı anlatmaya çalışıyordu. Bu hastalığımın okumama engel olacağını hiç sanmıyordum.

O yüzden onu bu sıkıntıdan kurtarmak için atıldım. "Sanırım ben ne olduğunu biliyorum," dedim üzgün bir sesle.

Gözleri yuvalarından çıkarken "Biliyor musun?" diye sordu her üçü de aynı anda şaşkınlıkla.

"Evet. Genetik bir hastalık olduğunu öğrendim," derken onları şaşırttığım için memnuniyetle gülümsüyordum.

"Nasıl, ne zaman?" diye sordu tutarsız kelimelerle halam.

"On gün önce, hastanede," derken daha bir cesaretlenmiştim.

"Ne yani, sen dişine dolgu yaptırmadın mı?" dedi halam öfkeyle. Aynı öfke oklarını Fethiye'ye de saplamıştı. Fethiye bilmiyorum dercesine ellerini havaya kaldırdı. Halam yeniden bana döndü daha büyük bir öfkeyle. Öfkesine anlam veremediğim için şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum.

"Hayır," diye kekeledim. "Ama ben başka bir şey öğrendim. Bir... Bir hastalığım... Olduğunu..." yüzünün aldığı

ifadeden gerisini getirmeye korktum. Halamın yüzü öfkeden renkten renge giriyordu. "Neden bu kadar kızdın ki?" diye sordum korku ve şaşkınlıkla. Halamın yalan söylediğime kızmadığını anlayacak kadar uzun tanımıştım, bu kızgınlığının altında başka bir durum vardı. Halam ve amcamın gözleri öfkeyle kararmış halde bana bakarken onların öfkesini hak edecek ne yaptığımı anlayamıyordum.

"Ne demek neden kızdın? Sen kiminle görüştün?" diye sordu halam bu defa. Cevap vermemi beklemeden "Zafer denen o soytarı, o Sifteri ile mi görüştün?" diye devam etti aşağılarcasına. O hakaretlerin hiç birini hak ettiğine inanmıyordum. Yine de 'Evet,' diye başımı sallarken arkasından ne gelecek diye korkuyla beklemeye başladım. Çapraşık düşüncelerimin arasında Zafer doktoru tanıyorlar, diye kısa bir an aklımdan geçti. Sonra elbette tanırlar, diye düşündüm, ailemizin kanlısı o hastanede çalışıyor, diye hatırlattım kendime. Gökhan doktoru kanlımız olarak düşünmek beni müthiş rahatsız ediyordu.

"Bunu nasıl yaparsın! Sana kimseyle, özellikle o doktor ve ailesiyle görüşmeyeceksin demedim mi? Onlar bizim düşmanımız demedim mi? Peki, sen ne yaptın? Düşmanımızla görüşüp bize ihanet ettin!"

Gökhan doktor bizim düşmanımız diye diğer doktorlarda mı bizim düşmanımız olacaktı? Buna bir anlam veremiyordum. Kafam karışmıştı. Hem de hiç biriyle bağlantı kuramayacak kadar aklım karışmıştı. Üstelik Gökhan doktorla görüştüğümü söylememiştim bile. "Hala! Ne ihaneti?" daha açık konuşmasını istiyordum.

Halamız derin bir soluk alırken öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu. "Bak kızım! Sana en başından anlatacağım." Fethiye'ye şöyle bir bakıp bir zaman kardeşinin üzerinde kaldı.

Amcam öfkeli sesle "Ben odamdayım," diye homurdandı ve odadan çıktı. Amcamı göndermişti! Halam halen daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elimi bırakmamıştı, kaçacağımı düşünüyor olmalıydı. Ellerı sinirden buz gibi olmasına rağmen nemliydi.

"Baban buradan giderken bize hiçbir şey söylemedi," diye söze başladı halam. "Annenin sana hamile olduğunu bilmiyorduk. Eğer bilseydik asla buna izin vermez, gitmelerine engel olurduk. Ama bize bir şey söylemediler." Tekrar konuşmadan önce susup cesaret almak için derin soluk aldı, bunu yaparken gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmamıştı. Sanki gözlerini kaçırdığı an bir daha cesaretini geri kazanamayacak gibiydi. "Biz farklıyız Kardelen. Biz diğer insanlardan farklıyız. Biz de kimsede olmayan bir güç var. Bu Fethiye de, ben de, hatta sende de var. Biz şekil değiştirip istediğimiz yere gidebiliriz." Şaşkınlıkla halama baktım. Şekil değiştirmek deyince ne kastettiğini anlamamıştım.

"Bu ne demek?" dediğimde Fethiye aniden çıkıştı.

"Bir sus da dinle!" diye bağırdı öfkeyle. Hayretle Fethiye'ye baktım, öfkesinin esas nedeninin onu aldatmamdan olduğunu algılayacak bilinç yoktu. Boş ifadeyle yüzüne bakıyordum.

"Fethiye! Sen sus!" diye susturdu halam. Fethiye hemen sustu. Halam tekrar bana dönerek anlatmaya devam etti. "Cadıları bilir misin?" diye sordu. Biliyordum, bütün masalların vazgeçilmez karakteriydi; kötü karakteri. Bunun konumuzla ne ilgisi olabilir, diye düşünürken başımı salladım. "Bizim buralarda o cadının başka bir ismi var; cazî!" dedi. Bunu da bir yerlerden duymuştum, ama nereden olduğunu hatırlayamıyordum. "Bizler Cazîyiz," dedi halam. İstem dışı gülebildim. Bu komikti. Ne kadar komik bulup gülsem de içim dehşetle kavruluyordu. Bu zamanda Cazî ya da cadı diye bir şey olmazdı. Bunlar düşündüğümden de cahil insanlardı. Düşündüğüme inat "Sen de bir cazîsin, bizim gibi!" diye devam etti anlamsızca. Beni buna inandırmaya çalışarak ne kazanç elde edeceklerdi ki?

"Bu çok saçma!" dedim alayla. "Hangi zamandayız ki bunlara inanıyorsunuz? Benden de buna inanmamı bekliyorsunuz. Saçma, çok saçma!" dedim gülerek.

"Bunu sana kanıtlayabiliriz," dedi Fethiye inatla.

"Kanıtlamak mı, nasıl?" dedim inanmayarak.

"Fethiye!" dedi halam yine öfkeyle. Fethiye yine kuyruğunu kıstırıp sindi. "Babanın sana neden hiçbir şey anlatmadığını anlamadım. Annenin neden anlatmak istemediğini anlıyorum ama babanın anlatmasını beklerdim. Bundan kaçışın olmadığını biliyordu. Cahil kadına uyup olduğu güçten kaçabileceğini düşündü. Sen ne zamandır rüya görmeye başladın?" diye konuyu değiştirdi. Bu sorusunun konuyla ne alakası olduğunu anlamamıştım.

Rüya ile sıkıntıyı şu ana kadar asla dile getirmemeyi kendime ilke edinmiştim. Ama karşımda zırvalamanın en üst seviyesindeki bu insancıklardan bunu saklamanın bir esprisi kalmamıştı. "İki sene öncesine kadar rüya görmedim," dedim.

"Ya!" dedi halam şaşkınlıkla. "Peki, ne görüyordun?" sorusu dikkatimden kaçmadı; neler görüyordun yerine ne görüyordun sorusu... Tek bir çeşit rüya gördüğümü biliyordu, bunu nasıl biliyor, diye düşündüm. Annem asla rüyamı kimseye anlatmamam gerektiğini defalarca dile getirmişti. Bu da, annemin neden uyardığını kanıtlar türdendi; bu aile deliydi. Bu imkânsızdı, ayrıca cazî diye bir şey yoktu. Mantığım böyle bir saçmalığı kabul etmiyordu.

"Ne görüyordun?" diye sordu tekrar. Yüzüme bakarken hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için dikkat kesilmişti. Kararsızdım. Bir yanım anlatmayı isterken diğer yanım anneme verdiğim sözden dolayı beni bir şey durduruyordu. Halamın yüz ifadesini görünce sorusuna benden bir yanıt almadan bırakmayacağı aşikârdı.

Yenilgiyle "Bir cenaze," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cenaze mi?" derken sesindeki korkuyu hissetmiştim. Evet, diye başımı sallarken arkasından ne gelecek diye kadına baktım. "Bu imkânsız!" dedi fısıltıyla. Gözleri korku ve şaşkınlıkla irileşmişti. "Bunu görmemen gerekiyordu. Bu rüya olmamalıydı," derken kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Neden olmamalı, neler oluyor hala?" dedi Fethiye aklımdaki soruları dile getirirken en az halam kadar sesi korkulu çıkmıştı.

Halamız bir süre düşündü, sonra tekrar bana dönerken Fethiye'nin sorusunu duymamış gibi başka bir soru sordu.

"Bunu babana hiç anlattın mı?" diye sordu.

"Evet. Annem ve babam bunun için beni psikologlara az taşımadılar. Ama bir çözüm bulamadılar."

"Onlar ne bilir ki!" dedi aşağılarcasına. "Baban senin ne olduğunu çok iyi biliyordu, annene uyup olmayan çözümü aradılar. Ama o aradıkları çözüm değil çözümsüzlüktü. Sen babanın kanını taşıyorsun, annenin değil! Sen bizim gibi cazisin ve bunu hak ettiğin şekilde yaşamalısın."

"Bu söylediklerinizin elle tutulur bir yanı yok, çok saçma!" dedim omuz silkerek. Sandıkları şeyin bir hastalık olduğunu göremeyecek kadar cahildiler.

"Saçma olduğunu düşünmekte özgürsün. Ama göreceklerin karşısında yine aynı şekilde düşünecek misin?" dedi Fethiye. Ayağa kalkıp gözlerini yumdu. Odaklanmak ister gibi bir süre beklemeye başladı. Halamız bu defa Fethiye'ye müdahale etmemişti. Ne yapıyor diye ona bakarken halamın sinsice, bıyık altı güldüğünü gördüm. Sonra aniden, imkânsız bir şekilde Fethiye yok oldu.

Beynim, mantığım gördüğümü sandığım şeyi kabul etmek istemiyordu, çünkü bu imkânsızdı. Böyle bir şey ancak insanların kâbuslarında olurdu.

Aslında aniden yok olmadı. Önce ateşin içine atılan plastik şişe gibi şekli bozulmaya başlamıştı. O kadar küçüldü ki

gözden kaybolup sadece giysileri kaldı. Bütün bunlar sadece bir kaç saniyede gerçekleşmişti. Fethiye yok olurken ardından genzimi yakan tütsü kokusu bırakmıştı, mısır püskülünün yanık kokusu gibi. Öğürme dürtüm şaşkınlığımın önüne geçemediği için hareketsizdim, şoktaydım.

Beynim yok olduğunu algılaması için bir süreliğine işlevini yitirdi, tıpkı bir bilgisayar gibi donmuştu. Aç-kapa yapmalıydım ama onu yapacak refleksler bende iptaldi. Aynı noktaya, eriyip kaybolmuş noktaya bakıyordum sadece. Hareket etmem, buradan kaçıp gitmem gerekiyordu. Ama beynim hiçbir sinir ucuna mesajını iletemiyordu, hepsi iptaldi.

Fethiye'nin durduğu yerde şimdi elbiseleri yerde yığın halindeydi. Gözlerimin beni yanılttığını düşünürken yığın olmuş elbiselerin hareket ettiğini fark ettim. Sanki kumaş yığının adlında bir şey varmış gibiydi.

Yanılmamıştım, birkaç saniye sonra yığın halindeki elbiselerin arasından kahverengi iri bir kurbağanın başını gördüm. İşte o anda beynim harekete geçti ve istem dışı çığlık atarken panikle ayağa kalktım. Kurbağaları hiç sevmezdim, iğrenç yaratıklardı. Yatağın üzerine çıkarken bir yandan da bağırıyordum.

Can figan bir halde "Kurbağa buraya nasıl girdi? Onu hemen atın," diye tiksinti ve panikle bağırdım.

"Kendini topla, o Fethiye!" dedi halam son derece sakin bir sesle.

İnanmaz yüzle halama bakarken kurbağa daha bir yaklaştı. Bakışlarım bana yaklaşmakta olan kurbağaya kaydı. Yapış yapış açık kahverengi iğrenç mahlûk anbean bana yaklaşıyordu. Kabul etmeme adına kulaklarımı ve gözlerimi kapatıp yeniden çığlık attım. Bütün bunlar bana çok fazlaydı. Yaşadığım panik ve korkudan dolayı nefesim, boğazımdan girip çıkarken garip sesler çıkarıyordu, plastiğin kör testereyle kesilmesi gibi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her ne kadar kulaklarımı ve gözümü kapatmış olsam da gerçekler, beynimin kabul etmek istemediği görüntüler zihnimde dans edip duruyordu. İmkânsızdı. Hiçbir insan olduğu cisimden başka bir cisme dönemezdi. Ne tıbben ne de ruhen bu mümkün değildi. Rüya gördüğüme emindim. Yine kâbus görüyordum ve gözlerimi açınca yine alacakaranlığa uyanacaktım.

Fethiye'nin sesini, kulaklarımı elimle kapatmama rağmen duyduğumda korkuyla gözlerimi araladım. Yine insan formundaydı, çırılçıplak karşımda duruyordu. Rüya olamayacak kadar gerçek olan Fethiye, yüzünde alaycı, kendini beğenmiş bir ifadeyle beni seyrettiğini gördüm. Ellerini beline koymuş gülmesini bastırmaya çalışır gibi dudaklarını sıkıyordu. Yüzünde beni korkutmanın mutluluğu vardı.

Korku ve şaşkınlıkla Fethiye'ye bakarken o durumundan hiç utanıyor gibi değildi. Çekingen bakışlarım vücuduna kaydı. Yüzündeki çiller beyaz vücudunun her yerine yayılmıştı. Diri küçük göğüsleri, dar beli ve göbeğinin altındaki kızıl tüyler ilk gözüme çarpandı. Utanmazca karşımda durduğu yetmezmiş gibi meydan okurcasına elini beline koymuş beni süzüyordu.

"Üstünü giyin!" dedi halamız Fethiye'ye. Fethiye alay eder gibi gülümsedi, sonra omuz silkip elbiselerini almak için arkasını döndü.

Ve o an yüzüme tokat gibi çarpan gerçeği gördüm. Fethiye'nin kuyruk sokumunda uzun bir çıkıntı -on santim boyunda- ve o çıkıntının etrafı ayva tüyü diye tabir edilen kılla çevriliydi. Bu benim günlerdir devamlı kaşıdığım noktaydı. Zafer doktorun anlatmak istediğini şimdi daha iyi idrak ediyordum. Benim ne olacağımı onlar biliyordu ve yaşayacağım dehşetin önüne geçmek için benim tedavi olmak isteyip istemediğimi sormuşlardı.

Niye soruyorlardı ki, zaman kaybetmeden hemen tedaviye başlamaları gerekmez miydi? Eğer tedavi olmazsam Fethiye'nin arkasındaki çirkin çıkıntının aynısı bende de olacaktı. Bu kabul edebileceğim bir durum değildi. Bu benim hayatımın devamı olamazdı. Buna izin veremezdim.

Oda etrafımda dönerken her yer karanlığa gömülüyordu.

"İmkânsız!" diye istem dışı çığlık attım. Karanlık beni kucaklarken çaresizce debeleniyordu. Kendimden geçmeden önce son düşündüğüm şey onun gibi, onlar gibi olmak istemediğimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



YİNE Mİ KÂBUS?

Kâbus konusundaki kotama bonus çıkmıştı. Rüya görmediğim on beş yıllık hayatımı geri istiyorum. Kim hayatını geri sarmayı başarmıştı ki, bana böyle bir lütuf bahşedilecekti.

Ama iyileştirilmesini umudum. Bu umudumu Gökhan'ı tanıdıktan sonra daha kuvvetliydi. Ta ki şu kâbusuma kadar...

Çatı aralığından dik ve ahşap merdivenleri indiğimde dar bir koridorla karşılaştım. Sağa dönüp yaylı kapıyı sessiz olmaya çalışarak açtım. Büyük bir salon, son derece şık döşenmiş bir salon beni karşıladı. Salondaki kokuyu duyunca iğrenerek burnumu kırıştırdım; ağır bir deterjan kokusu salona hâkimdi. Tüm ev bu kokuyla kuşatılmış gibiydi.

Sol taraftaki mutfağı büyük camlardan dışarıdaki dolunay aydınlatıyordu. Sağa dönüp bir başka yaylı kapıyı açtım. Dört odanın olduğu geniş koridorda bir süre durdum. Yan odadan bir erkeğin horlama sesi gelirken ona eşlik eden sessiz soluk vardı. Tüm odaların kapıları *evde başka kimse yok* dercesine sonuna kadar açıktı. Sağ taraftaki ilk odaya girip tek başına duran beşiğe yaklaştım. Duvarlar ahşap olduğu için en küçük ses bile yanı başındaymış gibi duyulabiliyordu. Bu sebeptendir ki çok sessiz olmalıydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bebek huzurla uyuyordu. Diğer odadaki sesli uyku tetikte olmam gerektiğini fısıldarcasına kesildi. Hemen yan odaya gidip başımı kapıdan uzattım, karı koca birbirlerine sarılmışlardı. Her an uyanabilirler diye endişe etmeye gerek yoktu, yanlarına sessizce gidip derin uykuya dalsınlar diye üzerlerine önceden hazırladığım uyku külünü serpiştirdim. Şimdi uzun bir süre uyanamayacaklarını biliyordum. Diğer odalar boştu, uzun bir süre bu anı beklemiştim, kimsenin olmayacağı anı. Artık kimse beni rahatsız edemezdi.

Derin uykudaki anne-babanın yanından ayrılıp bebeğin yanına gittiğim. En fazla altı aylıktı. Ama bebek o kadar gürbüzdü ki olduğundan fazla büyük görünüyordu.

Soğukkanlı bir şekilde elimdeki kancayı bebeğin boğazından geçirdim. Geçen seferkinden daha zahmetsizdi, aradığım şeyi hemen buldum. Bebeğin gözleri acıyla açılıp beyazları ortaya çıkana kadar irileşirken ben kancayı dışarı çıkarmıştım bile. Bu kadardı. Bebek artık soluk almıyordu. Kanlı yüzüne bakma gereği duymadan arkamı döndüm.

Kan kokusu genzime dolarken gurur ve mutlulukla gülümsedim. Başardım, diye düşündüm gururla. Kan kokusu beni neredeyse kendimden geçiriyordu. Üstelik taze sıcak ciğer elimi ısıtırken son derece keyifliydim. Yanımda getirdiğim deri keseye ciğeri yerleştirip ağzını sıkıca bağladım. Kokusunu kendimden uzaklaştırmalıydım. Yoksa kokusunun cezbine kapılıp hata yapabilirdim.

Geldiğim yoldan geri dönerken bu defa etrafıma dikkatle bakıyordum. Daha temkinli olmak istiyordum. Geçen seferki gibi şansım yaver gitmeyebilirdi. Her an karşıma bir şey veya biri çıkacak gibi hissediyordum. Ama beklediğim şey olmadı, kimseye görünmeden çatıya çıktım. Günün ağarmasına saatler vardı. Ama ben gün ortasındaymışım gibi rahat bir şekilde çatının üzerinde gezinip kıyısına yaklaşmıştım.

Biraz ileride bir baykuşun sesi geldi. Ortalık sakin demek-

ti. Kanatlarımın çıkması için kendimi kanatlarıma odakladım. Kollarımı iki yana açmıştım. Gece rüzgârı kollarıma usulca dokunurken kanatlarımın çıkmasını tetikleyen okşamayı başlatmıştı bile. Rüzgâr sayesinde kanatlarım kollarımın yerini almıştı.

Kendimi boşluğa, rüzgârın kucağına bırakırken düşmeyeceğimi biliyordum. Boşluğa düşmemle kanatlarımı güçlü bir şekilde çırpmam da aynı anda oldu. Kanatlarımın altındaki havayı hissettiğimde mutluluğum bir kat daha arttı. Rüzgârın yardımı ile önümdeki tepeye doğru kanat çırptım. Ağaçların en uç dalları kanatlarımı okşarken sevinç çığlıkları atıyordum. Uçarken şunu anlamıştım ki uçmak çok güzel bir duygudu.

Fazla yüksek olmayan tepeyi aştığımda önümde geniş düzlüğü gördüm. Günlerce karşıdan, odamın penceresinden seyrettiğim kocaman çay bahçeleri artık kanatlarımın altındaydı. Güçlü bir manevrayla, önüme çıkan büyük bir ıhlamur ağacını aştım. Sonra aşağı doğru süzülüp dereyi geçerken eski kemer köprü sol tarafımda kalmıştı.

Bu defa yukarı doğru kanat çırpmaya başladım. Evi görüyordum ama evin hiçbir yerinde ışık göremiyordum, karanlığa gömülmüş gibiydi. Eve geldiğimde üç defa evin etrafında daireler çizdim. Evdekilere geldiğimi göstermek istiyordum, gördüler de; arka avluya çıktılar ve bana el salladılar. Halam ve Fethiye başarıma alkış tutarlarken amcam bir kenarda sessizce beni izliyordu. Gururlandım.

Yavaşça süzülüp arka avluya, onların yanına inerken yeniden insan formuna geçiyordum. Başarımdan dolayı mutluydum. Onlar da en az benim kadar mutluydular.

Üçü bir ağızdan "Başardın!" diye bağırıyorlardı.

Kalbim heyecan ve mutlulukla gümbürdüyordu. Sonra onların da, benim de sevincim kursağımızda bırakan bir şey oldu. Kalbimi, kalbimizi donduran soğukluk girdiğinde kor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuyla birbirimize baktık. Kulaklarımızı sağır eden çığlıkları tepemizde duyduğumuzda panikle eve girmeye çalıştık. Ben elimdeki taze ciğeri halama uzatırken halam gözleri korkuyla irileşmiş halde almamak için direniyordu. *Neden* diye sormaya fırsat bulamadan yeniden çığlıklarını duyduk. Aynı anda soğukluk daha da kuvvetlendi.

Halam elimdeki ciğeri almadığı gibi, arkasına dahi bakmadan eve girmişti. Diğerleri de onu takip etti. Elimde minik ciğerle küçük avlunun ortasında kala kaldım. Ezeli düşmanlarımız bizi yok edeceklerdi, beni yok edeceklerdi. Çok yakınımızdaydılar, bir soluk kadar yakınımızda. Onlar gibi kaçamadığım gibi bir adım dahi kımıldayamıyordum, donup kalmıştım. Ezeli düşmanlarımıza açık hedeftim. Sonumun gelmesinin bilinciyle gözlerimi yumup yok oluşumun acısız olması için dua etmeye başladım.

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken aniden gözlerim açıldı. Nerede olduğumu ilk an kavrayamadığım için şaşkınlıkla etrafıma baktım. Katledilmeyi umarken yatağımdaydım, Fethiye'yle birlikte uyuduğumuz odamdaydım. Yine rüya gördüm, diye düşündüm büyük bir ferahlamayla. Asla gerçek olmasını istemediğim rüya... Şafak sökmek üzereydi ve yatağında Fethiye yoktu. Ayrıca gördüğüm rüyanın da etkisiyle soğuk buz kalıbındaymış gibi hissettiğim kalbim büyük bir hızla atmaya devam ediyordu.

Sonra rüyamdan daha korkunç bir şeyi, gerçek olan bir anı beynime saldırdı; halamın anlattıkları ve akabinde Fethiye'nin kurbağaya dönüşmesi... Onların da rüya olmasını çok istiyordum. Yoksa rüya mıydı? Yattığım yerde kısa bir an durdum. Başımı çevirip tekrar Fethiye'nin yattığı yatağa baktım, yattığını gösteren çarşaflar karışmış durumdaydı. Ama yatak düzeltilmemişti, sanki aceleyle kalkılmış gibiydi. Odamızın kapısı ardına kadar açıktı.

Yerimden hızlıca kalktım. Buradan çıkmam gerekiyordu hemen. Kısa bir an ne yapacağımı bilememenin verdiği şaş-

kınlıkla etrafıma bakındım. Telefon etmeliydim. Zeki amcayı arayıp beni karşılamalarını isteyecektim.

Sonra Gökhan doktor aklıma geldi. Onu arasam beni bu tımarhaneden kurtarır mıydı? Mutlaka yapardı. Yapmalıydı.

Yine halamın söyledikleri, Fethiye'nin yaptıkları bir rüya olsun dileğiyle telefonumu aradım. Gökhan doktor beni bu cehennemden kurtarmalıydı, buna mecburdu. Dakikalar geçmesine rağmen telefonumu hiç bir yerde bulamadım. Yatakların altına, yattığım yatağın içine de baktım. Yoktu. Sanki yer yarılıp içine girmişti.

En son dün gece Zeki amcayla konuşmuştum, sonrasında ne yaptığımı aklıma getirmeye çalıştım. Cebime koyduğumu düşünüyordum, hatta emindim ama şimdi eşofman cebinde bir şey yoktu.

Ne yapmalıyım, diye düşündüm. Derin soluklar alıp kafamı toparlamaya çalıştım. Buradan çıkmak önceliğim olmalı, evden kimseye görünmeden kaçmalıydım. Kendimi evden dışarı atarsam oradan da kendimi asfalt yola atmam kolay olacaktı. En azından bağırarak sesimi köyden birilerine duyurabilirdim. Belki bir araç bulup kendimi hastaneye, Gökhan doktorun güvenli kollarına atabilirdim. Gökhan doktor! Bana anlatmak istedikleri şey bu muydu yoksa? Bir ucubeye dönüşebileceğimi mi anlatmaya çalışmışlardı.

Şimdi anlıyordum ki bu ev bir tımarhane, içindekiler de zırdeliydiler. Bir an önce bu tımarhaneden çıkmalıydım. Bu düşünceyle kapıya yöneldim.

Herkesin nerede olabileceğini düşünürken kapıyı yavaşça araladım. Evde olmamalarını, karşıma çıkmamalarını diledim. Evin içini dinledim, hiç ses gelmiyordu. Amcamın odasının kapısı ve halamın odasının kapısı da ilk defa ardına kadar açıktı. Sanki aceleyle çıkılmış gibi, arkalarına bakmadan kaçmışlar gibi kapıların tümü ardına kadar açıktı. Nerede olabilecekleri sorusu kafamı meşgul ederken koridordan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkıp salona geçtim. Ayak seslerimi duymasınlar diye parmak uçlarımda yürüyordum. Eski döşemeler gıcırdarken ben dişlerimi sıkıyordum. Evin dış kapısı hafif aralıktı. Sanki o da unutulmuş gibi...

Yavaşça dış kapıya yaklaşırken bir yandan da etrafımı kolluyordum. Evin sessizliği sanki kâbusumun devamı niteliğindeydi, birinin arkamdan saldıracağı hissi anbean beni kuşatıyordu. Avluya çıkarken dışarısının soğukluğu kalbime kadar işlemişti. Dişlerim üşümekten dolayı birbirine çarpıyordu. Gün, yıldızlı bir geceden sabaha uyanıyordu. Dışarıda hafif bir ayaz olsa da bu kadar üşümemi gerektirecek soğuk bir hava yoktu. Temmuz ayının sonunda ocak ayını yaşıyor gibiydim. Üşümekten dolayı kollarımı vücuduma sarıp etrafımı yeniden araştırmaya kaldığım devam ettim.

Avlunun hemen yanında, tümseğin üstündeki armut ağacından alacakaranlığını yaran acı bir çığlık duydum. Korkuyla ağaca doğru başımı kaldırdığımda bugüne kadar gördüğüm en büyük kuş ile göz göze geldim. Avına atlamaya hazır bir şekilde gözleri bana odaklıydı. Korkuyla olduğum yerde kala kaldım. Bu büyüklükte bir kuş olabilir mi diye düşündüm, mümkün değildi. Ayder yaylasına çıkarken heykelini gördüğüm atmaca kadar büyüktü. Kuşun ağırlığından dalları eğilip bükülmüştü, güçlü dallar her an kırılacak gibiydi.

Ağacın başka bir dalında başka bir kanat sesi duyduğumda gözlerim o yana kaydı. Başka bir dalda iki tane daha aynı büyüklükte kuş vardı. Korkum üçe katlanırken bayılmamak için kendimi sıktım, dişlerimi sıktım. Eve girmeyi, evin en kuytu köşesine girip saklanmayı istiyordum. Halamların anlattıkları imkânsızlıktan bu gördüklerim daha imkânsızdı. Şu an biri bana hangisi daha güvenli diye sorsa halamlar derdim.

Eve geri dönmek için geri adım atacağım sırada beni olduğum yere yapıştıran bir şey oldu. Aniden iki kuşun olduğu yerden dallar sallanmaya başladı, o kadar şiddetli sallanıyordu ki sarsıntıdan dolayı dalların gıcırdayan sesi duyuluyordu. Sanki ağaç üzerime devrilecek gibiydi. Korkudan kımıldayamadım.

Sonra o iki kuş kanatlanıp bana doğru hamle yaptılar. İstem dışı çığlık atarken eve geri kaçmak yerine kendimi koruma adına eğilip iki büklüm oldum, ellerimle başımı korumaya çalıştım. Kuşların büyüklükleri olgun bir koç kadardılar. Bu da onlardan korkmam için yeterince büyük bir nedendi.

Avlunun tam ortasındaydım ve tepemde uçtukları için eve geri dönme şansım yoktu. Daha bir adım atmadan koca pençelerini bana geçirip tavşan misali kaldırabilirlerdi. Onlarda o potansiyel vardı. Av olan tavşanın etrafında uçuşan kartallar gibi tepemde uçuyorlardı. Kuşların, her seferinde üzerimden geçtiklerinde kanatlarının rüzgârı saçlarımı savuruyordu. Öfkeliydiler. Öfkelerini hissedebiliyordum.

Onların öfkesini hak edecek bir şey yapmamıştım ki. Kimseye zararım yoktu benim. Peki, niye tepemde can alıcı kuşlar dönüp duruyordu?

Dakikalar sonra bir şey fark ettim, defalarca üzerimden geçiyor olsalar bile yakalamak için bir şey yapmıyorlardı. Bunu isteseler yaparlardı, emindim. Peki, neden yapmıyorlardı, neyi bekliyorlardı? Benim delirmemi veya bir hata yapmamı mı bekliyorlardı? Delirmekse, az kalmıştı.

Beni yakalayıp koca pençeleriyle parçalamaları uzadıkça uzuyor, bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Sanki amaçları başka bir şeydi, keşif gibi. Benim kötü mü, iyi mi olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydiler. Her ne kadar ben iyiyim desem de dile vuramayacak kadar cesaretsizdim. Bana inanmayacaklarını düşünüyordum. Neden peki?

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben neredeydim böyle; Cazîler ve bu iri kuşlar! Mutlaka bütün bunlar bir rüya olmalıydı. Öyle olmasını diliyordum. Biraz sonra gözlerimi açacak, annem odama dalacak ve beni güvenli kollarında saklayacaktı. Böyle olması gerekiyordu, hep böyle olmuştu. Rüyadan uyanmam için daha neyin olması gerekiyordu? Ah, evet! Çığlık atmayı unutmuştum. Çığlık attığım an annem yanıma gelecekti. Boğazımın izin verdiği ölçüde bağırmaya çalıştım, başardım da. Kendi sesim iri kuşların gürültülü seslerini bastırmıştı. Bu iyiye mi işaretti, bilemiyordum.

Fark ettim ki defalarca çığlık atsam da annem beni kâbusumdan uyandırmayacaktı. O zaman anladım, bu rüya değildi, gerçekti.

Bunu fark ettiğimde çaresizce imdat dilenircesine "Yardım edin!" diye bağırdım.

Bütün bunlar gerçekse amcamların evden çıkıp bana yardım etmelerini, beni bu iri kuşlardan kurtarmalarını umut ediyordum. Yine beklediğim olmadı. Bugün hiçbir beklentim gerçekleşmiyordu. Evden kimsenin çıkmadığı gibi hiç ses yoktu, terk edilmiş bir virane gibiydi.

Sadece tepemde uçuşan iri kuşların çirkin sesleri vardı.

Kâbusum devam ediyor diye düşündüm yine. Başka mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Gerçek olamayacak kadar olağan dışı şey yaşıyordum. Birilerine anlatsam beni deli diye hastaneye kapatırlardı.

Bir mucize oldu.

Ellerim başımda çaresizlikten kıvranırken bir ses duydum. Akrabalarımın sesini duymayı umarken onun yerine başka bir ses, Gökhan doktorun yatıştırıcı sesi, mucize kabul edeceğim güzel sesini duydum. Aynı anda o iri kuşların çığlıkları ve kanat sesleri de kesilmişti.

Nereden çıktığını, nasıl ve ne zaman geldiğini anlamamıştım. "Korkma!" derken ardından beni kendine çekmişti.

Bu inanılmazdı, kulaklarımın oyunu olmamasını dileyerek genç adamın yüzünü sabahın şafağında korkuyla aradım. Serin, baharat kokusuyla harmanlanmış nefesi yüzüme vururken güven veren gülümsemesiyle bana bakıyordu. Korkudan gerilmiş bedenim onun kolları arasında tir tir titriyordu. Beni kurtarmaya geldiğine inanamayarak, iri kuşların her an bir yerden çıkacağı korkusuyla ona sarıldım. Nereden geldiği, buraya nasıl geldiği benim için o an önemli değildi. Önemli olan, beni o iri kuşlardan korumak için sıkıca sarmalamasıydı. Kâbuslarımdan uyandığımda anneme sarıldığım gibi ona sarıldım. Kurtarıcıma sıkıca sarılırken nefesim korkuyla titriyordu.

"Korkma," dedi tekrar. "Senin onlardan korkman için hiçbir neden yok," dedi yatıştırıcı bir sesle. Onlar? Görmüş müydü o iri korkunç kuşları? Peki, kendisi nasıl korkmazdı? O yırtıcılardan nasıl bu kadar emin olabilirdi?

Göğsüne gömülü başımı hiç ayırmadan "Ne olur bana yine kâbus gördüğümü söyle!" diye yalvardım. Ama genç adamdan hiç ses gelmiyordu. Merakla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Hayır, hiçbiri kâbus değildi, onun yüzünden bunu okuyabiliyordum. Onun için sıradan bir durum gibiydi. Hatta gözlerinde gördüğüm parlama da gurur bile vardı. "Onlar nasıl bir kuş? Çok büyükler," dedim korkuyla, inanmak istemiyordum. Tekrar başımı göğsüne gömerken ona daha sıkı sarıldım. Onun baharat kokusunu içime çekerken belkemiğimden titreşimi hissettim. Sanki yüksek bir yerden düşerken hissedilen his gibiydi belimdeki titreşim. Heyecanım korkunun önüne geçmiş gibi geldi bir an.

Beni kendinden bir an bile uzaklaştırmadan "Sana anlatacağım. Ama önce buradan gidelim," dedi.

Şaşkınlıkla başımı göğsünden kaldırıp tekrar yüzüne baktım. "Nereye?" dedim.

Kısa bir duraklamanın ardından "Teyzenin evine gitmeye ne dersin?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Umut ve şaşkınlıkla "Gidebilir miyiz?" derken güçlü kollarından daha da asıldım.

"Elbette." Elimi tutup asfalt yola inmek için dik merdivenlerin başına sürükledi. Mucize gibi, Gökhan doktorun mucizesi gibi artık o büyük kuşların sesini hiç duymuyordum. Kâbusumun sona erdiğine inandım.

İki adım atınca ayaklarıma batan küçük çalı çırpıdan ayaklarıma bir şey giymediğimi fark ettim. Benim durakladığımı fark edince soru sorarcasına yüzüme baktı. Sanki biraz da şaşırmış gidiydi. Onunla gitmek istemediğimi aklından geçirmiş gibiydi.

Telaşla, aklındaki olumsuzluğu yok etmek için "Ayaklarıma bir şey giyeyim," dedim. Sesimin endişeli çıkmamasını engelleyememiştim.

Anlayışla gülümsedi. "Bekle burada!" der demez eve yöneldi. Değil iki dakika iki saniye dahi yalnız bırakacak olması beni paniğe sevk ediyordu. Telaşla arkasından uzanıp güçlü kolundan tuttum. Şaşkınlıkla dönüp bana baktı.

Yüzümdeki korkuyu görünce yüzü yumuşadı. "Korkmana gerek yok, artık güvendesin," dedi yatıştırmak istercesine.

"Beni bırakma!" dedim panikle.

Onun teskin edici sesi ve kolları beni hiç tereddütsüz hemen sararken "Asla!" dedi. O tek kelimede pek çok vaat gizliydi, bu hisle içim mutlulukla doldu. Beni bırakmaması içime tarifi imkânsız huzur ve mutluluk veriyordu. En önemlisi güven veriyordu.

Bu defa elimi bırakmadan birlikte virane eve doğru yürüdük. Eve yaklaştığımızda beni şaşırtan bir hareket yaptı, Nefesini tuttu. Şaşkınlığımı atmama fırsat vermeden eğilip bana ait olan ayakkabıları aldı ve soluğunu bir an önce bırakmak istercesine aceleyle merdiven başına çekiştirdi. Ayakkabılarımı yere bırakırken bir şey daha dikkatimi çekti. Belden yukarısı çıplaktı. Altta sadece bir blucin varken ayakları da bedeni gibi çıplaktı.

Onun ayakları benimkiler gibi acımıyor muydu? "Senin ayağında neden ayakkabı yok, üstün neden çıplak, üşümüyor musun?" diye sordum ardı ardına.

Hafifçe gülümsedi, şekilli dudakları yana doğru kıvrılırken dudaklarının yanında gamzeler ortaya çıkmıştı. Onu hayranlıkla izlerken "Kendimi bir an kırmızı başlıklı kız masalındaki kurt sandım," dese de baştan sona kızardığımı gördükten sonra derin bir nefes aldı. "Hayır, üşümüyorum. Hadi, gidelim," dedi ardından.

Ayağıma ayakkabılarımı geçirdim. Çorapsız olduğum için biraz uğraşmak zorunda kalmıştım. İşim bitince sabırsızca elimin hemen üstünden, bileğimden tutup beni sürüklemeye başladı.

Amcam ve halamların nerede olabileceği, neden evde olmadıkları ile ilgili sorular tamamen aklımdan gitmişti. Sadece Gökhan doktorun beni sürükleyerek götürmesinin mutluluğu vardı. Kendimi sevgilisiyle evden kaçan âşık gibi hissediyordum.

Gökyüzü şimdi daha bir aydınlanmıştı. Yolumuzu görmekte bir sorun yaşamıyordum. Yaşasam da Gökhan doktorun buna izin vermeyeceğine emindim. Onda tüm engelleri benim için etkisiz hale getirecek güç vardı.

Patika yolu bitirip asfalt yola indiğimizde lüks bir arazi aracının beklediğini görmemle iki kişi aynı anda arabadan indi. Hastanede gördüğüm Metin doktorla kırmızı saçlı Yetiş doktoru gördüğümde şaşkınlığım daha da arttı.

Durakladığımı fark eden Gökhan bana döndü. Tepkimi gördüğü an koruma güdüsüyle beni kendine çekip sarıldı.

Aynı zamanda "Kardeşlerim," diye tanıtıyordu sırıtarak bize bakan iki adamı. Onlara bu defa daha büyük bir şaşkınlıkla baktım. Her an öfkeli olan adamı ilk defa gülümserken görüyordum. Gülüşü, beni gördüğünden dolayı memnuniyetinden değil, beni şaşırtabilmesinden dolayıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teyzesine gidiyoruz," dedi kardeşlerine dönerek.

Kırmızı saçlı kardeşi alayla sırıttı. "Bu saatte mi?".

Kısa bir duraklamadan sonra cevap verdi. "Doğru diyorsun. O zaman önce bize gidiyoruz," dedi Gökhan doktor.

Metin doktor direksiyona geçip aracı çalıştırdı. Kırmızı saçlı, Yetiş doktor öne geçti. Bize arka koltuklar kalmıştı. Arabaya binerken istem dışı eve doğru son defa başımı kaldırıp baktım. Halamların nerede olabileceklerini, benim düşmanları olduğu doktorlarla gittiğimi bilip bilmediklerini merak ediyordum.

Köy uyanmadan araç sessizce hareket etti.

Çok sessizdiler. Kafamı kurcalayan sorularla baş başa bırakmak niyetinde olmalıydılar. Ya da kendi kafaları benimle ilgili meşguldü. Teyzemin evinde hiç oyalanmadan İstanbul'a gitmeliydim. Halamın ve ucube ailesinin masum teyzeme zararları dokunmadan buradan gitmeliydim diye düşünüyordum. Düşünmekten çok bir an önce eyleme geçirmeliydim. Onun ve henüz tanışamadığım ailesinin benim yüzümden zarar görmesini istemezdim. İstanbul'a gitmek için Gökhan doktor ve kardeşlerinin bana yardım edeceklerine inanıyordum. Şimdi olduğu gibi...

Gitme düşüncesi, halam ve amcamdan kaçma düşüncesi iyi güzeldi ama diğer yandan Gökhan doktordan uzak olacağım anlamına gelmiyor muydu? Bunun düşüncesi bile beni soluksuz bırakırken eyleme geçirdiğimde sonuç ne olacaktı?

Belki benimle gelirdi. Hayali bile güzeldi.

İstanbul'a gittikten hemen sonra da İzmir'e geçecektim. İzimi bu garip insanlardan kaybettirmem gerekiyordu. Nasıl yapacağımı kafamda yavaşça oluşturmaya çalışırken Gökhan doktor bu kurgumun içindeydi.

Önce Zeki amcayla iletişime geçmem gerekiyordu. Onların bana ulaşamamalarından dolayı endişeleneceklerini biliyordum. Zeki amcanın telefonunu henüz hafızama kaydetmeye fırsat bulamamıştım. Allah'tan Burcu'nun telefonu aklımdaydı.

Kafamın içindeki plandan kendimi uzaklaştırıp aracın içindeki sessizliği dinledim. Gerçekten çok sessizdiler. Neden acaba? Beni mi düşünüyorlardı? Benimle ilgili ne kadarını biliyorlardı? Peki, ben onlar hakkında ne biliyordum, elbette ki hiçbir şey. Lal ile birlikte dört kardeş olduklarını ve üçünün de doktor olduğunun haricinde hiçbir şey bilmiyordum. Evleri neredeydi, nerede yaşıyorlardı onu da bilmiyordum. Aklımdaki soruları sorsam Metin doktor haricinde diğer ikisi belki cevap verirdi. Metin doktorun tepkisinden çekindiğim için susmayı yeğledim. Ondan uzak durmam gerektiğini söyleyen içgüdümü dinlemek en hayırlısıydı.

Halamların ne olduğunu, daha doğrusu benim ne olduğumu biliyorlar mıydı, bilmiyordum. Beni uyarmaya çalıştıklarına göre az çok bir şey biliyor olmalıydılar. Ne kadar bunu kabul etmek istemesem de ben bir çeşit yaratıktım. Bunu anlamam kendimden tiksinmeme neden oluyordu. Yaratıktım. Bunun başka bir adı olamazdı. Rüyamda yaşananlar eğer gerçekse bunu sadece yaratıklar yapardı. Kalbi olmayan, ruhu olmayan yaratıklar!

Biraz daha düşününce Gökhan ve bu doktorlar halamların ne olduğunu bildiklerine kanaat getirdim. Bundan emindim. O gün hastanede anlatmak istedikleri bu olmalıydı. Zafer Bey'in adlandırdığı genetik hastalığım halam ve Fethiye'nin gösterdikleriyle aynı şeydi.

Peki, bundan gerçekten kurtulabilecek miydim?

Bu nasıl bir hastalıktı? Nerede ve ne zaman başlamıştı? Peki, kimler Cazîlerin varlığını biliyordu, herkes biliyor muydu? Gerçi Zafer Bey Cazî diye bir isim söylememiş, hastalık olarak adlandırmıştı.

Karısının söylediği aklıma geldi; *Küçük bir operasyonla bundan kurtulacaksın.*

Kafamdaki soruları nasıl dile getireceğimi düşünürken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolun karşısından bir ambulansın geldiğini fark ettim. Durumun vahimliğini üç erkeğin çatık kaşlarından anlamıştım. Hatta Metin doktor homurdanmaya başlamıştı bile. Ambulans yoluna devam etmeden yavaşlarken bizim araç da yavaşlıyordu. Aracı kullanan sinirli doktor başını uzatıp ambulansın şoförüyle konuşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" Sesi sert ve öfkeliydi.

Ambulansın şoförü "Orta mahalleye, bir bebek vakası daha," dedi bıkkınlıkla.

Kalbim istem dışı hoplamasıyla araçtaki üç adam aniden bana döndü. Gökhan doktorun bakışlarında şaşkınlık varken, sinirli doktor öfkeliydi. Kızıl saçlı doktor ise soru sorarcasına bir kaşı yukarı kalkmış 'Neler oluyor, dercesine yüzüme bakıyordu. Ama yüzünde hiçbir gerginlik okunmuyordu. Sadece Metin doktorun tepkisi beni korkutmuş, adam tekrar ambulansa dönerken ben çoktan korkuyla başımı önüme eğmiştim.

"Yetiş sizinle gelsin," dedi emir verircesine Metin doktor. Önde oturan kırmızı saçlı adam hemen araçtan inip ambulansa geçti. Yetiş doktor ambulansa biner binmez araç tekrar hareket etti.

Biz ise duruyorduk. Bir şeyler bildiğimi, ya da şöyle söylemeliyim; bir şeyler hissettiğimi biliyorlar mıydı? Dün geceden sonra artık hiçbir şeye şaşırmamam gerekiyordu. Burası gariplikler diyarıydı ve ben de bu garipliklerin merkezini oluşturuyordum. Korkudan başımı kaldıramıyordum, neden beklediğimizi bilmemek beni öldüresiye korkutuyordu.

"Hadi Metin!" dedi sabırsız sesle Gökhan doktor, arabayı çalıştırıp yola devam etmesini istiyordu.

Israrla "Bilmediğine halen inanıyor musun?" diye sordu öfkeyle.

Sabırsız bir soluk aldı ve "Bilmiyor," dedi Gökhan doktor emin bir sesle.

Metin doktor ikna olmamış gibi aniden bana döndü. "Anlatsana, bebek nasıl öldü?" diye sordu öfkeyle. Sorusu

karşısında soluğum tıkandı, sanırım benzim de solmuştu. Bebek mi, diye düşünüyordum, bu geceki bebeğin ölümünün benimle ne bağlantısı olabilirdi ki? Ben bilmiyordum, ben yapmamıştım. Bildiğim, o bebeklerin ölümlerini görmemdi. Nasıl öldüklerini biliyordum, bilmediğimse bunu nasıl gördüğümdü. Bunu onlara anlatamazdım, çünkü bilmiyordum.

"Yeter! Metin, korkutuyorsun," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Benim istediğim de bu! Bunların hepsi birbirinden haberli! Yapmamış olmasa bile en azından kimin yaptığını biliyor," dedi yine aynı öfkeyle. Yaşadığım korkuya rağmen Yapmadığımı biliyorlar, diye düşündüm içimden sevinerek.

"Kimin yaptığını biz biliyoruz. Bu yeterli değil mi?"

"Değil!" diye gürlediğinde zıpladım. "Bu şeytan da onlarla birlikteydi, kimin yaptığını o söylemediği sürece biz bir şey yapamıyoruz. Bunu da sen biliyorsun."

"Metin! Yeter!" dedi kulaklarımı sağır eden ses tonuyla Gökhan doktor. Dakikalar sonra başımı hafifçe kaldırıp çekinerek ikisine baktım, bu cesareti ise benim yapmadığımı bilmelerindendi.

Dakikalar süren sessizliğin ana sebebi iki kardeşin birbirlerinden gözlerini ayırmadan birbirlerini süzmelerindendi. Metin doktor öfkeyle kardeşine bakıyordu, her ikisinin bakışları öfke doluydu. Gökhan doktorun öfkeli soluklarından dolayı burun kanatları her soluğunda şişip duruyordu. Metin doktorun da kardeşinden bir farkı yoktu, kardeşine bakışlarıyla yıldırımlar gönderiyordu. Yine de bu bakışma savaşını Gökhan doktor kazanacak gibi görünüyordu.

Düşündüğüm gibi oldu, Metin doktor öfkeyle dönüp yumruğunu direksiyona vurdu, sonra dönüp el freninin boşa alıp arabayı çalıştırdı. Metin doktor öfkesini gaz pedalından çıkarmak istiyor gibi keskin dönemeçli yolları şimdi son sürat ilerliyorduk.

Metin doktorun öfkesi beni daha çok sindirmişti. İyice

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğum yere büzülmüştüm. Gökhan doktor kardeşine inat uzanıp elimi tuttu, cesaret verme adına hafifçe sıktı. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, korkuyordum.

Beş dakika geçmemişti ki araba asma bir köprünün önünde aniden durdu. Gökhan doktor hemen araçtan indi. Ne kadar yüzüne bakmamaya çalışsam da istem dışı gözüm yüzüne kaydı. Öfkeli görünüyordu, öfkesi bana mıydı, bilemiyordum.

Öfkeli görünmesine rağmen nazikçe elini uzatıp elimi kavradı. İnmeme yardım ederken yine de öfkesinden eser yok gibiydi, son derece nazik davranıyordu. Arabadan inince kapıyı kapattı, elimi bırakmadan beni asma köprüye doğru çekiştirdi. Aracın tekrar çalıştığını duydum.

Gökhan doktor da duymuştu, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu Metin doktora.

"Ben geri döneceğim. Bir bakayım bir şey bulabilir miyim diye. Sen de boş durma," dedi. Bütün bunları söylerken bir defa olsun yüzüme bakmamıştı. Beni sevmediğini düşündüm, benden nefret ediyordu. Bana bakışından, her bakışında burun kanatları öfkeyle şişmesinden anlayabiliyordum.

Nasıl sevmesini bekleyebilirdim ki, halamlarla aynı kefeye koyuyordu. Haksız sayılmazdı, halamlarla aynı kanı, aynı genleri taşıyordum. Bilmediğim bir nedenden dolayı halamlardan nefret ettiği gibi benden de nefret ediyordu.

Aracı sert bir hareketle geri çevirdi. Yine geldiğimiz gibi aynı hızla köye geri sürdü.

"Sen ona aldırma! Emin ol, her zamanki tavırları," dedi özür dilercesine. Açıklamasına bir yorum getiremedim. Korktuğumu anlamıştı, beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Hadi!" diyerek beni çekiştirdi. Bir an ne yapacağımı bilemeden boş ifadeyle yüzüne baktım. Uzanıp yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdi sıradan bir şeymiş gibi. "Zor anlar yaşadığının farkındayım. Ama sana söz veriyorum, ak-

lındaki tüm sorulara cevap bulacaksın. Şimdi benimle gel, lütfen!" dedi en sıcak sesiyle. Genç doktora baktım, sıcak sesi gözlerine kadar ulaşmıştı. Hiç tereddütsüz başımı salladım.

Gökhan doktor elimi tutup asma köprüye yönlendirdi. Asma köprünün zemini ahşap, onları sabitleyip iki yakayı birbirine bağlayan çelik halatlar bileğimin kalınlığındaydı. Güvenli görünüyordu. İki kişinin yan yana geçebileceği kadar genişlikteki köprünün karşı ucunda yine araç yolu vardı ama yol toprak zeminliydi.

Asma köprünün altından beyaz köpüklerle akan derenin sesi gibi görüntüsü de şiir gibiydi. Bu dere halamların evinde kalırken tüm gece sesini dinlediğim dereydi. Şimdi üzerinden geçmek üzereydim.

Aşağıdaki dere fazla büyük olmasa da asma köprünün olduğu yer dere yatağının en dar yerinin tercihinden dolayı burada akıntı daha güçlüydü ve su daha sert akıyordu. Bu da benim görüntüsünden ürkmem için yeterli bir nedendi. Elimi tutup önden gitmem için hareketlendi. Bir eli sağ elimi tutarken diğer eli belimi kavramıştı. İstem dışı bu yakınlaşmadan dolayı ürperdim. Ama kesinlikle korkudan değil.

Ürperdiğimi fark ettiği halde görmezliğe verip "Hadi!" dedi tekrar.

Çaresizce yönlendirmesine ayak uydurmak zorunda kaldım. Mümkün olduğu kadar aşağı bakmamaya çalışıyordum, bakarsam başım dönebilir ve ayağım kayabilirdi.

Gece çise yağdığından mı nedir, ahşap zemin ıslaktı. Henüz güneş yüzünü göstermediği için zeminin kurumasına olanak yoktu.

Farkında değildim ama endişeden Gökhan doktorun elini var gücümle sıkıyordum.

"Seni tutuyorum, düşmezsin," diye güvence verdi.

Sitemle "Elimde değil! Yerler de ıslak," diye mızıklanırken ayağım kaydı. Ben daha neler oluyor diye düşünme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye kalmadan yine Gökhan'ın kollarındaydım. Belimi sıkıca kavrarken ayaklarım yere değmiyordu. Şimdi çıplak kolları belimi sarmışken sırtım çıplak göğsüne yapışmıştı. Onunla benim aramda sadece incecik tişörtüm vardı. Vücudundan yayılan sıcaklığının yanında kendine has kokusu da ayrı bir hikâyeydi, beni müthiş heyecanlandırıyordu.

Baharat kokuyordu.

Yol boyunca olsun, arabadan indikten sonra olsun, asma köprüden geçerken mümkün olduğu kadar onun çıplak tenine bakmamaya çalışmıştım. Çünkü ona her bakışım kalbime iğnelerin batmasına neden oluyordu. Kaslı göğsünü seyrek de olsa açık kumral tüyler süslüyordu. Dar blucini göbeğinin hemen altında başlıyor ve kaslı bacaklarını sarıyordu. Şimdi ise tamamen bana sarıldığından kalbim hiç durmadan en üst seviyede atıyordu. Kalbimin atışını duyduğuna her türlü iddiaya girerdim.

Kulağıma doğru "Korkma! Seni bırakmam!" diye fısıldadı. Sıcak nefesi tenimin üzerine ürperti darbeleri indirmeye başladı. "Asla sana zarar gelmesine izin vermem, küçüğüm."

"Ayağım kaydı," diye gevelemeye başladım.

"Yerler ıslak. Çok normal. Hiç kımıldama, seni geçireceğim."

Kımıldama demese bile kımıldayacak cesaret yoktu. Hele ona yaslanmak gibisi asla olamazdı. Anın tadını çıkarmak için cevap vermedim. O da beklemiyordu zaten.

Kazasız belasız asma köprünün diğer tarafına geçtiğimizde beni yavaşça yere bıraktı. Burada büyük kızılağaçlar toprak yolu gölgeler içinde bırakmıştı. Sırtım ona dönük olduğu için teşekkür etmek için döndüm. Beni düşmekten kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için zevkti," dedi kısık sesle.

Yaprak yeşili rengi gözlerini kısmış bana bakıyordu. Bakışları bir an soluğumu kesti. Yine aynı şey oluyordu, mar-

ketteki gibi... Sanki öpmek istiyor gibi... Bir an duraklasa da sonra tereddüdünü üzerinden atıp elini kaldırdı, yüzüme dokundu. Sıcak avuç içi yanağıma dokunduğunda düzensiz bir soluk aldım, heyecanlanmıştım. O da en az benim kadar heyecanlı görünüyordu, çıplak göğüs kafesi hızla inip kalkıyor, sık tatlı nefesi yüzüme vuruyordu. Onun bu ani duygu değişimi karşısında elim ayağım birbirine dolandı, ne yapacağımı bilemez halde kala kalmıştım. Dokunduğu yer alev almışçasına yanmaya başladı. Bu duyguyu tanıyordum, bana yabancı değildi. Tek avucu yeterli gelmemiş gibi diğer elini de kaldırıp iki yanağımı tamamen kavradı. Yavaşça yaklaşırken bu defa öpeceğine emindim. Gözlerim istemsizce kapandı.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda yine istem dışı nefessiz kalmış gibi soluğum tıkandı. Belimden karnıma doğru bir akım dolaşırken karnım tatlı tatlı sızladı. Yeni bir soluk alma teşebbüsüm ise onun sıcak nefesiyle içim doldu. Allah'ım! Daha fazlasına müthiş ihtiyacım vardı. Bu farkındalıkla daha da sokuldum.

Dudakları önce nazikken anbean şiddeti artıyordu. Daha önce hiçbir erkekle öpüşmemiştim, bir erkeğin bir kadını öperken ne yapması, nasıl davranması gerektiğini bilemiyordum. Onun dudakları dudaklarımda gezinirken sadece onun öpüşünün tadını çıkarıyordum. Kolları, teması kesmeden başımdan ayrılıp bedenimi bulduğunda beni daha çok kendine çekti.

Vücutlarımızın arasında boşluk kalmayacak şekilde birleşti. Kollarım istem dışı uzanıp boynuna dolandı. Yumuşak kumral saçları avuçlarımın içini doldurmuştu. Kolları yeniden belimden sırtıma kaydı, oradan da uzun saçlarımın arasına. Başımı daha sıkı tutup iyice kendine bastırdı. Artık bir bütün olmuştuk. İki elmanın birer parçası gibi, yağmurla bulut gibi...

Bir şey oldu, beni öpüşümden ayıracak kadar önemli bir şey. Kuyruk sokumumdaki kaşıntının hafiflediğini hatta anbean yok olmaya başladığını fark ettim. Bu nasıl oluyordu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim durduğumu fark eden genç adam geri çekilip dikkatle yüzüme baktı. Aramızda sadece iki santim kadar mesafe vardı. Gözlerinde her ne kadar merak olsa da arzuyu da görebiliyordum. Hafif nemli dudakları yeniden öpmek için hazır durumda bekliyordu. Bu yüzümün daha da ateş almasına neden oldu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu öpüşmemizin etkisinden dolayı boğuk sesle. Başımı sallarken utançla bakışlarımı kaçırdım. Elini kaldırıp çenemi kavradı, kendisine bakmam için çevirdi. Artık arzu dolu gözlerinden kurtuluşum yoktu.

"Ne oldu, anlat," diye emretti tatlı sesle.

"Belim..."dedim tereddütle. Bir kaşı ilgiyle yukarı kalktı. "Belimdeki kaşıntı bir an yok oldu gibi geldi. Ama şimdi biraz var gibi," dedim şaşkınlık ve utançla.

"Ne zaman hissettin yok olduğunu?" diye sordu bu defa gizli bir heyecanla. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, cevabı düşününce utanmam ağır basıyordu. Cevap vermem uzayınca üsteledi. "Ne zaman yok oldu?" dedi bu defa daha kısık bir sesle.

Çenemi tuttuğu için başımı başka yöne çeviremiyorum. Ama gözlerimi kaçırabilirdim, gözlerimin odağını ondan uzaklaştırıp arkasındaki büyük ağaca çevirdim. İtirafımı gözlerinin içine bakarken yapamazdım. "Şey yaptığında," diye saçmalamaya başladım.

Çarpık gülüşü yününe yerleşirken "Ney yaptığımda?" diye sordu. "Cesur ol küçüğüm. Benden hiçbir şeyini gizleme."

Cesur olma yolunda ilk adım atarken "Öptüğünde," diye fısıldadım.

Ne olduğunu anlayamadan beni kucaklayıp zafer dolu bir kahkaha attı. Heyecanla "Biliyordum!" diye haykırmaya başladı. "Senin farklı olduğunu biliyordum. Öyle olmak zorundaydın," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. Niye zorundaydım ki? Mutluluğunu yeniden dile dökerken "Sen

onlar gibi değilsin!" diye haykırdı. Üstelik beni kendi çevresinde döndürürken zafer dolu kahkahaları devam ediyordu.

"Neler oluyor, kahkahaların eve kadar geliyor," dedi arkamızdan bir ses. Dönüp baktığımda Sezen Hanımı gördüm. Onun burada ne işi var diye düşündüm. Gökhan doktor ve kardeşleri kendi evleri yerine meslektaşının evine mi getirmişlerdi?

Belki de bekâr erkek dolu evine götüremeyeceklerini düşünmüş olmalıydılar ki Sezen Hanımın evine getirmişlerdi diye düşünürken Gökhan "Müthiş bir şey oldu anne!" diye heyecanla bağırdı.

Anne? Sezen Hanım, annesi miydi? Yok artık! Şok dalgası beni vururken daha nasıl bir sürpriz beni bekliyor, diye düşündüm. Yavaşça beni yere bırakırken kendisinden uzaklaşmayayım diye de elini belimden çekmemişti.

Sezen Hanım, Gökhan doktorun annesi oluyorsa Zafer Bey de babası oluyordu. Metin ve Yetiş doktor da aynı mesleği yapıyorlardı. Bunlar ailece doktor muydular? Ben bu sorularla boğuşurken Sezen Hanım yanıma gelip elini uzattı.

"Hoş geldin, Kardelen," dedi kibar sesle. O gün hastanedeki gibi aramıza mesafe koymamıştı, kibarlığı gözlerine kadar ulaşmıştı. O günkü gibi iş kıyafeti yerine rahat bir eşofman takımı giyinmişti. Bir manken kadar düzgün fiziğine değil eşofman takımı, çuval giyse çok yakışacaktı. Düz saçlarını yine arkadan bir tokayla tutturmuştu. Yüzünde hiçbir makyaj olmamasına rağmen son derece hoş ve alımlıydı.

"Hoş buldum," derken bakışlarımı kaçırıyordum. Az önce oğlu tarafından öpülmekten şişmiş dudaklarım gözünden kaçmamıştır. Hakkımda ne düşündüğünü kestiremiyordum. Daha önce pek çok insana yaptığım gibi ruhunu koklamak istediğim halde başarısızdım.

Ayrıca onun karşısında çok basit duruyordum. Basit ve uygunsuz, çünkü oğlunun bana bu şekilde sarılmasını olağan karşılıyor gibi görünse de kendimi onların karşısında basit ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uygunsuz görüyordum. Ben bu ilgiyi hak ettiğime inanmıyordum.

"Teyzesine gidecek. Ama önce buraya getirdik. Hem çok erken bir saatti, hem de bilmesi gerekenleri anlatmalıyız diye düşündük."

İlgiyle oğlunu dinlerken beni hâkî görecek bir bakışını görmedim. "Düşündük?" diye sorarken asma köprünün diğer ucuna baktı.

"Metin köye geri döndü, Yetiş önceden inmişti. Evet," derken duymadığım bir soruya cevap verir gibiydi.

"Kahretsin!" dedi annesi öfkeyle. "Yetişemediniz demek," dedi tahmin ettiğim şey için, bebek ölümünden konuşuyorlardı. Genç adamın şekilli ve dolgun dudakları öfkesinden dolayı ince bir çizgiye dönerken hiç cevap vermeden bakışlarını ormanda gezdirdi. "Anlaşıldı. Sen Kardelen'i rahat ettirmeye çalış. Ben babanı bulayım," dedi.

Yanımızdan ayrılırken son derece öfkeliydi. Genç adam annesinin ardından bir süre baktı. Annesi toprak yolda park etmiş, daha önce fark edemediğim beyaz bir Opel Astıra arabaya yöneldi. Araca binip motoru çalıştırdı. Park yerinden çıkarken bir yandan da telefonda konuşuyordu. Gökhan annesinin arkasından bakıyordu, sonra uykudan uyanmışçasına bana döndü. Yüzünde geniş gülümsemeyle bana bakarken kafasının burada olmadığını hissetmiştim. Çünkü annesiyle konuştuğu konu onu göründüğünden de rahatsız ediyordu.

"Hadi, bu taraftan," derken mozaik taşlardan oluşan merdivenleri gösteriyordu.

Aşağı yukarı elli basamaktan oluşan dik merdivenleri tırmandıktan sonra ağaçların arasına gizlenmiş muhteşem yapıyı gördüm.



UMUT "YENİDEN DOĞMA UMUDU"

Ne macera ama! Hayalle gerçek arasında bir çizgide yürürken tek dayanağım Gökhan. Bana yeni hayatımda rehberim olacak. İnanıyorum. İnanmak istiyorum.

Size artık soru sormayacağım. Gerçekten! Çünkü bundan sonra okuyacaklarınızın soruya değil cevaba dayalı olduğunu göreceksiniz.

Huzuru bulacağıma olan inancımı yüksek tutuyorum. Gökhan söz konusu olduğu sürece huzur beni gölge gibi takip edecek. Hele ailesi! Mükemmel insanlar. Hepsi!

Tamam. Belki hepsi değil. Metin'in benimle ne alıp veremediğini az çok tahmin etmişsinizdir. Ben ona göre –ben de olsam aynı tepkiyi verirdim- cazî idim. Bir mahlûk. Bir canavar. Bir vampir. Evet, evet. Vampir. Dünyayı kasıp kavuran vampir masalı burada bebek katili olarak yeniden hayat bulmuş bir Cazî idim.

Iyyy! Tiksinç! Korku masalının ana karakteri!

Ev çok büyüktü. İki katlı beyaz dış kaplamalı evin ikinci katında iki tarafında kocaman iki balkon vardı. Geniş avluyu çam ağacından yapılmış çardağın etrafı çardak gülleriyle bezenmişti. Başka bahçe çiçekleri de etrafa serpiştirilmişti. Çar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dağın altında rahat olduğunu tahmin ettiğim divan yerleştirilmişti. Yuvarlak divanın ortasında yuvarlak bir ahşap masa koyulmuştu. Üzerinde ise zarif bir örtü ve içinde rengârenk güllerden oluşan vazo görüntüyü tamamlamıştı. Yağmur riskine karşı çardağın çatısı geniş tutulmuştu.

Evin girişinde kıpırtıyı fark ettiğimde bakışlarım oraya kaydı. Büyük, ahşap oymalı dış kapının hemen önünde neredeyse benim boyumun yarısı kadar bir köpek doğruluyordu.

Bizim gelişimize uyandığını anladım, olduğu yerde geriniyordu. İri, uzun, güçlü bacakları gerilmeden dolayı daha bir iri görünmesine neden olmuştu. Köpekleri pek tanımasam da bunun cins bir köpek olduğunu anlayabiliyordum.

Köpek beni fark etmesiyle hırlamaya başladı. İstem dışı genç adamın arkasına saklanırken gözlerim köpekten ayrılmamıştı.

"Korkma! Elimi tut. Bir şey yapmayacak." Uzattığı eli tutarken köpek bu defa durup dikkatle bana bakmaya başladı. Sanki yaptığımın doğruluğunu yakından görmek ister gibi bize doğru bir adım attı. İstem dışı gerilsem de genç adamın beni eve doğru çekiştirmesine izin verdim. Eve doğru attığımız her adım köpeğe yaklaşmamıza neden oluyordu. Bir süre sonra köpekle aramızda hiç mesafe kalmayacak şekilde yanına vardık. Köpek önce ıslak burnunu elime dokundurdu. Koklayarak benim güvenirliğimi sorguluyordu. Elimi kokladıktan sonra bedenimi koklamaya başladı.

"Seni tanımaya, kokunu beynine kazımaya çalışıyor. Ayrıca sana güvenmeye de çalışıyor," diye beni aydınlatmaya çalıştı.

"Çok sürecek mi?" diye sordum korkuyla.

"Sürmez." Diğer elini uzatıp iri köpeğin başını okşamaya başladı. Köpek bundan son derece mutlu olmuşçasına benden ayrılıp genç adama yaklaştı. Gözlerini yumup genç adamın okşayışlarına kendini bıraktı. Benim yanımdan tamamen ayrılıp genç adama sürtünmeye başlamıştı, beni unutmuş gibiydi. İstem dışı yana doğru adım atığımda anında gözlerini açıp tekrar gözlerini üzerime dikmeye başladı. Olduğum yerde kala kaldım. Genç adam neşeyle kıkırdadı.

"Keskin Kulak, bu kadar yeter!" dedi köpeğe. Köpek hemen kulaklarını dikip sahibine baktı. "Otur!" diye komut verdiğinde hiç tereddütsüz oturdu. Köpeğin başını tekrar okşayıp eve doğru yürümeye başladı, tabii ki beni de peşine sürükleyerek. Köpek sahibinin okşamasından son derece mutlu kuyruğunu sallarken bizi bakışlarıyla takip ediyordu.

Eve girdiğimizde rahat bir nefes aldım. "Lütfen, otur," derken bej rengi koltukları gösteriyordu. Çekingen adımlarla koltuğa giderken etrafıma bakınıyordum. Evin dışı gibi içi de müthiş bir zevkin gösterisini yansıtıyordu. Bej rengi koltuklara uyumlu yerdeki kabarık halı odayı daha bir geniş gösteriyordu. Bu salon yeterince büyüktü. Bir köşede yemek masası, karşı köşede şömine ve önünde beyaz bir koltuk takımı salonu modern ve sıcak bir hava katmıştı. Tüm eşyalar rahat bir şekilde yerleştirilmişti. Duvarlarda çoğu el işi olduğunu gösteren panolar asılıydı. Özellikle çiçek ve atmaca kanaviçe panolar göz kamaştırıyordu. Panodaki atmacalar bana bu sabahki koç büyüklüğündeki atmacaları hatırlatmıştı, ürperdim.

Şöminenin önünü lacivert ve kırmızı ağırlıklı el halısı süslüyordu. İç Anadolu bölgesinin Yağcı Bedir modeliydi. Okulda el sanatları dersinden aklımda kalmıştı.

Yemek masası on iki kişilik görünse de duvarın dibinde başka sandalyelerin olduğunu varsayarsak, açılıyordu. Bu aile göründüğünden de kalabalık gibi geliyordu bana.

Dev ekran televizyon ve televizyonun çevresini kaplayan bej rafların içleri kitap doluydu. Hastane odasında gördüğüm onur belgelerinin haricinde burada da bir yığın onur belgesi kitap raflarına serpiştirilmişti. Köşe sehpanın üzerinde başka ödül belgeleri duruyordu. Bütün ailenin doktor olduğunu öğrendiğim andan itibaren bu artık olağandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evi incelemen bittiyse otur artık," dedi alayla. Evi incelemeye o kadar dalmıştım ki, oturmayı unuttuğum gibi genç adamın varlığını da bir an için unutmuştum. Utanarak bakışlarımı kaçırırken bana en yakın koltuğun birine iliştim.

"Eviniz çok güzelmiş," dedim kibarca. Aynı zamanda sessizliğimi ve şaşkınlığımı gösterme bahanesiydi.

"Teşekkür ederim. Bunu Lal ile anneme söyle, duyduklarında mutlu olacaklar. Onların zevki!"

"Çok zevklilermiş."

"Öyledirler," derken ayağa kalktı. "Acıkmış olmalısın, kahvaltı birazdan hazır olur," Ben gerek *hayır* diyemeden salondan çıktı.

O geri dönene kadar kaldığım yerden evi gözlemlemeye devam ettim. Sağıma döndüğümde salonu aydınlatan koca man pencereyi gördüm. Perdelerin tümü iki yana çekilmiş olduğu için sabahın ilk güneşi evin içini dolduruyordu. Büyük kare sehpanın üzeri camdı ve güneş yansımasından dolayı yüzeyi gözümü alacak şekilde parlıyordu. Evin eşyaları o kadar uyum içindeydi ki, insan kesinlikle rahatsız olmazdı. İnsan bu evde huzur buluyordu.

"Kardelen, gelir misin?" diye salonun dışından seslendi genç doktor. Bana seslenirken ki sesinin doğallığı içimi titretti.

"Geliyorum," diye geri seslendim. Tabak seslerini takip ettiğimde iki kapıyla açılan mutfağı gördüm.

Burasını da büyük iki pencere aydınlatıyordu. Pencereler ormana bakıyordu. Mutfağın iki duvarı ki, bunun bir yarı cam oluyordu, tezgâh kaplıyordu. Ortada büyük yuvarlak masa yerleştirilmişti. İki tane servis tabağı hazırlanmıştı. Tabakların etrafında ise çeşitli türden peynir ve salatalar süslüyordu.

Sırtı bana dönük olmasına rağmen geldiğimi duymuştu. Uğraştığı işten başını çevirmeden "Artık adımı söylemeyecek misin? Bunu aştığımızı düşünmüyor musun?" dedi alayla. Az önceki öpüşü kastettiğini anladığımda yüzüme ateş bastı.

Elinde tuttuğu ekmek dilimlerini masaya bırakıp bana döndü. Yüzümde ne gördü bilmiyorum, genç adam hafif sesle kıkırdadı. Yavaşça yanıma gelip omuzlarımdan kavradı.

"Bana bak!" dedi yumuşak sesle. Hemen komutuna uydum, kendimi dışarıdaki köpek gibi hissediyordum. Her söylediğini itirazsız yapıyordum. Peki, neden böyleydi? Bunun cevabı çok basitti; ne kadar imkânsız diye düşünsem de ona aşık oluyordum.

Bu farkındalık yüreğimi hiç olmadığı kadar hızlı attırdı.

Bunu daha önce fark edememe hayıflandım. Ondan her ne kadar korktuğumu düşünsem de ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Ailemin düşmanı olduğunu düşündüğüm anlarda bile ona doğru çekildiğimi hissedebiliyordum. Onun beni ilk gördüğünden bu güne kadar davranışında hiçbir değişiklik olmamıştı, aynı çizgide devam etmişti. Ta ki bu sabaha kadar! Tamam, kabul ediyorum, öncesinde de yakın ve alakalı davranmıştı. Fakat bu sabah beni öpmesi bu güne kadar ki olağan davranışına ters bir davranış şekliydi. Onun yatıştırıcı sözlerine rağmen ondan her ne kadar korksam onun yanında müthiş güvende hissediyordum. Onun varlığı beni yüreklendiriyordu.

"Bana artık ismimle seslenmeni tercih ederim. Sadece Gökhan." İtirazsız başımı sallarken yine kıkırdadı. "Bekliyorum," dedi ısrarla. Şaşkınlıkla genç adama baktım. "Adımı söyle" dedi fısıltıyla. Beklentiyle yüzüme bakınca adını söyleme ihtiyacı hissettim.

"Gökhan," dedim zor duyulur sesle.

"Küçüğüm," derken iyice yaklaşmıştı. Tekrar etmemi istiyordu. Yine öpeceğini hissetmiştim, kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Gökhan," dedim daha yüksek sesle, ayrıca ne yapacağını anlamamdan dolayı sesim titremişti.

"Senin ilacın ben olacağım," derken dudaklarıma uzandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu coşkuyla karşılarken kısık sesle öksürük öpüşümüzü kesti. Utanç ve korkuyla geri çekilirken kim diye telaşla arkama baktım.

Lal, mutfağın kapısına dayanmış, kollarını göğsünde bağlamış şekilde bize alayla bakıyordu. Utançla başımı indirdiğimde Gökhan kolunu omzuma dolayıp kendine çekti.

Gökhan "Buna alışsan iyi olacak, ablacığım," dedi alayla.

Lal "Şikâyetçi değilim," derken yaslandığı kapıdan ayrılıp yanımıza geldi. "Hoş geldin canım," deyip Gökhan'ın sahiplenici kollarından kurtarıp sarıldı.

"Hım! Kokusu azalmış," dedi sevinçle. Koku mu, diye düşündüm. Ne kokusundan bahsettiklerini anlamamıştım.

"Fark etmene sevindim. Metin için aynı şeyi söyleyemiyorum. O halen daha somut kanıtlar istiyor," dedi yine anlamadığım şekilde cevap verdi. Benim meraklı bakışlarımı gördükleri için açıklama ihtiyacı hissetmiş gibiydiler. Lal beni masaya doğru sürüklerken bir yandan da konuşuyordu.

Yüzüme muzipçe gülümsedi "Kafanda bir yığın soru baloncuğu var, değil mi?" Kısa saçlarını arkaya doğru savurdu ve gözleri neşeyle parladı. "Ama merak etme, hepsinin cevabını alacaksın," diye teminat verdi. Beni masaya oturtup kendisi de hemen yanıma yerleşti. Gökhan'ın servisine sahiplenmişti. Gökhan kendisi için yeni bir tabak çıkarırken bir yandan da kardeşiyle konuşuyordu.

"Senin kadar hazırcı kimseyi görmedim. Açık mezar bulsan hemen atlayacaksın," diye takıldı.

"Sen kazarsan atlarım," dedi neşeyle. "Senin titizlikle yaptığın işlere hayranım. Şu masanın düzenine bak! Her şey itinayla yerleştirilmiş, santim yamukluk yok."

"Teşekkür ederim," dedi Gökhan kardeşine alayla. Çay fincanlarına çayları doldurup önümüze bıraktığında Lal'ın söylemek istediğini daha net gördüm. Çaylarımızın olduğu

fincanların her ikisi de tabaklara aynı mesafede koyulmuş, kulpları aynı yöne bakıyordu.

"İlginç!" derken hayretle genç adama baktım.

"Sen ondaki ilginçliklerin hepsini görsen sana şaşkınlıktan kal gelebilir," diye ekledi Lal.

Gökhan "Annem poğaça yapmış, isteyen var mı?" diye sordu, ablasının anlattıklarını duymazlığa vermeyi tercih etmişti. Bu demek oluyordu ki, övülmekten hoşlanmıyordu.

Lal "Ben istemem!" derken ben sessiz kalmıştım. Yemeyi istiyordum, ama utanmam ağır basıyordu. Lezzetini tahmin etmek hiç güç değildi, mayanın etkisiyle kabarmış poğaçanın üzeri susam ve çörekotuyla kaplanmıştı. Büyük olasılıkla bu sabah pişmişti. Ağzım sulandığı için yutkunma ihtiyacı hissettim. Annemlerin cenazesinden bu yana böyle müthiş görünen bir şey boğazımdan geçmemişti. Tek düze ve basit, Nurten halanın kendi eliyle hazırladığı süt ürünlerinden oluşan yiyecekler yiyorduk. Çoğu gün yarı tok kalkıyordum; görüntüsü bir yana tadı da berbat yiyeceklerdi. Benim sessizliğim dikkatlerinden kaçmamıştı.

"Niye sorup duruyorsun ki?" diye söylendi Lal ve uzanıp bir tane aldı, tabağıma bıraktı. Bu daha da kızarmama neden oldu. Tekrar uzandı, beni utandırmama adına bu defa kendi tabağına da koydu.

Üçümüz birlikte kahvaltımızı bitirdiğimizde son derece rahatlamış ve doymuştum. Rahatlamıştım; Lal'ın enerjisi ve sıcaklığı beni çok rahatlatmıştı. Değişik konulardan konuşurken ne dün geceyi sormuştu, nede sabah yaşadıklarımı. Doymuştum; Mükellef kahvaltı ve Gökhan'ın hizmeti karnımı ve kalbimi doyurmuştu. Sonra üçümüz birlikte kahvaltı bulaşığını toparladık, makineye yerleştirdik.

Metin'in telefonuyla sohbetimiz sona erdi. Allahtan kahvaltı sonuna denk gelmişti. Kısa görüşmenin ardından Gökhan, hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Metin telefonda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her ne söylediyse Gökhan'ı dalgınlaştırmıştı. Kardeşi nede-
nini sorduğunda önemli olmadığını söylese de kardeşine ba-
kışında öyle olmadığı anlaşılıyordu. Lal da anlamış ve sessiz
kalmıştı. Giderken bizi yalnız bırakmayı doğru bulmadığını
söyledi. Lal, ona yalnız kalabileceğimiz konusunda iknada
zorlansa da başardı.

Gökhan hastaneye gitmek için evden ayrıldı. Giderken,
erken geleceğini ve teyzeme götüreceğinin sözünü verdi.

Şimdi de çardağın altında ender rastlanan güneşin sıcak-
lığında Lal'ın yaptığı kahveleri yudumlarken derenin sesini
dinliyorduk. En son Türk kahvesini arkadaşlarımla otelin te-
rasında içmiştim. Sanki yıllar geçmiş gibi o günler bana ne
çok uzak geliyordu.

Teyzemle ilk buluşmamızın mekânı mağaza doğru tahmin
ettiğim gibi Lal'a aitti. Lal, kendisine ait mağazayı nasıl kurup
bugünkü hale nasıl getirdiğini anlatırken son derece heyecan-
lı ve mutluydu. Üniversitenin tekstil bölümünü bitirdikten
sonra ailesine uzak kalmamak için burada mağaza açmayı
uygun görmüş. Dört yıldır mağazayı yönettiği gibi yeni şube-
lerle büyütmüş. Rize merkez ve Ardeşen ilçesinde şube açmış,
üçüncü şubenin hazırlığı içindeymiş. Nerede olması gerekti-
ği konusunda kararsızmış. Bana fikrimi sorduğunda burayı
tanımadığımı söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Haftalardır buradaydım ama köyle ilçe arasında başka
bir yere gitme şansım olmamıştı. Gerçi gezmeyi hiç düşün-
memiştim. Anne-babamın acısı yüreğimi yakarken kendimi
gezdirmeyi hiç aklıma getirmemiştim. Şimdiden sonra bunu
yapar mıydım, bu da muammaydı. Acılarımın yerini korkula-
rım almaya başlamıştı. Ne olacağım, önümün belirsizliği beni
çok korkutuyordu.

Sezen Hanım ile Zafer Bey öğlene doğru geldiler. Zafer
Bey beni gördüğüne şaşırmamıştı, neden şaşırması gerekiyor-
du ki, tüm ev ahalisinin benden haberi varken onun olmama-

sı garip olurdu. Gariptir ki, beni büyük bir samimiyetle karşı-
larken gözlerinde yine aynı ifade vardı; tedbir.

Lal, anne babasına öğle yemeğini hazırlamak için mutfa-
ğa geçerken biz çardak altında oturuyorduk. Lal, ona yardım
etmek istememe rağmen gerek olmadığını söyleyip beni geri
çevirmişti.

Lal eve girerken gözümle onu takip ettiğimde kapının
eşiğindeki iri köpek görüş alanıma girdi, tembel tembel uyu-
yordu. Beni çok çabuk kabul ettiğini düşündüm, tüm gün
beni görmezliğe vermiş gibiydi. Ama yine de ona yakınken
ani hareket yapma riskine girmiyordum, işimi şansa bırakamazdım.

Tekrar çardağın altında benimle oturan Gökhan'ın anne
babasına döndüm. Sezen Hanımın üzerinde sabah karşılaş-
tığımda giyindiği eşofman takımları varken Zafer Bey şık bir
takım elbiseyleydi. Tüm kıyafetlerini kızlarının mağazaların-
dan temin ettiklerine emindim, aksi düşünülemezdi.

"Nasılsın?" diye sordu Zafer Bey kibarca.

"İyiyim," desem de iyi olmadığımı anlamıştı.

"Daha iyi olacaksın," güven veren sesle. Yorumsuz kal-
mayı tercih ettim.

"Yakın zamanda Ayder yaylasında festival düzenlene-
cek, hep beraber gitmeye ne dersin!" Sezen Hanım farklı ko-
nuya çekerek. Başardı da.

Bir süre değişik konulardan konuşulsa da sonunda ka-
çınılmaz olarak konu benim yaşadıklarıma geldi. Zafer Bey
bana dikkatle bakarken her sorulan soruya elimden geldiğin-
ce dürüst cevaplar vermeye çalıştım.

Sonunda kaçınılmaz olarak Zafer Bey "Dün gece yaşa-
dıkların senin için çok şaşırtıcı olmalıydı?" diye konuya giriş
yaptı. Sezen Hanım da Lal da çardağın altında Zafer Bey'in
sorusuna ne cevap vereceğimi merak ettikleri için dikkatle
bana bakıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Siz bana bir hastalığım olduğunu söylediğinizde bu bana çok mantıklı gelmişti. Ama onların söyledikleri aklı durduracak şeylerdi. Hele inanmadığımı gördüklerinde Fethiye'nin öyle yok olup kurbağaya dönüşmesi beni korkudan öldürmüştü."

"Iy! İğrenç," diye Lal tepki verdi.

Kızının tepkisinin dikkatini dağıtmasını istemiyor gibi "Sonra ne oldu?" diye sordu Sezen Hanım merakla.

"Fethiye tekrar eski haline döndüğünde arkasını gördüm. Sonra... Sonra bana ne olacağını anladığım an bayılmışım zaten," dedim çabucak.

"Sana o gün anlatmayı denedik. Ama bize inanman pek mümkün görünmediği gibi fırsatımız da olmadı," dedi Zafer Bey. "Seni aydınlatmak için başka bir yol çizmeye karar vermiştik."

"Bende öyle mi olacağım?" diye sordum endişe ve korkuyla. Sesim istemeden kısık çıkmıştı.

"Hayır. Buna izin vermeyeceğiz," dedi Sezen Hanım, sesi cesaret vermek istercesine güçlü ve samimi çıkmıştı.

"Nasıl olacak?"

"Küçük bir operasyon buna engel olacak," dedi yine Sezen Hanım.

"Ya başaramazsak, ya her şey için geç kalmışsak?" dedim umutsuzca.

"Hastaneye geldiğin gün teyzene anlattığımız şeyi hatırlıyorsun, değil mi?" Başımı sallayınca devam etti. "Daha önce birçok defa bunu yaptık ve onlar normal hayatlarına geri döndüler. Hiçbir problem kalmadı." Tüm o anlattıklarının içinde çocuğum olmayacağı bilgisini unutmak ne mümkündü. Tüm o insancıklar ameliyattan sonra çocuk sahibi olmayacaklarını biliyorlar mıydı? Kalbim tekrar sıkıntıyla gerildi.

"Bu nasıl oluyor? Yani halam ve kuzenimin evleneme-

yeceğini söylerken tam olarak ne demek istemiştiniz," Zafer Bey'e.

"Özür dileyerek başlamalıyım. Senin türün demek zorundayım..." Sustu. Karısına şöyle bir bakıp tekrar bana döndü. "Sadece erkek cazî doğurtabilir, normal bir insanla, cazî soyundan olmayan bir insanla birlikte olduğunda üreyebilir. Bu birlikteliklerinin tek ve en önemli amaçları kızlarının olmasıdır. Cazîler arasında itibarlarının artması demektir bu. Çünkü gerçek cazîler dişilerdir."

"Nasıl yani, erkekler cazî değil mi?" diye sordum hayretle.

"Cazîler, ama düşündüğün anlamda değil. Erkek Cazî türünün çoğalmasına, dişi cazî ise Cazîliğin gereklerini yerine getirmeye varlar."

Nasıl başladı, nasıl devam edebiliyor," diye sordum merakla.

"Nasıl başladığını tam olarak bilmiyoruz. Bu konuda pek çok rivayet var. En bilineni Firavunların zamanında cadıların isyanında Atmacaların ortaya çıkmasıyla başladığı söylenir. Firavunun açgözlülüğü ve sonsuzluk iktidar arzusu bütün bunların başlangıcına neden oldu. İstekleri çokmuş ama öncelikleri çok güçlü olmak ve çok sevdiği karısından bir erkek çocuk sahibi olmakmış, bunun için cadılardan yardım istemiş. Cadılar da firavundan yardımları karşılığında bir tek şey istemişler, yeni doğmuş bebeğinin ciğerini. Bu isteklerini kabul ederken plan yapmayı ihmal etmemiş. Firavun, çok sevdiği karısının yıllar sonra doğan tek yavrusunu bu cadılara yem olarak sunacak kadar kalpsiz değilmiş. Ama gücü de seviyormuş. Sonra sözünü yerine getirmemek için gizliden halkı ayaklandırıp cadıları katlettirmiş. Sadece iki cadı bu katliamdan kaçabilmişler. İki erkek cadı... Biri Mezopotamya da saklanırken diğeri Kırım bölgesine gitmiş. Tek amaçları varmış, birer eş bulup çoğalmak. Başarmışlar da. Her ikisi de bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eşten daha fazlasını bulmuşlar, pek çok eş edinmiş, bu eşlerin sadece biri onlara çoğalmalarını sağlayacak erkek verebiliyormuş. Öyle her erkek cadı hünkâr olacak güce sahip olamıyormuş. Bunun için bazı meziyetlerin olması gerekiyormuş. Bunu da zaman içinde çözmüşler. Bunun için kâhinlerinden destek almışlar. Kâhinleri onlara bir yol bulmuş. Pek çok eş edinip düzinelerce çocuk yapacaklarına tek bir kadından tek bir padişah edinmek daha mümeyyizdi. Diyeceksin ki cadıdan cazîye nasıl bir isim değişikliği oluyor. Bunun yanıtı ise coğrafik koşullardan dolayı gerçekleşti. ***En bilinen isim cadı, cazî, mayısa ve koncolozdur.*** Ve hepsi aynı kapıya çıkıyor, birer kana susamış mahlûk!"

Yüzümün aldığı şekilden dolayı kısa bir ara verdi. "Sen asla onlardan biri olmadın, olmayacaksın," dedi yumuşak sesle.

"Bilinmezlik beni korkutuyor," diye itiraf ettim.

"Haklısın, kızım. Ama korku hiçbir şeye çözüm değil. Üzerine giderek bunu aşacaksın.

"Buna inanmaya o kadar ihtiyacım var ki."

"Benden çok oğlum inanıyor. Sen de inan!" yüzümün ateş almasıyla hafifçe kıkırdadı. "Evet. Nerede kalmıştık? Ah! Evet! Nasıl padişah olunur da! Haliyle diğer çocuklar padişah olabilmek için hak iddia etmek istemişler. Her iki cazî padişahı ortak karar vererek diğer erkek Cazîleri katletmişler. Seçtikleri tek erkek Cazîyi eğitmeye başlamışlar. Böylece dünyanın her yerine gidip oralarda eş edinip çoğalmışlar. Sadece erkek olmamasına özen gösteriyorlarmış. İkinci bir erkek bebek olmasına fırsat verilmeden yok ediliyormuş. Kâhinleri onlara hünkâr olacak bebeğin hangi eşten olacağını söylüyorlarmış. Cazîliğin merkezi, büyülüğün merkezi Kırım ve Mısır olduğunu biliyoruz. Bir başka nokta daha var; Cazîlik kan bağıyla başlamış olsa da esası, yani dişi bir Cazî olarak buna başlayabilmen için Kırım veya Mısır bölgesine gitmen gerekiyor."

"Kırım ve Mısır mı?" dedim hayretle.

"Bunu söylemediler mi?" derken sesi alaycıydı. Başımı olumsuzca sallarken gözlerine bakamıyordum. Beni halamlarla aynı kefeye koymadığını biliyor olsam da yine rahatsız olmuştum. Sonuçta ailemin üyeleriydiler; her ne kadar bunu istemesem de. "Atlamışlar," dedi. Benim rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki çabucak devam etti.

"Neyse, cazî adayları Kırım bölgesine gidip cazî padişahından İcazet alırlar. Böylelikle cazîliğe başlarlar. Eğer bunu yapmazlar ve kendi kendilerine başlarlarsa hem yetenekleri az olur, hem de O padişah tarafından öğrenildiğinde ağır cezalara çarptırılırlar. Halan O padişahtan izinlerini almıştı," dedi aklımdaki soruyu yanıtlarken. Sanırım yüzümden okumuştu. "Senin için daha vakit var. Bazı evrelerden geçmen gerekiyor. Kuyruğunun oluşması, şekil değiştirmeyi öğrenmen, tırnak yapının değişmesi gibi... Tırnağın daha sert ve tırnakta renk değişikliği olur, tırnak dipleri hafif morarır. Ama bunların hiç biri henüz sende yok, bunun için endişelenmen henüz yersiz."

"Ama... Ama kuyruk sokumumdaki sivilce..." dedim endişeyle.

"Onu küçük bir operasyonla halledeceğiz. Güven bize!" dedi Sezen Hanım araya girerek.

"Ama bunun kanımda olduğunu söylediniz?"

"Doğru. Kanında var, ama operasyonla o evrenin başlangıcını engelleyeceğiz, başlangıç zincirini kıracağız. Ama..." dedi endişeyle durdu Zafer Bey.

"Evet?" dedim aynı endişeyle. Çünkü onun endişeli ifadesi benimde endişelenmeme neden olmuştu.

"Ama senin mücadelen asıl bundan sonra başlayacak."

"Nasıl yani, ne mücadelesi?"

"Her ne kadar cazî olmasan da diğer cazîlerin düşman-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lığını kazanmış olacaksın. Seni yok etmek için hiçbir şeyden geri kalmayacaklar."

"Yok, etmek mi? Neden?"

"Sen onların sırrını biliyorsun, söylemeyeceğini iddia ed sen dahi kimse kararlarından geri adım atmayacak. Yani, bahaneleri bu olacak. Seni yok etme görevi de Kırımdan gelen bir kişi tarafından olacak. Aile bireylerine bunun için güvenmezler."

Şok dalgası beni vururken soluğum kesilmiş gibi hissediyordum. Her şekilde beni yok edeceklerdi, ne yapmalıydım, nereye gidebilirdim, bilemiyordum. Benim hayallerim vardı. Benim umutlarım vardı. Ama şimdi?

"Seni koruyacağımızın güvencesini verdik. Bize güven, sana hiçbir şekilde yaklaşamayacaklar," dedi Zafer Bey.

"Peki, Kırım'dan gelen o kişiyi nasıl engelleyeceksiniz?"

"Tabiat ananın bir düzeneği vardır. Her canlının devamı veya her canlının yok olması için bir düzenek kurmuştur. Cazîlerin yok edilmesi içinde bir düzenek var. Onların da bir düşmanı, korktukları bir şey var."

"Ne?" dedim heyecan ve umutla. Zafer Bey ile Sezen Hanım güldüler.

"Bizler!" dedi neşeyle Lal

"Sizden nasıl korkuyorlar?" dedim merakla.

"Bak anne! Üçüncü çoğulu kullandı, şimdiden kendini onlardan ayırdı. Bu harika!" dedi yine neşeyle.

"Sen şu an nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sezen Hanım bana dönerek. "Bizlerin yanında nasılsın?"

"Anlamadım?" dedim. Ne demek istediğini anlamamıştım ve şaşkınlıkla kadına bakıyordum.

"Geçmişi, daha doğrusu bizlerle tanıştıktan sonra bizlerin yanında nasıl oluyorsun?" diye sordu bu defa Zafer Bey.

"Bilmem!" derken onlarla tanışma sürecini düşünüyor-

dum. Zafer Bey'i ilk gördüğümde ondan korkmuştum, hatta kalbim korkudan buz gibi olmuştu. Sonra Gökhan ile ilk karşılaştığımız o bebek ölümü günü ondan da korkmuştum. Yine korkudan kalbim buz kesmişti. Onu, ailemizin düşmanı olduğunu sandığım için korkmuştum. O gün hastanede de aynı şey olmuştu, ilk an korkmuş olsam da ona alıştıktan sonra korkmamıştım. Ama kalbimin soğukluğu onlardan ayrılana kadar geçmemişti.

Bugün sabah da aynı olmuştu, Gökhan ve kardeşlerinin yanındayken onlardan korkmuş ve kalbimi buz gibi bir elin sıkıştırdığını hissetmiştim. Şu an da kalbim üşüyordu, ama bugün sabahki gibi değildi.

Tereddütle Zafer Bey'e baktım. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, belki bana bunu söylediğim için gülecekler ya da korktuğumu öğrendiklerinde sevineceklerdi. Ama doğru söyleme tarafım ağır basmıştı yine.

"Korku ve üşüme," dedim çekinerek. "Kalbimi buzdan bir el sıkmış gibi hissediyordum. Ve korkuyordum. Gerçi... Şu anda da aynı ama..." derken sesim iyice kaybolmuştu.

"Bu doğal bir refleks, vücudunun ürettiği bir tür savunma mekanizması. Sen farkında olmasan da vücudunun otomatik tepkisi harekete geçiyor. Bunun önüne geçemezsin. Sana bir deney yapalım. Şu an Lal senin yanında ve üşüme hissi var, değil mi?" diye sordu. Evet diye başımı sallarken Zafer Bey ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Peki, şu an nasıl hissediyorsun?" derken elleri omuzlarıma dokunmuştu.

Buzdan elin sabahki gibi kalbimi kavradığını hissediyordum. Beynime giden damarların buzdan kalıplara dönüşüyle çatlama noktasına gelmişti, başım zonkluyordu.

Bir şey söyleyemeden Zafer Bey kendisi cevap verdi. "Buzdan elin kalbini sıkıştırdığını, hatta parçalanacağını hissediyorsun, değil mi?" soluklarımı düzene sokmaya çalışır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken aşımı onaylarcasına salladım. Keyifli gülüşü yüzüne yerleşirken yerine oturdu.

"Bunu sadece bizler yapabiliyoruz. Lal ya da annesi değil. Cazi görevini sadece dişiler yapabildiği gibi cazileri yok etme işi sadece biz erkeklere verilmiştir."

"Siz kim oluyorsunuz? Yani, yani..." sorum biraz kaba kaçmıştı. Soruyu nasıl soracağıma bilemediğim için gevelemeye başlamıştım.

"Biz de Cazî gibi şekil değiştiren insanlarız," derken hafifçe güldü. Kabalığımı görmezliğe vermişti, rahatladım. "Öyle kurbağa, yarasa veya örümcek değil. Onları yok edebilmek için daha büyük bir canlıya, *Atmacaya* dönüşüyoruz," dedi gururla. Beynimin boşaldığını hissedebiliyordum. Ben nereye gelmiştim böyle, cazîler ve onların düşmanı atmacalar... Başka absürt bir şey var mıydı?

"Şaşırdığını ve korktuğunu görebiliyorum. Ama endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Senin bunu istemediğini, bundan kurtulmak için bize sığındığını biliyoruz. O yüzden endişelenmen yersiz. Endişelenmesi gereken kişiler halan ve kuzenin. Tabii amcanı da unutmamalı."

"Peki, bu nasıl başladı. Yani... Yani sizin şekil değiştirip onları yok etme göreviniz ne zaman başladı?"

"Bu da başka bir hikâye... Firavunun güzel karısının tek oğlu bu zinciri başlattı" dediğinde şaşkınlıkla yaşlı adama baka kaldım. "Babasının hatasını telafi etme adına kendini bu yolda kurban verdi. Bunu yapabilmek için başka bir cadının büyüsüyle dev bir atmacaya dönüştü. Kimlerin cadı olduğunu anlayabilmesi için yetenek de kazanmıştı. Cadı padişahlarının yaptığının aynısını kendisi de yaptı. Şekil değiştirdiğinde dev kanatları istediği yere gitmesini sağlıyordu, kendine eşler seçerken çocuklarının ne olacağını da eşlerine anlatıyordu. Bu güce ve yeteneğe sadece erkek çocukları sahip oluyordu, kız çocukları ise nerede katliam olduğunu bilebilecek bilgiye sahip olabiliyorlardı."

"Katliamları önceden bilemiyorsunuz galiba." Bu geceki katliamdan da bu anlaşılıyordu.

"Maalesef," dedi Zafer Bey üzgün sesle.

"Cazîliği sadece gecenin karanlığında yapabildikleri ve tek aile olmadıkları için herkesi takip etmek mümkün olmuyor. Bizler gündüz yasal yolla onları takip etmeye çalışırken gece şekil değiştirip takip etmeye devam ediyoruz. Dün geceki katliam seni kollarken güvenlik çemberini delen biri tarafından gerçekleştirildi." Kalbim bu bilgiyle istem dışı zıpladı. Zafer Bey bunu duymuş gibi dikkatle yüzüme baktı. Ben ise bakışlarımı kaçırma adına önüme eğdim.

"Bunun için kendini suçlu hissetme," diye Lal araya girdi. Lal hareketimi yanlış anlamış olsa da Zafer Bey öyle olmadığını anlatırcasına bana bakmaya devam ediyordu. "Onların ne oyunlar oynadığını duysan şaşırıp kalırsın. Dün geceki olayın sebebi sen değilsin. Sende öyle olmadığını söylesene baba!" dedi babasına dönerek.

Kızına yanıt vermedi. Zafer Bey ayağa kalktı. "Şimdilik ara verelim, önemli işlerim var ve sonra yine devam edeceğiz."

Yaşlı adam kaçıyordu. Bunu hissetmiştim. Cevabını kendi dahi bilmediği konuda ne kızını ne de beni rahatlatmayı değil sessiz kalmayı tercih etmişti.

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandım güvensiz sesimle. Kendimi suçlu hissetmem için yeterince sebebim vardı. Zafer Beyin şu anki gidişi bu duygumu tasdik ediyordu. Bu geceki bebeğin ölümünün arkasındaki kişilerin içinde ben de vardım.

"Benim şimdi gerçekten gitmem gerekiyor," dedi yine. Tereddütle yaşlı adama baktım, yüzü ifadesizdi. Derin nefes aldı ve korkumu yatıştırmak hafifçe gülümsedi. "Sonra tekrar konuşacağız, ayrıntılı olarak!" Zafer Bey.

"Akşama kalamayacak baba," dedi Lal. "Teyzesine gidecekmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zafer Bey bir an şaşırdı. "Teyzesine mi? Bu mümkün değil!" dedi sert sesle.

"Gökhan yanlarında kalır," diye önerdi Sezen Hanım.

"Olmaz!" dedi yine Zafer Bey. "Hiçbir yere gidemez! Şu an savunmasız halde. Bu Gökhan'la olacak mesele değil. Hep birlikte hareket etmeliyiz. Hiçbir yere gitmiyorsun, kızım. Gökhan'a ben söylerim," dedi ve sert bir hareketle arkasını dönüp mozaik merdivenlere yöneldi.

Her üçümüz şaşkınlıkla yaşlı adamın arkasından bakakaldık. Ama en fazla şaşıran bendim. Sezen Hanım çabucak toparlandı, gülümseyerek bana döndü.

"Aslında Zafer doğru söylüyor. Bir kişi ile beş kişi arasında çok büyük fark var. Kalabalık olduğumuz sürece kimse değil yanına, civarına dahi gelemezler."

"Beş kişi kim?" dedim. Gökhan'ın başka kardeşleri de mi vardı. Zafer Bey, Sezen Hanım ile Lal'ın bir şey yapamayacağını söylediğine göre beş erkek kimler oluyordu?

"Kuzenimiz," dedi Lal dalgın sesle.

"Kuzen?"

"Evet, o gün dişçide gördüğün, Selim." Lal'ın bunu söylemesiyle aralarındaki en belirgin ortak özellik hepsinin göz renginin aynı olduğunu fark etmem oldu. Hepsinin arasında kan bağı vardı. Bunu neden daha önce fark edemediğime şaşırıyordum.

"Öyle mi?" diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Benim şaşkınlığıma hafif tebessümle gülümserken "Sana bir oda hazırlamalıyız," dedi Sezen Hanım.

"Benimle kalabilir," diye atıldı Lal.

"Tamam," dedi Sezen Hanım. "Kardelenciğim! Eğer kendini yorgun hissediyorsan uyuyabilirsin," diye önerdi.

Uyumak! "Yo, iyiyim ben," dedim çabucak.

"Gökhan'ın ve diğerlerinin gelmelerine daha çok var.

Onlar gelene kadar uyuyabilirsin, onlar gelince seni uyandırırım." Israrla Lal. Lal ve annesinin neden ısrar ettiklerini iyi biliyordum, uykusuzluktan gözlerim kızarmıştı. Ama uyumaya korktuğumu söylemeyeceğim gibi, neden uyumayacağımı da söylemeye cesaretim yoktu.

"Neden uyumak istemiyorsun?" diye sordu Sezen Hanım şüpheye. Bir şeyler sezmiş gibi gözlerini kısarak bakıyordu.

"Şey..." gerginlikle ellerimi göğsümde birleştirdim.

"Bizden çekinme, uyumak istememenin bir nedeni olmalı, nedir?" Israrla Sezen Hanım.

Halamın soruş şekliyle Sezen Hanımın soruş şeklinin arasında dağlar kadar fark vardı. Biri şüpheyle sorgularken bir diğeri meraklı olsa da merakını bastırarak nazikçe sormaya çalıştı. Gökhan'ın annesi olması ona karşı ayrı bir güven duyuyordum. İşte bu yüzden sadece en yakınımın bildiği sırrı anlatmaya karar verdim. "Kâbus görmekten korkuyorum," dedim korkuyla.

"Kâbus mu?" dedi ikisi aynı anda hayretle. Başımı onaylarcasına sallarken daha bir şaşırdılar.

"Nasıl kâbus görüyorsun, ne zamandır görüyorsun?" Sezen Hanım peş peşe.

Şeffaf olmak en doğrusu, ilk aklıma gelen düşünceydi. Onlar benden hiçbir şeyi gizlemiyorlarsa benimde öyle olmam gerekirdi. Eğer bundan kurtulmak istiyorsam payıma düştüğü kadar bir şeyler yapmam gerekiyor, diye düşündüm.

Bu kararla derin soluk alıp "Buraya gelene kadar hep aynı rüyayı görüyordum," diye başladım. Sezen Hanım hayretle şekilli kaşları yukarı kalkarken Lal soluğunu tutmuştu. "Ama buraya geldikten sonra rüyalarım değişti. Şimdi kendimi bebekleri öldürürken görüyorum. İşin en korkuncu sabah kalktığımda gördüklerimin gerçekleşmesi," dedim çabucak.

"Aman Allah'ım!" dedi panikle Sezen Hanım. Hemen telefonuna sarılıp iki düğmeye bastı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lal en az benim kadar şaşırmış halde annesine bakıyordu.

"Zafer! Çocukları al ve hemen buraya gelin! Bu daha önemli, hemen! Gelince söyleyeceğim. Evet. Evet, önemli." Telefonu kapatıp ikimize bakmadan önce derin bir soluk aldı.

"Neler oluyor anne?" diye sordu Lal, daha fazla annesinin sessiz kalmasına dayanamamıştı.

"Önemli bir gelişme bu. Diğerleri de gelsin açıklığa kavuşturacağız. Şu an bir şey söyleyip kafanızı karıştırmak istemiyorum." Kadının söylediklerinden bir şey anlamamıştım. "Bu gece de kâbus gördün mü?" diye sordu daha yumuşak sesle.

"Evet. Uyandığımda evde kimse yoktu. Buraya geldiğim ilk gece de kâbus gördüm ve sabahına komşunun bebeğinin öldüğünü duyduk. Çok korkmuştum. Yine böyle bir şey duyacağım için çok endişeliydim. Halamların yanından kaçmak ilk önceliğim olduğu için kâbusumu düşünmemeye çalışmıştım. Korku ve yakalanma endişesiyle avluya çıktım ve o iri kuşla..." şok yüzle ikisine baktım. O kuşlar, Gökhan ve kardeşleri miydi? Sezen Hanım yüzümdeki ifadeyi okumuş gibi anlayışla başını salladı.

"Evet, onlar bizimkilerdi. Az önce Zafer sana sadece erkekler onları yok edebiliyor," dedi. "İlave etmem gereken bir bir ayrıntı daha var; onlar yok ediyorlar, biz onların nerede olduklarını söylüyoruz. Bizim içgüdülerimiz erkeklerinkinden daha güçlü. Anladığım kadarıyla seni bir şekilde eğitmeye başlamışlar. Sen bebekleri öldürürken gördüğünü söylüyorsun ya, aslında sen onların ne yaptığını görüyorsun. Tabi bu benim düşüncem!" Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. Sonra bir başka soru sordu. "Peki, buraya gelmeden nasıl rüya görüyordun? Buraya geldikten sonra farklı görmeye başladın dedin." Sezen Hanımın hafızasına hayran kaldım. Hafızasına ve zekâsına!

"Evet. Farklıydı, ama aynı rüyayı görüyordum, kendi ölümümü..." dedim kısık sesle.

"Kendi ölümünü mü?" dedi dehşetle Lal. "Çok korkmuş olmalısın," derken elimi destek verme gayesiyle tuttu.

"Hem de nasıl. On altı yaşıma kadar hiç rüya görmemiştim. Rüya görenlere imrenirdim. On altıncı yaş günümden sonra bu kâbusu görmeye başladım. Aralıklı olarak iki yıl devam etti."

"Doğum tarihin ne?" Sezen Hanım aniden.

Sorusuna cevap vermeden önce yüzüne baktım. Kafasında bir soru varmış gibi gözleri kısılmıştı. "Beşinci ayın on üçü. Ama kimliğim bir ay sonraya çıktığı için bir ay sonrasına yazılmış."

Verdiğim ayrıntıyı umursamayıp "Hangi yıl?" diye sordu bu defa.

"Doksan üç yılı," derken neden bu kadar ayrıntı istediğini anlamamıştım. Böyle bir ayrıntıyı biri daha istemişti, Gökhan. Gökhan'a yaptığım gibi dolandırmamıştım.

"İlginç!" dedi Lal.

"Rumi takvime göre mayıs ayının ilk günü, bu miladi takvimde on üç mayısa tekabül ediyor, cazîlerin azgınlık günüdür. O günün gecesine cazî gecesi denir. Yani senin anlayacağın... Cazîlerin bayramında doğmuşsun," dedi.

"Bu neyin işareti?" diye sordum korkuyla.

"Bilmiyorum. Bizimkiler gelsinler bakalım," diye kaçamak cevap verdi. "Bana müsaade, bir işimi yapmadığımı hatırladım," dedi ve ayağa kalktı. Derin düşüncelere dalarak eve doğru girdi. Aklına takılanı merak ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



ABSÜRT HAYATIMA HOŞ GELDİNİZ!

Cadı ya da Cazî... Kendimi on yedinci yüzyıldan ışınlanmış gibi hissediyorum. Birazdan tüm köy beni bulacak, cadı diye yaftalayıp köy meydanında yakacakları ateşe diri diri atacaklardı. Hayal gücüm nasıl ama!

Ölümlerden ölüm beğenmeme gerek yok.

Köylünün katline fırsat bile kalmazdı bende bu şans oldukça.

Cazî olmaya karar verirsem şekil değiştirip atmaca olan bu aile beni yok edecekti. Ne hoş değil mi!? Gökhan'la aramızda gelişen sıcak gelişme göz önüne alınınca...Cazîliği reddetsem bu defa Cazî padişahının uşağı beni yok edecekti. İki ucu boklu değnek... Diyemiyordum çünkü değneğin bir ucunda Gökhan vardı.

Sizler de benim gibi düşünüyorsunuz değil mi? Gökhan'ın olduğu taraf doğru taraftı. Aksi düşünülemez.

O gün, Gökhan ile ilk tanıştığımız gün, ambulansta bana doğum tarihimi sormuştu. Cevabım ise onu çok şaşırmıştı. Haliyle o an tepkisini anlamamıştım. Ama şimdi biraz bir şeyler anlamaya başlıyordum. Kim olduğumu öğrendikten sonra bazı şeyler daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Şu ana ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar yaşadığım her şey bir başka dünyada yaşanan şeylerdi. Bir masal dünyası, hem de korku masalı. Çevremde bugüne kadar neler oluyordu.

Farklı olduğumu bilmiyordum. Rüyaların başlangıcı ve aynı rüyayı görmem... Oysa bunlar bana birer işaretti. Gözlerime mil çekilmiş gibi kör olduğumu şimdi anlıyordum.

Bir şey daha anlıyordum ki annemle ve babamın tüm çabası beni korumaya yönelikti. Ne yazık ki başaramamışlardı. Neden benimle paylaşmamışlardı? Cazî olmak isteyebileceğimi mi düşünmüşlerdi? Beni tanımıyorlar mıydı? Belki de beni korumak için bir şey anlatmamışlardı. Bir şeyleri mi bekliyorlardı, bir oluşumu? Her neyi bekliyorlarsa elleri böğürlerinde kalmıştı. Bu bekleyişleri ölümlerine neden olmuştu. Peki, onlar neden zamansız ölmüşlerdi? Şimdi bunu düşününce başka şeyler arar oldum. Biri veya birileri mi yapmıştı?

O acı dolu günlerimde polislerin açıklamaları bana pek bir şey ifade etmemişti. Ama iki detay aklımda kalmıştı. İkisinin yatakta uyuduğunu, ocakta altı yanan yağ dolu tava olduğuydu. Yangın bu yüzden çıkmış. Zafer Beyin cazîlikten vazgeçenleri Kırım'dan görevlendirilen birinin yok ettiğini anlattığını hatırladım.

Er ya da geç herkes layığını bulacak.

Bu düşünceyle ürperdim. Beni cezalandıracaklarına emindim. Babam olduğu şeyi inkâr ettiği için mi cezalandırılmıştı? Eğer öyle bir şey varsa intikam dahi alamayacaktım. Kendi kendime vardığım sonuç canımı çok yakmıştı. Farkında değildim ama öfkeyle avuçlarımı sıkmıştım ve tırnaklarım etime batıyordu.

"Kendine gelir misin, Kardelen!" Lal ellerimi tutmuş avuçlarımı çözmeye çalışıyordu. Daldığım düşüncelerden sıyrılırken ürperdim.

Lal'ın ellerini yanaklarımdaydı, şefkatle siliyordu. Ağlamış mıydım? "Neden ağlıyorsun? Her şey düzelecek, moralini bozma." Yatıştırmaya çalışıyordu.

Endişe ve panik dolu "Ne oldu?" diyen bir ses merdivenlerden geldi. Gökhan'ın sesini hemen tanımıştım. Kalbimin donmasından anlayabiliyordum artık. Hızlı adımlarla yanıma gelip ellerimi tuttu. Şaşkınlığımdan doğan sessizliğe daha fazla dayanamıyor gibi "Neler oluyor?" diye bu defa kardeşine sordu.

"Bilmiyorum. Annemle konuşken bir şey yoktu. Annem içeri geçmişti. Sonra baktım taş kesilmiş halde ağlıyor."

Kardeşinin anlattıklarından tatmin olmamıştı. "Kardelen? Neler oldu canım? Canın mı yandı?" diye sordu peş peşe. Başımı olumsuzca sallarken ne kadar istesem de cevap veremedim. İstem dışı tekrar hıçkırdım.

"Ne konuştunuz?" dedi kardeşine suçlarcasına.

"Olanları... Yani babam biraz bir şeyler anlatmıştı, sonra annem rüyalarını sordu." Lal'ın sesi kardeşinin öfkesinden rahatsız olmuşçasına öfkeli çıkmıştı.

"Ne rüyası?" Gökhan şaşkınlıkla.

"Lütfen!" dedim zor duyulur sesle. "Sadece gerçeği kavradım," dediğimde bu defa soru dolu ifadeleri yüzlerine yerleşmişti. "Anne-babamın intikamını asla alamayacağımı yeni kavramamla alakalı bir durum," dedim.

İkisi de şaşkınlıkla bana baktılar. "Anne-babanın ölümü mü?" dedi her ikisi de aynı anda. Yılgın bir şekilde başımı salladım. Gökhan "Anne-babanın ölümüyle ilgili ne biliyorsun?" diye sorarken sesindeki temkini hissedebiliyordum.

Ne biliyordum, hiçbir şey. Ama şu ana kadar onların ölümünün doğal yolla olmadığını anlayabilecek kadar çok şey duymuştum. Oturduğum yerde dizlerimi kaldırıp kendime çektim. Bu çaresiz kaldığımda, çözüm bulamadığımda yaptığım bir hareketti.

"Bir şey bildiğimden değil," dedim ellerimi dizlerimle beraber bedenime dolarken. "Sadece kendimce bir sonuca vardım diyelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gökhan ısrarla "Neye dayanarak sonuca vardın?" diye sorarken dizlerime sardığım ellerimi tutmuştu. Kalbim umut ve heyecanla çarpmaya başladı.

Kuşkuyla atılıp "Babamın Cazîlik yapmak istemeyenleri cezalandırandan bir kişiden bahsetmişti. Babanı onların cezalandırdığı sonucuna varmışsın, doğru mu düşünüyorum?" diye sordu Lal.

Sadece başımı salladım.

Her ikisinin de yanıldığımı söylemelerini beklediğim halde hiçbirinden bir ses çıkmadı. Haklıydım. Bu beni daha da korkuttu. Ailem benim için ölmüşlerdi, beni korumak için.

Gökhan bu defa saçlarıma uzanıp şefkatle okşadı. "Üzüntünü anlıyorum. Ama sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Kendi adına konuş!" dedi merdivenlerden öfkeli bir ses. Gökhan sesle birlikte kaskatı kesildi. Sertçe ayağa kalkıp önümde durdu, hareketi beni koruma adınaydı. Göremesem de kim olduğunu anlamıştım, Metin.

Gökhan "Yeter Metin!" dedi sert sesle. "Öfkeni anlıyorum, ama yanlış kişiyi hedef alıyorsun," derken anlayış umuyordu.

"Fark eder mi, hepsi aynı soyun dölü!" diye haykırdı, konuşma şekli hakaret tarzındaydı.

Bu defa Lal kızgınlıkla kardeşine çıkıştı. "Metin! Yeter!"

"Neler oluyor, çocuklar?" Sezen Hanım telaşla evden çıkarken. Yüzü de sesi kadar gergindi.

"İkizim kendini psikopata bağladı," dedi Lal alayla. Alay ediyor gibi görünse de sesindeki gerginlik elle tutulurcasına barizdi.

Metin "Sen çeneni kapat! Bir şey bilmiyorsun, konuşuyorsun," diye çıkıştı aşağılarcasına.

"Yanılıyorsun ikizim, sandığından çok daha fazlasını bi-

liyorum." Yavaşça kardeşinin yanına gidip karşısında dikildi. Elini kaldırıp kardeşinin şakağına parmağını bastırdı. "Ama senin bilmediğin bir şey var ikizim. Hani derler ya 'zaman her şeyin ilacı' diye. O dedikleri seni pek bağlamamış gibi görünüyor, zaman kafanın iyileşmesine pek bi faydası olmadı. Aksine daha çekilmez oldun. Acını anlamaya çalışmaktan artık yoruldum, yorulduk. Herkesi onunla eşleştiriyorsun, herkesin onun gibi olduğunu düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun! İhaneti sadece sen yaşamadın, hepimiz yaşadık. Senin ne kadar sevdiğin kadındı desen de bizlerin kardeşiydi. Bak, biz unuttuk, o bizi tamamen kaybetti. Sen unutamadığın için halen daha zafer sarhoşu. Unut ve seni de kaybettiğini anlasın. Bir şey daha var, Kardelen o kadına asla benzemiyor. Ah, pardon! Benzemediğin biliyorsun. Kardelen'in kanını taşıyan biri için sana ihanet etti, o yüzden bu hazımsızlığın..."

"Yeter!" diye bağırdı Metin.

"Bence de yeter. Git de bir duş al, belki öfken yatışır."

"Bana ne yapacağımı söylemenden bıktım!" öfkeyle kardeşini itti. Hızlı adımlarla yanımızdan geçip eve girdi.

Bir süre kimse konuşamadı. Lal, kardeşi ile tartışırken ne Sezen Hanım müdahale etmişti ne de Gökhan. Lal, Gökhan'ın yüzüne bakarken ağlamamak için kendini tutuyordu. Gözyaşları gözlerini doldurmuştu. Omuzlarını silkip umursamaz görünmeye çalışarak gülümsedi.

"Metin işte!" diye gülerken sanki Metin'in öfkesinin önemsiz olduğunu anlatmaya çalışır gibiydi.

"Çok üzerine gittin," dedi annesi.

"Biliyorum!" başka bir şey söylemeden yorgun adımlarla Metin'in peşinden eve girdi. Sezen Hanım üzgün gözlerle kızının ardından bakıp başını salladı. Sonra bize döndü.

"Gökhan, babanlar nerede kaldı? Yetiş ile Selim'e de söyledin, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geliyorlar. Neler oluyor anne? Neden hepimizi bu kadar acele çağırdın?"

"Anlatacağım oğlum, anlatacağım. Neyse, yemeğin başına dönmem gerekiyor." Aceleyle eve geri döndü.

"Annem bu saatte yemek yaptığına göre düşünmesi için elinde çok önemli bir malzeme olmalı," dalgın sesle Gökhan.

"Anlamadım," dedim.

"Diyorum ki, ona her ne anlattınsa kafasında çözümlemeye çalışıyor," dalgınlıktan sıyrılan Gökhan. "Çözmesi gereken bir durumla karşı karşıya geldiğinde bunu hep yapar, emin ol!" diye devam etti yüzümdeki endişeyi gördüğünde. "Biraz sonra çözümünü öğreniriz,"

"Öyle mi?"

"Öyle. Sen bugün hiç dinlendin mi?" diye konuyu değiştirdi. "Uyumamış gibisin."

"Annenle sohbet ettik," diye kaçamak cevap verdim.

"Belli," dedi kendi kendine.

Çardağın altında ikimiz yalnızdık. Yanı başımda oturduğu yeterli gelmemiş gibi kolunu omzuma atmış, beni iyice kendine çekmişti. Vücudunun sıcaklığı ve onun varlığının yakınlığından kaynaklanan kalbimin üşümesi arasında vücudum Araf da kalmıştı. Beni bu şekilde sahiplenmesi hoşuma gidiyordu. Uzun zamandır, babam öldükten sonra kimseden bu hissi, bu yakınlığı duymamıştım. Güvenebileceğim bir erkeğe ihtiyacım olduğunu Gökhan'ın kollarındayken daha iyi anlıyordum.

Ortalık çok sessizdi. Gökhan'ın annesi ve kardeşlerinin sesleri dahi duyulmuyordu. Etrafımızı kuşatan kuşların ve aşağıdaki derenin sesi bizi cennette hissettiriyordu. Tabii bir de benim hızlı soluklarım... Onlar da cennetimin mührüydü. Hissettiğim huzurun ve mutluluğun mührü.

İki kardeşin tartışması, hele ki nedenin *ben* olması beni

çok korkutmuştu. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Fikrim olmadığı gibi sormaya da cesaretim yoktu.

Gökhan uzanıp elimi tuttu. "Sakın kendini suçlama. Bir yerde patlayacaktı, o da bu an oldu. Çok şeyler yaşadı ve bugün olanlar ise kendince bardağı taşırdı." Metin'in evvelinde ne yaşadığını tam olarak bilmediğim halde bugün yaşadıklarını tahmin ettiğim için susmayı yeğledim.

Şu bir gerçekti ki Metin'in birikiminin ana merkezinde ben ve benim kanımdan olanlar vardı. Bu gece ölen bebekle ilgili gelişmeyi deli gibi merak ediyordum. Konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum. Sessizlik uzadıkça gerginliğim artıyordu.

Son bir gayretle, gözlerim kucağımda kavuşturduğum elimdeyken kendimi zorlayarak "Ne oldu?" diye sordum korkuyla.

Neyi sorduğumu anladığı halde ilk an cevap vermedi. Daha doğrusu bana doğru hareketlendi ve beklemeye başladı. Suskunluğu devam edince yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. Yüzü yüzüme çok yakındı. Soluğu, sıcak soluğu yüzümü yalayıp duruyordu.

Ondan bu kadar kolay etkilenmem beni çok şaşırtıyordu. Her saniye daha çok çekiliyordum ona doğru. Bunun adı neydi? Güven mi? Yoksa dile dahi vurmaya korktuğum aşk mı? Sebep her ne ise kalbim bir önceki ana göre daha hızlı atıyordu. Hem de kramplar gire gire.

Yeşil güzel gözleri sorumla solmuştu. "Bir bebek ölümü daha oldu. İnsanlar haklı olarak endişelenmeye başladı."

"Bütün bunlar benim yüzümden oldu. Metin haklı, ben biliyordum," dedim sıkıntıyla.

"Ne biliyorsun?" diye sordu çabucak, uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken endişeliydi.

"Ben... Ben o bebeğin nasıl öldüğünü biliyorum," dedim. Sesim iyice kısılmıştı.

"Ne gördün? Nasıl ölmüş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görmedim... Ben yaptım."

Gözleri imkânsız dercesine irileşirken "Sen mi yaptın? Bu imkânsız!" diye itiraz etti. "Sen bizim gözetimimizdeydin. Dün gece yerinden dahi kımıldamadın." Derin bir soluk aldı, soluğundaki rahatlamayı duymuştum. "Bu sonuca nasıl vardın, bana baştan anlatır mısın?" o halen daha benim yaptığıma inanmıyordu, ya da inanmak istemiyordu. Her ne kadar Sezen Hanım beni eğittiklerini söyleyip dâhil olmadığını söylese de.

"Biz geldik!" dedi merdivenlerden neşeli bir ses. Bu Yetiş olmalıydı. Sesindeki neşeden anlamıştım. Başımızı çevirdiğimizde üç adam son basamakları aşıyordu.

"Sonunda!" dedi Gökhan sabırsızca.

Babası kaşları *"Neler oluyor."* dercesine çatılmıştı.

"Az önce burada bir kriz meydana geldi, ikiz çatışması," dedi Gökhan bıkkın sesle.

"Yine mi?" dedi Yetiş eğlenerek. Arkasından dişçide gördüğüm doktor -sanırım Selim doktor olmalıydı- Yetiş'in gülüşüne katıldı.

Zafer Bey karşımızda geçip iki dakika boyunca bizi süzmeye başladı. Keskin gözleri Gökhan'ın elimi tutan elindeydi. İlk an bizim yakınlaşmamızdan memnun olmadığını düşündüm. Elimi Gökhan'ın elinden çekmek, omzumu saran kollarından uzaklaşmak istedim, Gökhan daha sıkı tuttu. Babası bunu da gördü. Sonra beni şaşırtan bir şey oldu; gülmeye başladı. Önce kısık sesle gülerken her saniye sesi daha bir yükseliyordu.

"İlahi çocuklar!" dedi kahkahalarının arasında. "Anlaşılan gelişme var, yanılıyor muyum?" Kalbimin donması son noktasındayken yüzüm alev almışçasına kızarmıştı.

Çarpık gülüşü yüzüne yerleşirken "Yanılmıyorsun baba," dedi Gökhan.

Kahkahasına ara vermeden "Bu... Bu çok çabuk olmadı mı?" dedi bu defa.

Sabırsız soluk alıp verirken "Yanılıyorsun baba," dedi bu defa da. Kısa bir an düşündü Gökhan. Sarf ettiği her iki kelime de büyük tezat oluşturmuştu. Bunu fark etmiş olacak ki kahkahasına katılmıştı.

Zafer Bey oğlunun omzuna koyup sıktı. "Haklısın! Geç bile kalmıştın. Neyse... Biz asıl konumuza dönelim." Arkasını dönüp evden çıkan karısına baktı. "Sabah güneşim! Bu kadar acil olan neymiş, söyle bakalım?" diye sordu.

"Anlatacağım, hayatım! Şöyle oturalım mı?" dedi çardağın altındaki divanları göstererek.

"Oturalım bakalım," derken divana oturup arkasına yaslandı. Sezen Hanım diğerlerinin oturmasını ister gibi tek tek yüzlerine baktı. Onlar da oturdular.

Bu olan bitenden hiçbir şey anlamıyordum. Yaşlı adamın Gökhan'la konuştuğu şeye bir isim bulamıyordum. Bizim yakınlaşmamızın çok olağan olduğunu dile getiriyor gibiydi. Sanki bu olması gerekiyor gibi...

Sezen Hanım kocasının karşısına, yani benim yanıma otururken elimi tutup bana hafifçe gülümsedi. Söyleyeceği şeyin beni rahatsız edecek gibi, bunun için şimdiden özür diler bir gülümsemesi vardı yüzünde.

"Sen gittikten sonra biz Kardelen'le konuşmaya devam ettik," diye başladı. Susup önüne baktı, nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi. "Bunu ilk önce seninle yalnız konuşmayı düşündüm. Ama sonra Kardelen'in de buna dâhil olmasının doğru olacağına karar verdim. Kardelen bana rüyasını anlattı," derken tepkimi izliyordu. "Rüyanı bir de Zafer'e ve diğerlerine anlatır mısın canım?"

Rüyamı benim anlatmamı istemesine şaşırmıştım, sonuçta konuyu başlatan oydu.

Son zamanlarda garip bir girdabın içindeydim ve bu ga-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ripliğin bir parçasıydım. Olayların merkezinde olan bendim, bunun farkındaydım. O yüzden bunu anlatmak bana düşmeliydi.

Derin bir soluk alıp Zafer Bey'e döndüm. Gökhan'ın bana ikilem yaşatan varlığından cesaret alarak "Sezen Hanım'a neden uyumak istemediğimi dile getirmiştim," diye anlatmaya başladım. "Çünkü uyuduğumda kâbus görüyordum. Bu sabaha karşı da yine bir kâbus gördüm ve sonra o bebeğin ölümünü duydum."

Zafer Bey "Ne zamandır bu rüyaları görüyorsun?" diye sordu temkinli bir sesle.

"İlk rüyamı on altıncı yaş günümde gördüm. İlk zamanlar arası daha uzundu, zaman geçtikçe daha sıklaşmaya başladı."

"Neler görüyordun?"

"Tek bir rüya, cenazemi," dedim kısık sesle. Zafer Bey anında karısıyla göz göze geldi. Şaşırmış olduğunu görebiliyordum.

"Düşündüğüm şey mi?" dedi Gökhan öfkeyle. Babası bir süre konuşmadan karısıyla bakıştılar. Oğluna dönerken gözlerinde hüzün vardı. Onların bu tepkisi yüreğimi sıkıştırdı. Kötü bir şey vardı ve ben bu kötü şeyin anahtarıydım.

Gökhan aniden ayağa kalkıp bağırmaya başladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Senin elinden bir şey gelmez," dedi babası üzgün sesle.

"Düşündüğünüz şeylerin hepsi efsane. Buna inanmıyorum!" dedi daha büyük bir öfkeyle.

"Ona bakarsan bizler de bir efsaneyiz, oğlum," dedi üzgün sesle babası.

Lal, sabırsız sesle konuşmaya dâhil oldu. "Biri bizi aydınlatabilir mi?"

"O orakta her hangi bir simge hatırlıyor musun?" diye sordu Zafer Bey, kızının sorusunu duymazlığa verip bana

dönmüştü. Şaşkınlıkla adama baktım. Ben onlara rüyamı daha anlatmamıştım ki, orağı nereden biliyorlardı?

"Ha... Hatırlamıyorum. Bu arada, rüyamı nereden biliyorsunuz?"

"Bu bizim işimiz, bilmek zorundayız. Hatırlaman gerekiyor, mutlaka bir simge olmalı," dedi ısrarla. Rüyamı tekrar düşündüm. Bu güne kadar unutmak için büyük çaba harcamışken, hele ki bu olanlardan ve anlatılandan sonra aklımı toplamak o kadar da kolay olmuyordu.

"Neden bir simge olmak zorunda? Ne demek bu?"

"Anlatacağım kızım. Ama önce seni hedef alan simgeyi öğrenmek zorundayım. O simgeye göre sana bilgi verebilirim."

Ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. Bana merakla bakan yüzlere şaşkınlıkla bakıyordum. Zafer Beyin sabırsız bakışı bir önce cevap vermem gerektiğini söylüyordu.

Rüyamı yeniden gözden geçirme adına kısa bir an durakladım. Nasıl bir simge olabileceğini bilmiyordum. Sonra göğsümü delmek üzere yukarı kalkan orakları hatırladım. "Ama bir dakika... Oraklarda bir simge hatırlamıyorum ama sapları Y harfi gibiydi. Ters tutulan Y harfi gibi. Ama emin değilim," dedim kısık sesle.

Hepsi şaşırmıştı.

"Emin misin?" diye sordu Gökhan.

"Emin değilim, bilmiyorum. Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer söylediğini doğru var sayarsak Yatu Pehlevi'nin orakları."

"O kim?" dedim merakla.

"Kırım Cazîlerinin padişahı. Yani senin eşin olacak kişi," derken kaçamak bakışları oğluna takılmıştı. Gökhan ise öfkeyle sıkılı yumruklarını bir yere geçirmemek için mücadele halindeydi. Artık elimi de tutmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. "Ben öyle birini tanımıyorum, bu mümkün değil," dedim isyan edercesine.

"Bu bir şey değiştirmez, senin elinde olan bir şey değil. Sana sabah bir şey anlatmıştım; cazîler doğuramaz diye. Senin anlattığın rüyayı temel alırsak sen doğurabilen türündensin. Bu sadece elli yılda bir olan bir durum..."

"Bu çok saçma!" dedim öfkeyle.

"Bizde öyle olmasını çok isterdik. Yıllar evvel babam bana ve kardeşime bir olayı, babanın babasını... Yani senin dedenin hikâyesini anlattı. Gelecekte buna hazırlıklı olmamız gerektiğini söyledi. Sen daha doğmadan Yatu Pehlevi seninle evlenebilmek için planını yapmış. Senin deden, babanın babası Yatu ile bir antlaşma yapmış, daha doğrusu yaptırılmış. Bu antlaşmaya göre sen onun eşi ve iki yüz yıl Cazîlerin padişahı olacak olan kendisinden sonraki cazî padişahının annesi olacaktın."

"Bunları neye dayanarak söylüyorsunuz?" dedim öfkeyle. Bu çok saçmaydı. Tamam, bir yere kadar bir şeylere inanabilirdim. Ama gelecekle ilgili tahmin yürütmeleri çok absürttü. "Dedem ne diye bir antlaşma yapmış ki o yaratıkla? Ama... Ama bir dakika! Elli yıl önce dediniz, bu kaç yaşında?" dedim şaşkınlıkla.

"İki yüzyıl tarihini bizzat görerek yaşamış biri. Yüz doksan sekiz yaşında. Tabii bizim bildiğimiz bu! Daha fazla da olabilir. Ama kesinlikle daha az değil. Ayrıca belirtmeliyim ki en az kırk yaşında görünüyor." Sesindeki alay midemin bulanmasına neden oldu.

"Nereden biliyorsunuz, gördünüz mü?" diye sorduğum da başını *evet* dercesine salladı.

"Peki, aralarındaki antlaşma nedir?" dedim midemin bulantısını bastırmaya çalışarak. Mide bulantım yüzünden kulaklarım uğuldamaya, soğuk terler dökmeye aşlamıştım.

"Kız kardeşinin, yani büyük halanın sağ kalması koşuluyla."

"Ne!" dedim hayretle.

Sezen Hanımın yüzü endişeyle gerilmişti. "Üzgünüm,"

'Benim kadar mı?' diye düşündüm. Şu an bütün hayatım bir çıkmazdaydı. Babam ne kadarını biliyordu, diye aklımdan geçirdim. Şimdi görebiliyordum ki basit bir cazîlikten değil cazilerin padişahından korumak için gizleniyordu. İçimden güldüm: cazî olmak bilgisi artık ***out***, padişahın karısı olmak bilgisi ise ***in*** olmuştu.

Herkes karmaşık düşünceler içindeydi. En başta da Gökhan, bir noktaya bakıyor ve düşünüyordu.

"Doğum tarihin bu olasılığı güçlendiren etken," dedi Sezen Hanım düşüncelerimi bölerek.

Yetiş "Doğum tarihinde ne var ki?" diye sordu şaşkınlıkla. Bu zamana kadar hiç sesini duymamıştım.

"Cazî bayramında doğmuş," diye açıkladı Lal.

"Yani on üç mayıs mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Doksan üç yılı!" Bunu Zafer Bey söylemişti. Ardından da nedenini açıkladı. "Deden Kemal Alagöz büyük halanın cazîliği için İcazet almaya beraber gitmişlerdi. Yatu Pehlevi, dedeni ve büyük halanı bekliyordu. Çünkü Yatu'ya daha önceden bu söylenmişti; gelecekte senin doğacağını ve senden bir oğlu olacağını kâhinleri söylemişti. Yatu'nun tek yapacağı bunu yerine getirecek fırsatın doğmasıydı. Bu, büyük halan sayesinde oldu. Büyük halan cazîlik gereklerini yerine tam getiremediği gibi bir adama da âşık olmuştu. Yatu bunu öğrenmişti, halan ya ölecekti ya da şartlarını kabul edip yaşayacaktı. Her kardeş gibi deden de kardeşinin gözünün önünde ölümüne dayanamadı. Kardeşi için af dileyip, ne isterse yapacağına dair sözler verdi. Yatu Pehlevi ondan torunun eşi olması için antlaşma yapmalarını istedi. Deden hiç tereddütsüz kabul etti, sonuçta kardeşi kurtulacaktı. Dedenin aklından ise evine döndüğünde ailesini bunun için uyarmak geçiyordu."

"Uyardı mı?" dedim soluksuz kalmışçasına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başaramadı. Eve dönerlerken yolda eşkıyalar yolunu kesti. Öldürüldü." dedi. Yüzündeki ifadeden kim tarafından öldürüldüğünü anlatıyordu; Yatu Pehlevi!

"Halam... Büyük halam neden müdahale etmemiş?" Güçsüz sesle.

Zafer Bey "Erkekler tam cazî değildir, Kardelen," diye söze başladı. Ben halen daha büyük halanın neden kardeşinin kaybına göz yumduğunu anlamaya çalışıyordum. Nasıl bir canilik kanında vardı ki kardeşini kurtarmaya çabalamamıştı. "Deden katır kervanıyla dönerken halan çoktan eve dönmüştü. Geciktiğini fark ettiklerinde haftalar geçmişti," diye beni şaşırtan cevabı verdi.

"Anlamadım? Dedem katırla dönerken büyük halam neredeydi?"

"Erkekler dişiler gibi cazîlik yapamıyorlar. Bunu daha önce anlatmaya çalıştım. Büyük halan icazet aldıktan sonra cazîlik yeteneğini almış oluyordu. Haliyle uçabilen bir canlıya dönüşüp gelmişti."

"Büyük halamın bu antlaşma maddesinden haberi vardı, değil mi?" diye sordum.

"Vardı."

"O zaman ailesine söylemiş olmalı?"

"Hayır. Kimseye bir şey söylemedi. Zekiye halanız küçük yeğeninin kızını değil büyük yeğeninin kızını Cazî Yatu'nun eşi olacağını düşünmüştü, yani Fethiye'yi. Aile, Fethiye'yi buna hazırlıyordu."

Halamın 'bunu senin görmemen gerekiyordu' sözü şimdi anlam kazanmıştı.

"Ona ne oldu? Zekiye halaya?"

"Beş yıl evvel bizim tarafımızdan cezalandırıldı," dedi Zafer Bey. Cezalandırma denince ne olduğunu tahmin etmek o kadar da güç değildi. Peki, suçu neydi? Kafamdaki soruyu

Zafer Bey'in yüzünden okudum; bir bebeğin canını alıyordu. Kendimi suçlu hissetmiş gibi gözlerimi çabucak kaçırdım.

"Halan, Fethiye'yi bunun için eğitiyordu. Eğitim aşamasında masum canların katlı gerçekleşince büyük halanın da katlı vacip olmuştu. Yatu ise Fethiye'nin değil de senin olduğunu biliyordu. Bundan mütevellit, seni kolluyordu."

Beni kolluyordu, bunu nasıl yapmıştı? Yatu Pehlevi isminde kimseyi tanımıyordum. Tanımadığım gibi bu ismi de ilk defa duyuyordum. Beni yakından tanıyıp kendini gizleyebilen kim olabilir diye düşündüm.

Okumam için destek veren, adını yeni öğrendiğim Sadullah Beyin Yatu Pehlevi olma olasılığı ne kadar olası diye düşündüm. Okula başladığım ilk günden bana destek veren bu adamın O kişi olabilme olasılığı oldukça yüksek görünüyordu. Eda onu görmüştü, sadece ben hiç görmemiştim. O kişi Yatu Pehlevi olmalıydı.

"Bir dakika!" dedim heyecanla. "Ben onun kim olduğunu biliyorum galiba," dedim.

"Biliyor musun?" dedi her biri ayrı, ayrı. Gökhan yanımda iyice gerilmişti. Zaten konuşma boyunca gergindi. Şimdi her an patlamaya hazır bomba gibiydi. Dakikalardır hazmedilmesi güç şeyler duyuyordu.

"Evet. Benim okumam için maddi desteği sağlayan kişi, Sadullah Bey! Yani... Adı bu! Belki sahte isim kullanıyordur," dedim.

"Onu hiç gördün mü?" diye sordu Gökhan. Verdiğim bilgiden hiç hoşnut olmamıştı. Başımı olumsuzca salladım.

"Olabilir. Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu bu defa Zafer Bey.

"Oğlunu ve karısını trafik kazasında kaybettiğini, çok zengin olduğunu biliyorum. Ah! Arkadaşım onu görmüş. Onu gördüğünde görüntüsünden çok korktuğunu anlatmıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, o!" dedi Zafer Bey. "Aynı kişiden bahsediyorsak o dışarı çıkmaz, yani istese de artık senin-benim gibi yürüyerek çıkamaz."

"Neden?" dedim merakla.

"O durumdayken göz önünde olmak onun gibi biri için bu aşağılayıcı bir durum. Belden aşağısı tutmuyor, felçli," derken omuzlarını dikleştirip gururla güldü. "Babam ve amcam onunla savaştılar. Bu savaştan bizim kaybımız amcamdı. Fakat onun kaybı daha büyüktü, felçli kalmıştı."

"Kardelen'i hep bir adım arkasından takip eden bu iblis şu anda da bizimle olduğunu biliyor olmalı," dedi Lal. Şimdi de tümünün bakışları Lal'a çevrilmişti. Ben dâhil hepimiz Lal'ın bu farkındalığına şaşırmıştık.

Şaşkınlığından ilk sıyrılan Zafer Bey "Evet, olabilir," dedi. "Ama buraya yaklaşmaya asla cesaret edemez. Arı yuvasına çomak sokmaya benzer. Sabah Kardelen'i teyzesinin evine göndermemenizi bundan istememiştim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Şimdi esas işimiz Kardelen'e tam zamanlı koruma sağlamak. Yalnız..." Tereddütle bana baktı. Emin olmak ister gibiydi. "Sen bunu istiyor musun?" diye sordu.

Şaşırmıştım, neden istemeyeceğimi anlamamıştım. Sonra hepsinin yüzünde aynı ifadeyi gördüm, Gökhan dahi aynı yüzle bakıyordu. Gökhan'ın kararımdan şüphe duymasına içerlesem de sessiz kaldım. Sonuçta beni iyi tanımıyordu. Yine de bunu sormaları bile bana saçma gelmişti, elbette ki beni o yaratıktan korumalarını istiyordum. Aksini düşünemiyordum bile.

"Evet, istiyorum." Son cümlemi Gökhan'ın gözlerine bakarak söylemiştim. Genç adamın şüpheli bakışları aydınlanınca mutluluğum geri geldi.

Zafer Bey "Yapmamız gereken artık belli," derken etrafına baktı. Birini arıyor gibiydi. "Metin nerede?" diye sordu.

"Buradayım." Metin büyük sarmaşık güllerin arkasından çıkmıştı.

"Nerelerdeydin?" dedi babası, sesinde öfke vardı.

"Merak etme baba, tüm konuşulanları duydum." Bunları söylerken gözleri benim üzerimdeydi.

"Güzel! Tekrarlamak hiç hoşuma gitmiyor, bil..."

"Demek doğurgan cazîyi biz kaptık," dedi alayla. "Bununla ne yapacağız? Yem olarak mı kullanacağız?" dedi babasının sözünü keserek.

"İleri gidiyorsun!" dedi babası öfkeyle.

"Pardon! Gökhan'a eş yapacağız. Ne güzel! Bir cazî yengemiz olacak! Peki, biz bunları yaparken Yatu iblisi boş mu duracak? Bu cazîye ulaşmak için daha kaç bebek ölecek?" Şimdi sesinde dizginlenemez öfke vardı.

"Yeter dedim, Metin! Kendi acını başkalarından çıkarmaktan artık vazgeç!" Zafer Bey hışımla ayağa kalkıp oğlunun karşısına dikildi. *"Bir- an- önce- kendini- topla!* Önümüzde bir savaş var! Zayıflık, öfke nöbeti geçirecek ne vaktimiz var ne de lüksümüz. Topla kendini!" dedi sert sesle, her kelimeyi vurgularken gözlerini bir an bile oğlunun gözlerinden ayırmamıştı. Sonra arkasını dönüp mozaik merdivenlere yöneldi. Metin'in bakışları babasından Lal'a kaydı. Lal 'ben demedim miydim' der gibi bakıyordu ikizine.

Zafer Bey merdivenlerden inerken başını sağa-sola sallıyor, kendi kendine konuşuyordu. Ne söylediğini duymamıştım ama Gökhan ve diğerleri duymuştu. Çünkü Gökhan beni eve doğru sürüklerken diğerleri merdivene doğru ilerlemişlerdi. Metin'in az önceki öfkesi buhar olup uçmuş, diğerleri gibi tetikte uzak bir noktaya bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum korkuyla.

Gökhan kısaca ama büyük bir öfkeyle homurdandı. "Halan ve amcan, seni almaya geldiler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni onlara vermeyeceksiniz, değil mi?" Cevabını biliyor olsam da ondan duymak istiyordum.

Öfkesi bana dönünce yumuşamaya dönmüştü. "Sen istemediğin sürece, asla!"

"İstemiyorum," dedim emin bir sesle.

"O zaman hiç korkmana gerek yok. Seni asla bırakmayacağım."

Bu arada beni yatak odaların birine sokmuştu. Bu Lal'ın odası olmalıydı. Bir bayan odası olduğu ilk anda anlaşılıyordu. Komodinlerin üzerindeki fıstık yeşili tüylü abajurlar, ayaklarımı bastığım halının uzun kılları ve yatak örtüsünün uçuk yeşili rengi bana Lal'ın odası olabileceğini düşündürmüştü.

"Burası Lal'ın odası, onlar gidene kadar burada kalmanı istiyorum. Birazdan geleceğim," deyip odadan çıkmak için döndü.

"Beni yalnız bırakma!" dedim panikle.

"Buraya kimse gelemez, güven bana," derken iki elini omuzlarıma koyup gözlerime baktı. "Seni onlara asla bırakmayacağım," dedi ve sonra usulca dudaklarıma dokundu. İstem dışı gözlerimi yumdum. Onun sıcak nefesi yüzümü yalarken kuyruk sokumumdaki sivilce karıncalanıyordu.

Şu bir gerçekti, onun öpüşü bana ilaçtı. Özellikle beni rahatsız eden sivilcemin kaşıntısının azaldığını düşününce ona biraz daha sokuldum. İstemsiz inleme dudaklarından dökülürken dudaklarımdan ayrılıp boynuma indi. Karnımda binlerce kelebeğin aynı anda havalandığına yemin edebilirdim. Havalandı ve göğsüm kanat çırpmaya başladı. Kalbim son sürat kelebeklerinin kanatlarına eşlik edercesine şiddetle atıyordu. Duvar ile kendisi arasında sıkışmıştım ama bundan hiç şikâyetçi değildim. Sert bedeni yumuşak bedenime gömülürken bu defa benim dudaklarımdan inilti yükseldi.

Genç adam tekrar dudaklarıma yönelip kısa bir öpücük

kundurdu ve geri çekildi. Kesik nefesi yüzüme vuruyor, gözlerindeki arzu dolu bakışlar beni daha bir heyecanlandırıyordu.

"Seni seviyorum!" dedi arzu dolu sesle. Elini uzatıp yanağıma dokundu. Gözlerime, hissettiğimi okumak istercesine daha dikkatli bakıyordu. Sanırım istediği cevabı almış olacak ki hafifçe gülümsedi.

Sonra sağ gözümün kenarına bakarken daha bir dikkat kesildi. "Bunu daha önce fark etmedim, küçükken bir kaza mı geçirdin? Bir iz var," dedi gözümün kenarına bakarken. Kaza geçirmemiştim, baktığı noktada hiçbir izim yoktu, bundan emindim.

"Yo! Kaza geçirmedim," derken tuvalet masasındaki aynaya yöneldim.

İlk an fark edemedim, ama daha dikkatli bakınca gözümün bitimindeki sütlü kahverengi izi fark ettim. Böyle bir izin varlığından bugüne kadar hiç haberim yoktu.

"Böyle bir şeyim yoktu. Neler oluyor?" derken korkuyla dönüp Gökhan'a baktım.

Gökhan cevabımdan son derece şaşkın "Bilmiyorum," dedi gergin sesle. Kafası karışmış gibiydi. Genç adam artık her an çıkan garipliklerime yetişemiyor gibiydi.

Tekrar aynaya baktım. İzin büyüklüğü nohut tanesi kadar bile yoktu. Başka bir yerimde var mı diye yüzümün her yanını incelemeye başladım. Yüzümde yoktu ama vücudumdan emin değildim. Gökhan aklımdan geçeni anlamış gibi hemen kapıya yöneldi

"Gidip Lal'a sesleneyim. Onunla bak," dedi ve bir şey söylememe fırsat vermeden çıktı.

Aradan beş dakika geçmesine rağmen kimse gelmiyordu. İçeri biri girer düşüncesiyle-Metin veya bir başkası- kapıyı yoklayarak bakabildiğim yerlere baktım, görebildiğim kadarıyla temizdi.

Beklemekten sıkıldığım için odadan çıkıp salona giden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koridordan geçtim. Avluya çıkmaya cesaretim yoktu, halamları görmekten korkuyordum. Hatırladığım kadarıyla avlu, salonun en ucundan görünüyordu. Yavaşça, cama fazla yaklaşmadan salonun ucuna gittim. Tülün arkasından halamı ve amcamı görebiliyordum, çok öfkeli görünüyorlardı.

Zafer Bey'le Metin en önde diğerleri ise hemen arkalarında halamların karşısında bir savaşçı gibi duruyorlardı. Selim ve Gökhan, Zafer Bey ve Metin'in hafif arkasına sıralanmışlardı. Sezen Hanım ve Lal merdivenlerin en başında olmasına rağmen onlar da gergin ve tetikte duruyorlardı.

Onların halamların karşısında duruş pozisyonu göç esnasına uçan kuşlar gibi V şeklini almışlardı. Düşmana karşı savunma pozisyonundaydılar. Düşman elbette ki halam ve amcamdı. Cazîlere karşı atmacalar!

Hiçbirinin konuşmaları duyulmuyordu. Halamın öfkeli hareketlerle elini sallayarak bir şeyler anlattığını, amcamın ise anlattığı şeyin doğruluğunu onaylamak istercesine başını salladığını görüyordum.

Zafer Bey öfkeli bir hareketle halama bir şeyler anlatırken halam ve amcam şaşkınlıkla bakıyorlardı.

İtiraz edercesine başını salladı. Sonra elini kaldırıp parmağını tehditkâr şekilde Zafer Beye parmağını sallayarak cevap verdi. Bu defa Gökhan öne çıkıp başka bir şey söylediğinde halamın ve amcamın yüzü öfkeden morardı.

Bir an cevap veremedi yaşadığı şoktan ama sonra hışımla elindeki çantayı Gökhan'a fırlatıp arkasını döndü. Aynı sertlikle merdivenlerden inmeye başladı. Amcam sadık bir köpek gibi peşinden yürüdü. Sevgili halam merdivenlerin yarısında durup benim durduğum cama öfkeyle baktı. Durduğum yeri ilk bakışta anlamasına şaşırsam da kımıldayamadım. Başını sağa-sola sallarken hata yaptığımı anlatmak ister gibiydi. O bakışlarda başka bir ışık daha vardı; nefret! İşte o zaman korkuyla geri çekildim.



BÜYÜ YETENEĞİM Mİ VARMIŞ!

Nazara inanır mısınız? Sizi bilmem ama ben inanırım. Kimsenin bana nazarı dokunmadı ama ben pek çok kişiye nazar etmişimdir. Tecrübeyle sabit.

Ama artık bunun nazar olmadığını biliyorum. Evet, evet. Bu nazar değil, büyü. Bilinçli yaptığımı söyleyemeyeceğim. Bilinçsizce ama karşımdakinin sonuna kadar hak ettiğine inandığım büyüler.

Bilinçli olarak büyü yapmıyordum elbette. Bu benim iradem dışında gerçekleşiyordu. Nasıl bir akımdı ki bana zarar vereceklerine inandığım kişiler benim tarafımdan zarar görebiliyordu? Ve asıl soru nasıl bir güçtü ki onlara zarar verebiliyordum. Elle tutulur, gözle görülür bir güç değildi. O gücün varlığını biliyor ve hissediyorsun ama gösteremiyorsun.

O güç bende vardı. Hissediyordum. Bu, insanların ruhlarını koklayabildiğimi bilmek gibi bir şeydi.

Hayatım boyunca nefret ettiğim insanlar bir elin parmağını bile geçmezdi. Şu birkaç hafta bu sayı aniden çifte katlanmıştı. Ve hayatım boyunca nefret ettiğim insanların nefretimin boyutu ne kadar büyük olsa da zarar görmelerini istememiştim. Ta ki şu ana kadar! Bana ve sevdiklerime za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rarları dokunan bu insanların zarar görmelerini tüm kalbimle istiyordum. O kadar istiyordum ki o asma köprüden geçerlerken ayaklarının kayıp serin sulara gömülmelerini ve bir daha çıkmamalarını istedim. Özellikle Nurten halamın bu korkuyu ve endişeyi yaşamasını istiyordum.

Merdivenlerin sonunda, asma köprünün başında tekrar tekrar durup olduğum yere öfkeyle bakmaktan geri kalmamıştı halam. Bir adım gerisinde asma köprüye geldiğinde hiç duraksamadan adımını köprüye attı. Amcam onu takip ediyordu. Halam köprünün ortasında tekrar dönüp baktığında köprü hafiften sallanmaya başladı. Sanki görünmez bir rüzgâr köprüyü sallıyordu. Görünmez diyordum, çünkü başka hiçbir şey sallanmıyordu, yaprak dahi. Zeminin ıslaklığının kuruduğunu düşündüm, yoksa her an dengesini kaybedip ayağı kayabilirdi. Ve düşündüğüm gibi de oldu.

Düşüncemin sonunda halamın ayağının kaymasıyla yere kapaklanması bir oldu. Asma köprünün kalın ipleri dereye düşmesine engel olmuştu ve şimdi yalpalanarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Amcam da kalkması için bir kolundan tutuyordu.

Bu nasıl oldu diye düşündüm. Sanki o an düşmesini arzulamıştım ve olmuştu. Başımı sağa-sola sallarken düşüncemin komikliğine güldüm. Kendimi bir an dünyanın merkezi görmeye mi başlıyordum. Yok artık! Düşünecektim ve olacaktı. Bu saçmalığı biri anlasa bana bir yerleriyle gülerlerdi herhalde.

"Gördün mü sende?" dedi Lal arkamdan. Onun geldiğini duymadığım için ani sesiyle irkildim. İrkildiğimi gören Lal "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim," dedi özür dilercesine. "Gökhan bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Odaya gittim, odada bulamayınca salona bakayım dedim. Neler oluyor?" diye merakla sordu. Her ne kadar merakını gizlemeye çalışsa da yüzünden okunuyordu. Benimle ilgili her durum

herkesi olduğu gibi onu da şaşırtıyordu. Ayrıca başka bir şey daha vardı Lal'da; heyecan.

"Emin değilim," diye başladım tereddütle. "...Vücudumla ilgili yeni bir değişim var gibi geliyor. Ya da ben abartıyorum, bilmiyorum. Gözümün kenarında bir leke fark ettim, yüzümün başka bir yerinde göremedim. Belki sırtımda ya da göremediğim bir yerimde var mı, bakabilir misin, diye sormak istedim."

Lal hayretle kaşlarını yukarı kaldırırken bu yeni durumu merak eden ifade yüzüne yerleşti. "Elbette canım. Odama gidelim mi?" derken eliyle odasını gösteriyordu.

Lal önde ben arkasında odasına girdik. Kısa bir an yüzüme baktı, ne yapacağını bilemez gibiydi. "Nasıl yapıyoruz?" derken ellerini iki yana açtı.

"Bilmiyorum, ama soyunmam gerekiyor galiba," dedim çekinerek. Lal genişçe güldü.

"Bak bu çok eğlenceli! Kardeşimden önce seni çıplak gören kişi ben oluyorum demek! Hadi, hadi! Soyun bakalım!" derken elini çabuk olmam için sallıyordu.

Lal'ın bu samimi itirafı ve tepkisi benim utanmama neden oldu. Yüzümün utançla kızarmasını umursamamaya çalışıp tişörtümü çıkardım. Ardından atletimi çıkarıp Lal'ın önünde durdum. Çamaşırımın kopçalarına uzanıyordum ki gerek kalmayan bir çığlık duydum. Lal'ın hayret dolu çığlığı durmama neden olmuştu.

"İnanmıyorum!" dedi boğulur gibi. "Bunların daha önce sende olmadığına emin misin?"

"Nedir onlar?" diye sordum endişeyle. Sorumla birlikte beni çekiştirip aynanın önüne tuttu. Sırtımı tam göremiyordum ama tenimde açık lekeleri bariz şekilde görebiliyordum.

"Bu nasıl bir şekil?" dedi hayretle Lal.

"Nasıl bir şekil?" diye sordum korkuyla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir dövme, kanat şeklinde bir dövme! Sırtının omurilik kemiğinden başlayıp iki yana açılan kanat! Bu? Bu ne demek oluyor?" Sesinde hem korku hem de heyecan vardı. Sonra beni öylece bırakıp dışarı fırladı.

Aynaya tekrar dönüp sırtımı görmeye çalıştım. Lal'ın söylediği gibi bir dövmeye benziyordu. Dövmeler genelde insan teninin daha koyu bir rengine boyanırdı. Benim sırtımda ise kumral tenimin aksine açık renk dövme oluşmuştu. Ne düşüneceğime karar veremeden Sezen Hanım ve Gökhan, odaya önlerine Lal'ı katarak daldılar. Gökhan bir an benim çıplaklığım karşısında durakladı, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Gökhan'la göz göze geldiğimiz an istem dışı kızardım ve vücudumu kapatmak için kollarımı bedenime sardım. Elbiselerim bana uzak olduğu için onların yanına gidip almam mümkün değildi. Ben ikilem yaşarken Lal omuzlarımdan döndürüp sırtımı onlara çevirdi. Her ikisi de oldukları yerde kala kalmışlardı.

"Bu nasıl olur?" dedi Sezen Hanım. Sonra o da aniden şimşek gibi odadan fırladı, koridorda ilerlerken de kocasına sesleniyordu.

Gökhan "Canın yanıyor mu?" diye sordu endişeyle. Başımı olumsuzca salladım. Yanıma gelip lekelerin üzerine hafifçe dokundu, onun dokunmasıyla ürperdim. Sıcak elli vücudum her ne kadar sıcak olsa da onun teni benimkinden daha yüksek ısıdaydı. Ayrıca dokunuşuyla hissettiklerim de bu ürpermeye neden olmuştu. Artık kalbimin soğukluğunu duyumsamamaya başlamıştım. Hele ki Gökhan devamlı yanımda olacaksa buna alışmam gayet olağandı.

Ürpermemin korkudan değil, zevkten olduğunu anlamıştı. Gökhan derin bir soluk aldı, bu, onun da benden aşağı olmadığını hissettiren bir tepkiydi.

Koridordan gelen Sezen Hanımın konuşması bizi kendimize getirdi, ilk toparlanan Gökhan oldu. Lal bizi rahat bırakma adına sırtını bize dönmüştü.

Sezen Hanım, Zafer Bey'le odaya geldiğinde yüzündeki endişe kaybolmamıştı. "Bizim çocuklar on dördüne girerken bu şekilde lekeleri olurdu, Kardelen de neden böyle bir şey oldu anlam veremedim," diyordu Sezen Hanım. Zafer Bey'in odaya girmesiyle refleks olarak Gökhan'ın arkasına sığındım, insanların beni böyle çıplak görmesine alışık değildim.

Birkaç dakika önce odaya Gökhan geldiğinde de çekinmiştim ama bu farklıydı. Farkı ise davranışımda gizliydi, Gökhan'ın arkasına sığınmam çok doğal gelmişti. Çünkü onunla artık bir bütün oluşturuyorduk. Bunu hissediyordum. Benim bir parçam onda, onun bir parçası ise bendeydi.

Benim bu davranışıma şimdiden bir isim bulan Zafer Bey anlayışla gülümsedi "Benim bakmamda da bir sakınca var mı?" diye sordu kibarca. Elbette yoktu. Utancımı bastırmak için irice yutkundum. Kısa bir tereddüt yaşasam da usulca başımı salladım. Sonra Gökhan'ın yanında arkamı dönüp beni incelemesini bekledim. Gökhan elimi hiç bırakmıyordu.

Yaşlı adam sırtımı döndüğüm an şaşkınlıkla derin bir soluk aldı. İzlerin başlangıcını ve bitişini dikkatle incelerken kendimi denek hayvanı gibi hissediyordum.

"Bu nasıl olur? Yok! Düşündüğüm şey olamaz, bu mümkün değil!" dedi kendi kendine. "Üstelik bir dişi..."

"Neler oluyor baba, bizi de aydınlatır mısın?" dedi Gökhan. Yaşlı adam bir iki dakika durdu, neden duruyor diye başımı çevirdiğimde yaşlı adamın bakışlarının hala izlerin üzerinde olduğu ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattığını gördüm.

"Emin değilim," diye mırıldandı daldığı düşüncelerinin arasından. Sonra aniden "Lal?" diye kızına seslendi. Ama bakışları halen lekelerimdeydi.

"Efendim baba?" Lal büyük bir merak ve dikkatle babasına baktı.

Gözleri benim sırtımda "Gülten Hanımı buraya getirebilir misin? Yetiş'i de yanına al!" dedi sert sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hemen mi?" diye sorduğunda babası *evet* diye başını sallarken daha yakından görebilmek için parmaklarıyla sırtıma dokunuyordu. "Tamam, şimdi gidiyorum baba," dedi ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

"Kafandan neler geçtiğini bizimle paylaşır mısın hayatım?" diye ricada bulundu Sezen Hanım.

"Emin değilim, dedim ya! Gülten Hanım geldiğinde açıklığa kavuşturabileceğimizi düşünüyordum." Yaşlı adam aklındakinin doğruluğunu öğrenmeden bizimle paylaşmayacağını anlamıştım. Ama yine de benim bu lekelerimin teyzemle ilişkisini bulamıyordum. "Sen giyin kızım, biz salondayız."

Zafer Bey ve Sezen Hanım arkalarını dönüp odadan çıkarken kaçamak bakışları oğullarına takıldı; onun da peşlerinden gelmelerini istiyorlardı. Gökhan endişesini saklamaya çalışarak anne-babasının ardından odadan çıktı.

Artık kendimle ilgili değişimi, yeni bilgiyi duymak ve yaşamak istemiyordum. Akıl sağlığımı yitirmekten ve delirmekten endişelenmeye başlamıştım. Yine ne oluyordu bana, vücudumun bu şekilleri neyi işaret ediyordu. Yorulduğumu hissettim. Düşünmek dahi beni yormaya başlamıştı.

Üzerimi giyinip odadan çıktığımda salonda diğerleriyle birlikte Metin ile Selim'i salonda buldum. Şaşkınlığımı bastırıp yüzümü ifadesizleştirdim.

Metin ile göz göze geldiğimde bana düşmanca bakışı bir an için olduğum yerde durmama neden oldu. Bana ucubeymişim gibi bakıyordu. Haksız da sayılmazdı, ucubenin önde gideniydim.

Gökhan, Metin'in bakışını görmüştü. Hemen ayağa kalkıp yanıma geldi, elimi kavrayıp ağabeyine inat oturduğu üçlü koltuğa çekiştirdi. Sezen Hanımın yanına oturturken kendisi de diğer yanıma oturmuştu. Bir yanımda Gökhan diğer yanımda Sezen Hanım olduğundan mıdır nedir kendimi Metin'e karşı güvende hissediyordu. Bu, onun yüzüne bir defa daha bakmama cesaret vermişti.

Bunu fırsata çeviren Metin "Gündemden asla düşmüyorsun," dedi alayla.

"Sözlerine dikkat et!" dedi Gökhan. Gökhan'ın bakışları kısa bir an kardeşinde kalsa da yine bana döndü. Gözlerinde kardeşi adına özür vardı.

"Yatu'nun müstakbel gelini, daha ne garipliklerin olduğunu söylesene. Mesela şu an ki bakışınla bir yanıma felç gelebilir mi? Ya da..." Ayağa kalkıp arkasındaki pencereye gitti. Benim gibi diğerleri de sözü nereye getireceğini merak eden bakışlar vardı.

Metin aniden arkasını dönerken bakışları yine benim üzerimdeydi. "Ya da kardeşimle birlikte olduktan sonra kendini Yatu'ya nasıl temiz bir gelin olarak yamayacağını söyle! Bunun için bir büyün olmalı," dedi aşağılarcasına.

Gökhan öfkeyle ayağa kalkıp Metin'in karşısına dikildi. "Sana, sözlerine dikkat et dedim. İçindeki nefreti Kardelen'e kusmana izin vermeyeceğim."

"Hey, hey! Çocuklar!" dedi Sezen Hanım endişeyle. En az Sezen Hanım kadar ben de endişeliydim. Benim yüzümden iki kardeş karşı karşıya gelmişti. Her an birbirlerine girecekmiş gibi duruyorlardı. Onlar kardeşti ve benim yüzümden kavga etmelerini istemiyordum.

"Neden?" diye sordu Metin kardeşine, annesinin uyarısını umursamadan. Annesinin uyarısını dikkate alan Gökhan ise bir adım geri atmıştı. Hiç beklemediğim cümle Metin'in dudaklarından döküldüğünde tümünün yüzü soldu. "Neden senin de benim yaşadıklarımı yaşamana izin vereyim," dedi acı bir sesle. "Ondan sana hiçbir fayda yok, ona bağlanmakla kalacak ve sonra kollarından kayıp gidecek. Kime? Yatu iblisine. Senin durumun benimkinden de kötü be kardeşim. Benim kadınım normal cazî doğuracak, senin kadının ise normal cazîlerin padişahını doğuracak. Hangisi daha iyi kardeşim. Benim savaşım daha kolaydı, ama senin savaşın daha zor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve acımasız olacak. Aklın varsa en başından dön, ona bağlanma," diye uyardı.

Metin bütün bunları söylerken ben odada değildim. Beni yok saymıştı. Aslında onun bu davranışı benim varlığımı önemsemediğini gösteriyordu.

"Seninle ben hiçbir zaman aynı olmadık ağabeyciğim. Ben senin gibi o kadar kolay pes etmeyeceğim," dedi Gökhan. "Sen önüne gelen ilk engelde ondan vazgeçtin, Zehra bu yüzden gitti. Bu kadar kolay vazgeçtiğin için gitti." Arkasını dönüp yanıma geldi, Metin ise kardeşinin arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. Elleri iki yanında yumruk halindeydi, her an kardeşinin ardından koşup yumruklayacak gibi duruyordu. Kardeşine güç kullanmayacak kadar seviyordu, işte bu yüzden bir hışım salondan çıktı.

Gökhan, kardeşinin gidişini umursamayıp yanıma otururken elime uzandı. Yüzüne baktığım zaman kararlılığını ve aşkını gördüm. Utanç ve endişeyle bakışlarımı kaçırırken gözlerim Selim'e takıldı. Bize bakarken son derece eğleniyor gibiydi. Metin'in öfke nöbetinden etkilenmiş görünmüyordu.

Sonra bakışlarım Zafer Bey'e kaydı. İlginçtir ki iki kardeşin tartışmasına hiç karışmamıştı. Şimdi ise yüzünde memnun bir ifade vardı ve yeni fark ettiğim kalın bir kitabı inceliyordu.

Diğerlerinin Metin gibi düşünmediklerini görmem rahatlamama neden oldu. Onlar Gökhan'ı ve beni onaylıyorlardı.

Bu nasıl olmuştu? Gökhan bana nasıl ne ara âşık olabilmişti. Bu olağanüstü duruma şaşıyordum. Sonuçta yeni tanıdığı biriydim. Asıl ilginç olanı ise onun doğal düşmanı olmamdı. Bir insan düşmanı olduğu birine âşık olabilir miydi? Gerçi o şekil değiştirebilen yarı insandı. Birkaç hafta öncesine kadar onun varlığından bile haberimin olmadığı insan-atmacaydı. Bu kadar kısa zaman içinde bana nasıl âşık olabilmişti, anlam veremiyordum.

Aradan yarım saat geçmemişti ki Lal ve Yetiş, teyzemi

yanlarına alarak geldiler. Teyzem beni gördüğü an sevinç çığlığı atıp sarıldı.

Halamların elinden kurtulduğum için neredeyse sevinçten çıldıracaktı. Defalarca bana sarılmış, her iki kelimede şükredip durmuştu.

Zafer Bey ile Sezen Hanım dün geceden bu yana olup biteni teyzeme anlattıklarında küçük kadının nutku tutulmuştu. İnanamaz yüzle bana ve diğerlerine bakıyordu.

Teyzem buraya neden aceleyle çağrıldığını merak ettiğini yüzünden okuyabiliyordum. Ayrıca görüntüde küçük ama zekâda büyük olan teyzem Gökhan'ın bana olan ilgisini anlamış, sinsi gülüşü yüzüne yerleşmiş halde bizi izliyordu.

"Vah yavrum! Neler olmuş da haberimiz olmamış. O halan olacak iblis elbet bir gün cezasını çekecek. Biz yatıp kalkıp Zafer Bey ile ailesine dua edelim. Ah! Anacığın bunları görmedi, yoksa kadın üzüntüden perişan olup gidecekti."

"Gülten Hanım!" Zafer Bey teyzeme hitap ederken oturduğu yerden kalkıp yanımıza gelmişti. "Nergis Hanım sizin öz kardeşiniz mi?" diye sordu direkt. Sorusuna hiç ön hazırlık yapmaya gerek görmemişti, böyle yaparak teyzemin kaçamak cevabının önüne geçmiş, hatta yok etmişti.

Salonun içinde bir an buz gibi bir hava esti. Şimdi tüm merak dolu bakışlar teyzemin üzerine yoğunlaşmıştı. Teyzem bir an bocaladı, narin yanakları önce bembeyaz oldu. Ne söyleyeceğini bilemez şekilde sağına soluna bakarken Selim'e kaçamak bir bakış attı. Bu hareketi benim gözümden olduğu gibi diğerlerinin de gözünden kaçmadı.

"Elbette öz kardeşim," dedi rahatsızca. Huzursuzca oturduğu yerde kımıldandı. Teyzem gerçeği söylemiyordu, bunu tavırlarından okuyabiliyordum. Diğerleri de fark etmişti.

"Bakın Gülten Hanım, bu çok önemli. Kardelen'in durumu söyleyeceğiniz gerçeklerle aydınlanacak,"

"Durumu mu? Neyi var Kardelen'in?" diye sordu endişeli sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nergis Hanım sizin öz kardeşiniz mi?" sordu tekrar. Teyzem dudaklarını birleştirip sıktı, gözleri endişeli halde Zafer Bey ile bir süre bakıştılar. Sonra pes edercesine omuzları düştü.

Bakışlarını yere indirirken "Değil," dedi kısık sesle. Salonun ortasına bir bomba atılmışçasına herkes irkildi. Teyzem, tümünün tepkilerini görmezliğe verip konuşmaya devam etti." Annelerimiz bir ama babalarımız ayrı," dedi başı önünde. Şok dalgası beni vururken Zafer Beyin rahat bir soluk bıraktığını duydum.

"Kim? Nergis Hanımın babası kim?" dedi Gökhan heyecanla.

Gökhan'ın heyecanını anlayamamışken teyzem "Ali Bey," dedi.

"Hangi Ali Bey, Amcam mı?" diye sordu bu defa Zafer Bey hemen.

Teyzem başını sallarken Selim de aniden yerinden zıpladı. "Dedem mi?" dedi şaşkınlıkla. Teyzem yine başını salladı.

"Bizi aydınlatın, Gülten Hanım," sakin sesle Zafer Bey. Teyzem tamam der gibi başını salladı. Göz ucuyla bana bakıp anlatacaklarına yoğunlaşmak için önünde kavuşturduğu ellerine baktı.

"Biliyorsunuz... Babam saf biriydi," diye söze başladı. "Annem, babam ile evlenmeden Ali Bey ile büyük gizlilik içinde görüşüyorlarmış. Ali Bey bir gün ortadan kaybolmuş, aylar olmuş, dönmemiş. Annem hamile olduğunu anladığında da gidecek kimsesi yokmuş. Ailesi ona sırtını dönmüş. Başka çıkış yolu bulamadığı için babam ile evlenmek zorunda kalmış. Annem onu ikna etmekte zorlanmamış. Ne söylenirse inanan biriydi. Babaannem ne kadar karşı gelse de babam annem ile evlenmiş. Ablam doğduğunda Ali Bey geri dönmüş ama annem asla ona bir kızı olduğunu söylememiş. Nedenini de bilirsiniz herhalde!" diye sözünü bitirdi. Elbette biliyorduk 'gurur ve eşine saygı'

Bir iki dakika kimse bir şey söyleyemedi. Herkes bu yeni haberle derinlere dalmıştı. Yine ilk sıyrılan Zafer Bey oldu.

"Bu da Kardelen'in sırtındaki lekelerin nedenini açıklıyor." Heyecanla bana döndü. "Yani, iki farklı varlığın karışımı oluyorsun, bir melez! Bu seni daha bir üstün yapıyor. Senin bu durumuna daha fazla açıklık getirmek isterdim, ama daha önce böyle bir şey ile karşılaşmadığım için sana karşı hazırlıksızım. Senin sırtındaki lekelerin sadece oğullarımda on dört yaşında başlamıştı, sen ise on sekiz yaşındasın. Sen bizimle akrabasın ve dişisin. Lal benim kızım ve ona böyle bir şey olmadı. Bu da aklımı karıştıran başka bir unsur! Bir cazî ve bir atmaca, sen her ikisisin. Ama ileride hangisi baskın gelir, bilemiyorum."

Lal aniden gelip bana sarıldı. "Harika! Demek ki Yatu kendine avcısını gelin alacaktı. O iblis senin ne olduğunu bilseydi asla sana yaklaşmak istemezdi."

"Belki de bu yüzden Kardelen'in bir adım arkasında," dedi Gökhan. Bir an bu gerçek hepimizin yüzüne tokat gibi çarptı. "Daha üstün bir ırk olması için melez bir cazîyi eş olarak planladı. Kâhinleri bunu ona olacaklarını söylemişlerdir ve ona göre hazırlığını yapıyordur."

"Ama atladığın bir şey var sevgili kardeşim," dedi Metin salona girerken. Bu adam hep kapı mı dinliyordu? Her seferinde lafın ortasına dalıyordu. Salonun ortasına gelip ellerini göğsünde kavuşturdu ve emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Bizleri hesaba katmadı. Tabii, Kardelen'in bize sığınacağını da düşünmedi." Bu adamın kafasına saksı mı düşmüştü, ilk defa benim için olumlu bir cümle sarf ediyordu. "Az önce Yunus aradı, Yatu iblisi buraya gelmek için harekete geçmiş. Sanırım Nurten cazîsi onu haberdar etti. Şimdi buraya geldiğinde Kardelen'in bizim yanımızda olduğunu öğrendiğinde yüzünü görmek isterim." Sesi alay doluydu.

"Bunu da öğrenmiştir," dedi Zafer Bey. "Yatu Pehlevi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her adımını düşünerek atar. Bunu babamlar ve ondan önceki dedemler de çok iyi biliyorlardı. Babamlar bizleri bunun için uyarmışlardı. Yatu Pehlevi'nin her zaman bir planı olduğunu ve bu planlarında insanları kullanmakta çekinmeyeceğini defalarca dile getirmişlerdi."

Teyzem endişeyle ellerini ovalıyordu. "Şimdi ne yapacaksınız?"

"İlk önceliğimiz Kardelen'i Yatu'dan korumak. Sonra ise Yatu'yu tamamen devre dışı bırakmak. Bunun için diğer akrabalarımızdan yardım isteyeceğiz."

"Bütün bunları buralarda yapmayacaksınız, değil mi? Bütün insanlar ne olduğunuzu anlarlar," dedi endişeyle teyzem.

Teyzem, Zafer Bey ve ailesinin ne olduğunu biliyordu. Nedense buna şaşırmadım. Demek bu yüzden onlara bu kadar güveniyordu. Teyzemin benimle görüşebilmesi için Lal'dan yardım alması, hastaneye gelip beni görmesi onların kim olduğunu bilmesinden ve güvenmesinden kaynaklanıyordu.

"Elbette ki savaşımız burada olacak. Ama endişelenmenizi gerektirecek kanlı bir savaş olmayacak. Öncelikle konuşarak bir şeyler yapmaya çalışacağız. Ama eğer Yatu kararından geri dönmezse kaçınılmazı gerçekleştireceğiz."

"Bu nasıl olacak?" dedim merakla.

"Bakacağız! Vali Beyden bu konuda yardım almayı düşünüyorum. Önce iller arasında ön görüşme yapıp Vali Beyden ne yapılmasını isteyeceğimize karar vereceğiz," dedi Zafer Bey. Söylediklerinden pek bir şey anlamamıştım. Sözünü ettiği Vali Bey de şekil değiştiren atmacalara ve Cazîlere inanıyor muydu? Bunlardan haberi olmayan sadece ben miydim? Tüm sorularıma rağmen yine de sessiz kaldım.

Zafer Bey büyük masaya geçip diğerlerini de yanına çağırdı. Sezen Hanım ve teyzem rahat konuşmak için mutfağa geçerken tüm erkekler, Gökhan hariç masanın etrafına yerleşmişti.

Gökhan kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Dışarı çıkalım mı?" diye sorduğunda itirazsız başımı salladım. Koridordan geçerken yere eğilip bir şeye uzandı. Bu, halamın öfkeyle Gökhan'a fırlattığı bana ait sırt çantasıydı.

"Bunu amcan ile halan getirdi. Sana aitmiş," derken elime tutuşturdu. İçinde hangi eşyam vardı bilemiyordum, fermuarını açtım. En üstte Lal'ın mağazada bana verdiği sarı bluz duruyordu. Zeki amcanın aldığı çamaşır ve özel eşyalarım; diş fırçam ve şampuanımı da koymayı ihmal etmemişlerdi. Şampuanı dahi koymuşlardı, diye diye düşündüm kafa karışıklığımla. Bana ait hiçbir şey istemiyorlardı demek. Yan fermuarı açınca cep telefonumu gördüm. Aceleyle çıkardım, kapalıydı. En son dün gece Zeki amcayla konuştuktan sonra telefonu kapattığımı hatırlamıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Gökhan duraksadığımı görünce.

"Telefonum tamamen kapalı. Şarjı mı bitti, anlamadım. Oysa kapalı olmaması gerekiyordu. Dün gece Zeki amcayla görüşmüştüm. Şimdi onlar da merak etmişlerdir," dalgın sesle. Bu arada telefonumu açmaya çalışıyordum. Gökhan uzanıp elimi tuttu. Merak edip başımı kaldırdığımda öfkeyle sıkılı dudaklarını gördüm.

"Zeki amca kim?" diye sordu gergin ve şüphe dolu sesle.

"Arkadaşım Burcu'nun babası, bayıldığım gün benimle olan arkadaşım. Hatta anne-babamın cenazelerinde büyük destekleri olan çok iyi biridir Zeki amca. Dün gece de üniversite sınavının sonucunu söylemek için aramıştı..." Yatu iblisiyle bir bağlantısı olabileceği aklıma gelince susmak zorunda kaldım. Bunu neden daha önce düşünmemiştim?

Duraksayınca Gökhan bana daha bir yaklaşıp omuzlarımdan hafifçe tuttu. "Sonra?" dedi yarı merak yarı kızgın sesle. Başımı kaldırıp genç adamın yüzüne baktım. O da benim düşündüğüm şeyi düşünmüş olacak ki yüzü gerilmişti.

Farkındalıktan dolayı soluğum tıkandı. "Bu mümkün mü?" diye sordum zor duyulur sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden olmasın," derken şimdi yüzü hafifçe yumuşamıştı. Elini uzatıp yanağıma dokundu.

"O gün, gitmeden bir gün önce Sadullah Beyin hizmetinde olduğunu, benim bunu bilmemem gerektiğini söylemişti. Yani patronunun ismini istemeden telaffuz ettiğini ima eder gibiydi. Belki gerçekten o iblisin kim olduğunu bilmiyordur."

"Bu da olasılıklardan biri... Yine de tedbirli davranmalıyız."

"Doğru diyorsun. Peki, telefonu açmam gerekiyor mu? Beni merak etmiş olmalılar. Çünkü daha sonra arayacağımı söylemiştim, aramazsam merak edip polis ya da başka birini devreye sokmasalar?"

"Sanmıyorum. Yatu'nun adamıysa polise haber vermektense Yatu'ya haber vermeyi yeğleyecektir. Umut edelim Yatu'nun adamı olmasın. Gel, seninle biraz dışarı çıkalım."

"Neden öyle söyledin?" diye sordum.

"Nedeni çok açık, onu ve kızı olan arkadaşını çok seviyorsun. Üzülmeni istemem. Güvendiğin insanların seni sırtlarından vurması ne demek ben ve ailem çok gördük."

Kabullenircesine "Haklısın," dedim.

Yüzünü yüzüme yakınlaştırıp "Şimdilik bunları bir kenara bırakalım. Daha sonra detaylı konuşuruz." Çapkınca göz kırparken "Benim seninle konuşmam gereken daha önemli şeyler var. Özel olarak," diye fısıldadı yüzüme doğru kısık sesle. İstem dışı kalbim hopladı.

Bileğimden tutup dışarı çekiştirirken *tamam* demek yerine "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Hevesli olduğumu göstermeme çabası asla değildi, utanmıştım. Üstelik evde bir dolu yarı atmaca yarı insan varken.

Evin dışına doğru yönelirken elimdeki küçük çantayı alıp çoktan kenara bırakmıştı. "Uzağa değil, evin çevresinde olacağız. Seninle biraz yalnız kalmak istiyorum," dediğinde kalbim ritmini şaşırdı.

Avluya çıktığımızda beni evin arka tarafına doğru çekiştirdi. Hafif dik patika yolu tırmanmaya başladık. Düşmemem için adımlarıma dikkat ediyor, basamak ya da bir kaya parçası olduğunda beni uyarıyordu. Çok gitmemiştik ki arkamızdan sık nefes alan solukları duyduğumda korkuyla arkamı döndüm, iri köpek peşimizden geliyordu!

Sadık köpek bana güvenmiyordu, sahibine zarar verecegimi düşünüyor olmalıydı.

Fazla bir mesafe gitmememize rağmen ev görünürlerde yoktu. Şimdi etrafımız büyük gürgen ağaçları ile çevriliydi. Ağaç dalları o kadar büyüktü ki gökyüzü görünmüyordu bile. Yerler, bu büyük ağaçların yaprakları haricinde bir şey yoktu. Tek ot parçasına dahi izin vermemişti bu büyük ağaçlar. Büyük bir gürgen ağaçlarının birinin altına gittiğimizde iri köklerinin bir kısmı dışarı taşmış olduğunu gördüm. Gökhan oturmam için bu köklerden birini gösterdi. Ben bu köklere otururken Gökhan hemen yanıma oturdu, sırtını ağacın gövdesine dayamıştı. Dizi dizime değiyordu.

İri köpek bizim oturduğumuzu görünce az geride başını ön ayaklarına dayayarak oturdu. Daha fazla yaklaşmaması beni memnun etse de burada bulunması beni huzursuz ediyordu. Çok iriydi!

"Ondan korkmana gerek yok, güvenliğimiz için peşimizden geldi," dedi Gökhan elimi tutarken.

"Neden, güvende değil miyiz?" diye sordum endişeyle.

"Güvendeyiz. Babamın tedbiri asla elinden bırakmadığını zamanla öğreneceksin." Kendisi mi çağırmıştı bu köpeği, yoksa zaten peşimizden gelecek miydi, anlamamıştım.

"Nasıl anlaşıyorsunuz," diye sordum. Çağırdığını duymamıştım.

"Telepatiyle... Bu, babam ve kardeşlerim için de geçerli." Demek ki kendisi söylemişti peşimizden gelmesi için. Ne?! Babası ve kardeşleriyle telepatiyle mi konuşuyorlardı? Kafam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha çok karıştı. Nasıl yapıyorlardı? Sezen Hanım ve Lal da buna dâhil miydi? Aklımda deli sorular!

Kafamdaki soruları kulak arkası etmeye çalışırken sık ağaçlarla çevrili ormana baktım. Buraya geldiğimde öğrendiğim Kızılağaç ve Gürgen ağaçları etrafımızı sarmıştı. Bir-iki kestane ve bodur çalı gibi ağaç da arada göze çarpıyordu. Bunun adının da Komar ağacı olduğunu Fethiye'den öğrenmiştim. Baharda pembe renkte çiçekleri olduğunu söylemişti Fethiye.

Çok değişik bir bitki örtüsü hâkimdi buralarda. Eşelemedikçe toprağı görmemiz mümkün değildi. Başımı ne yana çevirsem Gökhan'ın gözleri gibi her yer yeşildi.

Bakışlarımı ormandan ayırıp şimdi elimi sıkıca tutan genç adamın yeşil gözlerine çevirdim. Büyük bir dikkatle beni izliyordu. Elini uzatıp yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attı.

"Bütün bu olanların çok hızlı geliştiğinin farkındayım," diye başladı genç adam gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan. Gözlerinde gördüğüm, adını koyamadığım pırıltı soluğumu tıkıyordu.

"Evet," derken uzun süre gözlerine bakacak kadar cesur değildim, bakışlarımı kaçırdım.

"Sen benim kaderimdesin, bu değiştirilemez," derken sesi son derece sertti. "Hiç kimse değiştiremez," diye devam etti daha katî sesle. "Seni görmeden, seni tanımadan seni bekliyordum. Evet. Bu doğru. Şaşırdığını görüyorum ve buna ne isim vereceğimi bilmiyorum. Beni, bizi anlayabilmen için sana en baştan anlatmam gerek. Bizler, hayatımızı değiştirecek büyük olayları rüyalarımızda görürüz."

"Büyük olayları mı?" diye sordum hayretle.

"Evet. Seni ilk gördüğümde on dört yaşımdaydım," derken yaramaz bir çocuk gibi güldü. "İlk şekil değiştirmeye başladığımdan itibaren seni de rüyalarımda görmeye başlamış-

tım. Seni on dört yaşımdan bu yana bekliyordum ve sonunda geldin." Muntazam dudakları memnuniyetle kıvrılırken gözleri parlıyordu. Gözleri bir süre sonra aklındakine eşlik edercesine soldu. "Her ne kadar kendimi buna hazırladığımı düşünsem de canlı olarak, rüyalarımın haricinde seni ilk defa karşımda gördüğümde çok şaşırmıştım. İlk an, rüyalarımın kadının bir cazî soyundan geldiğini görünce çok şaşırmış, inanmak istememiştim." Nasıl devam edeceğini bilemez yüzle önce ormana sonra bana baktı. "Ne düşüneceğimi bilmiyordum." Derin bir soluk alıp iki elimi tuttu. "Anlatmaya seni ilk gördüğüm andan başlamalıyım. Annen seni bize emanet ettiğinde senin kilit rüyamın anahtarı olduğunu bilmiyordum. Görmeye geldim. Henüz on yaşındaydın. Kim olduğunu araştırdım. Cazî soyundan geliyordun. Senin o olduğunu, kilit rüyamın anahtarı olduğunu anladığımda uzun bir süre kendime gelemedim. Aklım karışmıştı. Düşündüm. Çok uzun bir süre düşündüm. Biz şekil değiştiren atmacayken sen caziydin. Bu nasıl bir kader oyunuydu? Ben veya sen bu kaderin neresinde rol alacaktık? Binlerce cevapsız soruyla günlerce boğuştum. Sonunda bir karara vardım. Benim sınavım bu olsa gerek diye seni tanımaya karar verdim. Trajikomikti ama sana âşık olmuşken sen hiçbir şeyden haberin yoktu. Yüzünden masumiyet açık bir şekilde okunuyordu. Yine de arkamı dönüp gittim. Eğer gerçekten kaderimse yine karşıma çıkacaktın. Biliyordum."

"Sonra?" diye sordum heyecanla. Yıllar öncesinden kendini bu aşka hazırlamıştı genç adam. Kalbim tarifi imkânsız şekilde kasılırken gözlerim yaşadığım duygudan sulanmıştı.

Uzanıp yüzüme dokundu. "Ta ki annen arayana kadar... Annenin çağırmasından sonra da seni izlemeye başlamıştım. Çocukluktan çıkmış genç bir kız olmuştun. Çok güzeldin. Etrafındaki her erkeği defalarca kendine baktırabiliyordun. Pek çok defa bir cazî mı, yoksa annenin iddia ettiği gibi bize emanet ettiği bir kurban mı olduğunu düşünüp durdum. Okula

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidişini, arkadaşlarınla vakit geçirişini günlerce uzaktan izledim. Aklımın bir köşesinde hep bu bilgiyi taze tutmaya çalışıyordum; aklanana kadar o bir potansiyel bir cazî. Ta ki o yangına kadar!"

Hakkımdaki yorumları dinlemeyi daha sonraya erteleyerken "Sen orada mıydın? Yangını gördün mü?" heyecan ve şaşkınlıkla atıldım.

Başını sallarken gözlerini kaçırıyordu. "Seni izlemeye o kadar odaklanmıştım ki annenlerin yanına dönene kadar çoktan yangın çıkmıştı." Ellerini yüzüne götürüp kapattı. Hatırlamak istemediği şeyleri dile dökmekte yaşadığı anıları onu germişti. "O gün her şeye geç kalmıştım," diye devam etti. Elleri yüzünden çekse de bana bakmıyordu. "Annenin isteği üzerine senin muayenen için babamın tanıdığının vasıtasıyla bir hastane için randevu peşindeydim."

Bunu biliyordum. Okullar kapandıktan sonra yurt dışından gelecek Türk doktora gidecektik. Bu Türk Doktor Zafer Bey miydi? Şaşkınlıkla Gökhan'a baktım.

"Randevu aldığım hastane ilginçtir, son anda bizimle bağlantıyı koparmıştı. Bunda Yatu'nun parmağı olduğunu şimdi anlıyoruz. Neyse... Hastane yetkilisi yeniden görüşme için beni çağırmıştı. Hastaneye gittim. Sonra nasıl ve kimler olduğunu anlayamadan beni yakaladılar." Bu acizliğine hayıflanırken çene kemikleri kasılmıştı. "Karanlık bir odaya kapattılar. O zaman anladım ki sana bir zarar vereceklerdi. Sana ulaşmalıydım. En azından başına ne gelecekse bilmem gerekiyordu. Oradan çıktıktan sonra kaldığım yerden devam edecektim. Bunu yapabilmek en yakındaki bir kuşun bedeninin ödünç aldım."

"Bedenini ödünç almak mı?! Bu nasıl..."

"Bu da yeteneklerimizden biridir ve kimse bilmez. Yani cazî padişahı ve müritleri," diye açıkladı. "Her kuş buna gönüllüdür," derken zaferle gülümsüyordu. "Okula geldim.

Her şey yolunda görünüyordu. Sıradan bir gün yaşıyordun. Hatta bir kutlama yapacaktınız. Ne olduğunu bilmiyordum ama her şey yolunda olduğuna göre kutlamaya katılabiliyordun. Bu rahatlıkla evinize geri döndüğümde evinizdeki yangını gördüm. Hiçbir şey yapamazdım. Basit bir kuştum ve tutsak tutulduğum yerden çıkmaya kalkışsam bile yetişmem mümkün değildi. Çaresizce evin camlarında gezindim. Sonra odanın birinde annen ile babanı birbirlerine sarılmış halde yatarken buldum. Uyumuyorlardı. Çoktan öldürülmüşler, sonradan yatağa yatırılmışlardı. Senin hayatını karartan Yatu'ya lanetler okuyarak elim kolum bağlı halde yangının söndürülmesini bekledim. Lanet olsun ki elimden başka bir şey gelmiyordu." Öfkeyle sıktığı yumruğunu ağacın gövdesine geçirirken durmadan lanet okuyordu. Keskin Kulak sahibinin öfkesine anlam verememiş gibi garip sesler çıkarıp başını dikleştirmişti. Tüm odağı sahibiydi.

Kızarmaya başlayan yumruğuna engel olmak için kolunu tuttum. 'Gökhan!" endişeyle. "Kendin söyledin. Bu bir tuzak. Kendinde hata arama. Yatu iblisi bir tezgâh kurmuş sana. Bize," diye bitirdim. Ailemi yok ederek bana daha kolay sahip olacaktı. Peki, bu kadar gücü varken neden atmacaların arasına girmeme izin vermişti. Bunun altında başka bir tezgâh mı vardı?

"Kendimi asla bağışlamayacağım," diye devam etti. "Metin'in tüm öngörüleri gerçekleşmişti. Kendime o kadar güveniyordum ki tek başıma başarabileceğime inancım çok güçlüydü. Ta ki o yangına kadar."

"Bilemezdin," diye yatıştırmaya çalıştım.

"Bilmeliydim ama! Bu yaşanılandan sonra senden bir an için şüphelenmiştim. Senin bir şeyler bildiğini sandım. Etrafın bir anda hayırsever insanlarla kuşatılmıştı. Sana yaklaşamıyordum bile! Gerçekten sen benim kilit rüyamın anahtarı mıydın yoksa beni tuzağa çekmeye çalışan bir araç mı çözemiyordum. Ben bu ikilemde boğuşurken cami avlusunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bayıldığında içim acıyla parçalandı. Kafamdaki çelişkiler bu anda buhar olup uçmuş bu defa endişelenmiştim. Ama o an yanına gelemedim. Halan ve Vladimir oradaydı ve sana yaklaşmam mümkün değildi."

"Vladimir? O kim?" dedim şaşkınlıkla. Bu anlattıklarından dolayı son derece şaşkındım. Ama şimdi başka isimlerden de bahsetmeğe başlamıştı, bu endişemi bir kat daha arttırmıştı.

"Ambulansı kullanan şoför, Yatu'nun adamı. Aynı zamanda cazîlerin cezalarını kesen cellât, senin onu tanımaman gayet normal..."

"Sen onu tanıyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Elbette!" derken benim şaşırmama şaşırmış gibiydi. "Bu bizim görevimiz, düşmanlarımızı çok iyi tanımalı ve asla göz ardı etmemektir. Annenin bütün bunlara ne şekilde dâhil olduğunu babamlar çok iyi biliyorlardı. Babanın ailesinin ne olduğunu öğrendikten sonra buradan kaçmışlar. Seni onlardan korumak içindi bunlar. Ama anlaşılan Yatu hep peşindeymiş. Bunu anlayamadığımız için şu an çok öfkeliyim."

"Bu nasıl olacak? Yani... Sen beni rüyanda görmüşsün ve beklemişsin. Yatu denen iblise ise kâhinleri benimle evlenip gelecekteki çocuğunun annesi olacağını söylemişler. Hangisi gerçekleşecek, senin rüyan mı, o iblisin kâhinlerinin mi?"

Gözleri bir an alev aldı, kararlılıkla aydınlandı. Hiç düşünmeden cevap verirken son derece katîydi. "Benim! Bunu hiçbir güç değiştiremez!" Sonra nedense, aklından ne geçtiyse gözlerindeki ışık söndü. "Tabii... Senin kararın da etkili olacak. Onu mu, yoksa beni mi tercih edeceksin?"

"Benim kararımı biliyorsun," dedim çekinerek. "Ama benim korkum bütün bunlar gerçekleşirken birilerinin zarar görmesi. Sevdiklerimin yine zarar görmesine dayanamam. Annemin, babamın kaybı yeterince acıydı. Bunu şu an görebiliyorum; o iblis bana ulaşmak için ailemi yok etti."

"Bu doğru. Annenin soyunun bizlere dayandığını düşünürsek, onları ortadan kaldırmak onun için en iyi çözümdü. Ama planı sekteye uğradı. Seni bizim kollarımıza sürüklediğini düşünemedi."

"Belki bu da planın bir parçası, sizleri yok etmek için beni rehin olarak kullanacak." Yatu Pehlevi'nin bunu düşündüğüne emindim. O iblis değil bir adım arkamda, benimle beraber adım atıyordu. Bunu hissediyordum.

"Ne plan yapmışsa tersine dönecek, bunu sakın unutma. Artık o iblisi konuşmak istemiyorum." Sustu ve dikkatle gözlerime baktı. Sarf edeceği kelimeye kendini odaklamaya çalışır gibiydi. "Seni seviyorum!" diye boğuk sesle fısıldadı Gökhan. "Bunu klişeleşmiş bir söz olarak algılama, seni seviyorum ve hayatlarımızı birleştirmek istiyorum," diye devam etti kararlı sesle.

Bir çeşit evlenme teklifiydi bu. Kalbim sevinçle çarparken yüzüm utançla kızarmıştı. Gözlerinde gördüğüm beklenti, bana gerçekten âşık olduğunun kanıtıydı. Ama korkularım vardı, endişelerimle harmanlanmış korkularım.

"Bu nasıl olacak? Az önce ağabeyin o iblisin buraya gelmek için hareket ettiğini söyledi. Asla buna fırsat vermeyecek." Onunla hayatımı birleştirmek isterdim. Ama önümüzde bu kadar engel varken nasıl olacaktı?

"Hiç beklemeyeceğiz. Evlen benimle," dediğinde şaşkınlıkla baka kaldım. İlk an ne diyeceğimi bilememenin verdiği durağanlık yaşadım. "Tüm olanlara rağmen beni istiyor musun?" diye sordu bu defa. "Benim gibi düşünmediğini biliyorum, ama..." Yüzünden tereddüt bariz şekilde okunuyordu, ayrıca benim durgunluğumdan da endişelenmişti.

İlk aklımdan geçen, evlenmek için yaşımın çok erken olduğuydu. Bütün bu olaylar ve yaşadıklarımdan önce tek düşüncem üniversitemi okumak ve kendime iyi bir gelecek sağlamaktı. Buraya gelmeden önce, yani ailemi kaybetmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce onların rahatı için iyi bir okul okumaktı. Sonra onların kaybından sonra kendi hayatımın geleceği için iyi bir okul okumaktı. Ama şimdi?

Artık geleceğimle ilgili bir plan yapamayacağım gibi görünüyordu. Birkaç hafta içinde öğrendiğim tek gerçek buydu. Geleceğimi düşünmemem, planını yapmamam gerçeği...

Şu anda da aynı şey geçerliydi. Sanırım anı yaşamak en katlanılabileniydi. Yatu iblisinden kaçmak ya da ondan sakınmak için aklımda hiçbir çözüm yoktu. Tek çözüm onlardaydı. Tek güvenebileceğim kişiler Gökhan ve ailesiydi. İçimden bir ses şu anda bana Yatu iblisinden kurtulmak için evlenmek tek çözüm gibi görünüyor diyordu. Ama her ne kadar Yatu iblisinden kurtulmak için Gökhan'la birliktelik istiyorum desem de Yatu bir bahaneydi. Gökhan'ı her an yanımda istiyordum. Her an elimi tutmasını, beni sarmasını... Bunun adının aşk olduğundan emin değildim.

Peki, bunun adı neydi? Onun her dokunuşu beni heyecanlandırıyor, kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu. Peki, aşk neydi? Bu göreceli bir kavramdı, kişiye göre değişiyordu. Arkadaşlarımın aşk hakkındaki düşünceleri yakışıklı ve esprili bir karşı cinsti. Fethiye'nin aşk hakkındaki düşüncelerini bilmiyordum, ama burada insanlar evlenmek için, oldukları durumdan daha iyi bir konuma geçmek için evlendiklerini anlamıştım. Peki, benim kıstasım neydi? Daha bunu bile kestiremiyordum. Evlilik benim için çok erken bir dönüm noktasıydı. Ama Yatu iblisinin zulmünden sakınmak için Gökhan'ın teklifini kabul edeceğimi hissediyordum.

Hissettiğim bir gerçek daha vardı; Gökhan'ın her dokunuşu, her bakışı beni heyecanlandırıyordu. Kalbim hiç ummadığım şekilde tepki verirken vücudumun tepkisini göz ardı etmemeliyim.

Neyden sonra Gökhan'ın yüzünün düştüğünü fark ettim. Bunun nedeni benim cevabımın gecikmesinden dolayıydı.

"Hemen cevap vermek zorunda değilsin," dedi. Sesindeki kırgınlığı her ne kadar belli etmese de hissetmiştim.

"Bunu uzatmak gibi bir lüksümüz yok," dedim yumuşak sesle. "Gelecek için pek çok hayalim vardı. Ama bunların arasında evlilik yoktu. Hele ki bu kadar erken bir yaşta hiç hayal etmemiştim."

"Seni başka şekilde de korurum, biliyorsun" dedi kırgın sesle.

"Biliyorum. Beni yanlış anlama, seni her an yanımda görmek ben çok mutlu ediyor. Hele ki evlenme teklif etmen beni daha bir onurlandırdı. Ben isterdim ki bu birlikteliğimiz bir mecburiyetten olmasaydı."

"Ben de seninle uzun bir flört devresinden sonra evlenmeyi tercih ederdim. Ama ne yazık ki buna olanak yok." Bir süre sessizce birbirimize baktık. Onun yüzünde çaresizlik ben se bütün bunları yaşamamın hayreti vardı. Onun sevgisini hak edecek -kilit rüyası dışında- ne yapmıştım, bilmiyordum. "Sen istemediğin sürece sana dokunmayacağım," derken bakışlarını kaçırdı.

"Biliyorum," dedim sessizce. Ona koşulsuz güveniyordum. O, bu güveni hak ediyordu, fazlasıyla hak ediyordu. Ve düşündüğümü hissetmiş gibi beni kendine çekip göğsüne yasladı. Hiç tereddütsüz yanağımı onun sıcak göğsüne dayadım. Kollarını bedenime dolayıp sıkıca kendisine bastırdı. Ormanın bütün sesleri kulaklarımı doldururken onun yanında huzurluydum.

Bir süre başım Gökhan'ın göğsünde ormanın sesini dinledim. Rüzgârdan dolayı hafifçe kımıldayan yaprakların sesini, kuşların mutlulukla şakıyan cıvıltılarını, aşağıdan gelen derenin coşkulu sesini huzurla dinledim. Benim huzurlu sessizliğimi hayranlıkla izleyen Gökhan'ın gayet farkındaydım. Kalbinin sesi kulaklarımı dolduruyor, ormanın sesine eşlik ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek sen de bizim mesleği yapacaksın," dedi huzurlu sessizliğin ardından, sonra sessizce kıkırdadı. Şaşkınlıkla geri çekilip yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Tıp fakültesini kazandığımı bildiğini ima ediyordu.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sorarken bundan kimseye bahsedip bahsetmediğimi düşündüm. Hayır, Gökhan'ın ailesinden kimse bilmiyordu.

"Bu haberi alırken yanında sayılırdım," derken gülüşüne devam ediyordu.

"Nasıl?" dedim şaşkınlıkla.

"Telefonda konuşurken ben de dışarıdaydım ve her şeyi net bir şekilde duydum. Ve..." Kısa bir an susup şaşkın yüzüme baktı. "Öncesi de var... Biliyorsun, sen Rize'ye geldiğinden bu yana her an seni gözlüyordum. Ben olmadığım zamanlarda da kardeşlerim vardı senin yanında."

"Ben anlamadım," derken yüzüne boş ifadeyle bakıyordum.

Derin bir soluk alıp beni tekrar kendine çekti. "Sözümü kesmeden dinlersen anlatacağım," diye şart koştu.

"Tamam, seni dinleyeceğim," diye söz verdim. Beni yeniden göğsüne çekti, itirazsız boyun eğdim. Yeniden derin soluk alırken başımı koyduğum göğsü şişti. Sonrasında uzun solukla geri bıraktı.

"Annen babama senin hiçbir şeyden haberin olmadığını, seni yalnız bırakmamamız konusunda defalarca dile getirmişti. Cazî padişahının seni bulduğunu -hangisi oldu konusunda kimsenin fikri yok- ve sana zarar vereceğini endişeyle dile getirmiş."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Kaç tene cazî padişahı var?" gözüm yılmıştı artık.

"Beş," dedi tükürürcesine "Babam seni koruyacağımız konusunda annene söz verişinin üzerinden sadece iki gün

geçmişti. Ardından ölümleri gerçekleşti. Yatu'nun adamı olduğunu yeni öğrendiğimiz Vladimir, senin aileni taşıyan ambulansı kullanıyordu. Sana birebir refakat edemezdik ve biz de bizim gibi olan savaşçı yoldaşlarımızdan yardım istedik. Seni kendi sınırları dâhilinde bana eşlik ederek takip ederken görevlerini yapıp bir diğerine bıraktılar. Yol boyunca seni uzaktan takip edip korumaya çalıştık. Cami avlusunda öyle bitap görünüyordun ki. Çok istediğim halde Yatu'nun adamı orada olduğu için yanına gelemiyordum. Sonra senin kendinden geçip de hastaneye kaldırmaları benim için bulunmaz bir fırsattı. Acil odasında sana ilk müdahaleyi ben yaptım."

"Seni ilk o zaman rüyamda gördüm," dedim.

"Ne!" derken şaşkınlıkla kendinden uzaklaştırıp yüzüme baktı. İnanamıyor gibiydi.

"Cami avlusunda bayıldığımda ilk defa farklı bir rüya görüyordum. Kuş gibi uçuyordum ve bir zaman sonra yalnız olmadığımı hissettim. Benimle uçan biri daha vardı. Şimdi düşününce bunun sen olduğunu anladım."

"Birbirimizin kaderiyiz," derken yeniden kendine çekti. Rüyamın ayrıntısını sormaması beni rahatlattı. Çünkü bunu anlatacak cesaretim, yalan söyleyecek becerim yoktu. O kuşun kaybını yüreğimin derinliklerinde hissetmiştim ve bunun gerçekleşmemesi için her şeyi yapmaya hazırdım. O acıyı yaşamaya dayanamazdım, hele ki ona bu şekilde bağlanmaya başlamışken.

"Hastanede sana bir soluk kadar yakındım. Çok güzeldin. Rüyalarımın kadını artık ellerimin arasındaydı, bundan büyük bir mutluluk olamazdı. Sonra kendi bencilliğime öfkelendim, yaşadığın acıdan dolayı o hastane odasında olduğunu hatırlayıp kendi bencilliğime öfkelendim. Senin acından kendime fırsat yaratmam doğru değildi! Olamazdı! Seni babama emanet edip giderken kendi kendimle hesap içindeydim. Senin sadece cazî olduğunu biliyordum. Yatu'nun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamının senin peşinde olmasına bir anlam veremiyordum. Anne-babanın suçunu sana da çektirecek diye düşünüyordum. Bu sadece benim düşüncem değildi, hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Sana duygularımı açmadan önce seni korumak önceliğimdi. O yüzden her gece odanın önündeki ağacı tünüyordum."

"Kalbimin üşümesi!" dedim hayretle.

Başını sallarken "Halan ile kuzenin benim farkımdaydılar. Sen farkında değildin ama kuzenin seni çıplak görmek için büyük çaba içindeydi. Sen uyurken seni kontrol etmeye başlıyordu. Tabii uyanmaman için üzerine uyku tozu serpiyordu. Ama aradığını bulamadı. Bunu onun yüz ifadesinden okumak o kadar da zor değildi," dedi neşeyle.

"Seni Fethiye'nin yavuklusu sanmıştım."

"Ne!"diye tepki gösterirken yüzü iğrenmeyle büzüldü. Buna benzen yüz ifadesini Fethiye'de görmüştüm. Bunu düşünmemeye çalışıp Gökhan'a vereceğim cevaba yoğunlaştım.

"Seni ilk gördüğüm gün Fethiye'nin erkek arkadaşı olduğunu düşündüm," derken hayretle biraz daha geri çekildi. Açık kumral kaşları şaşkınlıktan dolayı yay gibi yukarı kalkmıştı. "Bizden yana baktığında Fethiye'ye çok öfkelenmiş gibiydin. Biz de... Arkadaşım Burcu ile bu kanıya vardık. Fethiye'nin erkek arkadaşı olduğunu, kavgalı olduğunuz için Fethiye'ye öfkeyle baktığını düşündük. Fethiye'ye sorduğumuzda bize kızdı. Sanki ona hakaret etmişiz gibi tepki göstermişti."

Fethiye'nin tepkisini umursamamış gibi "Onların yaptığını biliyordum ve bildiğimi gösterme adına ona bakmıştım," dedi.

"Bütün gece beni gözetliyorduysan neden onların bu bebeği öldürdüğünü fark edemedin?" diye saatlerdir aklımda olan soruyu sordum.

Uzun bir sessizlikten sona "Güzel bir soru," derken sesi

gürültülüydü. "Benim hatamdı ve asla geri dönülmez bir hataydı. Ben seni izlemekten, senin her nefesini dinlemekten onları takipte sekteye uğradım. Halan, düşünemeyeceğimiz kadar kurnaz çıkmıştı, başka birini bu iş için görevlendirmiş. Halan evden çıkmadığı için o an ondan şüphelenmemiştim. Sana ait bir eşyana Fethiye, ne yapıyorsa sen göresin diye büyü yapmış. Sen kâbusla debelenirken ilk an neler olduğunu anlayamadım. Senin acı çektiğini düşündüm. Sonra halan seni uyandırmak için sarsmaya başladı. Uyanmıyordun ve arkadaşına gösteri yapmak adına endişelenmiş gibi tavır içindeydiler. Ama onların hangi ruh halinde olduklarını duyabildiğim için neler olduğunu geç de olsa anlamıştım. Bu defa rüyana girip seni bu kâbustan kurtarmak için hamle yaptım. Sonra halan yüzüne tokat attı. Uyandın."

"Seni gördüm!" dedim heyecanla. "Daha doğrusu bir atmaca gördüm. Tam kapıdan çıkarken kanadın yüzüme çarptı," diye devam ettim. Elini uzatıp rüyamda kanadını çarptığı yanağımı okşadı.

"Bunu ben yapmadım," dedi üzgün sesle.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama senin yapmadığını hissediyordum. Fethiye seninle bir ilişkisi olduğunu kabul etmediğinde diğer olasılığın olduğunu düşündüm. Bu sabaha kadar seni ailemizin kanlısı olduğunu sanıyordum. Halam ve diğerleri defalarca böyle olduğunu dile getirmişlerdi. Ama ailemizin düşmanı olduğunu düşünmem senden etkilenmemin önüne geçemedi. Sana hissettiğim şeylerin yanlış olduğunu biliyor ama bunu engelleyemiyordum. Sürekli seni düşünüyordum. Buna ne isim koyacağımı bilmiyorum, şu yakın zaman içinde çok şey yaşadım. Ve her an daha bir şaşkınlığa uğruyorum. Masal olduğunu düşündüğüm şeylerin gerçek olduğunu, masallardaki kötü karakterin de kendim olduğunu hayretle öğreniyorum. Sanki halen daha bir rüyadayım ve annem beni dürtüp bu kâbustan uyandırmasını bekliyor gibiyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de o kâbuslarının içindeyim," dedi üzgün sesle.

"Yanılıyorsun. Her ne kadar bunu bilmesem de hissedebiliyordum, senden korkmamam gerektiğini biliyordum. Ayrıca sen bu kâbuslarımın iyi yürekli perisisin. Sen ve ailen olmasaydı buna nasıl tahammül ederdim bilmiyordum."

"Bunu duymak güzel!" dedi zoraki neşeyle.

"Gerçek bu! Sana ve ailene güvenim tam," derken gözlerinden gözlerimi bir an bile ayırmadım. Söylediklerimin gerçekliğini kanıtlamak içindi bu çabam. Genç adamın yüzü acı çekercesine gerildi. Oturduğum yerden yakışıklı yüzünü daha iyi görebilmek için ondan biraz uzaklaştım. Ellerini tutup gözlerine baktım, bana izliyordu.

"Senin bana karşı hissettiklerini tam bilemeyebilirim. Ama bana her dokunuşun benim değişik şeyler hissetmeme neden oluyor. Adını koyamıyorum. Aşk nedir, nasıl hissettirir bilmiyorum, ya da bilmiyordum," diye utançla bakışlarımı kaçırdım. Bekliyordu, devam etmem için beklediğini biliyordum. "Ama bunu bana senin öğretmeni çok isterim," dedim çekinerek.

Gözleri parlarken uzanıp iki yanağımı kavradı, beni kendisine doğru çekti. Ne yapacağını anladığım an kalbim biçare atmaya başladı. Kalbimin atışını duyan Gökhan en çekici beni gülümsemesiyle ödüllendirdi.

"Seve seve sana öğretirim," dedi boğuk sesle. Sonra dudaklarıma usulca dokundu. İstem dışı gözlerimi yumdum. Elleri nazikçe saçlarımın içine girerken hafifçe inledi. Bu, bendeki adını koyamadığım bir mekanizmayı harekete geçirmişti. Kollarım boynuna dolanırken ona daha çok sokuldum.

Derin öpüşmenin arasında köpeğin inleme sesini duyup kısa bir duraklama yaşam da Gökhan'ın dudakları ısrarla dudaklarımda gezinince yine dikkatim Gökhan'a kaydı. Dizlerimizin üzerinde duruyorduk ve aramızda milim mesafe yoktu. Gökhan'ın dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynu-

nu indi. Sıcak dudaklarını tenimde hissettiğim an ismet dışı ürperdim. Açık kumral saçlarına ellerimi daldırıp okşadım, ipek gibi yumuşaktı.

"Yarın... Yarın evlenelim," dedi Gökhan. Bir yandan da boynumu öpmeye devam ediyordu.

Kalbim, dörtnala koşan bir kısrak gibi atıyordu. "Kalbimin sesi kulaklarımı okşuyor," diye fısıldadı boynuma doğru inerken.

"Kalbimin sesi mi?"

"Hı hı,"derken keyifle kıkırdadı.

Hayretle geri çekilip yüzüne baktım. Yüzünde memnun sırıtış yerleşmişti, beni şaşırtabilmenin memnuniyeti. "Duyabiliyor musun? Nasıl yani?"

Bir omzunu silkerken "Bu da yeteneklerimizden biri... Sabah arabada aniden kalbin korkuyla teklediğinde de duydum. Ve sadece ben değildim."

"Fark ettim," dedim utanarak. "Rüyamdan dolayı kendimi suçlu hissediyordum."

"Biliyorum," dedi ve beni yeniden kendine çekti. İtiraz etmedim. Yeniden dudakları dudaklarımı mühürlediğinde kalbim bu tempoya ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Bu nasıl olacak," dedim nefes nefese. Hem kendime hem de bu kadar hızlı gelişen gidişata şaşırıyordum. Evlilik! Başka bir çözümü olmayan çıkış. Bana sıkıca dolanmış bu mükemmel erkek, bana âşık olduğunu itiraf etmişken, bana aşk ve sevgiyle bakarken çözümsüzlükten doğan evliliği artık umursamıyordum. Hafifçe geri çekildi, gözleri buğulanmıştı. Yüzü mutlulukla aydınlanırken genişçe güldü.

"Yıldırım nikâhı diye bir şey duymadın mı?" diye sorarken gözleri muzipçe parlıyordu. "Çevremiz düşünemeyecegin kadar geniş, bugün başvurursak yarın nikâh masasında otururuz. Ne dersin?" derken umutla bakıyordu. Onu kırmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şu an isteyeceğim en son şeydi. Yüzüm kızarırken başımı salladım. Yüzü mutlukla daha bir aydınlanırken "Seni seviyorum," dedi ve beni kendine çekti.

Güzel ve güçlü elleri yine yanaklarımdaydı. Dikkatle bana bakıyordu. Gözlerinde bir an için tereddüt bulutu geçti. Tereddüdü, ona karşı gerçek hislerimden emin olamadığımdandı. Onu rahatlatmalıydım. Benim ona güvendiğim gibi onun da bana güvenmesini istiyordum. "O zaman, bunu bir an önce sonuca bağlayalım mı?" diye sordum. "O iblis buraya gelmeden evlenmeliyiz," dedim sesime mümkün olduğu kadar neşe katarak. İblisin adını anmak bile gerilmeme yetiyorken neşeli gibi davranmak gerçekten güçtü. Görmediğim iblisten ölesiye korkuyordum. Onunla asla karşılaşmamayı diledim. Onun tehlikeli ve acımasız olduğunu bilebilecek kadar çok şey dinlemiştim.

"Seni seviyorum," dedi ve yine beni kendine çekti. Bu defa öpüşmek için değil, bana sıkıca sarılmak içindi. Onun kollarında olmak bana güven veriyordu. Yeniden, ömür boyu onun güvenli kollarında kalmayı diledim.

"Tamam, o zaman. Hadi, eve gidip kararımızı ailemizle paylaşalım."

Ailemiz! Bizim ailemiz! Gökhan ile evlendiğim an onlar benim de ailem olacaktı. Bu bilgi beni heyecanlandırdı, tekrar bir ailem olacaktı. Hem de güçlü bir ailem.

Ayağa kalkarken beni de peşinden sürükledi. Bizim kalktığımızı gören iri köpek yattığı yerden kalktı, uzun süre aynı pozisyonda kalmasının verdiği rahatsızlığından dolayı gerildi. Artık bu iri köpekten korkmuyordum. Onun varlığı bana ayrı bir güven veriyordu. Geldiğimiz yoldan geri dönerken Gökhan bir an bile elimi bırakmadı. Toprak patika yol benim gibi şehirde büyümüş biri için yürümesi zor bir yoldu. Her an kayıp bir yerini incitebileceğin kadar tehlikeliydi. Ama Gökhan'ın desteği ile bu risk ortadan kalkıyordu. Avluya indiğimizde bizi Lal karşıladı. Karşılamaktan ziyade, Lal'ın bizi

beklediğini fark ettim. Yüzünde dikkatimi çeken bir şey vardı. Heyecanlı ve mutlu gibiydi. Sanki güzel bir haberi var da hızımla paylaşmak için sabırsız gibiydi. Kardeşiyle göz göze geldi ve gülüşü yüzüne yayıldı. Elimi bırakmamacasına tutan Gökhan'a baktığımda onun yüzünde mahcup gülümsemeyi yordum.

Lal "İlk olmayı seviyorum," diye şakıdı. Bana sarılmadan önce omuzlarını yukarı kaldırıp kollarını açtı ve büyük bir coşkuyla beni kucakladı. "Tebrik ederim! Doğru bir karar verdin," diye kulağımın dibinde mutlulukla bağırdı. Lal'ın çekiştirmesine aldırmayan Gökhan, elimi bırakmadığı gibi beni daha bir kendine çekti.

"Sözlümü rahat bırak," derken sesi gülmesini zapt etmek ister gibi boğuk çıkmıştı.

"Rahatsız etmiyorum!" diye itiraz etti Lal yine aynı sesle. "Asıl rahat vermeyen sensin. Kızın elini bırak da düğününüz için planlara başlayalım."

"Düğün mü? Plan mı? Düğüne gerek yok!" dedim panikle. "Sade bir nikâh en doğrusu," derken müdahale etmesi için umutla Gökhan'a bakıyordum.

Benim yardım dilenmek için Gökhan'a bakmamı umursamayan Lal "Sen dul kadın mısın ki sade nikâhla evlenecek-sin," itiraz etti. "Koskocaman Sifteyi ailesinin oğlu evlenecek ve sade bir törenle geçiştirilecek. Bu asla olmayacak! O yüzden kendini buna hazırlasan iyi olur. Ayrıca bizler öyle basitlikleri asla kabul edemeyiz. Gökhan! Sen de bir şey söylesene!" Gökhan, olmaz gibilerden başını salladığında ise Lal daha bir sinirlendi. Kardeşinin tepkisini umursamayıp hararetle devam etti. "Daha gelinliğini ayarlamamız gerekiyor. Allah'ım! Nereden başlayacağız? Bu kadar kısa zamanda neler yapabiliriz, iyi düşünmeliyiz." Bir yandan da beni eve doğru sürüklüyordu. Bu yüzden Gökhan elimi bırakmak zorunda kaldı. Gökhan avluda kalırken Lal'ın sayesinde ben evdeydim. Salona girdiğimizde sadece Sezen Hanım ile teyze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi sohbet ederken bulduk. Diğerleri evin hangi köşesindeydi bilmiyordum. Lal, teyzeme müjdeyi verirken Sezen Hanımın bu haberden haberdar olduğunu fark ettim. Elbette! Telepati ile duymuş olmalıydı. Teyzem hemen ayağa kalkıp tebrik etmek için sarıldı. Ardından mutlu bir yüzle Sezen Hanım beni kucakladı.

"Çok sevindim. Allah mutlu etsin!" dedi teyzem. Kadın neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

"Teşekkür ederim, teyze." Her ne kadar herkes biliyor olsa da utanmamın önüne geçemiyordum.

"Gülten Hanım! Bizim bir an önce gelinliği ayarlamamız gerekiyor," dedi Lal heyecanla.

"Ne yapacaksınız, çarşıya gidip gelinlik mi alalım?" dedi teyzem endişeyle. Teyzemin endişesinin halamlardan kaynaklandığını anlamıştım.

"İnternetten sipariş versek bize gelmesi günler alır. Çarşıda da güzel gelinlik bulmamız mümkün değil. Bizim mağaza da dahi güzel bir gelinlik yok," dedi Lal üzgün sesle.

"Kendi gelinliğimi teklif etmek isterdim ama..." dedi Sezen Hanım üzgün sesle. Hepimiz kadına döndük. "Kardelen ile bedenlerimiz uysa çok güzel olurdu," diye devam etti yine üzgün sesle. "Otuz altı beden hiç olmadım. Tamir gerekebilir."

Yeni bir fikir gelmiş gibi "Annenin gelinliği!" diye atıldı teyzem heyecanla. "Annenin gelinliği bende, saklamıştım. İstanbul'a giderken bir-kaç parça eşyasını bana bırakmıştı. Ben de onları annemin sandığında saklıyordum. Niye yaptığımı da bilmiyordum ya!" dedi şaşkın sesle.

"Harika!" dedi Sezen Hanım. "Gelinliği hemen getirtelim, düzeltmelere bir an önce başlayalım."

Nikâh işi hemen ayarlandığı gibi gelinlik problemi de kısa sürede çözüme ulaştırılmıştı. Artık işi uzatma gibi bir çıkışım da yoktu. Gerçi öyle bir istediğim de yoktu. O iblisin bana ulaşmasının önüne geçmek için ne olsa yapmaya hazırdım.



DÜĞÜNÜMÜZ VAR!

Bir insan, bir genç kız düğününün nasıl olacağını hayal etmiştir. Büyük bir özveriyle seçilmiş gelinlik, çiçekler, mekân ve balayı ile bunu taçlandırmayı her genç kız hayal etmiştir.

Diyeceksiniz ki her genç kız bunun hayalini kurar.

Aksini söylemiyorum. Ama benim gibi yangından mal kaçırır gibi bir evliliği kimse hayal etmiyordur.

Doğru mu?

Doğru.

Bu zamana kadar beni okuduysanız bunun hayalini hiç kurmadığım için beni yargılamayacaksınız, değil mi?

Ben de öyle tahmin ettim.

Neler olacağının hayalini dahi kuramadan Gökhan'ın teklifiyle evde hummalı bir çalışma başlamıştı. Böylelikle pek çok şeyle yüzleşiyordum. En önemli yüzleşme ise gelin olmamdı. Hazırlıksız ve şaşkın olduğum bu yeni durumdan damadın Gökhan olması en muhteşemiydi.

Benden başka herkes Gökhan'la evliliğimize olması gerekenden fazla heyecanlanmıştı. Ben daha çok gergindim. Benim gerginliğim daha başkaydı. İblisten dolayı, hayatlarına dâhil olduğum bu ailemi kaybedeceğim endişesi anbean beni etkisine alıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimde değildi.

Buna dayamazdım.

Doğru mu yapıyordum, bilemiyordum. Bu hissettiklerimi Lal ile paylaştığımda her gelinin hissettiği bir duygu olduğunu eğlenerek söylemişti. Bunun adının düğün sendromu olduğunu ifade etmişti.

Benim gibi gergin olan sadece bir kişi vardı, o da Metin.

Onun ne düşündüğünü bilmiyordum, benimle hiç konuşmuyordu bile. Hatta beni yok sayacak şekilde hareket ediyordu. Bunun için üzülüyor muydum, evet. Kimsenin beni dışlamasına tahammül edemiyordum, hele ki kısa bir süre sonra kardeş olacağımızı var sayarsak.

Metin'in bana karşı neden böyle davrandığını burada kalmaya başladığımın ilk gecesi Lal anlatmıştı. Onu anlamaya çalışıyordum. Ama onun beni anlamak için bir çaba serf etmiyordu.

Lal, bütün aile bireylerini tek tek anlatmaktan hiç sakınca görmemişti. İlk tanıştığımız günden bu ana kadar Lal'ın bana karşı tutumu hep aynı çizgideydi; samimi ve içten.

Şekil değiştirip atmacaya dönen her ailenin bir mesleği vardı. Gökhan'ın ailesi tıp alanında meslek edinmişken Ardeşen'deki iki ailenin biri Hasan Bey adında askerken diğeri hukuk alanında savcı Fevzi Beydi. Ve bu ailelerin her biri en az dört erkek çocuk sahibiydiler. Ne kadar erkek çocuk, o kadar savaşçı asker güdüsüyle çoğalıyorlardı.

Bu ilçede kendilerinden başka tam dört atmaca ailesi daha varmış. Hatta bu ailenin biri hiç insan içine çıkmayan, yabani denecek kadar kendini insanlardan uzak tutan Yunus Efendinin ailesiydi. Zafer Bey ve ailesi onlarla bağlantıyı koparmamış. Dağın tepesinde yaylacılık yaptıklarını söylemişti Lal.

Diğer iki aile ise büyük mağazaları olan esnaf Hilmi Bey ve Timur Beydi. Her aile kendine asla dışarıdan anlaşılmayan bir kamuflaj yaratmıştı.

Aile bireylerine gelirsek; Sezen Hanım İstanbullu bir ailenin tek kızıymış ve Zafer Beyle üniversite de tanışmışlar. "Babam onu yıllar evvel rüyasında gördüğü için hiç acemilik çekmeden anneme yaklaşmış," dedi Lal. Atmaca aile erkeklerinin her biri evlenecekleri eşlerini dönüşümün arifesinde rüyalarında görüyorlarmış. Bu da Gökhan'ın söylediğini doğruluyordu.

Selim'in dedesi benim de dedem oluyordu. Yıllar evvel Yatu iblisiyle çatışmaları sırasında Selim'in babası ve dedesi hayatlarını kaybetmişler. O olaydan sonra Selim'i Zafer Bey himayesine almış. Selim'le biz kuzendik. Tıpkı Fethiye gibi...

Selim, güler yüzlü ve sevecen bir insan, ama sadece sevdiklerine. Düşmanlarına en az Metin kadar hırçın ve öfkeli olabiliyor. Asla doymak nedir bilmiyor. Hepimizin yediği yemek miktarının bir katı daha fazla yemek yiyebiliyor. Ama görüntüsü, fiziği asla bozuk değil. En az Gökhan kadar iri, uzun boylu ve fit. Ayrıca son derece yakışıklı ve karizmatik, tek kusuru yemeğe olan düşkünlüğü...

Lal ile zaman geçirmem benim için, yeni ailemi yakından tanımak için iyi bir fırsattı. Bana her fırsatta Gökhan'ı anlatıp durmuştu. Çocukluğunda çok sakin biriyken ergenliğe girdiğinde ele-avuca sığmayan, olgunluğa eriştiğindeyse hastalık derecesinde titiz ve düzenli biri olduğunu eğlenerek anlatmıştı. Gökhan tıp fakültesini Ankara'da okumuş, geçen yıla kadar da Ankara'da görev yapmış. Gökhan kendi alanında aranan bir uzmanmış. Lal'ın söylediğine göre babasının yolunda emin adımlarla ilerliyormuş.

Üç kuzenim daha var, teyzemin çocukları. On altı yaşında Hasan, on iki yaşında Selçuk ve en küçükleri henüz üç yaşında Eren. Toplam beş kuzenim var, ama sadece biri bana ve doğama ters geliyor; Fethiye. O cazî ve değişmek için de hiç istekli değil.

Yetiş henüz yirmi iki yaşında ve tıp fakültesini bu yıl bitirmiş. Sevecenliği ve güler yüzlülüğü hiç eksilmeyen bir in-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

san. Benimle konuşmaktan çekinmiyor, beni güldürmek için fırsat buldukça değişik hikâyeler anlatıyor.

Metin benden hep uzak duruyor. Bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Beni Yatu iblisine karşı bir silah olarak kullanabileceğini fark ettikten sonra daha ılıman davranmaya başlamıştı. Ama Gökhan'ı sevebileceğime inanmıyordu. Lal, Metin'in başından geçen acı olayı anlattığında altında yatan nedeni öğrenmiştim.

Tıp fakültesini okumak için İstanbul'a gittiğinde bir kızla tanışmış, kendisi gibi tıp okuyan bu kıza ilk görüşte âşık olmuş. Okullarının bitiminde evlenmeyi düşünecek kadar ileri gitmiş ilişkileri. Ama son sene diploma almalarına yakın, kız Metin'i terk edip başka bir adamla evlenmiş. Metin onun bunca yıllık birlikteliklerinden sonra o adamla evlenmesine kızmamış, kızdığı Cazî soyundan gelen bir adamla evlenmesiymiş. Lal'ın söylediğine göre kız, Metin'in şekil değiştirip Cazî avladıklarını biliyormuş. Bütün bunları bilmesine rağmen onlardan biriyle evlenmesini kabul edemiyormuş.

Bana göre de kabul edilir bir durum değildi. Demek ki Metin'i gerçekten sevmemişti. Onu gerçekten sevebilecek bir kadını kısa zamanda karşısına çıkarmasını diledim. Asıl merak ettiğim şey tüm atmaca erkekleri evlenecekleri eşlerini rüyalarında görürken Metin'in ne gördüğüydü. Lal anlatmamıştı ve benim Metin'e sorma gibi bir cesaretim yoktu. Belki daha sonra öğrenebilecektim, kim bilir!

Bugün Gökhan ile evleniyordum. Aynaya baktım. Kıvırcık saçlarım mükemmel bir şekilde toplanmış başımın arkasından toplanmıştı. İnce uzun boynumu Gökhan'ın hediyesi altın zincire tutturulmuş damla şeklinde zümrüt kolye süslüyordu.

Şu üç gün boyunca herkes düğünümüz için bir koşuşturma içerisindeydi. Annemin sadece düğün fotoğrafında gördüğüm gelinliği ufak düzeltmelerle şimdi benim üzerimdeydi. Güzel bir gelinlikti. Kemik rengi gelinliğin karpuz kollan

çıkarılmış, onun yerine sıfır kol yapılmıştı. Göğüs kısmındaki dantel ve fırfırın kabarıklığını aza indirgemek için ufak düzeltmeler yapmıştı Lal. Etek boyu bana göre kısa kalmıştı ve bunun için bel kısmından dantel ağırlıklı tülden ikinci bir etek dikmişti. Ucundaki dantelinden dolayı daha zarif ve şık durmuştu. Lal, terzilikten çok iyi anlıyordu. Gelinliğin dantelinden de duvağımı yapınca gelinliğimin bütünlüğü sağlanmış oldu. Güvenliğimin sağlanması adına ayakkabım sipariş üzerine eve geldi. İlk defa yüksek topuklu bir ayakkabı giyecektim ve bunun için hem heyecanlı hem de endişeliydim. Endişemin nedeni bir kazaya neden olmamdı. Alışık değildim yüksek ökçeli ayakkabılara.

Arkadaşlarımın hiçbirine kendi güvenlikleri nedeniyle haber veremedim. Zeki amcanın ve arkadaşlarımın üç gündür neden bana ulaşamadıklarını düşünüyor olmalıydılar. Belki de endişelenmişlerdi. Polise gidip gitmeyeceklerini kestiremiyordum. Gidecek olsalar bile birinci derece yakınım olmadıkları için bir sonuç alamayacaklardı.

Son üç gecedir birlikte yattığımız Lal'ın odasında annemin gelinliğini giyinmiş, aynada kendimi izliyordum. Saçımı ve makyajımı güvenliğim gereği Sezen Hanım ve Lal yapmıştı. Merkeze gitmek veya oradan birilerini çağırmak büyük riskti. Zafer baba 'risk almak büyük risk, demişti.

İşte bu yüzden Gökhan ile düğünümüz sayılı davetliyle gerçekleşecekti. Bu az sayıdaki davetlilerin birer cazî avcısı olduğunu sonradan öğrenecektim. Görünüşte sıradan görünen bu erkeklerin değişimleri tamamlandığında potansiyel katil olan cazîleri yok edebilen birer tehlikeli silaha dönüşebileceğini hiçbir normal insan düşünemezdi.

Teyzemin eşi bunlardan biri değildi, teyzem gibi sıradan bir insandı. Teyzemin eşi Ramazan eniştem, buraya geldiğimin ilk günü teyzemi almaya geldiğinde tanışmıştım. Sert görünüşlü gibi görünse de özünde iyi birine benziyordu.

Lal az önce odaya gelmiş, nikâh memurunun geldiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haber vermişti. Birazdan Gökhan yanıma gelecek ve ailesinin büyük özenle hazırladıkları nikâh masasına götürecekti. İstem dışı kalbim yine tekledi. Şu üç gün içinde kalbimin donması azalmıştı. Onun yerine sırtımdaki lekeler şekil değiştirip büyümüş ve yüzeyi pütürlü hale gelmişti.

Kuyruk sokumumdaki sıkıntı, Sezen Hanımın lokal anestezili müdahalesinden sonra giderilmişti. Evin zemin katı küçük bir hastanenin ihtiyaç duyabileceği her tür donanıma sahipti. Bu sayede hastaneye gitmeden çözüm giderilmişti. Artık kuyruk sokumum kaşınmıyordu.

Sezen Hanımın anlattığına göre bu küçük hastane kendilerinin tedavilerinde kullanıyorlarmış. Kendilerinin ne tür tedaviye ihtiyaç duyduklarını düşünmek dahi istemiyordum.

Son üç gündür Gökhan ile görüşme fırsatımız çok az olmuştu. Gökhan, düğünümüz için yapılacak hazırlıklar peşinde koşuyordu. Ayrıca Yatu iblisinin her adımını yakından gözlemleyebilmek için ayrıca bir çabanın içindeydi. Akşam yemeğinden çok sonra geç vakit yanıma geliyor, az bir süre baş başa kaldıktan sonra babası ve kardeşleri ile son durumu konuşmak için çalışma odasına geçiyordu.

Lal'ın söylediğine göre, Gökhan haricinde diğerleri sıra ile gece nöbetine çıkıyorlardı. İki kişi mutlaka evin etrafında nöbet tutarken üçüncüsü de halamların evinin etrafında nöbet tutuyordu. Ne Gökhan, ne de diğer erkekler nöbet tuttuklarını benim yanımda hiç dile getirmemişlerdi. Bütün bu yorucu koşuşturmalarına rağmen hiç birinde yorgunluk belirtisi görememiştim.

Sezen Hanım sabah hastaneye gidiyor, öğleden sonra da şarkılar mırıldanarak mutfakta yemekler hazırlıyordu. Yemek yaparken çok mutlu görünüyordu. İlk gün Lal'a benim ısrarımla Sezen Hanıma yardım etmek için yanına gittiğimizde bizi koşturmuştu. Sezen Hanım; yemek yapmak, günün yorgunluğunu ve stresini atmak için en iyi yol olduğunu söyleyerek yardım önerimizi savuşturmuştu.

Gün, öğleni yeni geçmişti. Birazdan Gökhan odaya gelecek ve nikâh memurunun karşısına çıkaracaktı. Kalbim deli gibi atıyordu. Heyecandan ayaklarımı yere basmıyordu sanki. Kanatlarım henüz yoktu ama uçuyor gibiydim.

Oturduğum şifonyerin önünden kalktım. Annemin sade gelinliğinin eteklerini elimle düzeltip duvağımı indirdim. Artık hazır olduğumu düşünürken kapının arkasında sert adımları duyunca kalbim yeniden hızlandı. Hemen ardından odanın kapısı usulca açıldı. Mutluluk pırıltıları saçan Gökhan'ı bana bakarken buldum. Gerginlikten katılaşmış yüzümü gevşetmeye çalışıp gülümsedim. Benim gülümseyişime genişçe gülümseyerek karşılık verdi.

Ah! Yürek çarpıntısı!

Odaya girip kapıyı geri kapatırken "Çok güzelsin!" diye fısıldadı.

Yüzüm bir an alev aldı. Kendisi de son derece şıktı. Siyah smokin tam üzerine göre dikilmişti. Geniş omuzları heybetli görüntüsünü tamamlıyordu. Yeşil gözlerini muntazam kirpikleri süslerken bana aşkla bakıyordu. "Sen de çok yakışıklısın," dedim.

Çekici gülüşü yüzünde daha bir can yakarken gelip elimden tuttu. "Hazır mısın? Nikâh memuru bizi bekliyor."

"Bekletmeyelim o zaman," dedim kısık sesle. O kadar heyecanlıydım ki kelimeler dilime dolanıyordu. Kalbimin soğuk ve hızlı atmasını umursamamaya çalışıp Gökhan'a baktım.

Derin soluk alıp sabırsızca geri bıraktı. Ilık soluğu, duvağımı aşıp yüzüme vurdu. Onun nefesinin kokusu daha bir heyecanlanmama neden oldu. Kolunu nazikçe uzatıp koluna girmem için bekledi.

Bekletmeden koluna girdim, yan yana odadan çıkıp kısa koridoru aştık. Koca salonda küçük kalabalık bizi mutlulukla karşıladılar. Alkışlar arasında nikâh masasına oturduk.

Salondaki tüm bu insanlar, teyzem ve ailesi dışında atma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

caydılar. Cazî soyundan gelen ben, cazî avcısı şekil değiştiren atmacanın eşi olmak için buradaydım. Ne kadar ironiydi. Doğal katiline âşık olup evlenen dünya üzerinde kaç kişi vardı? Sanırım ben tektim. Ve tek olmak bile beni müthiş heyecanlandırıyor ve mutlu ediyordu.

Tüm keskin bakışların altında nikâh masasına otururken titrememi durdurmaya çalışıyordum. Son zamanlarda azalan kalp soğukluğum şu anda geri gelmiş ve kalbimi dondurmuştu. Soluk alıp verirken boğazım yanıyor, alnımı buzdan ter tabakası kaplıyordu.

Bunun olacağını, DNA'ma kazınmış olduğunu Zafer Bey de Sezen Hanım da pek çok defa dile getirmişlerdi. Yarı atmaca olsam da onlardan korkma yetimin asla gitmeyeceğini söylemişlerdi. Kendimi buna ne kadar hazırladığımı düşünsem de yanıldığımı şu an anlıyordum. Hazır değildim. Bu kadar cazî avcısı atmaca topluluğunun içinde kendimi ağaç kurdu gibi hissediyordum.

Ama yine de memur sorularını sorup nikâhımızı kıyarken bir rüyada gibiydim. Alkışlar kulaklarımı doldurduğunda nikâhımızın kıyıldığını o an anladım.

Heyecandan dizlerim titriyordu, Gökhan'ın desteğiyle ayağa kalktım. Ne zamanki duvağımı açıp alnımdan öptü, eşi olduğumu kavrayabildim. Kızardığımı hissedebiliyordum, yanıyordum. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, yaşadığım duygu yoğunluğundan gözlerimin yaşla dolduğunu hissediyordum.

Sonra beni diğerlerine doğru çevirdi. Teyzem, diğer konukları umursamadan yaşadığı mutluluktan dolayı ağlıyordu. Yeni aile bireylerim ise, tüm korkuma rağmen bize mutlulukla bakıyorlardı. Metin haricinde diye düşündüm.

O, bir köşede durmuş alaycı gözlerle bizi izliyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde rahatsız olmuşçasına kımıldanıp başını dışarı çevirdi. O an gözlerindeki acıyı gördüm. Alaycılığı sadece maskesiydi. Kendisinin böyle bir mutluluğu hiç yaşa-

madığını ve yaşayamayacağını bilmenin acısı vardı gözlerinde. O an onun için üzüldüm.

Lal heyecanla gelip beni kucakladı, sonra diğerleri... Ne zaman ayarlandığını bilemediğim müzik odayı doldurduğunda Gökhan beni salonun ortasına sürüklüyordu.

Bir eli belimi kavrarken diğer eli elimi tuttu. Yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda kalbim mutlulukla kanat çırpmaya başladı. Müziğin ritmiyle dönmeye başladık. Sonra bize Sezen Hanım ile Zafer Bey eşlik etmeye başladı. Onların ardından da Selim ile Lal katıldı.

Düğün yemeğimizi yeni ailem ve yeni dostlarımla birlikte yedik. Yemekten sonra Gökhan'ın arkadaşları fazla geç vakit olmadan ayrılmışlardı. Teyzemler de onların ardından evlerine gitmişti. Sonunda yeni ailemle şimdi baş başa kalmıştım.

Gerçi birkaç gündür yeni ailemle baş başa kalma alıştırması yapmıştım. Ama şimdi farklıydı, şimdi soyadım onlarla birdi; Sifteyi! Ben de Bayan Sifteyi olmuştum.

Gecenin ilerleyen vaktinde, Gökhan'ın güçlü kollarında odasına girdiğimizde heyecandan soluğum tıkanmıştı.

Gökhan'ın odasına ilk defa bugün sabah girmiştim, o da Lal'ın beni dinlemeyip aldığı eşyalarımı onun dolabına yerleştirmek içindi. Büyük ve temiz oda son derece şık döşenmişti. Lal, evin yer yerinde parmağının olduğunu fakat bu odaya müdahale edemediğini üzgün sesle dile getirmişti. Gökhan'ın çok zevkli olduğunu kabul etmek zorundaydım. Zevkli ve titiz!

Aşağıdan derenin sesi şu an kulaklarımıza kadar geliyordu. Gündüz, dere net bir şekilde görebiliyorken gece, sadece sesini duyabiliyorduk. Gecenin karanlığında şarkı söyleyen dere, köylere giden asfalt yola yoldaşlık ederek denize ulaşmaya çalışıyordu. Gökhan'ın ailesinin evi yoldan elli metre kadar yukarıdaydı. Bu yüzden yolu ve dereyi yukarıdan rahatlıkla görebiliyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Loş ışıkta aydınlanmış odaya gözlerimi gezdirdim. Buz mavisi yatak örtüsü örtülmüş kocaman yatağı çabucak es geçtim. Yerlerdeki siyah ve kırmızının ağırlıkta olduğu el halıları, son moda çizgiler taşıyan mobilyalar ve Gökhan'ın eşyalarının konduğu, üzerinde parfüm şişelerinin sıralandığı şifonyer ilk gözüme çarpandı. Bir köşede kocaman bir müzik seti ve yanında gitar...

Gökhan yavaşça yaklaştı, arkamda durduğunu hissediyordum. Kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. Şimdi sırtım onun sert göğsüne yaslanmıştı. Kalbimi buzdan bir elin tutmasına rağmen deli fişek gibi atıyordu. Elbette ki kalbimin sesini duyuyordu. Ensemden hafifçe öptü; nefesinin rüzgârı ensemi okşuyordu. Ona duyduğum yoğun duygunun ateşleme fitili miydi yoksa ondan korkmamın altında yatan içgüdü müydü bilemiyordum, bu hafif rüzgâr ensemdeki tüylerin dikelmesine neden olmuştu. Beni kendine çevirdi, hiç itirazsız uydum.

"Çok güzel olduğunu söylemiş miydim?" dedi kısık sesle. Başımı olumsuzca hafifçe sallarken başım eğikti. Gözlerim beyaz gömleğine odaklanmıştı. Çenemden hafifçe tutup kaldırdı. Sert çenesinden dolgun ve sert dudaklarına kaydı gözlerim. Hafif aralıktı ve sık nefesler alıyordu. Biraz daha kaldırıp gözlerine baktım, gözlerinde yıldızlar parlarken nefesimin tıkandığını hissettim. Salık bıraktığım saçlarım yüzüme düşmüştü, uzanıp kulağımın arkasına attı. Elini çekmeden boynuma dokundu, parmak uçları hızla atan nabzımın üzerindeydi.

Hafifçe gülümsedi. Yavaşça bana yaklaşırken bu defa parmakları saçlarımın arasına kaymıştı. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda göğsüme bağladığım kollarım çözülüp ona uzandı. İnce gömleğinin altında kollarının sertliğini hissedebiliyordum, bu da beni daha çok heyecanlandırıyordu. Benden aşağı olmayan Gökhan boğuk sesle inlerken beni kucaklayıp bu defa buz mavisi yatağın üzerine taşıdı.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu, karanlıkta birbirimize sarılmıştık. Uzakta bir yerde sabah ezanının sesini duymuştuk. Ardından çakalların ulumalarını ve Keskin Kulağın onlara cevap verişini... Ev sessizliğe gömülmüştü. Bu gece de nöbete gitmiş olmalıydılar. Gerçi Gökhan bir şey söylememişti ama biliyordum.

"Bu kadar mutluluğu hak etmediğimi düşünüyorum. Benim için çok fazla!" Korku ve endişeyle mırıldandım.

Endişemi yok etmek için sıkıca sarıldı. "Biz bunu hak ediyoruz. Daha iyi olacak!" dedi emin sesle. Öyle umut ederek ona biraz daha sokuldum. Baharat kokusunu içime çekip gözlerimi yumdum. Uyumaya cesaretim yoktu, bu güzel gecemi kâbusla noktalamak istemiyordum.

Usulca "Uyuyalım biraz," derken parmak uçları yüzümü okşuyordu.

"Uyumak istemiyorum," diye mırıldandım göğsüne doğru.

Hafifçe beni kendinden uzaklaştırıp yüzüme baktı. "Neden?" diye sordu merakla.

"Kâbus görmek istemiyorum. Biliyorum ki uyursam o kâbuslardan birini göreceğim. Ama sen uyu, ihtiyacın var."

"Hayır, yok! Son günlerde kâbus gördün mü," diye sordu merakla.

"Hayır. Ama ne zaman güzel bir şey yaşasam ardından gecenin sonunda kâbusla uyanıyordum," diye itiraf ettim. "Bunu yeniden yaşamak istemiyorum."

"Anlıyorum," derken yine beni kendine çekti. "Hepsi geçecek," diye söz verdi.

Sessiz kaldım. Değil bir şey söylemeye, yorum bile yapamazdım. Gelecekle ilgili endişeler beni o kadar korkutuyordu ki nefesimi kesiyordu.

"Birazdan hava aydınlanacak, üşümezsen balkona çıkalım mı?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olur," dedim hemen.

Yataktan doğrulup başucu lambasını yaktı. Yataktan çıkıp üzerimden sıyırıp yere attığı geceliğimi yerden aldı. Giyinmek için geceliğe uzandım, bana vermek yerine kendisi giydirdi. Saçlarım dağılmış, boynumun iki yanından göğsüme doğru akmıştı. Geceliğimi giydirdikten sonra saçlarımı geceliğin içinden çekip yeniden dışarı saldı. Nefesinin titrek sesini duyabiliyordum. Yine yanaklarımın yanmaya başlamıştı. Utançla eğilmiş başımı kaldırdı ve dudaklarıma uzandı. Sertçe, yaşamı bu öpücüğe bağlıymış gibi öperken elleri arzuyla yeni keşifler ararcasına vücudumda geziniyordu. Bir süre sonra parmak uçları saçlarıma ulaştı ve tutku dolu gözlerle geriye taradı.

"Sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum," diye itirafını fısıldadı utançla kızaran yüzüme doğru. "Doymak istediğimi hiç sanmıyorum."

Sesi mi daha etkiliydi, ifade şekli mi? Yoksa bana bakan gözlerindeki arzu mu? Belki de hepsi çünkü beni lav denizinde yüzdürürken varlığı kalbimi serinletiyordu.

Yataktan çıkıp doğruldu. Bana döndü ve uzanıp elimden tuttu. Neler oluyor dercesine yüzüne bakarken nazikçe yataktan çıkmama yardım etti. Cevap vermese de balkon sözünü yerine getirdiğini anlamıştım. Yine elimi bırakmadan balkon kapısını açtı ve dışarı çıktık.

Serin sabah rüzgârı geceliğimi aşıp da vücuduma çarptığında ürperdim. İstem dışı Gökhan'a sokuldum. Kolunu kaldırıp omzuma doladı ve kendine iyice çekti. Kendisinin üzerinde sadece bir boxer çamaşır vardı ve hiç üşüyor gibi görünmüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Neyi sorduğunu anlamadığım için yüzüne baktım. "Belindeki kaşıntı," diye devam etti.

"Ah, o mu? Geçti,"

"Şu an canın yanmıyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama operasyondan öncesine kadar çok gergindim," diye itiraf ettim.

"Farkındaydım," derken hafifçe kıkırdadı. Ne demek istediğini anlamadım, şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Elin devamlı oradaydı ve kaşımamak için yaptığın mücadele gözümden kaçmıyordu."

"Çok sinir bozucuydu," dedim yaşadığım rahatsızlığı dile vururken.

"Sonunda kurtuldun."

"Bütün her şeyi arkamızda bırakacağımız gün olacak mı?" dedim korkuyla.

Dudakları saçlarımın üzerinden başıma dokunurken "Emin ol!" dedi rahat bir sesle. Kollarımı çıplak beline dolayıp başımı güvenli göğsüne gömdüm.

Birbirimize ne kadar zamandır dolanmıştık kestiremiyordum. Ama gün yavaş-yavaş aydınlanıyordu. Güneşi görmek kolay olmayacaktı sanırım çünkü dik ve yüksek tepeler buna olanak verecek gibi görünmüyordu.

Alacakaranlıktan arınan ağaçlar hafif rüzgârda sadece yapraklarını sallıyorlardı yeni günü kucaklamak istercesine alkış tutar gibi. Doğa yeni güne uyanıyordu. Kuş sesleri az önce bu seremoniye katılmışlardı.

Aşağıda, asma köprünün diğer ucuna bir araç yanaştı. Uzaktan da olsa kim olduklarını görebiliyordum. Selim'in arabasıydı ve Selim ile tanımadığım bir adam araçtan indiler. Düğünümüze gelmemişti, onu daha önce görmemiştim.

Benim endişeyle baktığım yere bakan Gökhan açıklama yapma ihtiyacı hissetmişti. "Hasan Bey. Ardeşen'den geldi. Bizler gibi," dedi kısaca. Bizi korumak için takviye mi yapıyorlardı?

"Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla.

"Endişelenecek bir şey olmadı. Sadece tedbir! Hadi gel." Elimden çekip odaya sürükledi. İlk an gelenlerin bizi balkon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da görmelerini istemediğini düşündüm. Gerçi pek görünür bir nokta değildi balkonun konumu. Çok dikkatli bakılırsa belki görülebilirdi. Belki de konudan uzaklaştırmak için odaya geri dönmüştük.

Beni yatağa oturturken "Uyumak istemediğine emin misin?" diye sordu tekrar. Başımı olumsuzca salladım. Dışarıdan ağaçların dallarını sarsan rüzgârın sesini duyduk, aynı anda o rüzgâr odanın perdesini havalandırdı. Gökhan'ın varlığıyla yeterince üşüyordum. Ama şimdi sabah rüzgârı da tenime değince yeniden ürperdim. Gökhan bunu hemen fark etti.

"Hasta olmana izin veremem," dedi ve kalkıp balkon kapısını kapattı. Ve o an Gökhan'ın sırtındaki şekilleri gördüm.

Eğer onun bir şekil değiştirip atmaca olduğunu bilmeseydim sırtına kanat dövmesi yaptırdığını düşünebilirdim. Omurilik kemiğinden başlayan şekiller kürek kemiğine doğru kanat şeklinde açılıyordu. Hafif kül rengi şekiller kollarının hemen arkasından dirseklerine kadar uzanıyordu.

Döndüğünde şaşkınlık dolu yüzümü gördü. Neyi gördüğümü hemen anladı ve gülüşü çekici yüzüne yayıldı. Gülüşü, olduğu şeyin guruyla doluydu.

Yakın zamanda o gururu bende yaşayacaktım. Hem de çok yakın zamanda. Belki onlardan daha üstün olacaktım. Elbette ki melez olmam böyle düşünmeme neden oluyordu. Zafer Bey, yani Zafer babanın iddia ettiği buydu. Yatu iblisi gelmeden, onunla yüzleşmeden bu becerimin ortaya çıkmasını çok istiyordum. Ondan ailemin intikamını almak için sabırsızdım. Gökhan ve yeni ailem, henüz Yatu iblisiyle yüzleşmem için çok erken olduğunu söylüyorlardı. Ama ben onlar gibi düşünmüyordum. O iblisi yok edebileceğime emindim. Ardından da sıradan ve mutlu bir hayatımız olacaktı.

Oysa sıradanlığı umut etmek ne büyük aptallıktı.

Sıradan günler sıradan insanlar içindi. Ne ben, ne Gökhan sıradan değildik. Artık değildim. Gökhan, bu özelliğiyle

doğmuştu, hiç sıradan olmamıştı. Bu yeni duruma alışmak benim için ilginç bir deneyim olacaktı.

Düğünümüzün ilk haftasını geride bırakmıştık. Yatu iblisiyle yüzleşme anına hazırlandığımız için balayına gitmemiştik. Komik bir şekilde balayında hissetmemiz için tüm ev halkı bir çaba içindeydiler.

Kocaman evi geceleri bize bırakıyorlardı. Zafer baba, Sezen anne ve Lal, geceleri araştırma yapıyoruz diye hastanede kalıyorlardı. Erkekler ise tüm gece köyde ve ilçenin belli noktalarında nöbet tutuyordu.

"Ne kadar daha sürecek bu koruma kalkanı?" diye sordum göğsüne biraz daha sokulurken. Gecenin ilerleyen saatiydi. Karanlığa aşina olsak da ışığı yakmamış yapamıyorduk. Birbirimizi her halimizle net bir şekilde görmeyi seviyorduk.

Eli yeni ameliyat olduğum kuyruk sokumumda hafif dokunuşlarla okşuyordu. Ve bu okşayış yeni ürpermeleri beraberinde getiriyordu.

"Belli değil," dedi. "Seni rahatsız ettiğinin farkındayım. Ama başka bir yol yok şu anda," dedi özür dolu sesle.

"Gökhan!" derken göğsünden başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Ben rahatsız değilim. Benim endişem insanların benim yüzümde düzenlerinden olması!"

"Bunu bekliyorduk hepimiz. Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorduk ama bekliyorduk. Şimdi endişelenmeyi bir kenara bırak," derken beni göğsüne geri çekti.

Başımı güçlü göğsüne gömüp kokusunu içime çekerken "Şu kilit rüyan nasıldı?" diye sordum. Gerçeklerden biraz uzaklaşmak bir süreliğine de olsa ikimize iyi gelecekti.

"Güzeldi," dedi. Nefesinden güldüğünü hissetmiştim. Başımı kaldırıp yeşil gözlerine baktım. Kalbim heyecanla zıpladı; Çok yakışıklıydı!

Kalbimin düzensiz ritmini yok sayarak "Çok açıklayıcıydı!" dedim alayla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aniden üzerinden beni kenara kaydırdı ve itiraz etmeme fırsat vermeden üzerime çıktı. Yüzündeki ifade nefesimin heyecanla tıkanmasına neden oldu.

Kulağıma doğru "Açık saçık desem," diye fısıldadı.

"Şimdi daha çok merak ettim," derken kıkırdamamı bastıramadım.

Dudakları kulağımdan boynuma inerken "Sen istedin!" dedi beni yataktan kaldırdı.

Şaşkınlıkla yüzüne bakarken üstünü giyinmeye çalışıyordu.

"Neler oluyor!" dedim şaşkınlıkla.

"Rüyamı anlatacağım," dedi ve giysilerime yöneldi.

Buraya gelmek için Gökhan'ın şekil değiştirmesi gerekmişti. Bir de bizi koruyan diğer atmacalardan gizlenmek de gerekmişti. Bunun için çok sessiz hareket etmek zorunda kalmıştık. Ki ilk defa Gökhan'ı şekil değiştirirken gördükten ve beni bir yerden bir yere götürmek için pençesine oturmamı söyledikten sonra sessiz kalmak neredeyse imkânsız gibiydi.

Halüsinasyondaymışım gibi ama gözlerim sonuna kadar açılmış halde Gökhan'ı şekil değiştirirken izledim. Müthiş bir şeydi! Muhteşem, doğaüstü bir görüntüydü. Şekil değiştirmek için önce kendini buna hazırlama adına gözlerini yumup birkaç defa göğsünü havayla şişirdi. Sonra öne doğru yay gibi gerildi ve şekli insan suretinden çıkıp atmaca suretine girerken altına giydiği pantolon muhteşem tüylerin uzunluğuyla yok olmuştu.

Değişim geçirirken duyulan tek ses göğsüne doldurduğu havanın sesi ve devamında kanatlarının ortaya çıkmasıyla çırpma sesiydi. Bu muhteşem görsele dakikalar boyunca bakakalmıştım.

Ama heyecanımı içime gömüp pençesine tahterevalliye oturur gibi oturduğumda bu defa korkunun kucağında cebelleşiyordum. Karanlığın içinde ilerlerken her an dengemi kaybederim korkusuyla mücadele etmek zorunda kaldım.

Gökhan'ın pençesine oturarak gelmiştim. Daha önce gördüğüm bir yer değildi. Gece olduğu için yön duygum iptal durumdaydı. Ama burası çok güzeldi. Büyük ağaçlar çevremizi çepeçevre kuşatmıştı. Minik bir şelale hemen yanı başımızda hafif bir melodi mırıldanırcasına küçük birikintiye akıyordu. Minik birikinti gecenin karanlığında dipsiz bir kuyu gibiydi. Ürkmüyordum. Çünkü yanımda Gökhan vardı. Gökhan –sadece pantolonunu- çıkarıp benim de soyunmama yardım etmek için yanıma gelmişti. Şekil değiştirirken neden üstlerinin çıplak olduğunu da bu sayede anlamıştım.

Ormanlık bir alandaydık.

Gecenin serinliği tenime değiyor olsa da içten içe yanıp kavrulduğum için serinliği hissedemiyordum. İkimiz tamamen soyunduktan sonra beni minik su birikintisine doğru çekiştirdi.

"Korkma, derin değil," derken sesi haddinden fazla boğuktu.

Sadece başımı salladım. Konuşmaya, hele Gökhan'ın yüzünde gördüğüm tutkudan nefes bile alamıyordum.

"Kilit rüyamda o gece tek başıma yüzüyordum," diye başladı kısık ama boğuk sesle. O ana gitmiş gibi yaşadığı duygudan olsa gerek yutkunurken boğazındaki sesi kulağıma kadar geliyordu. "Karanlığın içinden üzerine dolunayın parlak ışığı seni aydınlatırken bana doğru geldin ve hiç konuşmadan suya girdin."

"Bir şey eksik değil mi?" diye sordum. Merakla yüzüme baktı. "Dolunay," dediğimde gözleri parlamaya başladı.

"Şu an ay kadar parlaksın," dedi sırıtarak. Yeniden rüyasına dönerken gözleri buğulanmaya başlamıştı bile. "O an kımıldayamadım," derken suyun içindeydik. Tüm tenim hazla ürperdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylediği gibi, derin değildi minik göl, göğsüme kadar geliyordu. "Üzerinde sadece beyaz bir elbise vardı. Kımıldayamıyordum ama sen her adımda bana daha çok yaklaşıyordun. Peri olduğunu sandım ilk an. Beni baştan çıkarmaya çalışan bir cin veya. Ama her ne idiysen senden çok etkilenmiştim." Kolumu boynuna dolarken "Kolların bana uzandı ve *'Sana geldim,* dedin. Sonra hiç tereddütsüz öpmeye başladın," dedi ve tutkuyla dudaklarıma uzandı. Öpüşü özlem doluydu. Elleri vücudumda özgürce gezerken bedenim ona susamışçasına dayanmıştı.

"Aynen böyle!" dedi boynuma doğru inerken.

"Gökhan!" Arzu dolu çığlığım ormanın içlerine doğru dağılırken biz çoktan gerçek âlemden rüya âlemine geçmiştik.

Gökhan'ı tanıdıkça ona olan hayranlığım artıyordu. Aşkların en güzel halini onunla tadıyordum. Tutku dolu yolculuğa çıkarken ona olan bağımlılığım doruk noktasına çıkıyordu. Güzel seviyordu ve güzel yansıtıyordu bunu bana. On sekiz yaşın verdiği toyluğu onun tecrübeleriyle yok ediyordum.

Düşünceliydi. Büyük risk alarak beni bir gece ailemin mezarına götürmüştü; Elbette ki etrafımızda müthiş güvenlik çemberiyle. Sözde akrabalarımın evi o gece ışıksızdı. Gökhan'ın söylediğine göre bir süredir burada değillerdi; başka bir köye, akrabalarına gitmişlerdi. Belki de bizlerden kaçıyorlardı. Artık onları düşünmek dahi istemiyordum. Burcu ve Zeki amcayı Gökhan ve ailesinin uyarılarıyla aramamıştım. Yatu ile bağlantısı olduğuna inanıyorlardı Zeki amcanın. Ki ben de artık öyle düşünmeye başlamıştım. Gökhan ve ailesi dışında herkes o iblise uşak olabilirdi.

Her gün biraz daha artıyordu şekil değiştiren atmacalar. Eklenenleri gördükçe inancım artıyordu. Yatu iblisini yok edecek güç bizim elimizdeydi.

O günü, Yatu iblisinin yok olacağı günü artık sabırsızlıkla bekliyordum. Zafer baba ve diğerlerinin tereddütleri olsa da ben zafer gününün yakın olduğuna inanıyordum.



YANILGILAR

Sizler hiç umutlarınızı yitirdiniz mi? Hiç çıkış yolunun olmadığını, güvenebileceğiniz herkesin etrafınızdan kaybolduğunu gördünüz mü?

Bu ara bana çok oluyor.

Ama içinizi taze tutan bir ışık mutlaka vardır. Sizi hayata bağlayan, şunu da atlatayım dediğiniz bir sebep mutlaka önünüze çıkıyor.

Sebepleri üretmek bizim elimizde. Onları yok etmenin de bizim elimizde olduğu gibi. Her ne olura olsun hayatımızda mutlaka kendimize bir sebep bulalım.

Daha dikkatli bakarsak çevremize, içimizde bir yerde mutlaka bir umut buluruz.

Benim umudum? Şu sıralar -Immmm- sizden saklamak imkânsız olduğuna inandığım için kendimi size karşı ifşa etmekte bir sakınca görmüyorum.

Her şeye rağmen tazeliğini koruyor.

Ben aldanmıştım, hem de çok yanılmıştım. Zafer baba ve diğerleri haklıydılar. Dört duvar arasındaki hapishanemde bunu bir defa daha anlamıştım. Şimdi sadece geriye anılarım kalmıştı. Asla geri gelmeyecek ve tekrarlanmayacak anılarım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hafızam...

Artık işe yaramadığını düşündüğüm hafızam, onunla yaşadığım güzel anıları zihnimi doldurmasına izin verdim. Kendime sadece umudumu taze tutmamı hatırlatan hafızama...

Her gün doğumunda onun anılarını hatırlamaya izin verirdim, şu anda olduğu gibi. Çünkü tek özgür olduğum zaman bu sabahın alacakaranlık vaktiydi.

Anılarımı taze tutmam gerekiyordu. Onu unuttuğum gün öldüğüm gündü. Onunla ilgili her güzel anıyı tekrar zihnimde canlandırmak bana doyumsuz bir zevk yaşatıyordu. Ona olan aşkımı daha bir taze tutuyordu.

Gökhan...

Gözlerim kapalı, güzel anıların sihirli dokunuşuyla dudaklarıma gülümsemem yerleşti; Bana bakışı, dokunuşu, beni güçlü kollarıyla sarmalaması... Özlemle derin soluk aldım. İçimi kavuruyordu Gökhan'a olan özlemim.

Fazla bir zaman geçmeden gülümseyen dudaklarım istemsizce soldu, yok oldu. Dudaklarım ağlamaya hazırlanırken titredi. Şimdi çok fazla yer kaplayan acı anılarım kilitli tuttuğum sandıktan bana isyan edercesine saldırmaya başladılar. Pandora'nın kutusu!

Kurtulmayı başaran her acı anı beynimi delercesine bana çarpıp canımı yakıyorlardı. Çarpma o kadar şiddetliydi ki artık kuruduğunu düşündüğüm gözyaşlarım ardı ardına yine yanaklarımdan süzülüyordu.

Faydasız olacağını bilmeme rağmen acı anılardan kurtulmak için başımı sağa sola salladım. Gözlerim kapalı, derin soluklar almaya çalışırken canımı yakan anıları geri göndermeye çalışıyordum.

Derin derin soluklar alırken ellerimle uğuldayan kulaklarımı tıkadım. Bir süre sonra çabalarım sonuç vermeye başladı; beni derinden yaralayan anıları aynı sandığa geri koyup defalarca, kat kat üzerine sürgü vurdum.

Şu an ayakta durabilmem için kötü anılara değil güzel anılara ihtiyacım vardı bir daha asla gerçekleşmeyecek güzel anılara. Herkesten bir sır gibi sakladığım, var olma sebebime, hâlen hayatta kalma sebebime sıkıca tutunmam gerekiyordu. Asıl önemli olan, buradan kurtulana kadar da bu sırrımı korumam gerektiğiydi. Gökhan'dan bana kalan tek varlığı, karnımda tomurcuklanan bebeğimizi korumam gerekiyordu. Bunu Gökhan'a borçluydum, bunu Zafer babaya borçluydum. Bunu tüm şekil değiştiren atmacalara borçluydum.

Bu bebeğin doğması bu kâbusun sona ermesine bağlıydı. Bunu bir şekilde başarmak zorundaydım. Ama gün geçtikçe zamanımız daralıyordu, bebeğimin varlığını Yatu iblisi öğrenmeden buradan kaçmalıydım.

Bu kadar korumanın içinden kurtulmam mümkün görünmüyordu. Buradan kurtulmamız için bir mucizeye değil binlercesine ihtiyacımız vardı. Sevdiğim adamın dokunuşuna, seni buradan kurtaracağım diyen sözlerine ihtiyacım vardı. İşin acı yanı bunların hiçbirinin asla gerçekleşmeyecek olmasıydı. Bir gün buradan kurtulsam bile...

Az önce kilitlediğime inandığım sandıktan, bana acı veren anılardan biri üzerime saldırırken acımasızca kalbimi parçalara ayırdı. Soluğum, acımla kesildi.

Gökhan'ın ölü bedeni benim zayıf kollarımda hareketsizce yatıyordu. Soğumaya yüz tutmuş bedeni kollarımda benim çaresiz çırpınışlarımla sarsılıyordu. Yeşil gözlerini açmasını, bana tekrar gülümsemesini umutla beklemiştim; ama açmamıştı. Tüm umutlarım onun ölümüyle kapanan gözleri gibi sonsuza dek karanlığa gömülmüştü.

Ne büyük hayal kırıklığıydı yaşadığım, yaşadığımız. Sözde büyük bir ordu ile Yatu iblisini yok edecektik. Tüm özel becerilerim beceriksizliğime dönüşmüştü. Üstelik bizler, Yatu ve askerlerinin karşısında Hazreti Süleyman kıssasındaki karınca ve rüzgâr gibiydik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne büyük yenilgi, ne büyük kayıp!

Metin'in savaş düzeniyle Yatu ve askerlerinin karşısında yerimizi aldığımızda sayıca onlardan üstündük. Ya da Yatu öyle düşünmemizi istemişti.

Akurluk dedikleri, Kaçkar dağlarının eteklerinde, insan nefesinden uzak olduğu ormanlık alanın en yüksek ve tek açıklık noktasında Yatu ve askerleriyle karşı karşıya gelmiştik. Karşılaşmanın öncesinde bölgeyi iyi öğrenebilmem için günler boyu, defalarca Gökhan'la ormanın üstünde ve zemininde keşifler yapmıştık.

Bu noktaya gelene kadar bir ay geçmişti, yeteneklerimin birçoğunu keşfetmiştim. İstediğim insanın hakkımdaki düşüncelerini koklayabilme yeteneğim daha bir gelişmişti. Şekil değiştirmenin inceliğini öğrenmiştim. Büyük savaşa günler kala süzülmeyi, sert dalışları ve en önemlisi hızlı uçmayı öğrenmiştim. Gökhan'la antrenman için pek çok defa yarışmıştık.

Ne kadar sınırlarımı zorlasam da Gökhan'ı geçmem mümkün değildi. Zafer baba, oğullarının içinde en hızlısının Gökhan olduğunu söylediğinde ilk an şüphelenmiştim. Metin'in daha hızlı olabileceğini düşünmüştüm. O Gökhan'dan daha hırslıydı.

Metin'in bana karşı önyargı davranışları düğünümüzün haftasında sona ermişti. Artık bana güveniyordu. Aramızdaki kötü elektrik ortadan kalkmıştı. Aramız o kadar düzelmişti ki Lal'ın bana daha önce anlattığı hikâyesini bu defa kendi ağzından dinlemiştim. Onu ne çok sevdiğini, halen daha sevdiğini kelimelerinin arasındaki söylenmemiş sözcüklerden anlamıştım. Adını söylerken sesinin boğuklaşması, özlemle geçmişe dalması bunlardan sadece bir kaçıydı. Yeteneklerimin arasında insanların dile vuramadıklarını okuma olduğunu o zamanlarda anlamıştım.

Uçabiliyordum. Şekil değiştirmeyi Gökhan ve Selim'in

çabalarıyla başarmıştım. Kollarımın güçlü birer kanada dönüşmesi beni müthiş heyecanlandırmıştı. Diğer şekil değiştiren atmacalar gibi tümden değişemiyordum. Onlar büyük bir koç büyüklüğünde atmaca olurlarken ben onların yarı büyüklüğünde, zarif, naif bir beyaz Simurg'a (Zümrüdü Anka) dönüşmüştüm. Değişimimin ilginç yanı ise başımın bu değişime uğramamasıydı.

İlk değişimi yaşadığımda Gökhan'la odamızda yalnızdık. Büyük uğraşlar sonunda başarmıştım.

Bedenimin içinde kemiklerimin yap-boz çubukları gibi yer değiştirdiğini, küçüldüğünü hissediyordum ama canım yanmıyordu. Daha çok içim gıdıklanıyordu. Derimin altındaki kan, damarlarımdan alev şelalesi halinde akıyordu. Bütün sinir uçlarım karıncalanıyor, loş oda etrafımda dönüyordu. Üzerimdeki geceliğim lime lime olmuş, yerlere saçılmıştı. Uzun dalgalı saçlarıma ise daha sonra Lal'ın hediye ettiği bantla uçuşumu engelleyen saçlarımın dağılmaması için altın bant takmıştım. Böylece -Selim'in ifadesiyle- afili olmuştum.

Bedenim ve kollarım bembeyaz, karanlıkta inci gibi parlayan tüyle kaplıydı. Kollarımın yerine güçlü, uzun kanatlar almıştı. Kuyruk kısmım bir yelpaze gibiydi. Ayaklarım ise güçlü birer pençeye dönüşmüştü. Boynumdan yukarısı değişime uğramadığı için konuşmakta bir sıkıntı yaşamıyordum. Ama ilk konuştuğumda kendi sesimi tanıyamamıştım. Kulağıma müzik gibi gelmişti.

Değişimimin ilk anında Gökhan hayranlık ve şaşkınlıkla baka kalmıştı. Haklı tepkisini gösterme adına beni aynanın karşısına götürmüş, ilk an Zümrüdü Anka'yı gördüğümü sanmıştım. Gökhan'ın haklı tepkisine gülümserken aklım Zümrüdü Anka kuşunun gerçek hikâyesine gitmişti. Edebiyat öğretmenimizin anlattığı hikâyeyi ilk duyduğumda beni çok etkilemişti.

Hikâye şöyleydi; *Rivayet olunur ki, kuşların hükümdarı olan Simurg Anka, Bilgi Ağacı'nın dallarında yaşar ve her şeyi bilirmiş...*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuşlar Simurg' a inanır ve onun kendilerini kurtaracağını düşünürmüş. Kuşlar dünyasında her şey ters gittikçe onlar da Simurg'u bekler dururlarmış. Ne var ki, Simurg ortada görünmedikçe kuşkulanır olmuşlar ve sonunda umudu kesmişler.

Derken bir gün uzak bir ülkede bir kuş sürüsü Simurg'un kanadından bir tüy bulmuş. Simurg' un var olduğunu anlayan dünyadaki tüm kuşlar toplanmışlar ve hep birlikte Simurg' un huzuruna gidip yardım istemeye karar vermişler.

Ancak Simurg'un yuvası, etekleri bulutların üzerinde olan Kaf Dağı'nın tepesindeymiş. Oraya varmak için yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekirmiş. Kuşlar, hep birlikte göğe doğru uçmaya başlamışlar. Yorulanlar ve düşenler olmuş. Önce Bülbül geri dönmüş, güle olan aşkını hatırlayıp; papağan o güzelim tüylerini bahane etmiş (Oysa tüyleri yüzünden kafese kapatılırmış); kartal yükseklerdeki krallığını bırakamamış; baykuş yıkıntılarını özlemiş, balıkçıl kuşu bataklığını...

Yedi vadi üzerinden uçtukça sayıları gittikçe azalmış. Ve nihayet beşinci vadiden geçtikten sonra gelen Altıncı Vadi, yani "Şaşkınlık" ve sonuncusu Yedinci Vadi yani, "Şok oluşta" bütün kuşlar umutlarını yitirmiş. Kaf Dağı'na vardıklarındaysa geriye otuz kuş kalmış.

Simurg'un yuvasını bulunca öğrenmişler ki; "SİMURG ANKA - Otuz Kuş" demekmiş.

Onların hepsi Simurg'muş. Her biri de Simurg'muş. Simurg. Anka'yı beklemekten vazgeçerek, şaşkınlık ve yok oluşu da yaşadıktan sonra bile uçmayı sürdürerek, kendi küllerinin üzerinden yeniden doğabilmek için kendilerini yakmadıkça, her birinin birer Simurg olmayı göze almadıkça bataklıklarında, tüneklerinde ve kafeslerinde yaşamaktan kurtulamayacaklardı.

Şimdi ben de bir Simurg'tum; görüntü ve amaç olarak. Kendi küllerimden yeniden doğuyordum. Kendi adımın manidar bir şekilde Kardelen olması gibi... Hiçbir karanlık kışın Kardelenlerin karı aşıp, açmasına engel olamadığı gibi...

şimdi kendi gökyüzümde uçma zamanı, şimdi karanlık karı aşıp güneşe ulaşma zamanı diye düşünüyordum. Buna inanıyordum.

Felaketimizin habercisi gibi günlerce süren bu yağmurun son kırıntılarındaydık. Hava, bir düzeliyor bir bozuyordu. Eylül ayının ilk pazarıydı. Büyük karşılaşmaya çevre bölgelerden de atmacalar günler öncesinden gelmişlerdi. Zaman daraldıkça gerginlik üst seviyeye çıkıyordu.

An gelip de tümümüz Akurluk'ta Yatu iblisini ve askerlerini beklerken insan figüründeydik. Neyle karşılaşacağımızı tam olarak bilmiyordum. Zafer baba, Ardeşen'den gelen Hasan Bey ve yedi oğlu, Ardahan'dan Kazım Bey ve dört oğlu, Hopa'dan İdris Bey ve beş oğluyla katılmışlardı. Daha önce tanıştığım Fevzi Bey ve yeğenleriyle beraber on, Timur Bey ve dört oğlu, Hilmi Beyle üç oğluyla birlikte ilk defa böyle bir savaşa katılan Yunus Efendi ve beş oğluyla gelmişti. Haliyle babalar biz gençlerden çok daha tecrübeliydiler. Yedisi de Yatu ve askerleriyle daha önce çarpışmışlardı. Defalarca anılarından ders almamız için daha önce başlarından geçen savaşları anlatıp durmuşlardı. Onların tecrübelerini kendimize rehber edinmiştik.

Gece yarısını geçmişti. Saatlerdir benimle beraber elli kişi Yatu iblisini ve askerlerini ormanın içinde bekliyorduk. Yağmur bizi tamamen ıslatmasına rağmen bir gram üşümüyorduk. Tam tersi tenimizin altında kaynayan ateşten dolayı kaslarımız seğiriyordu. Tümümüzün vücudu değişim geçirmeme adına kendimizle büyük savaş halindeydi.

Vakit gelmişti.

Hasan Bey on metre kadar ilerimizdeydi, tiksinircesine garip bir ses çıkarıyordu. Neler oluyor, diye Gökhan'a baktığımda onun da kaskatı kesildiğini gördüm.

Gökhan'la bakışlarımız buluştu. Gökhan da Hasan Bey gibi kötü koku almışçasına yüzünü buruşturmuştu. "Geliyorlar!" dedi zor duyulur sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neler oluyor? Neden yüzün ekşidi?"

"Kokularını duyabiliyorum. Diğerleri gibi!" dedi fısıltıyla.

Koku! Mısır püskülü yanığı kokusunu hayal etmeye çalıştım. Onlara koktuğu gibi bana kokmuyordu. Bunu anlayabilmem için Lal bunu deneyle göstermişti. Gerçekten iğrenç bir kokuydu. Ama tam olarak onlar gibi olmadığım için koku konusunda da yalnızdım. Kesinlikle bir Caziyi kokusuyla anlamam mümkün değildi. Onları tanımaktaki tek rehberim onlardan yayılan kötü elektrikti. Kötülüklerini koklayabiliyordum.

Yağmurlu karanlık gökyüzünden kulakları rahatsız eden tiz bir ses gelmeye başladı. Ve o anda da kötülüğün kokusunu duymaya başladım. Kötülük ve kan kokusu!

Etrafımızda henüz şekil değiştirmemiş atmacalar huzursuzca homurdanmaya başlamışlardı. Kendilerini savunmasız hissediyorlardı. İkinci bir emre kadar şekil değiştirmeyeceklerdi.

"Düşündüğümüzden de zor geçecek," dedi biraz gerimizdeki Ali.

"Görüntüye aldanmayalım!" dedi bir başkası.

Gökhan öfkeyle homurdanırken etrafına baktı. İçinden her ne söylediyse hepsi sessizliğe gömüldü. Sonra bana döndü. "Her ne olursa olsun sakın şekil değiştirme," diye uyardı. Şaşkınlıkla karanlığın içinde yüzüne bakarken neden diyordum. "Seni bilmemesi gerekiyor. Anladın mı beni, her ne olursa olsun sakın şekil değiştirme."

"Neler oluyor? Böyle planlamamıştık. Siz savaşırken ben kenarda duramam."

"Senin iyiliğin için!"

"İyilik yapmak istiyorsan bana engel olma! Ailemin intikamını almama engel mi olacaksın?" diye sordum kızgınlıkla. Bunu yaptığına inanamıyordum.

"İntikamını alacağız, küçüğüm! Sadece sözümü dinle," dedi bu defa yumuşak sesle. Öfkemi anlamıştı. Yüzü, tüm gerginliğine rağmen yumuşamıştı.

Ne değişmişti, neden önceden kararlaştırılmış şeyi şimdi uygulamamı istemiyordu? Bunda bir iş vardı. Birinden bir haber mi almıştı? Kimden peki? Kim benim şekil değiştirmemin tehlikeli olabileceğini söylemişti? Kulaklarımla duymamıştım. Bu bilgi telepatiyle söylenmiş olmalıydı. Kim peki?

Gökhan'ın uyarı dolu bakışları cevap vermekte geciktiğimi gösteriyordu. Başımı, kabul ettiğimi gösterme adına salladım. Anında yüzünde rahatlama adına gülümseme yerleşti. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Sanki "Başaracağız," derken daha çok kendini buna inandırmaya çalışıyordu.

Buraya gelirken Sezen Hanım ve Lal'ı evde bırakmıştık. Olmadık gelişmeleri bize haber verebilmeleri için onların geride olmaları gerekiyordu. Yoksa değişmememem gerektiğini onlar mı söylemişti? Neden peki?

Kulakları tırmalayan tiz ses saniyeler geçtikçe yakınlaşıyordu. Bu demek oluyordu ki düşündüğümden hızlıydılar. Nasıl bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum. İnsan figüründe mi olacaklardı, başka bir şekilde mi?

Bunu düşünürken aniden sesler kesildi. Islak karanlık orman bir anlığına sessizliğe gömüldü. Yatu ve adamlarının nerede olabileceklerini kestiremiyordum. Benim gibi Gökhan ve diğerleri de aynı durumdaydılar. Sanki görünmezlik bulutunun arkasına saklanmış gibiydiler.

Yağmurun ardında beliren sis, orman zeminine yayılmıştı. Tüm dikkatimizle sisin içinden belirecek düşmanlarımıza karşı tetikteydik.

Dakikalar sonra sislerin içinden, yoğun sisi yararak gelen tek bir figür belirmeye başladı. Adama dikkatle baktım. Bu adamı tanıdığımı düşündüm ama nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum. Siyah pantolonu ve siyah tişörtünün üzerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzun, ayaklarına kadar uzanan yıldızsız gece kadar siyah pelerin atmıştı. Parmak uçları birbirine dokunmuş halde önde tutuyordu. Yüzünde alaycı gülüş yerleşmiş, kendinden emin adımlarla bize doğru ilerliyordu. Başında saç olmadığından mı, yoksa sıfıra vurulduğundan mı ne, dazlaktı. Karanlığa rağmen kara gözleri dipsiz kuyuları andırıyordu. Pörtlemiş gözleriyle oldukça korkutucu görünüyordu. Yatu Pehlevi bu muydu? İstem dışı Gökhan'a yaklaştım. Kolumu beline dolarken tişörtünden asılmıştım.

Gökhan'ın vücudu gergindi.

Hasan Bey karanlığın içinden "Dur!" diye bağırdı. Sesi duyar duymaz durdu iblis. Yüzünde hain gülüşüyle karanlığın içinden hemen beni görmüştü, bakışlarındaki sabırsız ifadeyle bana baktı. İstem dışı ürperdim. Karanlığın içinde Gökhan'ın arkasında olmama rağmen beni görebiliyordu.

"Bu o mu?" diye sordum fısıltıyla. Yatu Pehlevi olduğunu düşünüyordum.

Aklımdakini çürütmek için "Bu Vladimir!" dedi tükürürcesine Gökhan. Yatu'nun cellâdı, diye düşündüm. Karşımızdaki iblis ne düşündüğümü anlamış gibi daha da geniş sırıtmaya başladı.

"Ve kraliçemizi hünkârımıza götürmek üzere buradayım," dedi gür sesiyle, Gökhan'ın cümlesini tamamlar gibi. Hafif aksan olsa da net Türkçe konuşuyordu.

"Yanlış kapıya geldin," dedi Hasan Bey alayla. "İblisin eşi bizim aramızda değil. Cehennemin yedi kat altında belki bulabilirsiniz."

"Kraliçem!" derken bana hitap ediyordu, sanki ona göre Hasan Bey'in söyledikleri sinek vızıltısıydı. "Sizi hünkârımıza götürmeme izin verin," diye devam etti bana bakarak.

Ne diyeceğimi bilemez şekilde Gökhan'a baktım. Gökhan iki elini yanlarında yumruk yapmıştı. Adamın üzerine atılmamak için görünmez bir güç tarafından tutuluyor gibiydi.

"Siz kim oluyorsunuz ki?" dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Hünkârımın yolunda bir kul," dedi son derece yumuşak ve saygılı sesle.

Gökhan "Kardelen bir yere gitmiyor," dedi suskunluğunu son vererek. Beni ondan korumak için tamamen arkasına yekmişti. Artık Vladimir'i göremiyordum, Gökhan'ın sırtı bir kale gibi önümde yükseliyordu.

"Kiminle muhatap oluyorum?" diye sordu alayla.

"Ben Kardelen'in..."

"Gökhan!" diye bir ses yanı başımızda kükredi. Zafer baba ne ara yanımıza gelmişti? Meydanın diğer ucundaydı.

"Demek o Gökhan sizsiniz? Hünkârımızın övgüyle anlattığı araç..." derken kendi kendine mırıldanmıştı. Ama duymamızı da ister gibiydi. Sonra sesini daha yükselterek "Kraliçemizi bu güne kadar koruyup kolladığınız için hünkârımız size minnettar. Bunun için size ayrıca teşekkür edecek," dedi. Az önce kendi kendine mırıldandığının aksi sözler sarf ediyordu. Sözlerinin ne kadarı gerçek, ne kadarı alay, ayırt edilmiyordu.

"Burada toplanmamızın asıl sebebine gelsek artık," diye araya girdi Zafer baba öfkeyle. "Yatu nerde, karşımıza çıkmaya korktu mu?" diye alayla devam etti. Zafer babanın dik duruşu hepimize cesaret veriyordu. O mükemmel bir savaşçıydı.

Vladimir istifini bozmadan güldü. "Hünkârımızın asla hiçbir şeyden korkmadığını unuttuğunuzu düşünmeye başladım. Önce ben geldim, çünkü..." kollarını iki yana açıp omuz silkti. "Kimsenin canı yanmadan bir antlaşmaya varabileceğimizi düşündü hünkârımız."

"Yanı korktu," diye üsteledi Zafer baba.

Vladimir bu defa gülmedi, ifadesiz bir yüzle Zafer babaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı. "Hünkârımızla karşı karşıya gelmek isteyebileceğinizi düşünemiyorum," dedi bir süre düşündükten sonra.

"Bunu daha önce de yaptık. Şimdi de bu yüzden karşımıza çıkamıyor. Ayrıca bizim Yatu iblisine vereceğimiz bir şey yok."

Vladimir yine güldü. "Size ait bir şeyi istemiyoruz ki, kendisine ait olanı istiyoruz. Bu onurlu yazgıyı, dünya kurulduğunda kader çizgisinde yazan bir yazgıyı yerine getirmem gerekiyor. Şimdi bana hünkârımızın müstakbel eşine eşlik etmem için izin verecek misiniz, yoksa..." Susması sabırsızlığını yansıtırken... Vermeyecek misiniz?" diye bitirirken bu defa sesi tehdit doluydu.

"Senin aradığın burada değil," diye yineledi bu defa Hasan Bey.

Kalabalık olmamız karşımızdaki iblis için bir şey ifade etmiyordu. Bunu da sıkılmış gibi "Bu iş çok uzadı," diyerek gösterdi. Hemen ardından "Bizim istediğimiz hiçbir taraf için bir kaybın olmamasıydı. Bunu siz istediniz!" der demez aniden yarasaya dönüştü ve geldiği yöne doğru uçarak ortadan kayboldu. Bu olağan dışı durum karşısında şaşıran sadece bendim.

"Herkes ne yapması gerektiğini biliyor mu?" diye sordu komutan edasıyla Hasan Bey.

"Evet," dedi Ali ile Gökhan.

Önceden kararlaştırdıkları yere konuşlanmak için Hasan Bey ve Zafer baba yanımızdan hızlıca uzaklaşıp gözden kayboldular. Ali, Gökhan'ın önüne geçip savunma pozisyonu aldı. Gökhan ise şekil değiştirmeye başlamıştı bile. Büyük kanatlarını uçmaya hazırmışçasına çırpıyordu. Havalanmaya başladı. Ne olduğunu anlayana kadar Gökhan güçlü pençeleriyle bedenimden kavradı ve yukarı doğru havalanmaya başladı.

"Gökhan!" diyebildim panikle. Daha önce yaptığı gibi

pençesine oturmamı beklememişti. Canım yanmıyordu. Bedenimi saran güçlü pençeler tüy tutmuşçasına naziktiler. Fakat teklifsiz beni kaldırması şaşırmama neden olmuştu. Cevap olarak kulaklarımı sağır eden bir ses çıktı güçlü gagasından. Biz yukarı çıktıkça manzara net bir şekilde görülmeye başlamıştı.

Aşağıda müthiş bir çatışma vardı. Nereden geldiği anlaşılmayan ateş topları bizimkilerin üzerine yağıyordu. Bizim gibi birkaç atmaca bu ateş toplarından sakınmak ve karşı ataga geçmek için oldukları yerden ok gibi çıkıyor ve ateş topunun kaynağına uçuyorlardı.

Sesler birbirine karışmıştı. Atmacaların ve yarasa kılıklı iblislerin çığlıkları birbirine karışmıştı. Kim yeniyor, kim yeniliyor belli değildi. Gökhan'ın güçlü pençesinin arasında olanları izlerken gözlerime inanamıyordum. Bize doğru bir ateş topu geldiğinin gördüğümde istem dışı bağırdım. Tam bize isabet edeceği sırada ateş topu ile bizim aramıza bir gölge girdi. Ateş topu o gölgeye isabet etmişti.

Bu Ali'ydi. Bizimle mi gelmişti? Neden? Çok yazıktı ki hayatını bizim için kendisini feda etmişti. Acı çığlıklar arasında yere düşerken acı ve hayretten gözlerimden yaşlar akıyordu. Bu inanılmazdı. Bizim için, benim için kendi hayatını feda etmişti. Niye peki? Bütün bunlar niye yaşanıyordu? Ben onlar gibi şekil değiştirseydim belki de bütün bunlar yaşanmayacaktı.

Gökhan şimdi ters istikamette uçuyordu. Kaçıyordu. Daha doğrusu beni onlardan kaçırıyordu.

"Nereye götürüyorsun? Geri dönelim. Ben de değişeyim ve savaşa devam edelim." Güçlü başını bana doğru eğip çığlık attı. Gözlerinde gördüğüm şimşek söylediğimi kesinlikle onaylamıyordu. Arkamızdan başka bir çığlık duyunca arkama baktım. Gelen Metin'di. O da bizimle geliyordu. Neden peki? Neden savaşmayıp kaçmayı seçmişlerdi, daha doğrusu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni kaçırmayı? Arkamızdan ateş topları bizi kovalarken dakikalar boyunca uçtuk.

Havanın kokusuna bakacak olursak Kaçkar Dağlarının doruğuna doğru uçuyorduk. Hava gittikçe serinlemeye başlamıştı. Yağmurdan da ıslandığımız için soğuğu daha iyi algılıyordum. Üşümüyordum. Hayır. Üşüme değildi ama tüm vücudumu esir alan bir titreme vardı. Endişe, korku, panik ve asıl önemli faktör; değişim geçirmemek için savaştığım mücadelede vücuduma söz geçirememekti. Ne kadar uğraşsam da titrememin önüne geçemiyordum.

Çam ormanı altımızdaydı ve ağaçlara yaklaşırken Gökhan artık alçalıyordu. Tabii Metin de. Kısa bir an sonra ayağım toprağa değdi. Gökhan, kanatlarının çırpmasını yavaşlatırken yine insan formuna geri dönüyordu. Metin'in biraz ileriye süzülüp indiğini duyuyordum. O da dönüyordu.

Dönüşümünü tamamladığı an "Gökhan!" diye sevdiğim adama sarıldım. "Geri dönelim, onları yalnız bırakmamız doğru değil."

"Onlar başlarının çaresine bakabilirler. Bizim şu an ki önceliğimiz seni korumak. Bunu o mahşer yerinde yapamazdım. O yüzden buraya geldik."

Israrla "Ali öldü, başkaları da öldü," dedim. Gökhan'ın yüzünde hiçbir değişiklik olmayınca devam ettim. "Gördüm onları. Çok kaybımız var."

"Hepimiz ne olacağını bilerek geldik. Sen bunlar için endişelenme. Senin endişelenmen demek bizim hata yapmamız demektir. Şimdi sakin ol ve bekle. Birazdan her şey bitecek."

Metin "Şerefsiz iblis yardakçısının söylediği neydi öyle!" diye Gökhan'la arama girdi. Sesi öfke ve tiksinme doluydu. "Dünya kurulduğunda yazılan bir yazgıyı yerine getirecekmiş. Adam kâhinlerine gerçekten çok güveniyor," diye bitirdi alayla.

Gökhan hiç yorum yapmadı. Sadece beni kendine çekip

sarıldı. Metin, kardeşine yan gözle şöyle bir bakıp omuz silkti. Birkaç adım uzaklaşıp bir kayanın üzerine tırmandı. Dimdik ayakta durmuş karanlıkta, uzakta bir noktaya dikkatle bakıyordu. Baktığı nokta cazîlerin ve atmacaların savaşının yapıldığı vahşet alanıydı. Duruşunda nasıl bir gurur vardı!

Birbirimize sarılmış halde her ikimiz karanlığı seyreden Metin'i izliyorduk. Aniden kuyruksokumum sızlamaya, kan kokusu boğazımı sıkmaya başladı. Boğazımı görünmez bir elin okşadığına yemin edebilirdim. Islaklık sisten miydi yoksa görünmez ellerin dokunuşu muydu? Kulağıma doğru adım fısıldandı. Bu oydu!

Gerildiğimi hisseden Gökhan merakla geri çekilip yüzüme dikkatle bakarken "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Burada," diyebildim korkuyla. Nasıl olmuştu bilmiyorum ama Yatu iblisi çok yakınımızdaydı, bunu tenime değmişçesine net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Bu imkânsız! Buraya gelemez. Burası özel bölge!" dese de şüpheyle kaşları çatılmıştı.

"Ama burada," dedim ısrarla. Metin konuşmalarımızı duymuştu ve çabucak yanımıza geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu şüpheyle.

"Kardelen, burada olduğunu söylüyor,"

"Bu imkânsız! Buraya gelemez," dedi Gökhan gibi. Metin'in cümlesi bitmeden karanlığın içinden bir ses bize ulaştı. Ayak sesleriydi, hem de birden fazla ayak sesi. Belli bir düzen içinde hareket eden bir düzine insana aitti. Ses arkamızdaki ormandan geliyordu.

Üç adım önümüz sarp kayalardan meydana gelen uçurumdu. Arkamız ise ayak seslerinin geldiği orman. Gökhan ve Metin'in dönüşüm geçirmek için tetikte beklerken arkamızı döndük.

Her üçümüz sese doğru dönerken Gökhan ve Metin beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkalarına almışlar ve savunma pozisyonuna geçmişlerdi. İlk önce tıraşlı kafasıyla Vladimir'i gördük. Ardından dört iriyarım adamın taşıdığı tahterevallinin üzerine kurulmuş Yatu iblisini.

Tereddüde yer bırakmayacak şekilde tahterevallinin etrafını düzenli şekilde saran cazî askerlerden onun o iblis olduğunu anladım. Benim gibi ilk defa gören Gökhan ve Metin de şaşkındılar. Böyle bir yaratık beklemedikleri her hallerinden belliydi. Şaşkınlıklarından hemen sıyrılmayı bildiler. Hafif rahatlama vücutlarının şeklinden belliydi. Sakat bir yaratıkla mücadele etmek kolay bir işti. Yatu iblisi ise yüzünde memnun gülümsemeyle tahtında oturuyordu. Bizimkilerin rahatlamaları gözünden kaçmamıştı. Gülüşü bundandı.

"Lyubimıy[2]!"diye mutlulukla mırıldandı. Kum yığınının içinde kaybettiği yüzüğünü bulmuş gibiydi sesi. Dudakları neredeyse hiç kımıldamamıştı. "Seni evimize götürmeye geldim. Hazırsan gidelim." Bu nasıl bir hitap şekliydi. Sanki evden kaçan kız çocuğuydum ve babama yakalanmışım gibi azarlarcasınaydı.

İmasına inat "Sizi tanımıyorum," dedim. Yatu iblisi hayretle yüzüme baktı. Nasıl konuşabildiğime kendim de hayret etmiştim.

"Lyubimıy! Sen benim biricik eşimsin," derken sesinde azar vardı.

"Bir fosil mi?" dedi alayla Metin.

Yatu gülerek "Bir gün herkes fosil olacak," diye yanıtladı. Ardından "Sen Gökhan mısın?" diye sordu. "

Metin pis pis sırıtarak "Fark eder mi?" diye sordu.

"Etmeli mi?" diye sorusuna soruyla yanıt verdi.

Sorusunu duymazlığa verip "Sana verecek kızımız yok!" dedi Metin.

"Bunu bir atmaca soyundan biri mi söylüyor. Sözde ko-

2 *Lyubimıy: Rusça da Sevgilim demektir.*

rumaya çalıştığınız şey bizden biri. O benim eşim, gelecekteki oğlumun annesi."

Yaratığın diksiyonu parmak ısırttıracak kadar muntazamdı. Bir Rus olmasına rağmen Bir Türk gibi konuşabiliyordu. Arada anlamadığım Rusça kelime sıkıştırmış dahi olsa mükemmel konuşuyordu. Sesini doğru yerde ve doğru zamanda kullanıyordu. Bu da karşısındaki kişinin aklını karıştırmaya yetiyordu; mesela benim.

Gökhan'ın aklı benim gibi karışmamış olsa gerek ki sıkılı dişlerinin arasından gülüşü duyuldu. "Bu özgüven ve inanç nereden geliyor? Çocuğunuzun annesi için kendiniz gibi bir fosil bulamadınız mı?" diye sordu alayla.

Vladimir "Kiminle konuştuğunuza dikkat edin," diye uyardı.

Metin kavgacı bir sesle "Etmezsek ne olacak!" diye çıkıştı.

Vladimir öfkeli bir ses çıkarıp Metin'in üzerine doğru hareketlendi. Metin de geri kalmadı. Gökhan da Yatu iblisi de aynı anda durmaları için uyardılar.

Metin öfke ve şaşkınlıkla kardeşine döndü. İç sesleriyle kavga ettikleri her hallerinden belliydi. Her ikisi de kasılıp duruyorlardı.

Yatu, tahtında keyifle otururken onların bu durumuyla eğleniyordu. Vladimir'in dahi yüzünde aynı ifade vardı.

Artık buna son vermeleri, durmaları gerekiyordu. Gökhan'ın eline dokunup yüzüme bakmasını sağladım. Gözlerinde dinmek bilmeyen öfkesini anlamamak için kör ve sağır olmak gerekirdi. Onu anlıyordum. Ama öfke demek zayıflık demekti. Bunu Gökhan'ın gözlerine bakarak anlatmaya çalıştım. Saniyeler sonra beni anladığını belli eden ilk sinyaller gelmeye başlamıştı. Derin soluğunu bırakırken eli yanağıma uzandı.

"Ben iyiyim. Metin'i sakinleştirmeliyiz," dedi. Sesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duymamıştım ama tüm bedenimde hissetmiştim. İç sesiyle benimle konuşmuş ve ben bunu duyabilmiştim. Bu inanılmaz bir şeydi. Dudakları dahi oynamamışken sesini duymak mucizenin bir diğer adıydı.

Kararlı bir şekilde kardeşine döndü. Kısa bir iç savaş yaşıyorlardı. Metin, kardeşinin uyarılarını dikkate almakta zorlanıyordu. Yatu'ya doğru atılmakla yerinde kalmak arasında çelişiyordu.

"Tartışmanız sona erdiyse eşimi yanıma gönderir misiniz?" Bu bir rica değildi, emirdi.

Bu emir kipi Metin boğuştuğu gelgitten aniden sıyrılıp hışımla Yatu'ya dönmesine neden olmuştu. "Erkeksen gel kendin al," derken Metin'in sesi alay doluydu.

Yatu "Erkekliğimden şüphe mi duyuyorsun?" diye sordu. Gülüyor gibi görünse de öfkelendiğini görebiliyordum. Bunu Metin ve Gökhan da görüyordu.

Metin bastırdı. "Duymamam mümkün değil ki! Yürüyemeyen bir erkek kendisine bir eş nasıl edinebilir? Onun isteklerini nasıl yerine getirebilir? Hele böyle..." beni göstererek "...Genç ve doymak bilmeyen bir dişiyi nasıl tatmin etmeyi düşünüyorsun?" Metin'in söylediklerinden dolayı kıpkırmızı oldum. Metin terbiyesizliğin sınırlarını zorluyordu.

"Beni küçümsüyorsun çocuk," diye uyardı.

"Asıl sen bizi küçümsüyorsun fosil! Dişi cazîlerin doğuramadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Metin. Ona çocuk veremeyeceğimi söylemeye çalışıyordu. "Asıl maksadın ne?" diye sordu.

"Bilmediğin çok şey var çocuk! Bu da bunlardan biri. Şimdi izin ver, kardeşin iğrenç pençelerini müstakbel karının üzerinden çeksin."

Metin alayla güldü. "Kardeşime karışamam. Ne de olsa Kardelen onun malı!" Gökhan da ben de şaşkınlıkla Metin'e baktık. Zaten tüm konuşma boyunca her saniye bizi şaşkın-

lığa uğratmıştı. Ayrıca hitap şekli hoşumuza gitmemişti. Yatu'nun da hoşuna gitmemiş olacak ki öfkeyle haykırmaya başladı.

"Bu ne cüret!" Vladimir yine bir adım öne atıldı. Bu defa Yatu onu durdurma gereği duymadığı güçlü sesiyle ormanı inletirken "Prognites![3]"diye haykırdı.

Ve Metin anında yere çöktü. Sanki vücudunun tüm kemikleri un ufak olmuş gibi, boş çuval misali yere yığıldı. Gökhan refleksle öne atılıp Yatu'nun üzerine yürüdü. Tam bu esnada Vladimir elinde tuttuğu parlak bir cismi havaya kaldırdı. Neresine sakladığını bilememiştim. Hilal şeklindeydi. Rüyamdaki oraklardan!

Gökhan, Yatu'ya ulaşma dürtüsüyle öne atılırken Vladimir'i hesap etmemişti. Çok yakındılar. Vladimir elini kaldırmış halde Gökhan'ın üzerine yürüdü. Ama saniyesinde olduğu yerde taş kesilmiş gibi durdu. Orak aşağı inerken çoktan Gökhan'ı hedef almıştı bile. Hiçbir şey yapamadı, kımıldayamadı bile! Sanki heykel olması için biri kulağına fısıldamış gibiydi.

Parlak orak Gökhan'ın göğsüne yırtarcasına girerken gırtlağından boğulur gibi ses çıktı. Vladimir oragı geri çekerken Gökhan çoktan kanlar içinde yere yığılmıştı. Vladimir'in ikinci bir darbesine gerek kalmamıştı bile.

Hayatımın anlamı ayaklarımın dibine düşerken kaya kadar hareketsiz dilim lal olmuşçasına tutulmuştu. Bu mümkün müydü? Yine kâbus görüyor olabilir miydim? Olası görünüyordu. Böyle bir şey gerçekte olamazdı. Yoksa olur muydu? Kafam karışmış halde can çekişen Gökhan'a ve bundan keyif alan Yatu'ya baktım.

Gerçekti.

Kâbus değildi, gerçekti! Üzerime yağan yağmur kadar gerçekti. Dizlerimin bağı çözülüp yere çökerken dizlerime ba-

[3] Prognites: Rusça da Bükül anlamında kullanılan kelime.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tan kıymıklar kadar gerçekti. Yanaklarımdan oluk oluk yaşlar süzülürken yanaklarımın donması kadar gerçekti.

Yoksa yağmur mu ıslatıyordu? Ya da yeni bir kâbus?

Aklım, havsalam kabul etmemekte ısrarcıydı. Bu olamazdı, bu imkânsızdı. İnkâr mekanizması atağa geçmişti. Rüyaydı, kana bulanmış kâbustu. Vahşete bulanmış kâbustu. Onu hissetmeden gerçeği kabul etmek istemiyordum.

İşte bu yüzden dizlerimin üzerinde çamurla, çam iğnelerinin karışımı toprakta sürünerek Gökhan'ın yanına kadar zor bela gittim. Büyük bir mucize eseri nefes alıyordu. Ama orağın girip çıktığı yerden oluk oluk kan akıyordu. Vücudu da hiç olmadığı kadar çabuk soğumaya başlamıştı. Ölüyordu. Bu imkânsızdı. O ölemezdi! Beni bu iblise bırakıp gidemezdi.

Omuzlarından tutup sarsmaya başladım. "Uyan!" diye haykırdım. Cevap olarak boğazında kanlı hırıltı duyuldu. Bu olamazdı! Bırakamazdı! Yeniden hıçkırdım.

"Gökhan! Aç gözlerini!" derken kan akan göğsüne elimi bastırıyordum. Bir faydası olmuyordu, göğsünün tamamına yayılan kan ellerimi bulamıştı. Göğsünden öksürükle beraber garip ses çıktı. Bu defa dudağının kenarından kan sızmaya başlamıştı. İyice yüzüne eğildim. Yağmurun yardımıyla artık Gökhan'ın da yüzü görünmüyordu. Usulca dudağına dokundum. "Bırakma beni!" diye kulağına doğru fısıldadım. Hemen ardından da eli kolumu sıkıca kavradı. İnanamıyor gibi "Benimle kal!" derken sesim mutluluktan çatal çatal olmuştu. "İyi olacaksın," diye ona umut vermeye çalıştım.

Başını sağa sola sallarken eli yüzüme uzandı. Kanlı eli yüzümün bir yanını kavrarken sanki beynimin içinde bir ses bana konuşuyordu. "Sakın korkma! Beni bekle, seni kurtaracağım." Sonra Gökhan'ın eli yanağımdan kaydı ve yana düştü. İki defa daha nefes aldı ve derin sessizliğe gömüldü.

Ölmüştü.

Dünya durdu. Yer ikimizin bedeni altında kaydı. Bulutlar

artık tepemden lav yağdırıyordu, kavruluyordum. Tüm bedenim, ruhum kavruluyor acılarımı örseleyip duruyordu.

Beynim bunu kabul etmiyordu. İmkânsızdı. Güzel kumral başı sağ omzuna doğru düşmüştü. Az önce yüzüme dokunan eli kanlı halde yanda hareketsizce duruyordu.

"Hayır! Ölemezsin!" diye bilinçsizce haykırdım. Kendimi onun cansız bedenine bırakırken hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu.

Ben ne için var olmuştum? Bu dünyada yapmam gereken görevlerim vardı. Belki bu görevlerimi Gökhan'la tanışana kadar bilincinde değildim. Dünyalık işlerdi onunla tanışmadan önce hayallerim. Onu tanıdıktan sonra amaçlarım, gayelerim değişmişti. Ama şu an hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Amacımın anahtarı kollarımın arasında hareketsiz halde uzanıyordu. Niye vardım? Gökhan yoksa ben niye vardım? Bu değersiz bedenimin bu dünyada artık bir amacı yoktu. Gökhan'la birlikte sona ermişti. Tekrar hıçkırdım. Zafer baba iki oğlunu da aynı anda kaybetmişti. Bir baba için ne büyük bir acı. Ya Sezen anne! Bir anne olarak nasıl dayanacaktı bu acıya. Ne için? Benim gibi değersiz bir cazî bozuntusu için mi? Sezen anne beni asla affetmeyecekti. Ben olsam ben de aynısını yapardım. Çünkü ben kendimi asla affetmeyecektim.

Ben kendimle savaş halindeyken biri beni sertçe Gökhan'ın bedeninden etten deriyi kazır gibi koparıp kaldırdı. Ardından kum torbası gibi hoyratça omuzladı.

Vladimir, acımasız yaratık beni omzuna bir çuval gibi almıştı. Çığlıklarımı umursamadan ormanda sert adımlarla yürümeye devam etti. Adamın her adımı sevdiğim adamı benden bir adım daha uzaklaştırıyordu. Onu bir daha göremeyeceğimi bilmenin acısı kalbimi dağlarken dudaklarımdan acı çığlıklar yükseliyordu.

Diğer ayıranlar da bizim arkamızdan geliyorlardı; bir düzine savaşçı cazî. Dakikalar boyunca kâh dik zeminde yukarı doğru kâh aşağıya doğru yürüdük. Daha doğrusu Vla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dimir'in sırtında ben, tahterevalli üzerinde taşınan Yatu ile. Ne Vladimir de ne de tahterevalli taşıyanlarda bir gram sitem veya serzeniş duyulmamıştı.

Baş aşağı olduğum için saçlarım yüzümü kapatıyordu. Dakikalar sonra gözpınarlarım ağlamaktan dolup taşmışken saçlarımın arasından arkamızdan gelenlere baktım. Hepsinin yüz ifadesi katı ve acımasızlık doluydu.

Onlarla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Özellikle biriyle göz göze gelmemek için büyük çaba içindeydim; Yatu Pehlevi. Gözlerimi ondan kaçırıp tekrar omzunda olduğum adamın üzerinden inmek için tepindim. Ama faydasızdı, değil inmem kımıldayamıyordum bile.

Çaresizce, biri benim sesimi duyar umuduyla dakikalardır yaptığım gibi çığlık atmaya devam ettim. Ormanın içindeki tek ses beni omuzlayan adam ve diğer adamların ayak seslerine eşlik eden benim acı çığlıklarımdı. Bir süre sonra, beni susturmak için hiçbir şey yapmadıklarını anladığımda bağırmamın faydasız olduğunu kavrayabildim. Kimsenin beni kurtaramayacağının bilincine vardığımda yüreğime, soluğumu kesecek koca bir ağırlık çöktü. Göğsümün ortasına ağır bir sıkıntı yerleşirken yeniliyi kabul eden bakışımla Yatu iblisiyle göz göze geldim. Zafer dolu bakışları bana odaklıyken oturduğu tahterevallinin üzerinde gurur ve zaferle gülümsüyordu.

Onun orada aciz oturuşuna aldandığım ana lanet okudum. Sevdiğim adamı ve sevdiklerimi yok etmek için hiç de aciz olmadığını çok geç anlamıştım. Artık her şey için çok geçti.

Gökyüzü gözyaşlarıma eşlik edercesine yağmur yağdırıyordu. Kalın orman tabakası yağmur damlalarını bize ulaşmasını engelleyemiyordu. Yüzümü yıkıyor, uzun siyah saçlarımı Yatu iblisinden saklamak için yüzüme yapıştırıyordu.

Onun pis sırıtışını hatırlatan anıdan kurtulmak için gözlerimi açtım. Taş duvara omzumu dayayıp her zaman yaptığım gibi camdan bakmaya başladım.



SAHTE DÜNYA

Çaresizce demir parmaklıklı pencereden uzaklaşıp ipek saten lerin serili olduğu yatağa yürüdüm. Dizlerim titriyordu, güçsüzce yatağa çöktüm. Biri bana yardım etmediği sürece buradan kurtuluşum mümkün değildi. Kim yardım edecekti? Her an yanımdan ayrılmayan, hizmetimi görmesi için gönderilen dişi cazî mı? Ya da kısa yürüyüşlerime eşlik eden, sevdiğim adamı katleden Vladimir mi? Bu görkemli hapishanede kimse bana yardım etmezdi.

Dişi cazî biraz sonra kahvaltımı getirecek, bitirene kadar başımda bekleyecek, temizlenip taranmam için yardım edecekti. Aynı dili dahi konuşmuyorduk. Sadece adlarımızı söyleyebilmiştik birbirimize. Cazî kadının adı Alişya'ydı.

Alişya, kahvaltı tepsisi ve yanında birkaç kitapla biraz sonra odaya geldi. Minyon tipli, ufak tefek, henüz yirmilerdeki cazî kadın çok güzeldi. Buradaki tüm dişi cazîler gibi, diye düşündüm. Sanki hepsi itinayla seçilmiş gibiydiler. Siyah gözleri kocamandı. Beyaz teninde kömür gibi parlıyordu.

Tepsiyi masanın üzerine koyduktan sonra kitapları alıp başucumdaki komodine bıraktı. Ne kadar merak etsem de o gitmeden kitaplara bakmaya niyetim yoktu. Yatu Pehlevi'yle yediğim sıkıcı akşam yemeğinde can sıkıntımı gidermem için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir çözüm bulacağını söylemişti. Demek çözümü buydu, kitap göndermişti iblis.

Kadın temiz kıyafetlerimi dolaptan çıkardı. Dolabın içi hınca hınç kıyafet doluydu. Yatu Pehlevi'nin benim için, beni daha buraya getirmeden hazırlattığı son derece şık kıyafetlerdi. Her şeyi ayarlamıştı o iblis.

Haftalardır kapalı tutulduğum mahzenimdeydim. Aslında tahsis edilen bu oda başkaları için mükemmel konfora sahip, harika manzarası olan lüks bir odaydı. Benim için dört duvarı olan bir hapishane...

Sözde Cazî padişahının karısı olacak kraliçe adayıydım. Ama şu an bir tutsak muamelesi görüyordum. Henüz onların güvenini kazanamamıştım, sürekli kilit ve gözetim altında tutulmam bunun kanıtıydı.

Yatu Pehlevi'nin yaşadığı bu yapı sayısız odaları olan büyük bir malikâneydi. Kısa gezintilerden edindiğim izlenimlere göre malikâne üç kattan oluşuyordu ve ben ikinci katındaydım. Benim olduğum oda arkaya bakıyordu. Önümde upuzun yeşil alan biraz ileride, güneşli ve açık havada görebildiğim sarmaşıklarla kaplı yüksek duvarda son buluyordu Duvar çok yüksekti ardı görünmüyordu. İçeriden dışarısını göremediğime göre büyük olasılıkla dışarıdan da içerisi görünmüyordu.

Bulunduğumuz yapının zemini denizden ne kadar yüksekteydi, kestiremiyordum. Buraya gözlerim kapalı olarak hava aracıyla getirilmiştim. Etrafımızı saran sisten bugüne kadar yüz metre ilerisini görme şansım hiç olmamıştı. Ne zaman hava almak için camı açsam sert, kar kokulu rüzgâr genzime dolardı. Nerede olduğumu bilmiyordum ama bir tahminim vardı; Kırım.

Beni kapattıkları odanın iki penceresi vardı; biri doğuya, diğeri batıya bakıyordu. Sanki zamanın nasıl geçtiğini anlayabilmem için bu oda özellikle tercih edilmiş gibiydi. Hava

almak için açtığım pencereler demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Bunu benim canıma kıyma teşebbüsüme engel olmak için yapılmış önlemler arasında olduğunu biliyordum.

Bunu yapar mıydım? İlk anlar düşünmüyor değildim, benim için yaşamanın bir anlamı yoktu. Beyni ölmüş bedeni yaşatan öylesine bir varlıktım. Ama şimdi her şey çok farklıydı. Yaşamam için artık bir nedenim vardı.

Beni büyük acılara boğan, sevdiğim adamın kaybını bir nebze de olsa azaltan şey, ondan bana kalan tek anının varlığını öğrenmemdi; sevdiğim adamın bir parçası artık bedenimde hayat buluyordu. Biraz daha durulmuştum.

Yatu Pehlevi'nin gözünden hiçbir şey kaçmadığı gibi benideki bu değişimi de hemen fark etmişti. Onun gözünde daha sakin, daha kabullenmiş gibiydim. Benim bu sakinliğime ilk anlar şüpheyle yaklaşmıştı. Şimdi de durumu kabullendiğime inanmış gibi görünüyordu.

Ne kadar rahatlamış görünse de etrafıma serpiştirdiği casusları azaltmamıştı. Hizmetimi gören görmeyen bu kızlar da birer cazîydiler.

Akşam yemeği haricinde Yatu Pehlevi'yi görmüyordum. İki hizmetli, biri dişi diğeri erkek cazî eşliğinde odamdan çıkıyor, her biri uzun üç köşe döndüğümüz koridoru aşıyor, sonra da merdivenleri bir kat inip büyük sahanlığın önündeki iki kanatlı büyük kapıda duruyorduk. Ne kapı çalmak vardı ne de bu kapıyı açmaları için görevli.

Geldiğimi biri kulağına fısıldamış gibi Vladimir kapıyı benim için açıyor, iki hizmetli kapının ardında kalacak şekilde yemek salonuna giriyordum. Vladimir, oturacağım sandalyeyi cüssesine yakışmayacak kibarlıkta çekip oturmam için yardım ediyordu. Uzun masanın diğer ucunda ise Yatu Pehlevi iblisi yer alıyordu. Genelde tek cümlelik hatır soruları soruyor soğuk bir şekilde karşılığını alıyordu. İblisin yakınlık çalışmalarını hep bir şekilde bertaraf ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vladimir masanın bana yakın olan kısmında hazır bir şekilde ayakta bekliyordu, sanki her an kaçacakmışım gibi. Vladimir bana güvenmiyordu, ben de ona. Duygularımız karşılıklı diyebilirdim. Ama aramızda büyük fark vardı. Ben bütün duygularımı yüzüme yansıtırken o asla belli etmiyordu. Ama ben biliyordum, bana güvenmiyordu. Onu haklı çıkarmamak için sessizliği ve uysallığı oynuyordum. Mutlaka elime bir fırsat geçecek ve ben buradan kaçacaktım.

Buraya getirildiğimin ikinci günü bunu yüzüme söyleyecek kadar cesurdu. O tehditlerini sıralarken Yatu'ya söyleyemeyeceğimden de bir o kadar emindi ki.

Lütufsuzca odama girmiş, beni tehdit eden duruşuyla tepemde dikilmişti. Beni sarayı gezdirmek için hünkârından emir aldığını söylüyordu. Yumurta şeklindeki sıfır tıraşlı kafası, iri ve patlak siyah gözü, kemerli kırık burnu ve şekilsiz ince dudaklarıyla oldukça ürkütücü görünüyordu. Onun o görüntüsünü umursamamaya çalıştım.

Ben de ona "Hiçbir yere gelmiyorum," diye bağırmıştım.

Oysa o "Sizi sarayı gezdirmeme izin verin, kraliçem," diye sıkılı dişlerinin arasında tekrarlamıştı. Bunu söylerken kendini ne çok zorladığını görmüştüm, umurumda değildi.

"İzin vermiyorum," demiştim aynı onun gibi. Benim acılarım daha tazeydi. Öfkeliydim ve yaralıydım. Hiçbir şey olmamış gibi benden onunla bu lanet sarayı gezmemi isteyemezdi. Buna hakkı yoktu. Öfkem o kadar büyümüştü ki hışımla yerimden kalkıp üzerine yürüdüm. Var gücümle çelikten göğsünü yumrukladım. Ona göre tüy gibi iki üç yumruğumun ardından bileklerimden tutup duvara sıkıştırdı.

"Hünkârıma yaptığınız her hata sizi benim nazarımda küçültecek. Onu üzecek bir hareketiniz olduğu an size hiç acımayacağım," demişti bu defa rehin tutulduğum odamın duvarına sıkıştırırken.

"Sizden de, o Yatu iblisinden de nefret ediyorum. Benden

uzak durun yeter," diye tıslamıştım öfkeyle. O ise yavru kedinin kızgınlığıyla alay eder gibi gülüp odadan çıkmıştı.

Yatu'nun hizmetinde çalışan her kadın cazîydi. Bunu ilk günün fark etmiştim. Bakışları diğer insanlara göre daha farklıydı. Ayrıca daha evvelden beni etkilemeyen cazî kokusunu şu an net bir şekilde duyuyordum. Bu da atmaca tarafımın ağır basmaya başladığı anlamına geliyordu. Belki de karnımdaki Gökhan'ımın hatırası bu etkiyi artırmıştı.

Cazî olduklarını belli edecek başka bir şeyleri daha vardı; bakışları! Halam ve kuzenimde de bu bakış vardı, ama bunlarınki daha şerbetliydi. Ne de olsa bu kadınlar Yatu'nun halkındandı.

Yatu iblisi, buraya geldiğimin ilk günü bana cazîliği ve buradaki işlerin yürüyüş şeklini anlatmıştı. Tüm güç onun elindeydi. İstediği kişiye istediği gücü verebiliyordu. Buna rağmen hepsi bir araya gelse dahi cazî padişahını devirecek güce asla sahip olamazlardı. Askerler ise rütbelerine göre cazilik yetkileri vardı. Vladimir asker olarak en üst seviyedeydi ve tüm askeri güç onun elindeydi.

Yatu, kâhinlerinin sayesinde kendisine sadık olacak asker ve hizmetlileri kabul ederdi. Küçük yaşta ailelerinden alınıp yetiştirilen cazî dişi ve erkek, yeteneklerine göre görevlendirilirdi.

Dişi cazîler doğuramadıkları için evlenmeleri yasaktı. Malikânenin hizmetini gören on altısından altmışına kadar ki tüm cazî kadınları bekârdı. Altmış yaşını geçen her dişi cazî, emeklilik adı altında köylerine geri gönderiliyordu. Yani işleri bitene kadar çalıştırılıyor, posası kalınca kapı dışarı ediliyordu.

Erkek cazîler, eğitimleriyle birlikte yavaşça güç kazanmaya da başlıyorlardı. Erkek cazî, aynı zamanda birer potansiyel cazi doğurtucularıydı. Ama Yatu izin vermediği sürece bir kadınla birleşemiyorlardı. Yatu'nun anlattığına göre her cin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sel birleşmeleri onların güçlerinin azalması anlamına geliyordu. Yatu izin vermediği sürece yasaktı.

Zafer baba erkek Cazîlerin asla şekil değiştiremediklerini söylemişti. Ama yanılmıştı. Bütün mağlubiyet de bundan dolayı olmuş, birçoğu canlarıyla ödemişti. Hopa ilçesinden üç kişi, Ardeşen ilçesinden iki kişi ve bizden de Metin, Ali ve Gökhan... Henüz küçük bir nokta olan miniğimin babası...

Olgun erkek cazîler şekil değiştirebiliyorlardı. Zafer baba ve çocukları gibi değil, Fethiye veya şahit olmaya fırsat bulamadığım halam gibi değil, ateş topuna dönen birer ölümcül silaha dönüşüyorlardı. Tabii ki bu ateş topları Yatu'nun sayesinde ve emriyle gerçekleşiyordu. Bütün bunları kendi gözümle görmüştüm.

Kâhinler, Yatu'nun meşhur kâhinleri... Onlarla tanışmaya henüz nail olmamıştım. Nerede yaşadıklarını, nasıl bir şeye benzediklerini bilmiyordum. Benim hakkımda ve geleceğim hakkında atıp tutan bu mahlûklarla tanışmayı çok istiyordum.

Gökhan'ın ailesinin yanına yerleştikten ve Gökhan'la evlendikten sonra kâbus görmüyordum. Buraya getirildiğim ilk gece bu korkuyla sabahlamıştım. Ama daha sonraki geceler korkumun yersiz olduğunu anladım. Rüya görüyordum. Normal insanların gördüğü normal rüyalar. Çoğunlukla Gökhan'ı ve bebeğimizi görüyordum. Böyle rüyalarımdan sonra sabah daha mutlu uyanıyordum. Ama bazen rüyalarım kâbusa dönebiliyordu, Gökhan'ın ölüm anını yeniden yaşamak gibi... O gecenin sabahı ise benim için çok zor geçiyordu.

Buraya getirilişimin üçüncü haftasındayım. Zamanın ne kadar çabuk geçtiğini fark edince içimi yeni bir endişe kapladı. Zamanım daralıyordu. Bebeğimin varlığını öğrenmeler artık an meselesiydi. Eğer ki kâhinleri gerçekten bir şeyler görebiliyorsa bebeğimin varlığını görmeleri de an meselesiydi. Belki görmüşlerdi ve Yatu'ya söylemişlerdi. Yo, diye düşün-

dum, söylemiş olsalar çoktan Vladimir'in iri elleri boğazımda olurdu. Bu düşünceyle biraz rahatladım, ama sadece biraz. Ufak da olsa içimde yine bir endişe varlığını sürdürüyordu.

Alişya, kahvaltıdan önce banyo yapmam için küvete sıcak su dolduruyordu. Oturduğum koltuktan sessizce onu izliyordum. Çiçek kokulu banyo köpüğünü küvetin içine boşalttı. Havluyu ve bornozu küvetin yanına bırakıp bana döndü. Hafifçe gülümsedi. Bu, artık küvet hazır demek oluyordu. Keyifsizce yerimden kalkıp banyoya girdim. Kapıyı kapatmadan kenarda durdum ve çıkmasını bekledim. Alişya banyodan çıkar çıkmaz kapıyı yüzüne kapattım. Üzerimdeki kırmızı, insanın aklına şehvet duygularını ortaya çıkaracak kadar açık geceliği çıkardım. Geceliği bir kenara fırlatırken sıcak su dolu küvete girdim. Sıcak su bedenimin gerginliğini biraz olsun alıyordu. Ama gün içinde yaşadıklarım ve gece kayıplarımı anmamla geçen anlarımdan sonra yeniden katılaşıyordu. An be an aklımdaydı ki, hiç unutmuyordum ki. Ama artık geçmişimi bir kenara koyup buradan kurtulmak için yeni çözüm yolları bulmalıyım diye düşünüyordum.

Yarım saat sonra Alişya'nın kapıya vurmasıyla uyuduğum küvetten sıçradım.

"Tamam. Çıkıyorum," diye seslendim boğuk sesle. Uyuduğum sesime yansımıştı, anlamamasını umarak küvetten çıktım.

Alişya akıllı kızdı ve sessizce kapının ardında ben çıkana kadar beklerdi. İlk duş maceramızdan sonra birbirimizin dilini bilemesek de birbirimizi anlamıştık. O gün kapıyı vurup lütufsuz bir şekilde banyoya girdiğinde öfkemin kurbanı olmuştu. Dışarı çıkmasını, ben söyleyene kadar da banyoya girmemesini hareketlerimle anlatmaya çalışmıştım. Zor da olsa başarmıştım. Zaman içinde işaret diliyle anlaşmaya başladık, dünyadaki tek ortak dilin vücut dili olduğunu bir defa daha anlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tek endişem beni çıplak gördüğünde bendeki garipliği fark etmesiydi. Neyse ki vücudumdaki değişimleri görmeye fırsatı olmamıştı. Görmüş olsaydı yüzündeki şaşkınlığı okumak o kadar da zor olamayacaktı.

Bornozu giyinip saçlarıma havluyu sardım. Banyoya girmeden temiz çamaşırlarımı yanıma almıştım. Bornozla kurulandıktan sonra çabucak çamaşırlarımı giyindim. Benim için seçtiği şık kıyafeti Alişya yatağımın üzerine bırakmıştı. Alişya küveti boşaltıp temizlerken ben de aceleyle üstümü giyinip kahvaltımın başına geçtim.

Rus cazî işini bitirip odadan çıktığında kitaplara bakmak için uzanıyordum. Bunlar Türk ve dünya edebiyatından eserlerdi. Biri okumayı çok arzu ettiğim Yaşar Kemal'in Hababam Sınıfı ve Jane Austin'in Aşk ve Gurur" kitabı idi. Her iki kitabı da okumamıştım ve okuyamadığım için içimde ukde kalmıştı. Peki, benim bunları okumadığımı nereden biliyorlardı?

Aşk kitabı okuyamayacak kadar Gökhan'ın özlemi içimi kavuruyordu. Ruhumun tedavisi için Hababam sınıfını okumaya karar verdim. Pek çok defa filmlerini izlemiştim. Ama kitabıyla filmleri arasında dağlar kadar fark vardı. Yazarın kaleminin gücü bu sayede anlaşılıyordu.

Kitaba o kadar dalmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini ve öğlen olduğunu anlamadım. Alişya öğle yemeğinin tepsisiyle kapıda göründüğünde şaşkınlıkla bakakalmıştım.



YATU HAZRETLERİ

Alişya'nın arkasında bir hareketlenme hissedince bakışlarım oraya kaydı. Metal renk tekerlekleri gördüğüm an vücudumun her yanına iğnelerin battığını hissettim. Öğürme dürtümü bastırmak için nefesimi tuttum. Onun burada ne işi vardı? Oturduğum koltuktan aniden fırladım. Refleks olarak kendimi pencerenin kenarına attım.

Alişya, arkasındaki hareketlenmeyi görmemişti henüz, benim garip hareketime şaşkınlıkla bakıyordu. Baktığım noktaya bakmak için başını arkaya çevirdiğinde aceleyle kenara çekildi. Korku dolu gözleri zemine kilitlenirken ve bir daha başını hiç yukarı kaldırmadı.

Kemikleşmiş, ölü derisi gibi derisi ve vücudunun içinden geçen tüm damarlarının göründüğü saydam cildi mide bulantısını artıracak kadar iğrenç gösteriyordu. Gün içinde onunla sadece akşam yemeğinde, aramızda yirmi metre uzaklık ve gerçek görüntüsünü gizlediği loş ışıkta akşam yemeği yerdik. Şu an gün ortasında ve aramızda sadece benim adımımla üç adım vardı ve her saniye bu mesafe daha da kapanıyordu. Bana doğru gelirken ölü yüzündeki mavi cam gibi gözleri benim yüzümden bir an bile ayrılmadı.

Yatu Pehlevi!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zafer babanın söylediği gibi ilk izlenim insana onun çok yakışıklı olduğunu düşündürtüyordu. En azından loş ışıkta öyle, diye düşündüm. Elini arkaya doğru sallayınca dikkatim arkasına kaydı.

Vladimir, pis sırıtışıyla hünkârının arkasında saygıyla bekliyordu. Yatu ondan dışarı çıkmasını isteyince gülüşü yüzünde dondu.

Bu defa benim yüzüme alaycı gülüşüm yerleşirken "Hünkârım!" diye itiraz etmek istedi.

Yatu "Bizi yalnız bırakın," dedi bu defa sert sesle. Dilindeki aksan hafif de olsa hissediliyordu.

Vladimir, hünkârının emrini yerine getirmek için kapı dibinde sessizce bekleyen Alişya'ya Rusça çıkmasını emretti ve kendisi de sessizce Alişya'nın ardından odadan çıktı. Kapıyı sessizce kapatırken bakışları benim üzerimdeydi; tehditvari bakışları.

Yatu'nun cam gibi mavi gözleri sevecenlikle parlıyordu. Saydam elini uzatıp koltuğu gösterdi. "Lütfen, otur," dedi kibarca.

"Böyle iyiyim," dedim aksi sesle. "Ne istemiştiniz?" diye sordum her zaman olduğu gibi sıkılı dişlerimin arasından. Ne söyleyecekse bir an önce söylemesini ve bu ölü bedenini bir an önce odadan çıkarmasını istiyordum. Düşüncelerimi dile vurmamak için kendimle savaş halindeydim. Eskiden böyle olmadığımı da düşünmüyor değildim; daha uysal, daha söz dinler...

Daha korkak!

Şimdi?

Daha doğrusu bedenimin tüm değişimleri tamamlanıp kendim olduktan sonra bedenim gibi kişiliğim de değişim geçirmişti, daha bir öz güvenim yerine gelmişti. Aklımdan geçeni dilime vurmaktan çekinmemeye başlamıştım. Bu bir yerden sonra tehlikeli bir durumdu, şu an olduğu gibi. Kar-

şımdaki yaratığa, ölümü yıllar evvel tatması gereken fosile gerçek kişiliğimi gösterme lüksüm olmamalıydı. Şimdi karşımda Gökhan olsaydı bu değişimime ne kadar gurur duyardı, diye düşündüm.

Böylelikle Gökhan'ı hatırlamakla çevreme koyduğum kalkanım sıyrılıverdi. Onu neden şimdi hatırlamıştım ki? Tekrar toparlanmaya çalışırken, hiç unutamıyordum ki, diye düşündüm içim kavrulurken.

Dizlerimin güçsüzlüğünü hissettiğim an Yatu'nun teklifini isteksizce kabul ettim. Ölü iblis, emrini yerine getirmemden hoşnut kalmış olmalı ki dişlerini göstermeden memnuniyet dolu bir ifadeyle gülümsüyordu şimdi.

Siyah takım elbisesinin içinde son derece şık görünüyordu. Her zaman onu aynı şıklıkta görüyordum. Hatta bazen mumya olduğunu unutturacak kadar insan gibi görünürdü. Göremediğim zamanlarda derin dondurucuda bekletildiğini düşünüyordum.

No frost Yatu!

Amerikan aktörlerine benziyordu.

Kuzguni siyah saçları ensesinde bitiyordu. Uzun ama biçimli burnu U şekli yüzünde çok uyumluydu. Mavi gözlerinin üzerindeki uzun kirpikleri ve yay gibi şekilli gür kaşlarıyla son derece yakışıklı bir adamdı. Dış görüntüsü en fazla kırk beş derken asıl yaşını hatırlayınca istem dışı insan ürperiyordu; yüz yetmiş. Bir insan yüz yetmiş yaşına kadar yaşar ve halen daha kırklarında nasıl görünürdü? Cevabı basitti; Cazî padişahı olursan. Ama yine de bunun bir sırrı olmalıydı.

Elimdeki kitabı göstererek "Gönderdiğim kitapları beğendin mi?" diye sordu.

"Daha önce okumuştum," diye yalan söyledim aksi sesle. "Sıkıntımı gidermek için oyalanıyordum."

"Anlıyorum," derken gülmesini bastırmak ister gibi kanı çekilmiş mor ince dudaklarını sıktı. İblis yalan söylediğimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlamıştı. Bunu nasıl yapıyordu. Gökhan ve ailesi gibi düşünce mi okuyordu?

"Biliyorsun, okul hayatın boyunca seni çok yakından takip ettim. Ne okudun, nerelere gittin, hatta ne yedin, hepsini biliyorum. Gelinimi yakından izlemek beni son derece mutlu ediyordu," diye kafamdaki soruyu yanıtladı. Sonra yüzü asıldı, çocuk gibi mor dudağını sarkıttı. "Ailenin ölümünden sonra Rize'ye gitmenle seninle ilgili bilgide sekteye uğradığımı itiraf etmeliyim. Son zamanlarda pek sağlıklı bilgi alamıyordum." Sonra aniden neşelendi ve gülümsemeye başladı. Hatta gülüşüyle hasta gibi görünen gri dişleri ortaya çıkmıştı. "Ama neyse ki bu kısa sürdü, kavuştuk. Bundan sonra hiç ayrılmayacağız."

Mide bulantımı bastırmaya çalışırken yüzüne bakmamak için elimdeki kitabı evirip çeviriyordum. "Ben gitmek istiyorum," dedim damdan düşer gibi. Şansımı denemek istedim, elimi kolumu sallaya sallaya beni buradan göndermeyeceğini bildiğim halde.

"Nereye gitmek istersin, moya jizn[4]? Bütün ülke senin emrine amade! Hatta dünya senin ayaklarının altında! Sen nereyi istiyorsan oraya gideriz."

Adam benimle dalga geçiyordu. "Ben evime gitmek istiyorum. Yalnız!" diye özellikle belirtirken buz gibi mavi ölü gözlerine baktım.

Şaşırtıcı bir şekilde gözlerinde mavi kristaller parlarken "Ah, hayatım! Bu mümkün değil," dedi ağdalı bir sesle. "Evin artık burası! Sen benim gelinim ve doğacak oğlumun annesi olacaksın." Söylediğimi onaylamaz bir tavırla da yüzünü buruşturmuştu.

"Ne sizin gelininiz, ne de asla iddia ettiğiniz oğlunuzun annesi olmayacağım," diye direttim inatla.

Söylediğimi umursamayıp "Bu iddia değil, gerçeğin ta

4 Moya jizn : Rusça Hayatım demek.

kendisi," dedi ciddi bir sesle. "Yarından sonra düğünümüze katılacak konuklar gelmeye başlayacaklar." İblis söylediğimi alaya alır gibi konuşuyordu. Her ne kadar ciddi bir tonla konuşuyor olsa da arkasındaki ince alayı duymamak mümkün değildi. "Herkes senin güzelliğini gördüğünde seni eşim olarak kabul ettiğim için bana hak verecekler ve beni tebrik edecekler. Çok güzel bir gelin olacaksın," derken tüm söylediklerimin bir anlamı olmadığını anlatır gibiydi. "Sen Yatu Pehlevi'nin güzel eşi, Kosta Pehlevi'nin muhteşem annesi Kardelen Pehlevi olacaksın." Sözlerindeki keskinlik vücudumun bütün sinirlerini ayağa kaldırmıştı.

Elimde olmadan, histeri krizinin eşiğindeymiş gibi güleBildim. Çaresizlik, köşeye sıkışmışlık beni bir krizin eşiğine getirmişti. Tam şu an gerçeği söylemenin eşiğindeydim. Derin soluk alırken sadece kendime sakladığım sırrı son anda gerilere itip "Ne çok eminsiniz erkek olacağına," dedim alayla. Gözlerimden öfke kıvılcımları fışkırıyordu. Konuşmamız boyunca an be an bana yaklaşmıştı. Şimdi aramızda çok kısa bir mesafe kalmıştı. Ayağa kalkıp ondan uzaklaştım.

"Kâhinler," dedi kısaca.

"Yanılmayacaklarını nereden biliyorsun?" diye sorarken kalbimin atışı korku ve endişeyle hızlanmıştı.

"Şu ana kadar bir ibre yanılmadılar. Bundan sonra da yanılmayacaklarına eminim."

İblisin son sözlerinin ardından kısa bir suskunluk oldu. Bebeğimi öğrendikleri an yok edeceklerdi. Bu kaçınılmazdı. Şimdi bilmeseler bile öğrenmelerine çok az bir zaman kalmıştı. Gerçeklik yüzüme bir defa daha çarparken çaresizdim.

Yine de son bir defa "Sizinle evlenmeyeceğim," dedim inatla.

Komik bir fıkra anlatmışım gibi dakikalar boyunca kahkahalarla güldü. O güldükçe ben sinirden deliriyordum. Bir süre sonra, benim sinirlerimin kopma noktasına yaklaşması-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na az bir zaman kala bu defa Yatu Pehlevi'yi sakinleşmek için derin soluklar almaya çalışırken izliyordum. Kendini kontrol etmeye çalışırken arkamdaki pencereye bakıyordu. Sonra aniden kahkahaları kesildi ve buz gibi gözlerini gözlerime dikti. Sanki saniyeler önce gülen kendisi eğil gibi. İstem dışı irkildim. Duvarla aramda biraz daha boşluk olsaydı hiç düşünmeden geri adım atardım. Attım da, ama duvara daha çok sıkıştırdım kendimi.

"Başka bir seçim şansın yok!" dedi buz gibi sesle. Ürperdim. "Olmayacak da! Şimdi uslu bir gelin ol ve hazırlıklar için kullarıma yardım et. Söylediğim gibi... Zorlamayla değil, kendi arzunla gelinim ol istiyorum. Şu âşık olduğunu sandığın genç adamın artık bu hayatta olmadığını hatırlatmak isterim. Onlardan birinin seni kurtarma hayalini de unut, bu asla olmayacak!"

"Bunu sürekli tekrarlayarak canımı yaktığını düşünüyorsun. Ama senin de yanıldığın şeyler var," diye yine düşünmeden konuştum. Her fırsatta Gökhan'ın ölümünü ve diğerlerini yok edişlerini hatırlatıp duruyordu. Bu da hata yapmama neden oluyordu.

Beni korkuttuğunu düşünürken bir defa daha cesaretlendiğimi görünce memnuniyetle gülümsedi, onunla savaşmamı seviyordu. "Yanıldığım şeyler mi?" diye sorarken yüzünde bu defa merak okunuyordu.

"Sevdiğim adamın öldüğünün farkındayım," derken sesimin titremesini engellemeye çalışıyordum. "O ölmüş olsa bile arkası var! Ben pes etmediğim sürece onlar da pes etmeyecek demektir. Bunu sakın unutma!"

Gökhan'ın ölürken söz verdiği son cümlesi aklıma geldi; seni kurtaracağım. Bu asla gerçekleşmeyecekti, biliyordum. Ama Gökhan bunu bilinçli söylemişti ve kendisi olmasa da kendilerinden biri mutlaka gelecekti, buna tüm kalbimle inanıyordum.

"Aklımda tutmaya çalışırım, moya ıyubov[5]" diye neşeyle şakıdı. İblis yine benimle dalga geçiyordu. Ardından yine ciddileşti. "Haklı olabilirsin, ama buna cesaret edemezler." Sonra yine kısa bir an düşündü. "Sana bilmediğin bir şeyi de ben söyleyeyim; Cesaret, aptalların baş burduğu bir erdemdir. Zekâ ise benim gibilerin başvurduğu erdem."

"Zekâ da bir erdemliktir, doğru. Ama sende o zekânın yanında hiçbir şey yok, yavan zekâ var sende, çıplaksın! Cesaretsiz zekâyı nereye kadar götürebilirsin ki? Senin en büyük hatan, senin için savaşan kullarının arkasına sığınarak zeki olduğunu sanmandır." Adamın gri yüzü öfkeden morarmaya başlamıştı. Güzel, diye düşündüm, nefretini kazanabilirsem benimle evlenmek gibi saçma düşüncesinden belki vazgeçebilirdi.

"Benden korkmadığına çok memnunum," dedi aniden. Öfkeden moraran yüzüne rağmen sakinliğini koruyordu. "Cesur olman hoşuma gidiyor."

"Sizde olmayan bu erdemin başkasında olması sizi memnun ediyorsa size söyleyeceğim hiçbir şey yok," dedim öfkeyle.

Yatu Pehlevi'ye ikinci defa hakaret ediyordum. Ve yine sanki iltifat etmişim gibi bana gülümsedi. Gülümseyişi sahteydi, ölümcül tehdit vardı. Gözlerinin derinliklerinde gördüğüm ölümcül öfke durmam gerektiğini fısıldıyordu.

Yatu, yeterince tartıştığımızı düşünmüş olacak ki konuyu değiştirdi. Şaşırtıcı şekilde benim ondan uzaklaşmamı görmezliğe veriyordu. Konuyu değiştirirken yine beni şaşırtmayı başardı. "Akşam yemeğine kadar sabredemediğim bir hediyem var," dedi öfkesini maskenin ardına saklayarak. Sözünün ardından "Vladimir!" diye odanın dışına doğru seslendi. Sesindeki otorite dikkatimden kaçmamıştı.

Yatu Pehlevi daha ağzını kapamadan Vladimir kapıyı

5 Moya ıyubov: Rusça Hayatım demektir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıp odaya girmişti bile. Elinde sedef kakmalı bir kutu tutuyordu. Yatu, odaya giren sadık kuluna doğru hafifçe dönmüştü. Elindeki kutuyu hünkârına saygıyla uzattı. Saydam eller kutuyu kavradı ve bana dönerken yavaşça açtı.

Kutunun içi kan kırmızı kadifeyle kaplıydı ve içinde binlerce göz alıcı taşların süslediği zarif bir taç göz kırparcasına ışıldıyordu. Hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Beyaz, kırmızı ve yeşil taşlardan oluşan tacın benim için hazırlandığını geç de olsa anladım.

"Bunu düğün günümüzde takacaksın," diyordu. Rica etmiyordu, emrediyordu. "Vladimir!" diye yine sadık kuluna seslendi. Vladimir bir adım daha attı ve yanıma geldi. Hünkârının elindeki kutuyu aldı ve içinden, uzun ve kaba parmaklarının aksine nazikçe tacı çıkardı. Kutuyu yanındaki ahşap şifonyere bırakırken elindeki taçla iyice yanıma yaklaştı. Kaçış yolum yoktu, Vladimir'in iri yapısıyla duvar arasında sıkışmıştım.

Her zaman yaptığım gibi saçlarımın zaptı zor olduğu için arkamda toplamıştım. Tacı başıma yerleştirirken hiç zorlanmadı. Yerleştirip geri çekilirken yaptığı işin sonucunu görmek için patlak gözlerini kıstı.

"Çok yakıştı!" diye neşeyle el çırptı Yatu.

"Bütün konuklarınız müstakbel gelininize hayran kalacak," diye hünkârını doğruladı.

Vladimir'in soğuk iltifatı ürpermeme neden oldu. Başıma oturttukları taca mı hayran olacaklardı yoksa bana mı? Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir soruydu. Sürekli söylediği gibi bir güzelliğim olmadığını çok iyi biliyordum. Yatu ise iyice yanıma gelip ellerimi tuttu.

"Bütün emeklerimize değdin!" Ellerimi onun tiksindirici elleri arasından çekmemek için kendimle mücadele içindeydim. Eğer ki bir evlilik gerçekleşecekse onun elimi tutmasından daha fazlası olacaktı. Ama her ne olacaksa asla kendi irademle olmayacaktı. Ya bayılacaktım ya da bayıltacaklardı.

Gökhan'la yaşadığım şeylerin bu cesetle de yaşayacağım anlamına gelmiyordu. Kesinlikle Gökhan'a karşı hissettiklerimi bu yaratığa hissetmeyecektim. Bu imkânsızdı! Bu düşünce sabah yediğim kreplerin boğazımdan yukarıya yol almasına neden oldu. İstem dışı öğürürken yüzümün kireç gibi olduğunu biliyordum.

İki adam bendeki anormalliği hemen fark etti. Her ikisinin alınları endişeyle kırıştı.

"Neyin var? Hasta mısın?"Yatu endişeyle.

Endişeli yüzleri görmezliğe vermeye çalıştım. "Midemi üşütmüş olmalıyım. Şimdi geçer," dedim normale dönmek için derin nefesler alırken.

"Saatlerce camın önünde oturursan elbette ki mideni üşütürsün. Biz çıkalım, sen biraz dinlen. Düğünümüzde hasta bir gelin istemiyorum. Konuklarımın senin gibi güzel varlığı görme lüksünden mahrum etmek haksızlık olur." Bu durumumda bile kendini düşünüyor, dedim içimden. Her ne kadar kendini düşünüyor gibi konuşuyor olsa da endişesi yüzüne yansımıştı.

"Bu kadar abartmaya gerek yok. Düşündüğünüz gibi nane molla biri değilim. Sadece hafif bir üşütme." Sağlığımdan endişe eden Yatu'nun doktor göndermeyeceğini bilemezdim. Doktorun beni muayene etme riskine karşı hasta görünmem gerekiyordu. Doktor demek, sakladığım gerçeğin ortaya çıkması demekti. Ve katledilme. Kendim için endişelenmiyordum, karnımdaki Gökhan'ın hatırasını yok edeceklerineydi endişem. Buna dayanamazdım.

"Dediğin gibi olsun," dedi Yatu rahatlamış sesle. "Moya jizn!"diye devam etti. "O tacın sana bu kadar yakışacağını tahmin edemiyordum," diye konuyu yine taca getirdi. "Aslında tereddütlüydüm ve alternatif olsun diye iki tane daha yaptırmıştım. Bunu beğendiysen diğerlerini çıkarmaya gerek sok sarırım?" diye sordu ağdalı bir şekilde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne bunu ne de görmediğim diğer taçları istemiyorum," dedim isyankârca.

Bu defa "İsteyip istemediğini sormadım ki," son derece sakin ama derinden alayla. "Sana yapman gerektiği için yapacaksın diyorum. Bu, ya da diğerleri, hiç fark etmez. Sen benim gelinim olarak yanımda duracak ve beni temsil eden bu taçı veya gerekirse diğerlerini takacaksın." Sesindeki emir vereni tını yüzündeki tebessümü yok ediyordu. Dediğimi yapmazsan sonun kötü olur iması yüreğimi taşlaştırdı. Göz ucuyla Vladimir'e baktım.

Yatu'dan korktuğumdan daha fazlası Vladimir'den korkuyordum. Yatu'dan korkmamamın altında yatan sebep, beni bir amacı için tutuyor olduğundandı, ya da bugüne kadar bana samimi bir yaklaşım sergilerken içten konuşması ondan fazla korkmamam için bir sebep kılıyordu, bilemiyordum. Belki de beni buraya getirirken sıraladığı sebeplerine güveniyordum; gelecekteki karısı ve doğacak çocuğunun annesi.. Şu bir gerçekti ki Yatu, Vladimir'den daha az korkutucuydu. Fiziki olarak tabi! Vladimir, buraya geldiğimin ilk günü beni tehdit ettiğinden, ondan korkmam için daha mantıklı bir sebep olamazdı.

"Biz çıkalım, ekselansları dinlensin," dedi Yatu ve akülü arabasını kapıya doğru çevirdi. Vladimir de peşinden gidiyordu. Kapıdan çıkarken bana hitap ederek "Akşam yemeğinde görüşürüz, moya jizn," dedi ve benim cevabımı beklemeden çıkıp gitti.

Alişya telaşla odaya geri girip kapıyı sıkıca kapattı. Yatu'dan çok korkuyordu. Yatu odaya girdiğinde nasıl genildiğini ve titrediğini görmüştüm. Gözleri, kafese kapatılmış tavşan gibi ürkek ve acı doluydu. Yatu tarafından buraya getirilirken ne acılar çektiğini yüzünden okumak o kadar da zor değildi. Her ne kadar dilini anlamasam da vücut dilini ve vücudundan yayılan duygularını koklayabiliyordum; saf korku vardı.

Getirdiği öğle yemeği soğumuş olmalıydı ki telaşla alıp çıktı. Yenisini getirecekti. Odaya girerken kaçamak bakışlarla yüzüme bakmış ve zoraki tebessümüyle selam vermişti. Benim hakkımda kim bilir neler düşünüyordu. Benim de buraya zorla getirildiğimi biliyor ve bana mutlaka acıyordu. Acınacak kadar çaresiz olduğumu bilmek beni bir defa daha yaraladı.

Akmak için çabalayan yaşlarım göz pınarlarımdan yol bulmaya çalışıyordu. Yutkundum. Gözlerimi yumup yaşları geri gönderdim. Ağlamayacaktım. Zayıf olduğumu kimseye göstermeyecektim. Dayandığım duvardan ayrılıp yatağa doğru yorgun adımlarla yürüdüm.

Zamanım ve gücümün azaldığını bir defa daha kendime hatırlattım. Hiçbir çıkış yolu bulamamak beni deli ediyordu. Her yer muhafız doluydu ve büyük bir güvenlik ağıyla bina kurunuyordu. Düşün Kardelen, düşün, diye kendimi zorladım. Gökhan veya Zafer baba bu durumda olsalardı ne yaparlardı, diye.

Şekil değiştirebilirdim. Ama şekil değiştirsem bile penceredeki parmaklıklardan geçmem mümkün değildi. Cazî olabilmemi gerektirecek zincir kırılmıştı. O yüzden şekil değiştirirken Fethiye gibi küçük yaratık olamıyordum. Sadece Koç büyüklüğünde bir simurg olabiliyordum. Ki, şekil değiştirmeye kalkışırsam bedenimde can bulmuş Gökhan'ın hatırasına bir zarar vermem olası görünüyordu. Öncesinde ise bunu yapmamı engelleyen güçle mücadele etmiştim. Zafer baba bile benim bu durumumu öğrenseydi ne tepki vereceğini merak ediyordum. Atmaca bir dişi hiç var olmamıştı ve sonucun nasıl olacağını kimse bilmiyordu. Kaldı ki ben bilecektim. Bizim türümüzdeki dişilerin asla hamile kalamayacağını Zafer baba ve diğerleri defalarca dile getirmişlerdi. Peki, ben nasıl hamile kalabilmiştim. Zafer babaya bir şekilde ulaşabilsem belki bu soruma bir yanıt bulabilirdim.

Binanın çatısına çıkmanın bir yolunu bulsam bile şekil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiştirmem mümkün değildi. Ne yapmalıydım? Kimden yardım istemeliydim? Burada kimse benimle aynı dili bile konuşmuyordu ki, etrafımdaki tüm insanlar Rusça konuşuyordu. Türkçe konuşan sadece Yatu ve Vladimir'di.

Beş dakika geçmemişti ki Alişya yeni tepsiyle odaya girdi. Bu defa yüzünde endişe değil, gülümseme vardı. Yatu'dan korktuğunu ve çekindiğini üç yaşındaki çocuk bile anlardı. Haksız sayılmazdı, yaşını ve görüntüsünü birleştirirsek ortaya olağan dışı bir yaratık çıkıyordu. Tabii Alişya'nın buraya getirildiğinde yaşadıkları da ayrı bir bilmece konusuydu.



AKŞAM YEMEĞİ

Dışarıdaki gün sona ererken akşam karanlığı olduğum odayı karartmaya başlamıştı bile. Zaman kavramını yitirmeme az bir süre kalmıştı. Buraya getirildiğimden beri hayatım aynı sıradanlıkla geçiyordu. Birazdan akşam yemeğine götürmek için biri odama gelecekti.

Üzerimde soluk mavi renkte sade ama güzel bir elbise vardı. Beyaz hafif ökçeli ayakkabı ve onu tamamlayan beyaz deri bir kemer elbiseyi bütünleştiriyordu. Elbisenin boyu dizlerime kadar geliyordu. Uzun saçlarım yine sıkıca arkada toplanmıştı. Alişya'nın makyaj teklifini yine reddetmiştim. Onun için süslenmek istemiyordum.

Akşam yemeğine götürülürken refakatçim Alişya değildi, bir kadın ve erkek cazîden oluşan iki refakatçiydi. Aslında refakatçi demem doğru değildi; eşlikçi demeliydim. Burada refakatçi kelimesi yerine eşlikçi kelimesi kullanılıyordu.

Asker kılıklı sarışın kadın ve iri kıyım, askeri üniformalı sarışın erkek eşlikçilerim, her gece Yatu'ya götürüp getiriyorlardı. Yol boyunca tek kelime benimle konuşmadıkları gibi kendi aralarında da konuşmazlardı. Erkek olan üniforma giyerken bayan olan her güne değişik renkte deri tulum giyiyordu. İnce, atletik fiziğini hep göz önünde tutuyordu. Kadın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarı, uzun ve cılız saçlarını arkada sıkıca atkuyruğu şeklinde bağlarken erkek eşlikçinin saçları bir numara kesilmişti.

Alişya akşam yemeğine hazırlanmama yardım etmiş ve çıkmıştı. Eşlikçiler, saat tam sekize beş kala geliyor, beş dakkalık yol mesafesinde uzun koridor ve merdivenleri aşıp benı Yatu'nun yemek salonuna ulaştırıyorlardı. Son iki haftadır aynı düzen yaşanıyordu.

Kapı hafifçe vuruldu ve eşlikçi dişi cazî kapıyı araladı. Başını içeri uzatıp uygun olup olmadığımı kontrol ettikten sonra uygun olduğumu gördükten sonra kapıyı ardına kadar açtı. Diğer erkek refakatçi cazî, koridorda bakışları boşluğa bakarak bekliyordu. Dişi cazî saygıyla eğilip selam verdikten sonra onlara eşlik etmem için kenara çekildi.

Ben de isteklerine sessizce uydum.

L şeklinde uzun koridoru geçtik, geniş Victoria tarzı döner merdivenleri bir kat indik. Genişi sahanlığa geldiğimizde sola dönerek büyük, çift kanatlı ceviz kapıya yaklaştık. Kapılar bizim gelmemizle, biz daha kapıyı çalmadan iki yana açıldı. İlginçtir, bu gece ilk defa iki asker cazî bana, bir kraliçeymişim gibi nerdeyse erlere kadar saygıyla eğilip selam verip hemen ardından içeri girmem için kenara çekildiler. Sadece ben, eşlikçileri arkada bırakıp yemek salonuna girdim.

Ağustos ayının sonu olmasına rağmen kuzeyde olduğumuz için dışarısı çok soğuktu. Akşamları yemek salonunda şömineyi yanmış görmek beni şaşırtmıyordu. Binanın içi sıcacak olmasına rağmen şömine görüntüsü insanın içine daha bir sıcaklık katıyordu. Yatu'nun mabedinde ne kadar sıcaklık hissedilirse...

Yemek salonu aynı zamanda şöminesi ve şık koltuk takımıyla yemekten sonra dinlenme yeriydi. Yanmakta olan şöminenin karşısında koyu renk duvarların aksine bej rengi kendinden desenli koltuk takımı vardı. Takımın iki berjeri şöminenin önüne yerleştirilmişti. Yerlerde Türk halısı, duvarlar

ise koyu yeşil duvarların aksine açık zemine boyanmış çiçek tuvalleri asılmıştı. Tavandan sarkan avize tüm görkemiyle salonu aydınlatıyordu. Üç adet büyük penceresi ve üzerlerine asılı bej rengi perdeleriyle yemek salonunun bütünlüğünü sağlıyordu. Uzun, yirmi kişiyi rahatlıkla alabileceği yemek masası odanın bir yarısını kaplıyordu. Ve bu yemek masasının iki ucuna iki kişilik servis açılmıştı; Yatu ve benim için.

Yatu, büyük yemek masasının bir ucunda oturmuş Vladimir'le sohbet ediyordu. Beni kapıda karşılamamasının nedeni hünkârıyla sohbetinin derinliğinden miydi? Vladimir ayakta ve kolları önünde, sadece parmakları birleşmiş halde duruyordu. Benim için ilginç bir durumdu. Genelde beni kapıda karşılar ve masama, Yatu'nun tam karşısına oturtana kadar bana eşlik ederdi. Bugün hünkârının yanı başındaydı ve önemli bir konu olmalıydı ki sessizce konuşuyorlardı.

Masaya yaklaşırken iki adamı izliyordum. Yatu ilginç bir şekilde huzursuz, Vladimir ise gergindi. Neler oluyor, diye düşündüm.

Yatu bu geceye kadar hiç yapmadığı bir şey yaptı; yerime oturmama yardım etmek için akülü arabasını bana sürdü. Bunu her zaman Vladimir yapardı, diye tekrar düşünmeden edemedim.

Yüzünde yapay neşeyle yaklaşırken *"Dorogaya! Moya lyubov!* Gel aşkım! Gecemi aydınlattın," diye şakıdı. Uzanıp elimi tuttu. Ben yerime oturana kadar elimi bırakmadı. Öğlende yaşadığım tiksinmeyi hatırlamadan edemedim. Midemin tekrar ayaklanma riskine karşı derin sokular alıyordum "Nasılsın hayatım, öğlenkinden daha iyi misin?"

Bu kadar ilgi ilk an beni şaşırttı. Tamam, kabul ediyorum, buraya getirildiğim ilk andan bu yana bu ilgi hep vardı. Ama şu an yanlış giden bir şey hissediyordum ve Yatu Pehlevi bunu gizlemek için ayrı bir çaba gösteriyor gibi geliyordu.

"Elbette," derken sesim sert çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızma, dorogaya. Senin hastalanmanı asla istemem." Rusça kelimenin ne olduğunu bilmiyordum ama söyleyiş şekline bakarsam hoşuma gitmeyecek bir anlamı olmalıydı. Sıkça kullandığı kelimelerin başında geliyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sorarken soğuk mavi gözlerinden gözlerimi ayırmadım. Gözlerinden bir an için bir gölge geçer gibi oldu, ama yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

"Hayır aşkım! Senin endişelenmen için hiçbir sebep yok. Olağan konuşmalarımızdan birini gerçekleştiriyorduk. Malum, düğünümüzün kusursuzluğu benim şu anki en önemli gündemim." Elimde olmadan suratımı ekşittim. *"Moya jizn!* Artık bunu kabul et, sen benimsin." Gerçeği yansıtan sözleri elimde olmadan dişlerimi sıkmama sebep oldu. Ama yine de sessiz kaldım. Sessizliğimi kabul ediş olarak yorumladı ve mutlulukla elimin arkasını öpüp yerine geçerken elimin arkasını elbisemin eteğine sildim. Hiçbir şeyi kaçırmayan Vladimir bu hareketimi de gördü, kaşları olduğundan daha da çatıldı.

Umursamadım. Sahte gülüşümü yüzüme yerleştirip gözümü gözlerine diktim. Susmayı tercih eden Vladimir dudakları ince çizgi haline gelmişti.

Yatu'nun yerine geçmesiyle yemek servisi başlamış oldu.

Vladimir yemek boyunca başımızda dikilip durdu; Her zamanki gibi! Yatu yine hiç susmadan konuştu; Hiç yapmadığı gibi! Yarından sonra gelecek misafirlerini anlatıp duruyordu.

Yatu'nun anlattığına göre her ülkeyi temsil eden Cazi liderleri, eşleri ve onların eşlikçileri yarından sonra birer birer geleceklermiş. Her birinin kendine göre yetenekleri varmış. Ama asıl önemli kişi Amerikalı cazî padişahıymış. Üstelik düğün tüm dünyaya düğünü canlı izletmek için bir teknik ekip saraya gelecekmiş.

Tüm dünyaya... Zafer baba ve Sezen anne de izleyecek miydi? Ya Lal? Beni düğün merasiminde izlerken bana gü-

venmekte yanıldığı için kendine kızacak ve nefretle haykıracaktı. Haksız da sayılmazdı. Ölmüş kardeşinin üzerine yeni bir hayat çiziyordum. Hem de bir zamanlar benim de karşı çıktığım biriyle. Beni anlayacaklar mıydı? Anlamalarını isterdim, ama anlamalarını bekleyemezdim.

"İlk konuğumuz Türkiye'den gelecek, Melih Seçkin ve eşi Kübra," diyerek yeniden ilgiyi kendine çekmeyi başardı. O ana kadar umursamadan dinliyordum. Ta ki Türkiye adı geçtiğinde tilki gibi kulaklarımı diktim. Türk, Türkçe konuşan biri... Düşman taraf da olsa aynı dili konuşan biri olması benim için bulunmaz bir nimetti.

"Eşi Kübra çok hoş bir hanım ve aynı zamanda kendisi doktordur." Yatu ilgimi çekebilmenin neşesiyle konuşmaya devam ediyordu.

O kadınla ne konuşacaktım? Moda mı, tıp alanındaki gelişmeleri mi? Ben bunu istemiyordum. Ben buradan bir an önce gitmek istiyordum. Melih denen adamın da karısının da benim buradan kurtuluşuma çare olmayacakları kesindi. "Melih benim çok eski bir dostumdur. Türkiye de bana çok iyiliği dokunmuştur. Babası keza, öyle! Yıllar evvel, daha Melih doğmadan babasıyla birlikte çok işler yaptık. Şimdi aynı düzen oğluyla da devam ediyor. Melih benim Türkiye'deki kolum."

"Melih Bey de mi doktor?" diye sordum. Onun işleriyle de, bağlantılarıyla da ilgilenmiyordum, ama sormadan da yapamadım.

"Hayır, hayatım. Melih, iş ve politika adamıdır, milletvekilidir."

"Öyle mi?" diye mırıldanırken hayretle kaşlarım yukarı kalkmıştı.

"Yarın geldiklerinde Kübra'yı sana göndereceğim. Belki şu mide üşütmen için bir çözüm önerebilir." Tam itiraz edecektim ki devam etti. "Rahatsızlığın devam ediyor olmalı ki tabağına hiç dokunmamışsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yo, gayet iyiyim," diye itiraz ettim. "Seni dinlemekten yemek yemeyi unuttum," diye aceleyle devam ettim. Kendisi de pek yemek yediği söylenemedi. Her akşam olduğu gibi bu akşam da tabağında çok az yiyecek vardı ve onun da yarısına dokunulmamıştı. Bu kadar az yiyerek nasıl böyle diri olabiliyordu; yaşını göz önüne alırsak? Vampirler gibi kan mı içiyordu, yoksa minik canlıların 'bunların içinde yeni doğmuş bebekler de dâhil' ciğerlerini mi yiyordu? Bu düşünce midemin tekrar ayağa kalkmasına neden oldu. Kendimi zorlayarak bardağıma uzandım. Midemi yatıştırmak için suyu nefes almadan içtim.

"Ah moya jizn! Seni memnun etmek ne büyük mutluluk!" dedi abartılı bir coşkuyla. "Ama ben yine de yalnızlıktan sıkıldığını düşünüyordum. Kübra sana her daim eşlik edecektir." Adam beni nasıl tanıyordu. Meselenin aslına hemen inmişti. Benim de onu tebrik etmem artık kaçınılmazdı.

"İlgin için teşekkür ederim. Aynı dilde konuşan bayan eşlikçi harika olur."

"Senin memnuniyetin benim memnuniyetimdir."

Yemekten sonra gelenek haline gelen Türk kahvelerimizi içecektik. Şöminenin karşısında sadece benim oturduğum büyük berjer koltuğa yerleştiğimde kahvelerimiz geldi. Yatu, Vladimir'in eşliğinde yanımda duruyordu. Türk kahvesini seviyordu, keyifle yudumlarken aldığı zevkten dolayı her yudumda gözlerini yumuyordu.

Yemek salonunun kapısı hafif bir şekilde vuruldu. Vladimir yemek masasını toplayan iki cazîye Rusça talimatlar verdi. Ardından hızlı bir şekilde kapıya gidip açtı. Kapıdaki asker kılıklı adam Rusça bir şeyler mırıldandı. Vladimir'in yüzü konuşma uzadıkça geriliyordu.

Yatu, kapıdaki konuyu biliyor olmalıydı, kapıya baktığımı görünce ilgiyi üzerine çekmek için "Halanla konuşmak ister miydin?" diye sordu.

Bir an ne söylemeye çalıştığını algılayamadım. Anladığımdaysa soluğum kesildi. Buraya ulaşabilmek bu kadar kolay mıydı? Yaşlı iblis verdiğim tepkiye genişçe gülerken devam etti. "Geçtiğimiz gün onunla iletişime geçmiştim. Oralarda neler olup bitiyor diye bilgi almak istedim," diye açıklama yaptı. Halam olacak cadı Yatu'ya neler anlatmıştı acaba. "Seni merak etmiş," diye devam etti. "Sağlığını sordu. Sana sevgilerini iletmemi istedi, eğer onu görmek istersen gelebileceğini ekledi. Halanı görmek ister miydin? Hatta şöyle yapalım mı, düğünümüze davet edelim. Ne dersin?"

"İstemem," dedim kati sesle.

"Neden, moya jizn? Seni incitecek bir şey mi yaptı? "diye sorarken kaşları olası sıkıntı için çatılmıştı.

"O kim ki beni incitecek! Onu görmek istememin altında hiçbir neden yok. Benim tek kan bağı yakınım annem ve babamdı, onlarda artık yaşamıyorlar."

"Mm. Evet. Ne büyük trajedi! Hatırladığıma göre yanarak ölmüşlerdi, değil mi?"

"Hatırladığına göre mi?" dedim öfkeyle. "Onları sen katlettin!"

"Yo mayo jizn! Ben asla masumlara dokunmam."

"Elbette. Maşalar ne güne duruyor," derken Vladimir'e baktım. Vladimir halen daha kapıdaki adamla konuşuyordu. Benim baktığım sırada Vladimir de başını bizden yana çevirmişti ve benimle göz göze geldi. Benim gözlerimdeki nefreti okumuş olsa da onun yüzünde hiçbir şey okunmuyordu.

Yatu yüksek sesle kahkaha atarken kahveyi devirmemek için fincanını önündeki sehpaya bıraktı. "Mayo ıyubov! Senin bu hazır cevaplarına bayılıyorum." Sonra aniden kahkahası kesildi ve yüzü ciddileşti. "Bir yerde haklısın. Ben asla elimi kirli işlere bulaştırmam. Fakat az önce de belirttiğim gibi ailenin ölümünde hiçbir bağlantım yok. Seni inandırmam için ne yapmamı istersin? Sadece söyle, yapayım," dedi en samimi sesiyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne kadar samimi görünse de ona inanmıyordum. İnandırması için de hiçbir şey yapmasını istemiyordum.

"Halam size nasıl ulaşabildi?" diye asıl konuya geri döndüm.

"Hım," diye nefes verirken arkasına yaslandı. Kahvesini geri almayı ihmal etmemişti. "Sana benimle ilgili bilmen gerekenleri anlatmanın vakti geldi sanırım," diye başladı.

Ah-ha, dedim içimden. Tüm sırrını öğrenme vakti geldi, diye düşündüm. Peki, bana neden anlatıyordu? Karısı olarak bilmemin doğru olacağını mı düşünüyordu? Şunu aklımdan çıkarmamalıydım ki sırrını bilmek demek ondan kurtulabileceğim demek değildi. Yoksa öyle miydi? Dinleyelim bakalım, diye düşündüm. Belki buluruz bir iğne deliği.

"Bizlerin kendi aramızda güçlü bir bağ vardır. Özellikle benden icazet alanlarla daha bir yakınımdır. İstediğim kişiye yoğunlaştığım an onun neler hissettiğini, neler düşündüğünü anlarım. Bu aramızda asla kopmayacak bir bağdır."

"Bu bağı nasıl kuruyorsun diye sorsam bana cevap verir misin?" Elimde olmadan sesim alaylı çıkmıştı.

Yatu'nun yüzü neşeyle aydınlandı. "Elbette!" dedi samimiyetle. Sevecenlikle gülümseyip "Ama şimdi değil," dediğinde hayal kırıklığı yaşadım. "Sana bunu bir gün görsel olarak anlatacağım. Düğünümüzden önce bir gurup icazet almak için gelecek olanlar var. Arzu edersen o vakit sana gösterebilirim."

"Neden olmasın," derken ne olabileceğini kestirmeye çalışıyordum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Konuyu devam ettirme adına "Benim nasıl var olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Başımı hayır, diye sağa sola salladım. "Yüzyıllar evvel, daha dünya tarihi yazılmadan önce biz cazîler, bu dünyanın Âdem'den sonra tek hâkimiydik. Tanrı, sizin deyiminizle Allah, Âdem'e eş olarak Lilith[6] yarat-

6 Lilith: Musevilik ve Hristiyanlık apokrif inançlarında Âdem'in ilk eşidir.

ti. Lilith, Âdem ile aynı zamanda ve aynı anda yaratıldığından Âdem'in kendisine eşit olduğu görüşündeydi. Bu sebeple Âdem'le birlikte olmayı şiddetle reddetti. Âdem ısrar ettiğinde ise büyü ile kaçtı ve onu terk etti. Tanrının melekler geri getirmek için Lilith'i buldu ama kendisi Kızıldeniz ile birlikte olduğunu, 100 den fazla cin çocuğu olduğunu, bu nedenle artık Âdem'e sadık olamayacağını söyledi. Melekler, geri dönmesi için her gün bir çocuğunu öldürmeye başlar. Lilith'i de bunun karşılığına Âdem'in soyundan her çocuktan, erkelerde sünnet oldukları 8. güne, kızlarda 20. güne kadar kendi adının yazılı muskayı taşımayan çocukları öldüreceğine yemin eder. Bugün dünyada var olduğuna inanılan cinlerin kralı Şamael ile Lilith'in birlikteliğinden meydana gelmiştir. Yani sen, ben ve benim gibi cazîlar Lilith'in soyundan geliyoruz."

Şamael şeytanın bir diğer adıydı. Bunun mitolojik bir hikâye olduğunu sanırdım. Eğer doğru ise bu hikâyenin devamı da şöyleydi; Âdem ile Havva'nın sınırlı hayat ile lanetlenmeden önce, cenneti terk ettiğinden ölümsüzdür. Lilith'den sonra Tanrı, ismi bilinmeyen bir başka eş daha yaratır ve Âdem'de bu yaratılışı seyreder. Gördüklerinden çok etkilenir, yeni eşi kabul etmez. Üçüncü olarak, daha sonra Âdem'i uyutur ve kaburga kemiğinden Havva'yı yaratır Havva sonuçta erkeğinin bir parçasından yaratıldığından ona tabi olur.

Hikâyenin bir başka sürümü ise Hz. Eyüp'e eziyet etmek için çocuklarını öldüren iblis ya da Türk mitolojisinde lohusadaki çocukları boğarak öldüren Albastı iblisi ile aynı kişidir. İnanna ile aynı kişi olduğuna da inanılır.

Bütün bunlar, eğer gerçekten ben de onlar gibi cazî isem rüyalarımı açıklıyordu; bebekleri öldürmem!

"İnsanoğlu bu dünyaya bizimle ortak olduğunda onların

Talmud da yer alan Yaradılış bölümünün 1. Babında Âdem ile beraber bir dişi yaratıldığından, 2. Bölümde ise Âdem'in kaburga kemiğinden bir dişi yaratıldığı yazılıdır. Tevrat'ta açıkça yer almamasına rağmen; birçok Musevi dini kaynağı 2. Bölümde sözü geçen Havva'nın Âdem'in başka bir karısı olduğu, birinci bölümdekinin ise ilk karısı olan Lilith olduğuna inanırlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne tür beceriye sahip olabildiklerini kestirememiştik. Tanrı, insanı zekâ olarak bizimle eş değer, hatta daha üstün yaratmıştı. Biz buna karşı geldik, yani atalarım. Âdem'le atam Lilith pek çok defa karşı karşıya gelmişler. Aralarında yüzyıllar süren savaşlar yapılmış. Çoğunluğu bizim mağlubiyetimizle sonuçlanmış," derken suratı buruşmuştu. "Bizim atamız savaşların kaybına dayanamayıp Tanrı'nın huzuruna çıkmak istemiş. Tanrı Lilith'i affetmediği için kabul etmemiş. Bunun üzerine Tanrının asla istemediği bir şeye, büyüye başvurmuş. Tanrı, buna karşı Âdem'e de büyü yeteneğini vermiş, ama o asla kullanmayı istememiş. Büyü yaparsa Allah'ı karşısında gözden düşeceğini biliyormuş. Bu yüzden büyü yapmayı ona inananlara yasaklamış. Tanrı, dünyadaki tüm iki ayaklı, aklı olan canlıya büyü yapabilme yeteneği bahşetmiş. Âdem ve âdemoğlu bunu kullanmadığı için zaman içinde körelip gitmiş. Ama bizler bunu kullandık ve canlılığını devam ettirdik. Zaman içinde insanların bazıları büyü yapabilme yeteneğini keşfetmişti. Ama onlar Allah'ları tarafından büyük cezalara çarptırılmıştı."

Büyülenmiş gibi onu dinliyordum. Masal anlatır gibi bana kendi geçmişini anlatıyordu. Mitolojiyle gerçeklik arasında sıkışmış bir dünyaydı. Gerçi, Âdem peygambere ve kendilerini Cazî diye adlandırdıkları şeytanlarla haklı mücadelesine hayran kalmıştım.

"Siz kaçıncı kuşak oluyorsunuz?"diye sordum yarı gerçek yarı hayal ürünü hikâyesine dönmesi için. Bu arada Vladimir'e olan dikkatim de buhar olup uçmuştu. Yatu, tarihine olan ilgimden dolayı son derece mutluydu. Tüm sorularımı büyük bir özveriyle yanıtlıyordu.

"Bunun için iki rivayet var. Kimi yirmi kuşak der, kimi ise otuz dört. Ben ikincisine inanıyorum. Bizim çocuğumuz otuz beşinci kuşağı temsil edecek." Sustum. İmkânsız bir geçmiş ve gelecek mevzubahisti, benim bunun üstüne söyleyecek veya itiraz edecek gücüm ve yetkim yoktu. Olamazdı. Şu an

itiraz etmem bir şey ifade etmeyecekti. Ayrıca dinlemek istediğim, bir yerlere sıkışmış bir tarih vardı.

"Bu anlattıklarınla vampirler arasında bir bağlantı var mı?" Yeni doğmuş canlının ciğerini yiyen bir kitleyse vampirlerle de bir bağlantısı olmalıydı.

"Vampirler..."diye mırıldandıktan sonra bir süre durup düşündü. Daha doğrusu mor tırnaklı parmaklarını çenesine dayayıp düşünür gibi yaptı. Aslında düşünmesi gereken bir şey yoktu. Cevabı hazırdı, bu onun mavi, soğuk gözlerinden okunuyordu. "Aslında o vampir hikâyelerini bizler yaydık. Geçmişte bazı kuzenlerim aşırıya kaçmanın önüne geçemediler. Fazla erkek çocuk, fazla sıkıntı demekti. Kardeşler arası güç savaşları kitle ölümlere neden oldu. Bizler de buna son vermek için bazı dedikodular yaymak zorunda kaldık. Bu geçmişte de yapılmıştı. İnsanlara salgın hastalık bulaştırdık ve Vampir dedikoduları yaydık. İnsanlar korkup evlerine çekilsinler ve ölümlerin sebebini öğrenmesinler istedik. Bu sayede taşkınlık yapan hünkâr adaylarını yok etme ortamı oluşturduk. Her şeyin fazlası zarar diye bir atasözü vardır,"- derken muzipçe gülüyordu. Önceden de vampir hikâyesine hiç inanmamıştım. Şimdi Yatu'nun anlattığı daha mantıklı gelmişti.

"Peki, sizin bu dünyadaki tek düşmanınız atmacalar mı oluyor? Onlarla hangi dönemde karşılaştınız?" Güldü. Gülüşünde soğukluk vardı. Soru soruş şeklim kendimi onlara dâhil etmemem Yatu Pehlevi'yi kızdırmıştı. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sana birileri geçmişimizle ilgili biraz bilgi vermiş anlaşılan. Ama eksik ve taraflı bilgi olduğu aşikâr!" Yine sustum. Kendisi de taraflı bir geçmiş anlatacağı muhakkaktı. "Biz... Farkındaysan biz diyorum. Biz Cazîler, yani atalarımızın bir kısmı bir döneme kadar insanlarla sulh içinde yaşamışlar, ta ki açgözlü ve bencil firavunun zamanına kadar. O dönemlerde Mısır da yaşıyorlarmış. Atamın eşlerinden biri mucize ese-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ri ikiz doğurmuş. Ülkeyi firavun yönetiyor gibi görünse de atamın gücü sayesinde ülke ayaktaymış."

"Şimdi olduğu gibi mi? Görünürde bir insanoğlu yönetiyor ama arkasında sizler varsınız."

"Bravo! Zeki olduğunu bir defa daha kanıtladın. Bizim gücümüz dışına çıkan her ülke bir keşmekeşin pençesine düşüyor ve savaş başlıyor."

"Hikâyeye geri dönsek,"dedim rahatsızca. Savaşan tüm ülkelere şu an acımaya başlamıştım. Birilerinin çıkarları, güç dengeleri için birbirlerini katlediyorlardı.

Cık-cık-cık yaparken parmağını da sallıyordu. "Anlattıklarım bir masal değil, gerçek,"diye karşı çıktı. "Biz tarihimize geri dönelim mi? Nerede kalmıştık?"diye beni düzeltirken kısa bir an düşünür gibi yaptı. Kısa bir duraklamadan sonra yeni hatırlamış gibi kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Firavunun yıllar geçmesine, pek çok eşi olmasına rağmen çocuğu olmuyormuş ve iki atamdan bunun için yardım istemiş. İki olgun atam firavunun bu isteğini yerine getirirken şart koşmuşlar, haftası dolmayan bebeği onlara vermelerini istemişler. Eğer firavun şartı yerine getirirse karısının ona daha pek çok bebek dünyaya getireceğinin sözünü vermişler. Firavun bu tek isteği kabul etmiş. Eşlerinden biri atalarımızın büyüleriyle hamile kalabilmiş ve zamanı gelince de bir erkek evlat doğurmuş. Gel gelelim firavunun karısı bebeğini vermeye yanaşmamış ve firavunu kandırarak sözünden caydırmış. Ardından ikisi birlikte atalarımdan kurtulmak için çirkin bir tezgâh planlamışlar. İki olgun atamı halka ifşa etmişler ve halkı ayaklandırmışlar. Büyücülükle, büyü yapmakla suçlamışlar. Halk galeyana gelip atalarımı hanelerinde sıkıştırmışlar ve hanelerini ateşe vermişler. Herkes bu iki atamın yandığını düşünürken onlar güçlerini kullanıp sürüngen olup toprağın altına girmişler ve haneden çıkmayı başarmışlar. Ama ne yazık ki eşleri ve çocukları, hatta diğer cazî müritleri o yangında

telef olmuşlar. Her ikisi de çok öfkeli ve çok acı çekiyorlarmış. Yandaşları yangında öldüğü için güçsüzmüşler, güçlenmek ve intikam almak için yeni eş ve yandaş bulmaları gerekiyormuş. Firavundan ve karısından intikam almak için iki yöne ayrılmaya karar vermişler. Biri Mezopotamya'ya diğeri ise Kırım'a gelmiş. Planladıkları gibi eş ve yandaş bulmakta gecikmemişler ve firavuna saldırmak için yine bir araya gelmişler.

Tabii firavunun karısı boş durmamış ve bizden öğrendiği büyüler sayesinde oğlunu şekil değiştirebilen bir yaratığa çevirmeyi başarmış. Çocuğuna da aynı atalarımın yaptığı gibi çiftleşip çoğalmayı öğütlemiş. Atalarım, yıllar sonra yaşadıkları yerleri geri almak için harekete geçmişler. Ama ne yazık ki daha yola çıkmadan şekil değiştiren atmacaların saldırısına uğramışlar. Onların da kayıpları olmuş tabii ki, ama bizim kaybımız kadar değilmiş. Zamanla bu mağlubiyet bir onur savaşına dönüşmüş. Güçlenip tekrar saldırmaya karar vermişler. Bu yüzyıllar boyunca devam etmiş. Sonunda bir gün babalarının yapamadığını oğullarını yapmış ve bir gece gizlice Mısır'a girmeyi başarmışlar.

Gerçi artık ortada ne firavun varmış ne de karısı. Ama ne yazık ki geriye miras olarak atmaca ırkı bırakmışlardı. Dediğim gibi; bir gece gizlice Mısır'a girmeyi başarmışlar ve kendilerini kamufle ederek babalarının topraklarına yeniden kök salmaya başlamışlar. Gündüz dışarı çıkmayı çok istedikleri halde atmacalar buna izin vermiyorlarmış. Bu yüzden el altından faaliyet göstermeye başlamışlar."

"Nasıl bir faaliyet?" diye sordum. Cazî padişahlarının ne faaliyeti olabilirdi ki?

"Güç," diye yanıtladı kısaca. Anlamadığımı görünce devam etti. "Dünya değişiyordu. Gerçek gücün artık büyülerle yapılmadığını biliyorlardı. Gerçek güç bir ülkeyi, bir ulusu yönetmekti. Üstelik hiçbir tehlikesi de yoktu. Atalarım Mısır'ı bir kişinin yönetmesi gerektiğine karar verdiler ve kura çekti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler. Benim soyumun başlangıcı olan atam buraya gelirken şu an ülkenin başında olan lider on yedinci kuşaktan kuzenim olur."

"Peki, Cazî padişahı olarak sadece siz ikiniz misiniz?"

"Hayır. Dünyanın hemen her ülkesinde birer lider vardır. Bir hafta sonra hepsiyle tanışma şerefine erişeceksin," dedi genişçe sırıtırken.

"Neden ben? Neden bir başkası değil de ben? Benim ne özelliğim olabilir ki senin çocuğunu doğurmaya. Üstelik dişi cazîlerin doğuramadığını duymuştum."

"Cevap da burada! Kâhinlerim senin sadece cazi soyundan değil atmaca soyundan da geldiğini söylediler. Sen, ben ve oğlumu dünyadaki tüm cazî liderlerinden daha üstün yapacaksın. Bunu bugüne kadar başarabilen yoktu."

Söylenebilecek ne vardı ki bu saatten sonra. Ben de Vladimir gibi Yatu iblisinin maşasıydım ve dediği gerçekleşirse dünya daha büyük bir savaşa girecekti. Kâhinlerini bu noktada merak ediyordum, neyin peşindeydiler? Yatu'yu mu kandırıyorlardı, yoksa bilemediğim başka bir şey mi vardı. Acaba benim sonumu da görebiliyorlar mıydı? Yatu'nun anlattığı hikâyeden alınacak tek ders, planlarını gerçekleştirmesine izin vermemekti. Sözde kâhinleri, karnımdaki bebeği neden göremiyordu. Anlattığı hikâyede eksik bir parça vardı ve ben bunu bulamıyordum.

"Hünkârım," diye ezik bir şekilde Vladimir yanımıza yaklaştı. "Sohbetiniz sona erdiyse sizi bilgilendirmek isterim."

"Hangi konuda?" diye sordu sertçe. Her ne kadar kibar olunmuş olsa da Yatu, rahatsız edildiği için sinirlenmişti.

Vladimir daha da ezildi. "Konuklarımız planlanandan önce gelmeye başlamışlar, hünkârım. Melih Bey ve Kübra Hanım buraya doğru geliyorlarmış."

"Bu da ne demek, neler oluyor?" diye hışımla aküsü

arabasını yemek salonun kapısına doğru yönlendirdi. Yatu önde, Vladimir ve bir tabur adam onların arkasında yemek salonundan çıktılar. Onca adam ne ara içeri girmişlerdi, anlayamamıştım.

Masayı toplayan kadınlar da ortada yok olmuştu. Yemek salonunda tek başıma kalmıştım. Kaçmak için tam fırsat gibi görünüyordu. Bu düşünceyle hemen kapıya gittim ve olduğum yerde kala kaldım. Kapının diğer tarafında iki muhafızla burun buruna geldim. Bunlar, beni buraya getiren dişi cazî ile asker kılıklı erkek cazîydi.

İlk an ne yapmam gerektiğini bilemedim ve şaşkınlıkla baktım. Dişi olan cazî eliyle beni çıkışa davet ettiğinde odama geri götürüleceğimi anladım. Kapıya gelmeden önce pencereye gitseydim, diye düşündüm. Artık salona da geri dönemezdim. Yenilgiyi kabul ettim, ikisinin arasına geçip odama doğru yürümeye başladım. Yürürken etrafa kulak kabartıyordum. Binanın içinde hiçbir ses yoktu, hayalet ev gibi sessizdi. Özellikle az önceki telaşı işaret edecek hiçbir ses...

Benimle yürüyen iki cazînin ruh halini koklamaya çalıştım. Ne bir endişe, ne bir telaş, ne de huzursuzluk vardı. Belki bunların haberi yoktur, diye düşündüm. Konuşsam, soru sorsam beni anlarlar mıydı? Anlasalar bile cevap verirler miydi? Denemekten ne zarar çıkar, diye düşündüm.

Uzun süredir eşlik etmelerine rağmen hiç konuşmaya nail olmadığım eşlikçilerle ilk teşebbüs için hamle yapıyordum. "Yatu nereye gitti?" diye sordum dişi cazîye. Yeşil gözleri biçimli kaşlarının altında pırıl pırıl parlıyordu. İlk an beni anladığını belli edecek hiçbir işaret görmedim.

Sorumun havada asılı kaldığını, beni anlamadıklarını düşündüğüm an "Bilmiyorum, leydim," diye cevap verdi dişi cazî. Şaşkınlıktan dolayı adımlarım sırasını şaşırdı. Türkçe biliyordu.

"Türkçe konuşabiliyorsun," derken sesim suçlayıcı çık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Oysa bunca zaman yanımda dilsiz uşak gibi dolaşıp durmuşlardı.

"Biliyorum, leydim," dedi bu defa.

"Peki, bunca zaman neden konuşmadın?"

"Gerekli olduğunu düşünmedim, leydim. Ayrıca hünkârımız buyurmadığı sürece sizinle konuşmamız yasaktı."

"Peki, şimdi ne oldu da bu yasağı deldin?" diye sordum alayla, bir yandan da döner merdivenleri çıkıyorduk.

"Hünkârımız artık yasak olmadığını söyledi," diyerek beni yine şaşırtmayı başardı.

"Neden artık yasak değil?"

"Çünkü bizden biri olman için süreç başlatıldı."

"Süreç mi başlatıldı?" diye sordum korkuyla. Ne olabilir, diye de beynimi zorluyordum.

"Evet. Başlangıç olarak tarihimizi öğrenmek sürecin başlangıcıdır. Şimdi sırada ikinci aşama var."

"İkinci aşama mı? O ne peki?"

"Bir tören. Sizin, hünkârımızın icazet töreni ikinci aşamadır. Üçüncü aşama ise... Malum düğün merasiminiz." Durakladığında yüzüne yayılan geniş sırıtış sinirime dokunmuştu.

"Adın ne?" diye sordum.

"Alisa İrine Stanislav,"dedi tereddüt etmeden. "Bu da eşim Yegor Dalına Stanislav."

Sadece "Ya," diyebildim. Bugüne karar eş olabileceklerini belli edecek hiçbir işaret görmemiştim. Ayrıca Türkçe bildiklerini bile anlamamıştım.

"Türkçeniz kusursuz görünüyor, nereden öğrendiniz?"

"Ben İzmir de büyüdüm. Yegor ise sonradan öğrendi. Benim kadar iyi olmasa da Türkçesi iyidir. Değil mi Yegor?"

"Evet, Alisa,"diye yanıtladı kaba sesle. Adam yontulmamış odundu. Birbirlerini severek mi evlenmişlerdi, yoksa Yatu'nun isteği miydi evlilikleri? Pek sevgi evliliği gibi de gelmiyordu ya, neyse.

Bu arada hücre kapıma kadar gelmiştik. Yegor kapıyı açıp kenara çekildi. Ben de odaya girdim. Alişya, yatmaya hazırlamak için beni bekliyordu.

Alisa "İyi istirahatler!" dedi ve kapıyı kapattı.

Alişya ile yalnız kalmıştık.

"Sen de Türkçe biliyor musun?" diye Alişya'nın üzerine yürüdüm. Alişya yüzümde ne gördü bilmiyorum, korkuyla geriledi. "Lanet olasıca! Dilimi biliyor musun?" diye bağırdım. Elimde değildi, çok öfkeliydim. Dilimi biliyor ve konuşmuyorduysa onu şu an parçalayabilirdim. Panikle Rusça gevelemeye başladı. Yüzünde okuduğum korku ve panik durmama neden oldu.

Ruhundan yükselen saf korku durmama neden olmuştu. Dilimi bilmiyordu. Omuzlarım çaresizlik ve üzüntüyle çökerken bir yığın özür mırıldandım. Sakinleştiğimi gördüğünde sindiği duvar dibinden yanıma geldi, uzanıp elimin üzerini okşadı. Yine Rusça bir şeyler söyledi.

Ne söylediğini anlamıyordum, ama davranışıyla beni sakinleştirmeye çalıştığını anlıyordum. Sonra yanağıma uzanıp yüzümden süzülen yaşı sildi. Ağladığımı o an anladım. Haftalardır tutmaya çalıştığım yaşlar artık kendiliğinden süzülüyordu. Yatu Pehlevi'nin anlattıkları bana ağır geldiğini şu an hissedebiliyordum. Alisa sürecin başladığını söylediğinde daha bir endişelenmiştim.

Zafer babanın anlattıklarıyla Yatu'nun anlattıklarının çok az kısmı örtüşüyordu. Zafer baba öğrense ne çok memnun olurdu. Bir şey olsa da ona bunları aktarabilme şansım olsa, diye düşündüm. Onların, cazîlikten azat olmak isteyenlere daha çok yardımları dokunacağı çok açıktı.

Elimin tersiyle yanağımı silip Alişya'dan uzaklaştım. Banyoya gitmek istiyordum. Şu an minik Gökhan'ım midem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dekileri çıkarmam için çabalayıp duruyordu. Haksızda sayılmazdı; ben yememek için bu kadar çabaladıktan sonra minik Gökhan'ım nasıl beslenecekti. Yediğim yemeğin ne olduğunu bilemediğim için tedirginlikle bir iki çatal almıştım. Yatu da mide hassasiyetimin devam ettiğini düşündüğü için ısrarcı olmamıştı.

Banyonun kapısını kapatır kapatmaz tuvalete koştum ve yuttuğumdan daha fazlasını çıkardım. Midemdekileri boşaltıp rahatlayınca dişlerimi fırçaladım. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp banyodan çıktım. Alişya yatağı açmış geceliğimi giydirmek için bekliyordu. Ben onu reddetmekten, o tekrar denemekten bıkmamıştı. Sırtımdaki lekeleri görmemesi için yanında hiç soyunmayacaktım ama yine de ısrarla beni giydirip soymak için sabırla bekliyordu. Teşekkür maiyetinde bir şeyler mırıldandım ve şehvet duyguları uyandıran geceliği elinden aldım. Tekrar banyoya girip kapıyı kapattım.



ASTRAL SEYAHAT

Uyandırılmaya çalışılıyordum ve uyanmaya direnircesine yattığım yerde tepiniyordum. Biri beni uyandırmaya çalışıyor, ben ise ona karşı geliyordum. İtirazımın nedeni uykusuz olduğumdan değildi, rüya görmemdendi ve asıl önemli unsur ise rüyamda Gökhan'ı görüyor olmamdı.

Birlikte, bana evlenme teklif ettiği, evlerinin az yukarısındaki ormanda, onun kollarındaydım. Bana sıkıca sarılmış, saçlarımı nazikçe okşuyordu. "Seni çok özledim," diyordu kulağıma doğru. Onun kadife gibi sesi beni sarmalarken içime bir sıcaklık yayıldı.

"Ben de seni özledim."

"Az kaldı aşkım, yakında özlemlerimiz sona erecek."

Geri çekilip parlak yeşil gözlerine baktım. "Ne zaman?" diye sordum heyecanla.

"Üçüncü çizgiye varmadan bana geleceksin. Kızımız bizimle birlikte büyüyecek."

"Kızımız," diye mırıldandım umutla. "Sana benzemesini çok istiyorum."

"O senden ve benden parçalarla doğacak. O ikimize benzeyecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O iblis yok edilmeli, yoksa bizim canımızı yakacak," dedim doğacak kızımızı ima ederek.

"İblisin çaresi sensin. Onun yok olması senin elinde," dedi.

"Ben mi? Bu nasıl olacak?" diye sordum.

Endişeyle gözlerine baktım. Konuşmak için ağzını açtığı sırada ormandan açıklığa çıkmış olduğumuzu fark ettim. Ne zaman buraya geldiğimizi anlamamıştım. "Neden buraya geldik?" dedim panikle.

Emin olamamıştım ama rüyam devam ediyor gibiydi. Ya da daha ayılamamıştım.

Şimdi ikimiz de ayağa kalkmıştık. Güneş o kadar parlaktı ki Gökhan'ın yüzüne bakmaya zorlanıyordum. Işık gözümü kör etmiş gibiydi. Ani parlaklığın ardından Gökhan uzağa savrulmuş, biri beni sarsıyordu. Gözlerim bilinçsizce aralandı. Rüyayla gerçeklik arasındaki ince çizgide neler oluyor, diye arkamı döndüğümde Alişya'yla burun buruna geldim.

Kafamı toparlamaya çalışıp yeniden Alişya'ya baktım. Artık rüyada değildim. Rüyadan ayılıp gerçekle yüz yüze gelince istem dışı yüzümü buruşturdum.

"Ne?" Çok sinirlenmiştim. Sevdiğim adamla arama girmesine öfkelenmem sesime yansımıştı. Yatağın kıyısında durmuş ve üzerime eğilmişti. Yüzündeki ifadeden de anlaşıldığı üzere uyandırmakta çok zorlanmıştı.

Rusça, özür maiyetinde bir şeyler mırıldandı. Demir parmaklıkla örülmüş pencereye baktığımda daha sabah olmadığını fark ettim. Tepemde yanan aydınlatmalar da bunun kanıtıydı. Olağan dışı bir durum söz konusu olmalıydı. Durup dururken Alişya beni uyandırmazdı. Neler oluyor, diye yattığım yerden doğruldum.

Odanın bir köşesinden bir ses Rusça bir şey söyledi. Alişya bu yeni komutla geri çekilirken başımı sesten yana çevirdim. Daha önce hiç görmediğim bir kadın duvarın dibinde bana bakıyordu.

Bir atmış, ya da bir atmış beş boylarında zayıf, uzun düz saçları salık bir kadın bana gülümsüyordu. Siyah iri badem gözleri boncuk gibi parlıyordu. Sivri çenesi ve küçük dudakları estetikli küçük küt burnundan daha güzeldi. Estetiğini her kim yapmışsa iyi iş çıkaramamıştı. Üzerinde gri renkte pantolon döpiyes takım vardı. İnce vücudu tüm hatlarıyla belliydi. Elini göğsünde bağlamış beni izliyordu. Yüzünde çarpık gülümseme de ayrı bir merak unsuruydu.

Bu kadın benimle eğleniyor muydu?

Alişya selam verip odadan çıkarken kadına merak ve biraz da korkuyla baktım. Kim olabilir, düşüncesi beynimde dans ediyordu.

Alişya odadan çıkıp da kapı kapanınca diğer kadın konuşmaya başladı.

"Merhaba!" dedi Türkçe. Şaşkınlığım daha da arttı.

"Kimsiniz?" diye sorarken yataktan çıkmaya çalıştım. Açık saçık geceliğimi daha fazla görmesin diye çabucak sabahlığı üzerime geçirdim. Pek bir faydası yoktu ya, neyse.

"Ben Kübra," dediğinde istem dışı kaşlarım yukarı kalktı.

Türk milletvekilinin doktor karısı, Yatu'nun planlanandan önce gelen konukları.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum alayla. Gecenin bir yarısı, büyük olasılıkla gizlice odama geldiğine göre bir karın ağrısı olmalıydı. Yoksa Yatu'ya bir şey mi olmuştu? Eğer öyleyse bu harikaydı.

"Siz söyleyeceksiniz," dedi. Bu da ne demekti böyle, diye düşündüm. Kaşlarım anlamadığımı anlatırcasına çatılmıştı.

"Ben söyleyeceğim," derken boş ifadeyle yüzüne bakıyordum. "Gerçekten anlamadım," dedim. Yoksa Yatu, mide üşütmemi mi söylemişti de onun için gelmişti? Evet, büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olasılıkla bu olmalıydı. Şimdi nasıl kurtulacaktım. Üstelik Türkçe de konuşabildiğine göre kıvırmam, yalan söylemem mümkün görünmüyordu.

"Mide üşütmemi mi soracaksınız? Bunun için gecenin bu vakti ne kadar uygun?" dedim alayla. "Yatu durumu fazla abartmış." Beni muayene riskini bertaraf etmek istiyordum.

"Midenizi mi üşüttünüz? Bunun için bir bitki çayı önerebilirim. Ben başka bir şey bekliyorum."

Ne, der gibi yüzüne baktım. Dayandığı duvardan ayrılıp yanıma geldi. Ellerini göğsünden çözüp yatağın kıyısına oturmak için hareketlendi.

"Benim kim olduğumu daha çözemediniz mi? Zafer baba bana sizin zeki biri olduğunuzu söylemişti."

"Zafer baba mı? Sen onu nereden tanıyorsun? Kimsin sen?"

"Ben Kübra," dedi yine. "Diğer adım Zehra. Metin'in eski sevgilisi," diye ekleme yaptığında hayretle yüzüne baktım.

"Rahmetli demek istediniz herhalde," dedim üzgün ve şaşkın sesle. Metin'in ölüm anı gözümün önüne gelmişti.

Benim üzüntüme inat gülümsedi. "Nasıl dersen!" derken daha çok hayret ettim. Ama sonra düşününce Metin'i ardında bırakıp bir cazîyle gitmesini açıklıyordu bu ilgisizliği. "Ben buraya sana yardıma geldim. Zafer babaya bir borcum vardı ve onu ödemeye söz verdim. Şimdi seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor." İlk an şaşırsam da bunun oyun olabileceğini düşündüm. Yatu'nun bir komplosu olabilirdi.

"Nasıl olacak?" diye sorarken ona inanmıyordum. Beni kandırıyor olasılığı çok yüksekti. Yatu'nun çatısı altındaki hiç kimseye güvenmemeyi bilecek kadar aklım yerindeydi.

"Seninkiler şehrin dışında seni bekliyorlar," dediğinde kalbim umut ve heyecanla deli gibi çarpmaya başladı.

"Benimkiler?" diye sordum. Kimden bahsettiğini biliyor

olsam da beni tuzağa çekme olarak algıladığım için sesim alaylı çıkmıştı.

"Evet, seninkiler. Zafer baba ve diğerleri," diyordu ısrarla.

Ne kadar heyecanlansam da tedbiri elden bırakmama adına "Size inanmam için bir sebebim yok. Size güvenmiyorum," dedim yine.

Güldü. "Haklısın. Ama sana şu kadarını sorabilir miyim? Az önce rüyanda gördüğün Gökhan sana ne söylüyordu?" diye sorduğunda hayretle geri çekildim. Benim ne rüya gördüğümü, ya da kimi gördüğümü nereden biliyordu? "Sizi şaşırttığımı biliyorum. İzin verin yardım edeyim. İnanın bana sizi aldatmıyorum." Elini pantolonunun cebine daldırdı ve birkaç saniye sonra geri çıkardı. Avucunun içinde Gökhan'a ait evlilik yüzüğümüz duruyordu. "Senin bana inanmayacağını söylediklerinde bir kanıt istedim, onlar da bana bu yüzüğü verdiler."

Uzanıp yüzüğü elime alırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Sanki Gökhan'ın ruhu benimleydi. Beyaz altın halkayı dudaklarıma götürüp uzun uzun öptüm.

Dakikalar sonra "Sen az önce ne dedin?" diye sordum kafam karışık halde. Ne söylemek istediğimi anlamadığı için kaşları çatılmıştı. "Rüyamda Gökhan'ı gördüğümü nereden bildin? Sesli mi sayıklıyordum?"

"Hayır. Bunun olacağını biliyordum. Zamanlamam harikaydı. Sana öğretmem gereken bir şey var." Ne der gibi yüzüne bakınca devam etti. "Astral seyahati duydun mu?" diye sordu. Şaşkınlıkla başımı sallarken devam etti. "Anlayacağımız dilde, Astral Seyahat, gördüğümüz rüyalarda fiziksel bedenimizden ayrı Astral bedeni bilinç yerindeyken fiziki bedenden ayırmaktır. Ruhumuz gümüş bir kordonla bedenimize bağlıdır, fakat bazılarının kordonu esnek bazılarınınki gergin olabilir. Astral Seyahati isteği dışında yaşayanların gümüş kordonu esnektir. Ve bu kordonu sen ustalaştıkça ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nişletebiliriz. Ruhunu vücudundan çıkarmayı öğrenmelisin. Buradan kaçabilmen için bunu kısa bir zamanda öğrenmelisin. İlk dersimiz de şimdi başlayacak."

"Anlamadım. Ruhumu bedenimden mi çıkaracağım? Bu nasıl olacak? İlk defa duyuyorum. Benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Asla! Size bunu öğreteceğimi söylüyorum ya!" derken sabırsız gibiydi.

"Bu imkânsız! Aptalca! Ne işime yarayacak ki? Saçma!"

Gözlerini devirdi. "Lütfen! İtiraz edecek, erteleyecek ne vaktimiz var ne de lüksümüz. Şimdi beni dikkatlice dinleyin," ısrarla.

Döpiyesinin üstünü çıkarıp yatağımın yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. Şık, beyaz, sade bluzunun kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Uzun saçlarını daha önce fark edemediğim bileğine takılı lastik bandı çıkarıp saçlarına tutturdu.

Tam olarak ne yapmak istediğini, ona güvenmekte tereddüt ettiğim için "Bana neden yardım ediyorsunuz? Bu işten ne çıkarınız olacak?" diye vakit kazanmak için sordum. Neler olacağını kestiremediğim için biraz endişelenmiştim.

Cevap vermeden önce dikkatle gözlerime baktı. Uzanıp ellerimi tuttu. Yüzündeki samimiyet ve ondan bana gelen sıcaklık gerginliğimi bir nebze olsun azaltmıştı.

"İnsanlığının kurtuluşunun senin elinde olduğunu öğrendikten sonra bir çıkar gözetecek fonksiyonda olamazdım. Benim iki çocuğum var. Onlara bir şey olmasını istemiyorum. Eminim ki sende benim durumumda olsan aynı şeyi hiç düşünmeden yapardın."

İstem dışı elim karnıma gitti. Onu bilmediğim kötülüklerden korumak içindi hareketim. Kübra hareketimi fark etti.

Derin soluk alıp "Onun için yapmak zorundasın," dedi fısıltıyla. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken ellerimi karnımdan çektim.

"Anlamadım," derken sesim panik havasındaydı.

"Seni anlıyorum. Saklamakta da haklısın. Öğrendiklerinde onu senden alacaklarını biliyorsun. İşte bu yüzden bir an önce başlamalıyız. Gökhan'ın karnındaki parçası için yapmalısın. Astral seyahatte buradan çıkman için sana rehberlik edecekler. Zafer baba ve diğerleri sana yol gösterecekler. Ben de sana onların yön vermeleriyle rehberlik edeceğim."

Çaresizce "Ne yapmak gerekiyor?" diye sordum.

Nazikçe gülümsedi. "Önce yapman gereken şey sırt üstü uzanıp vücudunu gevşek bırakmak olacak. Bu da beynini serbest bırakmaktan geçiyor." Üzerimdeki seksi geceliğe bakarak "Sabahlığını ve geceliğini çıkarman gerekiyor," dedi. "Zafer babanın karşısına bununla çıkmak istemezsin değil mi?"

Yüzüm utançla kızarırken "Çıplak mı olmam gerekiyor? Ya aniden biri girerse... Bu imkânsız!" diye itiraz ettim. Zaten tüm söyledikleri bana hiç inandırıcı gelmiyordu, üstüne bir de çıplak duracaktım.

"Bunu giyeceksin," dedi elindeki düz şekilsiz beyaz geceliği göstererek. Çantasından çıkardığını görmemiştim. El çabukluğu dikkatimden kaçmamıştı.

Kapının yanındaki küçük masanın üzerinde ağzı açık çantasını yeni görmüştüm. Elindekini alıp yataktan çıktım, banyoya yöneldim. Yine de onun yanında soyunacak kadar güvenmiyordum. Alişya'nın verdiği geceliği çıkarıp banyo tezgâhının üzerine gelişi güzel bıraktım. Düz sade esvabı başımdan geçirip ayaklarıma saldım. Saçlarım şelale misali sırtımdan aşağı inerken elimle hafiften çekidüzen verdim. Görüntümün nasıl olduğunu öğrenmek için evyenin üzerindeki büyük aynaya baktım.

Görüntüm karşısında bir an şoka uğradım. Bu görüntüm bana tek bir şeyi hatırlatıyordu; zincire vurulu halde canımı almaya çalışan iblisler. Rüyam! İlk rüyam! Defalarca tekrarlayan kâbusum! Bu neyin işaretiydi? Ne düşünmeliydim bile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miyordum. Şok halde dakikalarca aynadaki aksime bakıp bir sonuç çıkarmaya çalıştım. Yoktu! Cevabı yoktu.

Kapının hafifçe vurulmasıyla cevabı olamayan soru denizinden yüzeye çıktım. Soluksuz kaldığımı, soluğumu tuttuğumu o anda anladım. Yavaşça arkama dönüp banyonun kapısını hafifçe araladım. Kübra, giyinip giyinmediğim kontrol etmek için başını içeriye uzattı.

Yüzümde ne okudu bilmiyorum, yüzü endişe ve merakla gerildi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bilemiyorum." Kapıyı tamamen açıp yanıma geldi. Kollarımdan tutup hafifçe sarstı. Yüzüne bakmamı istiyordu. Ağır çekimdeymişim gibi yavaşça başımı kaldırıp endişeyle bekleyen Kübra'ya baktım.

"Sancın mı var?" diye sordu bu defa. Başımı salladım. "Ne o zaman? Seni böyle taşlaştıran nedir?"

Neyden sonra "Bu esvabı hatırlıyorum," dedim kısık sesle.

"Nereden hatırlıyorsun? Bunu sadece Astral seyahatlerde giyiniriz. Nerede gördün?"

"Rüyamda?"

"Anlamadım," dedi temkinli sesle.

"Rüyamda. Daha doğrusu ilk rüyamda... Beni bu esvabın içindeyken zincirleyip öldürmeye çalışıyorlardı."

"Kim?" diye sorarken cevabımı sezmiş gibi gözleri korkuyla irileşmişti.

Aynı korku benim gözlerimde de vardı. "Yatu'nun adamları."

"İnanılmaz! Çocukken mi görmüştün?"

"Hayır. Ergenliğe girene kadar hiç rüya görmezdim. Sonra bu rüyayı görmeye başladım. Başka bir rüya hiç görmedim. Ta ki..."

"Evet?"

"Ta ki Gökhan ve ailesiyle tanışana kadar... Rize'ye gidişimde rüyalarım değişmeye başlamıştı," dedim gerginlikle.

"Sanırım o rüyalar da bundan farklı değilmiş," dedi bilmiş bilmiş.

Başımı salladım. "Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. Her gördüğüm rüyamı yorumlamaya çalışmıştım. Yaşadıklarımın bir yansıması olduğunu varsaydım. Ama şimdi?"

"Dur, hemen karamsarlığa kapılma. Bana şu rüyanı anlatır mısın? Baştan sona."

Anlatmam gerektiğini içimden bir ses fısıldıyordu bana. O sese güveniyordum. Şu an beni dinlemek için dikkat kesilen Kübra'ya da. Zafer babalardan sonra ikinci bir kişiye daha rüyamı anlatacaktım.

Anlatmaya başlamadan önce soluk aldım, buna ihtiyacım vardı. Anlatmak bile beni çok korkutuyordu. "Yağmurlu bir günün ilk saatlerinde bilmediğim yerde bir cenazenin ardından yürüyorum," diye rüyamı anlatmaya başladım.

Anlattıklarım bittiğinde şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Bunu Zafer babaya anlattın mı?" diye sordu.

"Evet. Yatu'nun varlığını o zaman öğrendim."

"Orakları," dedi dalgınca.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum endişeyle. Rüyamın sonunda karnımın kıpırtısı beni ele vermişti. Bunu Kübra'ya söyleyip söylememe arasında kararsızdım. Şimdi durumu daha iyi kavramıştım, karnımdakinin varlığını öğrendikleri için beni öldürmeye çalışacaklardı.

Dalgınlığından silkinip yüzüme baktı. Hafifçe gülümseyip bana cesaret vermeye çalıştı. Ama en az benim kadar kafası karışık ve endişeliydi.

"Bunu Zafer babayla konuşmam gerekiyor," dedi.

"Nasıl yapacaksın?" diye sordum.

"Astral seyahatle tabii ki!" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne zaman?"

Kısa bir an için düşünür gibi yaptı. Sonra banyodan telaşla çıktı. Ben de ardından gittim.

Şaşkınlıkla odanın ortasına geldiğimde durdum. Kübra üzerindekileri çıkarıp yatağımın kenarına yığmaya başladı. Sadece iki parça giysisi kaldığında bana döndü. Muhteşem fiziği seksi çamaşırları içinde daha da muhteşem görünüyordu.

"Yatağa yat! Seni hazırladıktan sonra ben de ardından geleceğim."

"Nasıl yani!" diyebildim şaşkınlıkla.

"Seni hazırlayacağım. Fazla vaktimiz yok. Zafer baba ikinci defa anlatmama gerek duymayacağımı söyledi. Zeki ve becerikli olduğunu söyledi. Görelim bakalım dediği gibi misin? Yatağa sırt üstü yat." Hiç itirazsız kabullenmiş olarak yatağa yattım. "Saçlarını ensenden kurtar ve yatağa serpiştir. Sana engel olmayacak şekilde. İşte böyle." Saçlarımı yastığın üzerine yelpaze misali yaymıştım. "Kollarını bedeninin yanına uzat ve avuç içlerin yatağın zeminiyle birleşsin. Gözlerini yumarak derin soluklar al ve sakinleşmeye çalış. Etrafını çepeçevre karanlığın kuşattığını, seni havalandırdığını düşün. Gecenin sesini, karanlığın sesini duymaya çalış. Ve sadece benim sesimi hisset. Nefes al. Yeniden. Ara vermeden, uzun soluklarla nefes alıp ver. Yattığın yerden yükseldiğini hissediyorsun. Sırtından hava geçişini duymaya başlıyorsun. Evet. Güzel! Şimdi hafifçe yattığın yerden doğruluyorsun. Güzel! Şimdi hafifçe gözlerini aralamanı istiyorum. Sakın korkma!"

Sırtımdan soğuk rüzgârın geçişini hissederken gözlerim yavaşça açıldı. Yatağımdan yukarıdaydım. Kübra, karşımda komik bir şekilde boşluğa bakarak memnuniyetle gülümsüyordu. Beni görmüyor gibi başka noktaya bakıyordu.

Neden bana bakmıyor diye düşünürken "Yatağına bakar mısın?" diye ricada bulundu.

Yatağa baktığımda kendimi yatıyor gördüm. Ben daha

epki vermeden Kübra yeniden boşluktaki herhangi bir nokaya doğru konuştu. Beni görmüyordu!

"Sakın panikleme," diye atıldı. Sanki neler hissettiğimi anlamış gibiydi. "Seni göremiyorum ama başardığını biliyorum. Şimdi bana izin ver ve sana eşlik edeyim. Beni burada görmemeleri için banyoya gideceğim. Hemen geliyorum," dedi ve banyoya girip kapıyı kilitledi.

Ben de tekrar huzurla uyuyan bedenime baktım. Odanın loş ışığı bedenimi narin ve korunmasız gösteriyordu.

"Geldim," diye sessiz bir sesleniş duydum. Kübra'nın kelimesi sese kavuşurken altyazılı bir filmin içindeymişim gibi hissettiriyordu. Kübra benimle düşünce yoluyla konuşmuştu. Tıpkı Gökhan ve kardeşleri gibi...

Kübra'ya bakarak "Nasıl çıkacağız," diye düşündüm.

Düşündüğümü sese nasıl dönüştüreceğimi düşünürken Kübra gülümsedi. "Tabii ki de kapıdan," dedi.

"Ne düşündüğümü duyuyor," diye hayretle düşündüm.

"Elbette! Ağzımızın oynamasına gerek olmadan birbirimizle rahatta konuşabiliriz. Hemen çıkalım," derken kapıya yöneldi.

Kübra kapıdan çıkarken üzerinde kendi üzerimdeki esvaba benzer esvap olduğunu fark ettim.

"Bu nasıl oldu?" diye düşündüm.

"Kendimi nasıl hayal edersem öyle görürsün. Ama hayallerinin bozulmaması içinde gerçeğe yakın giyinmelisin; mesela şu an giyindiğin gibi. Eğer az önceki geceliği giyiyor olsaydın sen o geceliği bildiğin için karşındakiler de öyle görecekti. Belki zamanla bunda da başarılı olursun. Astral seyahate çıkarken maddelerin hiçbir hükmü yoktur. Bunu unutma. Arkamdan gel," dedi ve koridora çıkmak için hareketlendi.

"Kapıyı açmadık," dedim şaşkınlıkla.

"Madde olarak düşünme. Kapılar bize engel değil. Du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardan geçmek mümkün tabi ama ham maddesi toprak olduğu için kimyamıza biraz zarar veriyor. Çabuk yoruluyorsun. Ama ağaç öyle değil."

"Metal?" diye sordum.

Neşeyle kıkırdadı. "Ağaçtan daha kolay! Gel peşimden. İlk metal deneyimini şimdi tadacaksın."

Kübra'nın arkasından kapıdan geçtiğimde damağımda tereyağında kavrulmuş çam fıstığı tadı hissettim.

"Bu ne ağacıydı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çam," dedi kısaca.

Kapımın önünde uyuklayan Alişya'yı gördüğümde bir an irkildim. Hemen yanında nöbet tutan Alisa ve Yegor ifadesiz yüzle birbirlerine bakıyorlardı. Bunların kan koca olduklarına insanın inanası gelmiyordu. İnsanın inanmasının gelmediği bir şey daha vardı; bizleri fark etmemeleri.

Döner merdivenleri insan adımlarının hızından daha hızlı olarak inmeye başladık. Koridorda ve büyük ana kapının sahanlığında onlarca nöbetçi duruyordu. Bizi göremiyor olduklarını bilmek beni yüreklendirdi. Kendime güvenim geri gelmişti. Kübra, çift kanat ana kapının önüne geldiğinde durdu. Yanına gittiğimde uzanıp elimden tuttu.

"Hazır mısın? Astral da olsa özgürlüğüne çok yakınsın."

"Hazırım," dedim.

El ele metal kapıdan geçtik. Bu da neydi böyle, ağzımın içi paslı demir varmış gibi irkildim. İstem dışı yüzümü buruşturdum.

Kübra hafifçe kıkırdadı. "Her kapı çam kadar lezzetli değil," dedi.

"Fark ettim," diye homurdandım. "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum ağzımdaki tadı unutmaya çalışarak.

"Bahçenin en kuytu yerine gideceğiz. Bizi orada bekliyorlar."

"Kim?" diye sordum heyecanla.

Kısaca yanıtladı. "Zafer babalar."

Kalbim heyecanla çarptı. "Hadi o zaman," derken sesim sabırsızdı.

Onları nasıl göreceğimi bilmiyordum. Görünce ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Onlar beni gördüklerinde ne yapacaklardı. Gökhan'ın konusunu açmalı mıydım? Sevdiğim adamı nereye gömmüşlerdi, arkamdan neler yaşamışlardı? Hepsini merak ediyordum. Sorularımla acılarını deşmezdim değil mi?

Uçsuz bucaksız gibi görünen bahçede, ağaçların kümelendiği bahçe duvarına doğru yöneldik. Oradaydılar. Bizim onlara yaklaşmamızla yavaşça karanlığın içinden tek tek çıkmaya başladılar.

Zafer baba, Hasan Bey, Yetiş ve Selim... Anlamıştım. Onlar da bizim gibi Astral seyahatteydiler. Çünkü hepsi hiç tereddütsüz gözlerime bakıyorlardı.

Onları sağ salim, Astral seyahat de olsa karşımda görmek bütün duygularımı su yüzüne çıkarmıştı. Sevdiğim, güvendiğim insanları yeniden karşımda görmek beni tarifi imkânsız mutluluğa boğmuştu. Birkaç eksikle, güven veren gülümsemeleriyle bana doğru geliyorlardı. Gözlerim yaşlarımdan dolayı yanıyordu. Gerçekten ağlıyor gibiydim. Ellerim istem dışı ileri, Zafer babaya doğru uzandı. Zafer baba beni reddetmeyerek kollarına aldı.

Hıçkırıklarımın arasında zorlukla "Zafer baba," diyebildim.

Zafer baba "Ağlama kızım. Her şey düzelecek," dedi.

"Zafer baba, her şey için çok üzgünüm," derken yeniden hıçkırdım.

Hiç tereddütsüz kocaman kollarıyla beni sarmaladı. "Senin hatan yok. Tek hata bizim Yatu'yu küçümsememizdi. Sen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nasılsın?" diye sorarken hafifçe geri çekilip dikkatle yüzüme baktı. Gözleri şefkat ve özlemle parlıyordu.

"Sizleri çok özlüyorum. Fırsatını bulsam değişip hepsini parçalardım. Ama burada değişemiyorum. Buna bir şey engel oluyor."

"Yatu'nun saray çevresine yaptırdığı güç buna engel. Yakında özlem bitecek. Senden sadece biraz daha sabretmeni isteyeceğiz. Yakında yine hep birlikte olacağız," dedi güven veren sesiyle.

"Ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Biliyorum, kızım. Biraz daha zamana ihtiyacımız var. Senden o zamana kadar bize bildiklerini iletmeni isteyeceğiz. Yatu'nun zayıf noktasını senden başka kimse anlayamaz."

"Evet," diye Kübra araya girdi. "Seni eşi yapacağı için sana en zayıf noktalarını anlatmak zorunda kalacak. O yüzden çok dikkatli ve uysal olmalısın."

"Kübra doğru söylüyor," diye onayladı Zafer baba. "Zayıf noktasını sen bulacaksın. Biz de o zayıf noktasından vuracağız."

"Bu gece anlatmaya başladı. Yakında da bu kadar uzun yaşamasının sırrını anlatacakmış," diye soluk almadan bir çırpıda anlattım. Verdiğim bilgi onun için ne ifade ediyor diye dikkatle gözlerine baktım. Gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"Bunlar güzel gelişmeler," dedi Zafer baba coşkuyla. "Şimdiye dek neler öğrendin?" diye sordu.

Zafer babaya bildiklerimi anlatmadan önce herkesin gözlerine tek tek baktım. Hepsi de vereceğim bilginin heyecanıyla sabırsız gözlerle bana bakıyorlardı. Bakışlarım Kübra'da son bulurken "Yatu bana kendi kökenini ve sizlerin nasıl var olduğunuzu anlattı."

"Övmüştür o şeytan kendini ve soyunu," dedi Hasan Bey tükürür gibi. Başımı sükûnetle salladım.

"Bana sürekli eşlik eden, evli olduklarını ve Türkçe bildiklerini bu gece öğrendiğim çift, onlardan olmam için sürecin başladığını söylediler. Yatu'nun tarihini bilmek sürecin başlangıcıymış. Bundan sonra ne olur bilmiyorum," dedim korkuyla.

"Bilemeyecek bir şey yok," diye sessizce bizi izleyen Selim konuştu. "Sana bir şey yapamaz, sen onun geleceğinin anahtarısın. Seni gözünün önünden bir an bile ayırmaz," dedi emin bir sesle. Sesindeki nefret ve tiksinmeyi hissedebiliyordum.

"Hiç yalnız kalamıyorum," derken durumumu özetliyordum.

"Böyle olacağını biliyoruz," dedi Zafer baba. "Senin bize ulaşabilmen şimdilik bu Astral seyahatlerle mümkün olacak. Zamanı gelince de Yatu'yu vuracağız."

"Başkaları da var değil mi?" diye sordum umutla. Yatu ile savaşın kazanılması üç kişiyle asla mümkün değildi. Bunu onlar da biliyordu.

Zafer baba sinsice gülümseyip, "Sürprizlere hazır ol," dedi. Bütün atmaca soyunun bu savaş için buraya geldiğini anlamıştım. Bu da yeni kayıplar demekti.

"Artık kimsenin canının yanmasını istemiyorum," dedim acı sesle.

"Merak etme kızım, kimsenin canı yanmayacak."

"Zafer baba..." tereddütle sustum. Söyleyip söylememe arasında ikilem yaşıyordum. Gökhan'ın benden sonra çok acı çekip çekmediğini soracaktım.

Acısı tazelenir mi diye düşünürken Kübra bunu hissetmiş gibi hemen atıldı. "Biz artık dönelim. Yarın gece yarısı yine burada buluşuruz," dedi.

"Biraz daha kalsak," diye umutla Kübra'ya baktım.

"Her an birilerinin odaya girme riski var, bunu göze alamayız. Yarın gece tekrar geliriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu senin için ilkti," diye Selim araya girdi. Bakışları yumuşacıktı. "Biraz daha uzatırsan sabah senin için yorucu bir başlangıç olacak."

"Zafer baba..."diye Zafer babaya yalvarırcasına bakmaya başladım. Onlardan ayrılmaya henüz hazır değildim. Yarın sabah başıma ne gelirse gelsin, birileri beni uyandırsın umurumda değildi. Onları yeni bulmuştum ve tekrar ayrılmaya hazır değildim.

"Haklılar. Söz veriyorum seni buradan kurtaracağız. Şimdi arkana bakmadan geri dön," dedi yumuşak sesle. Gözleri sözünün dinlenmesi gerektiğini vurgularcasına dik dik bakıyordu. Öfke veya sabırsızlık yoktu, sadece benim iyiliğim için gerektiğini vurgulayan bakışlardı.

Sessizce boyun eğdim ve Yatu'nun hapishanesine geri dönmek için sırtımı sevdiklerime döndüm. Kübra peşimden geliyordu. Kübra'nın "Ona göz kulak olacağım," dediğini duydum.

Görkemli yapının saçaklarına vardığımızda son defa arkama baktım. Zafer baba ve diğerleri halen daha aynı yerde sabit bir şekilde duruyor, biz içeri girene kadar durmaya devam edecek gibi görünüyorlardı.

İki gardiyan cazî dış kapının önünde sabit bir şekilde yaprak kımıldasa harekete geçecek şekilde tetikte bekliyorlardı. Bizleri fark etmemelerinin muhteşemliğini yaşarken Kübra'ya döndüm. Hemen arkamdan geliyordu

"Yatu'nun yatak odasını biliyor musun?" diye sordum.

Hayretle geri çekildi. "Aklından ne geçiyor?" diye sorarken sesi korku doluydu.

"Sadece merak," dedim gülerek. "Beni görmeden onu izleme şansımın olduğuna göre ona rahatlıkla ulaşıp yok etme şansım olabilir diye düşünüyorum."

"Yanlış düşünüyorsun. Birincisi; Astral seyahatte bir yerden bir yere sadece ruhun gider. Bu demek oluyor ki ruh

olarak tek başına ona fiziksel zarar veremezsin. İkincisi ise; daha önce Selim'in de dediği gibi biraz daha oyalanırsan sabah senin için hiç hoş olmayacak. En başta başın çok ağrıyacak. Tüm eklemlerin sızlayacak. Unutma! Ruhun bedeninden çıktı. Bedenin bu yeni duruma alışana kadar zaman geçmesi gerekiyor. Ayrıca Yatu'yu yok etme işini de işin erbaplarına bırakmanı tavsiye ederim. Senin sağlığın için bu gerekli."

Hamileliğimi onlara söylememi engel olduğunu hatırladım ve bu farkındalıkla "Onlara bebeği söylememe neden engel oldun?" diye sordum.

Yüzünden anlayamadığım endişe bulutu geçti. "Senin ve onların iyiliği için," dedi kısaca. Sanki başka şeyler varmış gibi geliyordu. Üstelemedim. Şimdi gardiyan cazîlerin arasından ve metal kapının arasından geçiyorduk. Merdivenleri çıkıp Yegor ile Alisa'nın nöbet tuttuğu kapıdan geçtik. Alişya kapıda değildi. Nerede olabileceğini merak ederek Kübra'ya baktım. Onun da kaşları bu soruyla çatılmıştı.

Odaya girdiğimizde Alişya'yı bedenimin başında buldum. Endişeyle alnı kırışmış, uykudaki bedenimi dürtüyor, nereden bulup giydiğimi merak eden ifadeyle esvabıma bakıyordu. Ne zamandır beni uyandırmaya çalıştığını merak ettim.

"Çok olmamış," diye aklımdaki soruyu yanıtladı Kübra. "Ben banyoya gidiyorum, gelmeden uyanma. Seni uyuyana kadar beklediğimi ve lavaboda olduğumu söyleyeceğim. Midenı üşüttüğünü ve sakinleşmen için ilaç verdiğimi söyleyeceğim." Ardından da banyo kapısında gözden kayboldu.

Ne yapacağımdan tam olarak emin olamadığım için ben de bedenimin üzerine sırt üstü uzanıp bekledim. Alişya halen daha beni uyandırmak için çabalıyordu. Fısıltıyla Rusça bir şeyler mırıldanıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bedenime nasıl geri döneceğimi, nasıl uyanacağımı bilemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben bu sorularla cebelleşirken Kübra banyodan çıktı. Alişya şaşkınlıkla banyodan çıkan Kübra'ya bakıyordu. Kübra, Rusça kısık sesle Alişya'ya bir şey söyledi. Alişya hafifçe doğrulurken şaşkındı. Kübra yeniden konuştu. Koltuğun üzerinde duran çantasına daha önce elinde göremediğim bir ilaç şişesini attı. Ellerini göğsünde bağlayıp yavaşça yanıma gelirken Alişya'ya sürekli konuşuyordu. Rusça olduğu için tek kelimesini dahi anlamıyordum.

Alişya duvara doğru giderken onun daha önce durduğu yere Kübra geldi. Alişya'ya gülümseyip bana döndü. Kübra yavaşça başıma doğru eğilip eliyle alnımı okşarken Türkçe "Nerede olduğunu göremiyorum ama bedeninin üzerine boylu boyunca yatman gerekiyor," diye fısıldadı. "Dediğimi yaptıysan şimdi gözlerini yummanı ve sesimdeki komutlara uymanı istiyorum." Gözlerimi hiç tereddütsüz yumdum. "Derin ama kısa soluklar almanı istiyorum. Sırtının ısındığını hissedeceksin ve hemen ardından kulakların hafifçe çınlayacak." Biten sözlerinin hemen ardından söyledikleri gerçekleşti. "Beşe kadar sayarak soluk almaya devam et..." Ben beşe kadar sayarken "...Ve gözlerini aç!" diye bitirdi. Komutunun ardından gözlerimi açtım.

Bir an korkuyla kasıldım. Başaramadığımı düşünürken Kübra gözlerime bakarak genişçe sırıtıyordu. Başarmıştım! Kalbim deli gibi çarparken yattığım yerden doğruldum.

"Başardım!" dedim heyecanla.

"Heyecanına hâkim ol. Alişya Türkçe bilmiyor ama dışarıdakiler biliyorlar. Alişya'ya durumunu anlattım. Neden uyanmadığını merak etmiş. Ben de ona sakinleştirici verdiğimi söyledim." Üzerimden doğrulurken "Beni yalancı çıkarma," diye uyardı.

"Tamam. Peki, neden gelmiş odama. Bu saatte ne işi varmış?"

"Seni merak etmiş. Yatmadan önce banyoda çok vakit geçirmişsin. Ben de çıkmayınca bir şey olduğunu sanmış.

Kendine gelene kadar bırakmak istemediğimi söyledim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ne için? Alişya'dan koruduğum için mi?" diye sordu gülerek.

"Her şey için. Bana öğrettiklerin için, Zafer baba ile bir araya getirdiğin için... Her şey için teşekkür ederim."

"Teşekkürlerini sonraya sakla, lazım olacak," dedi kibirle. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Tüm yaşadıklarımızdan sonra böyle bir yaklaşım beklemiyordum. Kübra bana bakmıyordu, Alişya'ya yine bir şeyler söylüyordu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum ikisinin arasındaki konuşmaya bodoslama dalarak.

Kübra bana döndü. "Sadece samimi olduğumuzu göstermemeye çalışıyorum. Sonuçta hepsi senin lehine çalışan casuslar."

"Ah! Pardon! Düşüncesizliğim için özür dilerim."

"Ben şimdi çıkıyorum. Sabah görüşürüz." Ardından da koltuğun üzerindeki çantasına uzandı ve kapıya yöneldi. Çıkmadan bana dönüp resmi bir şekilde gülümsedi. Ben de onun gibi davranıp gülümsemesine karşılık verdim.

Kübra odadan çıkıp kapı ardından kapanınca Alişya'yla yine baş başa kaldık. Selim'im dediği gibi daha şimdiden kendimi yorgun ve bitkin hissediyordum. Geri yatmak için yatağıma uzandım. Alişya çabucak yanıma gelip esvabın omzundan çekiştirmeye başladı. Sanırım bunu nereden bulup giydiğimi soruyordu.

"Kübra," dedim sadece. Kısa bir an düşünür gibi yaptı, sonra nazikçe gülümseyip ayakucumdaki yorganı üzerime çekti. Sonra sessizce odadan çıktı. Artık düşüncelerimle baş başa kalabilirdim. Bu gece yaşadıklarımı yeniden gözden geçirmek istiyordum. Ama ben daha Yatu'nun anlattıklarının yarısına gelmeden uykuya yenildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



MİSAFİRLER

Yeni gün, yeni umut!

Böyle hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu sabah uyandığımda tavana bakarak aklımdan geçiriyordum.

Sabahın henüz çok erken vaktiydi, güneş henüz ki, o da bin bir nazla kendini gösteriyordu. Kırım'ın puslu soğuk havası bugün de Yatu'nun muhteşem yapısının etrafını kuşatacaktı.

Tüm eklem yerlerim sızım sızım sızlıyor, tüm gece taş taşımışçasına yorgun hissediyordum. Selim'in söylediklerini vücudumun her hücresinde hissediyordum. Bir de Yatu'nun odasına gidecektim. Oraya da gitmiş olsaydım yorgunluktan parmağımı dahi oynatamazdım sanırım.

Kendi kendime kıkırdadım. Umut insana neler yaptırıyordu. Cazî padişahından, onun planlarından ve geleceğimden artık korkmuyordum. Geleceğimizden artık korkmuyordum.

Elim istem dışı karnıma gitti. Sevgiyle, büyük bir aşkla karnımın içindeki Gökhan'ın hatırasını okşadım.

"Az kaldı. Kurtulacağız," diye içimdeki minik Gökhan'a fısıldadım.

Uyandıktan bir saat sonra, her zamanki dakikliğiyle Alişya odaya geldi. Bu defa elinde kahvaltı tepsisi yoktu. Elinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük gümüş bir tepsi tutuyordu. Nazik hareketlerle yatağa yaklaşıp tepsiyi uzattı. Zarif nakışlarla işlenmiş gümüş tepsinin içinde ağzı kapalı bir zarf duruyordu. Zarfın bana olduğunu anlatırcasına gülümseyip hafifçe eğildi. Zarfı almamı bekliyordu.

Yataktan çıkmadan uzanıp zarfı aldım. Hiç şaşırmamıştım, Yatu iblisindendi. Zarfın üzerinde kendi el yazısıyla 'Iyubit' yazıyordu. Yazısının güzel olduğunu kabul etmek gerekiyordu.

Beyaz şık zarfı açtım.



IYUBİT'TEN MEKTUP

"Gece rahatsızlandığını duydum. Yanına gelmeyi çok istedim ama işlerimin yoğunluğundan buna fırsat bulamadım. Umarım Kübra Hanım sana benim yokluğumu aratmamıştır.

Bugün kahvaltıyı birlikte yapmak istiyorum. Dostum Melih Bey ve Danimarka elçimizle tanıştırmak istiyorum.

Bir saat sonra kış bahçesinde..."

Kahvaltı mı? Bu da nereden çıkmıştı. Şaşkınlıkla Alişya'ya baktığımda dolaba yöneldiğini gördüm. Bej rengi pantolonla kırmızı bir bluz çıkarıp bana gösterdi. Alişya da tembihliydi. Anlaşılan oydu ki itiraz edecek lüksüm yoktu. Çaresizce kabul ettim.

Bir saat sonra daha birkaç saat evvel özgürce yürüdüğüm bahçede kahvaltının hazırlandığı kış bahçesine doğru Alisa ve Yegor eşliğinde esir muamelesiyle yürüyordum. Güneş yine cimriliğini göstermişti, cılız güneş henüz ki tenime dokunuyordu. Kırmızı bluzun üzerine Alişya'nın odadan çıkarken son anda verdiği gri şalı atmıştım. Serin sabaha karşı güzel koruyordu.

Camla çepeçevre duvarları ve beyaz çatısıyla kuş kafesi görüntüsü veren kış bahçesine girerken her iki gardiyanım bir adım gerimden geliyorlardı. Kış bahçesine kuş kafesi yakıştır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması daha doğru bir ifadeydi, Yatu'nun beni tuttuğu her yer hapishaneydi. Kuş kafesi, rengârenk yeşil bitkilerle dizayn edilmiş olsa bile. Yarım basket sahası büyüklüğündeydi bu yalancı cennet. Evet, yalancı cennetti Yatu'nun sarayı. Yıllar önce toprak olması gereken bedeninin mezarıydı bu yalancı cennet.

Cam kafesin tam ortasında, yeşil bitkilerin kuşatmasını beyaz berjer koltukların ortasını yine beyaz cam masa süslüyordu. Beyaz masumiyetin rengiydi ama Yatu onu kötü amacı için kullanmaya hiç sakınca görmemişti. Üzerinde çeşit çeşit yiyecekler, sıcak soğuk içecekler masanın bütünlüğünü tamamlıyordu. Yatu, beyaza konsept olsun diye beyaz tekerlekli sandalyede oturuyordu. Yeşil bitkilerle oluşturulan koridoru onlarca gardiyanları sırayla geçerken Yatu'ya ulaşıyordum.

Yatu, beyaz oval masada misafirleriyle sohbet ediyordu. Vladimir yine hemen arkasında büyük bir sessizlik içinde sabırla bekliyordu. Benim içeri girmemle Vladimir'in iri patlak gözleri gözlerimi bulmuştu. Dün geceye kadar onun bakışlarından huzursuz olur, korkardım. Vladimir beni korkutabildiği için son derece mutluydu.

Yine üzerine siyahları geçirmişti. Bu beyaz konsepte hiç uygun değildi. Sert kaslı göğsünü tüm hatlarıyla göstererek beni korkutmayı istiyor gibi daracık bir tişört giymişti. Serin havaya rağmen kısa kolluydu. Kaslı, güçlü kolları saygıyla önünde kavuşmuştu. Ama bu sabah çok şeyler değişmiş olarak uyandığım için artık Vladimir'in gözlerine 'senden korkmuyorum' dercesine bakabiliyordum.

Şimdi de Vladimir hiç kımıldamamasına rağmen tepki olarak bir kaşı şaşırmış gibi yukarı kalkmıştı.

İçeri girmemle gözü üzerimde olan Yatu en kibar ve sıcak sesiyle beni karşılarken "Moya jizn! Gel hayatım, seni tanıştırmak istediğim önemli şahsiyetler var," dedi. Yatu bugün çok mutlu ve enerjikti. Bunu neye borçlu olduğunu merak ettim.

Yanına gitmemle saydam elini uzattı, elimi tuttu. Masadakilere dönüp büyük bir gururla misafirlerine tanıştırmaya başladı. İngilizce konuşuyordu. "Gelecekteki varisimin annesi, Kardelen Hanım. Kardelen, seni Melih Bey ve Mr. Paul Braxston'la tanışmanı istiyorum. Melih benim İstanbul'dan temsilcim. Mr. Paul de Danimarka'dan elçim."

Her iki erkek sırayla elimi sıktılar. Melih bey, tıknaz ve hafif kilolu bir beydi. Siyah kıvırcık saçları hiç taranmamış gibi başında şekilsizce duruyordu. Gri gözleri birer buz parçası gibi beni süzerken bu adamdan hiç hoşlanmadığımı düşündüm. Kübra bu adamla nasıl bir hayat sürüyordu?

Mr. Paul ise uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Sarı saçların başının sadece arkasını süslüyordu. Tepelerinde tekbir kıl yoktu. Mavi gözleri en az Melih Bey gibi soğuk bakıyordu. Her bir erkek nezaketen ayağa kalkmışlar ve benim oturmamı beklercesine ayakta dikiliyorlardı. Onları daha fazla bekletmeme adına Yatu'nun yanındaki sandalyeye kibarca oturdum. Alisa, omzumdaki şalı kibarca alıp biraz gerideki kanepeye bıraktı.

Melih Bey "Mr. Pehlevi'nin anlattığından da güzelsiniz, Kardelen Hanım," diye iltifat etmeye çalıştı. Çalıştı, çünkü kendini bunu yapmak için ne kadar zorladığını görebiliyordum.

Yatu hemen araya girerek "Melih Bey? Müstakbel eşim sizin kadar mükemmel İngilizce konuşabilir. O yüzden Mr. Paul'un bu muhabbetten mahrum kalmaması adına İngilizce konuşmayı tercih edelim," diye uyardı. Melih Bey şaşkınlıkla yüzüme baktı.

Dilimi tutamadım ve "Yatu Bey benim en iyi şekilde yetişmem adına çabasını takdir etmeliyiz," dedim. Sesimdeki kinayeyi üç erkekte net bir şekilde duymuştu.

"Moya dorogaya!"diye çıkıştı Yatu. Yüzü gülüyor gibi görünse de gözleri çatıların saçaklarından asılan birer buz parçalarıydı. "Senin geleceğin için küçük bir yatırımdı," diye devam etti. Benim geleceğimin yatırımı için mi yoksa kendine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mükemmel eş çalışmasının yatırı mı mıydı sorgulanmalıydı. Diğer iki adamın yüzünden düşüncemin doğruluğu net bir şekilde okunuyordu.

"Bunun için teşekkür etmeliyim. Ama yine de sana kırgınım..."

Yatu şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Sevgili müstakbel eşim, seni kıracak ne yaptım?" diye sorarken son derece şaşkındı.

"Biliyorsun," diye başladım. "Okul hayatımı henüz tamamlamamıştım. Bildiğini bildiğim için söylüyorum; ben tıp fakültesini kazanmıştım," derken Yatu için bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. Bu zamana kadarki öğrenim hayatım Yatu'nun programının bir parçasıydı, benim hayalim değildi. Ona göre tıp okumak elbette ki sadece hayallerimde kalacaktı. 'Meşonare[7], dedim içimden. Metin'in en çok kullandığı Lazca bir kelimeydi. Yatu'ya sesli söylememek için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu konuklarımızın önünde tartışmayacağız değil mi, moya jizn?" derken son derece nazikti. Ama bu nezaketin altında müthiş öfke yattığını biliyordum. Buna memnun oldum, onu öfkelendirmek artık hoşuma gidiyordu. Hele dün geceki şahit olduklarımdan sonra...

"Ah! Ne kadar da tembel çıktık, Ana!" diyen Kübra, esmer bir kadınla kuş kafesine girdi. O da ilginçtir İngilizce konuşuyordu. Kübra'nın neleri bilip nelerden habersiz olduğunu merak ettim. "Sözde erkenci olduğumu düşünürdüm. Sevgili Kardelen Hanım, dün geceye rağmen çabuk toparlanmışsınız. Şimdi daha iyisiniz, değil mi?" diye sordu kibar ve resmi bir sesle.

Gelen hanımları, eşleri ayakta karşılıyorlardı. Her biri yerlerine otururken Kübra benden yanıt beklercesine yüzüme bakıyordu. "Yardımınız olmasa atlatmam mümkün değildi," diye yanıtladım.

7 Meşonare: Lazca; Rüyanda görürsün anlamında kullanılan kelime.

Mr. Paul'un eşi Ana hemen yanıma oturmuştu. Büyük bir içtenlikle uzanıp elimi kavradı ve kendine çekip yanaklarından öptü. Bütün bunlar yeterli gelmemişti. "Çok güzelsiniz," diyen Ana kendi güzelliğini görmüyor gibiydi. Esmer, pürüzsüz teninden hayat fışkırıyordu. Siyah düz saçları hemen omuzlarında bitiyordu. İncecikti. Su sporu yaptığı geniş omuzları ve kaslı kollarından anlaşılıyordu. Mavi gözlerini uzun kirpikleri süslüyordu. Dudakları dolgulu ve keskin hatlara sahipti. O dudaklarına kırmızı ruj sürerek daha da davetkâr kılmıştı.

"Teşekkür ederim. Sizin güzelliğiniz yanında benimki..." derken dudaklarımı memnuniyetsizce büzmüştüm. Danimarkalının karısı iltifatımdan son derece mutlu olmuştu, mavi gözleri mutlulukla parlıyordu.

Kübra "Gelinliğin hazır mı?" diye araya girerek sordu.

Gelinlik mi? Şaşkınlıkla Kübra'ya baktım. Bu da nereden çıkmıştı. Bu soruyla nereye varmak istiyordu? Dün geceden sonra bir düğünün gerçekleşeceğine halen inanıyor muydu? Gözlerine baktığımda farklı bir ışıltının kıpırtılarını gördüm. İnanmıyordu. Sadece Yatu'ya gerçek kimliğini gizleme adına abuk sabuk soru soruyordu.

Kübra'nın sorusunu Yatu yanıtladı. "Sürprizimi bozdunuz Kübra Hanım," dedi azarlarcasına.

Kübra yalancı üzüntüyle yüzü düştü. "Ah! Beni bağışlayın hünkârım. Düşüncesizlik ettiğimi şimdi anlıyorum. İzin verin telafi edeyim," dedi.

Yatu elini yeniden uzatıp elimi tuttu. Mavi gözleri samimiyetle parlıyordu. Kalbim bilmediğim nedenden dolayı zıpladı. Beynim ve bedenim Araf'ı yaşıyordu. Duygularım karışmış gibi hissediyordum. Gökhan'ı tanımamış olsaydım, kendisi de bir cazî padişahı olmasaydı ona karşı bir şeyler hissedebilir miydim, diye düşündüm. Bu mümkün müydü? Yakışıklı ve çekici bir adamdı, orası muhakkaktı. Gerçek ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şını göstermiyor olsa da yine de benden çok büyüktü. Otuz beş-kırk civarında gösteriyordu. Yo, imkânsızdı! Tüm her şey normal olsa bile Yatu'nun insanı tedirgin eden bir yönü vardı. Saklamaya çalıştığı öfkesi her an su yüzüne çıkacakmış gibiydi.

Buruk bir sesle "Sana sürpriz yapmak istiyordum," dedi Yatu. "Artık bir esprisi kalmadığına göre bugün öğleden sonra madam Agnes'i buraya çağırabilirim. Provasız gelinlik dikmeyi pek onaylamamıştı," derken bir anı hatırlamışçasına gülümsedi.

"Gerekli mi?" diye sordum sabırsızca. Kübra'ya da ters ters bakmayı ihmal etmiyordum. Başıma saran kendisiydi.

"Elbette gerekli!" dedi hayretle. "Dünyanın gözü önünde evleneceğiz. Hanımlar!" diye Kübra'yla Ana'ya döndü. "Sevgili müstakbel eşimi sizin maharetli ellerinize bırakmama izin verin. Bir kadının dilinden yine bir kadın anlar."

Beklentiyle bakan Yatu'ya her iki kadın aynı anda "Elbette hünkârım," diye büyük bir saygıyla yanıtladılar.

Yatu "Şimdi izin verin, bu mükemmel kahvaltının tadını çıkaralım. Buyurun hanımlar!" diye bizi kahvaltıya davet etti.

Bu komutla etrafımızda hizmet etmek için bekleyen hizmetliler hummalı bir çalışmanın içine girdiler. Servislerin biri biterken diğeri başlıyordu. Elbette ki tüm güzel yiyeceklere rağmen yine fazla bir şey yiyememiştim.

Israrla neden yemediğimi soran Yatu'ya Kübra yanıt vermişti. İlaç kullandığım için normalmiş.

Bundan sonra konuşmalar ülkeler ve politika olmuştu. Hiç iç açıcı konu olmamasına rağmen can kulağıyla dinlemiştim. Bir gece önce Yatu'nun anlattığı gibi ülkelerin arkasında hep kendileri gibi insanlar olduğunu öğrendikten sonra dinlememek olmazdı. Birçoğu güçlü politikacılardı. Her ne kadar ülkenin başında olmasalar da ülkenin başındakileri maşa olarak kullanabilecek güce sahiptiler. Savaşlar bunun büyük kanıtıydı.

Uzun soluklu kahvaltının ardından biz üç hanım, erkekleri yalnız bırakarak saraya geri döndük. Kübra ve Ana'nın ısrarlarıyla düğün düzenlemesinin yapıldığı salona geçtik. Buraya ilk defa giriyordum. Ve içeri girdiğim an soluğumun kesildiğini hissettim.

Her iki kadın bu manzaraya alışık olmalıydılar ki salonun içinde hazırlık koşuşturmasında olan çalışanları olağan bakışlarla izliyorlardı.

Balo salonu yarım futbol sahası büyüklüğünde, yine sarayın tümünde hissedilen Victoria tarzı hâkimdi. Batı duvarını yerden tavana kadar beyaz kafes pencereleri, yerleri süpüren bordo kadife perdeler süslüyordu.

Güney yönünde kocaman bir platform hazırlanıyordu. Orkestra ve canlı yayın ekibi içindi bu hazırlık. Teknik ekip hummalı bir çalışmanın içindeydi.

Yerler beyaz Afyon mermeriyle kaplıydı. Hiçbir havalandırma veya kalorifer görünmemesine rağmen içerisi sıcacıktı. Sanırım yerden ısıtmalıydı.

Doğuya bakan duvarlar, yüksek kemerlerin süslemeleriyle zaman çizelgesini yansıtırcasına insan portreleri asılıydı. Bu portreler Yatu'nun soy ağacı olmalıydı. Ne ilginçtir ki cazi padişahı olduğunu düşündüğüm kişilere ait hiçbir portre kırk yaşın üzerinde değildi. Ve bu portrelerdeki ortak özellik Yatu'nun gibi mavi gözler ve kibirle kasılmış omuzlar üzerindeki başlardı.

Balo salonunun ortasında her biri yirmi iki kişilik masaların üzerleri Yatu'nun ruhunu yansıtan siyah kumaşlar örtülüydü. Masaların çevresine sıralanmış sandalyeler beyaz giydirilmişken arkalarına bağlanan kurdeleleri kırmızıydı. Masaların üzerinde kocaman kristal şamdanlar göz alıcı şekilde parlıyordu.

Tepede dört adet üç halkalı cehennemtaşı avizeler sarkıyordu. Avizeler yeterli gelmemiş gibi dikdörtgen balo salo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun tüm tavan çevresi spotlarla süslenmişti. Pist, salonun tam ortasında siyah beyaz mermerdendi ve tüm masalar pistin etrafına serpiştirilmişti. Rüya gibi bir balo salonuydu.

"Beğendin mi?" diye sordu Kübra.

"Beğenmedim desem inanır mıydınız?" diye yanıtladım.

Kübra gülerek "İnanmazdık," dedi.

Ana, benim hayranlıkla açılmış gözlerime bakıp güldü. "Rüya gibi bir düğün olacak," dediğinde istem dışı gerildim.

Kübra bendeki gerginliği hemen fark etti. "Bay Pehlevi hiçbir ayrıntıyı unutmuyor. Bu düğünü Kardelen Hanım için yaptığını her defasında dile getiriyor. Anın tadını çıkarın ekselansları," derken sesinde hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gece Kübra'ydı, gündüz milletvekili eşi Bayan Kübra. Bana karşı olan tavrı geceyle gündüz kadar farklıydı. Ona uymaktan başka bir şey yapamazdım.

Onun gibi davranma adına "Sizin de dediğiniz gibi Kübra Hanım, düğün stresim doruk noktasında! Yanlış bir şey söyler veya yanlış bir hareket yaparsanız beni bağışlayın lütfen," dedim. Bu Kübra'ya bir nevi mesajdı.

Kübra bu mesajı hemen aldı, *'anladım'* dercesine gülümsedi ve "Gerginliğini unutturacak bir bilgi vereyim," deyip gülüşünü genişletti. "Ana'nın düğünü de bu salonda oldu," dediğinde hayretle iki kadına döndüm.

"İkinci eşimle olan düğünüm," diye düzeltti Kübra'yı. "İlk eşimle gizli evlendiğim için pek kimse bilmez." Şaşkınlığım daha da büyüdü. "Yetmiş ikinci yaşıma yeni girdim," diye devam etti aklımdaki soruyu yanıtlarken.

"Ona ne oldu?" diye sordum.

Omzu silkti ve sırıttı. "Fazla açgözlüydü," diye yanıtladı. İlk eşinin akıbetini tahmin etmek zor değildi.

Ana genişçe sırıtırken Kübra açıklamaya devam ediyordu. "Ana, Bay Pehlevi'nin kız kardeşi," dedi.

Yok daha neler! Ablak ablak yüzlerine bakmaya devam ediyordum. Yatu'nun kız kardeşi mi?! Bu nasıl olurdu? Yatu gibi bir asrı geçmiş fosilin kardeşi nasıl olabilirdi? O da bir fosildi. Oysa hiç öyleymiş gibi görünmüyordu.

Kafa karışıklığıma sırıtan iki kadından Ana konuşmaya başladı. "Babamız bir ama annemiz farklı," diye açıklamaya başladı. Benim şaşkınlığıma tebessüm ederken devam etti. "Babamız ben doğmadan, Amerika'daki bir çatışmada yok edildi." O kadar doğal bir şeymiş gibi anlatıyordu ki şaşkınlığım daha da artıyordu. Nasıl yok edildiğini sormam gerektiğine emin değildim. "Babamın pek çok kızı vardır. Ben bunların en küçüğüyüm. Biliyorsun, biz dişi cazîler hünkârımız istemediği sürece evlenip çoğalamayız. Ağabeyim bana bu izni verdiğinde Paul onun emrinde çalışan bir askerdi. Tabii ki o da bizim türden," derken aklımdaki soruyu yanıtlıyordu.

"İzin mi?" derken sesimi bulamıyordum. Nasıl bir işleyiş olduğunu henüz tam olarak çözememiştim.

"Paul, Danimarka elçisi ve ağabeyimin emrinde görev yapan askerdi. Buraya geldiğinde küçük bir çocukmuş. Eğitimi sırasında onu gördüm ve eğitimini tamamladığında ağabeyimin emriyle evlendik."

"Birbirinize âşık değildiniz?" diye sorarken cevabını tahmin etmiştim.

"Elbette âşıktım!" derken şaşırmış gibiydi. "Normal cazîlerden farklı bir konumum var. Bir hünkâr kızı ve hünkâr kardeşiyim. Duymuş olmalısın; bir hünkârın bir hünkâr veliahdı olur. Benim gibi kızların sadece diğer normal cazîlerden tek üstünlüğü var; kendi geleceğimiz hakkında karar verebildiğimizdi. Babamın ilk erkek veliahdından sonraki erkek çocukları dünyaya geldiklerinde sadece üç dakikalık soluk alma hakkına sahiptir. Babam ölmeden önce istisnai olarak beni ağabeyime emanet etmiş ve ben ne istersem yapması için vasiyet etmiş. O yüzden konumum diğer cazîlerden farklıydı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrıcalıklıydım. İşte bu yüzden ben istedim, Paul ile evlendim," diye bitirdi.

"Anneniz?" diye sordum.

"Annem normal bir insandı. On sekizinci yaş günümde öldü. Biliyor olmalısın; cazî bebeği doğuran her normal insan ilk kırk gün içinde ölmezse çocuğunun on sekizinci yaşına erişme şansı asla olmaz."

"Neden?" diye sorarken cevabını duymak istediğimden emin değildim.

Yüzünden bir gölge geçerken sesi boğuklaşmıştı. "Doğumumla başlayan cazîlik yeteneklerimin sürekliliği adına, daha uzun ve güçlü olabilmem adına annemin hayatını emdim. Elbette ki annemin ölmesini istemezdim," diye savunmaya geçti. Yüzümün şeklinin onun anlatımıyla değiştiğini ben fark edemiyordum. Ana fark etmiş olmalıydı ki kendini savunma gereği hissetmişti. "Ama elimde değildi," diye devam etti. "Doğamızda vardı. Gece farklı bir şekle giriyor ve annemi her gece sömürüyordum. On sekizinci yaş günümde daha fazla dayanamadı ve öldü," diye bitirdi üzgün sesle.

Uzun bir sessizlik oldu. Kübra bile içlerinde olmasına rağmen hayretten gözleri büyümüştü. Kendimi toparlama adına derin soluk alıp "Üzüldüm," diye mırıldandım. Kim için üzüldüğüm elbette ki belliydi; kurban durumunda olan annesine üzülmüştüm.

Ana benim hikâyemi öğrenme adına "Senin annen ne zaman öldü?" diye sordu.

Yatu öldürttü, diyecektim ki son anda kendimi dizginleyip durdum. Eğer Ana'nın söyledikleri doğruysa şimdiye kadar inandıklarımın hiçbir geçerliliği kalmamıştı. Bu demek oluyordu ki; annemi ben öldürmüştüm. Bu mümkün müydü? Ana'nın anlattığı gibi farklı şekle girdiğimi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım korkunç kâbusumdu. Her kâbusumun ardından annemin gün be gün çaresizliğinden süzülüşüydü.

Yoksa annemi böyle mi bitirmiştim? Evet, mutlaka böyleydi. Onu psikolojik olarak bitirmiştim. Hatta bu durumuma endişe eden babamın da kanına girmiştim. İşte bu sebepten her ikisi de benden yorulduklarından yataklarına geri dönmüştü. Bitap düşmüşlerdi.

Benden cevap bekleyen Ana'ya "On sekizinci yaş günümde," dedim zor duyulur sesle. Ana anlayışla elimi tutup kavrarken Kübra şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Kübra bana inanamıyor gibi bakarken "Siz gerçekten de cazisiniz!"dedi şaşkınlıkla. Cevap vermedim. Veremedim. Gerçekte halen daha ne olduğumu bilmiyordum.

"Elbette cazî!"diye arkamızdan ses duyduk. Kübra'yla ben istem dışı irkildik. Ana, gelen kişiyi görebildiği için kırık bir tebessümle gülümsüyordu. Arkamızı döndük, Yatu Pehlevi bize doğru geliyordu.

"Hünkârım," diye selam veren Kübra'nın benzinin solgunluğu dikkatimden kaçmamıştı.

Ana hafif alınmış sesle "Kardelen'e kardeş olduğumuzu neden söylememişsin," diye sitem etti *ağabeyine*.

"Kardelen'e söylemeye fırsat bulamadığım pek çok konu var, hayatım. Bizim kardeş haberinden daha öncelikli konularımız. Bunu sende biliyorsun," derken kızgın gibiydi. Kocası ve Melih Bey, Vladimir'in hemen arkasında duruyorlardı. Başta Vladimir olmak üzere tüm erkeklerin yüzü olması gereken buymuş gibi ifadesizdi.

Bana verecekleri yeni bilginin heyecanını göstermeme adına kendimle büyük mücadele verdim. Göz ucuyla Kübra'ya baktığımda az önceki gerginliği kalmamış gibiydi. Kocasına sevimli bir ifadeyle gülümsüyordu. Her nedense kocası ona karşılık verme nezaketini dahi göstermiyordu. Kaba adam, diye düşündüm. Kübra bu adamda ne buluyordu?

"Iyubit, canım. Sana dün gece söz verdiğim sırrımı gös-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

terme vaktinin ikinci ayağı bu gece," dedi Yatu esrarengiz sesle. Uzun yaşının sırrı! Bunu şimdi öğrenecek miydim?

"Gösterme mi?" derken sakinliğimi korumaya devam ediyordum.

"Evet, moya jizn. Bu gece seni kâhinlerimle tanıştıracağım. Ayrıca birkaç gün sonra gerçekleşecek olan icazet törenini de unutmamak gerekir. İcazet almaya gelen cazî kullanının icazet törenini görmen sırrımın üçüncü ve son ayağı olacak. Bu sayede tüm sırrımı öğrenebileceksin. Çünkü gelecekte oğlumuz da bu törenlerin ayrılmaz parçası olacak."

Israrla ikimizden doğacak çocuğu konuşmaktan usanmıyordu. Sessiz kalmayı yeğledim. Yatu da sessizliğimden keyif almışken şu an diğerlerinin karşısında tartışılacak değildim. Kabullendiğimi düşünüyor olması benim açımdan en sağlıklısıydı.

Bu sırada sessizce kenarda bekleyen Vladimir sessizliğine son verirken söyledikleri karşısında hayretle irkilmiştim. "Baş kâhin ve Onikilerin geldiklerini haber verdiler, hünkârım."

Onikiler mi, diye düşünürken istem dışı kaşlarım çatılmıştı. Bunun yanıtını bana Yatu verdi. "Baş kâhinin ritüeli tamamlamasına yardım eden diğer kâhinler. Onlara isim verilmez. Sadece ritüelin diziliş sırasına göre numaralandırılmış birer kâhindirler. İşte bu yüzden kendilerine baş kâhin ve Onikiler derler."

Nasıl ritüeldi? Neler yapılıyordu? Yatu'nun icazet töreninde de bulunuyorlar mıydı? Buna benzer onlarca soru kafamda dönerken şaşkınlıkla Yatu'ya bakmaya devam ediyordum.

Yatu benim şaşkınlığıma anlayışla gülümsedi. Uzanıp elimi tuttu. "Birazdan Madam Agnes burada olacak. Eşlikçilerimin odana kadar eşlik etmesine izin ver, moya jizn. Kübra Hanım birazdan Madam Agnes'i odana getirecek." Ardından da ölü dudakları elimin üstünü buldu. Midemin kalkmasını engelleme adına nefesimi tuttum.

Kübra'nın yüzünün istem dışı gerildiğini gözümden kaçmamıştı. Kendini benim yerime koyduğuna emindim. Neler hissettiğimi anlayan biri var, diye düşündüm.

Elimi yavaşça geri çektim ve kendimi zorlayarak gülümsedim. "Teşekkür ederim." Kübra'ya göz göze gelmemeye çalışıyordum. Ona bakmak demek hata yapmak demekti. Çünkü şu an tümünün gözler üzerimdeydi.

Arkamı döndüm ve çıkış kapısına eşlikçilerimle beraber yöneldim. Başta Vladimir olmak üzere pek çok düşmanımıza karşı tedbirli olmalıydık.

Öğle yemeğimi yine yalnız yedikten sonra Kübra, Madam Agnes'i ve yardımcılarını önüne katarak odama geldi. Madam Agnes'in cazî olmadığını korkulu gözleriyle eşlikçilerime ve yardımcıma bakan bakışlarından anlaşılıyordu. Sıradan insandı. Ondan yükselen saf korku ve endişe de başka bir kanıttı sıradanlığının.

Kocaman gözlerine siyah sürmeler çekmişti. Esmer teni ve oval ablak yüzü doğu kökenli olduğunu gösteriyordu; Hintliydi. Madam lakabı da Fransız annesinden geliyormuş. Tombul bedeni uzun boyu sayesinde göze batmıyordu. Peşindeki yardımcıları iki genç kızdı. Onlar ise durumun vahimliğinden bir haber etrafını ve beni izleyen gözleri hayranlıkla parlarken yerli yersiz kıkırdayıp duruyorlardı.

Madam Agnes iki defa sözlü beş defa da bakışlarıyla uyarmaya çalıştı. Alisa'nın eşi Yegor kızları arsız bakışlarıyla izlerken eğleniyordu. Alisa'nın uyarı dolu bakışları bu eğlencesine kısa molalar verdirse fazla uzun sürmüyordu.

Yatu, ölçülerimi daha önce madam Agnes'e verdiği için gelinliğin kabası bitmişti. Deneme için giydirip son kontrolleri yapacaktı. Geriye sadece ince işçiliği kalacaktı.

Gelinlik iki parçadan oluşuyordu. Üst kısmı straplezdi ve Madam Agnes'in dediğine göre elmas taşlar işlenecekti. Etek kısmı kat kat son derece pahalı kumaşlarla kabartılmışken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arka kısmının üç metre uzun kuyruğu vardı. Güzelden öte muhteşem bir gelinlikti. Gökhan ile evlenirken giydiğim annemin gelinliği bunun yanında pas pas görevi görürdü.

Ama şu an üzerimde olan gelinlik bana hiçbir duygu hissettirmezken Gökhan'ın ailesinin hazırladığı gelinliği giydiğimde göğüs kafesimin içindeki kalbimin mutluluğumdan dolayı yerinden çıkacağını sanmıştım. O zaman çok mutlu ve heyecanlıydım. Şu an ise ruhum bedenimden çıkmış gibi hissizdim. Küçücük dahi heyecan hissedemiyordum. Hissettiğim tek duygu korkuydu. Düğünden sonra olacakların korkusu...



ONİKİLER

Akşam yemeğini buraya getirildikten sonra ilk defa üçüncü bir kişi eşliğinde yiyorduk. Hem de dört kişi fazlalıkla. Kocaman uzun masa ilk defa biraz canlanmış gibiydi. Yatu da bundan dolayı olmalıydı, son derece keyifliydi.

Yemekten sonra Yatu'nun vazgeçilmezi Türk kahvelerimiz için kanepelere geçtik. Yemekte ve daha sonrasında masanın neşesini ayakta tutan üç kişi vardı; Yatu, Ana ve Melih Bey. Paul ifadesiz yüzle sesiz kalmayı yeğlerken Kübra derin düşünceler içindeydi. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Bunun için gecenin yarısını iple çekiyordum. İple çektiğim ve bir o kadar da korktuğum bir şey vardı; Yatu'nun kâhinleri.

Melih Bey ve Kübra izin isteyip odalarına çekildiler. Kübra istemeyerek de olsa gittiğinde bu defa Ana ve Paul izin istediler. Odanın uzak bir köşesinde Vladimir olmasına rağmen sonunda Yatu ile yalnız kalmıştık.

Yatu "Hazır mısın, Iyubit?"diye sordu.

Hazır mıydım, emin değildim. Ne demek istediğini anlasam da "Neye hazır mıyım," diye sordum.

Yakışıklı yüzü neşeyle aydınlanırken akülü arabasını çalıştırmadan önce elini onunla gelmem için salladı. Çaresizce ayağa kalkıp önümde akülü sandalyesini süren adamın ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dından yürüdüm. Vladimir hemen kapıyı açıp hünkârına yol verdi. Sonra o da arkamızdan yürümeye başladı. Sahanlığın sağındaki asansöre yöneldi.

Eşlikçilerim kapının yanında bekliyorlardı. Anladığım kadarıyla peşimizden gelmeyeceklerdi. Onların yerine Yatu'nun askerleri geliyordu. Askerin biri asansörün düğmesine dokunmasıyla ardına kadar açıldı. Asansöre ilk defa binecektim. Asansörü sadece durumundan dolayı Yatu kullanıyordu.

Aynalarla kaplanmış asansöre bindik. Kendi yansımamı gördüğümde yüzümün aldığı şekle inanamadım. Yüzüm korku ve panikle gerilmiş, gözlerim solgun yüzümde kocaman açılmıştı. İnkâr etmiyordum. Neyle karşılaşacağımı, neler duyacağımı ve asıl önemli olan başıma neler geleceğini bilememek beni müthiş korkutuyordu. Asansör aşağı doğru inerken, mahzene doğru inerken kalbim korkuyla kasılıp duruyordu.

Vladimir'in gözleri alayla bakıyordu. Durumumla alay ediyordu. Korkumla eğleniyordu. Yatu ise sakin ifadeyle, hiçbir şey olmamışçasına konuşuyordu.

"Senin için ve düğünümüz için özel olarak bir araya geldiler. Senin ve gelecekteki oğlumuzun kaderini bize söyleyecekler. Onlardan çekinmeni istemiyorum. İstediğini içtenlikle sorabilirsin. Aynı zamanda senden onların sorularına aynı içtenliği göstermeni rica edeceğim."

"İçtenlik?" diye sordum. Tanımadığım, ne oldukları belli olmayan kâhin topluluğuna nasıl içtenlik gösterebilirdim ki? Yatu bu konuşmasıyla buraya gelmeden önceki hayatımı yok sayıyordu. Ona göre hayatım burada başlamıştı.

"Senden sadece kendin gibi olmanı istiyorum," dedi bu defa.

Kendim gibi olmak... Bu zorlanmayacağım bir şeydi. Ama korkum kendim gibi davranmamı engelleyecek gibi geliyordu. Sırrımın ortaya çıkmasından korkuyordum.

Bu sırada asansörün kapısı iki yana açıldığında karanlık bir koridorla burun buruna geldim. Yatu hiç tereddütsüz karanlığa daldı. İstemeyerek Yatu'nun peşinden karanlık koridora çıktığımda gözlerimin karanlığa aşina olmamam rağmen alışması için birkaç defa gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Uzaktan bir yerden cansız ışık huzmesi henüz ki bize ulaşıyordu. Uzun ve karanlık koridorun hiçbir aydınlatması yoktu.

Karanlığı yara yara ilerliyorduk. Yürüdüğümüz karanlık koridorun nemli ve ağır küf kokusu genzimi yakıyordu. Başka bir koku daha duyuyordum. Neydi bu; biberiye mi, sardunya mı? Belki de ikisinin karışımıydı. Zemin kuruydu. Yine de yerlerde iri lağım farelerinin hayali istem dışı zihnime doluyordu. Burası her şekilde çok ürkütücüydü.

"Dikkat edin, ekselansları," dedi Vladimir tökezlediğim an. Hafifçe dirseğimden tutmayı ihmal etmemişti. Utanç vericiydi ama şu an Vladimir'in dahi desteğine ihtiyaç duyacak kadar korkuyordum. İşte bu yüzden Vladimir'in dirseğimden tutmasına ses çıkarmadım.

Bir süre karanlık geçitte yürüdük. Ana salon olduğunu düşündüğüm alana gelmeden önce geniş bir kemerden geçtik. Ve o an kendimizi evren kurulduğundan bu güne kadar düzenlenen ayinlerin ana odasında bulduk.

El işçiliği olduğuna inandığım on iki sarkıtın her birinde meşaleler vardı. Ama ortamı aydınlatan bu meşaleler değildi. Tavanın tam ortasından, sarkıtların birleştiği merkezden kaynağı bilinmeyen doğal bir ışık huzmesi mabedi aydınlatıyordu. Işık huzmesinin ilk dokunduğu noktasında, merkezinin zemininde ortalama bir sini büyüklüğünde güneş simgesi yer almıştı. Çevresinde, sanki on iki ayı temsil eder gibi ortadaki simgenin biraz daha küçük simgeler yer almıştı. Hayvan simgeleri...

İlginçtir ki simgelerin bir tarafı dişiyi karşı tarafı ise erkeği temsil ediyordu. Utanç verici olduğunu düşündüğüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

erkek hayvan resminin üzerinde erkek insanın cinsel uzvu, dişi hayvanların üzerinde kadın cinsel uzuv göze çarpıyordu. Domuz, ayı, kurt, yaban köpeği, tilki ve leopar çapraz olarak hem dişiyi hem de erkeği temsil ediyordu. Çemberde erkek domuz figürünün tam karşısında dişi domuz figürü yer alıyordu. Çemberin ortasındaki güneş figürüne kobra yılanı dolanmıştı.

Mabedin duvarları karanlıkta kalmıştı. Ve bizim odaya girmemizle o karanlık duvarlardan siyah cüppelerini boyunlarına kadar sarmış on iki figür ortaya çıktı. On iki koldan çıkan siyah cüppeliler kendilerini temsil eden hayvan figürünün üzerinde durdular.

Ritüel başlamıştı. Afrika-Asya karışımı olan eski Mısır dili kullanılıyordu. Haliyle anlamıyordum. Ama ufak da olsa bir fikrim vardı; güneş, aydınlanma ve yıl gibi bazı kelimeleri anlamıştım.

"Güneşin ulu tılsımı, bizi kuşat, bizi tılsımınla aydınlat. Yılın on iki ayının adına, temsil ettiğimiz canların adına bizi kuşat, bizi tılsımınla aydınlat. Temsil ettiğimizin adına tılsımınla aydınlat. Temsil ettiğimizin adına tılsımınla aydınlat." İlginçtir, son cümleyi defalarca tekrarlıyorlardı. Kelimeler birbirine geçmiş gibiydi ve sesleri uğultu halinde çıkıyordu. Üstelik öne arkaya doğru sallanmaları ise ayrı bir ilginç görüntüydü. Transa geçmiş gibiydiler.

Ortadaki güneş boşta kaldı diye düşünürken yukarıdan uçarcasına süzülen kırmızı cüppeye sarınmış biri güneşin üzerine indi. Hiçbir ip veya mekanizma yoktu onu aşağıya indiren. Boşluktan aşağı doğru süzülmüştü.

Kırmızı cüppeli inerken Onikiler'in seslerinden mabet inliyor gibiydi. Baş kâhin olmalıydı.

Baş kâhin, diğerlerinin susması için her iki kolunu başının üzerine kaldırırken parmaklarını birbirinden ayırarak açtı. Onikiler sustu. Mabet bir an için sessizliğe mahkûm oldu.

sessizlik öyle baskındı ki kulaklarım uğuldadı. Baş kâhinin henüz yüzü görünmüyordu, başı sanki bir şey duymak ister gibi öne doğru uzanmıştı. Sırtı hafif kamburdu, bu sebepten olsa gerek tepesini aydınlatan ışık huzmesi yüzünü iyice gölgede bırakmıştı.

Kendimi bir korku filminin içindeymişim gibi hissediyordum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Yatu, gülümseyen yakışıklı yüzüyle tepkimi izliyordu. Mavi gözleri karanlıkta bir başka parlıyordu.

Uzanıp elimi tuttu. "Hazır mısın, Iyubit?" diye sordu yumuşak sesle.

Değildim.

Korkuyordum.

Cevap vermediğim halde beni ortaya doğru çekiştirdi. Kâhinlere yaklaştıkça gerginliğim artıyordu. O kadar gerilmiştim ki titrememin önüne geçemediğim için Yatu elimi tutmasına rağmen panikten iki defa tökezledim.

Vladimir ve diğer eşlikçiler çok geride duruyorlardı. Yatu'yla birlikte iki kâhinin arasından geçerek siyah cüppelilerin oluşturduğu çemberin iyice içine girdik. Kaynağını bilemediğim yoğun tütsü kokusu genzimi dolduruyordu. Yatu, akülü sandalyesini çember çizgisine yaklaştırdı, üzerine gelince durdu. Ben ise çemberin dışında durdum, başımı kaldırıp ortadakinin yüzüne baktım. Ortadaki kırmızı cüppeli kâhinin yüzünü işte o zaman gördüm.

Kadın veya erkek diyemiyordum. Alımlı gözleri, pürüzsüz cildi ve kukuletasının içinden taşan uzun saçları kadın olduğunu düşündürtürken sert ağzı ve keskin burnu erkek olduğunu düşündürtüyordu. Bedeni, kesinlikle erkek diyebileceğim keskinliklerle donanmıştı; uzun ve kabaydı.

Siyah cüppe giyinmiş Onikiler'e baktım. Onların da aynı olduklarını gördüğümde şaşkınlığım daha da arttı. Nasıl bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaratık topluluğuydu böyle? Bir araya toplanmış hilkat garibeleriydi. On üç tane kâhin bozuntusu yaratıklar çift cinsiyetliydi.

Şaşkınlıkla durakladığımı anlayan baş kâhin hafifçe gülümsedi ve konuşmaya başladı. Sesi ne kadındı ne de erkek ve en şaşkınlık verici tarafı ise Azeri Türkçesiyle konuşuyor olduğuydu "Mabedimizi şereflendirdiniz, ekselansları." Sonra Yatu'ya döndü. "Hünkârım," diye selamladı. "Sorularınız için hazırız," diye devam etti.

Soru mu? Merakla bakışlarım Yatu ile kâhin arasında gidip geldi.

Yatu "Bugün ekselanslarının sorularına hizmet edeceksiniz," dedi en yumuşak sesiyle.

Baş kâhinin bakışları benimle tekrar buluştu. Gözlerinde hiçbir duygu ifadesi olmadan süzüyordu. Benim için ne düşündüğünü bilemiyordum. Onun benim hakkımda hissettiklerini duymaya çalıştım, ama hiçbir şey olmuyordu.

"Biz hazırız ekselansları," dedi bu defa bana.

Ne soracaktım ki? Kararsızca Yatu'ya baktım. "Ne soracağımı bilmiyorum," derken korkumun sesime yansımasına engel olmaya çalışmıştım, başarmıştım. Biraz rahatlar gibi oldum.

"Doğacak olan kızınızın hayat çizgisini size anlatmakla başlayabiliriz," dediğinde şaşkınlıkla kâhine baktım. Yatu her zaman bir oğlu olacağını söylemiyor muydu? Kız, derken ne demek istiyordu?

"Kız mı?" derken istem dışı Yatu'ya bakabildim. Yatu son derece rahat bir şekilde sandalyesinde oturuyor ve beni izliyordu. Kızgın değildi! Neler oluyor dercesine tekrar kâhin bozuntusuna baktım.

Anlatmaya kaldığı yerden devam etti. "Kızınız, dünya üzerindeki tüm dişilerden göz alıcı ve akıllı ve hızlı olacak," diye konuşmaya başladığında başım bu defa kâhinden tara-

dı döndü. "Sizin ve babasının tüm özellikleri kızınızda hayat bulacak," dediğinde kavramaya başlamıştım.

Karnımdakini biliyorlardı! Şimdi ne olacak endişesiyle yeniden Yatu'ya baktığımda heyecanla beni süzdüğünü görüyorum. İstem dışı kaşlarım çatılırken bu da ne demek diye düşünüyordum.

"On üç mayıs gece yarısı dünyaya gelecek," diye devam etti kâhin. Benim doğum tarihim, diye düşündüm. Kalbim bundan sonra duyacaklarımın endişesiyle deli gibi çarpmaya başladı. "Fiziksel özelliklerine gelirsek; bir gözü siyah bir gözü yeşil olacak. Yeteneklerini kullanırken gözleri kehribar rengine dönecek. Bu da demek oluyor ki dünya üzerindeki en güçlü silaha dönüşecek. Siz ekselansları, oğlunuzu dünyaya getirdikten kısa bir süre sonra oğlunuz tarafından hayattan alınacaksınız."

"Hayattan alınmak mı? Oğlum mu?" diye kekeledim.

"Çok üzgünüm ekselansları," dese de sesinde hiçbir duygu ifadesi yoktu. "Kızınız ve oğlunuz yetişkin olduklarında evleşecekler ve dünyanın en güzel ve güçlü ikiz kız ve erkek çocuklarının sahibi olacaklar."

Gerçek beynimde filizlenmeye başlamıştı. Yatu, karnımdakini biliyordu! Havva ve Âdem... Ya da Lilith ve Âdem...

Söyledikleri safsatadan başka bir şey olamazdı. Bunların amacı yeni bir Havva'yla ya da Lilith'le Âdem yaratmaktı. Yeni bir ırk ve yeni bir güç!

"Elinizi tutmama izin verir misiniz, ekselansları?" diye izin istedi kâhin bozuntusu.

"Neden?" derken sesim düşündüğümden de sert çıkmıştı. Kâhin şaşırdı. "Söylediğiniz zırvalıklar yeterli gelmedi mi?" dedim dişlerimi sıkarak. Vücudum titremeye başlamıştı. Böyle titremeyi şekil değiştirirken yaşardım ve şu an bunu yapmayı, buradaki herkesi parçalamayı istiyordum. Bu soysuzların oyuncağı olmaya hiç niyetim yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbiri zırvalık değil," dedi Yatu. Sesi son derece yumuşaktı. "Baş kâhin? Ekselanslarına benim geleceğimi de anlatır mısın? Bunu duymaya ihtiyacı var gibi görünüyor," dediğinde sesindeki alayı duymamak mümkün değildi.

"Emin misiniz, hünkârım?" Sesinde tereddüt vardı.

"Eminim. Anlat!" diye emretti.

Kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği tereddüdündendi. Bana güvenemediğini hissediyordum. "Hünkârımız ekselansları, kızınız doğduktan sonra kızınız hayatını sona erdirecek." Şaşkınlıkla Yatu'ya baktım. Kâhin konuşmaya devam ediyordu. "Sizin eğitiminiz tamamlandıktan sonra Lahiti'nde kızınızın sayesinde sonsuzluk istirahatgahına çekilecek."

Güldüm." Sözünü ettiğiniz erkek çocuğa ne oldu?" diye sordum.

"Kızınızdan tam bir yıl sonra yine on üş mayıs gece yarısı doğacak," dedi.

"Babası kim?" diye sorarken cevabını duymak istediğimden emin değildim.

"Hünkârımız," diye yanıtladığında hiç inandırıcı değil, diye düşünüyordum.

"On üç mayıstan sonra öleceğini söylediğiniz birinin çocuğu nasıl olacak?" diye sordum. Sesim kendimi hiç kasmadan alayla çıkıyordu.

"Sizin için hünkârımızın spermini muhafaza ediyoruz. Merak etmeyin ekselansları, en sağlıklı spermi aldık," dediğinde donup kaldım.

İblisin tohumu bedenimde can mı bulacaktı? Buna asla izin vermeyecektim.

"Eğer söyledikleriniz doğru ise ki, ben inanmıyorum; iki yaşındaki bir çocuk cazî padişahını nasıl istirahatine gönderecek?" diye sordum. "Nasıl bir güç ki iki yaşında bir çocuk bunu yapabilecek?"

"Kızınız doğarken güçleriyle doğacak," diye başladı baş kâhin. "Kızınızın babasının annesine oğlunun nasıl doğduğunu sordunuz mu?" başımı olumsuzca sallarken devam etti. "Doğal güçleri sayesinde olduklarından daha iri bebek olurlar ve iri bebeğin doğumu kolay olur. Anneye hiçbir şekilde acı hissettirmezler. Kızınız aynı zamanda cazî soyundan da geldiği için doğumundan sonra tüm gelişimleri çabuk gerçekleşecek. İki yaşına geldiğinde babası kadar güçlü ve çevik, sizin kadar zeki olacak. Karşısındaki kişinin zihninden geçenleri hiç zorluk çekmeden duyacak. İşte bu yüzden hünkârımızın vaktinin dolduğunu anlayıp onu istirahatine gönderecek. Oğlunuza gelince..." kısa bir an Yatu'ya bakıp tekrar bana döndü.

"Oğlunuz ekselansları, sizin atmaca soyunuzun yarısını alırken babası hünkârımızdan diğer yarısını alacak. Beslenme şeklini babasından, şekil değiştirme şeklini sizden alacak."

"Beslenme?" derken gergince Yatu'ya baktım. Neyle besleniyordu, kanla mı? Varsayımlarım bile kalmamıştı. Nasıl besleniyorsa uzun yaşı buna bağlıydı.

"Yarından sonraki günün şafak vakti bunu görme şerefine erişeceksin, mayo ıyubov. İcazet ritüeli." Elbette, diye düşündüm. Üçüncü halka, onlardan biri olmamı gerektiren bir diğer aşamaydı.

"Aklında başka soru var mı moya ibubov?" Karışık surat ifadesiyle yüzüne bakınca "Kâhinlerimiz bizi aydınlatmak için sorularımızı bekliyor," diye devam etti.

Aynı ifadeyle halkayı oluşturmuş hilkat garibesi guruba baktım. Onlar benim geleceğimi bilemezlerdi. Buna inanmıyordum. İnsanoğlu kendi kaderini kendi çizerdi ve Allah da buna yardım ederdi. Kendi kaderimi de karnımdaki Gökhan'dan bana kalan varlığımızın kaderini de ben çizecektim. Bunu karşımda sorularımı bekleyen ne düğü belli olmayanlara bırakmayacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçim öfkeyle taşsa da yüzümü ifadesiz tutmayı başarıyordum. Baş kâhin sorumu bekleyen ifadeyle yüzüme bakmaya devam ediyordu. Ona 'kendi kaderimi kendim çizersem sonuç ne olur, diye sormak istediğim halde "Kızımın adı ne olacak?" diye sordum. Onlarla alay ettiğimi anlayıp anlamadıklarını bilmiyordum. Çünkü bana cevap verirken son derece ciddiydi. Hayati bir meseleydi sanki.

İçimden gülerken "Lilith," dediğinde gülüşüm içimde dondu kaldı. Nasıl yani, dercesine baş kâhin ile Yatu arasında bakışlarım gidip gelirken içim taşlaşmıştı. Bedenim kayıtsız gibi duruyor olsa da buradan kaçıp gitmek için içim çağlıyordu. Lilith Lilith Lilith...

Kızımın adı şeytandan çocuklar yapan bir cadının adı mı verilecekti! Buna seyirci mi olacaktım! Gökhan ile benim saf aşkımızın Allah tarafından bize verilen hediyesiydi. Onu kötü amaçları için kirletmelerine izin veremezdim. Ama bunu burada söyleyerek şimşekleri üzerime çekmeye hiç niyetim yoktu.

"Lilith, öyle mi?" derken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

"Âdem'le aynı anda yaratılan dişi, bizim atamız," diye açıkladı Yatu.

"Böylece yeni bir dünya ve yeni bir ırk meydana getireceksiniz?" derken sesim inanamıyor gibi çıkmıştı.

"Zekâna hayranım moya jizn! İnsanoğlunun dünyaya neler yaptığını görüyorsun. Neredeyse yaşanılmaz hale getirdiler. Açgözlülükleri, doymak bilmeyen ruhları hep kaos ortamı doğurdu. Kızımız ve oğlumuz bu dünyaya yeniden şekil verecekler. Dünya yeniden kurulacak!" derken coşkusu inanılmazdı.

Ağzımın şaşkınlıktan kapanmadığının farkındaydım. Tüm bunların anahtarı bendim ve çözümü de ben olmalıydım. Bu kararlılıkla Yatu'ya en tatlı şekilde gülümsedim.

Gözlerinde binlerce yıldız parlayarak ellerini bana uzattı. Tüm duygularımı bastırıp Yatu'nun ellerini tuttum.

Yıllarca erkekler kadınları Lilith'i baz alarak şeytan olarak görmüşlerdi. Kadınlar boşuna şeytanlığı seçmiyorlardı. Böyle yaratıkları kandırmak için yeri geldiğinde Lilith olmak gerektiğini şimdi görüyordum. İstisnalar dâhil tüm erkekler aptaldı! Buna kendisine cazî padişahı diyen erkek müsveddesi de dâhildi.

"Yeni bir ırk... Bunu çocuklarımız yapacaksa eden olmasın," derken sesimi mümkün olduğu kadar canlı tutmaya çalıştım.

"Bunu biz başlatıyoruz, moya jizn! Çocuklarımız bunu devam ettirecekler," diye coşkuyla devam etti. Bana inanmıştı!

Baş kâhine ve duvar dibinde duran Vladimir'e baktım. Baş kâhinin yüzü ifadesizdi ama Vladimir'in gözlerinde kuşku vardı. Onu inandırmak gibi bir zorunluluğum olduğuna inanmıyordum. Hafiften omuz silktim. Vladimir'in şaşkın yüzüne sırtımı verip Yatu'ya döndüm. Kuşkularınla boğuş, diye içimden söylendim.

"Benim artık başka sorum yok. Odama gidip dinlenmek istiyorum."

"Elbette moya jizn! Sen iste, dünyayı ayağına sererim."

"Artık emin oldum," derken hafifçe eğilip Yatu'nun saydam elini hafifçe okşadım. Anında diğer eliyle elimi kavrayıp elinin üzerinde sabit tuttu.

"Çok sıcaksın," derken sesi boğuk çıkıyordu. Bunca hilkat garibesi, Vladimir ve askerlerinin arasında Yatu'nun bu sözleri karşısında istemsizce kızardım. "Yanaklarının böyle pembeleşmesi ise bana ayrı bir zevk veriyor, moya dorogaya," diye yüzüme doğru fısıldadı.

Son söylediğini kimsenin duymadığını biliyordum. Özellikle Vladimir'in gözleri kuşkuyla kararmıştı. Hünkârını benden kıskanıyor muydu? Bu olabilir miydi? Burada ne imkân-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sızdı ki! Çift cinsiyetli kâhinler, cazîler, onların hünkâr ve beni yenidünyaları için anahtar gören bu yaratıklar. Burada ne imkânsızdı ki! Çarpık ilişkileri de eklemekte bir sakınca görmüyordum, olası görünüyordu çünkü.



ZAFER BABA

Saatler süren gerginliğimin karşılığını ödüyordum. Yine tüm yediklerim klozetin içindeydi. Alişya banyo kapısının ardından Rusça çırpınıp duruyordu. Klozetten doğrulup lavaboya yöneldim. Tüm bedenim soğuk terden dolayı buz gibi olmasına rağmen içim alev alev yanıyordu.

Bu defa çok şiddetliydi geri boşaltmam. Elbette şiddetli olurdu, bütün gün gördüklerim ve duyduklarımı bu beden kaldıramamıştı. Üstüne bir de Yatu'ya cilve yapmaya kalkmıştım. En sonu en dayanılmazıydı. Onun elini tutmak kurbağayı canlı canlı ağzıma almakla eş değerdeydi. Bu anıyla yeniden klozete yöneldim. Artık safra çıkarıyordum.

Birkaç karın kasılmasının ve kusmanın ardından yeniden doğrulup yüzümü yıkamaya yöneldim. Suyun soğuk tarafını açıp defalarca yüzüme su vurdum. Üzerimdeki kırmızı ipek bluz ıslanmış kan rengine dönmüştü. Yeni öğürme dürtüsünü tetiklediğini hissedince bluzun uçlarından kavradım.

Düğmelerini çözmeye sabrım olmadığı için parçalarcasına üzerimden sıyırıp yere fırlattım. Aynaya baktığımda kendimden iğrendim. Gözlerim öğürmekten dolayı kan çanağına dönmüştü. Sanki Gökhan'a ihanet etmiştim. Kirlenmiş hissediyordum kendimi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yıkanmalıydım.

Arınmalıydım.

Yatu'nun pisliğinden arınmak için suya ihtiyacım var. dı. Üzerimde hiçbir çamaşır kalmayana kadar soyundum ve kabine girdim. Yine soğuk tarafı açıp bedenime çarpmasına izin verdim. Soğuk su beni dirençli tutuyordu. Sıcağı sevmiyordum. Artık sevmiyordum. Gökhan'la ilk birleşmemizden sonra onun gibi soğuk suyla duş almıştım. O gün bu gündür soğuk suyla yıkanıyordum.

Soğuk duvara ellerimi açıp dayadım. Su bedenimden aşağıya süzülürken titreme dalgasıyla mücadele ediyordum. Dönüşüm geçirmemek için savaş halindeydim. Bebeğime bir zarar gelmeyeceğini bilsem bunu her an gerçekleştirirdim. Ama emin olamadığım için dönüşüm ataklarını her defasında bastırmaya çalışıyordum.

Bu gece Zafer babaya tüm olanları anlatacaktım. O anı sabırsızlıkla bekliyordum. Herkes, özellikle Alişya uyuduktan sonra Astral seyahati yapabilecektim. Kübra'nın keyfini beklemeye sabrım yoktu.

Duşun yeterli geldiğine inandığımda havluyu bedenime sardım. Saçlarıma da başka bir havluyu sardım. Kabinden çıktığımda direk kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda kapının ardında bana seslenmekten yılmayan Alişya ile burun buruna geldim. Beni havlulara sarılmış halde görünce şaşırdı. Şaşkınlığının iki sebebi vardı. Birincisi banyoyu kendi hazırlamadığı için ikincisi ise beni ilk defa çıplak görmesiydi. Üstelik sırtımdaki dövmeler onu fazlası ile korkutmuşa benziyordu.

Umursamadım. Onun korkularını veya endişelerini anlayacak ruha sahip değildim şu an.

Şaşkın bedeninin yanından geçip dolabı açtım. Şimdiye kadar bu dolaba hiç yaklaşmamıştım. Buna gerek duymamıştım. Dolabın içini talan ettiğimde aradığım şeyi bulamadım.

Sinirle Alişya'ya dönüp "Esvap nerede?" diye tısladım.

Anlamadığı için gözleri korkuyla irileşti. Rusça bir şeyler mırıldanırken geri geri kapıya yaklaşıyordu. Sırtımdakileri gördüğü için benden korkuyordu haklı olarak

"Lanet dilini anlamıyorum! Bana esvabımı getir," derken bu defa daha yüksek sesle bağırdım. Böylece Alişya'nın odadan kaçması için sebebi yaratmış oldum.

Kapıyı açıp kendini dışarı attığında Alisa ile burun buruna geldi. Yegor hemen yanında dikiliyordu. Alişya yine Rusça elini kolunu sallayarak bir şeyler geveledi. Yegor'un sarı kaşları çatılırken soru sorarcasına bana dönmüştü.

"Dün gece giydiğim esvabımı sordum. Dilimi anlayan birini neden hizmetime vermedi ki Yatu?"

Alisa isteğimi Alişya'ya söyledi. Alişya karışık surat ifadesiyle bana baktı. Sanki o paçavrayı ne yapacaksın der gibi bakıyordu. Rusça bir şeyler söyledi.

Alisa "Ekselansları... Şekilsiz olduğunu düşündüğü ve size yakışmadığına inandığı için odadan çıkardığını söylüyor. Geri getirsin mi, ekselansları?" diye sorarken yüzünde hiçbir şey okunmuyordu.

"Getirsin. Ayrıca söyle ona, bana neyin yakışıp yakışmadığını ondan öğrenecek değilim. O esvap beni sıcak tutuyor. Sürekli önüme koyduğu zar gibi gecelikleri istemiyorum."

"Nasıl isterseniz, ekselansları," derken saygıyla eğildi. Alişya ve Yegor da aynı şekilde selam verip kapıdan ayrıldılar. Kapıyı kapamayı ihmal etmemişlerdi.

Aradan on dakika geçmemişti, Alişya esvabımla geri döndü. İlginçtir, sanki elinde değerli bir mücevher tutuyor gibiydi. Saygıyla eğilip esvabı uzattı. Gözleri bir an olsun yerden kalkmamıştı. Benden korkuyordu artık. Önceden bana sadece saygı duyarken buna korkusu eklenmişti. Kim bilir, ona zarar vereceğimi düşünüyor olmalıydı.

Kollarımı öne uzatarak giyindirmesine izin verdim. Havluyu ayakucuma yığarken esvap bedenimden aşağı kayıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Eline aldığı fırça ile saçlarıma uzandı. İtiraz etmedim. Usulca, canımı yakmamaya dikkat ederek saçlarımı fırçalamaya başladı. Birbirine dolanmış saçları açmak kolay iş değildi, hele ki karşısındaki sırtında garip izleri olan hünkârının eşiyse, böyle eli ayağı birbirine dolanırdı.

İşini bitirip çıktığında aradan yarım saat geçmişti. Şimdi yatağımda Astral seyahat için kendimi hazırlıyordum. Kübra'yı bekleme gibi bir lüksüm yoktu. Zafer baba beni bekliyordu. Sözleşmiştik.

Gözlerimi yumdum ve beklemeye başladım. Zihnimi boşaltırken avuç içlerim yatağın yüzeyini bulmuştu. Sırtımın altından serin rüzgârı hissettiğimde başardığımı anladım. Gözlerimi usulca açtım. Yatağın ayakucundaydım. Bedenim huzurlu uykusundaydı. Yani, öyle görünüyordu.

Koridora çıkmak için kapıya yöneldim.

Kapıdan geçtiğimde damağımda kavrulmuş çam fıstığı tadı bırakan kapıya yiyecek gibi baktım. Hamilelik olmadık şeylere aş erdiriyordu. Sessizce kıkırdadım. Kendimi kapıyı yerken hayal etmiştim bir an için. Hemen toparlanıp işime odaklandım ve arkamı döndüm.

Beni görmediklerini bildiğim için çok rahattım.

Alişya yine kapının önünde uyukluyordu. Bu nasıl bir hizmet aşkıydı bu kızdaki! Hizmet aşkından mı g*t korkusundan mı olduğunu sorgulamak gerekirdi. Terazinin kefesinde ikinci seçeneğin ağır basacağı aşikârdı.

Alisa ile Yegor hiç alışık olmadığım şekilde samimiydiler. İlk defa, diye düşündüm iğrenerek. Bir sıralama yapılsaydı birbirlerine hiç uymayan çiftlerin başında yer alırlardı. Kuytuda karısına abanmıştı Yegor. İkisini es geçip merdivenlere yöneldim.

Büyük bahçeye çıktığımda hedefim duvar dibiydi. Telaşlı adımlarla duvara giderken uzaktan karanlığın içindeki gölgeleri gördüm. Yine üçü gelmişti.

"Zafer baba!" derken coşkuyla boynuna sarıldım. Astral seyahatte olmadığımı bilsem gerçek olduğuna inanabilirdim. Çünkü her şeyi gerçekmiş gibi hissedebiliyordum. Zafer babanın beni şefkatle kucaklaması, kollarını bedenime sıkıca sarması ve yanaklarımdan öperken gerçek gibi sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Yalnız mısın?" diye sorarken şaşkındı. "Kübra nerede?"

"Buradayım Zafer baba. Kardelen'in beni beklemeden buraya geleceğini tahmin ettiğim için çıkana kadar bekledim."

Şaşkınlıkla Kübra'ya döndüm. "Sen beni mi izliyordun?"

"Elbette," derken son derece doğal bir şeyden bahseder gibiydi. "Az önce küçük çaplı öfke gösterini keyifle izledim. Artık gerçek seni görmelerine çekinmiyorsun," derken bunu yapmamalıydın der gibiydi.

"Hepsi ne olduğumu biliyormuş," diye savunmaya geçtim. "Daha neyi saklayayım."

"Tahmin etmeleri başka görmeleri başka bir şey... Neyse... Artık yapacak bir şey yok." Kendinden emin, bilmiş haline sinir olsam da haklı olduğunu geç de olsa anlamıştım. Sessiz kalmayı tercih ettim.

"Hanımlar, hanımlar!" diye Zafer baba araya girdi. Selim'in bıyık altı gülmesi dikkatimden kaçmamıştı. "Tartışmanın yeri ve zamanı değil. Şimdi bize neler öğrendiğinizi anlatacak mısınız?" diye sordu her ikimize bakarak.

"Dört gün sonra düğün olacak," diye Kübra başladı. Hepimiz -özellikle ben büyük şaşkınlıkla- Kübra'ya baktık. Bir hafta sonra olmayacak mıydı, ne değişmişti? "Yatu düğünü öne altığını tüm kurmaylarına bildirdi. Hazırlıklar öne alındı. Yarın sabah Kardelen'e başka bir ritüel gösterecek."

"Cazî icazeti," dedim kısaca. Üç adam da şaşkınlıkla bana baktılar. "Beslenmesini de bu sayede görecekmişim."

"Ne yani... Kan mı içecek?" diye sordu Selim şüphe ve iğrenerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilmiyorum, dercesine omzumu salladım.

"Her şeyi baştan anlat, Kardelen. Neler öğrendin, neler olacak?" sabırsız sesle Zafer baba.

Kübra da dâhil olmak üzere hepsi anlattıklarımı pür dikkat dinlemeye başladılar. Onikiler'i, baş kâhini, çift cinsiyetli olduklarını ve en önemlisi Yatu ile Vladimir'in arasında bir şey olduğunu tahmin ettiğimi söylediğimde neredeyse küçük dillerini yutacaklardı.

Selim "Nasıl bir dünya burası!" derken haklı tepkisini sergiliyordu.

"Sen nasılsın tüm şahit olduklarından sonra?" diye sordu Zafer baba.

"Ben iyiyim. Bebeğim de iyi," dediğimde üç adam bana ablak ablak bakmaya başladı.

"Bebek mi?" diyen Hasan Bey tiksintiyle bana baktı. İlk an tepkisini anlamadım. "O iblisin tohumunu mu taşıyorsun?" diye sorduğunda algılayabildim.

"Hasan amca," diyen Kübra araya girmek istedi. "Yatu'nun değil Gökhan'ın bebeği."

Şaşırma sırası yine onlara gelmişti. Zafer baba karışık yüzle bana bakarken gözleri sulanmaya başlamıştı bile. "Kızım!? Bu doğru mu?" derken sesi titriyordu. Onun kadar iradeli değildim, gözlerim çoktan yaşlarıma teslim olmuştu bile. Başımı salladım. "Kızım! Bu çok güzel bir haber! Herkes çok sevinecek..." telaffuz edemediği ismin karşısında dudaklarını ısırdı.

"Kâhinlerin iddiasına göre kızımız olacakmış," dedim buruk sesle.

"Halt etmişler!" dedi Selim hışımla. "Erkek adamın erkek evladı olur," diye devam etti.

"Kâhinlerin söylediğine göre adı bile belliymiş, Lilith!"

Hepsi şaşırırken "O şeytanın ismi mi olacakmış yeğeni-

min ismi! Buna izin vermeyeceğiz," diye sadece Selim duygularını dile getirdi.

Dakikalar sonra "Bunların asıl gayesi ne?" Hasan Bey kuşkuyla sordu.

Soruyu sesli düşünüyordu Hasan Bey. Kimseden ses çıkmadığına göre cevap vermek bana düşmüştü. "Dünyaya yeni bir ırk getirip yaymak, yani Lilith'in yapamadığını Yatu yapacak. Kızımı ve Yatu'dan olacak oğlumu..." Hepsi garip garip bakınca susmak zorunda kaldım.

Zafer baba "Seni dinliyoruz, kızım," derken çok zorlanmıştı.

Anlatmaya başlamadan önce uzun bir soluk aldım. "Kızım doğduktan sonra Yatu'yu yok edecekmiş," diye başladım. Hepsi şaşkınlıkla yüzüme baktı. Akılarındaki soruyu ertelemeleri için duraksamadan devam ettim. "İki yıl sonra Yatu'nun dondurulmuş spermi rahmime yerleştirilecekmiş. Oğlum doğduktan kısa bir süre sonra o da beni yok edecekmiş. Bu iki çocuk olgunluğa eriştiğinde birleşeceklermiş. Onlardan yeni nesil dünyaya yayılacakmış."

Bir süre kimse konuşmadı. Hepsi kendi hayal dünyalarında anlattıklarıma şekil vermeye çalışıyorlardı.

"İki kardeş mi birleşecek? Ne diyorsun sen!" diyen Selim hop oturup hop kalkmaya başladı. "Ne geniş meziyetliymişler be! Bunların hepsi uçmuş! Yok! Yok! Bunların hepsi kapısı penceresi olmayan yere kapatılmalı, ebedi açılmamalı. Ne demek be kardeşiyle birleşecek diye! Bak kızım! Sen bunların aklına sakın uyayım deme, kanımsın demem yok ederim seni!"

"Sakin olur musun, Selim!" diyen Zafer babanın odağında ben vardım. Ben ise hayret ve korkuyla Selim'e bakıyordum. "Biz niye buradayız, Selim?" diye sordu. "Onları yok etmek için, değil mi?" Selim kafasını sallayınca "O halde senin bu öfken neye! Sakin olur musun lütfen! Bizler buna son vermek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için bir araya geldik. Kardelen'in anlattıklarının gerçekleşmesi söz konusu bile olamaz! İzin vermeyiz böyle bir şeye!"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hasan Bey. "Son ana kadar bekleyecek miyiz?"

Zafer baba "Çok zamanımız yok," diye başladı düşünceli sesle. "Başkalarından destek almamız gerektiğini düşünüyorum. Bu sadece bizimle olacak bir dava değil. Tüm dünyayı tehdit eden bir durum bu ki o yüzden kalabalık olmamız şart. Ayrıca çok iyi organize olmamız gerekiyor." Bana döndü. "Senden biraz daha dayanmanı isteyeceğiz kızım. Ayrıca şu icazeti görmen senin ve bizim yararımıza olacağını düşünüyorum. Zayıf noktası bu sayede ortaya çıkar."

"Peki. Üç gece sonra yine burada buluşalım."

Hepsi onayladı. Kübra ile geri dönerken "Sezen anne ile Lal'a sevgilerimi gönder," dedim.

"Elbette, kızım," hiç tereddütsüz Zafer baba.

"Onları çok özledim."

"Onlar da çok seni özlediler," diye yanıtlasa da ben gerçeği biliyordum. Bana kızgındılar. Gökhan benim yüzümden öldüğü için beni asla affetmeyeceklerdi. Ama bebeğimizi öğrendiklerinde ne yapacaklarını merak etmiyor değildim.

"Üç gece sonra," diye hatırlattı Selim kaba bir sesle. Öfkesi daha soğumamıştı.

Saatler sonra Kübra'yı odasına gönderdikten sonra yeniden Astral seyahat için kendimi hazırladım. Sabah tüm bedenim kırılacak olsa da bu gece bunu yapacaktım. Belki bir başka bir delil bulabilirdim, belli mi olurdu!

Yatu'nun odasını bulmak zor olmadı. Tavuğun mısır tanelerini takip etmesi gibi ben de askerleri takip ettim. Yatu'nun odasına yaklaştıkça asker sayısı doğal olarak artıyordu.

İki kanatlı oymalı kapıdan geçtiğimde ağzımda ceviz tadı vardı. Hoşuma gitmemişti. Bebeğim cevizi sevmemişti. Yatu'ya açılan kapı olduğu için de sevmemiş olabilirdi.

Odanın ihtişamı parmak ısırttıracak kadar muhteşemdi. Yerden tavana kadar uzanan camları şık perdelerle kaplamışlardı. Karşılıklı iki duvarda portreler sıralanmıştı. Tümü de kendi portreleriydi; ergenliğinden şimdiki haline kadar. Yerlerde el halıları odanın havasını değiştirmiş daha yumuşak yapmıştı. Siyah ve kahve tonları hâkimdi odaya. Yatu, dört sütunlu yatağında uyuyordu diye düşünürken Vladimir ile muhabbet ederken buldum. Her ikisi de uygunsuz bir haldeydiler. Midem bir an hopladı. Tahminlerim doğru çıkmıştı. Yatu Vladimir'i askeri, başyardımcısı haricinde de kullanıyordu.

Yatu şefkatle Vladimir'in kulağını okşarken "Yine beni çok mutlu ettin," diyordu.

Vladimir "Her zaman sizin hizmetinizdeyim," derken ölü dudaklara uzanıyordu.

Bu kadarının yeterli olduğuna inanarak ve mide bulantımın eyleme geçme ihtimalini düşünerek kendimi odadan dışarı attım.

Bir cazî padişahî erkek bir erkekten hoşlanıyordu. Hoşlanmak şöyle dursun, bunu eyleme geçiriyordu. Nasıl dünyaydı burası; Her an yeni çirkinliklere, yeni kötülüklere şahit oluyordum? Nasıl bir cehennemdi burası; Çirkini güzel, kötüyü iyi gösteriyordu? Nasıl bir yaratıktı ki bunlar; çarpık ilişkilerin, aykırı düzenin ayrılmaz parçaları olmuşlardı?

Ben dünyaya ait değildim, olamazdım. Bu dünyaya bebeğimi getiremezdim, imkânsızdı! Çarpık düzenin dişlisine ne kendimi ne de bebeğimi sokmayacaktım.

Her şey yanlıştı bu dünyada. Her şey aykırıydı bu dünyada.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



İCAZET

Kübra ile birlikte uzun geniş koridoru onlarca eşlikçilerle yürüyorduk. İcazet ritüeli içindi tüm bu keşmekeş.

İşler bizim istediğimiz gibi ilerlememişti. Haliyle Zafer baba ve diğerleriyle buluşma gecesini ertelemek zorunda kalmıştık. İki aşamalı ritüel, icazet alacak kişilerin çokluğundan dolayı iki gecede gerçekleşecekti.

İlk defa bu kadar yoğunluk olduğunu söylemişti Yatu. Bu da, cazî çömezlerin beni görme şerefinden dolayı gerçekleşiyormuş. İlki dün gece olmuştu ve rahatsızlığımdan dolayı ne kadar istesem de katılamamıştım.

Nasıl rahatsızlanmazdım ki; Yatu ve Vladimir'i öyle gördükten sonra. Günlerce mide bulantımla mücadele etmek zorunda kalmıştım. Rahatsızlığımdan dolayı Yatu veya bir başkası sürekli başımda olduğu için gördüklerimi Kübra'ya bile anlatamamıştım.

Kübra da ben de ilk defa bu gece görecektik neler olacağını. Yatu'nun anlattığına göre ritüel esnasında kural gereği beş doktor ve yardımcıları bulunurmuş. Eskiden, tıp bu kadar ilerlememişken bunu büyücüler yaparmış. Artık ne yapılıyorsa, diye düşündüm, çünkü anlatmamıştı ne yapıldığını. Elbette ki Kübra, bu doktorların arasında değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerimde Yatu'nun seçimi fildişi rengi elbise vardı. Göğsümdeki altın işlemelerin hemen bitiminden ayak bileklerime kadar çan şeklinde iniyordu elbisenin eteği. Yürürken, kumaşın iç gıdıklayan dokusu uzun bacaklarıma dolanıyor, içimi gıdıklıyordu. Kol uzunluğu dirseğimde bitiyordu ve altın işlemelerle süslenmişti. Aynı zamanda, kumaşın devamında dirsekten parmak uçlarıma kadar uçuş uçuş uzanıyordu Tavus kuşunun kanatlarının dokunuşu gibiydi. Saçlarımı ensemde ustaca toplamıştı Alişya.

Kübra uzun koridorları aşmaktan sıkılmış olacak ki "Çok yolumuz var mı?" diye sordu Alisa'ya.

Karşılık olarak "Az kaldı, efendim," diye yanıtladı soğuk bir sesle.

Bu defa ben "Ana da katılıyor mu?" diye sordum.

"Bu konuda bilgi veremiyorum, efendim," diye yanıtladı beni de soğuk sesiyle.

Alisa'nın yerine Kübra yanıtladı. "O ve eşi Paul çoktan yerlerini almışlardır. Melih bile davetli," derken durumun ilginçliğine şaşırmış gibiydi.

Aslında Kübra şaşırmakta haklıydı. Yatu'nun anlattığına göre bu töreni asla ritüele dâhil olmayanlar göremezdi. Bu yıl ilk defa benim şerefime böyleydi. Neden daha önce kimse izlememişti? Metin şimdi burada olsaydı mutlaka bununla ilgili bir yorumu olacaktı. Metin'i hatırlamak Gökhan'ı hatırlamak demekti. Ve şu an bunun hiç yeri değildi. İçimde kabaran özlemi derinlere geri gönderip önümde uzanan koridora odaklandım.

Yatu'nun mabedi düşündüğümden de karmaşık ve büyüktü. Yürüdükçe yok uzuyor gibiydi. Balo salonu ve yemek odası haricinde ilk defa farklı bir yer görüyordum bu sarayda. Mabedi unutmamak lazım, diye kendime hatırlattım. Orası farklı bir dünyaydı. Yeryüzüyle kesinlikle bir bağlantısı olamazdı.

Evvelinde geçtiğimiz üç büyük çift kanatlı yerden tavana kadar uzanan kapıdan sonra yeni bir kapı karşımıza çıktı. Diğer kapılardan daha kısaydı, sanki konak kapısı gibi. Bu kapıyı iki asker bekliyordu. Önde Yegor, ardından Kübra, ben ve Alisa ile bizim için açılan kapıdan geçtik. Bizimle gelen eşlikçiler geride kalmıştı. Kapı tekrar kapandı ve biz başka bir, bu defa dar koridorda ilerlemeye başladık. Uğultu halinde sesler ilk an çok uzaktan gelirken biz ilerledikçe yakınlaşıyordu.

Fazla ilerlemeden bu defa eski, metal bir kapı bizi karşıladı. Bu defa Yegor, kapıyı bizim için açtı ve kenara çekildi. Parlak ışık ilk an kapının ardındakini görmemi engelledi. İlerledikçe bir balkona çıktığımı anladım. Bir an kendimi roma opera salonundaymışım gibi hissetmiştim. Parlak kırmızı duvarlar, yanımızda ve karşıda sıralanmış süslü balkonlar... Puslu kocaman bir salon...

Geniş kemerlerin desteklediği oymalı kubbe salona daha büyük ihtişam katıyordu. Hele her kemer boşluğunda nakşedilmiş irili ufaklı melek figürler insanı soluksuz bırakıyordu.

Tavanda melek kadar güzel insan figürünün etrafı bebek yüzlü melekler serpiştirilmişti. Ama asıl ilginç detay, bu muhteşem ötesi güzellikteki kadının sol ayak bileğine dolanmış yılandı. Şeytan mı resmedilmişti; olası görünüyordu. Bebek yüzlü melekler mavi buluttan kumaşı bu güzel kadının üzerine örtmeye çalışıyor gibiydiler. Çıplak bedeni buluttan kumaşla kapatılmaya çalışırken o, bunu üzerinden almaya çalışırcasına güzel yüzü hırçındı. Meleklerin gözlerinden ise kan süzülüyordu. Sanki onun hırçınlığına üzülmüş gibiydiler. Bu resim bana Yatu'nun anlattığı Lilith'in hikâyesini anımsatmıştı.

Hiçbir camın veya pencerenin olmaması başka bir ilginç detaydı. Gizliliği mühürleme adınaydı bu kalın duvarlar ve kubbesi.

Balkonların duvarlarını süsleyen resimler ritüeli anlatıyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibiydi. Bir sunak ve üzerinde çıplak bir kadın, kâhin olduğu belli olan bir büyücü sunağın önünde elinde bir çanak tutmuş halde duruyor. Yine hemen yanında, sunağın baş tarafında başında daha önce görmediğim bir taç takmış bir erkek figür duruyor. Bir tören, icazet töreni resmedilmişti.

Balkonlarında haliyle bizim gibi seyirciler vardı. Pustan dolayı kimler olduğu seçilmiyordu.

Oturacağımız yere ilerlemek için öne doğru bir adım daha attığımda ortada seyirci koltukları beklerken onlarca insanı, üzerlerinde sadece siyah son derece basit elbise giyinmiş kızları gördüğümde şaşkınlıkla kalakaldım.

Bu da neydi böyle! Kübra'nın yanımda soluğunu tuttuğunu duyabiliyordum. Hafif mırıltıyla konuşan aşağıdaki topluluğun hepsi on sekiz yaşında kızlardı. Ama hepsi! Uzun kuyruklar halinde sıraya dizilmişlerdi. Belli bir senkronize içindeydiler. Ama ne olduğunu henüz keşfedememiştim. Ve yine her gurubun kendi sıra düzeni vardı. Kesinlikle karışık değillerdi.

"Burçlara göre dizilmişler," diye beni aydınlattı Alisa. Yüzümden sorumu okumuş olmalıydı. Burçlara göre mi? Şaşkınlıkla Alisa'ya baktık Kübra'yla. "Burç dizilişini biliyorsunuz değil mi? Hani koçla başlayıp balıkla biten burçlar?" diye devam etti şaşkın yüzümüze karşı alayla.

Tekrar aşağıdaki kızlara döndüm. Siyah elbiseli kızların yüzündeki heyecan inanılmazdı. Tüm bu heyecan cazî olabilmek için miydi?

Yine onlarca kadınlı erkekli eşlikçiler kızların çevresini belli bir düzende kuşatmış olarak sıralanmışlardı. Hepsi, icazet bekleyen topluluğun tümü benim sağ tarafımda kalan sahneye, icazetin yapılacağı platforma çevrilmişti.

Platformda ise hummalı bir hazırlık söz konusuydu. Çift cinsiyetli Onikiler, yerlerini almıştı bile. Baş kâhin onların hemen önünde mikrofona doğru ilerliyordu.

Bu sırada balkona çıktığımı fark eden diğer balkondaki icazet izleyenleri şerefime alkış tutturmuştu. Bu sayede icazet almaya gelen cazî adaylarının dikkati bana yöneldi. Siyah elbiseli kızlar şaşkınlık ve hayranlıkla bana bakarken hepsi aynı anda selam vermek için öne doğru eğilmişti.

Neyse ki yüzüme yayılan sıcaklığı loş ışıklar sayesinde kimse göremiyordu.

Baş kâhinin sesini duyduğumda başta benim olmak üzere tüm topluluğun bakışları platformun üzerine yöneldi. Baş kâhin elinde mikrofonla topluluğun dikkatini kendine çekmeye çalışıyordu. İlginçtir, ne kendisi ne de Onikiler kukuletalarını başından indirmemişlerdi. Görüntülerinden dolayı kızları korkutmak istemiyorlardı sanırım.

"Bu geceki icazet ritüelimizi ekselansları Kardelen Pehlivan onurlandıracak," diye duyurdu salona.

Pehlivan mı? Bu da ne demekti şimdi? Şaşkınlıkla Kübra ile bakıştık. Kübra gözlerini devirip -ne bekliyordun der gibi- omuz silkerken yeniden baş kâhine döndü.

Aşağıdaki bu topluluğa göre Yatu'nun eşiydim.

"Hünkârımız Yatu Kosta Pehlivan hazretleri birazdan siz cazî çömezlerini onurlandıracak. Hepiniz icazetinizden sonra özgürce, daha güçlü olarak cazîliği yapabilme gücüne erişeceksiniz. Lilith'in güzel ve güçlü kızları olacaksınız. Azimli birer savaşçıya dönüşeceksiniz. İcazetle gücünüze güç katacaksınız. Çok yakında sizler yenidünyanın onurlu miğferleri olacaksınız. Sizler hünkârımızın gözbebeği, onu tamamlayan, ona güç verirken kendi gücünüze güç katan Lilith'ler olacaksınız. Size kimsenin gücünün yetmeyeceği birer savaşçı kızlar olacaksınız." Salon inlercesine alkış tufanı koptu. Baş kâhin alkışların dinmesini beklemeden devam etti. "Bilmeyenleriniz yoktur ama ben yine de size bu süreci anlatmak istiyorum. İlk önce, her yıl yaptığımız diğer törenler gibi koç burcuyla başlayacağız. Her sıra bittiğinde diğer burca geçeceğiz. An-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamayan var mı?" diye sordu sabırsızca bekleşen topluluğa. Tüm bu kızlara şu an acıyordum.

Hepsi aynı anda "Yok!" diye cevap verdi.

Baş kâhinin arkasında diğer Onikiler yerini almıştı bile. Onların da kukuletaları başlarındaydı. Yarım ay şeklinde dizilmişlerdi platformun ortasında. Mikrofonu bir görevliye veren baş kâhin platformun ortasına geçip zeminde bir noktaya ayağıyla güç uyguladı. Aynı anda yukarından uçlarında klipsler olan halatlar indi. Dört adetti.

Doktor olduklarını düşündüğüm beş kişi -önlük giyinmişlerdi- Onikiler'in arkasına geçti. Her biri maskeli ve eldivenliydiler; Sanki her an bir operasyona dâhil olacaklar gibi.

Baş kâhin "İcazette ilk şerefe nail olacak Lilith'imiz, koç burcundan Elena," diye duyurdu.

Erkek eşlikçilerden biri koç burcu sırasının başındaki kızın yanına gidip nazikçe elini uzattı. Kız, prenses edasıyla eşlikçinin elini kavradı ve platforma doğru yürüdüler. Kimsede çıt yoktu; biri sesli yutkunsa koca salonda duyulurdu.

Kızı yere yatırdılar. Kıza sanki ilaç verilmiş gibi donuk bakışlarla kendisine yapılanları izliyordu. Her bir klips kollarına ve bacaklarına geçirildi ve çıkmaması için sabitlendi. Başı bizden yanayken bacakları Onikiler'e doğru döndürülmüştü. Kolları ve bacakları halatlar sayesinde büyük bir özenle gerildi ve bir metre kadar zeminden yukarıya kaldırıldı. Canının yandığını belli edecek hiçbir davranış sergilemiyordu.

Sonra bir kapı açıldı zeminden, kızın bacaklarının hemen dibinden. Asansörle yukarı çıkan Yatu'yu gördüm. İlk an Yatu olduğu belli olmuyordu. Kendini kullarına –karşısındaki topluluk onu tanrıları gibi görüyordu- karşı gizliyordu. Gizemi seviyordu. Kendimi bir an için ortaçağın sonunda akım haline gelen gotik bir heykeli izlediğimi sandım. Kırmızı içliğin üzerine siyah pelerin atmıştı. Başında az önce balkonlara resmedilmiş taca benzer altın bir taç takmıştı. Hiçbir taşı olmayan

tacın tek belirgin özelliği sarmaşığın içindeki yılan figürüydü. Yüzünde, dudağına kadar uzanmış altın bir maske vardı.

Bir heykel gibi bir süre hareketsiz durdu.

Neler olacağını hâlâ kestiremiyordum. Tekerlekli sandalyenin üzerinde de olsa yıkılmaz duruşu görenleri hayran bırakıyordu. Bu hayranlık bende var mıydı; elbette yoktu. Beni heyecanlandıran tek şey meraktı.

Yatu ilk olarak olduğum balkona döndü ve elini dudaklarına götürüp yapış yapış bir buse gönderdi. Sergilediği sadece kullarına karşı bir gösteriydi. Yapmam gereken şeyi, herkesin beklediği eylemi gerçekleştirmek için başımı hafifçe eğerek onu selamladım. Yatu'nun mutluluğu şimdi görülmeye değerdi.

Yatu yavaşça kızın yanına gidip kulağına usulca bir şey söyledi. Kız hevesle başını salladı. Buna karşılık kızın alnından öptü. Tekrar ilk çıktığı yere geri dönüp kızın bacakları arasına yerleşti. Kız havadaydı halatlar sayesinde. Yatu tekerlekli sandalyede oturuyordu, kızla aynı seviyedeydiler.

Baş kâhin kızın elbisesinin eteğini beline kadar sıyırdı. Tüm icazet bekleyenler soluğunu tuttu. İşte o an kızın çamaşır giymediğini anladım. Şaşkınlık ve korkuyla onlara bakarken oturduğum yerde taş kesilmiştim. Neler olacağına dair fikir kafamın içine çöreklenmeye başlamıştı. Kübra oturduğu sandalyede diklendi. Elleri sandalyenin dirseklerini kavramıştı.

Aşağıdaki kızlar ise daha büyük heyecana kapılmışlardı.

Böyle bir şeyi rüyamda dahi görsem inanmakta zorlanırdım ki ne garip ve kâbus dolu rüyalar gördüğümü hesap edersek. Bu olanlar onlardan da kötü, acımasız ve vahşet doluydu. Ve bu sayede icazet alan kızların neden evlenmek istemediklerini de öğrenmiş oluyordum.

Yatu, altından minyatür bir kâseyi kızın bacak arasına yerleştirdi. Sonra mor tırnaklı işaret parmağı ve başparmağını kızın içine gömdü. Başı geride olan kız bir an için kasıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Ama hemen ardından gözleri zevkle büyüdü. Yatu cinsel taciz mi yapıyor demeye kalmadan altın çanağın içine kızın kanıyla doldu.

Bakire kanı!

Yatu, kâsedeki kanı dudaklarına dayadı ve bir dikişte içti. Dudağının kenarını da baş kâhinin uzattığı mendille sildi. Midemin ters dönmesini engellemek için derin soluklar alırken gözlerimi bir an olsun kırpmıyordum.

Kızı yavaşça yere indirdiler ve kollarını ve ayaklarını çözdüler. İşte o zaman kasığında avuç içi kadar bir bandaj gördüm. Kıza ne olmuştu acaba?

Eşlikçi, kızı nazik bir şekilde yerden kaldırıp platformun arkasında daha önce fark edemediğim bir kapıya götürdü ve gözden kayboldular. Başka bir eşlikçi diğer kızı almaya gitti.

Yatu ise yeni kızı büyük bir iştahla bekliyordu.

"İkinci Lilith'imiz Gül," diye duyurduğunda daha da şaşırdım. Bu bir Türk kızıydı. Yeni kız da az önceki kız gibi salınarak yürüyüp yerini aldı.

Midem ağzıma gelmek üzereydi. Bu nasıl bir ritüeldi!

Bu kızı da yine aynı işlemden geçirip hazırladılar. Yatu yeniden çanağı doldurdu ve içti. Kızı çözerlerken bu kızda da aynı yerde aynı ölçüde bandaj olduğunu gördüm. Bu kızların neyi vardı? Neden bandajlıydılar?

Bu sırada bulunduğumuz balkonun kapısı açıldı ve Ana geldi. Kübra ile benim şaşkınlığımızı eğlenerek izlerken diğer sandalyeye kendini bıraktı. "Dayanamayıp yanınıza geldim. Çok heyecanlı, değil mi?"

"Çok!" diye yanıtladı Kübra. Sesindeki iğrenmeyi bastırmaya çalıştığını sadece ben hissetmiştim.

"Ağabeyimi hiç bu kadar mutlu ve güçlü görmemiştim, Kardelen. Ona bu gücü ve mutluluğu sen veriyorsun," derken elimi minnetle okşadı.

Ben ise ritüelin olduğu platformdan gözlerimi ayıramıyordum. Tüm kızlar sırayla aynı işlemden geçiyor ve gözden kayboluyorlardı. "Kasıklarındaki bandaj ne," diye sordum.

Ana'dan ilk an cevap gelmeyince ona döndüm. Hem şaşırmış hem de utanmış gibi gözlerini benden kaçırıyordu. "Bunu ağabeyimden duyman senin için daha doğru sanırım," dedi uzun bekleyişimin ardından.

"Neden?" diye sordum. "Ne değişecek senin veya Yatu'nun anlatmasıyla. Her ne duyacaksam aynı tepkiyi vereceğim mutlaka."

"Öyle tabi," diye geveledi. Israrla yüzüne bakınca devam etmek zorunda kaldı. Bu sırada on sekiz kişilik koç burcu bitmiş hemen hemen onun kadar olan boğa burcuna sıra gelmişti. "Bakire kızların yumurtalıkları alınıyor," dediğinde beynimin boşaldığını hissettim. "Ağabeyimin uzun yaşamasının sırrı bu bakire kızların yumurtalarıdır," diye bitirdi.

Doğru mu duyuyordum? Yumurtaları? Bu nasıl olurdu? Böyle bir şey imkânsızdı! Kadının rahmindeki yumurta Yatu'nun ölümsüzlüğüne mi ilaçtı? Ne düşünmem, ne tepki göstermem gerektiğini bilemiyordum. Aynı ruh hali Kübra'yı da esir almıştı.

"O yüzden mi cazîler çocuk sahibi olamıyor?" diye sorduğumda Ana gözlerini kaçırdı.

"Bu kendi tercihleri!" diye savunmaya geçti. "Kimse onları bunun için zorlamıyor. Ayrıca bunun karşılığı çok büyük! Asla bir insanoğlunun sahip olamayacağı büyüklükte bir güçtür."

"Peki, bu ne zaman oldu? Operasyon?"

"Dün gece oldu. Ritüelin ilk ayağıdır. Dün gece sen rahatsız olduğun için göremedin ama o da en az bunun kadar görkemliydi," dedi gururla.

Görkemli?!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nasıl bir sapıklar içine düşmüştüm böyle!

Kübra hâlâ şokta olmalıydı, hiç konuşmuyordu. Göz ucuyla ona baktığımda taşlaşmış bir halde Yatu'ya bakıyordu. İstemsizce onun baktığı noktaya baktığımda en az Kübra kadar şaşırmıştım.

Bu nasıl olurdu?! Bu imkânsızdı! Gözlerimin bir oyunu diye umut etsem de Kübra bunu imkânsız hale getiriyordu. Gözleri korku ve şaşkınlıkla büyümüştü.

Eda... Arkadaşım...

Ya da arkadaşım sandığım bir cazî...

Onun burada ne işi vardı? O da mı cazîydi. Bunu ben neden anlayamamıştım? Kübra onu nereden tanıyordu? Kafamda sayısız sorularla platforma yürüyen Eda'ya bakıyordum. Yürürken bana döndü. Gözlerinde gördüğüm gurur beni daha da şaşırtmıştı. Sevgiyle gülümseyip tekrar adımlarına odaklandı.

Yere yatırdıklarında daha fazlasını görmeme adına başımı çevirdim. İşte bu sırada Kübra'nın ayağa kalkma teşebbüsünü gördüm. Tepkisi isyan mıydı, kabul edilemez miydi yoksa kendisinden bunca zaman saklandığına karşı öfke miydi anlamamıştım. Ama oraya gitmek için hareketlendiğini küçük çocuk bile anlayabilirdi. İşte bu yüzden Yegor anında yanında bitti yerine geri oturması için. Kübra, sessiz tehdidi gördüğünde çaresizce geri oturdu. Yüzü bembeyazdı.

"Ne oldu Kübracım?" diye içimde kaynayan soruyu Ana sordu.

"O... O benim kuzenim," dediğinde bu defa şaşırma sırası bize gelmişti. Burcu ile Kübra kuzen miydiler? "Teyzemin kızı," diye devam etti.

"Babası, ağabeyimin sağ koludur. Necdet Bey'i ikiniz de tanıyorsunuz?" dedi Ana sıradan bir sesle.

"Eda acaba biliyor muydu bunların olacağını?" Kübra sordu. Sesi buz gibiydi.

"Elbette," diyen Ana son derece şaşkındı. "Bunu her cazî adayı ilk andan beri bilir. Bu öğretilerle büyürler."

"Peki, ben neden hiç anlamadım," dedi Kübra haklı öfkesiyle.

Ana "Bu da öğretilerden biri," derken son derece sıradan bir şey söyler gibi konuşmuştu.

Baş kâhin bu sırada terazi burcuna gelmişti. "Yeni Lilith kızımız Fethiye!" diye duyuru yaptığında azalan kalabalığın ön sırasından Fethiye eşlikçi yardımıyla platforma yürümeye başladı.

Şaşkınlığım, birini atlatamadan diğerinin hedefi haline geliyordu. Tamam. Fethiye'nin cazî olduğunu biliyordum. Ama icazet alma törenine geleceğini hiç hesaba katmamıştım. Fethiye yere yatmadan önce bakışları hedefini şaşırmadan direk olduğum balkonu buldu. Elinde olsa beni parçalara ayırabilecek duygu bedeninden yükselip gözlerinden taşıyordu. Gözlerinde gördüğüm kin ve öfke kanımı dondurdu. Ama yere yatırılırken son derece uysaldı. İtirazsız yere yatarken şimdi tüm odağı hünkârındaydı. Ona baygın baygın bakarken göğsü sabırsız soluklarıyla inip kalkıyordu.

"Bu da senin kuzenin, Kardelenciğim," dedi ağdalı sesle Ana. "Duyduğumuza göre senin hizmetine girebilmek için yanıp tutuşuyormuş." Benim hizmetime mi? Yok daha neler! Fethiye neler planlıyordu? "Duymuşsundur... İcazetten sonra her cazîye yeni görev verilir. Kimi eşlikçi olur, kimi de oda hizmetçisi," derken sesindeki aşağılama beni hiç rahatsız etmedi. Evet. Fethiye o kadar midesizdi ki Yatu'ya yakın olma adına benim hizmetimi görmeye dahi razıydı. Bu mümkün müydü? Fethiye'yi kesinlikle etrafımda istemiyordum. Alişya ile aynı dili konuşamasak da ona razıydım. Yeter ki Fethiye olmasın.

Kolları ve bacakları gerilip yukarı kaldırıldığında başını geriye attı. Yatu, yanına gidip diğerlerine yaptığı gibi kulağı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na fısıldadı. Fethiye memnuniyetle gözlerini yumdu. Yatu da buna istinaden çilli alnından öptü. Mutluluktan ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse.

"Kulağına ne söylüyor," diye sordum. Ana'ya. Yatu bu sırada Fethiye'nin bacaklarının arasına geçiyordu.

Ana fısıltıyla "Şimdi ve daima benim kadınım olacaksın, diyor," diye açıkladı.

Çok manidar dedim içimden Fethiye'nin bekâreti Yatu tarafından alınırken.

Fethiye'nin işi bitti ve yerden kaldırması için eşlikçi yanına geldi. Klipsleri çözülüp doğrultulduğunda gururla bana döndü. O artık gerçek bir cazîydi diye düşünürken ilginç bir durum gelişti. Fethiye'nin yüzü önce bembeyaz kesildi. Sonra dengesini kaybetti. Eşlikçi onu sıkıca tutmuyor olsaydı yere yığılabilirdi.

İcazetin seyircileri ve icazet bekleyenleri soluklarını tutmuşlardı. Ana'nın yüzünde memnun ifade ise gözümden kaçmamıştı. Sanki hazine bulmuş gibi mutlu olmuştu. Fethiye'yi yerden kaldıran eşlikçi hemen kucaklayıp arkada duran doktorların yanına götürdü.

Nerden sonra ayağa kalktığımı fark edebilmiştim. Yegor ve Alisa bana garip garip baktıklarını anladığımda kendime geldim. Kübra da en az benim kadar gerilmişti.

Endişeden mi diye düşündüm. Sanırım, biraz öyleydi. Ne olmuştu ona? Neden bayılmıştı. Oysa her anından büyük zevk duymuştu. Beş doktor aynı anda Fethiye'yi kuşatmıştı. Kimi tansiyonuna bakarken kimi kasık bölgesini muayene ediyordu. Yatu ise arkasında devam eden karmaşadan kendini soyutlamış, yeni Cazî adayına yoğunlaşmıştı bile.

Daha fazla kan...



YENİDEN ASTRAL SEYAHAT

Kübra ile birlikte karanlık bahçede Zafer baba ve Hasan Bey'i bekliyorduk. Gecikmişlerdi. Her buluşmamızda bizi bekleyenler bu defa gecikmişlerdi. Önceki gece neredeyse sabaha kadar sürmüştü icazet töreni. Haliyle buluşmamız sekteye uğramıştı.

Ben ve Kübra haricinde kimse Fethiye için endişelenmemişti. Ne olduğunu, neler olacağını hepsi biliyordu. Fethiye saatler süren baygınlığın ardından kendine gelmişti. Bünyesi -Nurten halamızın onu nasıl şartlarla beslediğini düşünürsek- bir gece önce geçirdiği operasyona ve ardından icazet törenini kaldıramamıştı. Zayıf düşmüştü. Baygınlığı bundandı. Nereye götürdüklerini bilmiyorduk. Ama Ana'nın söylediğine göre binada küçük çaplı bir hastane olduğunu ve oraya nakledildiğini söylemişti. Ne zaman çıkacağını ve ne zaman hizmetime başlayacağını merak ediyordum.

"Geliyorlar!" dedi Kübra ileriyi gösterirken.

"Ne o kızlar, hayalet görmüş gibisiniz," dedi Selim neşeli sesle. "Biziz biz! Sadece küçük bir işimiz çıktı. Ondan bu gecikmemiz. Endişelenmeyi bırakın artık."

"Neler oluyor?" diye sordu Zafer baba ciddi sesle. Bizde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir gariplik olduğunu, ciddi bir gariplik olduğunu sezmişti. Aynı ciddiyet Hasan Bey'de de vardı.

Bir solukta Zafer babanın yanına gittim ve sıkıca sarıldım. Onun güven dolu kollarına müthiş ihtiyacım vardı. "Hey! Bizi korkutuyorsunuz! Neler oluyor?" diye bu defa endişeyle sordu Zafer baba.

"Ritüel, Zafer baba..." diye başladı Kübra.

"Evet? Ne olmuş o ritüele?" diye merakla sordu Selim.

Kübra "Bakire kanı içiyor, Yatu iblisi," dedi adını anmanın gerginliğinden olsa gerek dişlerini sıkarak. Her ikimizin aklına geldikçe deli olma sınırına yaklaştığımız o anları unutmak için her şeyimizi vermeye razıydık.

"Bakire kanı!" diyen Selim "Niye şaşırmadım acaba," derken son derece öfkeliydi. "Ölümsüzlüğü bundan mı?"

"Hayır," dedi Kübra. "Bakire olan kızların yumurtalıkları onu ölümsüz hale getiriyor."

"Nasıl yani?" dedi bu defa Hasan Bey. Bir bana bir Kübra'ya bakarken kafasında oturtmaya çalışıyordu. Yüzünün karışıklığından ne kadar başarılı olduğu okunuyordu; Hiç.

"Tamamen ölümsüz değil," diye düzelttim Kübra'yı.

Selim sabırsız sesle "Hadi ama! Başlayın artık anlatmaya," dedi.

"Ritüel başlamadan önce baş kâhin herkese beni Yatu'nun eşi olarak tanıttı," diye başladım sabırsızlanan üç adama bakarak. "Nasıl bir zincir tam olarak ben de bilmiyorum. Ama her yıl yüze yakın genç kızın yumurtalarını alarak ölümsüzlüğüne, kendi bedenini canlı tutmasına yaradığı aşikâr. Bekâret kanını ise bedenini doyurmak için yapıyormuş. İnsan yemeklerini neden az yediğini bu sayede anlıyorum. Toplasan bir litre etmeyen kanla hem de! Zafer baba... Bana o gün hastanede cazîlerin çocuğu olmaz dediğinde hep bunu düşünmüştüm. Üstelik ben de onların kanını taşırken hamile kalmam

beni daha da şüpheye düşürmüştü. Belki melez olmam onlar gibi çocuksuz olmamı engellemişti diye düşünmüştüm. Ama şimdi görülüyor ki; Her kadın doğurgan. Dışarıdan müdahale veya sağlık sorunu olmadığı sürece her kadın doğurabilir. Bu kızların bir erkekle evlenmemelerinin en önemli diğer etkeni ise bakire olmamalarıydı. Türk kültürü böyle bir küfrü kesinlikle kabul etmez. Yanılıyor muyum, Zafer baba."

"Doğru diyorsun. Çok büyük bir adım bu, kızım. Bu hem tıp açısından hem de biz atmacalar açısından büyük bir gelişme. Artık stratejimizi belirlemede büyük yardımcı olacak."

"Bir şey daha var, Zafer baba. Necdet Bey... Ailemin cenazesiyle yakından ilgilenen kişi... Aynı zamanda benim yakın arkadaşım Eda'nın babası... O da bir cazî! Üstelik dün gece arkadaşım Eda icazet almaya geldi."

"Fethiye de buradaydı," diye araya girdi Kübra.

"Biliyoruz, dedi Selim. "Geçen hafta halasıyla gelmişlerdi. Takipteydik. Sana söylemek istemedik endişelendirmeyelim diye."

"Bir cazî'yi işlevlerinden, işlediği cinayetlerden onu yok etmeden nasıl bertaraf edebiliriz?" diye sordum. Kansız bir çözüm olması gerekirdi. Son zamanlarda yeterince kan görmüştüm. Hatırlamak bile midemi alabora etmeye yetiyordu.

"Bir cazî'yi ancak kuyruk sokumlarına yaptığımız müdahale ile engel olabiliyoruz. Sana yaptığımız operasyonun aynısı. Ama bunu kendilerinin istemesi önemli! Daha önce de anlatmıştım. Bizler sadece ifşa olduklarında iradelerini yok sayarak müdahale edebiliriz. Onun haricinde bir müdahale söz konusu olamaz. O ifşa da ölümleriyle son buluyor. Bizdeki bir tür salgı onların teninin altına girdiğinde önce felç olmalarına ardından da ölmelerine sebep oluyor. Ve inan bana bunu çok araştırdık. Bizi ve bizim gibi olanlarla beraber normal insanların arasındaki ayrıcalıkları çok araştırdık. Bir cevap yok. Ama bir cazî ve atmaca arasında dağlar kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farklılıklar var. Zihinleri bile farklı çalışır. Her zaman kindar ve açgözlüdür. Hep daha fazlasını ister. Kimseyi kendisinden yukarı görmeye tahammülü yoktur. Bencil ve en önemlisi canidir."

"Peki... Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Yatu'yu nasıl yok etmeyi düşünüyorsunuz? İki gün sonra dünyanın her yerinden başka cazî padişahlar gelecek. İşimiz daha zora girmese," dedim endişeyle.

"Biliyoruz," dedi Zafer Baba. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var," derken beklediği bir şey var gibiydi. Ne olabileceğine dair bir fikrim yoktu. "Senden biraz daha dayanmanı isteyeceğiz. Düğün safsatası altında gerçekleştireceği gövde gösterisini bırakalım istediği gibi gerçekleştirsin. İyice rehavete çöktüğü an onu yok etmek için önümüzde hiçbir engel kalmayacak."

Ne diyordu! Biraz daha zaman mı? Düğünün olmasına izin mi vereceklerdi? Neden peki? Kübra da en az benim kadar şaşkındı.

"Düğünden önce olmaz mı?" diye sordum hayal kırıklıkları içinde. O iblise daha ne kadar tahammül edebilirdim ki. Üstelik başka cazî padişahları da olacakken. Yo! Bu imkânsızdı.

"Her şeyin vakti var kızım. Biraz daha sabret," dedi Hasan Bey.

"Kâhinler?" dedi Kübra. "Onların boş durmayacağını da biliyorsunuz değil mi?" duygularını bastırma adına kendisiyle savaşıyordu. Oysa o da benimle birlikte kurtuluşa ermek için sabırsızdı. Oğlu ve kızı cehennemin kapılarını açacak bu düzenin parçası olmasından ölesiye korkuyordu. Yerden göğe kadar haklıydı.

"Kâhinler ve kehanetleri sadece zırvalık! Farkında değil misiniz, kendilerine kâhin diyen bu hilkat garibeleri ne olmasını istiyorlarsa onu söylüyorlar. Ve bunun gerçekleşmesi için

ortamı hazırlıyorlar. Hala bunu fark edemediniz mi?" diyen Hasan Bey son derece öfkeliydi.

Belki Hasan Bey haklıydı. Ama eğer zamanında önlerine geçmezsek söyledikleri kehanetler hayata geçecekti.

"Belki haklısınız," diye başladım. "Ama unutmamanız gereken bir şey yok mu?" Öfkem had safhaya çıkmıştı. "Burada kaldığımız her an bu yaratıkların pençesi daha derinlere batıyor. Dönüşü imkânsız yola giriyoruz gibi geliyor. Hadi ben neysem... Ama bebeğimin bundan zarar görmesini, hele ki Yatu'nun kötü amaçlarına alet edilmesini hiç istemiyorum."

"Buna asla izin vermeyeceğiz," diye araya girdi Zafer Baba sert sesle. "Söz konusu torunum sizlerken asla buna izin vermeyiz. İşte bu yüzden biraz daha sabredin. Dünyaya yayılmış atmacaları dahi bir araya getirsek bile bunu bu şekilde sonuca vardıramayız. Sizin bu anlattıklarınız bizim için büyük referans."

"Görüntüleri biraz da olsa çekebildim," dedi Kübra.

Dördümüz şaşkınlıkla Kübra'ya baktık. Ne ara çekmişti, neyi çekmişti? "Nasıl elimize ulaştıracaksın," diye Sordu Hasan Bey.

"Yarın Melih'le dışarı çıkacağız. Bizi takip edin. Uygun anımda size vermeye çalışırım. Hepsi, tüm belgeler bir mikroçipin içinde saklı."

"Teşekkür ederim, Kübra," dedi Zafer Baba boğuk sesle. "Beni yanıltmadın."

"Umarım tüm bu yaşadıklarımıza değer," diye karşılık verdi Kübra.

"Değecek! Değmeli."

"Bir şey aklımı kurcalıyor," diye araya girdi Selim. "Şu düğüne gelecek diğer cazî padişahları Yatu iblisinin planlarından haberleri var mı?"

Hepimiz şaşkınlıkla Selime bakıyorduk. Yüzümüzün ifadesinden de anlaşıldığı üzere; kimsenin aklına gelmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim bilgim yok," dedi dakikalar sonra Kübra. Ben de olumsuzca başımı salladım.

"Bunu öğrenmenin tek yolu o iblislere sormak," dedi Hasan Bey.

"Bu nasıl olacak? Yatu bunları planlıyor, siz de bu işin içinde misiniz, mi diye soracak?" Selim merakla.

"Ben nasıl yapacağımı biliyorum," dedim kararlılıkla.

"Tehlikeli olmaz mı?" diye sordu Kübra. "Planlardan diğer cazî hünkârlarının haberi yoksa Yatu sana zarar verir. Bunu iyi düşün."

"Başka nasıl emin olabiliriz?" diye sordum.

"Fırsatını bulduğun an gizli yerde anlat. Bilip bilmediklerini anlamış olursun."

"Ben nasıl yapacağımı biliyorum," dedim emin sesle.

"O halde," diye araya girdi Zafer baba. "Düğünden önce yeniden bir araya gelelim ve bunu bir daha konuşalım. Ne senin ne de bebeğinin zarar görmesini istemiyorum."

"Peki, Zafer baba..."

"Benden saklamadığın bir şey yok, değil mi?" diye sordum odamın penceresinden dalgın gözlerle dışarıyı izleyen Kübra'ya.

Şaşırmış gibiydi. Pencereden ayrılıp yanıma geldi. Oturduğum koltuğun karşısına, yatağımın kıyısına neredeyse çökercesine otururken uyuyan bedenime dikkat ediyordu.

Güvenliğimiz için ikimiz de Astral seyahatte buluşmuştuk.

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordu.

"Senden, ruhundan yükselen bir huzursuzluk var. Bu da benden bir şey sakladığını hissettiriyor. Nedir bu Kübra? Endişelenmem gereken bir şey yok değil mi?"

"Hayır. Endişelenecek bir şey yok. Yani... Senin açından yok."

"Çocukların mı? Onlar için mi endişeleniyorsun?"

İlk an cevap vermedi. Gözlerini benden kaçırıp yatağın gereksiz gördüğüm fırfırının dikişini tırnağıyla kazımaya başladı. Bir an için tüm odağı o fırfır olmuştu. Nerden sonra toparlandı ve yüzüme baktı. "Yaşının küçük olması seni olgunlaştırmanın önüne geçiremedi," dediğinde şaşırdım. "Senin yaşındayken çok farklı hayallerim, amaçlarım vardı. Şu an yirmi sekiz yaşındayım ve iki çocuğumun sorumluluğu sırtıma binmiş durumda."

"Onların bir de babası var. Sorumluluk sadece senin değil. Ama baba cazî olunca endişenin rengi değişiyor." Başını salladı. "Eğer bu zinciri kırmayı başarabilirsek onlar için endişelenmen gerekmeyecek. Ama başarısız olursak bir cazî olarak devam edecekler," derken gözlerim yanıyordu.

"Edemeyecekler," dediğinde bir an için anlamadım ve alık alık yüzüne baktım.

"Melih Bey bir cazî..." diye başladığım cümlemi "Çocuklarım başka bir soyun kanını taşıyor," dedi. "Onlar ikiz, Kardelen! Altı yaşına yeni girmiş biri kız biri erkek... Metin'in çocukları," dediğinde kalbimin durduğunu hissettim. Bu nasıl olurdu?

"Anlamadım," dedim dakikalar süren sessizlikten sonra. Gerçekten anlamamıştım. "Metin biliyor muydu? Peki, Zafer Baba?" diye sordum ardı ardına otomatiğe bağlanmışım gibi.

"Kimse bilmiyor." Derin bir soluk aldı ve ellerini dizlerine dayayıp sırtını dikleştirdi. Yüzü acıyla gerilmişti. "Metin'le biz ayrıldığımızda hamile olduğumu bilmiyordum. Zafer Baba bana Melih'e yakınlaşmam gerektiğinin talimatını verdiğinde Metin'le yakın olduğumuzu bilmiyordu. Ben ne cazî soyundanım ne de atmaca. Normal bir insanım. Ama anlamsız bebek ölümlerini Metin'den duyduğum zaman elimden ne gelebilir diye araştırmak için Zafer Babaya gitmiştim. Çünkü babasının bu konuda büyük araştırmaları olduğunu söylemiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti. Ben de Astral seyahati araştırıyordum ve kendimi bu konuda geliştirmeye başlamıştım. Elimdeki bu güçle Zafer Baba gittim ve bunun çok işimize yarayacağını söyleyip bana tüm sırrını anlattı. Şekil değiştirebilen bir atmaca olduklarını söyledi. Benden yardım istediğinde hiç düşünmeden kabul ettim. O sıralar Metin ile aramız iyi değildi ve bunu bahane ederek ondan ayrıldım. Zafer babanın isteğiyle Melih'e yakınlaştım. Hamile olduğumu öğrendiğimde doktorluk statüsünü kullanarak bunu ona karşı kullandım. Melih'i uyuttum ve ertesi sabah onunla birlikte olmuşum gibi davrandım. Hem de bir bakire gibi! Bunlar öyle şeylere önem veriyorlar. Ondan hamile kaldığımı söyleyerek tanıştığımızın ikinci ayında evlendik."

"Anlamadı mı çocukların kendisinden olmadığına?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Anlamadı. İkiz bebek olmaları erken doğum yalanı için kolaylık olmuştu."

"Yani şimdi Melih Bey şekil değiştiren bir atmacaya babalık mı yapıyor?" derken karışık duygular içindeydim. Bu mümkün müydü? Metin'in artık yaşamıyor olması ne kadar acıydı. Çocuklarından bihaber bu dünyadan göçüp gitmişti. Gökhan da aynı kaderi paylaşmamış mıydı, bebeğini hiçbir zaman bilmeyecekti.

"İki kardeş aynı kaderi paylaştı," derken boğazımdan dakikalardır tutmaya çalıştığım hıçkırığım kurtuldu.

"Kardelen! Bunu kendine yapmayı kes artık! Sen bir amaç için buradasın! Zayıflığa, hele ki Gökhan'ı kendine hatırlatacak zayıflığa yer veremezsin. Buna ne hakkın var ne de lüksün. Ben bu duruma alıştım. Şimdi tek endişem çocuklarımı bu kâbustan zarar görmeden kurtarmak! Aynı şeyi senin de çabalaman gerekiyor."

"Demesi dile kolay!" dedim hırçınca. "Ölmek zorunda değillerdi," derken öfkeme hâkim olamıyordum. "Yatu'nun kışkırtmalarına yenik düştüler. Biraz daha sakin kalabilselerdi şimdi hayatta olabilirlerdi belki de." İlk defa onların ölümlerini öfkeyle dışa vuruyordum.

"Belki," dedi şüpheyle. "Ama Yatu'nun planı baştan beri buydu belki de. Çünkü onlar amacına giden yolda gerçek tehdittiler."

"Belki haklısın," dedim biraz daha sakinleşirken. Ama içimin acısı kesinlikle dinmemişti. Hatta gram azalmamıştı. Yatu iblisine karşı her daim öfkemi taze tutan en büyük sebebim buydu; İçimdeki acıyı belki dindiremeyecektim ama Yatu'yu yok edersek azaltabilecektim.

"Birazdan seni hazırlamaya gelecekler. Artık bundan sıyrılmalıyız. Biri bu halimizi görürse şüphelerini su yüzüne çıkarabiliriz."

"O yüzden sadece Astral seyahatte konuşmalarımızı yapmıyor muyuz, birileri tarafından duyulacak diye."

"Aynen. Ben şimdi gidiyorum. Beş dakika sonra yanına gelirim."

"Tamam. Ama rica ediyorum şu gelinlik zırvalıklarına daha fazla çanak tutma," diye homurdandım.

Önce neşeyle kıkırdadı. Sonra ciddileşti ve yüzüme doğru yaklaştı. "Eğer bunu yapmazsam şüpheyi üzerime çekerim. Hataya yer yok!" Yatağın üzerinden hızlı bir şekilde doğrulup kapıya gitti. "Birazdan yanındayım," dedi ve kapının içinde kayboldu.

Kübra gittikten sonra bedenime geri döndüm ve uyanmak için hazırlığa geçtim. Tam bu sırada Alişya odaya giriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



BU DÜĞÜN BAŞKA DÜĞÜN

Balo salonunun girişinde Vladimir'in eşliğinde hazır bekliyordum.

Kalabalıktı. Tüm konuklar şık ve asil duruşlarıyla kapının girişindeki gelini süzüyorlardı, yani beni. Gerginlikten bedenim taş kesilmişti. Vladimir'in yönlendirmesiyle yürürken kolundan destek alıyordum.

İlginçtir ilk defa Vladimir'i siyah renk dışında bir kıyafetle görüyordum. Gece mavisi bir üniforma giyinmişti. Yüzüne bakılmadığı sürece üzerine çok yakıştığını söyleyebilirdim. Odamdan çıkarırken onun böyle görmenin şaşkınlığını yaşadığımda ilk defa duygu kırıntıları yüzüne ulaşmıştı; hafif pembelik esmer yüzüne yayılmıştı.

Gelinliğimin etekleri yerleri süpürürken merdivenlerden bir kuğu gibi süzülmüştüm. Üzerime çok yakıştığını itiraf etmeliyim, Madam Agnes güzel iş çıkardığı aşikârdı. Ama bu gelinlik bana bir kefen hissini veriyordu. Tamam. Çok güzeldi. Kabul ediyorum ki herkesi kıskançlıktan çatlatacaktı. Ama ben içinde çatlamak üzereydim. Üstelik Yatu'nun benim için hazırlattığı taç ise başımın üzerinde gezdirdiğim bir yılan gibiydi. Tiksiniyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gökhan'ın beni buradan kurtaracağını hiç hayal etmemiştim. Ama Zafer babadan ve diğer atmacalardan artık bunu bekliyordum. Benden zaman istemişlerdi. Ben de elim mahkûm kabul etmiştim. Artık zamanı gelmiş de geçiyordu.

Benim planım hayata geçecekti. Böyle kararlaştırmıştık. Bir karmaşa olacak, -daha doğrusu buna fırsat verecektim- atmaca sürüleri saraya saldıracaktı. Düğünde Zafer baba tarafından yerleştirilmiş bir casus vardı. Normal bir insandı. Ben tanımıyordum, tanımamam da benim açımdan en uygunuydu. Kim olduğunu bilirsem hata yapabilirdim.

Kiminin imrenerek, kiminin kıskanarak, kiminin ise acıyarak baktığı yüzleri umursamamaya çalışarak adımlarıma yoğunlaştım. Bu muntazam zeminde ayağımın tökezlemeyeceğini kimse garanti edemezdi. Etrafımda bunu isteyecek yüzlerce cazî varken hiç imkânsız değildi.

Yatu, sahnenin önünde beni bekliyordu. İki gün önceki ritüelden olsa gerek, daha genç, daha sağlıklı ve daha yakışıklıydı. Dünyanın her yerine dağılmış cazî padişahları Yatu'nun etrafında halka oluşturmuş, benim ona doğru yürümemi ilgiyle izliyorlardı.

Onlarla dün gece yemekte tanışmıştım. Birçoğu iki yüz yaşının üzerindeydiler. Genç olanları da vardı; elli yaşında. Yatu'nun anlattığına göre elli yaşından önce padişah olamıyorlardı. Tabi bizden doğacak oğlumuz bu kuralı yok sayacaktı. Eğer bu hayali gerçekleşirse tek padişah o olacaktı. Düşüncesi bile beni ürpertiyordu.

Beş kıtanın beş padişahı uzun bir aradan sonra ilk defa bir aradaydılar. Hiç biri Yatu gibi tekerlekli sandalyeye mahkûm değildi, son derece sağlıklı görünüyorlardı. Ama Yatu'yu onlardan ayıran tek özellik zekâsıydı. Bunu da kurgulayıp hayata geçirdiği planında gizliydi.

Bu planı ortaya dökmek ise benden geçiyordu.

"Moya jizn! Bir peri kadar güzelsin!" derken ağzının kenarlarından görünmeyen salyalar süzülüyordu.

Vladimir kolundaki elimi nazikçe hünkârının eline bıraktı. Teşekkür maiyetinde ufak tebessümüyle Vladimir'e baktı. Vladimir, on dakika içinde ikinci defa yanakları pembeleşmişti. Hünkârının her türlü isteğini itirazsız yerine getiren Vladimir sessizce arkalara süzüldü.

Böylece Yatu ile beraber bizim için hazırlanan nikâh masasına yürüdük.

Düğünün provasını dün yapmıştık ve nasıl ve ne zaman hareket edeceğimi defalarca göstermişlerdi. Şimdi de Kırım valisinin nikâhımız için hazır beklediği masaya oturuyordum. İngilizce konuşuyordu herkes. Bu kuralı Yatu koymuştu. Kimse benim yanımda kendi dilini kullanmayacaktı. Zavallı Alişya dışında tabi.

İcazet alan tüm cazîler eğitim programı için başka bir yere nakledilmişlerdi. Eğitim programı bittikten sonra her biri görev yerlerine geçecekti. Fethiye de buna dâhildi. Nereye götürüldüklerine dairen ufak bilgim yoktu. Güvenlikleri için gizli tutuluyordu. Bu bilgiyi biliyor olsaydık Kübra'yla birlikte bunu Zafer Baba'yla paylaşacaktık.

Bu nikâhın geçerliliği var mıydı bilmiyorum ama ikinci defa, bu defa bir cazî padişahıyla nikâhım kıyıldı. Tüm salon tebrik alkışıyla inliyordu. Kırım valisi nikâhımızı kıydıktan sonra 'Gelini öpebilirsin, dediğinde istem dışı midem kalktı.

Yatu bunu hissetmiş olacak ki nazikçe uzanıp elimi kavradı. Henüz oturduğum sandalyeden kalkmamıştım. Onunla aynı seviyedeydim. Kırılgan gibi görünen eli, tam aksi şekilde kuvvetle kavradı elimi ve mor dudaklarına götürdü. Uzun bir süre, gözlerine bakmamı bekleyecek kadar bir süre dudakları elimin üzerinde kaldı. Ne zaman ki mavi gözlerine baktığımda zafer kazanmış gülüşü yüzüne yerleştiğini gördüm.

"Güzel karım," derken tüm salona ilan ediyordu göstermelik aşkını.

Kendimi zorlayarak gülüşüne karşılık verdim. Konuklar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeni bir alkış tufanına kapılmıştı. Bu defaki alkışları zafer ıslıklarına eşlik ediyordu.

Nikâhın ardından konukların tebrikleri aldı. Haliyle önce cazî padişahlarının tebrikleri olacaktı. Kuzey Amerikalı cazî padişahı Charles Landon ile başlayan tebrik seremonisi Güney Amerika'nın Kolombiya ülkesinden Juan de Sebastian, Afrika kıtasından Mısırlı Abubakar Chats, Okyanusya'dan Avustralyalı Burilda Mark ve en son Avrupa'dan İskoç Angus Artek'le son buldu.

Ardından da yakınlık derecelerine göre diğer cazî ve eşleri tebrik sırasına girdiler. Bunlardan biri Paul ve Yatu'nun kız kardeşi Ana ile Melih Bey ve Kübra'ydı.

"Çok güzel olduğunu kimse söyledi mi?" diye sordu kocasının kolunda tüm ihtişamıyla duran Ana. Bu geceye özel kıyafeti tüm erkekleri defalarca kendisine bakmaya vesile kılıyordu. Paul ise bu bakışları görüyor, göğsü bir tavus kuşu gibi kabarıyordu. Ana, beyaz bedenini gözler önüne seren, mükemmel göğüslerinin yarısını ortaya çıkaran bedenine ikinci bir ten gibi saran kırmızı elbisesiyle bu gece çok yürekleri defalarca hoplatacaktı. Tüm erkeklerin Yatu'nun koyduğu kural gereği Paul gibi hepsi siyah smokin giyinmişti. Sadece cazı padişahları istedikleri kıyafeti giymekte özgürdüler.

"İkinci oluyorsun," dedim nazik olmaya çalışarak.

"Ağabeyim sıramı kaptı, değil mi?" diye sordu gereksiz bir samimiyetle. Sadece başımı salladım.

Kübra salondaki diğer kadınlara göre daha usturuplu giyinmişti. Gri, etek boyu dizde biten, şal yakalı bir elbise giyinmişti. Melih Beyin kolunda tüm sıcaklığıyla beni süzüyordu.

"Tebrik ederim," derken gözleri sulanmıştı. Ne düşündüğünü tahmin ettiğim için gözlerimi kaçırıp salonun içinde gezdirmeye başladım.

"Kulağımıza gelen fısıltılara göre Yatu seni kendisi için

bir gizlilik içinde yetiştirmiş," dedi Amerikalı Charles Landon. Bakışlarındaki kurnazlık bariz okunuyordu.

Beklediğim fırsat mı geliyordu?

"Kötü bir şey gibi söylediniz, Mr. Landon. Beni Yatu'ya layık görmüyor musunuz?" diye sordum. Cilveyle Yatu'ya bakmayı ihmal etmemiştim. Yatu'nun bir kaşı ilgiyle yukarı kalkarken gülüşünü zapt etmeye çalışıyordu.

Charles Landon bir an bozulur gibi olsa da hemen toparlandı. "Beni yanlış yorumladınız, Sevgili Pehlivan. Böyle nadide bir parçanın dünya üzerinde var olduğunu bilseydim Yatu'dan önce davranırdım. Şimdi bunun pişmanlığını yaşarken sizin beni yargılamanıza kırıldım doğrusu," derken yaramaz bakışlı gözleri ruhumu delip asıl Kardelen'e erişmeye çalışıyordu.

Gri gözlerine daha fazla bakmamam gerektiğini kendime hatırlatıp nazikçe gülümserken "İltifatınıza teşekkür ederim," dedim ve Yatu'ya döndüm. Yatu ise büyük bir açgözlülükle beni süzüyordu. Cevaplarım Yatu'yu mutlu ediyordu.

Bu sırada diğer cazî padişahları da çevremizi kuşatmaya başlamıştı. Afrika'yı temsil eden Mısırlı Abubakar Chats "Aramıza hoş geldin sevgili Kardelen Pehlevi," lakayt bir ifadeyle. Siyah teninde iri gözleri karanlığın içindeki spot gibi parlıyordu.

İfadesine sinir olsam da kibarca "Teşekkür ederim bayım. Bu şeref bana ait," diye yanıtladım.

"Yatu'ya yönetimde eşlik edecek misiniz?" diye sorduğunda en az benim kadar şaşıran Yatu'ya baktım. Böyle bir şeye asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ama bu iblis neden bunu sormuştu, merak etmiştim.

"Siz de eşinizi... -Gerçi eşiniz olduğunu bilmiyorum.- Eşlik etmesine izin veriyor musunuz?" diye sordum. İblis bir an şaşırsa da hemen toparlanmayı bildi. "Son eşim birkaç yıl evvel öldü. Şu an dulum," dedi yarı ciddi yarı alayla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani?" diye sordum bastırarak. Sorumdan kaçıyordu.

Omzunu 'kader, dercesine silkerken "Buna fırsat bulan bir eşim olmadı. Henüz!" diye eklemeyi ihmal etmemişti. Bunu söylerken gayesi neydi anlamamıştım. Yoksa anlamış mıydı? Kurnaz bakışlarının ardındaki isteği biraz daha derin bakarsan keşfedebilecektim. Ama böyle bir riske girmek şu an için hiç doğru değildi.

"O halde darısı başınıza diyelim," diye yuvarlak cevap verdim.

Ne düşündüğümü anlamış gibi sinsi gülüşü yüzüne yerleşti. "Teşekkür ederim," derken çapkın bakışları salonda dolaşıyordu.

"Duyduğuma göre darbeyle ülke yönetimine el koydurtmuşsunuz," dedim.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkarken "Politikayla ilgilendiğinizi bilmiyordum," diye yanıtladı.

"İyi araştırsaydınız..." diye başlayan cümlemi "Yatu Pehlevi... Sevgili dostum," diyerek Yatu'ya dönmüştü Mısırlı cazî. Beni küçük düşürmeye mi çalışıyor diye düşünürken "Güzel bir iş çıkardın. Üstelik duyduğumuza göre gelinin farklı bir soydan geliyor," dediğinde Yatu oturduğu sandalyede gerginlikle diklenirken ben duyularımı çoktan hizmete geçirmiştim bile.

Beklediğim hamle beklemediğim cazı padişahından gelmişti. Bunu fırsata çevirmenin tam zamanıydı.

"Farklı tatlar her zaman ilgimi çeker, sevgili dostum Abubakar Chats," diye yanıtladı Yatu. Sesindeki gerginliği sadece ben hissetmiş olmalıydım, herkes neşeyle kahkaha atıyordu.

Kızıl saçlı, yapılı adam İskoç Angus Artek "Farklı soy derken?" diye sordu.

"Atmaca soyu," diye yanıtladı Abubakar Chats. İlk aklımdan geçen 'Biliyor!' olmuştu. Geri kalan cazî padişahları

temkin dolu şaşkın bakışlarla bana döndü ve daha dikkatli süzmeye başladılar. Bir anda gerildim. Onlara göre kendilerine doğrultulmuş silahtım. Bunu üç yaşındaki çocuk bile anlardı. Gerginlikte Yatu da benden aşağı değildi.

"Melez," diye düzelttim aklıma çılgın bir kurtuluş fikri peyda olurken. Şimdi hepsinin yüzünde endişe ve şaşkınlık hâkimdi. "Babam cazî, annem atmaca soyundan. Sevgili eşim beni bu olağanüstü tarafım için değil beni gerçekten beğendiği için tercih etti. Bana şekil verdi. Beni en iyi okullarda, en iyi öğretmenlerle eğitti. Şimdi burada bunun karşılığını veriyorum. Şaşırmayın! Bunda bir gariplik yok. Üstelik cazî tarafım atmaca tarafıma baskın geldiği için zamanla da köreldi. Tek yapabildiğim şu an," cazî padişahlarını işaret ederek "Sizler haricinde tabi- herkesin ruhunu koklayabiliyor olmam. Tek fark bu!"

Kendimi bir yılan gibi hissediyordum. İneğin memesinden üfleyerek süt içmek gibiydi. Burada inek Yatu olurken süt de diğer cazî padişahları oluyordu.

Şaşkınlıklarını üzerlerinden atamıyorlardı. Bir süre sonra ilk toparlanan Mr. Landon öfkeyle Yatu'ya döndü. "Bunu bizden gizleyerek ne elde etmeyi planlıyordun?" diye sordu. Sesi her ne kadar sakin çıkıyor gibi görünse de öfkesi elle tutulur kadar netti.

"Planlamak? Saçmalamayın kardeşlerim. Bir plan yok."

Hasan Bey, kâhinler ne isterlerse onu söyler ve uygularlar demişti. Bu demek oluyordu ki şu an irademle söylediğim hiçbir şeye hâkim olamazlardı. "Sizin de kâhinleriniz var mı?" diye sordum Mısırlı Abubakar'a.

Adam şaşkınlıkla bana döndü. "Kâhin mi?" derken öfkesi anbean artıyordu. Elbette ki öfkenin hedefi -diğer cazî padişahları da dâhil- Yatu'ydu.

Neler olacaktı şimdi? Göz ucuyla Kübra'ya baktığımda gözlerinin korkuyla irileştiğini, ellerinin elektriğe tutulmuşçasına titrediğini gördüm. Ama artık bunun geri dönüşü yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aynı saf ifadeyi yüzüme yerleştirip Amerikalı Mr. Landon'a döndüm. "Kâhinler bana bir erkek çocuğum olacağını söyledi. Bu hamileliğimin ardından..."

"Moya jizn!" Yatu daha fazla ileri gitmemi engellemeye çalışıyordu. Dikkatle, biraz da uyarı tınısıyla gözlerime baktı. Benim oyun mu oynadığımı yoksa tüm saflığımla mı sorduğumu anlamaya çalışıyordu.

"Dört gündür çok yoruldu, sevgili hünkârlarım," diye Ana araya girdi. "Malum... İcazet töreni ve düğün hazırlığı derken sinirleri kopma noktasına geldi. Her ne kadar iyi yetiştirildiğini iddia etse de," derken sesindeki tehdidi duymamak imkânsızdı. "Biz biraz dinlenelim. Üstelik bugün hiçbir şey yemedi." Koluma girip açlıkla birbirlerine bakan cazî padişahlarının ortasından aldı ve balo salonunun bir kapısından başka bir odasına geçirdi. Kübra da peşimizden geliyordu.

Yatu'nun planlarını hiçbiri bilmiyordu. Bunu ifşa ederek doğru mu yaptığımı düşünmek için artık çok geçti. Amacımıza ulaşmaya az kalmıştı. Zafer babanın içeriye soktuğu adamın artık düğmeye basması gerekiyordu. Belki de basmıştı.

İki oda arasındaki kapı kapanır kapanmaz Ana "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Ağabeyimi küçük düşürmeye mi çalışıyorsun?"

"Öyle bir niyetim yok," dedim hemen. Elbette niyetim buydu. Hatta diğer cazîlerle bir savaşa girip birbirlerini yok etmelerini istiyordum. Böylece dünya kendiliğinden kurtulacaktı. Ama biliyordum ki hiçbir başarı kolay elde edilmezdi.

"Kâhinleri kimse bilmiyordu," diye başladı. Gergindi ve gerginliği öfkeye dönüşüyordu. "Ne olacak biliyor musun?" diye sorarken iyice yüzüme yaklaşmıştı. Cevap vermedim ama yüzüme saf ifadeyi iyice yerleştirmiştim. Her söylediğinde daha şaşırıyor ve korkuyor gibi yapıyordum. "Konsey toplanacak ve ağabeyimi yargılayacaklar. Suçlu bulunursa... Ki bulacaklar! ...Onu canlı canlı bordan yapılmış bir lahite kapa-

yacaklar. Ta ki bedeni toz olana kadar!" Öfkeli sesi her saniye bir oktav artıyordu. "Şimdi bu kapıdan çıkacaksın ve yaptığın hatayı telafi edeceksin!" eliyle arkasındaki kapıyı gösterirken Kübra ile göz göze geldiler.

O ana kadar Kübra'nın bizimle olduğunu fark edemeyen Ana şaşkınlıkla kala kaldı. "Yardımım dokunur diye gelmiştim," diyen Kübra Ana'nın öfkeli gözlerine bir yılana bakar gibi bakıyordu.

"Sen ne zamandır buradasın?" diye sordu.

Kübra "Başından beri," diye yanıtladığında Ana bir süre öfkeyle gözlerini yumdu. Sonra bir şey oldu. Buna ikinci defa şahit oluyordum. Kırmızı elbisesinin içindeki Ana'nın bedeni titremeye başladı. Sonra Fethiye'ye olduğu gibi ateşe atılmış plastik şişe gibi şekli bozula bozula küçüldü ve yok oldu. Kübra çığlıklar atarken ben şaşkınlıkla olanları izliyordum. İlki kadar korkmamıştım. Ama yerdeki kırmızı elbise kımıldayıp içinden büyük bir yarasa çıktığında kalbimin boğazımdan çıkacağını sandım. Tiz çığlığıyla birlikte havalanarak tavanın kirişine uçup kirişin köşesinden sarkmaya başladı. Öfkesi hata üstüne hata yapmasına neden oluyordu. Kendini Kübra'ya karşı ifşa etmişti. Kübra'nın bunu görmemesi gerekiyordu Ana'ya göre.

Kübra, kulaklarını tıkayıp gözlerini yumarken çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu. Haliyle seslere kimse kayıtsız kalamazdı. Kapı hışımla açıldı ve Yegor ve Alisa içeri daldılar. Sadece onlar mı, diye düşündüm. Arkalarından kimse gelmesin diye sıkıca kapatmışlardı.

Yerde yığın olan elbiseye ilk an şaşırsalar da hemen toparlanıp Ana'nın nerede olduğunu anlamaya çalıştılar. Kübra ısrarla çığlığına devam ediyordu.

Yarasa Ana kirişten kendini zemine bırakırken yeniden insan formuna dönüyordu. "Şu kadını buradan çıkarın ve kapatın!" dedi bezgin sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alisa hemen Kübra'nın koluna girdi ve dışarı yönlendirdi. Kübra o kadar korkmuştu ki hiç itiraz etmedi bile. Yegor bizimle kalmıştı ve yeni emri için çıplak efendisinin sadece gözlerine bakıyordu.

Ana, bana doğru avına saldırmak üzere olan yılan gibi süzülerek geldi ve elbisesine uzandı. Dik göğüsleri her adımında zıplayıp durmuştu. Ona bakmaya utandım. O ise utanmak şöyle dursun giyinmeyi ağırdan alıyordu. Üstelik karşısında gelinliğimle duruyorken durumun tezatlığı bir başkaydı.

Cazî kuyruğu Ana'da da vardı. Hem de en afilisinden. Mor ve sarı hareli kuyruğunda tüyler belli belirsizdi. Kuyruğu yirmi santim kadar vardı. Küçücük çamaşırına itinayla yerleştirdi. Elbisesini yerden alıp üstüne geçirdi. Üzerine çekidüzen verdikten sonra bana döndü.

"Kendi düğün gününü mahveden başka gelin var mıdır senin gibi?" diye başladı söylevine. "Zifaf odasına gitmek varken zindana gitmek senin gibi biri için olağandışı sayılmaz değil mi?" Cevap vermedim. "Yeri biliyorsun, Yegor... Götür!" diye emretti.

Ne değişmişti? Az önce salona geri dönmeyeceğimi söylememiş miydi? Dışarıda neler oluyordu bir fikrim yoktu. Ama iyi bir şeyler olmadığı aşikârdı. Çünkü Ana çok gergin ve aceleciydi.

Yegor hiç konuşmadan yanıma geldi ve dirseğimin altından sertçe kavradı. Daha ne oluyor demeye kalmadan beni başka bir kapıya yönlendirirken Ana geldiğimiz kapıyı açıyordu.

İşte o zaman sesleri, öfkeli ve yüksek perdeden sesleri duydum. Yatu'nun icabına bakmalarını dilerken keyifle sırıtıyordum. Şimdi Zafer baba ve diğerlerini beklemek kalmıştı.

Kaç basamak indiğimizi, kaç koridor geçtiğimizi veya kaç kapıdan geçtiğimizi saymaya vaktim olmadı. Hızlı ve seri bir şekilde Yegor'un sürüklemesiyle ait olduğum yere, penceresi dahi olmayan, yerin yedi kat altındaki zindana getirildim. Karanlık hücrenin içine doğru paçavra gibi fırlatıp demir kapıyı gümbürdeterek kapattı ve ardımdan sürgüleri sürdü. Sonrasında hızlı bir şekilde uzaklaşan ayak seslerini duydum. Bir süre sonra o ses de duyulmaz oldu.

Karanlıktı.

Zifiri karanlıktı.

Ne bir ses, ne bir nefes duyuluyordu. Karanlığa hâkimdim. Ama bilmediğim karanlık beni endişelendiriyordu. Dört metre karelik taş bir hücredeydim. Korku bedenimi yavaş yavaş ele geçirirken nefesim hızlanıyordu. Klostrofobi korkum yoktu ama şu an olabilirdi. Bedenim buna hazırdı.

Az önce bir prenses edasıyla süzülürken bacaklarımı okşayan gelinliğin etekleri şimdi halat gibi sarmıştı. Yere otururken sırtımı duvara yasladım. Neler oluyordu yukarıda? Zafer babaların durumdan haberleri var mıydı? Buradan nasıl ve ne zaman çıkacaktım? Soruların biri bitmeden diğeri yerini alıyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Saatler de olabilirdi, dakikalar da.

Çaresizlik, kapana kısılmışlık anbean beni esir alıyordu. Bedenim titriyor, değişim geçirmenin sırası değil diye kendime hatırlatsam da titrememin önüne geçemiyordum.

Şimdi sırası değil.

Şimdi sırası değil.

Şimdi sırası de...

"Bunu neden yaptın?" diyen sesi duyduğumda taş kesildim. Yatu'nun karanlığın içindeki sesi öfke yüklüydü. Hassas kulaklarım geldiğini duymamıştı. Cazî padişahıydı, elbette duyamazdım. Uçarak gelmediğini bilemezdim. Belki de bir yılan gibi süzülerek gelmişti buraya. Yukarıdaki patırtıdan sağ çıkmış olmasına şaşırdığım kadar buraya sessizce gelmesine de şaşırmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapının ardındaydı. Öfkeyle yoğrulmuş soluğu hırıltılıydı. "Bütün bunların mutlaka bir karşılığı olacak, moya dorogaya. Oysa her şey çok farklı olabilirdi."

"Ben bir şey yapmadım," dedim yine saf rolüne devam ederken.

"Karnındaki çocuğu bu dört duvar arasında dünyaya getireceksin," diye devam etti söylediğimi hiçe sayarak. "Doğar doğmaz onu senden alacağız ve ikinci gebeliğin için seni hazırlayacağız."

Yaparlardı. Onlarda o potansiyel fazlasıyla mevcuttu. Ama ben buna izin verir miydim? Asla!

"Kendimi öldürürüm," diye tehdit ettim.

Yatu kapının ardından kıkırdadı. İnsanın sinirlerini gerecek kadar sinir bozucuydu sesi. "Neyle? Kendini duvarlara çarparak mı? Yoksa bilmediğim bir yol mu biliyorsun?"

"Gerekirse karnımdakini öldürürüm," dedim öfkeyle.

"Sevdiğin adamın tek hatırasını mı?" dedi yarama tuz basarcasına.

"Senin amacına hizmet edecek bir evlat sevdiğim adamın hatırası olamaz." Bunu yapardım. Gerçekten yapardım.

"Bu söylediğine kendin de inanmıyorsun değil mi? Bana hiç inandırıcı gelmiyor."

"Sen daha benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun," diye tehdidime devam ettim.

"Benim de bunlara nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorsun küçük şeytan."

Elimde olmadan gülebildim. İblis bana şeytan diyordu. "İfrit olan senken beni şeytanlıkla suçluyorsun. Ne ironi!"

"Keyfine bak küçük şeytan," dedi ve ses kesildi.

Gitmişti. Keyfime bakmamı söyleyip gitmişti. Daha çok sinir ederek gitmişti. Gelinliğin büyük özveriyle işlenmiş

teklerini sinirle parçalamaya başlarken sakinleşmek için yerli olmayacağını biliyordum.

Dakikalar sonra dört metre karelik alanın tüm zemini gelinliğin parçalarıyla bezenmişti. Şimdi üzerimde sadece tarlatan ve büstiyer kalmıştı.

Zaman kavramını yitirmiştim. Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum. Gözlerim kapanıyordu. Bedenim karanlığın içinde beklemekten bitap düşmüştü. Anlamıştım artık kimsenin gelmeyeceğini. Yatu'nun dediği gibi bebeğim doğana kadar burada tutsak kalacaktım.

Acıkmıştım. İlk defa hem de. Mide bulantım nereye gitmişti? Her yemek aklıma geldiğinde ters dönen bulantım şu anda korkuyla gerilere sinmişti.

Uzaklardan bir yerden ayak sesleri duyduğumda ilk an hayal ürünüm diye düşündüm. Ama adımların sesi yakınlaştıkça hayalden gerçeğe dönüyordu. Sert ayak sesleri kapının ardında son buldu. Kapı sürgüsü geri sürülürken pas yatağının içindeki demir kulaklarımı tırmaladı.

Ağır kapı yavaşça açıldı ve Vladimir tüm heybetiyle kapıda dikildi. Arkasından vuran soluk sarı ışık onu daha da ürkütücü kılıyordu. Yine siyahlara bürünmüştü, ruhu gibi, diye düşündüm.

Elindeki ambalaja sarılmış sandviçi ayaklarıma doğru attı. "Bana kalsa bunu bile vermezdim," dedi tiksinerek. "Amacına ulaşamadın küçük şeytan," diye sonlandırdı hakaretini.

"Bana şeytan diyenlere bak!" dedim alayla. "Hünkârının laflarını bana satma. Kelime haznen kafandaki saçın kadar yok."

Cevap vermeye tenezzül etmedi bile. Diğer elindeki su şişesini sandviçin yanına fırlatırken kapıyı gümbürtüyle kapattı. Yine aynı şiddetle sürgüyü yerine sürdü.

Adımlarının sesi tamamen yok olana kadar yiyeceğe ve suya dokunmadım. Dakikalar sonra karnım doyduğunda be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denim kendini uykuya hazırlıyordu. Ama bu uykumun her anını değerlendirecektim. Uzun bir süre kimse gelmeyecekti nasılsa.

Kübra'yı bulmalıydım. Önceliğim bu olmalıydım. Ona zarar vermeleri düşüncesi beni endişelendiriyordu.

Basamakları bitirip sahanlığa geldiğimde gece sabaha kavuşuyordu. Büyük pencerelerden görünen şafak vaktinin lacivertliği büyüleyiciydi. Ama bunun keyfini çıkaracak vaktim ve lüksüm yoktu.

Çıktığım merdivenler ve koridorlarda on adımda bir nöbetçi dikiliyordu. Sıkı güvenlik, diye düşündüm. Uzun araştırmaların sonunda tanıdık koridorlara eriştim. Kübra'nın odasına girdiğimde odanın boş olduğunu gördüm. Yatağı hiç bozulmamıştı. Hiçbir eşyası buralarda olmadığını kanıtlarcasına yok olmuştu. Bu beni daha çok endişelendirdi.

Ne yapmam gerektiğini bilememenin paniği beni esir almak üzereydi. İkilemde kalmıştım. Birilerinin bedenimin yanına gideceği endişesi bir yanayken Kübra'nın nerede olduğunu bilememenin endişesi başka bir yanaydı.

Yeniden koridora çıktım. Az önce koridorda kimse yokken şimdi koridor eşlikçilerle dolmuştu. Hepsinin yüzü ifadesizdi. Benim için tahsis edilen odaya girdiğimde Vladimir dolabın içini karıştırırken buldum. Astral seyahat yaparken giydiğim esvabı aldı. Alişya neredeydi acaba? Artık bana hizmet etmeyeceğine göre başka hizmete almış olmalıydılar.

Vladimir, beraberinde dört eşlikçiyle kapatıldığım zindana yöneldi. Onlardan önce davranmalıydım. Hızla yanlarından geçip uzun merdivenleri aştım. Paslı demir kapıyı değil de küf kokan taş duvardan bedenime ulaştım. Perişan göründüğümü fark ettiğimde içim bir garip oldu. Bunları hak etmiyordum.

Ayak seslerini duyduğumda çabucak bedenimin üzerine yatıp ruhumu bedenime akıttım. Gözlerimi açtığımda Vladi-

mir tepemde dikiliyordu. İri patlak gözleri alayla kısılmıştı. İnce sert dudakları yana doğru kıvrılmıştı.

"Bana kalsa seni bir saniye bile uyutmazdım ya. İşkencenin en alasını sende denemek için o günü iple çekiyorum."

"Kopabilir," dediğimde boş boş yüzüme baktı. "İp," dedim alayla. "İp kopabilir. Halat tavsiye ederim," diye devam ettim. Onunla alay ettiğimi anladığında öfkeden yüzü kapkara oldu.

"Küçük sürtük!" tükürürcesine tısladı.

"Kelime haznene yeni bir şey eklemişsin. Tebrikler," derken alkış tuttum.

"Canına mı susadın?" diye tısladı.

"Nereden bildin. Ama yapmazsın. Daha doğrusu yapamazsın. Tokmakçın buna izin vermez. Duyarsa senin sonun benimkinden beter olacağını bilirsin. Her ne kadar her tür hizmeti ona sunsan da hiç düşünmeden seni yok eder."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Nefesini tuttuğunu her türlü bahse girerdim. Nasıl öğrendiğimi merak eden ifadesi beni eğlendiriyordu.

"Nereden öğrendin?" diye sorarken sorusunu sadece ben duymuştum. Dışarıdaki eşlikçilerin duymadığını biliyordum.

"Buradaki tek cazî siz değilsiniz ya. Benim de kendime göre becerilerim var."

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu bu defa.

"İlk günden beri dersem senin için bir şey far eder mi?" diye blöf yaptım. Kübra'nın bana öğrettiği Astral seyahatin getirileriydi.

"Fark etmez," dedi kısa bir düşündükten sonra. Yüzüne pis gülüşü yerleşirken "Hünkârımıza bildiğini ileteceğime emin olabilirsin."

"Tabi diğer cazî hünkârlar ona cezayı kesmedilerse," dedim alayla. Kesinlikle ondan aşağı kalmayacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi umuyorsun? Ama seni fazla düşünmeye zorlamayayım. Konsey toplandı ve hünkârımıza karşı hiçbir delil bulunamadı." Elindeki esvabımı yüzüme fırlatırken kahkahayla gülüyordu. Yüzümdeki hayal kırıklığından ne büyük zevk aldığını görebiliyordum.

"Kübra Hanıma ne oldu?" diye sordum tam kapıdan çıkarken.

Durdu. "Bir şey olduğu yok. Eşiyle birlikte ülkelerine döndüler." Eğer söylediği doğruysa -inanmakta zorlansam da- bu güzel bir haberdi. Onun benim yüzümden zarar görmesini istemezdim. Hele ikizleri varken.

Bir süre sırtı bana dönükken durdu. Sonra dönüp baktı. "Burada ne zamandır olduğunu bilmiyorsun değil mi?" diye sordu. Cevap vermemi beklemeden -vermeye niyetim yoktu- "Üç gün dört gecedir buradasın," dediğinde hayretle yüzüne baktım. Bunca zamanın geçtiğini nasıl anlayamamıştım. "Yakında daha farklı bir hücreye geçeceksin. Bana kalsa hiç gerek yoktu ya," dedi tiksintiyle.

"Bana kalsa sende hiç gerekli değilsin," dedim. "Bu dünyaya çöp olarak gelmişsin."

"Dilini kesmeden önce susmayı dene istersen. Sabrım yoktur hiç."

"Bilmez miyim," dedim kinayeyle. "Ama senin de bilmen gereken bir durum var." Merak ediyor olsa da yüzünü ifadesiz tutuyordu. "Neyse... Bir dahaki ziyaretine bırakalım. Tokmakçın daha fazla sabırsızlanmasın," derken iyice çileden çıkmıştı.

Bir solukta yanıma gelip yere çöktü. İri elleri çenemi sıkıştırırken "Seni burada öldürürüm ve kimsenin ruhu duymaz!" diye başka bir tehdide geçti.

"Körün istediği bir göz Allah verdi iki göz."

"Çok mu isteklisin?" diye sordu. Başımı salladım. "Bunu

o gün büyük bir zevkle yapacağım," dedi ve diğer duvara savurdu.

"Dua et o gün çabuk gelsin. Eğer buradan kurtulduğumda sen elimde nasıl can vereceksin merak ediyorum," dişlerimi öfkeyle sıkarken.

Küçümsercesine güldü. "Sen mi benim canımı alacaksın? Bak şimdi heyecanlandım." Ayağa kalkıp dışarı çıkarken komik fıkra anlatmışım gibi kahkahayla güldü. Yetmezmiş gibi kahkahaları uzun merdivenlerin sonuna kadar devam etti. O güldükçe ben sinirden titriyordum.

Gelinlikten kalanları üzerimden sıyırıp duvarın köşesine attım. Esvabı üzerime geçirdiğimde biraz daha sakinleşmiştim.

Üç gün dört gece... Nasıl geçmişti bunca zaman? Işığı dahi olmayan bu zindanda elbette zaman kavramını yitirmem normaldi. Yeniden uykuya yenildiğimde elbette ki ne kadar zaman geçtiğini bilmeyecektim.

Uyandığımda yine su ve bu defa pirinç lapası buldum. Ne kaşık vardı ne de bardak. Plastik tabak ve plastik şişe ile getiriyorlardı. Yeniden Astral seyahate geçmek için bir sonraki gelişlerini beklemem gerekecekti.

Bu bekleyişimin arasını sayı sayarak ölçmeye çalıştım. Başardım da. Saniye sayarak tam (85 103) seksen beş bin yüz üçe geldiğimde yeniden yiyecek getirmişlerdi. Yani bir gün arayla bana yemek ve su getiriyorlardı. İnsaflıydılar. Daha uzun da olabilirdi.

Günlerdir Vladimir gelmiyordu. Onun yerine ya Alisa veya Yegor geliyordu. Onlar da hiç yüzüme bakmadan yiyecek ve suyu bırakıp gidiyorlardı. Yiyeceğe ihtiyacım vardı. Gücümü toplamalıydım. Her ne kadar Yatu'yu bebeğimi yok etmekle tehdit etsem de sağlığını düşünmek zorundaydım. İçimde bir yerlerde bir umut hâlâ tazeliğini koruyordu. Bunun arkasında Kübra'nın Türkiye'ye döndüğünü bilmemin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük etkisi vardı. Zafer babaya ve diğerlerine burada neler olduğunu mutlaka söyleyecekti.

Yegor yiyeceği ve suyu bıraktı. Kapı kapanır kapanmaz yiyeceklere saldırdım. Zaman benim için şu an çok kıymetliydi. Bir çırpıda bitirdikten sonra sırtımı taş zemine bıraktım. Soğuktu ama umursayacak lüksüm yoktu. Bedenim gevşerken ruhum özgür kalıyordu.

İlginçtir ki yine sabahın kör vaktiydi. Bunlar bana neden bu vakitte yemek getiriyorlardı? Bunda bir ilginçlik vardı. Bunu düşünmeyi daha sonraya bırakıp Yatu'nun odasına yöneldim. Koridorlar ve merdivenler odasına yaklaştıkça askerlerinin ve eşlikçilerinin sayısı artıyordu.

Kimsenin beni göremiyor olmasının verdiği rahatlık ve özgüvenle Yatu'nun odasına daldım. Ve anında olduğum yerde kala kaldım.

Neler oluyordu burada?

Yatu yatakta yarı çıplak halde yatıyordu. İhtişamlı yatağının içinde neredeyse ölü yüzü kadar -her zaman öyle görünüyor desem de bu defa daha farklı- beyazlamıştı. Vladimir ve baş kâhin her iki yanında endişeli yüzlerle hünkârının kapalı gözlerini açmasını bekliyorlardı. Ne olmuştu buna?

Odayı daha dikkatli taradığımda duvarın dibinde yarım ay şeklinde dizilmiş Onikiler'i gördüm. Kukuletaları yüzlerinde olduğu için ifadelerini göremiyordum, hepsinin başı önde dua ediyor gibiydiler.

Karşı duvarın dibinde ise ritüel de gördüğüm beş doktor sıralanmıştı. Yüzleri bir kaya kadar sert ve ifadesizdi. Bir cihaz Yatu'nun başucunda belli bir senkronize ses çıkarırken kalp atışlarını takip ediyordu. Bu iblisin bir kalbi mi vardı? Oysa ben onu ölü bilirdim. Bir ceset.

Yatağın yanında hareketlenme hissedince bakışlarım yeniden yatağa çevrildi. Vladimir şimdi dizleri üzerine çökmüş halde dua ediyordu. Kime dua ediyordu? Hangi tanrıya? Lilith'e mi yoksa? Olası görünüyordu. Ah! Vladimir bir kadından medet umuyordu. İçimden güldüm.

Niye hiç konuşmuyorlardı? Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Yatu'ya ne olmuştu? Birden bir aydınlanma hissettim. Konsey! Diğer cazî hünkârlar Yatu'yu cezalandırmıştı. Bu mümkün müydü? Neden olmasın! Bu heyecanla odadan çıktım.

Bir koridordan geçip diğerine girdim. Burası Ana'nın odasının koridoruydu. Koridorda ve kapısının önündeki eşlikçilere bakılırsa Ana buradaydı. Odasına girmek için hamle yapacağım sırada kapı açıldı Paul ve Ana dışarı çıktılar. Geldiğim yöne doğru yürümeye başladılar. Arkalarından gitmeye karar verdim.

Yatu'nun odasına gidiyorlardı. Ana'yı beni zindana gönderdiği gün kadar öfkeliydi. Paul onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor, aksine onu daha çok öfkelendirmek için konuşup duruyordu.

"Burada boşuna bekliyoruz. Saklanmalıyız," diyordu. Ana ona hırlarcasına baktı. "Ağabeyinin sayılı saatleri kaldı. O öldüğünde burada olursak bizi katletmelerinin önüne geçemeyiz. Mr. Landon'u duydun; Araştırmaları söylenenleri doğrularsa buradan kimse canlı çıkamayacak dedi," diye endişeyle devam etti.

Ahha! Neler olmuştu böyle? Paul'un söyledikleri doğruysa ki doğru görünüyordu, kurtuluşum olabilirdi. Tabi onlar beni bir silah olduğumu keşfetmezlerse, diye düşündüm. Bu karabasandan kurtulmak sandığımdan zor görünüyordu.

Hışımla kocasına döndü. "Diğer hünkârların ne düşündüğü beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ağabeyimin iyileşmesi için gerekirse canımı dahi veririm. Şimdi o korkak çeneni kapat ve beni iyi dinle." İşaret parmağını her cümlesinde kocasının göğsüne saplarken "Bana Kardelen'in kuzenini bul ve buraya getir!" dedi. "Bir an önce törene başlamak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tören mi? Neyin töreni olacaktı? Hiçbir şey anlamamıştım.

"Neden o?" diye sordu Paul.

Kısa ve net cevaptı. "Tek bayılan oydu," diye yanıtladı. "O ağabeyime panzehir olacak."

Beynim iyice boşalmıştı. Benim gibi olan biri daha vardı; Paul. Fethiye ne tür bir panzehirdi? Tören Fethiye ile mi yapılacaktı? Nasıl bir tören olacaktı? Soru denizinde yüzerken Paul karısının emrini yineletmeden arkasını dönüp koridorda kayboldu.

Ana ise ağabeyinin odasına girmişti. Hiç tereddüt etmeden Ana'nın peşinden odaya girdim. Ana, ağabeyinin ellerini tutmuş fısıltıyla kulağına doğru konuşuyordu.

Yanlarına, hatta Yatu'nun başucuna kadar sokuldum. "İlacın geliyor hünkârım. Her şey düzelecek. Tüm planların Lilith'in da yardımıyla gerçekleşecek. Lilith bizimle. Onu hissediyor musun?" diye sordu öte tarafa gitmeye hazırlanan Yatu'ya. "Şu an senin başucunda," diye devam etti Ana.

Başucunda benden başka kimse yoktu ki! Elimde olmadan kıkırdadım. Ana'nın kolundaki ve ensesindeki tüylerin dikeldiğini gördüğümde bir an için kalakaldım. Neler oluyordu? Ana'nın göz bebekleri büyürken olduğum yere, boşluğa, sanki beni görüyor gibi yüzüme bakıyordu. Görüyor muydu?

"Bak ağabey! Burada! Hissediyorum. Senin için geldi. Lilith'imiz senin için geldi." Bu cazî beni görmüyor ama beni hissediyordu. Ve beni Lilith sanıyordu. Bu iyi miydi kestiremedim.

Ana, Vladimir'e döndü. "Git aşağıdaki sürtüğü hazırlanan odaya götür. O karnındaki piçin sağlığı her şeyden önemli."

"Emredersiniz, leydim." Vladimir dışarı çıkmak için hareketlendiğinde ben çoktan koridora varmıştım bile. O gelmeden bedenime dönmeliydim.

Dakikalar sonra Vladimir zindana girdiğinde duvara yaslanmış halde onu bekliyordum. Beni ayakta gördüğünde ilk anı şaşırdı ama hemen toparlandı. Biraz yorgun gibiydi. Eh, tüm gece olmayan tanrısına dua etmekle geçirmişti. Beter ol, diye geçirdim içimden. Ama dilime de hâkim olamadım.

"Yatu'nun uyanmaya niyeti yok galiba," dedim alayla. Alaladı. "Salak saçma tanrınıza dua etmeyi ne zaman keseceksiniz," dediğimde öfkeden yüzü karardı. Bir adımda yanıma gelip iri ellerini boğazıma doladı. Başparmağının biri nabzımın üzerine baskı yaparken diğer başparmağı nefes borumu sıkıyordu. Basınçtan kulaklarım zonklayıp kalbim patlayacak gibi kan pompalarken deli gibi çırpınıyordum.

"Sana o dilini tutmanı söylemiştim," diye hırladı yüzüme doğru. Cevap vermek istesem de veremiyordum, boğazımı sıkmaya devam ediyordu. "İlk önce dilini kesmekle başlayacağım seni öldürmeye. O anı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi ve aniden bıraktı.

Taze oksijen ciğerlerime dolarken dakikalar boyunca öksürdüm. Bu manyak beni gerçekten öldürecekti. Ama "Hangimiz daha sabırsızız," demekten geri kalmadım.

Dirseğimin üstüne pençelerini geçirip beni dışarıya sürüklemeye başladı. Yeni zindanıma götürüyordu. Merdivenleri bitirip de sahanlığa geldiğimizde hiç duraksamadan asansöre götürdü. Odama geri götüreceklerdi sanırım.

Ama dakikalar sonra yanıldığımı anladım.

Her şeyden izole edilmiş başka bir zindandı burası. Akıl hastanesinin koğuşundan tek farkla; Akıl hastanesinin koğuşu beyazken bu koğuş kırmızıydı, kan kırmızı! Odadaki eşya, duvarın bir köşesinde basit bir yatak, karşı duvarında dört bacaklı bir masa-sandalye ve yatağın ayakucunda tuvaletin hemen yanında ayaklı bir lavaboydu. Yine penceresiz bir odaydı burası da.

Yeni zindanıma girip ortasında durdum. Vladimir he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüz kapıyı kapatmamış, beni izliyordu. Sırtım ona dönüktü ama eğlendiğini biliyordum. Yüzündeki o ifadeyi silmem gerekiyordu.

Yüzümü ona döndüğümde yanılmadığımı anladım. "Fethiye... Kuzenim, nasıl bir panzehir olacak Yatu iblisine?" Yeniden afalladı. Bu iblis uşağını şaşırtmak beni müthiş tatmin ediyordu.

Bir süre cevap verip vermemek arasında bocaladı. Şüpheyle bana bakarken nereden duymuş olabileceğimi düşünüyordu. "Neyden söz ettiğini bilmiyorum," diye kıvırdı.

Kollarımı göğsümde bağlarken "Öyle mi?" diye sordum. Sesimde hiçbir ima yoktu.

"Öyle," derken ilk defa gözlerini gözlerimden kaçırdı. Üstelemedim. Ama bunun peşini bırakmayacaktım.

Beni yeni hücremde tek başıma bırakarak gitti. Kapıyı kilitlemeyi ihmal etmemişti. Elektronik şifreyle hem de!

Tutsaklıkta terfi, on dördüncü yüz yıldan yirmi birinci yüzyıla hızlı geçiş yapmıştım. Yatağın üzerindeki kıyafeti gördüğümde medeniyeti kucaklamaya az kaldı diye düşünüyordum.

Beyaz esvabı çıkarıp yenilerini giyindim. Bunlar toprak rengi pantolonla koyu bej rengi uzun kollu bluzdu. Temiz çorap ve topuksuz pabuçlarla giyimimi tamamlamıştım. Esvabımı hemen yatağın altına gizledim. Nedense bunu almalarını istemiyordum. Sonra da yatağın üzerine oturup düşünmeye başladım.

Bundan sonra ne olacaktı, nasıl Astral seyahate gidecektim bilemiyordum. Aşağıdaki gibi mi yemek ve su getireceklerdi. Henüz öğlen olmadığını biliyordum. Ama bunu takip edebilir miydim emin değildim. Günlerdir taş üzerinde yattığım için yarı yumuşak yatağa uzandım. Karnım hafiften gurulduyordu ama sabretmesi gerekiyordu.

Karnımın altında, kasığımda hafif içten içten bir seğirme

hissettim. Bu seğirme, açlığımdan doğan bağırsak hareketi değildi. Bu, bebeğimin ilk seğirmesiydi. Refleks olarak elim karnıma gitti ve okşamaya başladım.

'Gökhan... Şimdi yanımda olsaydın. Bu anı beraber yaşasaydık." İstemsiz yaşlar gözlerimden süzülmeye başladı.

Beraber dinlediğimiz Bring Me To Life, hâlâ kulaklarımdayken dudaklarımdan sözleri çıkmasına engel olamıyordum. He cümlesi bizi anlatıyordu, her nağmesi bizi fısıldıyordu.

Açık kapılar gibi olan gözlerimi nasıl görüyorsun?

Seni, donakaldığım kalbime doğru yönlendirmeye çalışıyorlar.

Cansız bir şekilde, ruhun soğuk bir yerde uyuyup duracak,

Ta ki sen onu bulup olduğu yere geri döndürülene dek.

Uyandır beni!

Uykumdan uyandır beni.

Kurtar beni!

Adımı çağır ve beni karanlıktan kurtar.

Uyanamıyorum!

Tamamen kaybolmadan önce kurtar beni.

Dönüştüğüm bu hiçlikten kurtar beni.

Şimdi bende neyin eksik olduğunu biliyorum.

Beni bırakıp gidemezsin

Bana nefesini ver ve beni gerçeğe dönüştür!

Beni hayata döndür!

Uyandır beni!

Uykumdan uyandır beni.

Uyanamıyorum!

Uykumdan uyandır beni!

Adımı çağır ve beni karanlıktan kurtar.

"Bebeğimiz için sonuna kadar savaşacağımı bilmeni istiyorum, Gökhan. Bunu senin için yapacağım. O iblisin amaçlarına bebeği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mizi yem etmeyeceğim. Sonuna kadar direneceğim. Ama... Ama anladım ki kaybediyorum o zaman bebeğimizi yok edeceğim. Bunu da senin için yapacağım. Biliyorum. Asla bebeğimizin o ifritin amaçlarına hizmet etmesini istemezdin. Ben de istemiyorum. Gerekirse, canım yansa da, ölüp ölüp dirilsem de buna izin vermeyeceğim. Söz veriyorum aşkım."

Evdeydim... Evimizde... Gökhan ile büyük beyaz koltuğa, daha doğrusu Gökhan'ın göğsüne uzanmıştım. Yattığım yer sığınağımdı, sıcacıktı. Güçlü göğsüne sığınmıştım. Huzur doluydum. Karnımın altında kıpırdayan miniğimizi hissetmeye çalışıyorduk. Güçlü ve güzel elleri elimin üzerine kapanmıştı. Karnımdaki miniğimiz kıpırdadı. Heyecanla yeşil gözlere döndüm.

"Hissettin mi sende!"

Onun gözleri de heyecanla parlıyordu. "Evet, küçüğüm. Bu müthiş bir duygu! Bu bizim bebeğimiz," diye kulağıma doğru fısıldadı. Tüm tenim hazla ürperdi.

"İkimizin bebeği."

"Kızımız."

"Adı ne olsun?" diye sordum.

"Sen söyle, küçüğüm," dedi yine yumuşak sesle.

"Tara?"

"Tara... Güzel bir isim. Adı gibi güzel olacak, çünkü annesine benzeyecek," diye yine kulağıma fısıldadı.

"Şafak vakti doğan kız çocuğu. Anlamı bu," dedim.

"Biliyorum. Çünkü şafak vakti doğacak," dedi.

"Babası gibi de zeki ve güçlü olacak," diye ekledim. Beni daha çok göğsüne bastırıp tenimin kokusunu içine çekti.

"Kızımız bizden çok daha güçlü ve güzel olacak."

"Seni çok özledim, Gökhan."

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Ben de seni çok özledim. Az kaldı küçüğüm. Her şeyin sona ermesine, tüm kötülüğün

sona ermesine çok az kaldı. Biraz daha dayan, küçüğüm. Kurtuluşumuz çok yakın."

"Buna inanmaya öyle çok ihtiyacım var ki."

"Tara kızımız bize güç verecek, küçüğüm."

"Tara," diye mırıldandım huzurla.

Lilith denilen dişi şeytanın ismi olmayacak diye düşünürken aniden huzur dolu salon yok oldu. Gökhan yok oldu. Salon yerine karanlık orman, göğsüne yattığım Gökhan yerine Yatu oldu. Bana "Kızımızın adı Lilith olacak," diyordu.

Tiksinerek Yatu'nun üzerinden kalktım. Bu nasıl olur diye düşünürken ormanın karanlığından Gökhan'ın acı dolu adımı seslenişi duydum.

"Gökhan!" diye geri haykırdım. Nereye kaybolmuştu?

"Sen beni aldatmaya kalkıştın," diyordu Yatu üzerime gelirken. Üstelik yürüyordu. Onu hep tekerlekli sandalyede gördüğüm için boyu konusunda muallâktaydım. Ama şimdi görülüyordu ki çok uzundu. Çok öfkeliydi. Mavi gözleri öfkesinden laciverte dönmüştü.

Söylediklerini umursamayıp yeniden "Gökhan," diye karanlık ormana seslendim. Gökhan'ın sesi artık duyulmuyordu. Tüm vücudum korkuyla ürperdi.

"Sana o öldü dedim. Unut onu!" derken daha da yaklaştı.

"Asla! Asla, asla aslaaa!" defalarsa yüzüne karşı haykırdım. Gökhan'ı unutmak demek umutlanmamak demekti. Asla vazgeçmeyecektim.

"Unut onu." Her saniye biraz daha yaklaşıyordu. Panikle geri geri giderken büyük bir ağacın gövdesinde son buldu adımlarım. Kaçacak yerim bırakmamıştı. Hain sırıtış yüzüne yayılırken elleri boğazıma çoktan uzanmıştı bile.

Dile vurmasam da içimden defalarca "Hayır! Hayır!" derken gözlerimi açtım.

Ana tepemde, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni alayla izlerken buldum. Yeni zindanımdaydım! Rüyaydı! Kalbimin deli tepinmesini yatıştırmaya çalışırken gerçek gibiydi oysa diye düşünüyordum. Gökhan'ın sarılması, sıcaklığı, kulağıma fısıldaması... Hepsi gerçek gibiydi. Yatu'nun varlığı da gerçek gibiydi. Ondan korkmam ve Gökhan'ı yeniden kaybetmenin acısı da.

"Hamilelik uyku yapıyor, değil mi?" diye sordu. Yüzündeki samimiyet sesine yansıyamamıştı.

Cevap vermedim. Doğrulup ayaklarımı yataktan sarkıttım. Uzun saçlarımı ağır hareketlerle toplayıp sağ omzumdan aşağıya saldım.

"Çok fazla özgüven sahibi oldun. Seni ilk gördüğüm günlerde daha çekingen ve tedbirliydin," diye bir başka konu attı ortaya.

Çarpık gülüşüm yüzüme yerleşirken gözlerine dik dik baktım. Yüzü değişti, bozulur gibi olsa da hemen toparlandı. "Lilith doğuracağımı bilmiyordum o zamanlar," diye yanıtladım alayla.

"Gücünün farkına vardığını mı ima ediyorsun?" diye sordu duvarın dibindeki dört bacaklı masaya dayanırken.

"Öyle de denebilir. Eee? Gelişini yine borçluyum? Her halde havadan sudan konuşmayacağız. Konuya gel!"

"Çok şımarık olduğunu kimse söyledi mi?" diye sordu sinirle.

Mutlulukla el çırptım. "Sen ilksin!"

"Sinir şey!" diye homurdandığında onu sinir etmenin başarısıyla kıkırdadım. Eliyle saçlarını düzeltip söyleyeceği şeyi kafasında şekillendirmeye çalışıyordu.

"Kuyruklu cazî!" diye geri yanıtladım. Daha da sinir oldu.

"Ağabeyim şu an derin bir uykuda," diye başladı. Bilmediğim bir şey söyle, der gibi yüzüne bakınca biçimli kaşları yay gibi gerildi. "Sana ihtiyacı var," diye bitirirken gergin soluğunu bıraktı.

"Kendisi mi söyledi? Malum, tam tersi davranışlarını gördüm daha birkaç gün önce."

"Normal değil mi! Onu neredeyse ifşa ediyordum."

"Bak! Kendin söyledin! Neredeyse! Cazi padişahlarının ne kadarını bilip ne kadarını bilmediğini bilemezdim. Sonuçta kâhin olan ben değilim."

"Masum olmadığını benim kadar sen de biliyorsun. Ne oyun oynamanın ne laf ebeliğinin hiç sırası değil. Bunun için vaktim olmadığı gibi isteğim de yok. Gelecek misin?"

"Seçim şansım var mı?" diye sordum.

"Elbette var," derken ellerini iki yana açmıştı.

Gülümsedim. Gülümsememden umutlanan Ana da gülümsedi. "Gelmiyorum," dediğimde anında yüzü değişti.

"Sen benimle oyun mu oynuyorsun!" diye hiddetlenerek üzerime yürüdü.

"Yine yarasa olsana," dedim. Yine ciddileşmiştim. Bir anne bocaladı. "Mesela... Ben de sizler gibiyim ama hiç o hareketler gibi olamıyorum. Bu konu hakkında bir fikrin var mı?"

"Yok," derken samimiydi. "Belki de atmaca tarafın ağır basıyordur," diye fikir attı.

"Sanmıyorum. Atmacalarda erkekler aktiftir. Dişilerin hiçbir fonksiyonu yok. Tek yapabildikleri sürüsüyle erkek çocuk doğurmak," derken kafasını karıştırmayı planlamıştım.

Amacıma ermiş olmalıydım ki "Karnındakinin erkek olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu.

"Bunu sen söylüyorsun. Bilmiyorum. Ama kâhinleriniz ısrarla kız olacak diyor. Kâhinlerinize inanıyor musun?" diye sordum.

Hiç düşünmeden "Elbette!" dedi.

"Peki, son söylediğim şeyden sonra neden aklının karıştığını düşünüyorum?"

"Aklım karışmadı." Kısa bir an durdu sonra "Kelimele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinle beni kandırmaya çalışıyorsun. Kâhinlerin söylediklerine tüm kalbimle inanıyorum. Kızın olacak ve adı Lilith olacak!" dedi bir solukta.

"Cık! Tara olacak," dedim son derece rahat bir şekilde. "Tabi kız olursa," diye ekledim.

"Tara?" dedi tükürürcesine.

"Seninle bunu tartışacak değilim. Yatu'ya mı gidiyoruz. Hadi, öyleyse! Nereye gideceksek gidelim. Gelip uyuyacağım," bezgin sesle.

Dişi cazî Ana, kudurmanın eşiğine gelmişti. Ama umursamadım. Ondan korkmuyordum. Çünkü karnımdakinden dolayı dokunulmazdım.

Elbette Yatu'nun odasına gitmiyorduk. Onikiler'i ilk gördüğüm mabede gidiyorduk. Önde Yegor ve Alisa, arkamızda diğer asker eşlikçiler vardı. Sıkı güvenlik hiç eksik olmuyordu. Merdiven ve koridor boyunca sıralanmışları saymıyordum bile. Mabedin kapısını vardığımızda Yatu'yu odasında değil mabette buldum. Onikiler ve baş kâhin, Astral seyahat sırasında Yatu'nun odasında bıraktığım pozisyondaydılar. Doktorlar bile aynı yörüngedeydi. Yatu aynı şekilde yatmış, gözleri kapalı halde öte dünyanın kapısından geçmek için bekliyordu. Yüzyıllar evvel teslim olması gereken ruhu bedenine sığamıyordu.

"Ekselansları," diye önümde eğildi baş kâhin. Şaşırmış olsam da tepki vermedim. Yine ne değişti, diye düşündüm. Bunların her davranışında bir maksat aramamak aptallık olurdu.

Niye geldim, der gibi Ana'ya baktım. Ağabeyinin başucuna gidip saydam elini kavradı. Büyük bir sevgiyle elini okşarken kulağına doğru "Kardelen geldi, hünkârım. Bak! Yine bizimle. Aç gözlerini," diye yalvarmaya başladı.

İblis, değil gözlerini açmak soluk aldığı dahi belli olmuyordu. Ölmüş müydü? Ama başucundaki makineler öyle de-

miyordu; Kalp sesi tüm mabede hâkimdi. Ana "Senin yeniden uyanmanın anahtarını Kardelen'inde bilmesi gerektiğini düşündüm, ağabeyciğim. Seni yeniden hayata bağlayacak panzehrin Fethiye olduğunu bilmesinin gerektiğini düşündüm," derken hınzır sırıtış yüzüne yayılmıştı. Ana'nın beni buraya getirmesinin asıl amacı ortaya çıkmıştı, sözde benim canımı yakmayı amaçlıyordu.

Yine de şaşkınlığım dilimi tutmamı engelleyememişti. "Fethiye mi?" Fethiye, Yatu'ya nasıl bir panzehir olacaktı merak ederken sormaya korkuyordum. Burada hiçbir şey olağan seyrinde ilerlemediği için hiç sevmediğim kuzenim için endişelenmiştim. Kötülük kokusu geliyordu Ana'dan.

Kurnaz bakışları ağabeyinin yüzünden bana çevrildi. Gözlerindeki hinlik korkutucuydu.

"Evet, Fethiye. Yakında burada olacak. Hünkârının yeniden gözünü açması için gönüllü oldu."

"Gönüllü mü oldu? Gözlerinin açılması karşılığında ne verecek?" diye sorarken duymak istediğimden emin değildim.

"Hayatını," diye yanıtladı.

"Nasıl yani!" Ensemdeki tüyler korkuyla ürperdi. "Öldürecek misiniz?"

"Öldürmek demeyelim biz buna," derken ağabeyinin üzerinden doğruldu. "Hayatını hünkârına hediye etmek diyelim. Ölümlü dünya! Herkes bir gün ölecek," dedi alayla.

"Kim için?" diye sordum. "Yüzyıllar önce ölüm şerbetini içmesi gereken biri için mi? Ona gerçeği söylediniz mi?"

"Elbette," derken hiç inandırıcı değildi.

"Peki, beni neden buraya getirdiniz?"

"Şahit olman gerekiyor," dedi kısaca.

"Korkutmak mı gayeniz? Eğer buysa hiç etkilenmedim." Aslında şahit olacaklarımdan ölesiye korkuyordum. Ama bunu karşımdaki kuyruklu cazî'ye gösterecek değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel! O halde keyfini çıkar," derken daha önce fark edemediğim koltuğu gösterdi. Doktorlar tüm dikkatleriyle beni süzüyorlardı. Tek tepkisiz olanlar ise baş kâhin ve Onikiler'di. Ruhları çekilmiş Onikiler, önlerinde yatan hünkârlıklarına odaklıydılar. Sessiz ayinlerine devam ediyorlardı.

Ana'nın gösterdiği yere otururken mabet koridorunda ayak sesleri duyuldu ve Fethiye, Vladimir'in eşliğinde mabede girdi. Şaşkın, bir o kadar heyecanlı bakışları mabedi inceliyordu. Yatu görüş alanına girdiğinde yanaklarındaki pembelik soldu ve üzüntüyle Yatu'ya doğru istemsiz bir adım attı.

"Hünkârımıza ne oldu?" diye sordu üzüntüden çatallaşmış sesle. Bu nasıl bir bağlanmaydı böyle!

Ana, Fethiye'nin söylediğini anlamamış gibi Vladimir'e baktı. Vladimir anında Rusça' ya çevirdi. Fethiye ile anlaşmakta sorun yaşayacakları aşikâr olsa da bu kısa süreceğe benziyordu. Fethiye'ye acısam da daha beterini hak ediyordu. Azan kurt belasını bulur derlerdi. Azmıştı Fethiye.

Ana'nın soru dolu ifadesi anında anlayışla yumuşadı. "Uyanması için sana ihtiyacı var," dedi Fethiye'ye. Anında Vladimir Türkçeye çevirdi.

Fethiye'nin gözleri heyecanla parladı. Ana'nın dilini anlamayacağını çözmüş olan Fethiye Vladimir'e döndü. "Ne gerekirse!" derken beni gördü. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Az önce acımış muydım ben buna! "Bu burada mı olacak?" diye sordu.

Güzel soruydu. Her ikimiz de cevabını duymak için Ana'ya döndüğümüzde çoktan evet dercesine başını sallamıştı bile. Fethiye huzursuzca tekrar bana baktı. Sanki ondan istenileni benim karşımda vermeye utanıyor gibiydi. Sanki en mahrem anını sadece ben görecekmişim gibi yüzü düşmüştü. Ahmak şey! Hangi insan, hayatına mal olacağını göremeyecek kadar ahmak, kör olabilir diye düşünsem de cevabı tam karşımdaydı.

"Ne yapmam gerekiyor," diye sordu sessizliği sona erdirmek istercesine, yan gözle Yatu'nun yanı başında sıralanmış Onikiler ve baş kâhine bakmadan yapamamıştı. Onu, beklediğimden de huzursuz ediyordu.

"Seyretmek zorunda mıyım," diye Ana'ya sordum.

Fethiye bana şüpheyle bakarken Ana'nın yüzünde alaycı sırıtış yerleşmişti. "Keyfine kalmış," derken beni şaşırtmayı başarmıştı.

"Peki, ne diye beni buraya getirdin keyfime kalacaktıysa?" diye sordum. Maksadı neydi anlamıyordum.

"Kuzenine ne kadar değer verdiğini anlamaya çalışıyordum. Ama görülüyor ki umurunda değil."

"Nasıl bildin!" kinayeyle. Fethiye'yi göstererek "Şunun yüzüne baksana! Benim burada olmam onu ne kadar mutlu ediyorsa ona ne olacağını umursamamın değeri o kadar!"

"Ne konuşuyorsunuz?" diye araya girdi Fethiye. Anlaşılan Fethiye İngilizce hiç bilmiyordu.

Vladimir bir kaşını yukarı kaldırıp ne cevap vereceğimi beklercesine yüzüme baktı. Bu pantomime daha fazla seyirci kalmaya niyetim yoktu.

"Beni geri götürecek misiniz, yoksa yolu bulayım mı?"

"Pek heveslisin o hücreye girmeye," Vladimir.

"Burada sizin sapıklıklarınızı izlemektense dört duvarı izlemeyi tercih ederim. Daha katlanılır." Fethiye'nin şüphesi büyürken gerginliği de artıyordu. İyi, diye düşündüm, belki bir şeyleri anlardı artık.

"Bize katlanacaksın artık," dedi Ana kabaca. Sonra Fethiye'nin yanına gidip nazikçe elini tuttu. "Sen kuzeninin edepsizliğine bakma. Güzel şeylere vesile olacaksın," derken baş kâhinin yanına sürüklüyordu.

Vladimir, Ana'nın her söylediğini Fethiye'ye çeviriyordu. Az önceki şüphesi buhar olup uçmuş, eski heyecanı geri gelmişti. Ahmak şey, diye düşündüm yine.

İki eşlikçi iki yanımda yerlerini aldılar. Anlaşılan sonuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar buradaydım. Kabullenmiş halde koltuğa geri yaslandım ve onları izlemeye başladım.

Yatu'nun hemen yanına Fethiye'yi yerdeki sunağa yatırdılar. Eş gibi, karısı gibi yanında yatıyordu Fethiye. Hayat söndürme ritüeli için Fethiye'yi özel olarak hazırlamışlardı. Beyaz bir elbise giydirmişlerdi. Fethiye'yi ilk defa farklı bir kıyafetle görüyordum. Sunağın üzerinde ölümü beklerken göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Belki de gerçekten kendisine ne olacağını bilmiyordu. Kim için olursa olsun hayatını veremezdin. Bunu dile vursan da içinden böyle bir şey olmamasını dilerdin. Peki, Fethiye şu an nasıl bu duruma gelmişti? Bir şey mi vermişlerdi hislerini uyuşturmak için?

Yoksa beyni mi yıkanmıştı? Beyni yıkanan insanların neler yapabildiğine pek çok defa şahit olmuştum. Bir hiç uğruna ne hayatlar sönmüştü ve sönmeye devam ediyordu. Şu anda olduğu gibi!

Baş kâhin ölüm kıyısında olan iki ölümlünün baş tarafına geçti ve başparmaklarını alınlarının ortasına koyarken diğer dört parmağı kafalarının gerisini kavramıştı. Sağ elinde Yatu sol elinde Fethiye vardı. Onikiler sunağın etrafını çevreledi. Hep bir ağızdan bir duaya başladılar. Ne söylediklerini anlamıyordum. Antik Mısır diliyle, yıllar evvel yeryüzünden silinmiş bir dille ayini gerçekleştiriyorlardı.

Onikiler, göğüslerinde sakladıkları orakları ortaya çıkardı. Kalbim istemsizce zıplarken rüyam aklıma geldi. Göğsümü yarmak isteyen oraklar!

Fethiye'nin gözleri çoktan kapanmıştı, orakları görmüyordu. Görseydi korkar mıydı? Sanki transa geçmişti. Anbean solukları hızlanıyor, göğsü maraton koşmuş gibi inip kalkıyordu. Onikiler'in her biri ellerinde orakları yukarı doğru kaldırmışlardı. Fethiye şu an gözlerini açsa ne tepki gösterirdi kestiremiyordum. Gözleri öyle kapalıydı ki asla bilemeyecektim bunu.

Ayin uzadıkça sesler artıyordu. Sesler arttıkça mabet inliyordu.

Üstelik şimdi Fethiye, gırtlağı delinmiş gibi hırıldıyordu. Ağzının kenarından sızan yeşil su safra olmalıydı. Bedenine ne oluyordu acaba? Şu an Fethiye'ye seslensem duyamayacak kadar öte âleme gitmişti. Gözlerimin korkuyla büyüdüğünü biliyordum. Kalbim üç kat hızlı kan pompalıyordu. Ellerimin titrediğini göstermeme adına göğsümde bağlamıştım. Ana ve Vladimir'in alaycı bakışları arada bana dokunuyordu. Engel olmak istiyordum. Bu ölüme daha fazla seyirci kalmak istemiyordum. Ama değil yanlarına gitmek iki omzuma bastıran eşlikçilerden dolayı kımıldayamıyordum bile. Ana'nın, kuyruklu cazî'nin vahşeti heyecanla bekleyen gözlerinden okunuyordu. Bu beni ölesiye korkutuyordu. Cazî olmak böyle bir şey miydi?

Korktuğumu hissetmelerini istemiyordum. Evet. Korkmuştum. Korkumun büyük kaynağı rüyamla örtüşüyor olmasıydı. Biliyordum. Benim sonum da bu oraklardan olacaktı. Bunu şu an net bir şekilde anlamıştım.

Yatu'nun göğsü hafifçe kımıldarken Fethiye'nin göğsü zıplayıp duruyordu. Artık sona geliniyordu. Biri hayatını kaybederken diğeri hayat bulacaktı.

İki şey aynı anda oldu! Onikiler, Fethiye'nin göğsüne on iki orağı aynı anda geçirirken ikisinin de gözleri, aynı anda açıldı. Yatu gözlerini hayata açarken Fethiye ölüme açmıştı.

Ölmüştü!

Derin bir sessizlik mabede hâkimdi şimdi. Kulakları sağır eden sessizlikti bu. Ben şoklardaydım. Ben nefes alamıyordum. Ben... Ben niye bunu yapmalarına izin vermiştim? Evet! İzin vermiştim. Engel olabilirdim ama yapmadım. Yapamadım, dedim kendime. İzin verilmemişti bana.

Buna inanmak istemesem de önümde bir cinayet işlenmişti. Ve beni bunu seyretmeye zorlamışlardı. Fethiye hak etmişti desem de böylesini hak etmiyordu diye düşünüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Böyle kanlı, böyle vahşet dolu ölüm! İyi tarafı, bunu hissetmemiş olmasıydı. Yoksa hissetmiş miydi? O son vahşet dolu bakış bu hissin yansıması mıydı? İçim acıyordu. Bedenim taşlaşmış ruhum hissizleşmişti. Şu an beni de o sunağa yatırsalar karşı çıkacak güç yoktu ne bedenimde ne ruhumda.

Ölüm böyle kolay mıydı? Ölürken günahlarımızın cezasını ödemeyecek miydik? Yoksa öte dünyaya mı saklanmıştı ödemeler? Fethiye, bu fani dünyadan ebedi dünyaya giderken hangi günahlarını beraberinde götürmüştü? Vahşice katledilmesi günahlarını hafifletebilecek miydi? Yoksa körü körüne inandığı bir kötülüğe hizmet ettiği için cezalandırılacak mıydı?

Elbette bunun cevabını bilemiyordum. Ama bildiğim bir gerçek vardı ki yegâne Yaradan bunu karşılıksız bırakmayacaktı. Batıl inançlar, sapkın inançlar Yaradan tarafından dünya kurulduğundan bu yana kabul görmemişti. Onun tarafından indirilen elçileri bunu her defasında dile getirmişlerdi. İçim acıyordu. Fethiye için, kendim için ve en çok da içimdeki bebeğim için. Fethiye acımasız bir sonu kucaklamıştı. Bana, içimdeki bebeğime ne olacaktı, bu büyük bir muammaydı.

Saatlerdir hücremde kendime gelmek için çabalayıp duruyordum. Ama o vahşet gözümün önünden bir an bile gitmiyordu. Gözümü kapamak, uyumak istemiyordum; rüyalarıma girecek endişesi beni mahvediyordu. Astral seyahat yapmak istiyorum ama yaşadığım endişe hata yapma olasılığını arttırdığından dolayı erteliyordum.

Ve bu ruh haliyle zamanı tüketmeye başladım. Belli bir rutinlikle Vladimir veya Yegor geliyor tek kelime konuşmadan yemeğimi bırakıp gidiyorlardı. Ana burada mıydı? Yatu iyileşmiş miydi, bilgim yoktu. Astral seyahat yapmaya artık gücüm kalmamıştı. Yapıp da ne olacaktı ki! Bedenim buradayken ne kadar uzağa gidebilirdim ki!

İşte bu belirsizlik ve umutsuzlukla zamanı tüketiyordum.



ARAF

Hücremin kapısı açıldığında ben yine aynı pozisyonda ve aynı duygu denizinde yüzüyordum. Zaman kavramını tam yitirmesem de haftalar, aylar geçtiğini tahmin ediyordum. Çünkü artık hareketlerim bebeğimden dolayı kısıtlanmaya başlamıştı.

Küçücük bir hücrede olduğum için hareket etme olanağım olmuyordu. İşte bu sebepten yataktan kalkarken bile zorlanıyordum. İyice güçten düşmüştüm.

Sırtım kapıya dönüktü ve arkamı döndüğümde Vladimir'i kapının eşiğinde buz gibi ifadeyle bana bakarken buldum. Hiç değişmeyen ifadesi, diye düşündüm sinirle.

Dilime hâkim olamayarak alayla "Bu şerefi neye borçluyuz?" diye sorsam da ifadesi hiç değişmedi.

İleriye doğru bir adım attı. Buz gibi sesle "Ekselansları sizi bekliyor." Bana kalsa değmezsin, ifadesi sesine olduğu kadar bedenine de yansımıştı.

"Yorulmadınız mı kapımı aşındırmaktan? Ben sıkıldım sizlerden. Artık bu oyuna bir son verelim ve alın canımı," dedim bıkkın sesle. Yatu iyileşmişti ama odasından çıkamıyordu. Artık yatağa bağımlıydı. Fethiye ona sadece hayat verebilmişti, yeniden ayağa kalkmayı değil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzaktan, ona on adım yakınına gidebildiğim bir mesafeden belli bir rutinle onun karşısına çıkarıyorlardı. Sanki beni değil de karnımı görmesi içindi bu. Gözlerindeki öfke, yüzündeki alaycılık hiç silinmiyordu. Amacına hizmet etmiyor olsaydım canımı çoktan alabilirdi.

Ana'nın da yüzünde ağabeyinin ifadesi vardı. Ondan, Yatu'dan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Bunu da her fırsatta göstermekten çekinmiyordum. Bana zarar verememek, öfkesini dindirecek bir eylemi gerçekleştirememek daha da öfkelendiriyordu.

Zamanı, günlerin ve ayların nasıl geçtiğini bilemesem de günbegün karnımın büyümesinden kavrayabiliyordum. Zaman aleyhimde ilerliyordu. Doğum anı yaklaştıkça panik duygum artıyordu. Uykularım düzensizleşmişti.

"Ekselansları sizi bekliyor," dedi yeniden.

Oflayarak yataktan indim. Vladimir'in kenara çekilmesiyle açılan kapıdan geçip koridora boyunca Vladimir'im beklemeden ilerlemeye başladım.

"Pek bi hevesli gördüm?" arkamdan alayla.

"Çok mu belli oluyor," dedim arkamı bile dönmeden.

"Çok," dedi alayla.

Aniden durup arkamı döndüm. Vladimir bu eylemi beklemediği için bana tosladı. "Dikkatsiz!" diye çıkıştım.

Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemediği bir an şaşırsada hemen toparlandı. İri patlak gözlerini kısıp -Japon balığı kadar kısıldı- yüzüme doğru eğildi. "Dilini kesmeye çok az kaldı," dedi.

"Bu güzel haber!" dedim hevesle. Afalladı. "Bu demek oluyor ki o patlak gözlerin yakında avuçlarımda olacak." Neşeyle kıkırdadım. Amacım beni sinir ettiğinden daha fazla onu sinir etmekti ve başarmıştım.

Kolumdan tutup hışımla sarstı. "Kim kimi yok edecek göreceğiz," dedi dişlerini sıkarak tehdidine devam ederken.

"Eğer biraz daha sarsarsan Yatu'ya bir bebek veremeyeceğim," dediğimde hemen kolumu bıraktı. Siyah ceketinin ucundan aşağı doğru çekiştirip yolu gösterme adına elini öne uzattı.

Odasında yatağına kurulmuş vaziyette bana bakıyordu Yatu. Ana hemen yanındaydı. Baş kâhin diğer yanında duruyordu. Yüzleri ifadesizdi ikisinin de.

"Moya ıyubov!" coşkulu bir sesle. Uzun bir süreden sonra bu coşku beni şaşırtmıştı. "Vakit geldi!" dedi heyecanla. Kalbim korkuyla zıpladı. İstem dışı karnıma baktım. O kadar büyümüş müydü? "Seni bu gece sezaryene alacağız," dedi mutlu bir sesle.

"Sezaryen mi? Erken değil mi? Daha sancım bile yok!" dedim panikle.

"Biliyoruz, moya jizn. Ama bizim beklemeye sabrımız kalmadı. Kızımı bir an önce kollarıma almak istiyorum.

Hiddetle "O senin kızın değil!" diye bağırdım.

"Moya jizn, moya jizn. Sakin olur musun, lütfen! Kızımızı germenin hiç âlemi yok."

"Sana o senin kızın değil diyorum! Ben sezaryen olmayacağım."

Araya girerek "Senden izin almayacağız ki," dedi Ana alayla.

"Kuyruklu cazî! Sen karışma!"

"İşi zora sokarak güçlük çıkarman faydasız," dedi Yatu sakin bir sesle. Sakinliğinin altında yatan öfke sinsice bekliyordu.

"Hangi aydayız?" diye sordum. Sorumu anlamamış gibi boş boş yüzüme baktı Yatu. "Baş kâhin," diye Yatu'nun yanında dikilen işbirlikçisini başımla gösterdim. "On üç mayısta doğacağını söylememiş miydi? Şu anki tarihi soruyorum. Malum, kapalı yerde tutulduğum için ay ve gün kavramım kalmadı," dedim alayla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatu kafa karışıklığıyla kâhin bozuntusuna döndü. "Buna verebilecek bir cevabın var mı?" diye sordu baş kâhine.

"Elbette ekselansları," diye yanıtladı. "Bebeği on üç mayısa kadar kuvözde tutacağız. Böylece kehanetler yerini bulacak."

"Saçma!" dedim.

"Vladimir!" diye Ana komut verdi çıkışımı yok sayarak. "Hazırlayın bir an önce."

"Bunu yapamazsınız!" diye haykırsam da Vladimir ve kuytuda bekleyen Yegor koluma girdiler ve beni dışarı sürüklemeye başladılar. Dışarı çıkarırlarken son hatırladığım şey heyecanlı bir o kadar sabırsız gözlerle bakan Yatu ve ona başardık dercesine gülümseyen Ana'ydı.

Bebeğimi, Gökhan'ın hatırasını benden alacaklar endişesi beni öldürüyordu. Panik tüm bedenimi esir almış zapt edilemez titreme anbean beni içine çekiyordu. Değişim geçirmemin kıyısındaydım. Bunu yaparsam bebeğimi kaybedebilirdim. Çekiştirilirken derin soluklar almaya çalışıyordum, her an değişim geçirme olasılığına karşı. Neyse ki bu kısa sürdü. Çünkü birinin etime iğneyi batırdığını hissettim ve saniyeler sonra her şey karanlığa gömüldü.

Üşüyordum. Tüm vücudum buz kesmişti. Ölmüştüm de morgda mıydım? Gözlerimi açmaya, gerçeklerle yüzleşmeye cesaretim yoktu. Bedenimi dinledim. Her şey olup bitmiş miydi? Bir gariplik hissetmiyordum üşümekten başka. Sanki Gökhan'la ilk tanıştığımızda üşüdüğüm gibi üşüyordum. Kalbim buz gibiydi. Belki ölmüştüm. Bunu anlamak için bir eylemi gerçekleştirmem gerekiyordu.

Gözlerimi araladığımda hastane odası gibi bir yerde olduğumu anladım. Bir dejavu yaşıyordum. Ailemin cenazesinde bayıldığımda da hastanede gözlerimi açmıştım. Zafer baba yanıma geldiğinde ise kalbim donmuştu.

Zafer baba veya diğerlerimi var düşüncesiyle heyecan

dolu bir halde etrafıma baktım. İlk uyandığım hastane odası buradakine benzemiyordu. Daha çok ameliyat odasına benziyordu. Beynim yeni ve korku dolu bir aydınlanma yaşadı. Bebeğim! Bu farkındalıkla başımı kaldırıp karnıma baktım. Ani panik duygusu karnımın yerinde olmasıyla rahatlamaya döndü. Bebeğimi almamışlardı.

Henüz!

Kollarımda henüz serum bağlantıları yoktu. Tek alet nabzımı ölçen kolumdaki cihazdı.

Rahatlama duygusu yeni soruları peşinden getiriyordu.

Neler oluyordu? Neredeydim? Niye kimse yoktu? Ve en önemlisi neden bu kadar üşüyordum? Tamam, ameliyathane soğuk olurdu. Daha önceki kuyruk sokumu ameliyatından tecrübem vardı. Bu başka türlüydü. Umut etmek istemesem de içimde bir yerde bir umut yeşermeye başlıyordu. Zafer baba ve diğerleri mi gelmişti? Beni kurtarmaya mı gelmişlerdi?

Kapı açılıp doktor önlüğü giyinmiş bir adamı bana doğru gelirken gördüm ve hemen gözlerimi geri yumdum. Uyandığımı görmemişti.

Ne yapmalıyım diye düşündüm panikle.

Evet!

Astral Seyahat!

Doktorların ne yapmayı planladıklarını umursamamaya çalışıp –zorlanacağımı biliyordum- bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Ellerimi sedyenin zeminine gevşekçe bırakırken kalbimin sesini monitörden dinliyordum. Uyku moduna girmişti bedenim. Ruhumu bedenimden özgür kılarken tamamen gevşemiştim.

Ruhum artık özgürdü. Bedenime, sedyeye yatırılmış bedenime baktım. Az önceki doktor monitörü izliyordu. Yüzünde maske vardı, sadece gözlüğünün ardındaki yeşil gözleri görülüyordu. Genç bir doktordu Gökhan gibi. Bedenime yaklaşıp eliyle nabzıma baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nazmiye Sümer

Gidip etrafı araştırmakla kalıp bedenime ne yapacaklarını izlemek arasında çelişki yaşadım. Ama bebeğim söz konusu olduğu için kalmak ağır basıyordu.

Diğer doktorlar da biraz sonra geldiler ve bedenimin etrafında yerlerini aldılar. Yeni gelenlerin yüzünde telaş vardı. Neden, diye düşündüm. Biri karnımı açıp bebeğimi kontrol ediyor, bir diğeri elimi tutup yukarı kaldırıyordu. Haliyle Rusça konuştukları için anlamıyordum. Bu sırada eziyetçilerim yeterli gelmemiş gibi Vladimir ve Ana telaşla girdiler.

Doktorlar durumumu -öyle tahmin ediyordum- anlatmaya başladılar. Yüzlerindeki soru işaretleri bana ne olduğuna dair bir fikirlerinin olmadığını gösteriyordu. Bebeğimin karnımın içinde hareketlenmesi beni olduğu kadar onları da heyecanlandırmıştı.

Ne konuşuyorlardı, ne planlıyorlardı deli gibi merak ediyordum.

Biraz sonra baş kâhin geldi. Hah, dedim içimden, kadro tamamlandı. Baş kâhin, kendisiyle beraber gelen Onikiler'e Rusça komutlar vermeye başladı.

Kâhinler anlamış mıydı Astral seyahatte olduğumu? Bu mümkün görünüyordu. Dakikalar sonra eşlikçiler bir tabut getirdiklerinde gerçek yüzüme tokat gibi çarptı.

Rüyam!

Rüyam gerçekleşiyordu. Bir şey yapamazsam rüyam hayat bulacaktı! Engel olmalıydım. Ama nasıl?

Onikiler bedenimi tabuta yerleştirdiler. Gümüş zincirlerle kollarımı geriye, ayaklarımı çapraza alıp bağladılar. Ardından üzerimi sıkıca kapattılar. Geri dönmeliydim. Bedenime geri dönmeliydim. Her nereye götüreceklerse, her ne yapacaklarsa ben uyanıkken yapmalıydılar, gözlerimin içine bakarak yapmalıydılar.

Ama olmuyordu, ne kadar çabalasam da olmuyordu. Bedenime geri dönemiyordum. Kâhinler! Bedenime geri dönemememin başka bir açıklaması olamazdı. Yenilmişlik tüm ruhumu ele geçirirken çığlıklar atıyordum. Oysa kimse duymuyordu sesimi.

Tabutun içine girmemi engelleyen bir güç vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu beni daha da panikletti.

Doktorlar geride dururken kara pelerinli Onikiler tabutu sırtladılar ve ağır ağır ameliyathaneden çıkardılar. Onları takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Sonunu bildiğim seçenek tüm enerjimi tüketmişti. Kendimi elli yaş yaşlanmışım gibi hissettiriyordu.

Böylece rüyalarımdaki ormana doğru yollanmaya başladım önümde ilerleyen Onikiler'in ardından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



RÜYADAN GERÇEĞE

İnce, fakat bedenimi kurşun gibi delen yağmurdan dolayı bedenim ıslanmamdan dolayı buz kesmişti. Üstüne üstlük rüzgâr sert bir şekilde esiyor, yağmurlar bedenime kamçı gibi çarpıyordu. Üşüyordum, üşümemden dolayı dişlerim birbirine çarpıyordu. Neden böyle, diye de kafa yormuyordum, artık biliyordum ve anı yaşıyordum.

Başımı yürüdüğümüz yoldan kaldırıp etrafıma baktım. Vakit, sabahın çok erken vaktiydi, henüz gün doğmamıştı bile. Yüksek dağların arasında gün ışığını geç bulacağımız kesindi. Bu yağmur da gün ışığının bize ulaşmasını engelleyen artısıydı.

Tıpkı rüyam gibi... Bundan sonra neyin geleceğini bildiğim rüyam...

Büyük kalabalığın arkasında, Onikiler'in arkasından yorgun adımlarla ilerliyordum. Her adımım bana daha bir zor geliyordu. Her adımım bana bir külfet geliyordu. Bu, Astral seyahatte olmam bir yana ölümün varlığını bilmemden dolayıydı. Niye buradaydım, artık biliyordum. Bütün yüzler, yürüdüğümüz bu yol bana çok tanıdıktı.

Yorgun adımlarla yokuşu tırmanırken yaptığım tek belir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gin hareket, arada başımı kaldırıp omuzlar üzerindeki tabuta bakmaktı. Sık aralıklarla takip ediyordum, göz hapsimde tutuyordum omuzlar üzerinde taşınan cenazeyi. Kadın ya da erkek mi diye düşünmeme gerek yoktu, çünkü bendim o tabutun içindeki. Bedenimdi.

Neden buradaydım, biliyordum. Onikiler onlarla birlikte yürüdüğümü hissetmemeleri durumun iyi tarafıydı. Onlara göre ben ölüydüm. Belki ölmediğimi anlamıştırlar. Bu farkındalık daha çok endişelenmeme neden oldu. Daha korkunç bir son beni bekliyor demek oluyordu.

Ayak bileklerine kadar uzun, yıldızsız gece kadar karanlık pelerinleri içindeki Onikiler çok ürkütücü görünüyorlardı. Ruh gibiydiler, hiç birinin ağzından bir tek cümle dahi çıkmamıştı. Yine sessiz bir ayindeydiler.

Karanlık renkli Onikiler tabutu büyük bir dikkatle yere bıraktılar, benim incinmememi değil de uyanmamam için gibiydi bu dikkat. Astral seyahatte olduğumu bildiklerine artık emindim. Bu dikkat, bu itina başka ne için olabilirdi ki?

O halde yanlarına geldiğimi de biliyor olmalıydılar. Kalbim korkuyla kasıldı. Rüyamın devamını biliyordum. Neler olacağını biliyordum. Ve bu yüzden kulaklarım uğulduyordu.

Kıyafetleri gibi içlerinin kararmış olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum, tümünün bakışları soğuk ve uzaktılar. İlk tanıdığım günden itibaren aynıydılar. Hiçbiriyle -baş kâhin hariç- konuşmamıştım.

Onikiler şimdi tabutun kapağını açıyorlardı. Beyaz kefene sarılmış bedenimi sarsmamaya özen göstererek tabuttan çıkardılar. İlginç diye düşündüm, içlerinin ve dışlarının karanlığına rağmen tabuttaki *beni beyaza* sarmışlardı.

Ne zaman hazırlanmış olduğunu bilmediğim bedenimi mezara yerleştirmeye çalışıyorlardı. Yağmurdan dolayı zemin çamur içindeydi. Kefenin yüzümü örten kısmı açılınca saçlarımın bir kısmı dışarı saçıldı. Şimdi, uzun iri dalgalı siyah saçlarım kefenin kenarından görünüyordu.

Saçımı kefene geri sıkıştıran adamın elleri arasında ölü gibi soğuk yüzümü gördüm. İçim bir an dondu. İyi bari rüyamdaki gibi kan süzülmüyor gözlerimden, diye düşündüm. Gerçekten de ben şu an kendi cenazemi yaşıyordum.

Onikiler bu defa sesli olarak, hatta garip sesler çıkararak ayinlerine devam ediyorlardı. Artık sesli ayine geçmişlerdi. Benime dönmek için yeni bir deneme yapsam da yine başarısızdım. Olmuyordu. Bedenime ulaşamıyordum.

Mezara koymak için harekete geçtiklerinde yeni bir panik beni esir aldı. Bedenime ulaşmama engel olan görünmez bir güç vardı. Bedenimi toprağa koymalarını engellemek için bu defa bağırmak istedim. Ağzımı açıp 'hayır, yapmayın' dediğim halde beni duymayacaklarını çok iyi biliyordum. Ama çaresizlik insana her şey yaptırıyordu.

Onikiler'in gözlerinde nefret vardı. Neden, diye düşündüm. Neden benden bu kadar nefret ediyorlardı, Tekrar son sesle 'Buna bir son verin artık, diye bağırdığım an içime dolan kavurucu ateşi yutmak zorunda kaldım.

Ve ardından ilk hissettiğim şey yağmuru ve rüzgârı bire bir hissettiğimdi. Hissettiğim bir şey daha vardı; kasıklarımda şiddetli ağrıların varlığı. Bu da neydi şimdi? Doğum mu yaklaşıyordu? Daha vakit vardı.

Yüzüm sabah yağmurlarıyla yıkanıyordu. Bedenimin etrafını saran sis beni Onikiler'den koruyamıyor olsa da canlılığını hissettiriyordu. Bedenime dönmeyi başarmıştım. Yüzüme düşen her sert yağmur damlası görüşümü zorlaştırıyordu.

Kollarımı bedenimin üstünden bağladıkları için elimle yüzümü silmek istiyordum ama zincirler, gümüş zincirler kolumdan ve ayaklarımdan kendi kendime kurtulamayacağım şekilde, çözümü imkânsız şekilde bağlı olduğu için yapamıyordum. Kollarım uzun süredir bu şekilde durmamdan dolayı ağrıması da başka bir sıkıntılı durumdu. Prangaların soğukluğu yağmurdan bile daha kötüydü. Bütün bunlar yeterli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değilmiş gibi bir de gece giysili Onikiler, ayinlerinin sonuna gelirken Yatu'nun oraklarıyla tepemde göğsümü deşmeye hazırlanıyorlardı.

Başarısız olacağımı bildiğim halde çaresizce kurtulmak için çırpındım. Bütün hayatımı karartan olayların başlangıcında rüyamda gördüğüm kâbus artık hayat bulmuştu. Kâbuslarım artık tamamen anlam bulmuştu. Korkuyor muydum? Kendim için değil, ama...

Onikiler'in çift cinsiyetli domuzu temsil edeni eğilmeden önce başındaki kukuletayı arkaya attı. Ölüme gönderirken gözlerine bakmamı istiyor gibiydi. İlk defa yüzünü gün ışığında görüyordum. Yüzü, temsil ettiği hayvana benzemesi için ayrıca burnunu özel bir operasyonla domuz burnu yaptırmıştı. Diğerlerin de bu domuz gibi operasyon geçirdiklerine emindim.

Bana bakan kapkara gözlerinde hiçbir ifade okunmuyordu. Uyuşmuş, afyon yutmuş gibiydi; diğerleri de aynı ruh halindeydiler.

Beni gömecekleri mezar çukurunun çamurunda umutsuzca tekrar çırpındım. Kefen üzerimden tamamen sıyrılmış uzun, beyaz mintan çamura bulanmıştı. Tepinmemden dolayı dizlerime kadar sıyrılmıştı. Şişkin karnım ayaklarımın ucunu görmemi engelliyordu. Bebeğimin hayatını, sevdiğim adamdan bana kalan tek hatırayı bu katil ruhlu Onikiler'den koruma güdüsüyle kollarımı karnıma uzatmaya çalıştım. Bileğimin acıdığını hissetsem de umursamadım, önceliğim çocuğumdu. Bebeğimin kaderini Onikiler'in tüm söylediklerine inat buradan kurtulduğumda ben çizecektim.

Yeni bir çabayla kollarımı karnıma doğru çekiştirdim. Mümkün değildi, çok az oynatabiliyordum, kollarımı en çok da başımın üzerine kadar indirebiliyordum.

Bebeğimi korumak için bu defa dizlerimi kırıp karnımı Onikiler'in hedefinden sakınmaya çalıştım. Bu hareketim de

pek başarılı değildi. Henüz ki bükebilmiştim. Her şekilde karnım hedeflerindeydi.

Beni öldürdükten sonra bebeğimi karnımdan çıkarıp amaçlarını gerçekleştirecek artık hiçbir engel kalmayacaktı. Bunun işareti doğum sancılarımda artık rutin hızına kavuşmasıydı.

Yağmur şiddetini artırmıştı. Gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Yağmur suları görüşümü zorlaştırıyordu. Onikiler'in cüppeleri vardı, yağmurdan etkilenmiyorlardı. Ama her nedense artık ayakta durmakta zorlanıyorlardı. Buna neyin sebep olduğunu anlamıyordum. Artık o kadar şiddetlenmişti ki rüzgâr, Onikiler'in arkalarından esen cüppelerini savuruyordu.

Oraklar göğsüme inerken istem dışı çığlık attım. Defalarca hem de. Kimsenin sesimi duymayacağını bilmeme rağmen boğazım yırtılana kadar çığlık attım.

Göğsüme doğru inen domuzun orağı uykudan uyanmış gibi yarı yolda durdu. Ardından diğerlerinin. Çığlığım mı durdurdu diye düşündüm umutla. Eğer öyleyse devam etmeliydim. Onikiler'in domuzu şaşkınlıkla çevresine bakıyordu. Diğerleri de aynı şaşkınlık içindeydiler. Başları, neler oluyor dercesine yukarı kalkarken her birinin kukuletaları arkaya doğru düşmüştü. Domuz, ayı, kurt, yaban köpeği, tilki ve leopar yüzlü Onikiler'in gerçek yüzleri yağmurun altında yıkanıyordu.

Her birinin gözleri gördüklerinden dolayı irileşmiş, yüzleri korkuyla kasılmıştı. Onların baktığı yere bakmak için ben de başımı yağmura doğru kaldırdım.

Gözlerimin bir oyunu diye düşünüyordum Gökhan'ı gördüğüm ilk an. Rüya görüyordum belki de. Görmek istediğim, olmasını istediğim, en çok da beklemekten asla vazgeçmediğim bir hayaldi çünkü. Yüzlerce atmaca gökyüzünden yağmur misali Onikiler'in üzerine çökerken ben sadece izlemekle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yetinmiştim. Çamurun içinde önümde sahnelenen savaşı izliyordum, yenilenin belli olduğu savaşı.

Gökhan'ın güçlü pençesi topluluğun ortasını yararcasına girdiğinde tüm Onikiler çil yavrusu gibi sağa sola savrulmuştu. Ben ise kımıldamak şöyle dursun, lal olmuştum. Önümde cereyan eden durumu anlamaya çalışıyordum. En büyük şaşkınlığım Gökhan sağdı ve beni ölümden, vahşet dolu ölümden kıl payı kurtarmasınaydı. Kâbusumun, kalanını asla göremediğim kâbusumun masala dönen kısmını yaşıyordum şimdi.

Çamurun içinde benim için kazılan mezarda önümde cereyan eden doğaüstü olayı izliyordum. Onikiler, karşı çıkmak şöyle dursun kımıldayamadılar bile. Sağ kalan yarısından azı yere sinmiş ölüm sırasını bekliyorlardı. Biliyorlardı asla buradan kurtuluşlarının olmadığını. Az önce benim yaşadığım kabulleniş kalan Onikilerin gözlerindeydi. Ve geriye kalanlar da atmacalar tarafından birer birer yok ediliyorlardı.

Dakikalar sonra alacakaranlığın içinde Onikiler'in her biri bir atmacanın pençesinde veya güçlü gagasında can vermişti. Tüm Onikiler çamurlu zeminde dakikalar içinde kanları toprağa karışırken atmacalar birer ikişer gerçek suretlerine dönüyorlardı.

Her şey bu kadar kolay mıydı?

İlk şekil değiştiren Gökhan, soluğu yanımda aldı. Kucakladığı gibi yarıya kadar suyla dolan mezardan çıkardı. Zincirleri çözmeye çalışırken durmadan telkin edici cümleler mırıldanıyordu. Kelimeleri algılayamıyordum ama sesi, telkin edici sesi beni görünmez bir kalkan gibi kuşatıyor, üşümüş bedenimi ısıtıyordu. Yaşadığım mutluluk o kadar büyüktü ki sadece yeşil gözlerine, unutamadığım yüzüne bakmakla yetiniyordum. Bana yetiyordu.

Hayat hep sürprizlerle dolu derlerdi, ne kadar doğruymuş! Bu kadar kara günler ve geceler yaşadıktan sonra aydınlığa çıkmak, hele ki beklenmedik anda bu aydınlığı yaşamak hayatın en güzel yanıydı.

Altı ay boyunca öldüğüne inandığım sevdiğim adam beni Onikiler'in elinden kurtarmak için gökyüzünden kurtarıcı melek gibi inmişti onun gibi yüzlerce atmacayla beraber. Bebeğimizi ve beni kurtarmak için bundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı.

Kendi gözlerimle öldüğünü gördüğüm halde nasıl kanlı canlı karşımda durduğunu daha sonra soracaktım. Şu an onun varlığının huzurunu doyasıya yaşamak istiyordum. Üstelik son gördüğümden çok daha güçlü görünüyordu.

Zincirlerimi çözüp de beni kendi bedenine bastırdığında aylardır tutmaya çalıştığım, içimdeki tutsaklığından kurtulup özgürlüğünü ilan eden hıçkırıklarıma artık engel olamıyordum.

"Küçüğüm," derken Gökhan'ın göğsü parçalanıyordu sanki. Elleri yüzümdeki saçları geri çekti. "Sana bir şey yaptılar mı?" Sesi azap yüklüydü. "Söyle canım, neren acıyor?" Titreyen ellerim güçlü kollarından asılırken onun benden uzaklaşmasına izin vermedim. Ama hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu.

"Beni endişelendiriyorsun, Kardelen. Neyin var?"

Başımı salladım. "Bir şeyim yok," derken yeni bir hıçkırık nöbetinin esiri oluyordum.

"Küçüğüm! Küçüğüm... Küçüğüm." Rahatlama dolu sesle beni yeniden kucakladı. Bebeğimize zarar verme endişesiyle omuzlarımdan kavramıştı. Dudakları şefkatle başımın üstünde gezinirken "Daha önce yanına gelemediğim için çok üzgünüm," diye mırıldandı azap dolu sesle. "Seni koruyamadım," derken sesi pişmanlık yüklüydü. "Affet beni, küçüğüm. Affet! Bu hatamı, zayıflığımı nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

"Yanımdasın," dedim yeşil gözlerine özlemle bakarken. Bu yeterliydi. Her şeyi, tüm kötü anıları silmek için yeterliydi.

"Daha önce gelmeyi çok istedim. Ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmağımı dudağına dayadım. "Bunun için kendini suçlama," diye fısıldadım yüzüne.

"Suçlamıyorum," dese de yüzü aksini söylüyordu. Yakışıklı yüzünü yaşadığı acısını göstermeme adına saçlarıma gömdü. Derin soluklar alırken beni içine çekiyordu. Hayatım buna bağlıymışçasına kollarımı güçlü boynuna doladım ve onu sımsıkı tuttum.

"Artık bizi hiç bırakma!" dedim boynuna doğru. "Artık senden ayrı kalmaya dayanamam."

Geri çekildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerindeki yakıcı arzu soluğumu kesti. Kasıklarımdaki sancılara rağmen nabzım hızlanmıştı.

Yeni bir sancı, diğerlerinden daha şiddetli bir sancı kasıklarımı ikiye ayırırken soluğumu tuttum. Gökhan çektiğim acıyı görmüştü ve gözleri çaresizlikle kıvranıyordu. Kasığımdaki sancı öyle şiddetliydi ki ağzımdan bir çıt çıkmasa da yüzümün aldığı ifadeden Gökhan anlamıştı.

"Kardelen?" Sesinde panik vardı.

"Karnım. Bebek!" diye soludum biraz hafiflediğinde.

Gökhan'ın yüzündeki endişe paniğe dönerken imdat dilenircesine babasına döndü. Doktor değil miydi? Bu ne paniki şimdi? Kendisinden beklenmeyecek bir davranışla "Baba? Bebek!" panik dolu sesle biraz ileride leşlerin başında olan babasına sesleniyordu.

Zafer baba hemen yanımıza geldi, elbette diğerleri de. *Yeni bir sancı, bu defa karnımı yukarıdan ikiye ayırıyor gibi sancıyla kasıldım. Bebek! Artık iyice sindim, bebeğimiz geliyordu!*

Yetiş hemen yanımıza diz çöktü ve muayene etmeye başladı. Yeni bir sancı beni karşılarken artık çığlıklarımı zapt edemiyordum.

"Bebek geliyor!" dedi Yetiş. Hepsi ayrı bir panik oldular.

"Ne yapacağız?" diye soran Metin'in sesini duyduğumda bir an sancıyı unuttum.

Sancılarımın arasından şaşkınlıkla Metin'e baktım. O da sağdı! Bedenim ve ruhum şaşkınlık, mutluluk ve endişeyle öyle bir harmanlanmıştı ki hangisini göstereceğimi bilemiyordum. Her ikisinin de nasıl sağ kaldıklarına mı, onları yeniden görmekten duyduğum mutluluğu mu yoksa bebeğim doğacak diye mi?

Karadeniz lehçesini en güzel şekilde dile getiren bir adam, şekil değiştiren atmacalardan biri "Yakında bir dağ evi görmüştüm," diye araya girdi. Daha önce hiç görmemiştim onu. Uzun boylu, biraz da kaba bir görüntüsü vardı. Sanki ömrü dağlarda geçmiş gibi yabani görünüyordu. "Oraya götürelim."

Yayladaki şekil değiştirenlerden olmalıydı.

"Çok uzak mı?" diye sordu Zafer baba.

"Yakın, beş dakika bile değil yürümeyle."

"Gökhan! Sen Kardelen'i Tuğrul ve Yetiş ile götür o sözünü ettiği yere. Biz de Yatu'nun sarayına gidelim."

"Onu mabede götürdüler," dedim ardı ardına gelen sancılarımın arasından. Artık nefes almakta zorluk çekiyordum.

Zafer baba ve diğerlerinin gözü memnuniyetle parladı.

Yetiş emin sesle "Gökhan! Kardelen'i bana ver," der demez şekil değiştirmeye başlamıştı bile. Ne bebeğimizin doğmak için beklemeye sabrı vardı ne de Yatu'nun canını almaya hevesli atmacaların beklemeye.

Atmaca Yetiş yanıma geldi. Gökhan hemen en yakındaki bir ağaçtan kopardığı sarmaşıkla beni Yetiş'in pençesine sabitledi. O kadar sancım bardı ki defalarca Gökhan'la uçarken tutunduğum gibi tutunacak güç bende kalmamıştı. Üstelik hareketsiz bir hamilelik bu güçsüzlüğü artırmıştı.

Tuğrul değişip gökyüzüne uzanırken ardından Yetiş'in pençesine sabitlenmiş ben ve Gökhan peşinden gidiyorduk. Diğer atmacalar kanatlanıp ters yöne uçarken ben yeni bir sancıyı karşılıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gökhan'ı endişelendirmeme adına sancılarımı içimde yaşamaya gayret ediyordum. Gökhan ise bana kilitlenmişti. Her soluğumu takip ediyordu. Onu hiç böyle telaşlı, endişeli ve panik görmemiştim. Her zaman ne yaptığını bilen bir adamdı o. Ama şu an acemi bir baba gibi davranıyordu.

Dakikalar sonra taştan yapılmış dağ evine vardık. Terk edildiği kapısının önüne yığılmış yaprak yığınından anlaşılıyordu. Kimse bizi rahatsız etmeyecekti. Gökhan bir hışımla kapıyı açtı ve çabucak içeri göz attı.

"Temiz burası," derken Yetiş'in pençesine bağlı sarmaşıkları bedenimden çözüyordu. Güçlü kollarıyla kucaklarken İnsan formuna dönen Tuğrul'a "Odun topla ve ateşi yak!" dedi. Sonra Yetiş'e döndü. "Sen de su getir yandaki ırmaktan." derken sancıdan ısırdığım dudaklarıma bakıyordu. Hırlarcasına her ikisine birden "Acele edin!" diye bağırdı.

Sancıların sıklaştığı -suyum da gelmişti- bu dakikalarda Tuğrul şömine ateşini yakmış, Yetiş suyu getirip kaynatmaya başlamıştı bile. Gökhan'ın büyük bir ustalıkla baraka içinde bulduğu eski çarşafları parçalayıp sıcak suya basmasını hayranlıkla izliyordum. Üç adam seri bir şekilde beni doğuma hazırlıyordu. Ama ne zaman ki doğum anı geldi Yetiş, Gökhan'ı dışarı çıkardı.

Barakadan kazırcasına çıkardıkları Gökhan'ın yüzü acıyla gerilmişti. Tüm hazırlıklar boyunca gözleri bir an bile üzerimden eksilmemişken şimdi gönderilmek zoruna gidiyordu. Yetiş, bunun doğru olmayacağını söylüyordu. Aslında ben de istemiyordum Gökhan'ın beni böyle görmesini.

Tuğrul ve Yetiş'in müthiş becerileriyle kızımı dakikalar sonra dünyaya getirdim.

Kolay doğum olmuştu. Yetiş bunu "İri bebeklerin doğumu genelde kolay olur. Bebek de güçlüyse anneye hiç zorluk çıkarmazlar," demişti. Evet. Bebeğimiz olması gereken ölçülerden biraz daha büyüktü. Karpuz yata yata büyür dedikleri

bu muydu? Yatu beni iyi beslemişti. Hansel ve Gratel masalındaki cadı gibi beni iyi beslerdi elbette. Ucunda bebeğim vardı.

Güneş daha ufuktan doğmamıştı bile. Tam şafak aydınlarken! İki becerikli doktor kızımızı sarıp sarmaladıktan sonra yanıma yatırdılar. Gökhan'ı içeri çağırdılar. Gökhan içeri girerken Tuğrul ve Yetiş yarı gurur yarı mutlulukla ablak ablak bize bakan kardeşini izliyorlardı.

Gökhan'ın gözleri, yaşadığı duygudan dolayı her an akmaya hazır gözyaşlarıyla bize bakıyordu. Şimdi görüyordum ki biraz çökmüş gibiydi. Neler yaşamıştı acaba? Ben onsuz çok acılar çekmiştim, o da çekmiş miydi? Yüzünden anlaşıldığı üzere çekmişti. En az benim çektiğim kadar çekmişti. Anlatacağı anı sabırsızlıkla beklediğim iyileşme süreci uzun ve zorlu geçtiği belliydi. Üstelik benim akıbetim onu göründüğünden daha fazla yıpratmıştı.

Haliyle üstü çıplaktı şekil değiştirdiği için; Yetiş ve Tuğrul gibi. Kısa kumral saçları uzamıştı. Son bıraktığımdan beri hiç dokunulmamış gibiydi. Güçlü göğsü daha bir kaslıydı. Kollarındaki pazuları haddinden fazla şişmişti. Önceden olduğu gibi şimdi de kalbim deli gibi atmaya başlamışlı. Duyuyor muydu kalbimin çağlayan gibi çağladığını? Hissediyor muydu onu ne çok özlediğimi?

Yetiş bir şeyler söylüyordu ama ikimiz de duyamayacak kadar birbirimizde kaybolmuştuk. Yanıma geldi şaşkın adımlarla. Elini yüzüme dokundurdu. Parmak uçlarıyla okşarken kırılacakmışım gibi korkuyla titriyordu. Gözleri gözlerimden yanımda yatan bebeğimize kayarken yeşil gözleri duru yaşlarını akıtıyordu ırmak misali.

Elbette ki onların çıktığını anlamayacaktık.

"Neler kaybetmek üzereydim," dedi titreyen sesiyle.

İma ettiğini yok sayarken "Kızımız," dedim, boğazımdaki yumru sesimi boğuk çıkarmıştı. Nerden sonra parmak uçlarının yaşlarımı silmesiyle anlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tara," dedi usulca. Rüyamdaki ismi söylüyordu

"Tara," dedim onaylarcasına.

Adını kabul ettiğini anlatmak istercesine renkli kumaşa sarılı -eski perde- kızımız yumuk yumuk gözlerini açmaya teşebbüs etti ama başarılı olamadı. Yüzü bundan dolayı ekşidi ve ilk sesini duyurma çabasıyla kasılıp inlemeye başladı.

Gökhan "Çok güzelsin," derken yüzünü kızımıza yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti.

"Artık kâbusum güzelleşti," derken sevdiğim adamın yanağına dokundum. Elimi yanağına bastırırken gözlerini yumdu. Acı çektiğini göstermek istemiyordu.

"Artık kötü günler bitti, küçüğüm," diye fısıldadı yüzüme doğru. Gözlerini açamamakta ısrar ediyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladım. "Gözlerini aç ve bana bak! Yeşil gözlerini özledim. Beni onlardan mahrum etme."

Gözlerini hemen açtı ve tatlı soluğunu yüzüme sererken dudaklarıma abandı. Ah! Ne çok özlemişim, diye düşündüm sıcaklığını, tutkunu.

Dudaklarımdan boynuma kayarken "Gerçek misin?" diye sordum inanmakta zorluk çeken sesimle.

Dudaklarını boynumdan ayırmadan fısıldadı. "Tümüyle." Sıcak nefesi boynumu bir saten gibi okşuyordu.

"Çok korkunçtu," dedim durumumun özetini dile getirirken.

Bir süre kasılmış halde boynumda kaldı. Acı çektiğini biliyordum. Ben de aynı acıyı çekiyordum. Onsuz geçen o kara günlerim ruhuma işlemişti ve kolay kolay temizlenmeyecekti. Kayıplarla geçen o kara günlerin tekrarlanmamasını diledim içimden.

Nereden sonra boynumdan geri çekilip gözlerime baktı. Gözleri keder ve acıyla kararmıştı. Çekici yüzü yaşadığı acıdan kaskatıydı. Eli, yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın

arkasına alırken "Senin yanına gelmeyi çok istediğim halde bir yatağa bağlanmıştım." Çektiği azap sesine yansımıştı. "Beni yatağa bağlamışlardı bizimkiler. Biliyorlardı ki tam iyileşmeden soluğu yanında alacaktım. Ama inan, hamile olduğunu bilseydim o bağlar bile beni durduramazdı. Babam söylemedi," derken öfkesi sesine yansımıştı.

"Bana da senin yaşadığını söylemedi. Ama söyleseydi her ikimiz de hata yapabilirdik. Babamız doğru hareket etmiş," diye Zafer babayı savundum. Gerçekten de Gökhan'ın yaşıyor olduğunu biliyor olsaydım kimse beni orada tutmazdı ilk anlar. Onu kaybetmenin acı denizinde savrulup durmuştum.

"Yine de yaptığını haklı çıkarmaz!" sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki kızımız isyan edercesine yaygarayı bastı.

Sakinleştirme gayesiyle Gökhan beceriksiz hareketlerle kızımızı kucaklarken "Dedesine laf söyletmeyecek," dedi. Doktor olmasına rağmen, bir bebeğin nasıl tutulacağını bilmesine rağmen şu an bir çömez gibi şaşkınlık içindeydi.

Elimde olmadan kıkırdadım. "Hissediyor. Yatu ve kâhinlerinin dedikleri doğruysa kızımızın üstün meziyetleri olacak,"

"Kızımızın tek üstün meziyeti bize, anne-babasına benzemesi olmalı. Yatu ve diğer cazîler yeryüzünden silinecekler ve bu konu burada son bulacak. Kızımız diğer normal çocuklar gibi büyüyecek."

"Bunu ben de çok istiyorum. Sırların olmadığı bir dünyası olsun istiyorum. Tehlikesiz yaşasın."

Yataktan kalkmak için hamle yaptığımda Gökhan kaşlarını çattı. "Ne yaptığını sanıyorsun! Henüz erken ayağa kalkman!"

"Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum, Gökhan."

Endişeyle kaşları çatılmıştı. "Ama kanama olursun," diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

itirazına devam etti. "Siz de bir şey söy..." arkasını döndüğünde kimseyi bulamadı. Onun gibi ben de şaşırmıştım. Çıktıklarını görmemiştim.

"Bizi yalnız bırakmak istediler galiba." Gökhan başını salladı.

Yüzümdeki mahcubiyeti görünce gözlerini devirdi. "Artık onlara ihtiyacımız kalmamış," İç sesleriyle onlarla iletişim kurmuş olmalıydı. "Muhteşem finalin aktörlerinin arasında olamazlarsa kahrolacaklarmış. Gelecek nesillerine anlatacak efsaneleri olmalıymış," Yetiş ile Tuğrul'un sözlerinin devamını getirdi.

"Onlar zaten efsane!" Kızımızı sakinleştirmeye çalışan Gökhan'ın yanına gittim. Ayağa kalktığım için yüzü hâlâ asıktı. "Ben iyiyim, Gökhan! Kanamam da yok. Sanki yeniden doğmuş gibi hafiflemiş gibiyim."

"Kızımızın büyüklüğünü gördükten sonra ne demek istediğini daha iyi anlıyorum." Yeniden uykuya yenilen kızımıza yüzünü yaklaştırıp "Anneyi çok mu yordun? Bak nasıl şikâyet ediyor seni," diye beni kızımıza ispiyonluyordu. Elimde olmadan kıkırdadım.

"Siz böyle baba-kız beni sürekli çekiştirecek misiniz? Yalnız kalmamak için bir an önce erkek bebek yapmalıyım." *Gökhan'ın yakışıklı yüzüne umutla bakmayı ihmal etmemiştim. Onu her anlamda özlemiştim.*

Aklımdan geçenleri hemen hissetmişti. "Küçüğüm! Daha yarım saat olmadı doğum yaptığın. Benim bildiğim kadınlar ilk altı ay yeni bebek konusunu açmayı sevmezler," derken hayretle gözleri irileşmişti.

"Sana iyi olduğumu söylerken bana inanmıyorsun," dedim yüzümü düşürerek.

Gökhan uyuyan kızımızı yatağa yatırıp benden yana döndü. Gözleri arzuyla yanıyordu. "Lohusalık nereye gitti?" diye sordu muzip sesle. Omuz silkerken gözlerim özlemle

yanıyordu. Daha fazla uzak duramıyor gibi dudaklarıma dokundu. Yeterli değil dercesine itiraz ettiğimde bu defa arsızca dudaklarımı talan etmeye başladı. Kollarım boynuna dolanırken fazlası için asılıyordum.

"Öpüşmenin lohusalığı mı olur?" Soluk almak için ara verdiğimizde. Yüzü hayretle değişirken kıkırdamamamın önüne geçememiştim. "Kırk günü beklemek zorundasın," derken artık kahkahalara boğulmuştum.

"Çok hainsin!" dedi ve beni yeniden kendine çekti.

Tüm gün Zafer baba ile diğerlerini bekledik. Gökhan arada sessizliğe gömülüyor, kilometrelerce ötemizde olup bitenleri öğrenmeye çalışıyordu. Öğlene doğru Yatu ve Ana'nın yok edişlerinin haberi geldi. Diğer bölgelerdeki haberler de güzeldi. Her şey yolunda gidiyordu. Büyük katliam oluyordu ama dünya bir şeytan topluluğundan temizleniyordu. Toplu katliam değil toplu temizlik yapılıyordu.

Gökhan'ın söylediğine göre bu geceyi bu taş evde geçirecektik. Karnımızın doyurulması için yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Bir şeyler bulma umuduyla avlamak için taş evden çıkmıştı.

Yarım saat olmuştu Gökhan'ın gittiği. Kızımızın karnını doyurduktan sonra yanına kıvrılıp Gökhan'ı beklemeye başladım. Ateş gümbür gümbür yanıyordu. Oda sıcacık olmuştu. Altı ayın gerginliği ve doğum yorgunluğum bedenimi pelte gibi yapmıştı. Rahatlamanın verdiği rahatlıkla gözlerim kapanıyordu. Gökhan gelene kadar gözlerimi açık tutmak için çok mücadele vermiştim ama sonunda yenildim.

Dışarıda ayak sesi duyduğumda ilk an Gökhan geldi sandım. Ama ruhuma yansıyan nefret duygusu Gökhan'ın olmadığını anlamama yetmişti. Peki, kimdi? Korku ve endişeyle yattığım yerden doğruldum. Tara tatlı uykusundaydı.

Pencereye doğru gittim. Gökyüzü gri bulutlarla kaplı olduğu için öğleden sonra olmasına rağmen akşam üzereymiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi kararmıştı. Görünürde kimse yoktu ama nefret duygusu anbean bize doğru yaklaşıyordu. Yeni bir çıtırtı duyduğumda ses kapının önünden geliyordu.

Yatağa geri dönüp çabucak Tara'yı yorganla beraber yatağın altına sürdüm. Uyanmamasını dileyerek kapıya yürüdüm. Kapının tokmağının hareket ettiğini görünce kalbimin boğazımın altında attığını hissediyordum.

Kimdi? Kapının ardındaki kim olabilirdi? Yatu ve Ana ölmüştü. Öyle haber gelmişti. Kimdi o halde? Beynimde ışık yanarken kim olduğunu anlamıştım; Vladimir!

Bu mümkün müydü? Bu kapıyı açmazsam öğrenemeyecektim. Ki ben açmasam da kapının ardındaki açacaktı. Her kim ise ondan önce davranmalıydım. Bu kararla kapıyı aniden açtım.

Yanılmamıştım. Karşımdaki Vladimir'di. Hastane odasında nasıl bıraktımsa o şekildeydi. Siyah bedenine yapışan pantolonu ve tişörtünün üstüne siyah pelerin atmıştı. Elleri-ni göğsünde birleştirmişti. Daha doğrusu bir şey tutuyor gibi göğsünün hizasında, pelerininin altında saklamıştı.

Hazırlıksız yakalanmış gibi bir an şok yaşasa da hemen toparlandı. En az onun kadar şaşkındım.

Onun kadar çabuk sıyrılamadım ilk an. "Sen," diye soludum.

"Başkasını mı bekliyordun?" diye sordu sıradan bir şey söyler gibi sakin ifadeyle.

"Seni beklemediğim açık değil mi?" derken nasıl kurtuldu diye düşünüyordum.

Yüzü alay ve kinle gerildi. "Küçük şeytan piçini doğurmuş," derken karnımı işaret ediyordu.

Şaşkınlığımdan onun kadar çabuk çıktım ve kollarımı göğsüme bağlarken "Bana tapmaya mı geldin?" diye sordum karşımdakini kışkırtma gayesiyle. Sesimdeki iğrenme ve alay hissedilmeyecek gibi değildi.

İri patlak gözleri öfkeyle kısıldı. "Sürtük!" derken bana doğru bir adım attı. Ben de ondan geri kalmadım ve ona doğru bir adım attım. Şimdi aramızda bir adam boyu mesafe vardı. "İntikam almaya geldim," dedi buz gibi sesle.

"Bu nasıl olacak?" diye sordum. Karşımda uçmayı iddia eden küçük bir oğlan varmış gibi davranıyordum. "Ne kâhin bozuntusu hilkat garibeleri var ne de hünkârın. Kuyruklu cazî Ana bile yok artık," dedim alayla.

Söylediklerimden dolayı yüzü solarken bunları bilmeme şaşırmıştı. Ama yine çabuk toparlandı. Siyah pelerinin içinden, göğsünden Yatu'nun orağını çıkardı. Gözbebekleri yuvalarında dönerken bir adım daha attı. Kapıyı tam kapatmasam da aralık kalacak şekilde çektim. Kızımın içeride olduğunu anlamasını istemiyordum.

"Kokusu beni kendine çekiyor," diye hırladı boğuk sesle. Ne demek istediğini rüyalarımdan hatırlıyordum; Taze kan kokusu! Baş döndüren kokuyu iyi biliyordum. Artık çok geçti, anlamıştı. "Yeni doğmuş bebek en sevdiğimdendir," diye devam ederken bir adım daha attı. Sesi kokudan dolayı hırıltılı çıkıyordu.

"Ona zarar veremeyeceksin!" diye hırladım.

"Ne yapabilirsin? Anne-babana ne yapabildin ki kızına yapabileceksin?"

"Onları sen katlettin!" dedim baştan beri bildiğim ama dile vuramadığım gerçeği. "O iblis inkâr etmişti oysa." Anne-babamı hatırlamak acımı su yüzüne çıkarmıştı, kayıplarının acısı. Bir hiç uğruna gerçekleşen kayıpları...

"Hünkârım bilmiyordu," dedi alayla. "Seni istiyordu ve işini kolaylaştırmak için bu gerekliydi. Baş kâhinle bunu ayarladık ve hünkârımızın bunu kabul etmesini sağladık."

"Sağladık?"

"Evet," derken omuz silkti. "Aklından geçtiği gibi, hünkârımı yeni bir Lilith yaratma konusunda ikna ettim. Bunun için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sen ve hünkârım bir araçtı. Ama sen ve leş sürüleri oyunu bozdunuz. Şimdi bunu ödeme vakti geldi," diye bitirirken amacına ulaşma adına bir adım daha attı.

Korku ve endişe bedenimi esir alırken Gökhan'ın neden geciktiğini merak ediyordum. Yoksa Vladimir ona bir şey mi yapmıştı? Aklımdakini okumuş gibi pis sırıtış yüzüne yerleşti.

"Atmaca bozuntusu şu an yüzmeyi öğreniyor," dedi alayla. Böylece ilk defa pelerininin içinden sağ elini çıkarıp omzundaki görünmeye tozu silkeledi. İşte o zaman siyah pelerinin ucundaki çamuru gördüm.

Gökhan! Neler oluyordu? İma ettiği gibi ona zarar vermiş miydi?

İnanmak istemesem de bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Kızım için yapmalıydım. Bedenim yeni bir titremeyi kucaklarken Vladimir bana eğlenerek bakıyordu.

Zayıflığımdan dolayı titrediğimi düşünmüş olmalı ki "Korkunun ecele faydası yok derler Türkler. Orağımın tadına bakma sırası sende. Sonra sıra minik Lilith'te."

"Ona Lilith deme!" diye haykırırken titrememem yeni bir boyut kazanmıştı.

Vladimir bir an için tereddüde düştü. Farklı şekilde, tüm dişlerimin birbirine çarpması da dâhil titrememem kafasını karıştırmış olmalıydı. Ama orağını yukarı kaldırmasını engellememişti.

Bedenimdeki kemikler yapbozun parçaları gibi yer değiştirmeye başlarken damarlarımdaki kan alev almıştı. Değişimim tamamlandığında Vladimir'in pörtlemiş gözleri daha da irileşti. İstem dışı geri geri giderken ayağı ayağına dolandı ve düştü.

İnsan formundayken ondan otuz santim kısa iken şimdi o benden elli santim kısa kalmıştı. Şekil değiştirmem ayrı bir korku iken heybetim onu daha da korkutmuştu.

"Sen nesin?" derken düştüğü yerden kalkmaya çalışıyordu.

"Anka!" dediğimde sesimden kulaklarını tıkadı. Sesim onu rahatsız mı ediyordu? Oysa Gökhan çok güzel sesim olduğunu söylerdi. Gökhan'a ne olmuştu? Gerçekten ona zarar vermiş miydi? Buna dayanamazdım. İkinci defa üstelik! "Sana o gözlerini yerinden çıkarıp eline vereceğini söylemiştim," dedim bu öfkeyle.

"Sus!" derken yerde debeleniyordu.

"Ne oldu! Neden kalkmıyor ve karşıma dikilmiyorsun? Sana engel olan yok benden başka." Yanına doğru yürürken o benden uzağa gitmek için yerde kulaklarını tıkayarak sürünüyordu.

Vladimir ne kadar kulaklarını tıkasa da sesim onu mahvediyordu. O kadar ki kulaklarından kan sızmaya başlamıştı. Bundan doyumsuz bir zevk aldım. Kulaklarını tıkamakla o kadar meşguldü ki yanına yaklaştığımı fark edemedi bile.

"Kızımdan, bizden o kanlı ellerini çekeceksin!" dediğimi ters anlamış olmalı ki ellerini kulaklarından çekti. Beni anlamamış gibiydi. Duymuyor muydu? Emin değildim. Afallamış surat ifadesiyle yüzüme bakmaya çalışıyordu. "Seni yok etmek düşündüğümden de kolay olacak," dediğim halde boş boş yüzüme bakıyordu. Beni duymuyordu! "Ölümünü duyamaman ne acı," dedim ve kanatlarım havayı yararken zeminden yükseldim. Gözleri korkuyla büyürken sırt üstü düştü. Zemine doğru hamle yaptım ve pençelerimin sayesine düştüğü yerden kaldırdım. Kavradığım yeri başıydı ve pençem biri sağ gözüne girmişti. Vladimir acıyla çığlıklar atarken yükseldim, yükseldim yükseldim...

Ve boşluğa bıraktım. Dakikalar sonra değersiz bedeni yere çarparken tüm kemiklerinin kırılma sesi kulaklarıma geldi. Hissettiğim mutluluğun ölçütü yoktu.

İntikam! Altı ayın acısı, Gökhan'ın öldüğünü düşünmeme sebep olan acı, bebeğimi benden almak için sezaryene götürürken yaşattığı korku ve endişenin acısı. Ve asıl acı, ailemi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katletmelerinin acısı... Ailemin acısı hiç dinmeyecekti belki, ama hafifleyecekti.

Vladimir'in cansız bedeni ezilmiş halde düştüğü yerde bırakıp Gökhan'ı aramaya başladım. Sevdiğim adamı bulmak zorundaydım.

Karanlık çökmek üzereydi ve zamanım daralmıştı. Kızımızın uyanma olasılığı ve Gökhan'a bir zarar gelme olasılığı arasında gelgitler yaşıyordum.

Kızımızın biraz daha sabretmesini dileyip Gökhan'ı aramaya başladım. Vladimir "Yüzme" ile ilgili cümle kurduğu için en yakındaki su kaynağını taramaya başladım. Fazla uzak olmayan ırmağın üzerinde birkaç defa dolaştım. Ama ne kadar arasam da bulamıyordum.

Panik dalgası beni esir alırken sesimi duyar umuduyla seslendim. Beklenmedik bir şekilde seslenmemin karşılığı hemen geldi. Ses arkamdan geliyordu. Gökhan şekil değiştirmiş halde arkamdan geliyordu.

"Sen neden değiştin?"

Sesindeki panik şaşırmama neden oldu. Gökhan iyiydi. Bir zarar görmemişti. Vladimir iblisiyle hiç karşılaşmamıştı bile. Sevinçten delirirken Vladimir blöf yapmıştı, diye düşünüyordum. Ama blöfü karşılığını bulamamıştı. Onu yenmiştim.

"Eve dönelim, anlatacaklarım var."

Taş eve geri dönerken Gökhan da haliyle, kafamın içinde yığın soruyla ardımdan geliyordu. Kızımızı yalnız bırakmama içerlemişti haklı olarak. Taş evin avlusuna süzüldüm ve yeniden insan formuna döndüm. Gökhan da ardımdan değişiyordu.

Bu defa "Ne oldu? Neden dışarıdasın? Üstelik değişmişsin!" diye sesli olarak ardı ardına sorularını yineledi yanıma gelirken. Haklı olarak gözlerinde korku vardı. "Kızımıza bir şey mi oldu?" diye sorarken cevabımdan korkuyordu.

Gökhan'a sıkıca sarıldım. Geri çevirmedi, o da bana sarıldı. Ama kaşları şüpheyle çatılmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Sana bir şey olduğunu sandım," derken sesim korku doluydu.

"Bunu düşündürecek ne oldu?" diye sorarken geri çekilip gözlerime baktı. "Sadece av işi düşündüğümden de uzadı," derken elinde tuttuğu iki bıldırcını yere bıraktı.

"Vladimir buradaydı," dediğimde bedeni değişime hazırlanma adına titremeye başladı. "Dur!" diye onu sakinleştirmeye çalıştım. "Artık bize zarar veremeyecek." Gözleri hayretle ve şüpheyle irileşti. Baştan sona kadar her şeyi anlatırken yalnız bıraktığı için hayıflanıp duruyordu. Onu sakinleştirme adına "Bütün kemikleri parçalanırken tüm acılarım iyileşiyordu," diye bitirdim.

Dakikalar sonra şoku atlatmaya başlarken "Sizi yalnız bırakmamalıydım," dedi yeniden. Etrafını başka bir tehlike var mı dercesine tarıyordu.

"Sen geldin sandım. Ama kötülük kokusu sen olmadığını anlamam yetti. Kızımızı yatağın altına..." cümlemi tamamlayamadım. Kızımız aklıma gelince deli gibi kendimi eve attım. Gökhan peşimden gelmişti. Taş evin içinde hiç ses yoktu. Biz yokken başka biri gelmiş mi diye düşünürken kalbim korkuyla kasılıyordu. Yatağın altına, kızımızı bıraktığım yere baktığımda kızımız gözleri açık şekilde yatağın yaylarına bakarken bulduk.

Rahatlama tüm bedenime yayılırken dizlerim boşaldı ve yere çökmüştüm. Uzanıp onu oradan çıkaracak mecalim kalmamıştı. Benim yapamadığımı Gökhan yaptı ve yatağın altından Tara'yı çıkarıp sevgiyle kokladı.

"Sen ne akıllı bir kızsın böyle! Anne ile babayı sabırla beklemişsin." Güldü, yamuk gülüşü belli belirsizdi. Gökhan başını kızımızdan kaldırıp gözlerimi buldu. "Bizde bir mucize var, küçüğüm." Hıçkırdım. Yanıma gelip boşta kalan kolunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

omzuma doladı. "Artık ağlama, küçüğüm. Biz bir mucize büyüteceğiz. Toparlanman lazım. Sil gözyaşlarını, Kardelen."

Gökhan ne kadar dil dökse de gözlerim artık yaşlara teslim olmuştu. Annem için ağlıyordum; korkuyla geçen bir ömrü için. Babam için ağlıyordum; geleceğimi çizememenin acısıyla ezildiği için. Yoklukları için ağlıyordum. Ali için ağlıyordum; Bir amaca hizmet etse de yok edildiği için. Gökhan'sız geçen altı ayıma ağlıyordum; Öldüğüne inanarak acı çektiğim için. Kızım için endişeden deliye döndüğüm o zamanlara ağlıyordum; Asla kucağıma alamayacağıma inandığım için.

"Kızımız seni özledi, annesi," diye yeniden ağlamalarımın arasına girmeye çalıştı Gökhan. Yaşlarla yıkanmış yüzüme uzandı.

"Biliyorum," derken yeniden hıçkırdım.

"Hadi, Anka'm. Elini yüzünü yıka da kızımızı doyur."

Başımı salladım. Dizlerimin üzerinden doğrulup taş evden dışarı yöneldim. Gökhan kızımızı yatağa yatırıyordu.

Suyu bulmak zor olmadı. Küçük su akıntısı tüm kirlerimi alıp götürecek kadar coşkulu akıyordu. Üzerime bulaşan Vladimir'in kanını temizlemek için suya girdim. Çıplak ayaklarım serin suya değdiğinde ürperti tüm bedenimi esir aldı. Biliyordum ki bu ürperti sadece sudan değildi. Hemen arkamda bana uzanmaya hazırlanan Gökhan'dan kaynaklıydı.

"Sana yardıma geldim," dedi arkamdan belime dolanırken. Sırtımı geniş güçlü göğsüne yaslarken varlığıyla huzuru buluyordum.

"Tara?" diye sorarken başımı yana doğru eğdim ve boynumda onun için yer açtım. Davetimi itirazsız kabul etti. Sıcak dudaklarını hızla atan nabzıma bastırdı. Hazla yeniden ürperdim. Elleri ellerimi buldu ve parmakları parmaklarımı istila etti, kenetlenmiştik.

Gökhan boğuk ve kısık sesle "Birkaç saat evvel normal

ölçülerin çok üzerinde bir bebek dünyaya getirdin ama şu an benimle sevişmeye hazırsın," kulağıma doğru fısıldadı. Sıcak nefesi daha çok ürpermeme neden oldu.

Döndüm. Karanlık onun çekiciliğini saklayamıyordu. Hatta daha nefes kesici kılıyordu. Elmacık kemiklerini başparmağımla okşadım. Gözlerini yumdu. Tüm odağı parmak uçlarımdı.

Ayaklarımızın arasından serin ırmak tenimizi okşayarak akıyordu. Taşların arasından akıp giden suyun kulaklarımıza fısıldadığı şarkı ise ayrı bir mükemmellikti. Hafif esen rüzgârın ağaç dallarının, yapraklarının arasından bize ulaşıp saçlarımızı, yüzümüzü okşaması ise ayrı bir güzellikti. Gece kuşlarının sesleri ise belli belirsiz kulaklarımıza geliyordu. Orman bizim için dile gelmiş, bize serenat yapıyordu.

Gökhan, şekil değiştirdiği için haliyle belden yukarısı çıplaktı. Bu, ona daha iyi dokunmam, onu daha iyi hissetmem için olağan üstü bir fırsattı.

Parmaklarım göz çukurlarına bir kelebek misali dokunurken Gökhan derin soluklar alıyordu. Heyecanlandırabiliyordum! Ama ben daha çok heyecanlıydım. Onu yeniden hissetmek dünyaları yeniden kucaklamakla eşdeğerdeydi. Bir de Tara vardı bunun kadar güzel, mutlu ve muhteşem hissettiren. Tara! Bebeğimiz yalnızdı!

"Tara?" dedim. Şimdiye kadar neden aklıma gelmedi diye kendime öfkelenmiştim.

Gözlerini açmadan "Uyuyor," diye fısıldadı. Onun rahatlığı benim de rahatlamama neden oldu.

Israrla gözlerini açmıyordu. Gözlerini açmamasının tek nedeni vardı, devam etmemi istiyordu. İsteğine uydum.

Parmaklarım keşfine devam ederken yolumun üzerindeki kemerli burnunda durakladı. Haz dolu soluklarını içine çekerken burun kanatları hızla inip kalkıyordu. Diğer elim de yüzüne uzanırken bedenimi bedenine dayadım. Bu defa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

burnundan aldığı soluğu yeterli gelmemiş gibi dudaklarından ıslığa benzer soluk almaya başladı. Tüm bedenim hazla ürperdi.

Gökhan tüm idareyi bana bırakmıştı. Elleri bedeninin yanından sarkıyordu, dokunmuyordu bile! Henüz, diye düşündüm. Neler yapabileceğimi bilmek istiyordu. Ben de sınırlarımı merak ediyor, gidebileceğim son noktaya kadar götürmek istiyordum.

Sırada dudakları vardı. Beni her öptüğünde ayaklarımı yerden kesen, altı ay boyunca özlemini her saniye hissettiğim dudakları. Dolgun ve sert dudakları şimdi parmaklarımın ucundaydı. Her iki elimle dudaklarını yeniden çizdim. Yeni çıkmaya başlayan kılları parmaklarıma belli belirsiz batarken nefesinin rüzgârı parmaklarımı yakıyordu.

Fazla oyalanmak istemedim dudaklarında. Biraz daha oyalanırsam keşfim yarım kalabilirdi.

Boynunda, hızla atan nabzında parmak uçlarım olması gerektiğinden fazla oyalandı. O nabzı bu hale getiren bendim. Uzanıp boynunu öptüm. Gökhan daha güçlü soluk aldı. Ama karşılık vermek için de bir şey yapmadı, aynı şekilde duruyordu.

Parmaklarım bu defa güçlü göğsüne doğru yol almaya başladı. Bir karış uzunluğundaki yara izi tazeliğini koruyordu; kırmızı ve hafif kabarıktı. Usulca yarasını okşadım. Uzanıp her bir santimini öptüm. Bu yara beni hayatta tutmak için açılmıştı.

"Benim yüzümden," diye fısıldadım dudaklarım yara izine yapışmışken.

"İnan, sen her şeye değersin," dedi boğuk sesle.

"Sen de her şeye değersin." Göğsünün ortasındaki hafif kıl yumağına parmaklarım girdiğinde istemsizce soluğumu tuttum. Sıcak göğsü parmaklarımı yakıyordu. Başımı kaldırdım, Gökhan'ın gözleri ısrarla yumuluydu.

"Gözlerini görmek istiyorum," dediğimde isteğimi ikilemedi. Alev almış yeşil gözleri her an beni küle döndürebilirdi. El bileklerinden başladığım dokunuşum omuzlarında son buldu. Güçlü ve kaslı omuz başları dokunuşumla seğiriyordu.

Gözlerim alev yeşili gözlerine odaklıyken parmak uçlarım yeniden boynundaki nabzını buldu. Başparmağımı nabzına bastırırken diğer parmaklarım ensesine uzandı. Gür, kumral saçları parmaklarımı okşuyordu şimdi. Boynundan hafif baskıyla kendime çektiğimde itirazsız eğildi. İstekle aralanmış dudaklarım onun arzu dolu dudaklarının hâkimiyetine teslim oldu. Elleri daha fazla sabredemedi ve belimden kavrayıp kendine bastırdı. Dakikalar boyunca birbirimizde kaybolurken ayaklarımızın altından akan suyu artık hissetmiyorduk. Bulutlardaydık.

"Hep bu anı hayal ettim," dedi boynuma inerken. Başımı geriye atıp daha fazlasını sunmaya çalıştım. Uzun saçlarımın arasına giren parmakları bedenimi elektriğe çarpılmış gibi titretiyordu. Dizlerimin tüm enerjisi çekilmiş gibi güçsüzleşmişti. Gökhan bunu hissetmiş gibi beni bir hamlede kucakladı ve suyun ortasına götürdü. Suyun seviyesi Gökhan'ın beline kadar geliyordu. Beni suyun içinde bıraktığında akıntının fazla güçlü olmadığını anladım.

Harika bir duyguydu akan suda durmak. Esvabımın eteği bir balon gibi şişerken akıntı sayesinde çekiştiriliyordu. Bacaklarıma dolanan Gökhan'ın bacakları dengemi yitirip suya gömülmeme neden oldu. Her ikimiz de suyun içine gömülüyken yeniden dudaklarıma uzandı. Saçlarım benim olduğu kadar Gökhan'ın boynuna dolanmıştı. Bu bizi daha çok yakınlaştırıyordu.

Elleri beni keşfe çıkarken yine kıyıya gelmiştik. Nasıl ve ne zaman olduğunu hatırlamıyordum bile. Ama sert taşlar sırtıma batarken Gökhan'ın okşayışları o taşları pamuğa döndürüyordu. Saçlarım suyla birlikte akıyordu. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı. İri çakılların sırtıma batmasını aza indir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

me adına belimden hafifçe kaldırmıştı. Dudakları boynuma kayarken daha fazlası için omuzlarından asılıyordum.

İki göğsümün arasına geldiğinde durdu. Neden durdun dercesine başımı kaldırıp karanlıkta gözlerini aradım. Çapkın ve arzu dolu gülüşü gözlerinden yüzüne yayılıyordu.

"Yeterince temizlendiğini düşünüyorum," dedi boğuk sesle. İşte o zaman suyun buz gibi temasını bedenimde hissettim.

"Çok hainsin," derken suratımı asmıştım. Ama ondan uzaklaşma adına hiçbir çaba göstermiyordum. Buna henüz hazır değildim.

Ayağa kalkarken beni de beraberinde sürüklüyordu. Sonra da tek hareketle kucağına aldı.

"Kırklanmaya daha vakit olduğuna göre sadece ayaklarındaki kanların temizlenmesi şu an için yeterli."

Hafif yukarı kalkmış ayaklarıma baktım. Vladimir'in pis kanı artık ayaklarımdan arınmıştı. Elimde olmadan kıkırdadım. "Kırklanmış kadar temiz hissediyorum," derken kollarımı boynuna dolayıp yakışıklı başını kendime çektim.

Dudaklarım dudaklarını buldu ve uyum içinde dans etmeye başladılar. Dakikalar sonra Gökhan geri çekilip "Kızımız acıktı sanırım. İlk sinyallerine yanıt vermezsek ormanı ayağa kaldıracak," dedi.

Kızımız!

Tara!

Sesini ben duyamıyordum ama Gökhan duyuyor olmalıydı. Taş evin solgun ışığı belli belirsiz bize ulaşıyordu. Kızımızı daha fazla yalnız bırakmanın ne yeriydi ne de zamanı. Gökhan'ın dayanılmaz varlığına yenildiğime hayıflanmıyordum, kızımızı unutabildiğime hayıflanıyordum. Ben iyi bir anne olamayacaktım sanırım. Gökhan tüm amaçlarımı varlığıyla yıkıyordu.

"Sanırım haklısın," dedim. "Göğüslerim haddinden fazla gerildi."

Kısık bir kahkaha attı. "Göğüslerinin neden gerildiğini söylememe gerek yok sanırım," dedi alayla.

"Çok biliyorsun, beyzadem. Ama biraz daha oyalanırsak ne demek istediğimi anlayacaksın. Ayrıca üstümdeki esvabı bir an öce çıkarmalıyım. Islandı bu."

"Tamam, küçüğüm."

Beni hiç indirmeden sudan çıktı. Üzerimizden sular akıyordu. Taş evin saçağına kadar bir solukta taşıdı. Her ikimiz de üzerimizdeki ıslak kıyafetle içeri girmek istemiyorduk. Ama karşısında da soyunmaya utanıyordum birkaç dakika önce yaşadıklarımıza rağmen.

Gökhan bunu hissetmiş gibi "Ben biraz daha otun getireyim. Bu gece ihtiyacımız olacak," dedi. Dönüp karanlığa karışmadan önce uzanıp alnımdan öptü. "Birazdan gelirim."

Dakikalar sonra sıcak yatağın içinde karnı doymuş kızımla koyun koyuna yatıyorduk. Hemen uyumuştu karnı doyunca. Ben ise bizim için ateşi canlı tutmaya çalışan çırılçıplak Gökhan'ı izliyordum. Kıyafetlerimiz şömine ateşinin etrafına kuruması için serpiştirilmişti. Gökhan'ın gücü sayesinde tüm suyu sıkılan çamaşırlarımız makineden çıkmış gibiydi. Sadece birkaç saatlik bekleme süresi geçmesi gerekiyordu yeniden giyilir hale gelmesi için.

Tabi bu sırada bizimkiler gelmezse, diye düşündüm Gökhan ateşe yeni otun atıp bana dönerken.

"Onlar gelene kadar hazır olur muyuz?" diye sordum. "Çırılçıplak görürlerse akıllarından geçeni öğrenmek istemem doğrusu." Bu utanç verici olurdu. Bir de sonrası vardı. Yetiş ve Metin'in dilinden kurtulamazdık.

"Düşündüğün şeye bak." Neşeyle omuz silkti. "Unuttun galiba. Bizler şekil değiştiriyoruz. Geldiklerini anladığımda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekil değiştiririz. Yani kimse bizim çıplak olduğumuzu bilemez."

"Ah! Bak bu benim aklıma hiç gelmemişti. Sağ ol ya! Peki, biz şekil değiştirirken kızımız ne olacak?" diye sordum.

"Hımmm," derken kafasını kaşıyordu. "Bak ben de bunu düşünemedim. O halde ateşi hiç söndürmemeliyiz," dedi.

"Bence de," derken kıkırdadım. "O odunlar yanana kadar öyle karşımda yunan heykeli gibi duracak mısın?" diye sordum.

"Daha iyi bir fikrin mi var?" diye sorarken yüzü muziplikle parladı.

"Var ama aklından geçeni unutursan," diye şart koştum.

Yüzü düştü. "Bu haksızlık," diye isyan etti.

Ona yanımda yer açarken "Uslu durursan yanıma gelebilirsin."

Suratını iyice asarken "Peki, öyle olsun," dedi ve yanıma geldi. "Bedenin buz gibi!" dedi hayretle. "Şimdi seni ısıtmak farz oldu," derken elleri vücudumda gezinmeye başlamıştı.

"Gökhan!" diye çemkirdim. "Okşarken belki bedenimi ısıtabilirsin ama içimin üşümesinin sebebi senken tam kapsamlı ısınmayı nasıl başaracağım?"

"Kalbinin üşümesine bir çözümüm yok ama bedenini ateve döndürebilirim," dedi boğuk sesle.

Sırtımı onun sıcak bedenine dayarken "Kızımızı rahatsız etmeyecek şekilde olursa memnun olurum," dedim.

Dinmişti tüm acılar. Acılarım. Acılarımız. Huzur artık geri geliyordu.



DÜĞÜMÜN ÇÖZÜLMESİ

Evimizin huzurlu salonunda sevdiklerimizle -tek eksik Ali- Tara'nın ve benim kırklanma ritüelini gerçekleştiriyorduk. Anneanne Gülten teyzem ile babaanne Sezen anne, bebeğimizi yıkıyorlardı.

İki kadın mutluluk seremonilerini dile dökerken Lal tepelerinde onlara katılma mücadelesi veriyordu.

Lal "O benim yeğenim," dedi isyan eden sesle. "Benim de emeğim olsun istiyorum. Taritam'ın hiçbir şeyine katmazsanız sizi büyüdüğünde şikâyet edeceğim," diye tehdit etti.

İki kadın kıkırdadılar. "Bu oyuncak bebek değil, Lal. Hele sabunlanınca balık gibi kayar elinden," diye bahaneyi anında Lal'ın önüne servis ettiler. Lal ise daha bir somurtmuştu.

Tara, güzeller güzeli kızım suyun tenine değmesinin keyfini yaşarken zevkle geriniyordu. Kızım suyu seviyordu. Su kuşları gibi Gökhan'la her kaçamağımız su dolu minik göl olurken kızımızın neden suyu sevdiğini tahmin etmek zor değildi. Gökhan'la uzun ayrılığımızın ilk kavuşmasında nehirde yaşadığımız o anları hatırlayınca tüm bedenimi ateş aldı. Bu gece o ateş sönecekti. Sabırsız soluk alırken kızımı seyrediyordum.

Lal gibi bana da engel vardı bebeğimizin yıkanmasında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nazmiye Sümer

Henüz bebeğimi yıkamama izin vermemişti anneanne ve babaanne. Haklı olabilirlerdi. Yapabilir miydim emin değildim. Biraz daha ele gelse fena olmazdı. "Biz de gizli yıkarız Lal," dedim.

Lal'ın gözleri heyecanla büyürken "Sakın öyle bir tedbirsizlik yapmaya kalkışmayın! Yoksa her ikinizi bir temiz pataklarım," diyen Sezen annenin sözlerinin ardından Lal uflamaya başladı.

Eve dönmenin bir güzel tarafı da Kübra'yı evde bulmaktı. Gözlerime inanamazken birbirimize doyasıya sarılmıştık. Yatu'nun sarayından ayrıldıktan sonra yaşadıklarını anlatırken soluksuz dinlemiştim.

Kübra, Melih Bey ile Türkiye'ye döner dönmez bulduğu ilk fırsatta ikizleriyle birlikte kaçıp buraya gelmiş. Kübra'nın bir şey bilmediklerini düşünen Yatu ve diğerleri Kübra'nın peşine birini takmayı akıl edememişler.

Gerçi bunu akıl edecek lüksleri yokmuş o an. Çünkü Bay Landon ve Mısırlı Abubakar'la beraber diğer cazî padişahları Yatu'yu sorguya almışlardı. Konsey, Yatu'ya ceza vermeden önce savunmasını istemişler. Yatu da savunmasını yapmıştı. Elbette ki asıl maksadını gizlerken kâhinleri ve benim aramdaki bağlantıyı kendine göre anlatmış. Kâhinlerinin önsezileriyle benimle evlenmeye karar verdiğini, güzel ve akıllı çocuklar vereceğini söylediğini anlatmış cazî padişahlarına.

Onlar da inanmış. Ama kâhinleri kullandığı için ders niteliğinde ceza vermişler Yatu'ya. Gücünü elinden almışlar.

Demek Yatu o yüzden yarı ölü gibi yatmıştı aylarca. Ana, kriz yönetimini eline almış ve Melih'i Kübra'yla beraber göndermişti.

Kübra, daha beni görmeden önce Gökhan'ın ve Metin'in sağ olduğunu biliyormuş. Benim hata yapma olasılığından dolayı saklamaya karar vermişler Zafer babayla.

Kübra ikizleriyle Metin'in karşısına çıkıp tüm gerçekleri

anlattığı halde affetmemişti. Kübra'nın anlattığına göre ikizlerini hemen kucaklamış ama kendisine mesafe koymuştu genç adam. Ne olursa olsun yaptığını affetmiyormuş.

Metin yumuşayacaktı. Biliyordum. İnsan sevdiğine ne kadar kırılırsa kırılsın sonunda affediyordu. Hele ona iki güzel evlat vermiş bir kadını kim bağışlamazdı ki. Sadece zaman lazımdı.

Evimize bayram havasına girmişti. Tara ile mutluluğumuz üçe beşe katlanmıştı.

Bu olayın en güzel tarafı ise diğer cazî padişahlarının da sonları olmasıydı. Hepsi, müritleriyle beraber dünya üzerinde ne kadar caziler sayesinde şekil değiştiren atmaca varsa bir araya gelmişti. Büyük savaş büyük kıyımla son bulmuştu. Artık dünya rahat bir soluk alabilecekti. Kan emiciler, hasta ruhlu yaratıklar artık dünyaya hükmedemeyeceklerdi.

Her şey olması gerektiği gibi sonlanmıştı. Baş kâhin ve Onikiler atmacaların güçlü pençe ve gagalarında can vermişlerdi. Vladimir'in hayatı benim elimde son bulmuştu. Cazî ve cazî padişahı, ona inanıp hizmet edenler, büyüye bel bağlayanlar artık olmayacaktı. İnsanlar huzur ve mutlulukla yaşayacaklardı. Kavgalar belki son bulmayacaktı ama artmayacaktı da kötülük tohumu eken cazî padişahları ve müritleri olmadığı için.

Amcam ve halam ise başka diyarlara göç etmişlerdi. Biliyorlardı buralarda artık barınamayacaklarını. Neye hizmet ettiklerini anlamalarını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Kızını kaybetmesinin acısını unutmak mümkün değildi. Hele ki kızını bir hiç uğruna feda ettiğini anladığında buralar amcama der gelmiş olmalıydı. Evlat acısı hiçbir acıya benzemezdi.

Gökhan'ın yaşadıklarını ise Lal anlatmıştı.

Akurluk'ta Yatu'yu beklerken neden benim şekil değiştirmememem gerektiğini yeni öğreniyordu. Kübra onlara,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatu'nun benim üzerimde başka planları olduğunu, şekil değiştirmemem gerektiğini söylediğinde Lal bunu Gökhan'a iletmişti. Demek o yüzden benim değişmemi istememiş, o savaş meydanından kaçırmıştı. Metin de olanları duyduğu için bizim peşimizden gelmişti.

Yatu bizi eliyle koymuş gibi bulmasındaki asıl faktör gerçekten de kâhinleriydi.

Eğer değişseydim, Gökhan buna izin verseydi Vladimir'e yaşattığım şeyleri tüm savaşçı cazîlere yaşatabilecektim. Böylece tüm o acılar yaşanmamış olacaktı. Ama bunu ne Zafer baba ne de diğerleri bilememişti.

Yatu'nun amacına hizmet eden olay dizisinde önce Metin, ardından Gökhan, Yatu'nun gazabına uğramış ve yere yığılmışlardı. Bize göre ölmüşlerdi. Oysa çoktan Astral seyahatle ruhlarını bedenlerinden uzaklaştırmışlardı bile. Ne ben biliyordum ne de her şeyi çok iyi bildiğini iddia eden Yatu ve kâhinleri.

Her ikisi için de iyileşmesi uzun ve zorlu bir tedavi süreciymiş. Gökhan dıştan aldığı yarayla mücadele ederken Metin'in tüm kemiklerinin yeniden kaynaması gerekmişti. Lal'ın anlattığına göre her dakika acıyla bağırıyormuş Metin. Gökhan sadece sessizliğe gömülmüş. Onun için endişeleri daha fazlaymış. Yarası çabuk kapanmadığı gibi enfeksiyon kapmıştı. Günlerce ateşler içinde kavrulup durmuş. Ateşten dolayı bilinci kaybolduğu için şekil değiştirmenin önüne geçemiyormuş. Bu da iyileşmesini zora sokmuş.

Zafer baba, bu sırada hem oğullarının yanına gidiyor hem benim yanıma geliyormuş. Bunu şimdi daha net görüyordum ki herkes payına düşen acıyı içine alıp doyasıya yaşamıştı.

Gökhan'ın kollarında odamızda birbirimizin tadını çıkarırken Tara bebeğimizin mutluluk sesleri kulağımıza kadar geliyordu. Aylar sonra gerçekleşen ilk birleşmemiz beklediğimden de tutkulu olmuştu. Kızımızı Lal'a teslim etmiştik

bu gece. Gecenin ilerleyen saatlerinde her zaman gittiğimiz küçük gölümüze gittik. İkimizin de üstünde hiçbir fazlalık yoktu. Gerek de yoktu. Aç gözlerle birbirimize bakarken bedenlerimiz çoktan küçük gölün içine gömülmüştü.

Sabah olmuştu. Gökhan'ın göğsünde sabahın uyanmasını ve Gökhan'ın kalp atışlarını dinliyordum. Kızımız çoktan uyanmıştı bile. Salondaki sesler kızımızın sesini bastıramıyordu.

"Bu kız çok fena olacak," dedi Gökhan uykulu sesle.

"Kime çekti dersin?" derken kıkırdadım.

Yattığı yerden doğrulup beni altına aldı. "Annesine büyük olasılıkla... Biz bu kızdan çok çekeceğiz galiba," derken gözleri korkuyla büyümüştü.

Yeniden kıkırdadım. "Onda o babaanne olduğu sürece korkma! Bak, halası bile ne kadar uslu. Ki içi kıpır kıpır kaynarken..." Tekrar kıkırdadım. Bu sıralar çok oluyordu bu kıkırtılarım. Haliyle Gökhan da eşlik ediyordu.

"Bak bunda haklısın. Annem bu işin üstesinden gelir. Aslında Lal şu doktor bozuntusu Murat olmasaydı kızımıza daha iyi bakardı."

Doktor Murat, Yatu beni sezaryene gönderdiğinde başımda olan doktordu. Yatu'nun içine kadar işleyen ajandı. Elbette ki o da şekil değiştirenlerdendi. Kalbim o sebepten üşümüştü. Ama bunu diğer cazîlerin anlamamasına hayret etmiştim.

Bunun cevabını da Lal vermişti. Son anda başka Yatu'nun doktorlarından birini etkisiz hale getirdikten sonra yerine geçmişti.

Aslında Lal ile yıllardır görüşüyorlarmış Murat doktor. Ama bu sıralar, benim özgürlüğümden sonra ilişkileri boyut değiştirmişti. Yakında bir birleşme daha gerçekleşebilirdi Metin ve Kübra'dan sonra.

"E, o zaman biz ne yapacağız. Kızımızı babaannesi bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yütürken biz boş mu duracağız. Bir bebek daha yapalım mı? Belki bu defa erkek olur."

"Hım. Bilmem. Belki ikiz olur!" dediğimde gözleri irileşti.

"İkizi nasıl büyüteceğiz?" diye sordu panikle.

"Gökhan!" diye çemkirdim. "Hazırcısın bakıyorum. Metin'in ikizleri büyümüş olarak elinize verildi. Kızımızı babaannesi büyütecek. Eee?"

"Anlaşıldı. Sen benim elime iş vereceksin," derken yüksek sesle gülüyordu.

"Belli mi olur, erkek olursa iş sende biter zaten," dedim.

"Şuna bak! Kaytarıcı! Bir de bana diyorsun kaçıyorsun, diye!"

Yeniden ama bu defa yüksek sesle kahkaha attım. Evdekilerin duymasını engelleme adına dudakları dudaklarıma kapandı.

"Rüyalarım beni teselli ediyordu," dedim gecenin ilerleyen saatlerinde birbirimize sokulmuşken.

Kavuşmamızın üzerinden iki ay geçmişti. Birbirimizden ayrı olduğumuz zamanları mümkün olduğu kadar dile getirmiyorduk. Bu bizi iyileştirmiyor aksine daha çok yaralıyordu. Ama bazen konuşmadan da yapamıyorduk, şu an olduğu gibi. Kızımız halasının yanındaydı çoğu geceler olduğu gibi. Keyfi olmadığı zamanlar, bizi çok özlediği zamanlarda da bizimle yatıyordu Tarita'mız.

"Seni gördüğüm rüyalar en güzeliydi. Özlemim bir nebze olsun hafifliyordu."

"Biliyorum," dedi yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına alırken. "Sana mesajlar vermeye çalışıyordum."

Yattığım yerden hızlıca doğruldum ve şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Anlamadım."

"Rüyalarının birçoğu sana mesajdı," dedi tekrar. Kısa bir an rüyalarımı düşündüm. Haklıydı galiba. "Biliyorsun. Bunu

daha önce de yapmıştım. Halanlar seni eğitmeye çalışırken müdahale etmiştim."

"Nasıl yapıyorsun peki?"

"Astralle," dedi basitçe.

"Öğret bana!" dedim.

"Öğretirim elbette. Ama artık pek işine yaramaz sanırım," dedi eğlenerek.

"Nerden biliyorsun yaramayacağını? Senin rüyana girmeyi planlıyorsam..." sinsice sırıttım.

"Bak bunun için seve seve öğretebilirim." Üzerimdeki ince askılı geceliği omzumdan sıyırırken dudakları çoktan dudaklarımı bulmuştu bile.

Gökhan'dan öğreneceğim çok şeyler vardı. En başta aşkı ve tutkuyu öğrenmeliydi. Ona daha iyisini verebilmek için, toyluğumdan bir an önce kurtulmam için Gökhan'ın tüm öğretilerine açık olmalıydım.

Sonra mesleğini öğrenmeliydim. İyi bir kariyer için önce okul olacaktı. İşte bu yüzden İzmir'e yerleşecektik. Kızımıza iyi bir anne olabilmek için daha çok çalışmam gerekecekti.

Amaçlarım ve hayallerim artık bir düzene oturmuştu. Şimdi bunları sırasıyla yerine getirmek kalıyordu. Kazandığım okuluma sonunda başlayabilecektim.

En büyük destekçim Gökhan ve kızımızla...

Hayatın en büyük mucizesi aşk ve evlattı.

Çok şükür ki her ikisine de sahiptim.

Sonsuza dek!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



ANA

İntikam almamam için daha neyi beklemeliydim? Ağabeyimin, sevdiklerimin yok olmasına sebep olan bu melez bozuntusu ve sözde ailesinden nasıl bir intikam almalıydım?

Acıdan çok öfke yüklüydüm. Bu pis ve bakımsız yerde aylardır saklanıyordum. Acı çekmiştim ve bunun karşılığı mutlaka olmalıydı. Onlarla karşılaşana kadar kendimi buna hazırlayacaktım. Gücümü toplamak önceliğim olacaktı.

Tüm planlar kafamda şekillenirken sinsi sırıtışım yüzüme yerleşiyor anbean büyüyüp genişliyordu. Onlar sözde huzurlarının keyfini sürerken ben planlarımı kurgulamaya başlamıştım bile.

Hayat onlara kâbus olacaktı.

SON

BELONGS TO KAKTÜS TEAM